

VELKÉ EVANGELIUM JANOVO

VNITŘNÍM SLOVEM OD OTCE SVĚTLA OBDRŽEL A NAPSAL

JAKOB LORBER

DÍL DRUHÝ

PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE PÁTÉHO VYDÁNÍ Z ROKU 1930
ZE SBÍRKY SPISŮ VYDANÝCH NOVOSALEMSKOU SPOLEČNOSTÍ
BIETIGHEIM - WURTTEMBERG

TRIGON

PRVÉ VYDÁNÍ - TISÍC VÝTISKŮ

04 – 1996

PŘIPRAVUJE KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA * BRNO

© T R I G O N 1996
© PŘEKLAD: KRUH PŘÁTEL
NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA
ISBN (1. A 2. DÍL)
80 – 85320 – 71 (SOUBOR)

POBYT JEŽÍŠŮV A JEHO (UČEDNÍKŮ) V KISU A NAZARETU.
MATOUŠ - KAPITOLA 13. (POKRAČOVÁNÍ)

1. POTRESTÁNÍ ZLOČINCŮ.

1) Pozdě k večeru došly z Kisjonovy jeskyně poklady, skládající se ze zlata, stříbra a z velkého množství velmi cenných broušených a nebroušených drahokamů; byly to asi tři libry broušených a asi sedm liber nebroušených diamantů, rovněž tolik stejně upravených rubínů, ještě jednou tolik smaragdů, hyacintů, safírů, topasů a ametystů a asi čtyři libry perel velikosti většího hrachu. Zlata bylo přes 20.000 liber a stříbra pětkrát tolik.

2) Když **FAUSTUS** spatřil toto nesmírné bohatství, spráskl ruce nad hlavou a pravil: „Ó, Pane! Jako syn jednoho z nejbohatších patricijů celého Říma měl jsem přece také příležitost spatřit velké poklady této Země; avšak něco takového mé oko ještě nevidělo! To přesahuje všechny báje o faraonech a o Krésovi, který si nakonec nevěděl s bohatstvím rady a byl by si jistě dal postavit palác ze zlata, kdyby mu byl ono přílišné množství zlata neodňal vítěz.

3) Nyní řekni mně ubohému hříšníku, Ó, Pane, jemuž jsou všechny věci známy, jak mohlo těchto dvanáct satanových sluhů přijít k takovým pokladům! Způsobem jen poněkud čestným to není nikdy možné a také ne v tak krátké době! - Jak tedy bylo toto možné?“

4) Pravím **JÁ** : „Příteli, o to se nyní již nestarej! Nestojí také věru dále již za námahu ztrácet kvůli tomuto satanskému lejnu ještě více slov. Ze však přitom není poctivý ani stater, o tom můžeš být úplně ujistěn. Jakým tisícovým nejhanebnějším darebáctvím tato zmijí havěť, tito hadí odchovanci, toto vše sebrali a uloupili, bylo by příliš obsáhlé bod za bodem líčit.

5) Že to jsou nejprohnanější darebáci, o tom zajisté nebudeš dále pochybovat; že však jsou ještě více nežli darebáci, to již nemusí žádný člověk vědět. Podle římských zákonů zasloužili již dávno desateronásobnou smrt už jen za zločin oloupení císařské berniční karavany; a tento lup, který máme nyní v nezměrných pokladech před sebou, není ani o vlas lepší, ačkoliv se zrovna netýká tak zřejmě císařských berničních peněz.

6) A i kdybys to tedy také vše věděl, přece bys je za to nemohl usmrtit vícekrát než jednou. Můžeš sice zostřít muka, ale k čemu? Jsou-li muka nejvýš ostrá - abych mluvil vaším soudcovským způsobem, pak jsou také ihned smrtelná a jsou-li mírnější, ale zato trvalejší, pak z nich trestanec necítí právě o mnoho víc nežli cítíš ty od dotěrné mouchy; neboť duše, byť sebehmotnější, bojící se nadmíru jisté smrti svého těla, stáhne se ihned do svých nejnitemnějších komnat a začne se dobrovolně od svého těla, v němž již není trvání, uvolňovat a tělo se při takových příležitostech stává úplně necitlivé. Můžeš pak takové tělo mučit jak chceš, pociťuje z toho pramálo. Uvedeš-li však tělo duše okamžitě do velké bolesti, pak to taková duše dlouho nevydrží, nýbrž učiní ihned mocné trhnutí a pak můžeš úplně mrtvé tělo vařit a péct a z trestu již nic nepocítí.

7) Proto Já nejsem pro trest smrti, neboť tento trest nemá pro usmrceného žádný význam a ještě méně slouží za záštitu a ku prospěchu nějaké spravedlnosti; neboť jednoho jsi usmrtil a tisícové ti za to přísahali pomstu! Ale dát zločinci pocítit nejostřejší metlu a nedať mu pokoj dokud nenastalo úplné polepšení, jsem rozhodně z nutného božského řádu pro! Rádná metla v pravý čas úplně správně použitá je lepší nežli peníze a nejčistší zlato, neboť metlou se duše víc a více vymrskává ze své hmoty a konečně se obrací ke svému duchu. A způsobila-li toto metla, pak zachránila duši od zániku a tedy celého. člověka od věčné smrti.

8) Proto ať žádný soudce podle řádu Božího netrestá ani největšího zločince tělesnou smrtí, která k ničemu neprospívá, nýbrž ať trestá podle míry zločinu vždy metlou. Koná-li to, pak je soudcem lidí k nebi, nekoná-li to však, pak je soudcem k peklu, za což nebude mít od Boha věru věčně nikdy žádnou odměnu; nýbrž: pro kterou říší lidí soudil, od téže říše ať také obdrží odměnu! - Nyní víš dost a ony poklady dej uschovat! Zítra dojdou také chorazinští a pak nastane ihned rozdělení a odeslání všeho tohoto ďábelského neřádu. - Nyní však půjdeme do jídelny, neboť večere nás již čeká! Věřu, tento celý příběh Mne již velice obtěžuje a Můj čas Mne již pudí do Nazaretu!"

9) Praví **FAUSTUS** : „Pane, že Ti tato ošklivá záležitost musí být nadmíru protivná, to chápu až příliš dobře; ale co činit, je-li věc jednou už taková? Ostatně prosím Tebe, můj Pane a můj největší a nejlepší Příteli, abys odtud neodcházel dříve nežli já, neboť bez Tebe předně nic nesvedu a za druhé bez Tebe by mě strašně dlouhá chvíle usmrtila, přesto že zde mám svou nejmilejší ženušku! Proto Tě prosím, abys neráčil toto místo opustit dříve, dokud neukončím

tuto nejvyšší obtížnou záležitost! S Tvou pomocí doufám, že budeme do zítřka v poledne se vším v pořádku!"

10) Pravím: „Zcela dobře! Ale Já nechci všechny ty poklady a těch jedenáct farizeů již ani vidět; neboť oškliví se Mi to více nežli zdechlina.“

11) Praví **FAUSTUS** : „O to bude postaráno!"

2. JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ ZLODĚJEM ZLATA.

1) Nyní vstoupíme do pokoje, vlastně do jídelny, kde nás očekává bohatá večeře. Sotva po večeři, vedou dva sluhové do sálu Jidáše Iškariotského a hlásí vrchnímu soudci, že tento učedník, ať je to kdokoliv, chtěl odcizit několik liber zlata, oni ho však chytili při činu, zlato mu odňali a přivedli ho sem k odpovídání.

2) **JIDÁŠ** zde stojí strašně zahanben a praví: „Neměl jsem ani zdaleka v úmyslu chtít si přisvojit zlato, nýbrž zkoušel jsem jen několik tyčinek, zda jsou skutečně tak těžké jak se udává! Tito blázni mě však hned uchopili a dovedli sem jako sprostého zloděje! - Prosím tě, Fauste, aby tato skvna byla se mne smyta!"

3) Praví **FAUSTUS** (ke sluhům): „Nechte ho! Je to učedník Páně a proto ho chci šetřit; (a k Jidášovi:) ty se však budoucně již nedotkni zejména v době noční - leč bys se stal císařským odhadcem - ani jediného zlatého prutu, jinak budeš nevyhnutelně zákonitě potrestán pro nedokonanou krádež! Rozuměl jsi dobře vrchnímu soudci?"

4) Praví **JIDÁŠ** strašně zahanben: „Pane, po nějaké nedokonané krádeži nebylo věru ani nejmenší stopy, nýbrž byla to skutečně jen - ovšem poněkud nevčasná zkouška, kolik liber váží takový zlatý prut.“

5) Pravím **JÁ** : „Jdi a vyhledej si lůžko! Neboť na toto zlo, na které rukou satanovou umírají všichni zloději, zemřeš v nejbližší době i ty; neboť ty jsi byl, jsi a zůstaneš zlodějem! Dokud ti hrozí ostří zákona, nejsi sice zřejmým skutkem ještě zlodějem; ale ve svém srdci jsi jím již dávno! Kdybych dnes odstranil všechny zákony, pak bys byl první, jenž by sáhl na ty poklady venku; neboť tvému srdci jsou všechny zákony, práva a spravedlnost cizí. Škoda tvé hlavy, že pod ní nebije lepší srdce! - Jdi nyní spát a zítra buď rozumnější nežli dnes!"

6) S touto důtkou odchází Jidáš velmi zahanben z jídelny do své ložnice, aby ulehl, avšak po dvě hodiny přemýšlí, jak by mohl uniknout tomu, co jsem mu prorokoval; ale ve svém srdci nenalézá žádné východisko, jelikož toto srdce pozdvihuje stále znovu svůj hlas žíznicí po zlatě a tak usíná. - Také my však jdeme spát, jelikož dvě předchozí noci nás velice vyčerpaly. Jitro však nedalo na sebe dlouho čekat.

7) Když se Faustus chtěl ještě jednou obrátit, aby se oddal ještě krátkému rannímu spánku, tu přicházejí také odhadci z Chorazinu, probudí ho a on musí úředně ven, aby shlédl, ocenil a přijal poklady. Když byl s touto prací hotov, byli jsme i my všichni na nohou a snídaně skládající se z čerstvých dobře připravených ryb byla také již na četných stolech velké jídelny. Faustus, téměř celý znavený prací, přichází po boku své mladé choti do jídelny a posadí se ke Mně.

8) Teprve po požití snídani, při níž nechybělo dobré víno, vyprávěl Mi Faustus, že jeho ranní záležitost, jež by mu jinak při vši pili dala několik týdnů práce, je nyní skončena a všichni již odešli na místo svého určení. Všechny průvodní listiny jsou na stole ve velké úřadovně již úplně vyhotoveny a soudní průvodní spisy jsou v nejlepší pořádku. Poklad z Kisjonovy jeskyňe je správně rozdělen a určovacími listinami co nejlépe opatřen, rovněž tak i berniční peníze vedle velkého chrámového pokladu z Chorazinu a tak je nyní vše vypraveno; jen ve velké úřadovně je ještě důležité tesařské náčiní, jehož vlastník se dosud nenašel.

9) Pravím **JÁ** : „Tamto dole na konci stolu ti dva sedící matky Marie, jsou synové Josefovi jménem Joses a Joel; jim to patří! Bylo jim vzato jako zástava i s malým příbytkem v Nazaretu a jim také vráceno!"

10) Praví **FAUSTUS** : „Pane, i s příbytkem! Za to se zaručuji! Ó, Pane a Příteli! Co se mi ti černí již nadělali mrzutostí; hloupý zákon jim však nadřezoval a při nejlepší vůli se jim nemohlo nijak na kůži. Před mýma vlastníma očima se dopouštěli nejhanebnější nespravedlnosti a při vši moci, kterou má člověk po ruce, nebylo možné jim nic udělat; ale zde je satan přece jednou nechal na holičkách a nyní mám ve svých rukou doklad, před kterým se budou tito chlapi chvět jako uvolněný lístek v bouři s hukotem pronikající lesy! Zpráva vrchnímu místodržícímu Cyreniovi je mistrovský kousek, který on ověří a pošle i s daněmi okamžitě do Říma. Z Tyru, Sidonu a

Cesareje bude císařská loď opatřená 24 vesly, silnou plachtou a kormidlem při příznivém větru dokonce za dvanáct dní u římského pobřeží a v rukou císařových! Těšte se za dalších dvanáct dní poté, vy černí! Vaší pýše budou položeny zcela zvláštní meze!

11) Pravím **JÁ** : „Příteli! Pravím tobě: jen příliš záhy nejásej! Vrána vráně oči nevyklove! Oněm jedenácti uvnitř zdí se nebude nikterak žádoucně dařit! Nebudou sice usmrceni, ale zato doživotně zavřeni do věčné komory pokání! Ale ve veřejném ospravedlnění vůči Římu budou omyti do běl a jako vlna a pak teprve budou od tebe žádány další zprávy a stěží budeš moci odpovědět všechny otázky z Říma. Nebude ti sice ani vlas na hlavě zkríven; ale určité nesnázi sotva ujdeš, neospravedlníš-li se náležitými svědky a jinými doklady. Proto ti přenechám Pilaha; on ti prokáže ve všem dobré služby. Ale obleč ho jen rychle do úboru Římanů, aby ho kolegové v Kafamaum ustanovení nepoznali! Neboť mohu ti říci: Ani satan nemá svůj pluk tak prohnanež zařízen jako toto hadí plémě. Proto buď tedy také při své holubičí mírnosti chytrý jako had, jinak s tímto pokolením nic nesvedeš!"

12) Praví **FAUSTUS** : „Věčný dík Tobě za tuto radu! A nyní, ježto je tato záležitost pokud možno dobře skončena, měli bychom podniknout něco více obveselujícího!"

13) Pravím **JA** : „Zcela dobře! Jsem přítom; jen ještě počkáme na Kisjonu, který bude se svými pokladnami brzy v pořádku!"

3. SPRÁVNÉ POUŽÍVÁNÍ ZÁZRAČNÉ A LÉČIVÉ SÍLY.

1) Po krátké chvíli přichází **KISJONA**, všechny nás pozdravuje S největší láskou a vlídností a poté praví: „Můj neskonale milovaný Příteli Ježíši! - Takto Tebe nazývám jen vnějšně; neboť Ty víš, čím a kým jsi v srdci. - Tobě jedinému mám za vše co děkovat! Jen malý obnos 5000 liber jsem co nejochotněji škrtl z dlužní knihy chudých občanů z Káně a Ty jsi mi za to ušetřil 50.000 liber mimo neocenitelnou hodnotu jiných pokladů, které mají snad ještě jednou tak velkou cenu! Při vši své nezměrné lásce k Tobě Ti však slibuji, že toho všeho použiji ku blahu chudých a utiskovaných a tak se z tohoto ďábelského neřádu přece jen nakonec ještě stane zlato pro Boží nebe!"

2) Nedám sice lidem to zlato a stříbro do ruky, neboť" pak je to pro slabá pozemská srdce lidská hotový jed opatřím však bezpřístřešným a nemajetným střechu a držebnost s pozemky daně prostými a opatřím jim dobytek, chléb a oděv. Každému pak, koho obšťastním, bude hlášáno Tvé slovo a sděleno mu bude Tvé Jméno, aby živoucně věděl Komu má za vše děkovat a že já nejsem nic nežli jen špatný a lenivý sluha! - Ty, ó, Pane, mne pak posiluj, kdykoli budu sloužit ve Jménu Tvém! Kdyby se mi však někdy zachtělo i jen jediný smysl obrátit ke světu, pak oslab všechny mé síly, abych seznal, že jsem slabý člověk a že ze své síly nejsem s to nic vykonat!"

3) **JÁ** kladu poté Svou ruku na jeho srdce a pravím jemu: „Příteli a bratře! Tady v nitru Mě podrž a nebude se ti nikdy nedostávat síly k provádění ušlechtilých skutků! Ano, v živé víře a v úplné a čisté lásce ke Mně a v úmyslu prokazovat lidem dobro ve Jménu Mém, živilům budeš přikazovat a ony tě budou poslouchat! Větrům nebude tvé volání nesrozumitelné a moře pozná co zamýšlíš. A k té či oné hoře budeš moci říci: „Zdvihni se a vrhni do moře!" - a stane se, jak jsi přikázal..

4) Bude-li však někdo žádat od tebe kvůli víře znamení, nedopuť, aby se žadateli dostalo znamení. Kdo nechce poznat pravdu pro pravdu a komu není postačujícím znamením pravda, tomu je lépe, zůstává-li ve své slepotě; neboť je-li donucen k přijetí pravdy znamením a přece potom nejedná podle učení, pak je pro něho znamení dvojnásobným soudem. Předně znamením je donucen přijmout pravdu za pravdu ať už ji ve své slepotě poznává či nepoznává - a za druhé musí v sobě samém podle božského řádu upadnout zřejmě do hlubšího trestného soudu, nejedná-li podle pravdy znamením jemu vnucené, ať už pravdu jako pravdu. úplně poznává anebo ne; neboť zdar znamení podal mu závazný důkaz. A na tom je již dost; poznání či nepoznání tu nikoho neospravedlňuje.

5) Neboť žádá-li někdo k potvrzení slyšené pravdy znamení a řekne: „Já sice z tvé řeči důvod pravdy nepoznávám, bude-li mi však po dikci (řeči), již se mi podává taková a taková nauka, dáno jako skutečný důkaz znamení, pak přijmu nauku za úplnou pravdu!" Nuže, dá-li se žadateli znamení, nebude moci jinak nežli pravdu nauky přijmout, ať ji jako takovou až do základu poznává anebo ne; neboť nyní je tu znamení nepopíratelnou zárukou.

6) Protože však jeho slepotě není možno přijít na základ pravdy a podle jeho pojmů by se mohl následováním nauky pravdy dostat do příliš značných neobvyklých životních nepohodlností, pomyslí pak u sebe: „Na tom může sice něco být, neboť jinak by to znamení nebylo možné; ale já nicméně základ nechápu a nejednám-li podle toho, stojí mě to strašné sebezapírání. Proto raději to činit nebudu a zůstanu při svém navyklém způsobu života, jenž je sice bez mimořádných znamení, ale přesto přece zcela chutná!"

7) Hle, právě v tom však spočívá také již trestný soud, kterýsi žadatel znamení připravil sám znamením na jeho žádost vykonaným, jež mu podalo nezvratný důkaz, proti němuž nemůže uvést protidůkaz; svým zvráceným způsobem života vystupuje však potom jako odpůrce věčné pravdy a skutečně ji co nejstatečněji zavrhuje, ačkoliv nezahladitelné znamení, jež mu bylo poskytnuto na podporu pravdy, nemůže věčně nikdy úspěch po zjevené mu pravdě odklidit z cesty jako nikdy neexistující. Proto je tedy neporovnatelně lépe nekonat na podporu pravdy nikdy znamením!

8) Ale jinak můžeš ku prospěchu a užitku lidí konat bez jakéhokoli vyzvání v tichosti kolik chceš znamení a nebude to pro nikoho hřích a ještě méně soud! Konal-li jsi však ku prospěchu lidí znamení předem, můžeš potom dát dotyčným lidem zajisté také nauku, žádají-li si ji; nežádají-li si však nauku, pak je pouze vážně varuj před hříchem. Do dalšího poučování se však nepouštěj; neboť tehdy tě budou ti, jimž bylo pomoheno, považovat za magického lékaře a znamení nemá pro ně žádný další nucený soud.

9) Všichni však, jimž byla dána moc konat v případech potřeby znamení, ať následují přesně této Mé rady, chtějí-li konat opravdu dobro.

10) Především ať se však každý střeží konat znamení v jakémsi návalu zlosti! Neboť každé znamení může a má být konáno jen na základě nejčistší a nejopravdovější lásky a mírnosti; koná-li se však v hněvu a zlosti, což je ovšem také možné, pak má při tom svůj podíl již peklo a takové znamení nepřináší požehnání, nýbrž kletbu.

11) Dal-li jsem vám však již několikrát poučení, abyste žehnali i těm, kteří by vás proklínali, oč méně máte klnout slepým, kteří vám nejdou vstříc kletbou, nýbrž jen nicotnou slepotou svého srdce!

12. O tom tedy dobře uvažujte a také podle toho jednejte, tak budete všude šířit požehnání, i když ne vesměs duchovně, tedy aspoň tělesně, jak jsem to činil a ještě stále činím Já Sám; neboť u nějakého ubožáka působí pouhé tělesné dobrodiní na jeho srdce a ducha více, nežli sto nejlepších poučení o ctnostech a je tudíž také podle řádu, razí-li se při šíření evangelia cesta do srdce ubožáků tělesnými dobrodiními a káže-li se teprve poté zdravým myslím evangelium, nežli předchází-li se kázáním a pak se ubozí posluchači uvrhnou znamením do nejvyšší zřejmého soudu, tedy - do bídy ještě větší nežli byla bída prvá, týkající se pouze těla.

13) Budeš-li volán k nemocnému, vkládej před kázáním na něho ruce, aby mu bylo lépe; otáže-li se tě a řekne-li: „Příteli, jak ti toto bylo možné?“, pak teprve řekni: „Živou vírou ve jméno Toho, jenž byl poslán od Boha z nebe k opravdovému oblažení všech lidí!“ Bude-li se tě pak tázat dále na jméno, dej mu pak na základě jeho chápavosti tolik úvodního poučení, aby začal rozumět možnosti takového zjevu.

14) Přišel-li tak daleko, pak mu sděluj v náležitě míře stále víc a více. Shledáš-li po takovýchto rozhovorech, že se srdce posluchačovo stává stále čilejší a živější, pak mu nakonec řekni vše a on to jistě přijme a každému tvému slovu uvěří. Dáš-li mu však najednou příliš mnoho, pak ho to zdrtí a zmate jeho smysly a budeš s ním pak mít perný kus práce.

15) Jako se však novorozeňatům nedává ihned strava zralého muže, která by je usmrtila, tím méně se nesmí hned na počátku dávat duchovním děťátkům strava duchovně mužná, nýbrž jen nejvyšší duchovní strava přiměřená, jinak budou usmrcena a pak je nadměru těžké oživit je opět v duchu. - Pojmuli a pochopili jste to nyní všichni dobře?“

16) Praví **všichni** s pohnutým srdcem: „Ano, Pane! Nyní je nám to jasné jako slunce za nejjasnějšího poledne a budeme toho co nejpřesněji dbát!“

17) Pravím **JÁ** : „Dobrá, pojďme tedy nyní k jeskyni, v níž měli fariseové uschovány poklady; neboť v oné jeskyni je ještě jedna jeskyně a tu prohledáme. Vezměte tedy náležitě množství pochodní a také víno a chleba; najdeme tam bytosti, které budou velmi hladové.

4. NÁVŠTĚVA A POPIS KRÁPNÍKOVÉ JESKYNĚ.

1) Nyní nechává Kisjona vše přinést. Také Baram, který se stále ještě nemohl od nás odloučit, pošle své lidi pro své ještě zbylé zásoby vína a chleba. Jairut a Jonael, kteří se nemohou ode Mne odloučit, Mě prosí, zda se mohou též účastnit této výpravy.

2) A **JÁ**, jim pravím: „Ovšem; neboť vás je při tom dokonce třeba a Archiel nám svým způsobem prokáže dobré služby! - Řeknu vám však ještě něco: Právě opouští poselstvo vašich úhlavních nepřátel Sichar a ubírá se sem, aby vás pohnulo k nejrychlejšímu návratu; neboť lid povstal proti nim a již především zahnal nově dosazeného kněze. Ten bude také při poselstvu. Dorazí sem ještě dnes večer, kdy je trochu zpracujeme. Nyní se však vydáme na cestu!" - Avšak také ženy a dívky se chtěly účastnit této výpravy a tázaly se Mě na to.

3) **JÁ** však jsem jim řekl: „Mé milé dcery! To není cesta pro vás; proto zůstaňte jen hezky doma a postarejte se, abychom měli náležitou večeři!" - Ženy se spokojily, též i Marie a staraly se o domácnost. Lydie byla by sice šla velmi ráda s námi; protože však viděla, že to nebyla Má vůle, zůstala též doma a činila totéž co ostatní.

4) My pak jsme se vydali na cestu, v několika hodinách jsme dorazili k jeskyni a s rozžehnutými pochodněmi jsme vstoupili do jeskyně. Kisjona tu žasnul nad velkým prostorem a nejvýš zajímavými krápníkovými útvary, které jsou v této jeskyni jistě nejpozoruhodnější z celé Přední Asie, která má velké množství takových jeskyní. Všeliké gigantické postavy vystupovaly tu vstříc nasmělým divákům.

5) I **FAUSTUS**, jemuž jinak nechybělo římské hrdinství, byl zde celý sklíčený a pravil: „Člověk by zde mohl být bezděčně přiveden k mínění, že v podzemí přece jen musí žít jistý druh bohů, kteří svou nesmírnou silou provádí taková obrovská díla. Jsou tu obrazy, lidí, zvířat a stromů; A v jaké velikosti! Co by proti tomu byly obrovské chrámy a sochy Říma?! - Hle, - tu ten zcela dobře vy tvarovaný Arab! Věřu, kdyby chtěl a mohl někdo vystoupit až na jeho hlavu, musel by plnou hodinu stoupat po stupních. A ač sedí, jímá mne závrať při pohledu vzhůru k jeho hlavě! Ach, to je skutečně nadmíru pozoruhodné a paměťhodné! To jistě nemohla způsobit náhoda!? - Tu je zase skupina vojínů s meči a kopími! Tamto z hlubšího pozadí se na nás šklebí obrovitý slon; kresba neoponechává nic, co by si bylo přát! - Pane, Pane! jak, jak toto vše tak divuplně vzniklo?!"

6) Pravím **JÁ** : „Příteli, pozoruj nyní vše, co se představí tvým pohledům a mnoho se netaz; bude následovat zcela přirozený výklad. Vyskytne se zde ještě leccos, co tě uvede do mnohem většího úžasu; ale ani tu se netaz! Až budeme z jeskyně opět venku, objasním vám všem všechny tyto věci."

7) Jdouce dále, přicházíme do převeliké a vysoké síně, která však není temná, nýbrž obstojně osvětlena; je tu totiž několik petrolejových pramenů, které již před velmi mnoha lety zapálili lidé, jimž tato jeskyně sloužila za příbytek a od té doby neustále hořely jasnými rozdílně mocnými plameny a tuto velkou síň dílem osvětlovaly; do této síně padalo také širokým otvorem vysoké báně dosti silné denní světlo - a tím byla tato jeskyně, jak řečeno, zcela obstojně osvětlena.

8) Na dně této jeskyně aneb jeskynní síně bylo možno vidět všeliké postavy; leželi tu hadi, obrovské ropuchy a všeliké jiné dílem dobře a dnem špatně a jen zpola utvářené zvířecí tvary, jakož i velká spousta malých i obrovsky velkých krystalů všelikých barev, což poskytovalo neobyčejně překvapující krásný pohled.

9) Tu pravil **FAUSTUS**: „Pane! Tu je taková hojnost císařských ozdob o jakých se věru císaři nikdy ani nezdálo! Tu tedy přece jen asi bude druh tartaru, jak jej popisuje řecká báje!? Chybí jen ještě Styx, starý Charon, tři známí neúprosní soudcové duši, Minos, Aeakus a Radamantus, konečně tříhlavý pes Cerberus, poté několik běsů a nakonec ještě i Pluto s krásnou Proserpinou a tartarus utrpení by byl hotový! Tyto mnohé ohně ze dna a ze stěn, tisíce nejvyšší ošklivé zvířecí podoby na dně - byť mrtvé a zkamenělé - a ještě množství tartarských věcí vypovídají až příliš hlasitě, že jsme nyní buď již v samém tartaru, anebo aspoň na nejlepší cestě k němu; aneb co se mi nyní zdá pravdě nejpodobnější: tato anebo nějaká jiná této podobná jeskyně je jistým podkladem k řeckému mythu o tartaru!"

10) Pravím **JÁ** : „To poslední má v sobě mnoho pravdivého, i když ne vesměs všechno; vychytralé kněžstvo všech národů dovedlo za všech dob všude takovýchto přírodních zjevů využití a co nejlépe použít ke svému vlastnímu prospěchu. Podobných věcí používalo kněžstvo také v Řecku a v Římě a připojilo k tomu ještě nejvolnější pole své zlovolné, fantasie, čímž pak ovšem

národové a národové do této doby byli a budou i nadále až do konce světa hned více, hned méně přelstívání a zasleповání.

11) Dokud bude muset Země vykazovat ve svém nutném velmi rozmanitém složení nějak nazíravé útvary, dotud také budou její lidé, kteří jsou z různých příčin v duchu slepí a temnolibí vytvářet ve své rozumové fantasii všeliké pitvory a budou jim přikládat mimořádné božské síly a účinky, protože jakožto slepí nemohou spatřovat pravý důvod.

12) Pohleď však nyní také na svůj Styx, na loďníka Charona a na druhou stranu asi dvanáct sáhů široké a sotva loket hluboké řeky, která je vlastně jen jakýmsi rybníkem a může se na mělkém místě velmi snadno přebrodit; v mdlém přisvitu spatřuješ také své tři soudce, několik bésů, Cerbera a Pluta s Proserpinou - postavy, které se takto vyjímají jen v určité vzdálenosti, v blízkosti a v silnějším světle se však podobají spíše všemu jinému nežli tomu, co z nich učinila lidská fantasie. - Avšak nyní pojďme, aniž bychom zapravili Charonovi naulum (jízdné), pěšky přes Styx a povšimněme si na druhé straně poněkud tartaru.“

13) Na velmi mělkém místě přebrodíme tak zvaný Styx a pronikneme dosti úzkou skulinou do tartaru, který jsa osvětlen našimi pochodněmi začíná ukazovat až příliš brzy velký, žádným farizejem dosud neprozrazený poklad a tak Mnou přijde na denní světlo vše, co bylo ještě skryto.

5. DĚJINY NALEZENÝCH POKLADŮ.

1) **FAUSTUS** spráskne ruce, zavolá k sobě ihned Pilaha a praví jemu: „Nebyl jsi obeznámen, že jsi mi z toho nic neprozradil? - Mluv, jinak to s tebou špatně dopadne!“

2) Praví **PILAH** „Pane! O tom jsem nevěděl a do této jeskyně jsem ještě nikdy tak daleko nevníkl jako nyní! Staří o tom zajisté věděli; avšak oni to vše zamlčeli, aby jim nakonec zbylo na výkupné z jakéhokoliv vězení. Vezmi si to však vše; je to chválabohu od nynějška tvé!“

3) Faustus se táže také Mne, zda Pilah mluvil pravdu a **JÁ** potvrzuji Pilahovu výpověď a pravím Faustovi: „Příteli, vzal-li si někdo za ženu dceru nějakého vznešeného domu, smí vším právem očekávat věno. Ty jsi měl nyní mnoho co činit a při rozdělování dřívějších statků nepřišel na tebe za to žádný podíl, - a tak vezmi tento celý poklad do svého oprávněného vlastnictví; podle pozemského oceňování má hodnotu tisíckrát tisíc liber.“

4) Největší cenu mají však velké perly, z nich každá má velikost slepičího vejce. Celá kovová bedna obsahující asi 1000 drachem je plna velkých perel, z nichž každá má neocenitelnou hodnotu. Takové perly se nyní jako nově tvořené na celé Zemi již nevyskytují, protože příslušní korýši vedle mnohých jiných zvířat pradávného světa již neexistují. Tyto perly nebyly však také vyloveny z moře, nýbrž král Ninias, zvaný též Ninus, je našel v zemi, když dal stavět město Ninive při kopání základů. Rozmanitými osudy se dostaly dílem již za Davida, větším dílem však za dob Šalomounových do Jerusalema; do této jeskyně se však dostaly tehdy, když se Římané jako dobyvatelé zmocnili Palestiny, vlastně však téměř poloviny Asie.

5) Velekněží, jimž byla jeskyně již velmi dlouho známa, obdrževše zprávu o vpádu Římanů, sebrali ihned všechny největší a pohyblivé poklady chrámové a dopravili je šťastně do jeskyně. Zlatí Ivové, kteří nesli trůn Šalomounův a dílem střežili jeho stupně, dostali se v době zničení Jerusalema Babyloňany do sutin, avšak při pozdějším znovu vybudování byli opět nalezeni a knězi přijati pro chrám. Jsou také z větší části zde; neboť vše nejvzácnější, co se mohlo za vpádu Římanů ve spěchu sebrat, bylo přineseno sem, tak jako také za vpádu tehdy mocných Babyloňanů byla do známé jeskyně u Chorazinu dopravena značná spousta chrámových pokladů, ačkoliv přesto potom Babyloňané našli v chrámu ještě dosti toho, zejména nádoby a poklady zasvěcené provždy chrámové službě, které si vzali s sebou a dopravili do Babylonu. Příklad nyní svým lidem, aby to vše z jeskyně odstranili; potom Archiel zahradí vchod do této jeskyně tak, aby budoucně nikdy žádný člověk do ní nevstoupil.“

6) Faustus přikazuje ihned sluhům, aby všechny tyto poklady dopravili ven; když je však sluhové začali zvedat, neměli dost síly k vyzdvižení těchto mnohých a těžkých kovových beden. I prosili Mne, abych jim propůjčil potřebnou sílu!

7) **JÁ** však zavolám Archiela a pravím: „Doprav tedy ty všechn ten neřád ven a to hned do velkého skladiště v Kisu!“ - V okamžiku zmizely všechny ty mnohé těžké bedny a Archiel byl pak také okamžitě zase zde, takže nikdo nemohl postřehnout, kdy byl nepřítomen.

8) Praví poté **FAUSTUS**: „To už je jako v pohádce! Moji sluhové by s tím měli dobře tři dny co dělat, - zde to však byl nepostřehnutelný okamžik a ze všech těch mnohých beden nelze objevit již ani jedinou! Tu se také vůbec již netáži na možnost takového skutku; neboť k pochopení a k náležitému ocenění takových zjevů třeba již smyslu božského!“

9) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, máš pravdu! Také by nebylo zatím pro člověka vůbec dobré, aby tak brzo chápal vše, co se mu podává jako zjev k rozjímání. Neboť psáno jest: „Budeš-li jíst se stromu poznání, pak také zemřeš!“ Proto je také lépe brát každý div za to, čím podle jevu je a přitom si živě pomyslet, že u Boha není žádná věc nemožná, nežli chtít jej vysvětlit z účinné příčiny, kdy člověk po vysvětlení právě tak málo chápe jako před ním.

10) Dost na tom, že vidíš, že je tu Země způsobilá nosit a vyživovat lidi! Kdybys věděl příčinu jak byla učiněna, ztratila by pro tebe půvab a nenacházel bys na ní zalíbení, zato však touhu bádát do základu nějakou Zemi jinou. A kdybys u ní poznal podobnou příčinu vzniku a trvání a rovněž tak u třetí, čtvrté a páté Země, pak by se ti dále již vůbec ani nezachtělo bádát ještě Zemi šestou a sedmou; a tak bys potom lenivý, bezútešný, životem pohrdající a mrzutý začal život proklínat a klnout hodině, která tě začala obohacovat takovým poznáním, a takový stav by pak byl pro tvou duši naprostou smrtí!

11) Protože však podle Božího řádu je zařízeno vše tak, že jak člověk, tak i každý andělský duch, může vše z božské přirozenosti v sobě jakož i ve všech stvořených věcech poznávat jen poněmhu a i tu jen do určitého stupně, zůstává mu stále rostoucí chuť k životu a láska k Bohu a k bližnímu, jíž jediné se může stávat a také stává věčně blaženým. - Chápeš tuto pravdu?"

12) Praví **FAUTUS**: „Ano, Pane a Příteli, chápu to přesně! A tak se Tě již nebudu tázat na příčinu vzniku útvarů v této jeskyni.“

6. VZNIK A ZŘÍCENÍ KRÁPNÍKOVÉ JESKYNĚ.

1) Pravím **JÁ** : „Na tom také skutečně mnoho nezáleží. Zda to víš či nevíš, to tě neučiní pro život chudším ani bohatším. Avšak můžeš nicméně vědět to, že lidská ruka neměla s tím nikdy co dělat, nýbrž tvořila to jakoby jediné povaha živlů. Hory sají vždy rozkládající se vlhkost ze vzduchu; k tomu přistupuje častější déšť, sníh a mlhy, které velmi často zahalí nejvyšší vrcholy hor. Všechna na horách usazená vlhkost prosakuje většinou zemí a skalami hor a kde se dostanou nad vnitřní dutý prostor, hromadí se v kapkách, které obsahují téměř z poloviny rozpuštěný vápenec. Takové kapky padají dolů. Jejich čistá voda prosakuje pak buď ještě hlouběji, anebo se v takovém prostoru vypařuje. Avšak šlemovitá vápencová hmota se stává pevnější a pevnější a stálým rozmnožováním se tvoří konečně všeliké tvary, které se podobají více méně hned tomu, hned onomu útvaru na Zemi. A tak vznikly tedy také zcela přirozenou cestou všechny útvary v této jeskyni, ačkoliv vedle toho lze také předpokládat, že k oslepení slabých lidí značně přispěli sluhové satanovi lepším vytvářením všelikých člověku podobných postav.

2) Je tudíž lépe, že taková, temné pověře velmi příznivá jeskyně byla pro všechny budoucí časy učiněna nepřístupnou. A tak se tedy odebereme nyní zase ven na čerstvý vzduch, aby Archiel splnil rozkaz týkající se této jeskyně!"

3) **FAUSTUS** Mně za toto vysvětlení vroucně děkuje a praví: „Mně je toto vysvětlení pochopitelné tím jasnější, že jsem něco takového již slyšel - i když také spíše jako hypotézu (domněnku) - od římských přírodovědců. Avšak také dodatek o spolupůsobení satana má velkou cenu; neboť nepřítel života nenechá podobné věci jistě nepoužité a neblahé následky jsou ve třech dílech světa před našima očima! To vše je mi nyní nad slunce jasné; avšak jen jednu věc nemohu náležitě pochopit - a to je blaženost Boha!

4) Řekni mi, jakopak rozkoš může mít Bůh, jemuž je jistě věčně stále stejně a co nejdůkladněji znám nejvnitřnější důvod všeho jsoucná, ze Svého vlastního nezničitelného života? Copak Mu může taková nutně nejvyšší stejná jasnost, aniž by Se kdy mohl nějak ze Sebe Sama měnit, sloužit k rozkoši, která by přece musela každého člověka dlouhou chvílí usmrtit?"

5) Pravím **JÁ** : „Pohled zde na lidi! Jsou slastí pro Boha, stávají-li se v jeho řádu tím, čím jsou určeni se stát. V nich Se Bůh shledává se Sobě rovnými a jejich stálý vzrůst ve všelikých poznacích a tím ve vsí lásce, moudrosti a kráse je nezničitelnou slastí a blažeností pro Boha! Neboť vše, co obsahuje nekonečnost, je tu jediné kvůli malému člověku a není věčně nic co by tu nebylo jediné kvůli němu. - Nyní víš také to! Avšak vyjděme z této jeskyně, aby mohl Archiel co nejdříve splnit daný mu příkaz!“

6) Nyní pospícháme z jeskyně a brzy dosáhneme jejího konce. Když jsme všichni mimo jeskyni, dávám Archielovi pokyn a okamžitě nastane prudká rána a nesmírně rozsáhlý vchod se nyní jeví jako vysoká žulová stěna, kterou by žádný smrtelník tak snadno neprorazil, kdyby si to sebevážněji umínil. Aby pak vchod takřka zcela znemožnil, bylo provedeno, když jsme se byli asi 3000 kroků. vzdálili od místa vchodu sednutí půdy tak, že někdejší vstup byl odtržen přes 100 mužských výšek od přístupné půdy, která byla posunuta do hloubky a člověk by musel mít přes 100 mužských výšek vysoký žebřík, měl-li by se dostat přes kolmou příkrou stěnu nahoru k bývalému vstupu, což by však bylo potom nicméně bezúčelné, protože vstup sám se stal nejvyšší pevnou a příkrou skalní stěnou.

7) Když Faustus a také všichni přítomní spatří takovou změnu s tímto horským místem, praví Mně **FAUSTUS**: „Pane a Příteli! Věru, nyní se již nemohu vzpamatovat. Ty zjevy jsou až příliš stvořitelcky veliké; jsou od obzoru mého poznání věčnost vzdáleny! Nyní věru ani nevím zda ještě žiji, či zda sním! Dějí se tu tak neobyčejně záhadné přepodivné věci, že tu člověk stojí i při největší střízlivosti jako úplně opilý a ve vlastním vědomí sotva již může rozpoznávat, zda patří k mužskému či ženskému pohlaví. - Podívejme se nyní na tuto hroznou skalní stěnu! Kde byla předtím, nežli jsme šli zcela pohodlně do jeskyně po stezce, po které se velmi dobře stoupalo?“

8) A co je však vlastně ještě na celé věci nejpodivnější je to, že při celkové proměně několika tisíců jiter půdy nelze objevit ani stopy nějaké násilné zkázy. Věc vypadá právě tak, jakoby se zde od prvotního trvání Země nikdy nic nezměnilo!? Věru, kdyby zde 1000 lidí po 100 let pracovalo, je otázkou, zda by takovou spoustu i jen s toho místa odstranili, aby tu byla volně postavena skalní stěna o celkové výšce dobrých 150 mužských výšek a šířce přes hodinu (chůze), po níž ještě před několika málo okamžiky nebylo možno objevit ani stopu a to postavena dokonce způsobem, při němž není po nějakém narušení ani nejmenší stopa! To je v největší vážnosti neslýchané! Jsem nyní jen zvědav, jak se k tomu budou tvářit mnozí mořeplavci, až místo dřívější bujné lesní krajiny objeví tuto obrovskou stěnu! Mnozí se vůbec nevyznají kde jsou; a mnozí se budou na to dívat jako dobytče na nová vrata jimž ještě nezvyklo!“

9) Pravím **JÁ** : „Proto vám všem pravím, abyste o tom pomlčeli a nic ani ženám nesdělovali; proto také jsem je nenechal tentokrát jít s námi, neboť přes veškeren zákaz nedovedou dokonce ani při mimořádných událostech nikdy poručit svým jazykům, aby poslušně mlčely. Proto svým ženám nevypravujte nic z mimořádných událostí, které se zde staly! Utváření jeskyně můžete jim sice popsat a také povědět o nově nalezených pokladech; ale dále již ani slovo!“ - Všichni to co nejslavněji slibují a my poté pokračujeme ve své cestě zcela klidně do Kisu a přijdeme tam právě se západem slunce. Zde nám ovšem houfně přicházejí vstříc doma ponechané ženy a dívky a nemohou se dost rychle dotazovat, co vše podivuhodného jsme zažili. Avšak dostávají za odpověď, že je ještě příliš záhy se dotazovat a že na celé věci není nic jiného nežli vyzdvižení ještě jednoho farizeji dosud zamlčeného pokladu. S touto odpovědí se zvědavé ženy uspokojí a dále se již mnoho netáží.

10) My však poté jdeme ihned k večeři, protože všichni, kdož byli s námi neobědvali a byli již značně hladoví a proto již velice toužili po dobré večeři.

7. FAUSTUS NACHÁZÍ POKLADY VE SKLADIŠTI DOBRĚ USPOŘÁDANÉ A STŘEŽENÉ.

1) Teprve po rychle požití večeři šel Faustus na Můj příkaz do velkého skladiště, aby se podíval, zda tu jsou v pořádku poklady, které do Kisu z jeskyně dopravil Archiel. Vše tu bylo v nejlepším pořádku vedle velkého seznamu všech různých pokladů i s udáním ceny, jak byly v jeskyni nalezeny. Faustus se táže strážců, kdo udělal tento seznam.

2) **Strážcové** pak odpověděli: „Pane, ten jsme již našli nežli jsme byli postaveni na stráž. Kdo jej udělal, nedovedeme ti tedy povědět.“

3) **FAUSTUS** se táže dále: Řekněte mi, jak sem tedy tyto poklady přišly a kdo je dopravil!“

4) Praví **strážcové**: „Také to nevíme; přišel pouze jakýsi mladý člověk, kterého jsme viděli již po několik dní zde ve společnosti zázračného lékaře z Nazaretu a přikázal, aby poklady byly střeženy. Poté jsme byli nižším římským soudcem ustanoveni sem a konáme nyní téměř plné dvě hodiny stráž. To je vše, co víme o pokladu a jeho dopravení sem a ani slova více nebo méně!“

5) Faustus jde poté se zmíněným seznamem k nižšímu soudci a táže se ho podobně jako strážců; avšak nižší soudce ví o celé věci zrovna tolik, jako předtím dotazovaná stráž. Faustus vida, že nikdo v Kisu neví, jak sem byly poklady dopraveny, praví u sebe: „Protože nikdo nic neví, nebudu je také již na nic dalšího upozorňovat, aby se tím věc mezi lidem zbytečně nerozhlašovala!“

6) S touto samomluvou se ubírá Faustus opět do svého příbytku, kde na něho s otevřenou náručí čeká jeho mladá ženuška. Avšak nežli se ještě odebere k nočnímu odpočinku, přijde ke Mně, aby si promluvil o důležitých věcech. Já ho však odkáži na zítřek k Sobě a vybízím ho k odpočinku těla i duše, jehož je mu především třeba. A Faustus se pak také ihned odebere ke spánku, kterého bylo třeba jemu i všem ostatním.

7) V dobrém spánku se noc brzy skončí a tak tomu bylo také zde; domnívali se, že usnuli teprve před několika minutami a již všechny volalo jasné jitro, aby opustili lůžka a započali opět denní zaměstnání. Záhy již připravená snídaně volala všechny z různých ložnic do velké jídelny, v níž všichni jako v uplynulých dnech posnídali a po snídání Mně všichni vzdávali ve jménu Jehovy dík a chválu po způsobu Davidy, jenž pravil (Žalm 33):

8) * Veselte se spravedliví v Hospodinu; zbožní chvaltež pěkně Hospodina. Děkujte Hospodinu harfami a na žaltáři o desíti strunách zpívejte jemu. Pějte jemu píseň novou a hrejte dobře na strunách čistého zvuku; neboť slovo Páně je pravdivé a co On přislíbí, tomu jistě dostojí. Milujte spravedlnost a správný soud; dobrotivosti Páně plna je Země. - Slovem Páně nebesa učiněna jsou a Duchem úst jeho všechno vojsko Jeho. On udržuje vodu v moři jako v měchu pohromadě a hlubinu ukládá do skrytu. Boj se Pána všecken svět a třes se před Ním vše, co přebývá na půdě zemské; neboť mluví-li, děje se a přikazuje-li, jest to tu. Pán ničí radu nevěřících a zlých a myšlenky národů odvrací od nich. Rada Jeho však navěky trvá a myšlenky srdce Jeho od pokolení k pokolení. Blaze národu, jehož Pánem je Bůh; neboť je to národ, který Si vyvolil za Svě dědictví! - Pán Se dívá z nebe a vidí všechny lidské děti. Se Svěho pevného trůnu pohlíží na všechny obyvatele Země. Řídí srdce jejich a pozoruje skutky jejich. Králi nepomůžte jeho velká moc a obr nebude svou velkou silou zachráněn! Koně také nepomohou a jejich velká síla nezachrání! Neboť oko Páně patří jen na ty, kteří se Ho bojí a doufají v dobrotivost jeho, že zachrání duše jejich před smrtí a živit je bude v čas hladu. Rozvesel se srdce naše v Pánu, neboť v jeho svaté jméno všichni naději skládáme! - Tvá dobrotivost, ó, Pane budiž nad námi, jak v Tebe doufáme! *

8. O KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉM.

1) Když Mně všichni přednesli tuto ranní chválu, táže se Mne rychle **FAUTUS**, jenž byl ovšem také snídání i chvále přítomen: „Odkudpak vzali Tvoji učedníci tento Tebe důstojný, tak vznešený a úplně pravdivý přednes? Něco tak vznešeného jsem ještě nikdy neslyšel!“

2) Pravím **JÁ**: „Opatři si od farizeů Písmo Boží a čti v něm žalmy krále Davidy; v nich vše to najdeš! Představený Jairus, s nímž budeme ještě dnes míti co dělat, toto Písmo ti již opatří. Neboť před dvěma dny uložili jeho dceru do hrobu; zemřela mu! On svého hříchu proti Mně co nejhlouběji litoval; proto mu také bude pomozeno a nebude ztracen pro Boží Království nebeské!“

3) Táže se **FAUSTUS**: „Pane! jaké je to Království a kde je?“

4) Pravím **JÁ**: „Milý příteli, skutečné pravé Boží Království nebeské je pro pravé přátele Boží všude, pro nepřátele Boží však nikde; neboť pro ně je zase vše peklem kamkoli jen můžeš a chceš obrátit své oči i ostatní smysly. Dole i nahoře je tu jedno. Nevzhlížej ani vzhůru ke hvězdám - neboť jsou to země jako je tato Země po níž kráčíš ani nesklápěj oči k Zemi, neboť Země je souzena jako tvé tělo, které jednou musí zemřít a se rozložit! Zato však bádej a hledej pilně ve svém srdci; tam najdeš co hledáš. Neboť do srdce každého člověka je vloženo živé símě, z něhož ti vzkvete věčný ranní červánek věčného života.“

5) Hle, prostor, v němž se vznášejí tato Země, jakož i velké Slunce, Měsíc a všechny nesčíslné hvězdy, které o sobě nejsou nic jiného nežli zase Slunce a země, je nekonečný! Rychlostí myšlenek bys mohl opustit tuto Zemi a touto rychlostí spěchat přímočaře dál - a kdybys věčnosti a věčnosti takto dále spěchal, přece bys se ani po mnohých věčnostech myšlenkově rychlého dalšího letu nikdy nepřiblížil k nějakému konci! Všude bys se však setkal s tvorbami nejvzácnějších a nejpodivnějších druhů, které všude naplňují a oživují nekonečný prostor.

6) Svým srdcem vystoupíš po smrti svého těla ven do nekonečného Božího prostoru a podle způsobu svého srdce setkáš se s ním buď jako s nebem anebo jako s peklem!

7) Neboť nikde není zvláště stvořeného nebe, ani zvláště stvořeného pekla, nýbrž vše to přichází ze srdce člověka; a tak si každý člověk v srdci, podle toho zda koná dobro či zlo, anebo peklo a jak věří, chce a jedná, tak bude také žít podle své víry, z níž byla jeho vůle živena a přecházela v jednání.

8 Každý však nechť zkouší náklonnosti svého srdce a snadno se dozví, jakým duchem je jeho srdce naplněno. Táhnou-li jeho náklonnosti srdce a jeho lásku ven ke světu a cítí-li v sobě touhu stát se ve světě něčím velikým a vznešeným, - chová-li srdce, chtějící být hrdé nelibost k chudému lidstvu a cítí-li v sobě náklonnost vládnout nad ostatními, aniž by bylo Bohem k vládě vyvoleno a pomazáno, pak spočívá v srdci již símě pekla, které, není-li přemáháno a tlumeno, nezpůsobuje člověku po smrti těla patrně nic jiného nežli peklo.

9) Je-li však srdce člověka naplněno pokorou a cítí-li se člověk šťastný, že je mezi lidmi nejnepatrnějším, že může všem sloužit, sebe sama pro lásku k bratrům a sestrám zcela si nevážit, představeného ve všech dobrých, bratrům prospěšných věcech ochotně poslouchat a miluje-li takto Boha nadevšecko, tehdy vzrůstá v srdci nebeské símě v pravé věčně živé nebe a člověk, jenž takto již chová veškeré nebe v hojnosti ve svém srdci plném pravé víry, nejčistší naděje a lásky, nemůže po smrti těla přijít tedy také nikam jinam nežli do Božího nebeského Království, které choval ve vši hojnosti již dávno v srdci! - Když toto náležitě uvážíš, pak snadno pochopíš, jak je to vlastně s nebeským Královstvím, jakož i s peklem.“

10) Praví **FAUSTUS** : „Nejmilejší, nejvyšší moudrý Pane, Mistře a Příteli! Tvá slova zní sice nanejvýš moudře; leč tentokrát jsem je nemohl ve vši hlubokosti pochopit! Jak může být nebe a peklo jaksi pospolu na jednom místě, takže by muselo jedno zcela zřejmě pronikat druhé, to je pro mě, člověka ještě velmi hmotně myslícího věcí nemožnou! A jak by mohla nakonec z mého srdce vykvést nekonečná šťastná anebo nešťastná nekonečnost, to je mi ještě nepochopitelnější nežli vše ostatní! Proto Tě již prosím, abys mi ráčil o tom dát ještě pochopitelnější vysvětlení; neboť jinak při všem tom světle za nejjasnějšího poledne ducha půjdu odtud domů slepý!“

9. PÁN UKAZUJE PODSTATU NEBE A PEKLA V PŘÍKLADECH.

1) Pravím **JÁ** : „Dávej tedy dobrý pozor; neboť záleží Mi na tom, abys odešel domů vidoucí!

2) Hle, v jednom domě bydlí dva lidé. Jeden z nich je spokojen se vším, co v potu tváří vy-pěstuje za Božího požehnání z půdy zemské. Spokojeně a vesele požívá skromný výtěžek své píce a největší jeho radostí je, může-li se ještě chudšími bratry sdílet svou namáhavě vydobytou zásobu. Půjde-li k němu hladový, má radost může-li ho nasytit a nikdy se ho s mrzutou myslí netáže na důvod jeho chudoby a nezakazuje mu, že nesmí opět přijít, kdyby snad zase hlado-věl.

3) Na pozemská státní zřízení nežehrá a platí-li nějakou daň, říká vždy s Jobem: „Pane! Ty jsi mně to dal; Tvé je vše! Co jsi dal, můžeš zase vždy vzít; Tvá vždy jedině svatá vůle se staň!

4) Krátce, tohoto člověka nemůže nic jak v jeho veselosti tak také v jeho lásce a v jeho dů-věře v Boha, jakož i z ní v lásce k jeho pozemským bratrům, vyrušit; hněv, závist, svár, nenávisť a pýcha jsou mu cizí pojmy.

5) Avšak jeho bratr je zato nejnespokojenějším člověkem. Nevěří v Boha a říká: „Bůh je prázdný pojem, kterým lidé označují nejvyšší stupeň pozemských hrdinů. V nuzotě může být šťasten jen nejhoupější člověk, jako jsou též šťastná nerozumná zvířata, obdrží-li skrovně to, co žádá jejich němý a tupý a přirozený pud. Člověk však, jenž svým rozumem se povznesl da-leko nade vše zvířecí, nemusí se již spokojovat s prostou stravou vepřů, nemusí se vlastníma, k něčemu lepšímu určenýma rukama rýpat v zemi - což přísluší jen zvířatům a otrokům - nýbrž člověk se musí chopit meče, vyšvihnout se na mocného vojevůdce a vjíždět vítěznými branami do velkých světových měst, kterých dobyl. Země se musí zachvívat pod dusotem podkov koně, jenž oplývá zlatem a drahokamy nese pyšně pána mocných vojsk

6) S tímto smýšlením proklíná pak takový člověk svou ubohou existenci, klne ve svém srdci chudobě a myslí na prostředky, jakými by si opatřil velké poklady a bohatství a s jejich pomocí uskutečnil své vládychtivé ideje.

7) Svým spokojeným bratrem pohrdá a každý chudší je mu ošklivostí. Po milosrdenství není u něho ani stopy; u něho je to směšná vlastnost zbabělých otroků a společenských opic. Člově-

ku sluší jen velkomyslnost - a ta ještě pokud možno pořídku! Přijde-li k němu chudšas, osopí se na něho všelikým spíláním a řekne: „Odstup ode mne líná bestie, nenasytný netvore s rozedranou larvou člověka! Pracuj, zvíře, chceš-li mít žrádlo! Jdi k nezdárnému bratru mého těla, ale nikdy ne mého vznešeného ducha; ten, jako sám sprostý soumar pracuje pro sobě rovné a je milosrdný jako společenská opice! Já jsem jen velkomyslný - a daruji ti tentokrát ještě tvůj nejvyšší sprostý život pozemského červa. "

8) Nuže hled', tito dva bratři, děti jednoho otce a jedné matky žijí pospolu v jednom domě. Prvý je anděl, druhý téměř dokonalý ďábel. Prvému je nebem chudobná chatrč, druhému je táž chatrč bez jakékoli změny hotovým peklem plným nejtrpčí trýzně. Vidíš nyní, kterak mohou být nebe a peklo pospolu na jednom místě?!

9) Ty si ovšem pomyslíš: „No a co? Budiž ponecháno vládychtivému dosáhnout trůnu a bude úplně způsobilý chránit národy a porážet nepřátele!“ Ó, ano, to by zajisté mohlo být! Ale kde je měřítko, které by mu předpisovalo, jak dalece má sledovat své vládychtivé plány? Co bude dělat s lidmi, kteří se nebudou chtít ve vší hlubokosti před ním sklonit - Hle, dá je co možno nejtrýznivějším způsobem mučit a na lidském životě mu bude právě tak málo záležet, jako na rozšlapaném travném stéblu! - Co je však potom takový člověk? - Hle, toť satan!

10) Vládci a také vojevůdci musí ovšem být; avšak rozuměj, musí k tomu být Bohem vyvoleni a povoláni a pro příští čas to musí být potomci někdejších pomazaných králů. Tito jsou pak povoláni; ale běda každému jinému, jenž opouští svou chudou chatu a pospíchá, aby si všelikými prostředky vydobyl panovnické žezlo! Věru, pro něho by bylo lépe, kdyby nebyl nikdy zrozen!

11) Podám však ještě jeden obraz Božího nebeského Království: Podobá se úplně dobré půdě, na níž rostou a dozrávají nejušlechtilejší hrozny těsně vedle trní a bodláčí, - a přece mají jednu a tutéž dobrou půdu! Rozdíl spočívá jen v jejím použití: réva je obrací v dobro, trní a bodláčí však ve věci špatné, neužitečné a pro žádného člověka nepoživatelné.

12) Tak se také vlévá nebe do ďábla jako do Božích andělů; avšak každý z obou ho používá jinak!

13) Také se nebe podobá ovocnému stromu, jenž přináší dobré sladké plody. A tu přijdou pod jeho hojně požehnané větve lidé, kteří chtějí ovoce požívat. Někteří jsou střídmi; ti požívají z vděčnosti jen tolik, kolik toho vyžaduje jejich potřeba. Jiní však, protože jim ovoce chutná, nechtějí na stromě nic ponechat, nýbrž požívají je ze závisti, aby střídmi neměli podruhé nic a jedí tak dlouho, dokud není poslední jablko snědeno. Poté však onemocní a musí zemřít, kdežto skromní se mírným požíváním ovoce stromu cítí velmi dobře a posílení! A přece obě strany požívaly z téhož- stromu!

14) Také se podobá nebe dobrému vínu, které střídmého posiluje, nestřídmého však hubí a usmrcuje; a tak se jedno a totéž víno jednomu stává nebem a druhému zřejmým peklem, - a přece je vzato z jednoho a téhož měchu!

15) Řekni Mi, příteli, zda nyní rozumíš co je nebe a co peklo!“

10. ZÁKON ŘÁDU.

1) Praví **FAUTUS** : „Pane, nyní mi začíná být jasno! - V celé nekonečnosti je jen jeden Bůh, jedna Síla a jeden Zákon věčného řádu. Kdo z lidí si osvojí tento Zákon, pro toho je vše a všude nebe; kdo se však bude ze své vlastní svobody tomuto Zákonu protivit, pro toho je všude peklo, trýzeň a muka!“

2) Pravím **JÁ** : „Ano, tak tomu jest! - Oheň je živel nadmíru užitečný; kdo ho užívá řádně, moudře a účelně, tomu zjednává nevypočitatelný užitek. Vedlo by příliš daleko, kdyby se měly vypočítávat všechny výhody, které vznikají lidem správným, moudrým a účelným používáním ohně. Kdyby však někdo používal oheň nejvyšší nemoudře a v nejhorším případě k pouhému potěšení tak lehkomyšlně, že by jej rozněcoval na střechách domů anebo v hustých lesích, tu jeden a týž oheň vše zničí a zahubí!

3) Je-li v zimě chladno, jde každý rád ke krbu a s velkým potěšením se ohřívá u praskajícího ohně, jenž naplňuje pevný krb hřejícími plameny; kdo by však padl do ohně, toho by usmrtil a strávil.

4) Ale pravím ti ještě něco: Lidé tohoto světa, mají-li se stát opravdu dětmi Božími, musí být vedeni vodou a ohněm. Nebe ve své prapodstatě je voda a oheň; co není s vodou spřízněné, bývá vodou usmrceno a co není samo ohněm, nemůže v ohni obstát.“

5) Praví **FAUSTUS** : „Pane, tomu již zase nerozumím! Jak tomu rozumět? Jak je možné státi se zároveň vodou a ohněm? Vždyť přece je známo, že voda a oheň jsou živly navzájem nanejvýš nepřátelské; jeden ruší a ničí druhý. Je-li oheň mocný a vlije-li se do něho voda, promění se voda rychle v páru a vzduch; je-li však voda mocnější nežli oheň, oheň ve vodě uhasne jakmile je vodou zaplaven. Má-li se tedy člověk, aby se podobal nebi, stát zároveň vodou i ohněm, tu by se musel nakonec tak jako tak rozložit!? Jak by to pak vypadalo s věčným trváním života?“

6) Pravím **JÁ** : „Ó, velmi dobře! Obé v náležitém poměru – a potom jedno plodí a udržuje stále to druhé! Neboť hle, Kdyby nebyl v zemi a kolem Země oheň, nebyla by ani voda; kdyby však nebyla v Zemi a kolem Země voda, nebyl by ani oheň – neboť jedno tu ustavičně plodí druhé.“

7) Táže se **FAUSTUS** : „Jak to? Jak to?“

8) Pravím **JÁ** : „Vezmi ze Země všechen oheň, z něhož pochází všechno teplo a celá Země se stane diamantově tuhým kusem ledu, na němž by se žádnému životu nedařilo; vezmi však poté ze země všechnu vodu a stane se až příliš brzy nicotným prachem! Neboť bez vody se neudrží ani oheň, jehož je tak nadmíru třeba k novému tvoření na Zemi; kde však již není žádné dostatečné nebo nové tvoření, tam zavítala smrt a rozklad.“

9) Pohled' na strom, jenž ztratil své šťávy a shledáš, že v krátké době shnije a tím bude zničen. Rozumíš tomu nyní?“

10) Praví **FAUSTUS** : „Ano, Pane, nyní rozumíme všichni také tomu a poznáváme, že jsi naplněn Duchem božským a že Ty Sám jsi Tvůrcem všech věcí. Neboť který člověk může ze sebe vystihnout jak je celé stvoření zařízeno a v jakých zákonech trvá? Toto může být jasné a ve všech hlubinách známé jen Tomu, Jenž v Sobě chová Ducha, Kterým byly všechny věci učiněny a nyní stále jako takové trvají. – Já Ti jen mohu za všechna mně zde prokázaná velká duchovní jakož i hmotná dobrodiní za srdce pro Tebe nejvyšší láskou naplněného poděkovat! Neboť co jiného bych mohl já ubohý slabý hříšný člověk, Tobě, Pánu nekonečnosti učinit?“

11)Pravím **JÁ** : „Máš pravdu, avšak zatím podrž u sebe vše co víš a co jsi zde viděl a se dověděl, nerozhlášuj mě před časem a nezapomínej nyní ve svém pozemském štěstí na chudé! Neboť cokoli učiníš ve jménu Mému chudým, Mně jsi učinil a bude ti to v nebi splaceno. – A nyní ukonči vše zde v Kisu co ti bylo učinit a uspořádat a připravíme se na cestu do Nazaretu.“

11. ODCHOD PÁNĚ A JEHO UČEDNÍKŮ“ DO NAZARETU.

MAT. 13, 53.

1) Praví **FAUSTUS** : „Musím tu přikázat, aby mé věci byly dopraveny na loď?“

2) Pravím **JÁ** : „Už se vše stalo! Protože by tvé lodě nestačily, zapůjčili Baram a Kisjona své dvě velké lodě a je tedy až na odjezd vše v nejlepším pořádku.“

3) Praví **FAUSTUS** : „Že tomu tak dozajista je, naprosto se nyní již nedivím; neboť co by mělo být Všemohoucímu ještě nemožné?!“

4) Nyní však přistupují ke mně Jonael a Jairut s Archielem a za vše Mně děkují. Když se za mnohého děkování se Mnou loučí a nastupují cestu do Sicharu, přichází jim vstříc deputace, kterou jsem jim předem oznámil, přijme je se všemi poctami a skládá Jonaelovi k nohám zvláštní prosbu, aby přijal opět úřad velekněze; a oba, Jonael i Jairut si připomínají, co jsem jim byl předtím oznámil.

5) Když jsem byl dokončil opětné obraze o království nebeském (Mat. 13,53), propustil jsem Sicharity, doporučil se u Kisjony, jenž tentokrát zůstal na Mou radu doma a ani Fausta nedoprovázela a slíbil jsem mu, že se u něho brzy opět zastavím. Poté bylo to as dvě hodiny před polednem, jsme se odebrali na velkou loď a jeli s Faustem, jenž usedl se svou mladou ženou do Mé lodi, do blízkosti Kafarnaum, kde bylo obvyklé přístaviště jak pro toto město, tak pro Nazaret, jenž jak známo nebyl od Kafarnaum příliš daleko.

6) Když jsme přistáli a vystoupili z lodí na břeh, pravil **FAUSTUS**: „Pane, já s Tebou půjdu do Nazaretu a dám příbytek Tvé matky a Tvých pozemských bratří a sester opět do jejich vlastnictví!“

7) Pravím **JÁ** : „Také toto se již stalo a také ty najdeš doma i venku ve tvém velkém soudním okrese vše v nekrásnějším a nejlepším pořádku; neboť doposud pořádá Můj Archiel všechny záležitosti za tebe. Ty však jdi do Kafarnaum a když tě představený Jairus přijme - což se jistě stane - a bude si naříkat na svůj bol, řekni mu, že se nyní jistou dobu zdržím v Nazaretu! Bude-li něco chtít, ať přijde ke Mně - avšak také jen zcela sám!“

8) Praví **FAUSTUS** : „Nesměl bych ho také doprovodit?“

9) Pravím **JÁ** : „Ó, ano, avšak jen ty sám!“ - S těmito slovy jsme se rozloučili.

10) Nyní Se ubírám se Svými mnohými učedníky do Nazaretu, Své pozemské vlasti a Faustus pošle ihned pro množství nosičů, balíčů a nákladních vozů, pomocí nichž dopravuje s sebou vzaté poklady do svého domu do Kafarnaum. Že to tam vzbudilo velkou pozornost, když spatřili vrchního soudce tak hojně obtíženého vjíždět po boku překrásné choti, netřeba se zmiňovat; že však vrchnímu soudci šel vstříc v mnohém ohledu také představený tamních farizeů, jménem Jairus, lze si ještě snáze pomyslet, - neboť on věděl také něco o pochodu oněch dvanácti farizeů do Jerusalema a také to, že Faustus byl kvůli nim povolán do Kisu.

11) **FAUSTUS** ho přijal se vši úctou a řekl mu: „jeden poctivý byl zachráněn a zástavy, které tito fariseové potají nespravedlivě vynutili od chudých Židů, byly jim do stateru vráceny a jedenáct jich požívá nyní zasloužený trest za své všestranné neslýchané podvody a lupičství v chrámě jeruzalemském. Vedlo by příliš daleko; kdybych ti měl vyprávět, čeho všeho se těch jedenáct dopustilo; budeš-li však mít jednou volnou chvíli, přijď a čti sám v mnohých aktech a budou ti vstávat vlasy na hlavě! - Nyní však o něčem jiném! Jakpak to vypadá s tvou milou dcerou? Žije ještě, anebo zemřela?“

12) Praví přesmtně **JAIRUS** dává se ihned do pláče: „Ó, příteli, proč mi to připomínáš? - Žel zemřela mi, neboť žádný lékař jí nemohl pomoci! Jediný lékař Borus z Nazaretu pravil, že by jí sice mohl pomoci, ale nechce, protože jsem se na jeho příteli Ježíšovi, jeho Mistru převelice a příliš hrubě prohršil. A tak má, nadevšecko milovaná dcera zemřela. Bylo srdce rvoucí, jak umírající volala Ježíše, aby jí pomohl a jak mě již umírající vyplánila zato, že jsem se tak krutě prohršil proti Ježíšovi, velkému Dobrodinci ubohého trpícího lidstva, pročez ona nyní musí zato neodvolatelně zemřít. Vynaložil jsem ostatně již vše, abych Ježíše našel, by jí pomohl! Avšak Ježíš nechtěl mého posla vyslechnout, ač jsem tisíckrát trpce lítoval, že jsem se proti Ježíšovi prohršil! Nyní však je vše ztraceno! Leží již čtyři dny v hrobě a páchne jako mor! Jehova budiž nyní aspoň její krásné duši milostivý a milosrdný!“

13) Praví **FAUSTUS** : „Příteli! Já tě sice z celého srdce lituji; avšak pravím ti také, že všemohoucí Pán Ježíš je nyní v Nazaretu! Jemu není podle mé nyní mnohonásobné zkušenosti žádná věc nemožná! Což kdybys k Němu sám zašel? Pravím tobě, má dost moci, aby tvou dceru povolal z hrobu v život a opět ti ji navrátil!“

14) Praví **JAIRUS** : „I kdyby to snad již nebylo možné, přece tam půjdu a budu Ho tisíckrát prosit za odpuštění, že jsem Ho, ovšem jen z nutnosti a nedobrovolně urazil a zarmoutil!“

15) Praví **FAUSTUS** : „Dobrá, pojď tam tedy se mnou; setkáme se s Ním v Nazaretu a to v domě Jeho matky. Avšak podle Jeho výroku nesmí nás nikdo doprovázet!“ - Jairus jat blaživou nadějí ihned souhlasí s Faustovým návrhem. Oba dají ihned osedlat dobře běžící mezky a odjedou co nejrychleji do Nazaretu. Dvě hodiny před západem slunce dorazí do Nazaretu, nechají mezky v hospodě, odeberou se pak pěšky do domu Mé matky Marie a zastihnou Mne zde s Borusem, jenž byl jedním z prvých z Nazaretu, kteří Mně vyšli s otevřenou náručí vstříc; neboť obdržel zprávu, že tohoto dne přijdu do Nazaretu.

16) Když nyní Faustus s Jairem vstoupili do pokoje, dal se Jairus do pláče, poklekl přede Mnou a hlasitě Mě prosil, abych mu odpustil jeho velký hřích nevděku, kterého se na Mně dopustil.

17) **JÁ** však pravím jemu: „Povstaň! Tvůj přestupek je ti odpuštěn, avšak podruhé již nehřeš! - Kde je tvá dcera pohřbena?“

18) Praví **JAIRUS** : „Pane, Ty víš, že jsem nedaleko odtud dal zřídit školu pro venkovské děti, opatřenou malou modlitebnou. V této modlitebně jsem dal zbudovat hrobku pro sebe; protože však dcera zemřela dříve nežli já, dal jsem ji tam přinést a položit do této nové hrobky, v níž dosud neležel žádný mrtvý. Tato hrobka je odtud sotva dva tisíce kroků. Kdybys Se chtěl, ó, Pane, na ni podívat, byl bych nadmíru šťasten; neboť jinak jsem až k smrti zarmoucen!“

19) Pravím **JÁ** : „Nuže, zaveď Mě tam, - avšak mimo tebe a Fausta nesmí nikdo se Mnou!“

20) Tu se táží apoštolové, zda ani oni nesmí být přítom.

- 21) Pravím **JÁ** : „Tentokrát nikdo mimo ony dva zmíněné!“
22) Praví **BORUS** : „Pane, znáš mne, že dovedu mlčet jako ryba; což kdybych i já vás jako lékař doprovázel?“
23) Pravím **JÁ** : „Zůstane při mém prvním výroku; jedině my tři a nikdo jiný!“

12. DRUHÉ PROBUZENÍ SÁRY ZE SMRTI.

1) Poté se již nikdo neodvažoval tázat a prosit a my jsme se odebrali ke hrobce. Já jsem prohlédl velice již páchnoucí mrtvolu a tázal Se Jaira, zda myslí anebo dokonce věří, že jeho dcera je zdánlivě mrtvá?

2) Praví **JAIRUS** : „Pane, nemyslel jsem ve svém srdci něco takového ani poprvé a věděl jsem tehdy až příliš určitě, že má nejmilejší dcera Sára byla úplně mrtvá. K falešnému svědectví proti Tobě jsem byl za vlasy přitažen a kdybych byl ono falešné svědectví nepodepsal, byl bys mnohem hůře pronásledován, což jsem věru nikdy nechtěl! Protože jsem však podepsal falešné svědectví, viděli v Tobě již jen práce se štítícího tuláka, jenž tu a tam uzdravuje lidi a chce si učinit v Izraeli jméno, jako by to byl nějaký Bohem probuzený prorok aneb dokonce zaslíbený Mesiáš Sám, Kterého se veškeré nynější, nadmíru dobře a bohatě postavené kněžstvo nanejvýš bojí, protože je psáno, že až přijde velekněz řádu Melchisedekova od věčnosti na Zemi, bude úplný konec se všemi ostatními knězi a nový Melchisedek bude pak vládnout se Svými anděly nade všemi pokoleními Země ve věčnosti.

3) Pravím Tobě: Veškerí vyšší i všichni nižší kněží se nebojí ani ohně, ani velké bouře, která šla kolem jeskyně, v níž byl ukryt prorok Eliáš; bojí se však jemného vání nad jeskyní velkého proroka, protože říkají stále, že Mesiáš v řádu Melchisedekově přijde zcela tiše v noci jako zloděj a vezme jim vše, čeho si dosud vydobyli! - Proto se žádný kněz nechce dožít příchodu Božího Pomazaného od věčnosti, nýbrž chce tento příchod odsunout pokud možno do nejvzdálenější budoucnosti.

4) Protože však veškeré, zejména staré kněžstvo něco takového spatřuje nepochybně na Tobě a to pro Tvé mimořádné skutky a nauky, vynakládá také vše, aby Tě - pokud možno - zahubilo! Kdyby to nebylo možno, kdybys byl opravdu tím, zač Tě považuje, pak bude za své zlo-myslné úsilí konat pokání v žíní a popelu a s velkým chvěním bude očekávat vše mocnou ránu, kterou se odjakživa bojí a vždy obávalo ztratit vše, jinak by téměř všechny proroky nebylo kámenovalo. Hle, to je důvod, pro který jsem Tě prohlásil raději za tuláka, nežli za Toho, Kterým jistě jsi! Neboť lidé nemohou nikdy povolávat v život mrtvé; to je s to jen Duch Boží, jenž podle mého náhledu ve vší úplnosti přebývá a působí zosobněný v Tobě.“

5) Pravím **JÁ** : „Protože jsem potají dobře věděl, z jakého důvodu jsi Mne vlastně zapřel, přišel jsem také v tvé velké nesnázi opět k tobě, abych ti na dlouhou dobu pomohl. To je tedy také vlastní důvod, proč jsem mimo vás dva nevzal s Sebou nikoho jiného. Až však přijde čas, dozví se tento důvod i ti ostatní. - Nyní však užíš moc a slávu Boží!“

6) Tu jsem Se naklonil do hrobky, v níž ležela v plátně ovinutá mladá Sára a řekl jsem Jairovi: „Hle, nadešla noc a lampička v hrobce vydává nejméně mdlý lesk! Jdi ke strážci této školy a modlitebny, aby ti dal světlo silnější; neboť bude-li jí navrácen život, pak musí přirozeně vidět, aby mohla vystoupit z hrobky.“

7) Praví **JAIRUS** : „Ó, Pane, bylo by to možné? Rozklad u ní již silně pokročil! Avšak já věřím, že u Boha je vše možné a budu tu tedy ihned se silnějším světlem!“

8) Jairus pospíchá nyní pro silnější světlo, které však nemůže tak brzy obdržet, protože strážci domu došel oheň a měl delší dobu co dělat nežli k rozdělávání ohně dvě vhodná dřeva začala silným třením hořet.

9) Já však, když byl Jairus ze dveří, probouzím ihned Sáru a vyzdvihuji ji z hrobky.

10) **Probuzená** se Mě táže, dosud jakoby poněkud rozespala: „Pro Jehovu! Kde to nyní jsem? Co se to se mnou stalo? Zprvu jsem byla v krásné zahradě s mnohými družkami a nyní jsem byla pojednou uvedena do těsného prostoru této temné komory!“

11) Pravím **JÁ** : „Upokoj se a uklidni, Sáro! Neboť hle, já, tvůj Ježíš, jenž jsem tě sotva před několika týdny probudil poprvé ze smrti k životu, probudil jsem tě znovu ze smrti a dal jsem ti nyní pevný život! Od nynějška tě nebude sužovat již žádná nemoc a když po mnohých letech přijde tvůj čas, přijdu Si z nebes pro tebe a Sám tě povedu do Svého Království, které nebude mít konce navěky.“

12) Když **SÁRA** uslyší Můj hlas, tu teprve úplně ožije a praví nejvyšším láskyplným vlídným hlasem: „Ó, Ty jediný Miláčku mého mladého života a srdce! Já jsem věděla, že smrti se nemusí báti ten, kdo miluje nadevšecko Tebe jediného! Z přemocné lásky k Tobě, svému prvému Přínosci života jsem onemocněla, protože jsem se již nemohla dovědět kam jsi odešel; a když jsem se s nejvyšším vřele milujícím srdcem tázala kde jsi, řekli mi, aby mě uklidnili nejvyšším zřejmým umrtvením mé mysli, že jsi byl zatčen a jako státní zločinec odevzdán přísným soudům! To zlomilo v prsou mé srdce; brzy jsem velice onemocněla a zemřela podruhé! - O, jak neskonale šťastná nyní zase jsem, že Tě opět mám, má jediná a nejvyšší Lásko!

13) Řekla jsem na smrtelném loži: „Žije-li ještě můj jediný Ježíš, pak mne nenechá v chladné hrobce zetlí!“ - A hle, stalo se co mi řeklo mé srdce! Žij opět a to v náručí svého nejmilovanějšího Ježíše! Avšak od nynějška nebude mne moci od Tvého božského boku již nic odloučit! Jako nejnepatrnější z Tvých děveček budu Tě následovat kamkoliv půjdeš.“

14) Zatím co Mi Sára takto ještě odhaluje své srdce, blíží se konečně Jairos se smolným světlem ke hrobce. **JÁ** však pravím Sáře: „Hle, tvůj otec Jairos přichází! Schovej se za Faustova záda, aby tě ihned nespatriil, což by uškodilo jeho zdraví! Až tě však zavolám, pak rychle s jasnou a veselou tvářou vystup a tu mu takový pohled neuškodí!“ - Sára následuje ihned této rady a Jairos vstupuje do komory v okamžiku, kdy se Sára velmi dobře ukryla za záda Faustova.

15) Jairos se omlouval, že se s požadovaným světlem tak dlouho zdržel.

16) **JÁ** však pravím: „Nevadí! Neboť nad to, co je možné, nemůže nikdo hřešit a kdo je jednou mrtvý, nestane se za malou čtvrt hodinu mrtvějším, nýbrž spíše živějším, jsou-li tu ještě nějaké podmínky k životu!“

17) Praví **JAIROS** : „Nuže, Pane, smí-li se odvážit také ubohý hříšník Tebe prosit, pak ráčím nyní prokázat Svou milost ne mě nehodnému, nýbrž Sáře, která Tebe jistě nanejvýš miluje!“

18) Pravím **JÁ**: „Avšak jednu podmínku a jeden důvod říkám ti v tom, že bych ji nikdy neprobudil pro tebe, nýbrž čistě jen pro Sebe! Od nynějška bude následovat Mě - a ne tebe; chceš-li však také ty Mě občas následovat, pak buď v blízkosti své dcery!“

19) Praví **JAIROS**: „Staniž se vše co chceš, jen když bude mé jediné dítě znovu povoláno v život!“

20) Pravím **JÁ** : „Nuže, posviť tedy do otevřené hrobky!“

21) **JAIROS** přistoupí vzdychaje k okraji hrobky a dívá se a dívá - a nevidí nic jiného nežli plátna, šátky na hlavu a stuhy zmačkané na hromadě. Nespatriiv ještě mrtvou dceru, zesmutní a táže se Mě řka: „Pane, co se to tu stalo? Zápach tu sice ještě je, ale jiného nic! Cožpak někdo ukradl mrtvolu? Pročpak nevzal také roucho a stuhy?“

22) Pravím **JÁ** : „Protože živá je nyní již nepotřebuje!“

23) **JAIROS** vzkřikne vzrušením, které překonalo náhle jeho bolest: „Jakže?! - Cože?! - Kde je tedy znovu živá Sára?“

24) Zvolám **JÁ** : „Sáro! – Předstup!“

25) Tu předstoupí náhle překrásná **SÁRA**, která byla za zády Faustovými a praví zcela zdravým a zvučným hlasem: „Zde jsem, úplně živá a zdravá! Avšak nyní již nepatřím tobě, nýbrž jedině Pánu Ježíši! Neboť láska mého srdce k Ježíši, Pánu nad životem a smrtí, kterou se všemožně namáhali přičíst mně za nejhrubší hřích, usmrtila mé slabé tělo podruhé! Tato mocná láska vrátila mu však nyní opět život! A hle, otče Jaire, ty mě nazýváš svou dcerou, protože jsi mi dal jen jednou život! Čím je mi nyní a já jemu Ten, jenž mi dal dvakrát úplně život? Kdo z vás obou je nyní více mým pravým Otcem?“

26) Praví **JAIROS**:- „Máš pravdu! Zřejmě Ten, jenž ti vrátil úplný život dvakrát a já tu nemohu nikdy vystoupit proti tvé lásce! Následuj od nynějška své srdce já budu tebe i s tvou láskou také čas od času následovat! jsi s tím spokojena, ty, která jsi mi byla na této Zemi vším a nyní jsi opět vším nejbližší Pánu Ježíši?“

27) Praví **SÁRA** : „Ano, otče Jaire, s tím jsem úplně spokojena!“

28) Pravím **JÁ** : „A Já též! Avšak nyní se odebereme do Mého domu! Tam nás čeká dobrá večeře a Má dcera Sára se musí především dobře posílit; neboť znovuoživené tělo potřebuje velmi dobrou potravu. Proto půjdeme nyní rychle odtud!“

13.VÝJEV MEZI JAIREM A JEHO ŽENOU

1) Jairus přikrývá nyní hrobku, zavře za námi dobře dveře, jimiž bylo možno se dostat ke komoře hrobky a konečně do hrobky samé a jde pak s námi. Avšak asi sedmdesát kroků mimo tuto školu a modlitebnu je malý příbytek dozorce a strážce u něhož si byl Jairus předtím pro světlo.

2) Ježto přibývající měsíc osvětloval poněkud večer, zpozoroval **strážce** až příliš brzy Jairovu dcerušku, která zcela čile v bílém rouchu s vlečkou kráčela po Mém boku. Pln hrůzy otázal se Jaira: „Co je to?! Co vidím?! Není to Sára, vaše zemřelá dceruška?! - Byla tedy i tentokrát zdánlivě mrtvá?“

3) Praví **JAIRUS** : „Ať už je tomu jakkoli! Nemáš se zde co tázat, nýbrž o všem co zde vidíš úplně pomlč, jinak bys ztratil službu! Vryj si však hluboko do srdce a chápej a rozuměj, že u Boha jsou všechny věci zcela snadno možné! Avšak patří k tomu úplná víra a živá důvěra! - Porozuměl jsi tomu?“

4) Praví **strážce**: „Ano, veledůstojný pane!“

5) Praví poté **JAIRUS** : „Budoucně mi dej především pokoj s takovými čest osvědčujícími výrazy a mluv se mnou jako se svým bratrem! Nyní však, ježto už nemusíš bdít nad mrtvolou, pospěš do Kafarnaum a nevyprávěj tam nikomu co jsi viděl, ani mé ženě ne! Řekni však, aby se možno-li odebrala s tebou ihned do Nazaretu a tam do domu Josefova; neboť musím s ní promluvit o velmi důležitých věcech! Vezměte dva dobré mezky, abyste přišli rychleji do Nazaretu do domu tesařova!“

6) Strážce, jenž měl sám rychle klusajícího osla, dá oslu uzdu a osedlá co nejrychleji zvíře, pospíší s ním do Kafarnaum a vyřídí tam Jairově ženě dané poselství. Smutná žena rychle vstává a následuje posla. Oslíci dobře běží a přesně za hodinu jsou oba v Nazaretu v domě Marie, matky Mého těla, která se nyní opět zcela rozveselila, že smí nazývat starý domek Josefův svým vlastnictvím. Když žena Jairova vstoupí do pokoje, v němž jsme byli právě při velmi dobré večeři, kterou tentokrát opatřil přítel Borus, spatří ihned svou Sáru, která velmi vesele a čile a přitom co nejlépe vypadající pojídá po Mém boku s největší chutí dobrou rybu bez kostí se solí, olejem a s trochou vinného octa.

7) **Žena** sotva důvěřuje svým očím a po chvíli poklepávajíc Jairovi na ramena praví: „Jaire, můj manželi, zde stojí tvá smutná žena, pro niž jsi poslal svého posla s rozkazem, že chceš se mnou promluvit o důležitých věcech! Avšak já již spatřuji důležitost všech důležitostí! Řekni mi, muži! Sním nyní anebo je to skutečnost? Není děvče, které nyní sedí u Ježíše a dokonce tak dobře vypadá, nejvýš živým obrazem naší zemřelé nejmilovanější Sáry? - Ó, Jehovo, proč jsi mi vzal Sáru?!“

8) Praví **JAIRUS** sám zcela dojat své ženě: „Bud statečná, má stále stejně milovaná ženo! Toto děvče je nejen navlas podobné naší nejmilejší Sáře, nýbrž je to ve vší skutečnosti ona sama! Božským Duchem nejvýš naplněný Pán Ježíš ji nyní probudil podruhé, jako ji probudil ze smrti teprve před několika týdny. Že nyní tak dobře vypadá, to způsobuje jeho nepochopitelná nejvýš zjevná Boží síla. Neruš ji však nyní v její chuti k jídlu, neboť se již dlouho postila!“

9) Praví **žena**, která se úžasem a radostí sotva může vyjádřit: Řekni mi nyní, moudrý mistře v Izraeli, co soudíš o tomto Ježíši! Mně to stále víc a více připadá tak, že On je přes Své nižší zrození přece jen zaslíbeným Mesiášem!? Neboť takové skutky ještě nikdy nekonal nějaký prorok, neřku-li nějaký jiný člověk!“

10) Praví **JAIRUS** : „Ano, ano, je tomu tak! Avšak třeba zachovávat nejhlubší mlčení, neboť On Sám tomu tak chce; neboť kdyby se to příliš rozhlásilo, měli bychom na krku hned celý Jerusalemský a Řím a kdyby nezakročil Svou božskou mocí, dopadlo by to s námi velmi špatně! Proto, ženo, bud mlčenlivá jako pevnostní zeď Sára, aby svým zjevem neprozradila božského Mistra a trvale se upevnila ve svém zdraví, zůstane nejméně celý rok pod dohledem a vedením buď jeho Samého nebo aspoň jeho milé, nadmíru moudré matky Marie a my ji budeme jen občas střídavě navštěvovat. V podstatě my dva nemáme také zrovna již zvláštního práva na ni; neboť svou němou rozkoší dali jsme ji jen bedný život plný nemoci a souložice nevěděli jsme, co se z našeho aktu stane. Tato nebeská Sára, obdařená nejvýš zdravou duší, námi však jen slabým nemocným tělem, byla nám dána Bohem! Dvakrát nám zemřela a byla by bývala pro nás na této Zemi navěky ztracena! On jí však dal dvakrát nový zdravý život! Je tedy otázkou, kdo je nyní více jejím otcem a matkou - zda On anebo my dva ubozí hříšníci!“

11) Praví **matka Sáry**: „Ano, ty jsi moudrý, znáš zákon a všechny proroky; proto máš ve

všech věcech vždy pravdu, mně však je přenebeskou blažeností již to, že opět žije a že máme štěstí tu a tam ji vidět a s ní mluvit.“

12) Praví **JAIRUS** : „Nyní buďme klidni; neboť jídlo je u konce a snad bude mluvit něco On!“

13) **JÁ** však povolávám Fausta a pravím jemu: „Příteli a bratře, je Mi velice líto, že dnes nemůžeš přenocovat u Mne; avšak očekává tě velká práce doma a musím tě tedy na několik dní propustit. Po několika dnech však přijď zase sem! Kdyby snad byla někdy řeč o Mně, pak víš co máš mluvit!“

14) Praví **FAUSTUS** : „Pane, Ty mne znáš lépe nežli znám já sebe! Proto Se zajisté můžeš na mě spolehnout; neboť rodilý Říman není tak slabou třtinou, aby si s ním pohrávaly větry! Řeknu-li ano, pak ze mě ani smrt nedostane ne! Nyní však jdu; můj mezek je dosud osedlán a má uzdu a za malou hodinku jsem na místě. Ve jménu Tvém, ó, můj největší Příteli Ježíši, jistě dobře dopadne práce, která mě očekává. jedině Tvé lásce, moudrosti a božské moci se zcela odevzdávám!“ S těmito slovy se Faustus odporoučí a rychle odchází.

15) Poté ke Mně přistupuje **matka Sáry** a s velmi zkroušeným srdcem Mi děkuje doznávajíc, jak velice je nehodna takové neslýchané milosti.

16) **JÁ** ji však utěšuji a pravím Sáře: „Dceruško, hleď, zde tvá matka!“ Tu teprve Sára rychle povstává a nadmíru vlídně pozdravuje matku, avšak ihned k tomu poznamenává, že zůstane nyní u Mě; neboť příliš Mě miluje, než aby se mohla odloučit ode Mě Matka, jakož i představený, chválí velice za to milou dcerušku zároveň ji však také žádají aby na ně zcela nezapomněla! A Sára dá oběma co nejsrdčejší ujištění, že je nyní miluje více nežli kdy předtím. Tím byli také oba nadmíru spokojeni, uklidnili se a laskali se, se svou dcerou.

14. O ROZDÍLU MOCI LIDSKÉ A BOŽSKÉ.

1) Nyní však přistoupil ke Mně Řek **FILOPOLD** a pravil: „Pane, přes tři dny jsem již nyní u Tebe a ještě jsem nemohl získat okamžik, abych s Tebou promluvil o tom, jak jsem na Tvou výzvu uvedl vše podle Tvé vůle do pořádku a jak nyní po mém kázání, které jsem konal po Tvém odchodu z Káně, všichni přestoupili na víru v Tebe. Nyní máš, jak se zdá, volno; račiž tedy trochu vyslechnout také mě!“

2) Pravím **JÁ** : „Můj velmi vzácný příteli Filopolde! Myslíš, že bych se tě byl již dávno netázal na to či ono co se týče Káně, kdybych přesně nevěděl, jak se věci mají? - Pohleď na všechny Mé bratry! Kolik toho mluvím s nimi? Mnoho dní vnějšně ani slovo, avšak tím častěji vnitřně duchovně skrze jejich srdce; a hle, žádný nevstává, aby se Mě otázel: „Pane, pročpak se mnou nemluvíš?“ Pravím tobě, jako jsem již dávno řekl všem: Já nepřijímám učedníky proto, abych s nimi pro nic za nic tlachal, nýbrž aby slyšeli Mou nauku a byli svědky Mých skutků! Neboť co vědí oni, to vše já vím již dávno předtím a co chtějí zvláště vědět, to jim v okamžiku nutnosti oznámím jejich srdcem. A je-li tomu tak, pak se otaž sama sebe, k čemu by bylo Mým zasvěceným učedníkům ještě třeba nějakého denního vnějšího rozmlouvání! Také ty však jsi nyní Mým učedníkem a proto si již musíš v Mé škole dát líbit takové zřízení.“

3) S jinými lidmi však, kteří nejsou Mými nejbližšími učedníky, musím ovšem vyměnit slova vnějšně; neboť ti by Mne ve svém velmi světském srdci neslyšeli a ještě méně by Mně rozuměli. Nicméně však také se Svými učedníky mluvím vnějšně, vyžaduje-li to čas a okolnosti; neděje se to však kvůli učedníkům, nýbrž kvůli ostatním, kteří učedníky nejsou! - Řekni Mi, zda jsi to pochopil!“

4) Praví **FILOPOLD** : „Ano, Pane! Nyní je mi Tvá milost jasná jako slunce za nejjasnějšího poledne a já Ti děkuji za toto Tvé nanejvýš milé a vlídné vysvětlení! Ale, Pane, pozoruj-li nyní tuto přenádherou, překrásnou Sáru, která by se, se svou mimořádnou krásou mohla měřit s každým andělem v nebi, pak mi připadá téměř nemožné, že by byla i jen vteřinu ležela v hrobě! Neboť s takovou životní svěžestí jsem se ještě nikdy nesetkal! A přece je pravda, že jsi ji probudil dvakrát ze smrti! Nyní mě velmi mocně pudí v srdci dovědět se od Tebe, jak Ti může být něco takového možné!“

5) Pravím **JÁ** polohlasitě k němu: „Já myslím, že jsi se přece v Káni dostatečně dověděl Kdo jsem!? Víš-li však to, pak je divné, že se můžeš ptát jak mohu znovu oživit mrtvého člověka! Copak toto Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy, jakož i tato Země nezvešly ze Mne a neopatřil jsem tuto Zemi nesčetnými živoucími tvory Já? Mohl -li jsem jim však dát na počátku existenci a samostatný život, jak by Mně nyní mělo být nemožné s děvčetem to, co je Mně možné s nesčí-

slnými bytost mi od věčnosti do věčnosti? Víš-li však toto a byl-li jsi o tom dokonce andělem poučen, jak se potom můžeš ještě tázat?

6) Hle, vždyť dokonce každý kámen o který můžeš notně klopýtnout, je udržován jen Mou vůlí; kdybych jej vypustil na jediný okamžik ze Své vše tvořící a udržující vůle, pak by v témž okamžiku úplně vystoupil ze jsoucnosti

7) Ty sice můžeš kámen roztlouci, můžeš jej silným ohněm dokonce v nějakou vzdušinu zcela rozložit, jak tomu učí tajné umění lékárnické; avšak to všechno se může státi s kamenem a s každou jinou hmotou jen proto, že to dopouštím k užitku a ku prospěchu lidí. Kdybych Já to nedopustil, nemohl bys pak s místa pohnout nejmenším kamenem právě tak jako nějakou horou. Ty můžeš kámen také vrhnout do výše a vznese se do dosti značné výše podle míry tvé síly a dovednosti ve vrhání; dosáhne-li však určité výše, přiměřené síle vrhu, spadne ihned opět k zemi. A hle, to vše je Má vůle a Mé dopuštění až do jistého stupně, kdy se řekne: „Až potud a ne dále!“

8) Vrh kamene ti zcela hmatatelně ukazuje, jak daleko sahá síla a vůle člověka. Postačí několik okamžiků - a slabá vůle člověka je uchopena vůlí Mou a zahrána zpět k řádu Mnou od věčnosti určenému, jenž je po celou věčnou nekonečnost do jediného slunečního prášku odvážen! Jestliže tedy toto vše závisí na Mé vůli a mém dopuštění, jak by Mně nemělo být možné znovu oživit zemřelou dívku?

9) Jdi však ven a přines Mi kus dřeva a kámen a Já ti ukážu, jak Mně jsou silou Otce ve Mně všechny věci možné!"

10) Filopold Mně přinese ihned kámen a zcela zpuchřelý kus dřeva. A **JÁ** pravím jemu stále polohlasitě mluvě: „Pohled, zvedám kámen a dávám jej do volného vzduchu a hle, nepadá! Pokus se však posunout jej z této polohy!“ - Filopold se o to pokouší; avšak kámen se nedá ani o vlas posunout.

11) **JÁ** však pravím: „Nyní však dopustím, abys mohl kámen podle libosti vyšinou; ponecháš-li jej však volně, zaujme ihned opět původní místo a po několika výkyvech udrží se náhle pevně na daném místě!“

12) Praví **FILOPOLD** : „Pane, zanech té zkoušky; neboť postačí mi Tvé svaté slovo!“

13) Pravím **JÁ** : „No, dobře; nyní však chci, aby tento kámen vzal za své a toto dřevo se zazelenalo a vydalo listí, květ a svého druhu plod!“ - Kámen se poté stává neviditelný a staré dřevo se osvěží, zazelená, vydá ihned listí, květy a nakonec zralé a to několik fíků, protože dřevo přináleželo kdysi fíkovníku.

14) Všichni nyní dávají pozor na Mne a Filopolda, neboť většina učedníků již dřímala. Jairus a jeho žena se však nemohli se svou dcerou dosyta povídat. Já a Filopold jsme pak konali naše pokusy na postranním stolku za poněkud již slabého osvětlení lampou a proto jsme nebyli stovkami účastníků pozorováni; když se však Filopold počal poněkud silně podívat, upozornilo to ovšem mnoho přítomných. Já jsem jim však přikázal klid a všichni se opět uklidnili.

15) Nyní jsem poručil opět kamenu aby byl a kámen ležel opět na stole, avšak fíkovou větev jsem ponechal i s plody, které zrána Má Sára s velkou chutí požila.

16) Poté jsem Se však otázal **FILOPOLDA**. zda je mu nyní jasno. A on se co nejlouběji poklonil a pravil: „Pane, nyní jsem úplně doma!“

17) A **JÁ** jsem řekl: „Dobrá a tak se tedy odebereme ke spánku!“

15. SVĚDECTVÍ FILOPOLDOVO O BOŽSTVÍ JEŽÍŠOVĚ .

1) Také Filopold se odebral ke spánku Mnou přikázanému. Neměl však ovšem zrovna zvláštní spánek, protože denní události až příliš zaujaly jeho mysl; mimoto lůžka nebyla zrovna nejlépe upravena, protože ti, kteří tu brali zástavy, vzali až na trochu slámy téměř vše a my jsme tudíž našli doslovně jen prázdný dům. V době znovuprobuzení Sáry byli sice Borus, Moji bratři a mnozí jiní učedníci velmi zaměstnáni, aby opatřili do domu náležitý počet lůžek, stolů, lavic, kuchyňského a stolního vybavení; avšak asi pro sto lidí, z nichž se ovšem mnozí ubytovali z části v přírodě, z části v jiných domech, nebylo nicméně přirozeným způsobem v krátkosti možné obstarat ani to nejnnutnější.

2) A tak jsem já Sám strávil tuto noc na lavici s trochou slámy pod hlavou - a Filopold dokonce na podlaze bez slámy. Proto také byl ráno jeden z prvých na nohou. A když se ho Jairus,

jenž měl se svou ženou a Sárrou dosti dobré slaměné lůžko, otázal jak si na tvrdé zemi odpočinul, pravil

3) **FILOPOLD** : „Jak to vlastnost podlahy dovolí. Avšak vše záleží na zvyku; za jeden rok by se s tím tělo spřátelilo nežli za jednu noc!“

4) Práví **JAIRUS** : „Kdybys mi byl aspoň něco řekl! Měli jsme slámy hojnost!“

5) Práví **FILOPOLD** : „Podívej se na Pána, Kterého poslouchají všechna nebe a všechny světy a všichni andělé dbají Jeho vůle! Jeho lůžko není ani o vlas lepší nežli lůžko mé!“

6) Práví **JAIRUS**, v němž vězí dosud silná dávka farizejství: „Příteli, neříkáš tu přece jen snad trochu příliš mnoho? Nelze, sice popřít, že tento Ježíš je naplněn božským Duchem více nežli byl kdy nějaký prorok, - neboť jeho skutky převyšují nebetyčně všechny skutky Mojžíše, Eliáše a všech ostatních velkých i malých proroků; ale že by v Něm bylo zrovna ve vší hojnosti Božství, to se mi zdá být nicméně příliš odvážný předpoklad! Proroci probouzeli božským Duchem, jímž byli naplněni, také mrtvé; jenže se nikdy neodvážili přičítat zdar sobě samým, nýbrž vždy jen Bohu. Neboť kdyby byli zdar přičítali sobě, stali by se až příliš hrubými hříšníky proti Bohu a Bůh by jim býval toho Ducha vzal. Ale Ježíš koná vše jakoby ze Sebe a jako Pán, - a to je zajisté to, co mluví pro tvůj odvážný předpoklad a já jsem v jistém ohledu úplně tvého mínění; ale jak bylo řečeno: se vší opatrností! Neboť toto by mohlo také být shora nás zkoušející dopuštění, v němž bychom se museli osvědčit, zda věříme toliko v jednoho Boha! Kdyby však v Ježíšovi byla skutečně všechna hojnost Božství, pak bychom ovšem museli za každé podmínky přijmout jeho svědectví za věčně pravdivé! - jakého mínění jsi nyní ty?“

7) Práví **FILOPOLD** : „Jsem úplně poslednějšího mínění a věřím, že jeho svědectví o hojnosti Božství v Něm je úplně pravdivé! On to je - a žádný jiný mimo Něj!“

8) Tuto věc lze zejména v této naší zázračné době těžko vysvětlit, protože se může vždy říci: „Já jsem tam a tam viděl mágy, kteří konali opravdu mimořádné skutky a staří proroci probudili také mrtvé- ano jeden dokonce obalil a oživil tělem hromadu kostí mrtvol a tak ani divy dávno ještě nejsou žádným důkazem, na základě něhož by měl být nějaký divotvůrce veleben jako Bůh!“

9) Ale zde s Pánem Ježíšem je to něco zcela jiného! U všech proroků museli nějakému zázračnému skutku předcházet trvalé modlitby a postění, než je Bůh považoval za hodna, aby skrze ně dal vykonat nějaký zázrak; mágové musí mít nějakou kouzelnou tyč a mnoho jiných znamení a formulí a mimoto mají u sebe ještě mnoho mastí, olejů, vodiček, kovů, kamenů, bylin a kořenů, jejichž skryté síly dobře znají a kterých při svých produkcích používají; - avšak kde kdo kdy viděl u Pána Ježíše něco takového?! Po modlitbách a postění není ani stopy, aspoň ne za tu krátkou dobu, kdy mám tu milost, že Ho znám; s nějakou kouzelnou tyčí a se všemi jinými magickými prostředky lze se ještě méně setkat!

10) Přitom všichni proroci, jeden jako druhý, mluvili a psali vždy stejnou tajemnou obrazovou řečí a kdo nebyl z jejich školy, nemohl jim rozumět! Já jsem sice Řek; ale proto mně není vaše Písmo neznámé a znám Mojžíše i všechny vaše proroky! Kdo jim vesměs rozumí, ten musí věru pocházet od zvláštních rodičů!

11) Ježíš se však vyslovuje o těch nejskrytějších věcech s takovou jasností, že je musí nezdědko dítě chápat! Vysvětloval stvoření a já jsem se téměř již domníval, že sám dovedu nějaký svět stvořit! Kde je prorok a kde mistr všech kouzelníků, aby mluvil jako Ježíš?!

12) Kdo by porozuměl jedině slabice z toho, co mluví při svých produkcích mág? V jejich řečech zavládá nejtemnější noc a v řečech proroků se tu a tam šeří; leč při jejich slabém šeru nikdo nepozná co vidí stát třicet kroků před sebou. Zde však je vše slunečním světlem za nejjasnějšího poledne! Co On mluví, je vše nejhlubší božská moudrost, světlá a jasná rozumu téměř každého člověka; a co chce On, okamžitě se děje!

13) Je-li však tomu s Ježíšem opravdově navlas tak, potom věru nevím, proč bych měl mít ještě nějakou pochybnost o tom, abych Ho jako naprosto nepopíratelného Pána nebes a Země uznával, nade vší míru miloval a vzdával jemu jedinému všechnu čest!?

14) Pohled' na stůl! Tato velmi čerstvá fíková větev s množstvím zcela zralých plodů je živým vysvětlením, které mi včera dal, když jsem se Ho, zatím co vy jste již spali, tázal, jak je Mu možné probouzet úplně mrtvé. Vyžádal Si již zcela zpuchřelou, tedy úplně mrtvou větev. Přinesl jsem, co mně v noci padlo nejdříve do rukou. On Se zpuchřelého dřeva ani nedotkl, nýbrž pouze poručil a zpuchřelé dřevo se zazelenalo, vzkvetlo - a zde máš zralé plody! Vezmi je a dej je nejmilejší Sáře; jistě se jimi občerství!“

16. PÁN SE UBÍRÁ DO SYNAGOGY.

MAT. 13, 54.

1) Jairus budí Sáru, která se beztoho již začala probouzet a odevzdává jí bohatou větev, z níž má Sára velkou radost, ale také se ihned pustí do vyvrálých a jako med sladkých plodů a všechny je požije. Když je všechny pojedla, probouzím Se na lavici také Já.

2) **SÁRA** je ovšem prvá, která Mi věnuje nejsrdečnější ranní pozdrav. Já Se jí táži, jak jí chutnaly fíky. A ona plna radosti pravila: „Pane, byly nebesky dobré a jako med sladké! Filopold, Tvůj přítel, dal mi je ve Jménu Tvém a všechny jsem je snědla, neboť byly velmi dobré! Ty jsi je sem jistě dopravil pro mne!“

3) Pravím **JÁ** : „Má nejmilejší Sáro! Ano, pro tebe; neboť ty jsi byla příčinou, pro niž jsem včera v noci, chtěje příteli Filopoldovi ukázat, jak probouzím mrtvé, oživil zcela shnilou fíkovou větev, aby přinesla pro tebe, Má milovaná Sáro, ještě jednu sladké plody. Proto jsi velmi dobře učinila, že jsi je požila; neboť zvýší tvé trvalé zdraví! - Nyní se však odebereme ihned na čerstvý vzduch, nežli budou uklizeny a vyčištěny pokoje, potom posnídáme a věnujeme se denním záležitostem!“

4) Po těchto slovech jdou všichni se Mnou na čerstvý vzduch a požívají tu radostné a křišťálově jasné jitro; a všichni byli překrásným jitem povzneseni.

5) I přistoupil ke Mně **JAIRUS** a pravil: „Pane! Mého díku nikdy nebudiž konce! Nežli bych se dal kdy proti Tobě svést, vzdám se svého místa a stanu se horlivým následovníkem Tvé svaté nauky a Filopold zůstane po celý můj život mým přítelem; neboť především jemu mám co děkovat za správné světlo o Tobě. Je to sice Řek; ale v našem Písmu se vyzná lépe nežli já a všichni zákoníci celé Judeje, Galileje, Samaří a Palestiny! Krátce, nyní Tě zcela chápu a je tomu skutečně tak, jak jsem si to již často zcela potají myslel. Nyní však musím odtud do Kafarnaum, kde na mne čeká práce. Tobě pak odevzdávám na dobu Tobě milou svou ženu a dceru Sáru. Neboť lépe nežli u Tebe by nebyly schovány ani v nebi! Budu-li se však moci večer vzdálit, pak sem ovšem přijdu s Faustem a Korneliem, snad také se starým Cyreniem, jenž asi dnes přijde do Kafarnaum! A tak se tedy poroučím Tvé lásce, trpělivosti a milosti.“ - Poté se poroučí své ženě a milé Sáře, dá si předvést své ostře klusající mezky, vsedne na nejstatnějšího a s velkou rychlostí spěchá odtud.

6) Já pak volám nyní všechny opět ke snídani a ubíráme se do uklizených a čistých pokojů, kde na nás čeká Borusem připravená dobrá snídaně.

7) Po jídle Mne zavolá **BORUS** stranou a praví: „Můj vroucně milovaný Příteli! Já vím, že Ty můžeš vědět už dávno, o čem bych si s Tebou rád potají promluvil; avšak mezi Tvými učedníky jsou někteří, kteří podle mého názoru nemusí vědět, co spolu chceme mluvit a proto jsem Tě prosil stranou!“

8) Pravím **JÁ** : „Toho by vlastně ani nebylo vůbec zapotřebí; neboť co Mi zde chceš vyprávět, vyprávěl jsem podrobně učedníkům v Kisu a vyslovil jsem Se o tom otevřeně pochvalně. Vědí vše a proto nemusíme před nimi dělat tajemství.“

9) Práví **BORUS** : „Ach, je-li tomu tak, potom budu mluvit zcela otevřeně!“

10) Vracíme se tedy opět ke společnosti a **JÁ** pravím Borusovi:

„Nejmilejší příteli! Já vím co Mi chceš říci a vědí to také všichni učedníci a proto považujeme tu věc za odbytou. - Ty jako Řek, který se přiznáváš k židovství jen svobodně, nestojíš však pod zákonem Židů, můžeš se všemi těmi farizeji také snadno mluvit; kdybys však byl skutečným Židem podle obřizky a zákona, pak bys si musel přiložit silnou uzdu na jazyk. Bylo však správné jak jsi mluvil a necháme tedy věc zapsanou do písku. - Nyní Mne však zaveď do nazaretské školy! Poučím lid, aby poznal o jakou dobu nyní jde!“ (Mat.13,54)

11) I táže se Mě matka Marie, zda přijdu v poledne domů.

12) Pravím **JÁ**: „Nestarej se zda přijdu; dost na tom, že Já беру všechnu starost na Sebe! Večer však přijdu.“

13) Táže se Sára, zda smí se Mnou jít do školy.

14) Pravím **JÁ** : „Ovšem, pojď jen, ačkoliv podle zákona nemá žena vstupovat do školy v mužské společnosti. Leč nyní má být vše jinak; neboť žena má tak jako muž plné právo na Mou lásku a milost, která vychází od Boha Otce skrze Mne. A tak pojď nyní s sebou zcela vesele, radostně a v plné důvěře a uč se ve škole též poznávat o jakou dobu nyní jde, - a tak pojďme!“

Ty Sáro zůstaneš po Mém boku a budeš Mi důležitým svědkem! Proto ponech na těle také tento pohřební šat, který bude také Mým svědkem! - Nyní však pojďme!“

15) Po těchto Mých slovech se ubíráme ihned do školy!

17. PÁN VYSVĚTLUJE JEDEN TEXT Z ISAIÁŠE.

1) Když jsem vstoupil do školy, sedělo asi deset starších z Nazaretu s několika farizeji a zákoníky u velkého stolu radíce se o verších z Isaiáše, které zněly takto: „Umyjte se, očistěte se; odstraňte zlo ze svých skutků před Mýma očima a přestaňte špatně jednat! Učte se - konat dobro, usilujte o spravedlnost; pomáhejte potlačovanému, zjednejte právo sirotkům, zastaňte se vdovy! - Přijďte pak a učíňme mezi sebou soudní při, praví Pán. Jsou-li vaše hříchy krvavě červené, budou bílé jako sníh a jsou-li jako šarlat, budou bílé jako vlna. Budete-li pokorní a Mne poslušní, dobré věci země požívat budete. Nebudete-li však povolní ale vzpurní, meč vás zahladí; neboť tak ústa Páně mluvila! Jak to, že se věrné město stalo nevěstkou? Bylo naplněno spravedlností, ctnost přebývala v něm, nyní však vrahové! Stříbro tvé obrátilo se v pěnu a víno tvé smíseno s vodou. Knížata tvá jsou zrádcové a tovaryši zlodějů; berou rádi dary a dychtí po úplatcích; sirotku práva nedávají a soudní pře vdovy před ně nepřichází! Proto dí Pán, Hospodin zástupů (Cebaot), Mocný v Izraeli: Ó, běda, Já Se potěším z odpůrců Svých a pomstím Se nepřátelům Svým!“ (Is.1,16-24; vyd.orig.)¹). o smyslu těchto veršů se radili nemohouce nabýt světla.

2) Tu jsem vystoupil **JÁ** a řekl jim: „Co přemýšlíte o tom, co je přece ve vši skutečnosti jasně odhaleno před vámi jako polední slunce? Pohleďte na své sirotky, na své vdovy! Jak jsou zaopatřeni? Místo abyste se o ně starali, berete jim ještě co mají a ubohé sirotky prodáváte jako otroky pohanům, jak jste to teprve před několika dny na jedné tajné cestě chtěli provést a také byste to byli provedli, kdyby vám v tom zcela mocně nebyl zabránil celník Kisjona.

3) Praví sice Pán: „Přijďte a budeme se spolu přít! Bude-li váš hřích červený jako krev, zbělá přesto jako sníh a bude-li jako barva rozinky, zbělá jako vlna!“, - avšak Já se táži: kdy a za jaké podmínky? Jak to vypadá s vámi a se zbožným městem, které se nazývá též „městem Božím“? Jak mnoho nejhrubších a do nebe volajících hříchů jste se v něm již napáchali a jak mnoho se jich páše nyní!?

4) „Umyjte a očistěte se a odvrhněte zlé počínání od očí Mých!“, pravil Jehova ústy proroka. Vy sice umýváte sedmkrát denně své tělo, očišťujete svůj šat a bílíte dvakrát až třikrát ročně hroby svých zemřelých; avšak srdce vaše zůstávají zatvrzelá a jsou plna neřádu a odtud pochází, že se podobáte svým obíleným hrobům, které zevně vypadají ozdobené a očištěné, avšak uvnitř jsou plny ošklivého zápachu, kostí mrtvol a zapáchající zetleliny!

5) Prorok mluvil o očištění vašich srdcí a napomínal vás, abyste zanechali hříchu před vševídicím okem Božím; vy však jste ještě nikdy nepřijali tento smysl do svého srdce, očišťovali jste tudíž pouze svou kůži a nechávali jste svá srdce zabřednout do veškeré nečistoty pekla! Ó, neřáde pekelný, kdo tě tomu kdy učil?!

6) Vy sice pravíte: „Kozel, kterého nařídili Mojžíš a Aron, bývá do této chvíle každoročně pokrýván hříchy celé Izraele, pak poražen a vržen do Jordánu!“ (3. Mojžíš 16; vyd.) Ó, vy slepci! Copak může kozel za to, že vy stále a stále hřešíte a ve svých srdcích se nepolepšujete?

7) Tento výkon byl jen obrazem, z něhož byste měli již dávno poznat, že kozel značí jen vaše špatné světské choutky, jimiž je vaše jako kozel trkavá a nadmíru páchnoucí pýcha, vaše nevěstkářství a vaše nečistota ve všech věcech, vaše lakota a závist a vaše žárlivost! Se zničením kozla snímajícího hříchy, měli byste zničit navždy kozla svého srdce, tak byste živoucně splnili přikázání Mojžíše a Arona a tím byste nepochybně sklízeli jeho požehnání! Takto jste však sice usmrcovali kozly, což vám nijak nemohlo prospět, avšak vaše srdce nejvýš naplněná hříchy vám zůstávala; proto Jehova provedl Svou hrozbu a bude ji budoucně ještě více provádět, kdykoli bude naplněna míra vašeho zla.

8) To je pěkné, že nyní musí pohané zjednávat lidu právo a starat se o jeho vdovy a sirotky! Proto však je také pravda, jak prorok praví: Budu Se těšit nepřáteli, jimiž jsou pohané a budu Se jimi mstít! Kam přišla vaše moc a zbloudila vaše síla? Malý houf pohanů ovládá kdysi tak mocný

¹ Text upravil podle Zamenhofova esperantkého překladu starého zákona z hebrejštiny – překladatel.

Boží národ! Fuj té věčné potupě a hanbě! Děti hada jsou moudřejší a hodnější nežli vy, děti světla.

9) Proto však se také zakrátko stane, že tato svatá půda bude odevzdána pohanům a budoucně nebudete nikdy mít ani zemi a ještě méně krále, nýbrž budete otročit cizím tyranům a vaše ušlechtilé dcery budou souložit s pohany a se služebníky pohanů a jejich plod bude nenáviděn jako plémě hadí a ještěřčí!

10) Zde se radíte z proroka, jenž psal pro vaše srdce, jak byste při nicotném umývání a čištění vašich těl, oděvů a hrobů učinili příslušný obřad skvělejší, by vám vynášel tím hojnější oběti; avšak nemůžete postřehnout, co jediné by bylo Bohu libější! Ó, vy zlí sluhové ďábla! Jemu svými obřady sloužíte - a proto od něho obdržíte jednou také v bahništi odměnu, jakou jste si také vždy zasloužili.

11) Tělo se čistí kdy je toho zapotřebí, jednou, dvakrát, také třikrát denně a oděv se čistí, je-li špinavý; neboť toto nařídil Mojžíš pro zdraví těla. Hroby se pak pokrývají na píď silnou vrstvou cihlářské hlíny a když tato hliněná pokrývka uschla, bílí se několikrát dobrým vápnem, aby nedostala trhliny, jimiž by mohly procházet, zejména v prvých letech rozkladu, škodlivé výpary a způsobovat všeliké škodlivé nemoci u lidí, zvířat a rostlin.

12) Hledte, proto je nařízeno bílení hrobů, což je přec očividné! Jak jste tedy mohli učinit z toho bohoslužebný výkon?! Ó, vy nesmyslní, vy blázni! Čím by toto mělo prospívat duši zemřelého?!

18. O BYTOSTI BOŽÍ A JEJÍM PRAVÉM UCTÍVÁNÍ.

1) (PÁN:) „Zemře-li člověk, bývá duše vzata z těla a přijde jako duchovní o sobě tu jsoucí člověk na místo, které odpovídá úplně jejímu celkovému způsobu života; a tu jí nepomůže nic jiného nežli jen její svobodná vůle a její láska. Jsou-li vůle a láska dobré, bude také místo, které si duše sama takto připraví silou a mocí od Boha jí vštípenou dobré; jsou-li však vůle a láska špatné, bude také její dílo špatné - tak jako na Zemi špatný strom nenese ovoce dobré a dobrý strom nenese ovoce špatné. jděte, ozdobte zlatem a drahokamy trní a podívejte se, zda vám proto přinese hrozny! Ať však zdobíte révu zlatem anebo ne, přece jen přinese jako plod sladké hrozny plné lahodné chuti.

2) Je-li však tomu tak a nemůže být jinak, pak se tažte sami sebe, čím má anebo může prospět duším zemřelých bílení hrobů, v nichž neodpočívá nic nežli hnijící pozůstatky a nečistota vzbuzující ošklivost!

3) Cožpak vy vážně myslíte, že Bůh je tak slabomyslný a marnivě pošetilý, aby Si dával sloužit nejvyš marnivou a nicotnou okázalostí hmoty hmotou?!

4) Já pravím vám: Bůh je Duch a ti, kteří Mu chtějí sloužit, musí Mu v duchu a v nejplnější živé pravdě svého srdce sloužit, ne však ve hmotě hmotou, která není nic jiného nežli na jistou dobu zpevněná vůle všemohoucího Otce!

5) Co byste řekli člověku, jenž by k vám přišel a žádal odměnu zato, že vám zpustošil osení a k tomu by ještě tvrdil, že vám prokázal dobrou službu?! - Hledte, co byste řekli takovému drzému bláznovi, to také jednou řekne Otec v záhrobí vám a budete muset od Něho odstoupit a k tomu ještě budete vystrčeni do nejhlubší temnoty, kde bude vaší odměnou kvílení a skřípění zubů!

6) A jak se staráte o vdovy, toho je důkazem především Má matka Marie, které jste vše vzali a tisíce jiných, s nimiž jste to nedělali a dosud neděláte lépe!

7) Zda není do- nebe volající, že Židovky musí své právo hledat a také se jim ho dostává u pohanů? Není satanovi k smíchu, že jeho děti co do práva a spravedlnosti nebetyčně předstihují nyní děti Boží? Ano, budoucně se tedy budou také děti světa stávat dětmi Božími; vy však zato budete dětmi toho, jemuž jste vždy věrně sloužili!

8) Cožpak jste čtoucí Isaiáše nenašli místo, kde se praví:

9) „Já mám zalíbení na milosrdenství a nikoli na zápalné oběti!“ A opět: „Tento lid Mne uctívá rtoma; avšak srdce jeho daleko je ode Mne!“

10) Pravíte-li: „Toto mluvil Bůh ústy proroků!“, jakou musíte mít k Němu úctu, že dáváte vždy přednost svým nejvyš mrzkým ustanovením před příkázáními Božími, zachováváte k svému světskému prospěchu jen svá příkázání, božská ustanovení však pošlapáváte nohama?! Ó, vy zlí, vy neustálí sluhové ďáblů! Jak chcete jednou obstát před soudem Božím?! Věru, so-

domským se jednou lépe povede nežli vám! Neboť kdyby se byla tam tehdy stala taková znamení, jaká se stala již u vás, byli by činili velké pokání a Bůh by je nebyl soudil ohněm a sírou s nebe! - Běda vám, doba se přiblížila a stane se s vámi jak jsem vám to předpověděl!

19. DRZOST A ZMATEK DUCHOVNĚ SLEPÝCH FARIZEŮ.

1) Tu povstanou nejvyšší popuzení **starší** farizeové a zákoníci a praví: „Co se opovažuješ, holobrádku, s námi se přít? - Jakápak znamení se tu stala?“

2) Pravím **JÁ** stavě před oči všem těmto rytířům školy a Písma až příliš dobře jim známou Sáru: „Znáte tuto dívku a víte, co se s ní podruhé přihodilo?“

3) Tu hledí **všichni** vyjeveně a velmi zaraženě a tiše mezi sebou praví: „Nebesa, to je dcera představeného, jak žila v těle! Což ji tedy zase probudil? Jak se to stalo? Jestliže ji však probudil tentokrát jako skutečně mrtvou podruhé, - co tu učiníme? Jairus zdá se být s ním, jinak by mu svou nejmilejší dceru jistě nesvěřil! Či neví snad nic o tom?! Probudil ji snad tajně syn Josefův a chce ji při nějaké příležitosti přivést opět Jairovi? Neměli bychom snad podat o tom Jairovi zprávu? Tato věc je příliš nápadná! - Je to ona, beze vsí pochyby je to ona! A přece jsme byli všichni na jejím pohřbu, jakož i předtím v Kafarnaum, když zemřela! Co tu činit? Co z toho vzejde, když tento bohočlověk koná jakýmkoli uměním či mocí tak neslýchané věci?“ - Tu se odmlčí.

4) **JÁ** však pravím ostře na všechny pohlížeje: „Nuže, co tomu říká vaše zlé srdce? Postačí toto znamení anebo ne, aby vám potvrdilo pravdu toho, co jsem k vám mluvil?“

5) Praví **starší** : „My nejsme ani lékaři, ani lékárníci, kteří dovedou bádát síly přírodní a používat je ve svém umění; rovněž tak nejsme obeznámeni s kouzelnictvím, kterému se lze naučit od ďábla, protože něco takového by bylo největším hříchem před Bohem a nemůžeme tudíž vědět, jakým uměním anebo mocí jsi ji probudil! Je tedy hotovou věcí, že se podobnými znameními nemůžeme dát mýlit v naší víře v Mojžíše a ve všechny proroky, jakož i ve výkladu Písma, který je autorizován chrámem, jakožto při nebi přísazným! Znamení konají nyní různí mágové, kteří k nám přicházejí dílem ze zemí východních a mnozí z Egypta; všichni provádí divy, které žádný Žid nechápe, ani chápat nechce a nesmí, protože všechny takové kouzelné věci pochází od ďábla! A je zde tedy zároveň řečeno tolik, jako: Ježto tvá znamení mohou přináležet také do kouzelnictví, nemají pro nás žádnou cenu a dokazují nám jen tolik, že je dovedeš šťastně provádět a proto jsi v nich dokonalým mistrem; ale abychom kvůli tvým znameními přijali snad tvé učení, jež se nám oškiví, na to nemáme ani pomyslení! Neboť nějaký lékař není nám dávno ještě knězem a ještě méně prorokem - a nejméně již ty protože tě již téměř 30 let známe, tak jako jsme znali tvého otce! Hleď tedy, abys se svými lenochy zmizel brzy ze školy, jinak bychom museli užít násilí!“

6) Praví **SÁRA** : „Pane, prosím Tě, opusť tyto bídáky! Jsou zatvrzelejší nežli kameny, temnější nežli každá noc a necitelnější nežli propast! Dvakrát jsi mi vrátil život a těmto bídákům to nic není! Oni to považují ještě k tomu za rouhavé kouzelnictví a ve své nejhrubší slepotě se dokonce odvažují vykazovat Tě ze školy! Pane, to je příliš zlomyslné! Pojďme, pojďme! V blízkosti těchto bídáků je mi jako by stál před námi satan!“

7) Pravím **JÁ** : „Má nejmilejší Sáro, buď jen klidná! Dokud chci Já, budeme zde prodlévat, neboť Já jsem Pán! Vždyť i mocní Země se nazývají „pány“ - a mají často velmi málo moci; Já však mám všechnu moc nad nebem, peklem i nad celou Zemí! Proto jsem také zcela dobře Pán a nedám si navěky nic přikazovat! Co konám, konám svobodně; neboť Já jsem úplně Pán!“

8) Když to **starší** uslyší, roztrhnou svá roucha a křičí: „Pryč s tebou! Neboť nyní jsme co nejjasněji slyšeli, že jsi rouhač! Své skutky provádíš s pomocí belzebuba a tím a proto chceš svou naukou odvrátit lid od Mojžíše a od Boha; nezbyvá nám tudíž nic jiného, nežli sprovodit tě se světa kameny!“

20. ÚZKOST TEMPLÁŘŮ PŘED ŘÍMSKÝM SOUDEM.

Ve všech školách, jakož i v chrámu bývaly za účelem kamenování kameny a tak i v této škole v Nazaretu. Protože starší, fariseové a zákoníci tohoto města byli až příliš slepě rozhořčení, sahalo po kamenech, aby je po Mně házeli. Tu však všichni učedníci povstali a tyto pošetilce ohrožovali; oni se však dali do křiku a tvářili se ještě zlostněji, chtějíce zdviženými kameny

po Mně vrhnout. V tomto okamžiku vstoupili do velkého školního sálu Faustus, Kornelius, Jairus a starý Cyrenius.

2) Když zuřivci zpozorovali tyto pro ně hrozně velké pány, kteří jim byli velmi dobře známi, odložili ihned své vražedné nástroje a začali se velmi hluboce klanět.

3) **JAIRUS** spěchá ihned ke Mně a k Sáře, obejmeme Mne a vzápětí hlasitě praví Cyreniovi: „Zde stojí On, ten velký Člověk lidí a zde má milovaná dcera Sára, kterou probudil dvakrát z nejuplnějši smrti!“

4) Tu přistoupí ke Mně **starý CYRENIUS**, jemuž vstoupily do očí slzy a praví: Ó, můj Bože a můj Pane! Jakými slovy mám Ti já, ubohý, slabý člověk děkovat za všechny nekonečně velké milosti, které jsi mi uštědřil?! Ó, jak šťasten jsem, že mé oči mají ještě jednou to neocenitelné štěstí, že Tě mohu, svatý Příteli, vidět! Více než dvacet let jsem o Tobě již nic neslyšel, přesto že jsem každodenně na Tebe myslel a příležitostně se na Tebe také častěji vyptával!

5) Ach, jak velice jsem byl ještě před několika dny zarmoucen, když císař začal co nejdříve ode mne požadovat ony nejvyšší neblahé berniční peníze z Pontu a Malé Asie a já jsem nevěděl, kam se poděly! Avšak jak šťasten, ano jak nevýslovně šťasten jsem byl, když mně byly asi před třemi dny mými šlechtnými přáteli Faustem a Korneliem poslány nejen všechny ztracené daně, nýbrž ještě mnohem větší množství neocenitelných pokladů zlata, stříbra, perel a drahokamů a to vše Tvým svatým zprostředkováním!

6) Můj Pane, můj svatý, největší Příteli Ježíši! Ó, řekni mi, co tedy mám nyní činit, abych Ti mohl jen poněkud splatit přenesmírně velký dluh! Kdybys chtěl vložit na Svou hlavu mou korunu vrchního zemského správce, ó, s jak nevýslovnou radostí a důstojností bych Ti ji položil k Tvým svatým nohám!

7) Na mou věru, Pane, Ty můj živote, jak je Ti zajisté až příliš dobře známo, záleží mi pramálo na marnivých pokladech této Země; kdyby to bylo mé, co jsem již poslal do Říma, bylo by tím již dávno mnoha tisícům chudých lidí pomozeno! Avšak bylo to císařovo a mně muselo záležet na tom, abych mu sehnal co požadoval! Jak by to však bylo kdy možné bez Tebe a potom bez mého milého Fausta a bratra Kornelia!? - Ó, břímě světa jste odvalili s mých prsou! Nyní třeba se odměnit a splatit co je jen v mé moci! - Ó, mluv, mluv, přesvatý velký Příteli lidí, co mám nyní učinit!“

8) Při tomto skvělém Cyreniově oslovení Mě, zblednou na smrt ti, kdož Mne předtím chtěli kamenovat a začnou se chvět, jakoby je zachvátila nadmíru silná horečka, neboť se domnívali, že se nyní na nich nanejvyšší pomstím a že je obžaluji u Cyrenia, kterého se všichni obávali více nežli smrti, neboť nerozuměl nikdy žertu! Jak známo, římsští soudci bývali v provádění svých vynesených soudních výroků a rozsudků nadmíru přísní; proto také měli z nich Židé nevýslovný strach, zvláště však tito nazaretští starší, farizeové a zákoníci, z nichž někteří věděli o loupeži římských daní.

9) **JÁ** jsem však s velkou vlídností pravil Cyreniovi: „Copak ty myslíš, že Muž by zapomněl na to, co jsi učinil Dítěti, když muselo prchat před Herodesem z Betlema do Egypta? Ó, ten Muž si na to vše velmi dobře vzpomíná! Činil jsi Mně vše nezištně, protože jsi Mě miloval, - a Já bych měl od tebe nyní žádat nějakou odměnu? Ne, věčně ani pomyšlení na to! Protože je ti však jako zástupci císaře velet Asii, přikaz těmto vzpurným, nikoli Božím, nýbrž satanovým sluhům, aby o všem co jsem zde konal pomlčeli jako ryba, v opačném případě budou co nejostřeji potrestáni! Neboť každý, kdo pozdvihne kámen proti svému bližnímu, budiž co nejpřísněji potrestán!“

10) Praví **CYRENIUS** : „Cožpak se tito bídáci dokonce snad odvážili zdvihnout proti Tobě kameny?“

11) Praví **SARA** : „Ano, ano, vznešený Cyrenie! Ti bídáci chtěli Pána kamenovat, protože jim řekl pravdu! Nazývají se „Boží sluhové“ a přitom to jsou největší rouhači; neboť zachovávají jen svá nejvyšší sobecká a panovačná ustanovení skutky jim dodávají božského zdání!“

12) Kdo se nedá oslepit klamným zdáním, bývá nejhanebnějším násilím udržován ve slepotě a na milé Boží Zemi nemá již žádnou svobodu! Ať se jen čte Mojžíš a proroci a ať se čtou naproti tomu jejich ustanovení a velmi snadno se shledá, co jsem již dávno shledala já, děvče ani ne ještě 16ti leté! Věru, kdo se drží Mojžíše a proroků, ten je jejich největším nepřítelem! Bývá jako Samaritané, kteří jsou dosud čistí mojžíšovci a učedníci proroků, denně znovu považován za prokletého a templáři nenáviděn tak, že jeho jméno znamená jako jméno Samaritanů v ústech Žida největší prokletí!

13) Já se však nyní jako mladé děvče táži: Je to slovo Boží, je to bohoslužba? Ježíš jim jasně dokázal, že to může být jen slovo pekla a služba, jak si ji může přát jen satan; a proto Ho také chtěli kamenovat, neboť jim řekl až příliš pravdu před lidem, který by jim mohl nakonec přece jen jejich bohaté příjmy zmenšit.

14) Vznešený pane! Já jsem byla již dvakrát úplně v záhrobí a vím co má duše viděla. Viděla jsem Mojžíše a všechny dobré proroky! Měli pokoj a jejich radostí je tato doba, kterou nazývají „Velký den Páně“. Avšak ani jednoho farizea a zákoníka jsem neviděla mezi svatými Izraele! Proto jsem se tázala kde oni jsou.

15) Tu přišel světlý anděl a vyzval mě, abych ho následovala. A já jsem ho následovala. Brzy jsme stáli na jednom nejvyšším ponurém místě; bylo sotva tak jasné jako v mračné noci. V hluboké dálce to vypadalo velmi žhavé a onen anděl mi pravil: „Pohlédni tamto! Je to močál, kde přebývají ti, na něž jsi se dotazovala!“ I pohlédla jsem tam a nespátřovala jsem nic, nežli dábly a pravila jsem andělovi: „Posle Páně! Vidím pouze dábly a jinak nikoho! Kdepak jsou však ti, na něž jsem se tázala?“ Tu odpověděl anděl: „jsou to ti, které vidíš!“

16) Tu jsem se mocně ulekla a vzpomněla si na svého otce, který je dokonce představeným farizeu; avšak anděl zpozoroval co mě uvedlo v rozechvění a pravil: „Buď bez starosti! Tvůj otec přichází na pravou cestu a ty se mu jednou ještě staneš vůdcem na Zemi!“

17) Toto jsem viděla a slyšela a proto vím, co vím ne z doslechu, nýbrž ze zkušenosti! Proto se od těchto hlupáků a zlomyslných sluhů satanových nepotřebuji ničemu učit; neboť já jsem to viděla a učila se pravdě živě a proto jako jedna, která se vrátila ze záhrobí mohu k potvrzení věčné pravdy toho, co Pán Ježíš od věčnosti učí, dosvědčit, že vše, co tito černí učitelé říkají a čemu učí je naprostá lež a že na tom není ani zbla pravdy! - Domluvila jsem!“

21. CYRENIUS A TEMPLÁŘI.

1) Praví **CYRENIUS** : „Od jedné, která vstala z mrtvých jste slyšeli proti sobě svědectví, což vás obžalovává více nežli všechna loupež a vražda? Co tedy mám s vámi dělat po tomto nejvyšším pravdivém obvinění? Pověsit na kříž bylo by příliš málo! Bičovat vás po celý den až do kosti a teprve pak vám dát setnout hlavy, bylo by také ještě příliš mírné! Avšak já již vím co učiním a vy budete moci být se mnou zcela spokojeni!“ - Po této promluvě Cyreniově všichni zblednou jako mrtvolky a začnou strašně řvát a prosit.

2) Cyrenius se Mě pak potají táže, zda má nad těmito dábly vyhlásit skutečně trest vedle rozsudku, podle něhož jim bude uloženo věčné mlčení o všem tom, co se přihodilo.

3) Pravím **JÁ**: „Vynes pouze rozsudek s vážnou pohružkou, která bude při prvním přestupku bez milosti splněna! Poté je propust!“

4) **CYRENIUS** předstoupí, přikáže mlčet a potom praví: „Poslyšte mě nyní, vy zlomyslní ničmové! jedině Tomuto zde, Kterého jste chtěli kamenovat pro svatou pravdu, které se vám dostalo z jeho úst, máte co děkovat, že jsem vás všechny nedal vyhnat na poušť a tam posadit na skály obklopené kolkolem propastmi a nenechat vypíchat oči! Avšak kdyby se jeden z vás odvážil ze všeho toho, co se zde přihodilo, vyžvanit jen jedinou slabiku buď ústně, písemně nebo posuňky, tvářením nebo znamením rukou, na tom bude co nejneúprosněji proveden nejostřejší trest!“

5) Také nenechám bez trestu, dovím-li se, že byste snad nezákonným vydíráním trápili lid a chtěli pronásledovat božskou pravdu kvůli vašim hanebným, sobeckým ustanovením! Učte lid poznávat Boha a jeho zákony a jednat podle nich, tak se stanete právě tak vážení, jako tento božský Muž Ježíš, jenž nehlásá národům vámi do nejhlubší noci pohříženým nikterak nové, nýbrž jen prastaré učení o Bohu, což může tím snáze a pravdivěji činit, že On je v Duchu - což vy nechápete, ale já jako jeden vámi prohlašovaný pohan to zcela dobře chápu Sám Ten, Který podle vašeho učení dal asi před dvěma tisíci lety Mojžíšovi na Sinaji pro vás zákon! Střežte se tedy pronásledovat tohoto Svatého; neboť takovéto pronásledování. by vás stálo dvojí život, zde tělesný a na onom světě duchovní! - Porozuměli jste mně?“

6) Praví **všichni, jichž se to týkalo**: „Ano, vznešený pane, učiníme vše, co od nás žádáš! Ty však víš, že my lidé nejsme bohové a že máme všeliké slabosti; jestliže se tedy snad někdo někde v něčem trochu provinil, pak račiž nás jako sám člověk také jen lidsky povolát k soudu a potrestat!“

7) Práví **CYRENIUS** : „S řeckými kupci a kramáři lze smlouvat, s Římany však nikdy! To dobře uvažte a podle toho jedněte a nebudete potřebovat prominutí; neboť jen přísnými a neúprosnými zákony se lidé stanou silnými a hrdiny pořádku a budou jedné mysli a naplnění horlivostí ve všech zákonných snahách!

8) Kdyby neměl voják neúprosně přísné zákony, byl by zbabělcem a kdyby se přikázalo nepříteli pronásledovat, přemoci a nad ním zvítězit, pak by měl nepřítel dobré časy - a s nutnou ochranou vlasti by to bledě dopadalo! Ale předepisuje-li železný zákon na život a na smrt vojínovi krok za krokem co má před nepřítelem činit, pak to jistě učiní! Neboť kdyby to neučinil, byla by mu údělem smrt; činí-li však co je mu přikázáno, pak je mu smrt způsobená nepřítelem pochopitelná a může vyjít z bitvy jako vítěz a korunovaný hrdina!

9) V Římě je tedy toto nejpřísnější pravidlo: „Přísný zákon činí také přísné a řádné lidi.“ Pro to také neslevujeme ani písmeno a každý člověk stojí před zákonem bez ohledu na hodnost! Nyní víte mé zákonité smýšlení. Činíte-li podle něho, pak jste svobodni v zákonu; nečiníte-li to však, bude vás zákon beze vší milosti soudit, protože je to zákon.

10) Celá Země a vše, co je v ní a na ní, trvá jen věčnou neoblomností božské vůle. Kdyby se dalo s Bohem i jen v nejmenším smlouvat, jak by to v nejbližším okamžiku vypadalo se Zemí a s námi všemi? Vše by vyšlo z kolejí!

11) Právě tak by to dopadlo s nějakou státní společností národů; kdyby tu byl jen jeden zákon uvolněn, ztratily by také ostatní zákony na své síle a pevnosti a velká státní budova by se stala až příliš brzy zříceninou! Zůstane tedy neměnitelně při mé vám učiněné pohrůžce!“

12) Po této rozhodné odpovědi vrchního místodržitele se starší a fariseové strašně trpce tváří a **jeden** z nich pravil v jakémsi bolném zápalu: „Ó, Říme, ó, Říme! Ty jsi strašně krutý a těžký! - Jehovo! z babylonského zajetí jsi osvobodil své děti, když činily pokání a prosily o to; a nás z tohoto tisíckrát krutějšího zajetí již nikdy nevysvobodíš?“

13) Pravím **JÁ** : „Zůstanete-li jakými jste a nepolepšíte-li se ze základu, zůstanete nejen věčnými poddanými Říma, nýbrž budete Římem zcela sežráni jako zdechliny orly! Jen ještě krátký čas bude mít Bůh strpení, potom vám však bude vyměřen přísný osud a stane se s vámi, co jsem vám předtím prorokoval a budete pronásledováni až do konce světa. - Nyní však jděte a již se nepohoršujte!“

14) Po tomto mém slově odešli všichni do svých vedlejších pokojů; my však jsme zůstali ve škole, do níž přišlo brzy mnoho Nazarejců, aby viděli vysoké římské panstvo. Abychom nebyli umačkáni a zevlující lid nás mohl vidět, museli jsme se nakonec postavit na stoly a lavice.

22. UZDRAVENÍ DNOU POSTIŽENÉHO. SVĚDECTVÍ NAZAREJCŮ O JEŽÍŠOVI.

MAT. 13. 55-56.

1) I dopravil pak Borus sám člověka dnou postiženého, jehož ruce a nohy byly již zcela vyschlé a tak zkroucené a stažené, že by smrtelnému lékaři nebylo možné žádnými prostředky světa ho uzdravit.

2) Když dal **BORUS** onoho dnou postiženého dvěma nosiči donést v koši silnou tlačenicí ke Mně, pravil nahlas před lidem: „Tomuto nemocnému může jedině Bůh pomoci! Jsem přece jedním z prvých lékařů v celé Galileji a k lékaři Borusovi přicházejí nemocní z Jerusalemu a Betlému a on jim pomáhá; avšak tomuto pomoci nemůže! Prosím Tě tedy, svatý Příteli Ježíši, protože Tobě, pokud vím a věřím, není žádná věc nemožná, abys tomuto člověku dal opět přímé údy, je-li to Tvá vůle!“

3) Pravím **JÁ** : „Příteli, zde je mnoho, příliš mnoho nevěřících a tu je takové uzdravení vždy těžká věc! Já ho však již u tebe mezi čtyřma očima uzdravím.“

4) Poté začali **někteří** z lidu a reptat a pravili: „Ó ten tesařův syn je vychytralý! Tento nemocný je mu příliš silný, proto by ho chtěl léčit raději potají, abychom nezpozorovali, zda s ním bude lépe anebo ne!“

5) **JÁ** jsem však slyšel tyto řeči a pravil jsem těmto reptajícím: „Ó, vy pošetilí a bláhoví! Znáte toto děvče po boku Jairově? Není to jeho dcera? A nebyla dvakrát mrtva? Kdo jí vrátil opět život? - Vy pošetilí! Má-li Syn člověka moc povolávat mrtvé znovu v život, zda nebude mít také moc říci tomuto nemocnému: „Vstaň a chod?“ Abyste však viděli, že skutečně mám tuto moc, pak přikazuji tobě, dnou postižený člověče, abys vstal a chodil s úplně zdravými údy!“

6) V tomto okamžiku vjel oheň do údů tohoto **nemocného** a on se cítil úplně silný, povstal a

chodil a jeho údy byly úplně svěží; měl maso a úplně svaly, chodil vesele a pln vděčnosti v srdci, po chvíli svého nejvyššího zvláštního úžasu pravil: „Něco takového může být jen Bohu možné! Bez léků, bez vkládání rukou, nýbrž jediným slovem vyvolat v okamžiku takové uzdravení, to nebylo dosud nikdy slýcháno! Pane Ježíši, já vyznávám a nyní úplně věřím, že Ty jsi buď Syn Boží anebo dokonce Sám Bůh přijavší lidskou formu! Připadá mi přímo, že bych se měl k Tobě modlit!“

7) Pravím **JÁ** „Zanech toho a nečiň proto povyk! Co však v srdci cítíš, věrně si uchovej; přijde čas, kdy toto budeš potřebovat a pak se můžeš modlit k Otci v nebi, Jenž dal takovou moc jedině Svému Synu!“ Po těchto slovech uzdravený umkl.

8) Avšak **lid** se děsil a pravil: „Odkudpak mu přichází taková moudrost, takové skutky a k tomu taková moc? Není to syn tesařův? Nejmenuje se jeho matka Marie? A jeho bratři: Jakob a Joses a Šimon a Judas? (Mat.13,55) A jeho sestry, zda nejsou všechny u nás? Odkud, nebesa, mu to vše přichází?“ (Mat.13,56)

9) A když takto mezi sebou mluvili a navzájem se dotazovali, tu se **mnozí** pohoršovali říkajíce: „To je přímo k zbláznění! Naši synové studovali v Jerusalemě a nashromáždili si poznatky ve všelikém umění a vědě; také vychodili dosud trávající školu prorockou a naučili se dokonale egyptské moudrosti ve vykládání znamení! A tento tesař, který, jak je prokázáno, nikdy do školy nechodil, kterého jsme vidali pracovat vždy jen sekyrou a pilou, zahanbuje nás a naše děti takovým způsobem, že před ním žasnou dokonce nejvznešenější vládní osoby považující ho, ostatně spíše nemotorného tesaře, téměř již za Boha! To je opravdu k zlosti! On je vše ve všem, mluví všemi jazyky jakoby se v nich narodil, je znamenitým prorokem a koná znamení a věci, za jejichž konání by se nemusel stydět ani Bůh; naši synové však tu stojí s námi, kteří jsme se za naší doby přece také něčemu naučili, jakoby nedovedli ani spočítat prsty na rukou!“

10) Praví **jiní** : „Kde si jen mohl něco takového osvojit? Vždyť býval až na nynějších několik měsíců stále doma a stavěl domy u nás a také jinde se svým otcem a se svými bratry; nikdy jsme u něho nepozorovali ani stopu po něčem zvláštním! K tomu byl ještě velmi nemluvný a když se ho někdo na něco tázal, nedal buď vůbec žádnou anebo vždy jen velmi jednoslabičnou odpověď, takže ho považovali za jakéhosi ťulpasa, - a nyní tu stojí pojednou jako muž, na kterého musí upírat zrak celý svět! To je přece jen nanejvýš nepříjemně více, nežli co je s to pochopit jen poněkud zdravá lidská mysl!“

11) Copak se to jen s tímto člověkem stalo? Víme sice z jeho nejtělejšího mládí, že tehdy jako ještě téměř nemluvný chlapec ukázal prý některé kouzelné schopnosti! Otec a matka se domnívali, že z něho bude jednou něco velkého; leč všechny ty mnohoslabné schopnosti se léty tak úplně ztratily, že po nich nebylo možno při nížádné příležitosti objevit ani nejmenší stopu! Školu nechtěl nikdy ani jako chlapec navštěvovat a byl to tedy nejvyšší prostý tesař bez jakéhokoli vědeckého vzdělání. Často jsem se ptával starého Josefa, jak to s Ježíšem dopadá, zda je také doma tak zamklý a odpověď byla: „Ještě zamklější nežli někde mimo dům!“ A jeho bratři říkali totéž! - Je-li tedy tomu tak, odkud má nyní takové schopnosti?“

23. NAPOMENUTÍ NAZAREJCŮM.

MAT. 13, 57.

1) Ježto jsem jim však podle toho co viděli, připadal jako prorok, pravil **jeden starý Nazarejec**: „Jednou jsem slyšel od jednoho cestujícího Babyloňana, - kteří obyčejně jako nevšední žebráci navštěvují naše krajiny a obce a za několik staterů se produkují ve všelijakém kouzelnictví a prorokování - jak u mého souseda prorokoval a to těmito slovy:

2) „Nazarete, v tých zdech žije Člověk, kterého neznáš! Je tichý a nemluvný; až přijde však Jeho doba, pak se budou před Ním a před jeho řečí hory sklánět; větry a moře Ho budou poslouchat a smrt se bude před Ním chvět a žádnou moc nad Ním mít nebude! Všechn lid tohoto města bude uváděn v pohoršlivý úžas; ale nikdo nebude s to vzdorovat Jeho moci a smrt bude prchat před Ním jako bázlivá gazela před pronásledujícím ji lvem! Až bude však chtít přejít z tohoto světa do nebe, dá Se na tři dny svými nepřáteli usmrtit; avšak třetího dne odkáže z nanejvýš vlastní moci od Sebe smrt a ve vsí síle a slávě vstane z mrtvých a pak s tělem i krví vstoupí na nebesa! Avšak potom běda všem, kdož Ho pronásledovali; jejich osudem bude nejstrašnější soud ohně, jakého na půdě zemské dosud nikdy nebylo! Běda všem pyšným Židům! Nebudou mít budoucně až do konce světa vlastní zemi, nýbrž budou na celé půdě zemské jako

proklatá divá zvíř na poušti rozptýleně bloudit a se strništi, trní a bodláčí budou připravovat nepoživatelný chléb, aby utišili hlad a po takové stravě budou zmrát!“

3) Toto řekl zmíněný Babyloňan asi před třemi léty; a je skutečně nesmírně zvláštní, že v tomto Ježíši vystoupil nyní v našich zdech muž, jehož řeči a skutky potvrzují téměř navlas vše, co prorokoval zmíněný Babyloňan! Co však tu dělat? Nastalo-li jedno, pak asi nastane i to druhé, totiž soud! Proto jsem toho rozhodného mínění, bychom Ho nechali působit jak chce, může a dovede; neboť bylo by těžké pouštět se s Ním v boj! Neboť kdo jednou probouzí mrtvé, ten toho dovede jistě také ještě více! Před kým se hory sklání a větry a moře bez hlesu umlkají, s tím budeme mít těžký boj! Proto Ho necháme jít, zvláště když tu již, jak sami vidíte, několik set lidí lpí tělem i duší na Jeho učení a považují Ho za zaslíbeného Mesiáše!“

4) Po této řeči starého Nazarejce se mnozí pohoršují ještě více; ale nikdo se neodvažuje ani slovo promluvit.

5) **JÁ** jsem však dobře viděl, že se s těmito lidmi nedá nic dělat, protože neměli ani víru ani důvěru a proto jsem také zcela krátce avšak hlasitě pravil, aby to mohli všichni slyšet: „Pročpak se pohoršujete? Neslyšeli jste nikdy, že se už od starodávna říkalo: „Prorok není nikde méně vážen nežli ve své vlasti a ve svém domě!“ (Mat.13,57) Je-li tedy tomu tak, jak tomu povždy učila stará zkušenost, pročpak se pohoršujete? Chcete být moudří a Já pravím vám, že jste slepí, hluchí a plní nesmyslu! Jsem-li Kterýž jsem a svědčí-li o tom Má slova a Mé skutky, proč tedy nevěříte? Cožpak musí prorok být vždy z daleka aby došel víry? Musí být jeho rodiště neznámé a jeho jazyk cizí?“

6) Kdybych byl přišel z Persie anebo dokonce z Indie a konal znamení, jaká konám nyní a jaká přede Mnou žádný nikdy nekonal, pak byste leželi přede Mnou na tvářích a volali: „Bůh nás navštívil a my jsme plni hříchů a neduhů. Kdo nás skryje a uchrání před Jeho hněvem?“ Protože však jsem známý vám syn Josefův, tážete se: „Odkud mu to přichází?“ Ó, slepí poštilci! Cožpak zdejší půda není právě tak Boží jako v Persii a v Indii? Nesvítí zde totéž slunce a nejsou zde tak dobře jako v Persii a v Indii podporovány všeliké plody ke vzrůstu a zrání silou a mocí Boží, ustavičně vládoucí? Je Měsíc a jsou Hvězdy i se Sluncem a s touto Zemí zde méně božské, nežli ve zmíněných zemích?“

7) Je-li však beze vší pochybnosti zde vše právě tak dobře božské a Boží jako v ostatních dalekých zemích, proč by potom neměl takovým být člověk? Konám-li však před vašimi očima nyní skutky, které nebyly nikdy možné žádnému Peršanu a Indu, proč bych Si potom nemohl vydobýt vaší úcty a vaší víry aspoň právě tak jako nějaký hloupý Peršan anebo Ind? Věru, kdybych šel dnes k Řekům a k Římanům, stavěli by Mi chrámy a oltáře!

8) Vy však naproti tomu, ježto jsem vyrostl ve vašem středu a znáte Mě od dětství, se tážete zcela nepříjemně užaslí: „Odkudpak to vše pojednou přichází tomuto tesaři, kterého jsme vždy znali jako pravého ťulpasa? O, počkejte jen, ten ťulpas přestal být ťulpasem a učinil vám mnoho dobrého - dříve jako ťulpas a nyní ještě více jako Mistr a Spasitel; avšak budoucně toho zanechá!“

9) Po těchto slovech se Nazarejci pohoršovali ještě více a opustili školu.

24. ŘEČ CYRENOVA O NAZAREJCÍCH.

1) Tu pravil **CYRENIUS** : „Pane a Mistře, zde je, jak se mi zdá, skutečně více hlouposti nežli zlomyslnosti! Neboť Nazaretští, až na několik málo jednotlivců, jsou známi jako hlupáci a hlupáka je vždy nanejvýš těžko učinit rozumným! Málo škol, žádná zkušenost, většinou chudí, málo obchodu! Žijí většinou z malého rolnictví a chovu dobytka a nepřicházejí, jak známo nikdy - mimo snad jednou za rok - do Jerusalema, kde v duchovním vzdělání nejenže nic nezískávají, nýbrž vždy jen ztrácejí. Odkud potom mají vzít lepší rozum, aby byli s to posoudit Tvou božskou nauku a Tvé božské skutky? K tomu jsou tito hloupí lidé také ještě obyčejně závistiví a jak jsem zpozoroval, zlobilo je také nejvíce to, že jejich synové, které posílali do všech možných škol, jsou ve vší moudrosti, vědomostech a v účinné pohotovosti nekonečně daleko za Tebou! Nechci jim zrovna připisovat zlomyslnost, nýbrž naprostou hloupost, která se ovšem může také mnohdy zvrhnout ve zlomyslnost, avšak jistě ovšem ne v příliš škodlivou, neboť hloupý člověk také nutně hloupě napadá, než aby mohl někomu opravdu uškodit. Proto je nechme jít svou cestou!“

2) Kdyby však někdo usiloval o Tvůj život, pak mám o Tebe nejmenší strach! Předně máš v dostatečné míře tolik nepopíratelně božské síly, že bys mohl celé dobře vyzbrojené vojsko důkladně zahnat na útek - a tím snáze tyto naprosté hlupáky a za druhé máš úplně na Své straně nás, nejvyšší římské nositele moci nad celou Asií, proto Ti nebude nikdy chybět spravedlivá ochrana! Měl-li bys zde být pronásledován, nuže, pak přece víš kde je Sidon a Tyrus! Přejď tam a budeš jist před každým jakýmkoli pronásledováním!

3) Že tito nazaretští občané jsou lidé téměř bez všeho vzdělání, ukázalo se také z toho, že téměř všichni přiběhli do školy spíše jako zevlouni nežli jako lidé pouze z čistě zvířecí zvědavosti, na důkaz čehož ani mě ani kteréhokoli vysoce postaveného pána a velitele ani v nejmenším nějakým posuňkem nepozdravili! Jako oslové, volové a hloupé ovce vtrhli dovnitř a dělali jakoby jedině oni byli pány světa! Nemohu to těmto lidem nikterak přičítat za hřích, neboť jsou příliš hrubí, hloupí a nevzdělaní a myslím, že ani Ty, ó, Pane a Mistře, Který je tisíckrát lépe znáš, jim to nebudeš pokládat za hřích!

4) Pravím **JÁ** : „Můžeš být ubezpečen, že já jistě nejméně! Ale záleží hlavně na tom, aby Mne ve svém srdci poznávali jako to co jsem; neboť jejich věčný život závisí jedině na tom! Nepoznají-li Mě, nebudou moci také poznati Toho, jenž Mne poslal do světa - a ještě méně to, že Já a Ten, jenž Mne poslal jsme jedna a táž Bytosť! Dokud to však jejich srdce nepoznává, nemají Mě v sobě a tedy také věčný život ne a jsou v duchu mrtví! Neboť Já jsem totiž Sám ten věčný život a Svou naukou cesta k němu.

5) Kdo tedy nepřijímá Mě a Mou nauku, ten také nepřijímá věčný život a proto jeho údělem musí nutně být věčná smrt.

6) Já nesmím však nicméně nikoho k víře nutit, protože každé nucení by bylo soudem ducha a tento soud by mu dal tak dobře smrt jako nevíra - a je tu proto zde i pro Boha těžké působit tak, aby člověk neutrpěl škodu na své duši! Je-li totiž jakoukoli sebeskrytější mocí donucován, pak se pohybuje v soudu; není-li však zcela ničím donucován, pak zůstává nevěřící, o všem pochybuje a tím právě dokazuje, že je úplně mrtvého ducha. Kdo anebo co má potom oživit jeho ducha?

7) Mé oživující slovo nepřijímá - a tím také ne Mě jako v celé nekonečnosti jediný Zdroj všeho života; nyní se taž sama sebe, odkud jinud má potom vzít život, který jsem všem lidem přinesl a chci dáti Já!"

8) Praví **CYRENIUS** : „Ano, ano, nyní to zcela jasně poznávám a musím poznávat, protože Tě již třicet let znám Kdo jsi; leč nechme toho nyní, já už tyto lidi učiním věřícími! Nyní však půjdeme dále a podíváme se, kde dostaneme oběd! Je už dosti pozdě odpoledne.“ Poté jsme opustili školu a město a odebrali jsme se do Mého domu, kde nás již čekal dobrý oběd. Jedli jsme a pili ve zcela dobré míře a po celý tento den jsme byli v dobrém rozmaru.

25. O NEHODNOSTI LIDU.

MAT. 13, 58.

1) Mluvílo se mnoho o událostech v Ostracime v Egyptě, kde jsem byl strávil Své dětství a matka byla při tom též velmi hovorná na měla velkou radost z rozhovorů místokrále Asie, jak také byl Cyrenius pozdravován.

2) **JAKUB**, syn Josefův, jenž byl dobře znalý psaní, přinesl za své skříně dosti silný svitek a podal jej Cyreniovi se slovy: „Vznešený pane, zde jsem od jeho narození až do Jeho 12. roku; neboť po 12. roce ztratil se Jeho božský dar tak úplně, že nebylo již možné objevit po něm ani nejmenší stopy. Proto také tři léta 13, 14 a 15 vychází úplně na prázdno; neboť až na některá dosti moudrá slova neudálo se tu již nic významného a tak jsem také po Jeho 15. roce neshledával již nutné zaznamenávat zcela obyčejné lidské příhody, které jsem u Něho pozoroval a tak lze tento popis Jeho mládí považovat zcela za ukončený. (Srov. „Mládí Ježíšovo“; vyd.)

3) Vedle tohoto mého záznamu existuje však množství věcí falešných, které jsou bezpochyby dílem starých zahálčivých žen rybářů; proto prosím každého, aby považoval jen tento můj popis za jedině správný, veskrze pravdivý a vše obsahující. Mohu-li ti, vznešený pane, učinit tím radost, pak tě prosím, abys tuto mou malou práci co nejmilostivěji přijal jako malou pozornost s mé strany za mnohá dobrodiní, která jsi nám prokázal!“

4) Cyrenius vezme s velkou radostí do ruky svitek, chvíli v něm listuje a leccos předčítá nahlas a všichni mají z toho velkou radost. Zvláště velkou radost měla však z toho milovaná Sára, jakož i její matka.

5) **SÁRA** byla na chvíli dojata k slzám a nakonec v jakémsi rozechvění pravila: „K čemupak tu ještě rukama hmatat, co jsem poznala již od svého prvního uzdravení?! Bože! Takové skutky, taková znamení - a ještě žádná víra, žádné porozumění, žádné poznání toho až příliš vpravdě božského?! Pane, já ubohá slabá hříšnice před Tebou, prosím Tebe: Nečiň zde již znamení! Tento lid z Nazaretu není hoden až na nejvyšší nepatrnou výjimku naplivnutí neřku-li Tvých až příliš svatých slov a skutků! Přiznávám otevřeně, že kdyby mi byla dána moc, nechala bych tento lid tak dlouho se postit, hladovět a mrskat až by se umoudřil a poznal, jak velice se prohřešil tím, že nepoznal tuto svatou dobu navštívení a velké milosti!“

6) Právil jsem **JÁ** Sáře: „Nezlob se, ty Mé jedině srdce, kvůli hloupým a slepým! Já je znám i tu jejich nevíru a nebudu, jak si přeješ, již zcela žádné anebo jen málo znamení konat. (Mat.13,58) Ty, Můj písáři Matouši poznamenej, že jsem pro nevíru zde ve Svě tělesné domovinně konal už jen málo znamení, aby všechen svět i v nejpozdějších dobách věděl, jak tvrdé a nevěřící hlavy byli za Mé doby tito občané nazaretští! Ale nicméně se tu několik dní zdržíme a jako občany prohlášení zahaleči si velmi dobře pohovíme! Neboť když už se zlobí, ať se tedy tak hodně zlobí, aby byli tím dříve zralí pro satana a jeho prokletou říši!“

7) Práví **CYRENIUS** : „Je mi nesmírně líto, že se zde nemohu pro své naléhavé vládní záležitosti zdržet déle nežli nanejvýš jeden den; avšak mohu-li Ti, ó, Pane, v tom neb onom něco u tohoto prahanebně nevěřícího lidu učinit, vyslov Se jen a žádej a já přiložím ihned ruku k dílu! Chceš-li, dám ihned celé město pruty zmrskat!“

8) Právím **JÁ** : „Nechme toho! Vždyť jsou již příliš zmrskáni a úplně potrestáni tím, že ve Mě nevěří; neboť jejich nevíra bude jednou jejich neúprosným soudcem, jemuž nebudou s to vůbec odporovat! Vpravdě pravím tobě, spíše a snáze vejdou všichni nevěstkáři, cizoložníci a zloději do Království Božího, nežli tito nevěřící kozlové a pařezy! O, pravím tobě, jak to jen až příliš dobře vím: Tito kozlové a pařezy nejsou tak nevěřící, jak se ukazují; nechtějí věřit jen proto, aby mohli tím svobodněji hřešit! Neboť kdyby přijali, donuceni znameními, Mou nauku, obdrželi by nutně svědomí, což by jim bylo na překážku v jejich zlém chování; proto tedy raději v nic nevěří a ze své mysli si vzájemně zdůvodňují každou sebe-hmatatelnější pravdu, jen aby mohli svobodně konat, co jim předpisují jejich zlé choutky. Příteli, tu by se dalo velmi mnoho mluvit; ale zde je lépe mlčet! Proto je necháme jakými jsou; neboť co je jednou ďábelské, bude těžko řádnou cestou učinit božským!“

26. POKYNY ZÁKONODÁRCŮM.

1) Práví **CYRENIUS** : „Dobře že to vím; to ostatní se již uvidí! Protože nepřijímají Tvou nauku, postarám se o jinou. Dám jim oznámit Faustem a jeho sluhy císařská nařízení, která mi byla již před půl rokem jako již schválená zaslána z Říma k dobrozdání! Snad jim evangelium z Říma vnukne více úcty nežli Tvé evangelium z nebes! Toto nařízení obsahuje sto bodů jako zákonů a za každým z nich je kříž a důtky; mnohoženství se ruší, smilstvo a nevěstkářství se co nejpřísněji trestá důtkami, cizoložství křížem, zlodějství a podvod křížem, pašeráctví důtkami a 100 librami stříbra a k tomu množství zákonů o mém a tvém, jejichž přestoupení bude mít za následek důtky a 100 liber stříbra! Také se jim co nejpřísněji zakáže cestování bez cestovního listu; cestovní list bude možno však dostat za poplatek 100 liber! - Ano, to učiním a tyto nové zákony budu zvláště pro tato města v Galileji co nejpřísněji uplatňovat a uvidím, zda nebude již možno objevit a probudit u tohoto lidu svědomí!“

2) Právím **JÁ** : „To přináleží do tvé vládní pravomoci a Já ti na to nemohu odpovědět ani ne, ani ano. Dělej tu co chceš; ale neztěžuj tím nutné cestování Mně a Mým učedníkům!“

3) Práví **CYRENIUS** : „Naprostě ne; neboť umělci, lékaři, mudrci a proroci jsou vyňati! Jejich vysvědčení, skutky a řeči jsou jim nejplatnějším cestovním listem a nikdo jim v tom nesmí pod trestem smrti překážet! Tobě. však ihned vystavím vysvědčení a nikdo Tě nebude zastavovat, předložíš-li je!“

4) Právím **JÁ** : „Těší Mne tvá vždy dobrá vůle; ale nicméně si ušetři tuto námahu! Neboť dokud budu chtít cestovat, nebude Mi s to žádná moc světa bránit! Budu-li Se však jednou chtít pro veškeré lidstvo obětovat, pak Mě také žádná moc ve světě nebude s to poskytnout ochranu;

a i kdyby Mně ji poskytla, nepřijal bych ji! Neboť příteli: Ten, Kterého poslouchají nebe a Země, je zajisté mocnější nežli všichni lidé na této Zemi, která Mně může sloužit sotva za podnoží? Proto dělej sice co chceš; avšak málo to tu prospěje! Neboť ať si dáš zákon sebeúplnější, shle-dáš až příliš brzo, s jakou dovedností budou lidé zákon obcházet a nebudeš moci proti tomu nic učinit.

5) Příklad Boží, která byla dána lidu Mojžíšem, jsou jistě tak důkladná, jak důkladné může být jen něco dokonalého; avšak lidé, jak ukazují tyto časy, dovedli příkázání Boží zcela obratně přetvořit ve svá nejvyšší vlastní zlá ustanovení, takže nynější lidé si už nedělají svědomí z toho, zda přestupují příkázání Boží, jen když plní svá ustanovení světská!

6) Když však lidé toto činí při zeleném dřevě, co vše budou činit se suchým pařezem z Ří-ma!? Proto dělej sice co chceš a Mě to bude vhod; ale také ti pravím:

7) Čím více zákonů, tím více zločinců, pro které časem ani vaše kříže a důtky nepostačí!"

8) Praví **CYRENIUS** : „Vše, co jsi mi nyní řekl, je nepopíratelně pravda; avšak táži se Tě ještě dále ke svému nejvyšší vlastnímu poučení: Čeho tedy užít proti zatvrzelosti těch lidí, kteří především jako tito Nazarejci již nevěří v Boha a ve vyšší zjevení a každým svým činem zřejmě odporují Božím příkázáním?! Mají se pak ponechávat také ještě bez světských, ve vší přísnosti schválených zákonů, aby mohli beze vší bázně podle své libosti otročit svým nevázaným choutkám, kdy jsou již dávno prosti každého božského zákona a mezi sebou, jakož i se svými sousedy začínají jednat daleko hůře nežli dravá zvíř pouště a lesů?! Tu myslím, jsou zcela na svém místě přísné světské zákony, aby takové zcela zdivočelé lidi přivedly zase zpět k řádu a z něho k poznání Boha!“

9) Pravím **JÁ** : „Ovšem; neboť tu není žádná jiná cesta možná a myslitelná, nežli donuco-vání světskými zákony! Záleží však nyní velice na tom, jaké zákony lidem dát!

10) K tomu náleží nadmíru hluboká znalost lidské přirozenosti; a zákonodárce nesmí nikdy pouštět se zřetele pravý důvod, z jakého bylo lidstvo přivedeno ke zvrhlosti, - jinak se podobá lékaři, jenž chce jediným a týmž lékem léčit všechny nemoci u lidí se vyskytující a vůbec nepo-váží, že přerozmanité nemoci, které mohou postihnout lidské tělo, jsou také přerozmanité pova-hy a každá má jinou příčinu. Takový lékař najde ovšem občas nemocného, pro jehož nemoc se zrovna hodí jeho lék a nemocný se poté uzdraví; ale sto jiných nemocných, jejichž nemoci jsou jiného druhu a povahy, nejen že po takovém léku svůj stav nezlepší, nýbrž o mnoho zhorší a dokonce po něm i zemřou!

11) Je-li však již těžko určit správný lék pro nemocné tělo, které přece může každý lékař vi-dět a ohmatat, oč mnohem těžší je najít a určit správný lék pro nemocnou lidskou duši!

12) Zákon je zajisté lékem, je-li ve spojení se správným poučením jak a proč zákon zacho-vávat; avšak uvaž nyní sám:

13) Tu máš duši hněvivou, tu bázlivou, tu opět pletichářskou, tam závistivou, lakomou a li-bující si v podvádění; opět se setkáš s duší bádající a naproti ní s duší lenivou a ospalou; v jed-nom domě sedí čtyři poslušné pokorné duše, ve druhém pět vzdorovitých - a tak dále, za ne-sčetně mnohých zvláštností, slabostí a vášní.

14) Nyní dáš pro všechny tyto nesčíslně mnohé charakteru duší stejný zákon; jak jim však bude prospívat? Bázlivý si bude zoufat, hněvivý začne pomýšlet na pomstu a převrat, vlažný zůstane vlažným a badatel ztratí všechnu odvahu a ve své dobré práci ustane; lakomec se sta-ne ještě lakomějším, pyšný se spolčí s hněvivým a chytrý bude oběma podávat ruce!

15) Uvážíš-li nyní tyto a tisíce jiných nejsmutnějších následků, které musí vzejít z nemoud-rého, neprozíravého zákona, pak poznáš vedle nutnosti zákona také jinou nutnost, podle které musí být zákon velmi přísně a přesně zkoumán, zda může či nemůže prospěšně vyhovovat všem možným povahám!

16) Není-li zamýšlený zákon napřed takto zkoušen, nemá se předkládat lidem k zachová-vání, protože by musel v celku způsobit zřejmě více škody nežli prospěchu.

17) Hle, Bůh, nanejvyšší moudrý Tvůrce, dal ze Svě přenekonečné hlubiny moudrosti jaksí jen deset zákonů, které se dobře hodí pro všechny povahy duší a každý člověk je také může nadmíru snadno zachovávat, chce-li jen; když však Bůh Sám dává jen deset příkázání, která se zcela prospěšně hodí k přirozenosti a vlastností duše každého člověka, jak to, že pohanský císař v Římě dává hned sto zákonů, jejichž zachováním mají lidské duše čerpat svou záchra-nu?“

27. ŠPATNÉ ZACHÁZENÍ S DUŠEVNÍ PŘIROZENOSTÍ LIDSKÝMI ZÁKONY.

1) (PÁN:) „Pravím tobě: Dokud byl židovský národ pod soudci, kteří dohlíželi jedině na šetření zákonů Božích, byl také po dlouhý čas v životě a ve všelikém obchodu až na nemnohé zvláštnosti úplně v souladu s Božím řádem; když se mu však později dostalo příležitosti spatřit lesk králů pohanů, jak přebývají ve velkých nádherných palácích a jak se před nimi jejich národové klaní až do prachu, zalíbilo se to slepým bláznům židovského národa a ježto se považovali za nejmocnější národ Země, žádali od Boha též krále. Bůh nechťel hloupé žádosti tohoto národa ihned vyhovět, nýbrž varoval jej a ukazoval mu všechny neblahé následky, jaké jej očekávají pod králem! Leč Bůh tu dával kázat skrze proroky hluchým uším; nepomohlo to, národ chtěl za každou cenu krále!

2) A Bůh dal národu v Saulovi prvního krále a nechal ho pomazat starým věrným sluhou Samuelem. Když měl nyní národ svého krále, který mu dal ihned těžko splnitelné zákony, tu teprve začal stále víc a více klesat - až k nynějšímu stupni největší zvrhlosti.

3) Kdo však je tím hlavně vinen? - Hle, - neprozíravé zákony pocházející od lidí, kteří nepoznali ani své vlastní přirozenosti a ještě méně ovšem přirozenosti svých bližních a svými nejnepřáteli a jen na vlastní zisk vypočtenými zákony uvedli veškeren vnitřní duševní život zcela v záhubu!

4) Řekni si sám a přemýšlej o tom dobře: Kdyby někde byl mechanický umělý stroj, který dlouhou dobu dobře šel a odpovídal vůli mistra, nakonec by však zůstal stát, protože na něm byla nějaká součástka poškozena a přišel by pak člověk pln nafoukanosti a domýšlivosti a řekl majiteli stroje: „Odevzdej mi stroj, já jej opravím!“, a majitel by to učinil v domnění, že tento mluvka je odborníkem, - co se až příliš brzy a příliš rychle stane ze stroje, vloží-li tento mluvka své nemotorné ruce na stroj? Zda tento veškeré mechanické znalosti v základu úplně prostý mluvka, jenž chce z rovněž slepého majitele stroje vymáčet jen několik zlatých peněz, stroji spíše neuškodí nežli prospěje? Anebo nezkazí jej nakonec úplně tak, že potom dokonce sám mistr, jenž stavěl stroj, sotva už jej bude moci uvést do pořádku?

5) Jestliže však již při nejvyšším prostém hrubém stroji, jehož části jsou zřejmě patrné, snadno spočitatelné, přehlednutelné a všude rukama nahmatatelné je a musí tomu nutně tak být, chtějí-li jej nějaký nerozumný mluvka opravovat, oč mnohem více musí být nutně zkažen člověk, který ve všech svých částech je nejvyšší moudře, nejvyšší umělecky sestaveným životním strojem, o jehož úplném složení má nejúplnější vědomost a znalost jedině Bůh, chce-li jej nějaký nevědomý a nejvyšší nemoudrý, sobecký zákonodárce nejvyšší neohrabanými a neúčelnými zákony napravovat, ač nemá ani nejmenší stopu poznání, kterým by aspoň jen z tisíciny shledával, čeho všeho je třeba i jen ke vzrůstu jednoho vlasu na hlavě člověka!

6) Proto, nejmilejší příteli Cyrenie, nech těch sto svých zamýšlených zákonů hezky doma; neboť tím bys opravdu nikoho nepolepšil! Zato však dej vládnout zákonům Božím a sankcionuj (potvrď) je; jejich zachováním učiníš z lidských strojů lidi skutečné.

7) Teprve když se staly lidmi, můžeš jim přednést potřeby státu a oni pak jako opravdoví lidé učiní dobrovolně více, nežli co by kdy mohli učinit jako spoutaní otroci tvrdých nemotorných zákonů.

8) Pravím tobě: Jen to, co činí člověk ze svobodné vůle podle svého svobodného a tedy náležitě utvořeného úsudku, je učiněno vpravdě a přináší tak či onak prospěch; každá vynucená práce a skutek nemá však cenu ani stater. Neboť při každé vynucené práci a skutku spolupracuje vždy hněv a pomsta proti donucovateli a to nemůže být věčně žádným požehnáním pro jakékoliv dílo.

9) Jestliže, nejmilejší Cyrenie, tato Má slova řádně promyslíš, bude ti úplně jasné, že jsem ti nyní řekl nejúplnější pravdu!“

10) Práví **CYRENIUS** : „Nejušlechtilejší, nanejvyšší božský Příteli, tu věru nepotřebuji mnoho přemýšlet; neboť Tvá slova jsou přece tak jasná a pravdivá jako slunce za nejjasnějšího poledne a já učiním, co jsi mi poradil. Potvrdím znovu mojžíšský zákon a dovedu přinutit lid, aby podle něho jednal! Přeušlechtilý Příteli, kdyby Ti to bylo milé, dal bych s Tvou skrytou duchovní pomocí vyhlásit dobře mi známý mojžíšský zákon k přesnému zachování také Řekům! Také mně k tomu nebude chybět dokonce důvod politický; neboť mezi Židy a Řeky jsou, jak známo, neustálé třenice, které vznikají vždy a většinou pro různou víru v Boha a rovněž pro různé jeho poznání. Židé tvrdí k smrti to své a naproti tomu Řekové, kteří v dialektice (obratném mluvení)

Židy mnohem předstihují, posekávají svými hbitými jazyky těžkopádné Židy tak, že Židé nejsou s to odpovědět Řekům na tisíc ani jednu a proto dochází mezi oběma stranami nezřídka ke krvavým činům, což je zajisté nežádoucí následek trvajících rozdílů ohledně víry a Božího zákona.

11) Dám-li však také Řekům k přísnému zachování židovský zákon Boží a budu-li jej, jak bylo řečeno, z politických důvodů sankcionovat také státem, pak tyto třenice jistě ustanou. Pane a Mistře, mám pravdu, učiním-li tak? A učiním-li tak, řekni mi ze Svě nevýstižné hloubky moudrosti jak to mám zařídit, abych dosáhl zamýšleného dobrého účelu?“

28. O SVOBODĚ DUCHA.

1) Pravím **JÁ** : „Příteli, tvá vůle je dobrá, leč tělo je slabé! Tvůj dobrý úmysl se zajisté během století úplně uskuteční a ty k tomu provedeš ještě leccos dobrého jako přípravu, - ale v duchovních věcech života se ničeho tak nestřež jako římského „musu“, neboť ten člověku vždy více škodí, nežli mu může kdy prospět! Neboť každý mus je soudem a nepřipouští žádnou svobodu, která však v čistě božských věcech života je jedině dobře pohnojené pole, na němž může símě života klíčit, pučet a konečně dospět v požehnaný a zralý plod života!

2) Vezmeš-li ptáče, které se teprve vyklubalo z vejce a budeš-li je krmit, aby bylo dříve silné k letu, ale budeš mu vedle dobré potravy stále zastřihávat křídla, řekni, prospěje tu ptáku něčemu i ta potrava? Pták bude sice živořit, ale s volným létáním bude tak dlouho velkou potíž, dokud mu budeš zastřihávat křídla!

3) Jako však pták bez per na křídlech nemůže létat, tak také nemůže duch člověka nikdy dospět ke svobodné životní činnosti, jsou-li mu sankcionovaným „musem“ zastřihována křídla svobodného poznávání. Duch bez svobodné činnosti je však již proto mrtvý, že nemá to, co vlastně podmiňuje a vytváří jeho život.

4) Můžeš dát člověku tisíc zákonů pro jeho pouze pozemskou životní sféru a všechny je sankcionovat pod musem a duchu člověka tím mnohem méně uškodíš, nežli kdybys mu světsky schválil jedině přikázání Boží.

5) Duchovno musí zůstat svobodné a sankci (schválení), jakož i soud s ní spojený, si musí v sobě samém svobodně určit; a tak teprve může v sobě a ze sebe dosáhnout dokonalosti života.

6) Svobodné poznatky dobra a pravdy jsou životním světlem ducha; z nich pak si určuje duch sám zákony, které se mu zamlouvají. Tyto zákony jsou pak zákony svobodné a jedině ony jsou se svobodou života navěky snesitelné. Vůle ducha podle poznatků je svobodný zákon v duchu a věčná nutnost jednat podle -svobodné vůle je ona věčná sankce, podle níž také jistě žádný duch nemůže jednat jinak, nežli jak právě chce svobodně jednat.

7) A hle, to je tedy také věčně sebeurčující řád v Bohu, Který přece jistě nemá nad Sebou žádného zákonodárce.

8) Nejsvobodnější vůle Boha určuje podle věčně nejdokonalejších poznatků a nejmoudřejších názorů v Něm Samém zákon a sankcionuje jej nejvlastnější, ačkoliv ještě vždy svobodnou nutností; a tato nutnost je pak základem všech stvořených pozemských věcí a jejich trvání potud, pokud je nutné toto trvání k vnitřnímu vytváření, upevnění a ke konečnému svobodnému osamostatnění ducha.

9) Lidský duch se však má státi v sobě a sebou právě tak dokonalý, jako je dokonalý v Sobě a Sebou Praduch Boží, jinak není duch duchem, nýbrž souzenou smrtí.

10) Aby se však lidský duch mohl takovým státi, musí mu být poskytnuta příležitost, by se mohl vyvíjet v čase, tak jako se Božský Duch utvářel v Bohu Samém od věčnosti v Sobě, ze Sebe a Sebou Samým!

11) Hleď, Já bych přece měl jistě od věčnosti dosti moci, abych donutil všechny lidi neodolatelnou vnitřní mocí, aby jednali podle nějakého daného zákona přesně tak, by se od něho nemohli ani o vlas odchýlit; avšak tehdy by člověk přestal být člověkem a byl by právě tak dobře zvířetem, jak to či ono zvíře z velké říše zvířecí. Tehdy by pak vykonával ovšem svou práci nejlepší přesně, avšak na práci samé bys objevil právě tak málo nějaký rozdíl, jako na práci včel stavících buňky a na práci nespočetně mnoha jiných velkých a malých zvířat.

12) Kdybys však potom chtěl se svým svobodným poznáním vzdělávat takové zvířecí lidi k něčemu vyššímu, pak bys s nimi pořídil právě tak málo, jako kdyby tě napadlo dát včely do ško-

ly, v níž by měly konečně jednou začít stavět své buňky lepším a účelnějším způsobem.

13) Proto schopnost lidí, že mohou hřešit, nesmíš tak podceňovat a za příliš zločinnou považovat; neboť bez schopnosti jednat proti daným zákonům by byl člověk zvířetem a nikoli člověkem!

14) A Já pravím tobě: Teprve hřích vydává člověku svědectví, že je člověkem; bez něho by byl zvířetem!

29. POŽEHNÁNÍ SVOBODNÉHO VÝVOJE.

1) (**PÁN:**) Je tedy sice dobré a správně trestat hříšníky, odchylují-li se příliš od řádu, který stanovil Bůh Sám k jistému a v nejkratší době možnému zdokonalení; ale železným musem nemá být nikdo zdržován od možnosti hřešit. Neboť vpravdě pravím tobě: Hříšník, jenž svobodně ze sebe činí pokání, je Mi milejší než 99 spravedlivých podle míry zákona, kteří pokání nikdy nepotřebovali; ten je člověkem zcela, ostatní jen z poloviny!

2) Tím však nechci ovšem říci, že by Mi byl hříšník milejší nežli spravedlivý proto, že je snad stále hříšníkem - neboť setrávat ve hříchu značí stávat se rovněž zvířetem, které špinavě živoří jen spíše z falešného pudového založení; nýbrž zde se mluví jen o hříšníku, který v sobě svobodně poznává bezpráví, že jednal proti zákonu, začne se podle poznaného Božího řádu nově určovat a stává se člověkem, kterému žádná životní škola nezůstala cizí.

3) Takový duch bude s to v Mém Království jednou vykonat nekonečně větší věci nežli duch, který se stále z otrocké bázně neodchýlil nikdy ani o vlas od zákona a v takovémto bázní vynuceném zachovávaní zákona se snížil ke stroji nemajícímu žádnou vlastní vůli, do něhož se vžil tělesně i duchovně.

4) Vezmi kámen a vyhoď jej do výše! Podle zákona nutnosti vloženého do něj, i do celé Země spadne jistě v nejkratší době na Zemi. Má se kámen chválit proto, že tak přesně zachovává zákon? Tam, kde se jedná o pevnou podložku, můžeš sice dělat s kamenem vše možné; ale opatři kameni nějakou svobodnou činnost a kámen neopustí nikdy svůj mrtvý klid!

5) Proto nečiň zákony musu z lidí kameny, nýbrž vzdělávej je jen v jejich svobodě - pak jsi jednal úplně podle řádu Božího.

6) Hle, kdyby lidé, kteří stojí na prvním místě na Zemi, nebyli tak leniví, jako s řídkou výjimkou jsou, pak by jen při troše pozorovacího ducha velmi snadno shledali, že člověk, dosáhl-li aspoň jistého stupně nějakého vzdělání, věčně se nikdy nespokojuje se zvířeckou jednotvárností.

Už si nestaví svůj příbytek z rákosí, slámy a uhnětené hlíny, nýbrž opracovává kameny a dělá z hlíny pálené cihly, staví z nich nádherný dům s ohradními zdmi a přistavuje k němu pevné věže, s jejichž cimbuří se může daleko rozhlížet, zda se k jeho domu neblíží nepřítel!

7) A tak si postaví tisíc vzdělaných lidí jistě také tisíc domů, z nichž se jeden druhému nepodobá ani tvarem, ani vnitřním zařízením; pozoruj však naproti tomu hnízda ptáků a lůžka zvířat a neobješíš na nich nikdy žádnou změnu! Pozoruj hnízdo vlaštovky, vrabce, pohleď na tkanivo pavouka, buňku včely a na tisíc jiných od zvířat pocházejících výrobků a slátanin a neobješíš na nich nikdy zlepšení a také nikdy zhoršení; pozoruj však naproti tomu dílo lidí: jakou téměř do nekonečna zabíhající rozmanitost na něm objevíš! A přece jsou to vždy jedni a titíž lidé, kteří to vše často s velkým úsilím provádějí!

8) Z toho tedy lze již rukama nahmatat, že Bůh, jenž dal člověku Sobě podobného ducha, nestvořil člověka k tomu, aby se stal zvířetem, nýbrž k tomu, aby se v největší svobodě stal úplně podobným Bohu.

30. VÝVOJ A ZÁKON.

1) (**PÁN:**) Byl-li však člověk bez rozdílu pohlaví, barvy kůže a pozemského stavu Bohem stvořen pro tak nanejvýš vznešené poslání - což nyní jistě můžeš hmatati rukama, - pak nemůže jeho duchovní část věčně nikdy být dán zákon musu, má-li z něho nakonec být to, k čemu ho Bůh určil; nýbrž tu mohl být každý zákon dán radou „máš“ („Soli“) a jen pro zřejmě zlovolné odpůrce svobodného zákona mohlo být ustanoveno vhodné, vždy na svobodné polepšení člověka vypočítané potrestání, které však mohlo být vždy stanoveno tak, aby se jevilo nikoli jako libovolný, nýbrž jen jako nutný následek opomíjeného zákona řádu. Tak dospěje lidský duch

nejprve k samostatnému myšlení a daný zákon učiní co nejdříve zákonem svým a bude podle něho jednat, zatím co zcela libovolně vyměřený trest za provinění lidskou mysl vždy zatvrdí a roztrpčí a z člověka vychová ďábla, jehož pomstychtivost neuhasne dříve, dokud se buď ještě v tomto, zcela jistě však na onom světě nejvýš neslýchaně nepomstí, - což mu musí být dopuštěno, protože by se jinak v pekle svého vlastního srdce věčně nikdy nepolepšil!

2) Zákonodárce a trestající nemá nikdy zapomínat, že duch člověka ať dobrý nebo zlý, nemůže být usmrcen, nýbrž žije dále! Dokud ještě viditelně kráčí na Zemi, můžeš se mu postavit na obranu a zahnat ho, když tě pronásleduje; je-li však jednou z těla a může se k tobě tisícovým způsobem přiblížit, aby ti na každém kroku škodil, aniž bys ho viděl a postřehoval, - řekni, jakými zbraněmi se pak můžeš proti němu postavit?

3) Hle, nyní pravím tobě: Za tvé velké neštěstí, které by tě beze Mne bylo zcela rozdrtilo, máš co děkovat jen oněm duchům, které jsi svým často příliš přísným uplatňováním římských státních zákonů učinil nesmiřitelnými nepřáteli! Uvědom si tudíž toto Mé obšírné poučení prospěšně v srdci, tím se sám staneš dobrým pracovníkem na vinici Boží, neboť tobě nechybí ani moc ani prostředky a stále stejně dobrá vůle; pokud ti to však chybělo, obdržel jsi to nyní ode Mě. Používej toho věrně a koruna nejpožehnanějších plodů tě jistě neminel!

4) Praví **CYRENIUS** zcela dojat praktickou moudrostí této Mé jemu podané nauky: „Ó, můj nejsvětější, prvý a největší Příteli, Mistře a Bože mého srdce! Teprve nyní je mi úplně jasno a tisíce a tisíce událostí z mého života se nyní vynořují a teprve nyní vidím, že jsem se právě já sám při své jinak čestné a dobré vůli mnohem více a silněji prohřešoval proti Božímu řádu, nežli všichni ti, které jsem bohužel dával ve vší přísnosti zákonů soudit. Kdo však bude kdy moci napravit tyto mé nejhrubší hříchy před Tebou, ó, Pane?“

5) Pravím **JÁ** : „Příteli, buď jen klidný! U Boha není nic nemožného a já jsem za tebe již dávno všechno napravil, - jinak bys nebyl u Mě!“

31. ŘEČ JAIROVA O ZÁZRAČNÝCH ÚČINCÍCH.

1) Praví poté **JAIRUS** : „Ano, ano, mocný Cyrenie, máš úplně pravdu, že říkáš sám o sobě, že je ti nyní zcela jasno v tvých nynějších názorech; neboť také mě a jistě každému z nás je jasno a na základě nejvýš nepopíratelné pravdy může každý pochopit věčnou nutnost jak je tu vše uspořádáno a jak má být uspořádán člověk. Avšak co tu činit? Lidstvo kleslo příliš hluboko, mírné svobodné nauce nerozumí a bylo by - upřímně řečeno - škoda času, kterého by se k tomu použilo, protože by se tím vynakládalo jen neplodné úsilí, jehož ovocem by bylo sotva plané trní a bodláčí! Jemným způsobem to nepůjde, aspoň ne u Židů, které až příliš dobře znám!

2) Učit však lid pomocí zázraků je dvojnásob špatné: předně proto, že člověk, který je pohnut k přijetí pravdy zázrakem, je souzen, nesvoboden a věří slovu zázrakem dotvrzenému ne pro sotva poznanou pravdu, nýbrž jen pro mocný zázrak a nikoli z vnitřního přesvědčení a z něho plynoucího sebeurčení, nýbrž stává se činným podle slyšeného slova z pouhého otrockého strachu před nějakým náhlým trestem. Dovede-li mu však někdo tento zázrak obratně vymluvit, bude také jistě první, který potom zvolá slovu a víře zcela veselé „s Bohem!“ A za druhé je učení potvrzované zázrakem špatné proto, že zázrak, jenž jako takový nemůže mít trvání, nepřechází na pozdější generace a zázrak vypravovaný a neprožitý nemá a nemůže ostatně mít žádnou jinou cenu nežli má nějaká vyprávěná dětská báchorka.

3) I kdyby se však zázrak mohl učinit trvalým, anebo kdyby se dala všem učitelům těchto zde slyšených pravd schopnost konat vždy zázraky, pak by byl předně trvalý zázrak lidským rozumem až příliš brzy zařazen mezi denní přirozené zjevy a pozbyl by své průkaznosti. Avšak zázrak, který by za všech dob konali všichni učitelé pravdy, stal by se za druhé právě tak všedním, jako jinak nějaké všední kouzelnictví pouličních kejklířů, které sice také nejsem s to napodobit a při němž neprohlédám, jak a jakými prostředky se provádí; protože však něco takového až příliš často vídáme, ztrácí to na hodnotě vlastní zázračnosti a klesá k něčemu všednímu a zcela obyčejnému.

4) Není vše zázrak na zázrak, co nás denně obklopuje? Co slyšíme, vidíme, hmatáme, čicháme, chutnáme - není nic jiného nežli zázrak na zázrak! Protože však vše to je trvalé a děje se to postupně ve stále stejném řádu, pozbývá to povahu něčeho zázračného a nejímá také již mysl člověka jako soud pro víru; jen některé přírodovědce to zaměstnává vědecky. Tito kladou ucho na zem a všemožně se vynasnažují, aby snad slyšeli růsti trávu; ježto však při vší své

námaze se nemohou dovědět jak roste tráva, tváří se nakonec moudře, jakoby to chápali. Protože však nedovedou způsobit aby tráva rostla, učí se jiným starým, již velmi otřepaným kouskům, obelstívají tím slepé a přitom způsobují, že vidoucí se smějí tomu, jak se jimi slepí nechávají co nejlidněji obelstívat.

5) Podle toho je jisté, že zázraky mají v podstatě buď malou anebo jak to většinou bývá, nemají pro polepšení lidí vůbec žádnou cenu, protože to, co jsem nyní řekl o zázracích, je bohužel až příliš pravdivé; probouzejí sice většinou touhu po zvědavosti-plném zevlování diváků, avšak při veškerém zastrasování duše přece jen neuvolňují temná pouta srdce a zevlující u zázraků zůstávají nezměnitelně týmiž, jakými byli předtím a nanejvýš se mezi sebou většinou takto přehloupě táží: „Ale jak to ten divotvorce provedl!“ Ještě hloupější část vidí však kolem toho divotvorce beztoho samé ďábly a jejich strašidelné dílo.

6) Když se tedy takto na poli konání zázraků objevuje tak málo žádoucích plodů a podle Tvého nejjasnějšího vyličení, ó, Pane a Mistře, vnější donucovací mocí zákonů se objevuje žádoucích plodů ještě méně a jsou ještě horší, svobodné poučování je pak nyní z tisíce lidí sotva pěti přijatelné, pak myslím, že ne neprávem kladu ještě jednou tuto důležitou otázku: Co tu tedy má učitel dělat? Zázrak kazí, přísný zákon také kazí - a svobodnému poučování z božské hlubiny moudrosti jest jen velmi zřídka nějaký člověk úplně přístupný! jak z této tísně účinně vybrednout? jak lze tedy světoznámými Scyllou a Charybdou proplout lodí tak, aby člověk nebyl pohlcen ani tou, ani onou?

32. ZÁKLADY BOŽÍ PODSTATY.

1) Pravím **JÁ** : „Příteli, ty jsi soudil zcela správně; ale na jedno jsi přece zapomněl, totiž že u Boha jsou velmi mnohé věci možné, které lidé považují za nemožné. Pohled' a počítej Mé učedníky! Je jich mezi nimi málo se školním vzděláním; já jsem je však nejprve probudil a přitáhl k Sobě Slovem a teprve poté jsem jim dal skutečně okusit předem zmíněnou moc Božího slova. Ale zázrak po předchozím čistém Slově není již soudem, nýbrž jen potvrzením Slova.

2) Já však nicméně nevkládám důkazy do zázraků které konám, nýbrž do Světla slova samého a říkám: Kdo bude úplně podle Mého slova žít, ten dojde v prvé řadě v sobě samém k živému přesvědčení, že Má slova nejsou prázdna slova člověka, nýbrž Boha!

3) Věru, komu se nedostane tohoto nyní vysloveného důkazu v srdci, tomu prospějí všechny ostatní důkazy pramálo! Má slova jsou totiž Světlo, Pravda a Život.

4) Kdo tedy Mé slovo slyší, je přijímá a žije podle něho, ten přijal do sebe Mne Samého; kdo však přijímá Mne, přijímá také Toho, Který Mne do tohoto světa poslal, ale nicméně je úplně jedno se Mnou. Neboť co chci Já!, chce také On! A On není nikdo jiný nežli Já a Já nikdo jiný nežli On až po tu kůži, která nás oba zahaluje. V kom však přebývá jako ve Mně láska a moudrost v jednom srdci, ten je jako Já a Ten, Který Mne poslal do tohoto světa k uzdravení a oblažení všech, kteří uvěří v Syna člověka! - Rozumíte tomu?“

5) Praví **mnozí**: „Ano, Pane!“; avšak **někteří** praví: „Pane, toto je pro začátek poněkud těžká nauka a my sotva chápeme její smysl. jak můžeš býti Ty a Tvé slovo jedno a totéž?“

6) Pravím **JÁ** : „Nemůžete-li pochopit co před vámi svítí jasně jako polední Slunce, jak potom pochopíte něco většího? Nechápete-li věci pozemské, jak potom pochopíte věci nebeské? - Co a kdopak jest Otec? Vizte a slyšte: Věčná Láska v Bohu jest Otec! - Co a kdopak je Syn? Je to z Ohně Lásky vycházející Světlo, které je Moudrost v Bohu! Jako je však Láska a Moudrost jedno, tak jsou také jedno Otec a Syn!

7) Kde je někdo mezi vámi, jenž by neměl v sobě nějakou lásku a nějaký přiměřený stupeň rozumu? je však proto ve své bytosti dvojitý? Anebo hoří-li tu lampa jasným plamenem, který je zajisté oheň, musí se všude rozžít, chce-li se v jednom a témž pokoji něco vidět? Neosvětluje jeden jasný plamen tutéž světnici tak dobře, že je pak v celé světnici dost jasno? Nevychází světlo z plamene, kterýž je oheň? A vychází-li světlo z plamene, je proto něco jiného nežli svítící plamen sám? - Ó, vy slepci! Tak zcela přirozené věci nemůžete dostat dohromady, - jak chcete potom pochopit věci nebeské?

8) Proto, kdo se z vás Mnou pohoršuje, ať jde domů a činí a věří co se mu zdá být dobré a správné! Neboť jednou bude každý žít podle své víry a skutky, které podle své víry konal z lásky, stanou se jeho soudci!

9) Neboť Já nebudu nikoho soudit, nýbrž soudcem každého člověka bude jeho vlastní láska - podle tohoto Mého slova, které jsem k vám nyní mluvil!"

10) Po tomto vysvětlení přistupují ke Mně ti, kdož předtím nerozuměli Mé řeči a prosí Mě, aby směli zůstat; neboť začínalo jim již svítat a nyní by vynaložili veškeré úsilí na to, aby porozuměli Mému slovu jasněji, nežli tomu bylo dosud!

11) A **JÁ** pravím: „Já jsem vás přece nikdy neposílal pryč, nýbrž jen jsem udělal radu všem těm, kdo by se Mnou pohoršovali, aby pro svou spásu raději odešli, než aby se snad ještě nadále pohoršovali! Ježto jsem vás tedy neposílal pryč, proč byste nesměli zůstat? Zůstaňte, jste-li nepohoršlivého srdce!“ - Po tomto výroku ustupují a jsou jím zcela spokojeni.

33. UZDRAVENÍ NEMOCNÝCH PŘÍBUZNÝCH JEDNOHO STARÉHO ŽIDA.

1) Vtom vstoupí pojednou do pokoje jeden **starý Žid** z krajiny nazaretské a ptá se velmi úzkostlivě na Mě. Učedníci mu ukazují na Mě a on přistoupí ke Mně, padne na kolena a plačtivým praví:

2) „Nejmilejší Mistře, synu mého starého přítele Josefa! Dověděl jsem se o Tvém zázračném způsobu uzdravování nemocných a proto jsem se v největší nesnázi odebral k tobě, neboť jsem slyšel, že se nyní opět zdržuješ v Nazaretu..

3) Hle, je mi již devadesát roků a jsem již velmi zbědovaný; mám však děti a vnuky, kteří mě vždy se vší láskou a pozorností ošetřovali. Nyní však přišla mezi ně zlá nemoc, takže všichni leží a já vysílený stařec jsem v domě jediný ušetřený a nevím si rady. Žádný soused se neodvažuje do mého domu ze strachu, aby nebyl touto zlou nemocí zachvácen a tak stojím bez pomoci sám a nevím kudy kam! Modlil jsem se k Pánu Bohu, aby mi pomohl - také smrtí, je-li to Jeho vůle!

4) Když jsem se však takto modlil, hle, tu přišel jakýsi člověk k oknu mého pokoje a pravil: „Co pochybuješ, když je ti pomoc tak blízká? Jdi do domu Josefova! Je tam Spasitel Ježíš; On jediný ti může pomoci a také pomůže!“ - Poté jsem se ze všech svých sil vzchopil, odevzdal jsem všechny své nemocné, jimž beztoho nemohu pomoci, Pánu Bohu a vydal jsem se na nedalekou cestu sem k Tobě. A jelikož jsem byl tak šťasten, dobrý milý Spasiteli, že jsem Tě tu zastihl, prosím Tě tedy nyní také ze všech svých životní sil, abys šel a poskytl pomoc mým 17ti nemocným, kteří jsou strašně souzeni neznámou nemocí!"

5) Pravím **JÁ** : „Sice jsem Si předsevzal, že v této krajině nebudu již pro přílišný nedostatek víry konat znamení; avšak můžeš-li věřit, že ti mohu pomoci, jdi klidně domů a staniž se ti, jak jsi uvěřil!“

6) Po těchto slovech stařec pln nejhlubšího pohnutí poděkoval a odebral se domů. A když se, byv sám zcela posílen, blížil ke svému domu, přicházelo mu vstříc všech 17 tak zdravých, jakoby nebyli nikdy nemocní, pozdravili ho jako vždy co nejlídněji a se vší určitostí ho ujišťovali, že se před půl hodinou náhle uzdravili, pokusili se vstát a při vstávání se cítili mnohem silnější nežli kdy dříve když byli zdraví. Již ho všude hledali a měli velikou starost o něho.

7) Když to **stařec** uslyšel, vzpomněl si, že zlá nemoc opustila jeho příbuzné v okamžiku, když jsem mu v Mé domě pravil: „Staniž se ti jak jsi uvěřil!“

8) Teprve doma, když ho příbuzní prosili, aby jim sdělil kde byl, pravil: „Slyšel jsem, že po všem světě proslulý Spasitel Ježíš se zase nyní zdržuje v Nazaretu, i vypravil jsem se, šel jsem tam, - a hleďte, vyslyšel mě a řekl pouze: „Staniž se ti jak jsi uvěřil!“ A vy jste se na tato Jeho slova v okamžiku uzdravili! Řekněte nyní sami, zda kdy v celé Izraeli zažil někdo něco takového!“

9) Praví **uzdravení**: „Slyš, otče, je-li tomu tak, pak je jistě více nežli jen nějaký zázračný lékař! Otče, to je nakonec zase jednou nějaký velký prorok, větší než Isaiáš, Jeremiáš, Ezechiel a Daniel, dokonce snad tak veliký jako Mojžíš, Aron a Eliáš! Jenom těm bylo možné s pomocí Jehovy konat takové divy, ježto jim všichni duchové jak pod Zemí, tak na Zemi, ve vodě a ve vzduchu museli být úplně poddáni! Jsou-li však tak převelikému proroku poddáni, pak ovšem musí být s to v okamžiku vykonat vše, co jen chce!

10) Ale jak přišel syn tesařův k tak nezměrné Boží milosti? Známe ho přece všichni velmi dobře; jsou to sotva tři roky, co u nás tesařil se svými bratry! Tehdy nebylo možno objevit na něm nic podobného! Tento dar asi dostal teprve před krátkou dobou!? Velmi zbožný člověk to ovšem byl vždy; jeho chování bylo vždy nejvyšší slušné; byl tichý pracovník a mluvil jen to nej-

nutnější; téměř nikdy ho nebylo vidět smáti se, avšak truchlit také ne; a tak asi Jehova shlédl na jeho ctnosti a dal mu nyní takovouto milost! Neboť Jehova Se nedívá nikdy na světskou vážnost osoby člověka, nýbrž jedině na jeho čisté bezúhonné srdce!“

11) Práví **stařec**: „Ano, ano, máte asi pravdu, - už tomu tak bude; avšak je-li tomu nepochybně tak, pak tam musíme zítra časně zrána jít a vzdáti mu chválu a díky! Neboť před prorokem, kterého Bůh zřejmě povolal a Svým Duchem pomazal Bůh, má každý člověk padnout na kolena! Neboť nikoli prorok, nýbrž Bůh Sám to jest, Jenž tu mluví a působí jeho srdcem a ústy!“

12) Práví **všichni**: „Amen, to budiž naše prvá a nejvyšší povinnost!“- Tito lidé se odebrali nyní domů a mladí připravovali večeři, neboť byli všichni hladoví.

34. VÝJEV MEZI DĚDICTVÍ CHTIVÝMI FARISEJI A ZETĚM STARCOVÝM.

1) Nazaretští fariseové se však dověděli, že obyvatelé tohoto domu jsou tak nebezpečně nemocní, že se už nikdy neuzdraví. I odebrali se tam, aby předem projednali vše, co se týče dědičného desátku a pohřbu; neboť po smrti by už neměli na pozůstalost právo, protože nemocný by zemřel bez jejich pomoci - a v tom případě by pak nastoupil jako dědic stát. Když tam tedy fariseové z tohoto důvodu přišli a to již pozdě v noci, když se domácí lidé začínali po večeři chystat ke spánku, tu se tito lakotní dopravovatelé duší do druhého života tvářili velmi kysele, když zastihli při nejlepším zdraví lidi tohoto domu, o nichž se domnívali, že je jich aspoň polovina mrtvých.

2) **Prvý farizeus**. zcela ostražitě se zatajeným dechem vstupující pravil: „Ale, copak je to? Vy ještě žijete? My jsme se domnívali, že vás už aspoň polovina zemřela a proto jsme přišli, abychom požehnali vašim duším a podle zvyku našich otců pohřbili vaše těla! Kdopak vás uzdravil? Borus jistě ne! Víme, že k vám nešel když byl volán; neboť měl jistě jako -my velký strach z vaší nanejvýš zlé nemoci. Kdo tedy byl vašim lékařem?“

3) Práví starcův **zet'** silný muž v práci i v řeči: „Proč se na to ptáte? Vy jste nám nepomohli a proto si nejsme navzájem ničím povinni! Nepřišli jste k nám kvůli našemu uzdravení, nýbrž kvůli dědičnému desátku; a já vám říkám: od našeho domu se můžete navěky vzdálit! Neboť nemůžete-li, nechcete-li a netroufáte-li si poskytnout pomoc domu jsoucimu ve velkém nebezpečí, pak ať vás použije kdo vás chce! Tento dům si vás však nikdy nebude žádat. Věru, vy jste ve všem svém počínání horší nežli zlí červi země, kteří jsou tu jedině k tomu, aby žrali, nic dobrého nekonali, zato však aby všeliké dobré plody země pokazili a zničili! jděte nám tedy ihned s očí, jinak sáhneme k násilí!“

4) Práví **nejstarší** : „No dobře, my již půjdeme; ale můžete nám přece jen prokázat tu laskavost, abyste nám řekli, kdo vám pomohl! My jsme se denně po sedm hodin za vás modlili a chtěli bychom tudíž vědět, zda jste byli zázračně uzdraveni naší modlitbou! Neboť přirozenými prostředky nebylo by vám již žádným způsobem pomoci! Řekněte nám to tedy; něco takového vás přece beztoho nic nestojí!“

5) Práví **zet'** : „Klid'te se odtud, lháři! Kvůli dědičnému desátku jste se modlili denně sedm hodin za naši smrt, ale za náš život jistě ne; neboť nepřišli jste sem nyní proto, abyste nás pozdravili jako znovu uzdravené, nýbrž abyste si dali od nás domněle zemřelých upsat dědičný desátek a abyste si jej po smrti všech dychtivě přivlastnili! Ó, vy nevázaní darebáci, znám vás až příliš dobře a vaše modlitby také! Proto klid'te se odtud, jinak budu nucen užít svého domácího práva! Nejste věčně hodni ani vyslovit jméno Toho, jenž nám pomohl!“

6) Práví ještě jednou **nejstarší** : „No, budiž, snad jsme takoví jak míníš; my však přece již nemůžeme být anebo se stát jinými! Stal-li se zde však zázrak, může nás to přece velmi snadno přetvořit ve veškerém našem myšlení a jednání. Proto nám to řekněte!“

7) Práví **zet'** zcela rozčilen: „Vás na tomto světě již nic nezmění, ani Bůh ne! Kdyby bylo možno abyste se změnili, pak byste se byli změnili již dávno; neboť máte Mojžíše a všechny proroky, kteří svědčí proti vám! Avšak váš Bůh je mamon a spočívá ve zlatě a stříbře! Tomuto Bohu v srdci sloužíte a jen zevně se odíváte na oko rouchem Mojžíše a Arona, abyste jako draví vlci v kůži beránců tím snáze mohli s vašimi smrtonosnými zuby vpadnout do stád jehňat a je roztrhat a pohltit!“

8) Jehova vás však zná a dá vám také jistě co nejdříve již odedávna zaslouženou odměnu! Bůh probudil nyní Ježíše, syna tesaře Josefa tak jako druhdy Mojžíše a tento Ježíš, jenž nás všechny v okamžiku pouze svým mocným slovem na dálku uzdravil, jistě vám řekne, jakou cenu

před Bohem mají vaše zásluhy; neboť on je naplněn Duchem Božím, vy však duchem belzeuba! Proto si dejte naposled říci, abyste odešli a do tohoto domu nikdy nevstupovali, - jinak s vámi bude zle!“

9) Po těchto slovech opouštějí farizeové dům a myslí zcela podivné věci o Ježíšovi, Který jim zde již zase přišel do cesty a radí se, jak by se Ho mohli zbavit, neboť jinak by se museli nanejvýš obávat, že v krátké době popudí proti nim, tak jako tento dům, všechny Židy.

10) Když však nechávají v sobě velmi živě vyvstávat takovéto myšlenky, nastane za nimi hromové, mocně silné třesknutí, takže se všichni nadmíru ulekou a pak se dají zcela potichu a velmi rychle na útěk do města.

35. FARIZEOVÉ ČTOU ŽALM 37. ROBANOVA MOUDRÁ RADA.

1) Když přijdou do svého příbytku, sáhnou ihned po Davidově žaltáři (knize žalmů) a na poprvé otevřou **37. žalm** a **nejstarší** začíná číst takto:

2) „Nerozčiluj se pro osoby nepravostem oddané, nezávid' těm, kteří jednají nespravedlivě; neboť jako tráva náhle podťati bývají a jako zelená bylina uvadnou. Doufej v Hospodina a číň dobro zůstaň v zemi a živ se poctivě! Těš se v Hospodinu; On ti dá, čeho si přeje srdce tvé. Uval na Hospodina cestu svou a slož v NĚm naději! On zajisté všecko spraví a vy jeví spravedlnost svou jako světlo a nevinu svou jako poledne.

3) Mlč před Hospodinem a očekávej Ho; nerozčiluj se, má-li úspěch člověk, který koná zlé úmysly! Zdržuj se hněvu a zanech prchlivosti; nerozčiluj se, abys také ty nečinil zlo! Neboť zlostní vyplenění budou; ale ti, kteříž očekávají Hospodina, dědičně zemi vládnout budou.

4) Málo času uplyne a bezbožníka již nebude; a až pohlédneš na místo jeho, nebude ho tam. Avšak pokorní dědičně obdrží Zemi a potěšení míti budou v hojnosti pokoje. Bezbožník zle myslí o spravedlivém a skřípe na něj zuby svými. Ale Hospodin směje Se jemu; neboť vidí, že přichází den jeho. Bezbožní tasí meč a napínají lučičtě své, aby porazili chudého a nuzného a zabili zbožného; avšak meč jejich vnikne do jejich vlastního srdce a lučičtě jejich polámána budou.

5) Lepší jest málo, co má spravedlivý, než velké bohatství mnohých bezbožníků. Neboť ramena bezbožných polámána budou; spravedlivé však Hospodin zachová. Hospodin zná dny ctnostných a proto dědictví jejich navěky zůstane; nebudou zahanbeni v čas zlý a ve dnech hladu nasyceni budou. Ale bezbožníci zahynou a nepřátelé Hospodinovi zmizí jako krása luk, zaniknou jako kouř. Bezbožný si vypůjčuje a neplatí; ale zbožný je milosrdný a rozdává.“

6) Po tomto verši povstává **jeden farizeus** a praví ke čtoucím nejstaršímu: „Co to čteš za hloupost? Copak nepozoruješ, že toto vše se nás dotýká po zlé stránce a po dobré stránce nikoho jiného, nežli syna tesařova? To je dokonce proklaté svědectví proti nám a ty čteš tu věc tak lehce a vesele dále jako nějaký chvalopis velekněze z Jeruzaléma na nás!“

7) Praví **nejstarší** : „Příteli, nám naprosto neuškodí, budeme-li tím před sebou samými poněkud jasněji osvětleni, nežli jsme! Je lépe, když se napřed poznáme mezi sebou, než abychom tu zanedlouho měli stát před celým světem jako podvodníci lidu nazí, každým opovrhování a opuštěním! Neboť nakonec závisí přece jen jedině na Bohu, jak dlouho zůstaneme v našem nynějším chování neodhaleni a proto budu číst onen velmi pozorný žalm dále!“

8) Praví **někteří**: „Máš pravdu, učiň tak!“

9) A **nejstarší** čte dále takto:

10) „Neboť požehnaní jeho zdědí zemi, zlořečení jeho budou vyhubeni!“

11) Tu se opět zcela prudce táže **farizeus** : „Kdo jsou ti požehnaní a kdo ti zlořečení?“

12) Praví **nejstarší** : „Že my nejsme požehnaní, to můžeme nyní zajisté rukama hmatat při našem stále rostoucím pronásledování Římány! Neboť kdybychom byli požehnaní, pak by neseslal na nás Bůh takovou nikdy neslýchanou trýzeň do naší požehnané země! Vše ostatní si můžeš snadno rozluštit sám. - já však čtu nyní dále:

13) Kroky muže počestného jsou Pánem upevňovány a cesta jeho líbí se jemu. Padne-li, nebude odhozen; neboť Pán podporuje ruku jeho. Mlád jsem byl a zestárnul jsem; a člověka čestného neviděl jsem ještě nikdy opuštěného, aniž děti jeho žebrali chleba. Neboť spravedlivý je vždy milosrdný a rád půjčuje chudému; proto bude símě jeho požehnáno.

14) Upušt' od zlého a čiň dobré! Zůstaň vždy spravedlivý; neboť Hospodin miluje právo a nikdy neopouští svatých Svých. Navěky chránění budou; símě však bezbožníků bude vypleněno. Toliko spravedliví zdědí zemi a navěky v ní budou přebývat.

15) Ústa spravedlivého mluví moudrost a jazyk jeho učí právu; zákon Boží je v jeho srdci, pročež nohy jeho se nepodvrtnou. Bezbožník však číhá stále na spravedlivého a hledí ho zhubit. Ale Hospodin ho nenechá v rukou bezbožníka a neztratí ho, bude-li bezbožníkem odsouzen.

16) Očekávej Hospodina a drž se cesty jeho a On tě povýší, abys zdědil zemi; a uvidíš pak, že bezbožníci vyhubeni budou!

17) Viděl jsem bezbožníka, jenž byl velmi vzdorovitý, rozkládal a zelenal se jako vavřík. Když se však šlo mimo, hle, už ho nebylo; a když jsem se po něm ptal, nebylo ho možno nalézt!

18) Proto zůstávej zbožným a chovej se správně; neboť takovému se bude nakonec dobře dařit. Přestupníci zákona Božího budou však vesměs vyhlazeni a bezbožníci budou posléze vyhubeni! Spravedlivým však pomáhá Hospodin Sám v každé nesnázi a jest jejich jedinou silou a posilou. Hospodin jim pomůže a zachrání je. On Sám je před bezbožníky zachrání a bude jim pomáhat; neboť důvěřují v Něho.“

19) Když byl nyní nejstarší se žaltářem u konce, napadne ho zcela rozhněván onen **farizeus** a křičí: „Ty starý osle, copak nepozoruješ, že tímto žaltářem jsme označováni za bezbožníky my a za spravedlivé ti, kdož jdou za Ježíšem? Nepozoruješ, že my budeme vypleněni a oni v zemi zůstanou? Nesnažíme se právě my, bychom ho jako Spravedlivého usmrtili, zatím co Bůh ho zachovává? To je krásný žaltář pro nás!“

20) Praví **nejstarší** : „Já jsem ho nepsal! Je v knize; a zůstaneme-li jací jsme, budeme si jej skutečně také muset dát líbit! Rozumíš tomu a moci Boží?!“

21) Praví **jiný** : „Této věci rozumím lépe nežli vy všichni! Náš přítel Roban musel tento žaltář číst; to způsobil syn tesařův svou nám všem ovšem nejvyš nepochopitelnou kouzelnou mocí! Neboť je-li s to jediným slovem uzdravit celou rodinu, u níž jsme právě marně hledali naši zlatou a stříbrnou spásu, pak je právě tak dobře též s to přinutit nás, bychom četli jen takové žaltáře, které vydávají zcela zřejmě svědectví právě tak dobře proti nám, jako kdysi proti nepřítelům Davidovým.“

22) Mimoto starý Josef je prý skutečně v přímé linii potomkem Davidovým a nazývají tedy Ježíše, jelikož také Maria, druhá žena Josefova, je z téhož kmene, „synem Davidovým“, z kteréhož důvodu starý Josef, který byl vždy chytrá liška, dal také bezpochyby asi potají vyučit svého syna všemožným uměním, aby syn svými kouzly obelstil pověrečné Římany a Řeky, poté se představil jako syn Jupiterův anebo Apolonův a Římané ho pak museli nepochybně provolat a povýšit za svého císaře! A jsou-li pánové v Římě sídlící tak slepí jako tito, kterým je zde poroučet nad Asií, kterou má Ježíš již takřka v hrsti, může se dokonce stát, že bude v nejbližší době předpisovat Římanům zákony - a pak budeme všichni zaopatřeni!“

23) Praví **jiný**: „Takovémuto podniku dá se přece zabránit tajným listem císaři!“

24) Praví **prvý**: „Ty budeš moci těžko zabránit tomu, jenž svým čarovným zrakem vidí vše, co si dosud skrytě myslíš! Kdo jiný nežli on nás zastrašil zahřměním na cestě k domovu, protože jistě slyšel, co jsme mezi sebou mluvili proti němu? A kdo jiný nežli on dal číst onen proti nám ostře svědčící žaltář? A proč? Protože jistě věděl, na čem jsme se proti němu chtěli usnést! Jdi, sedni k psacímu stolu a zkus to s tajným psaním císaři - a ručím ti zato, že buď nebudeš s to napsat ani slovo, anebo budeš nucen jeho nepochopitelnou skrytou kouzelnou mocí napsat nejohybnější svědectví proti sobě!“

25) Mimoto sám náš představený Jairus je mu tělem i duší oddán, jelikož mu dvakrát probudil dceru ze smrti a podporuje ho ve všem, cokoli si jen přeje, - a proto také nemůžeme v Jerusalemě proti němu nic poříditi. Krátce a dobře, jsme nyní se všech stran zabeďněni a svázáni a nemůžeme se proti němu pohnout. Nejlépe, zdá se mi ještě bude, budeme-li se tvářit spokojenými anebo budeme-li se hlásit zcela k jeho učedníkům, - jinak nemůžeme proti němu učinit nic prospěšného, protože nejsme ani s to něco myslet, aby se to ihned dopodrobna nedověděl.“

26) Praví starý. **ROBAN** : „Jsem skutečně otevřena jen jediná cesta: lhostejně, anebo abychom se všichni co nám radí anebo přikazuje; neboť naprosto nedá plout!“

27) Praví **všichni**: „Budeme se chovat zcela lhostejně, to bude nejlepší; neboť tehdy se neznepřátelíme ani s Římem ani s Jeruzalémem a v tom záleží nyní veškerá moudrost, podle níž nám bude třeba zařídit si svůj život.“

28) Poté jdou všichni spát a každý sám skrytě rozvažuje, co by měl se své strany konat.

36. ROBAN, NEJSTARŠÍ Z FARIZEŮ U JEŽIŠE.

1) Zrána však přijde Roban ke Mně do domu a prosí, zda by směl se Mnou mluvit.

2) **JÁ** však mu pravím: „Co Mně chceš říci, vím; ale co Já mám tobě říci, to nevíš a tak Mne poslyš.“

3) Praví **ROBAN** : „Chceš-li mluvit, mluv a já tě budu poslouchat!“

4) Pravím **JÁ** : „Včera jsi předčítal žaltář; byl to právě 37. žalm. Tento žalm se silně dotkl tebe a tvých kolegů a tím jste vešli trochu do sebe a pak jste se radili, zda se máte zachovat vůči Mně zcela lhostejně, anebo zda se máte stát Mými učedníky. Vyslovili jste se pro lhostejnost! Ty jsi však v noci přemýšlel, zda bys se neměl stát Mým učedníkem a nyní jsi přišel, bys se Mě na to zeptal.“

5) Já ti však neříkám ani ano, ani ne, nýbrž: chceš-li zůstat, zůstaň; chceš-li jít, jdi! Neboť hle, mám učedníků dost! V Mému domě zde je několik pokojů a všechny jsou plny učedníků. Venku pod širým nebem vidíš zřízeny stany; jsou obývány Mými učedníky. Zde vedle tohoto Mého nejmenšího pokoje je velká pracovna a zároveň jídelna; ještě v ní odpočívají, jelikož je brzo ráno, velcí světší páni Říma a jsou rovněž Mými učedníky. Malý pokoj vedle obývá představený Jairus se ženou a dcerou, kterou jsem probudil dvakrát ze smrti; a hle, také on je Mým učedníkem. Jsou-li tedy Mými učedníky tací lidé, můžeš se právě tak dobře stát Mým učedníkem také ty; avšak jak také vidíš, netrvám na tobě! Chceš-li, zůstaň; nechceš-li, jdi! Neboť obě cesty jsou ti otevřeny.“

6) Praví **ROBAN** : „Pane, já zůstanu - a je velmi snadno možné, že z mých kolegů přijdou ještě někteří a zůstanou jako já! Neboť nyní začínám chápat, že za tebou musí být více nežli pouze tajné kouzelné umění východního kouzelníka! Ty jsi zvláštní Bohem pomazaný prorok, jakého tu před Tebou ještě nikdy nebylo a proto zůstanu!“

7) Je sice psáno, že z Galileje nikdy prorok nepovstane; avšak já se toho nyní již nedržím, - neboť u mne platí otevřený skutek více nežli záhadné slovo Písma, které nikdo nemůže v náležitě hloubce pravdy chápat. Mimoto, pokud vím, nejsi vlastně rozený Galilejec, nýbrž Betlémelec a můžeš tedy podle zrození být také zcela dobře prorokem! Cítím se tebou velice přitahován a v tvé blízkosti je mi dobře a proto zůstanu. Nemám sice velké jmění; avšak co mám, postačí nám všem, abychom z toho žili plných 30 let! Žádáš-li učebné, je ti polovina mého jmění k službám!“

8) Pravím **JÁ**: „Jdi a zeptej se Mých učedníků, kolik Mně za učení a stravu platí; to potom plat' také ty!“

9) Roban se na to ptal ihned některých přítomných **učedníků**. Oni však pravili: „Náš svatý Mistr nežádal od nás ještě nikdy ani stater, ačkoliv jsme Jím všichni stále byli vším zaopatřováni. Jistě nebude od tebe žádat více, nežli žádá od nás! Víra a láska je vše, co od nás žádá.“

10) Praví **ROBAN** dále: „Dovedete také vy již vykonat některé zvláštní, lidskému rozumu nepochopitelné skutky? A dovedete-li to, rozumíte také, jak je něco takového možné?“

11) Praví **PETR**: „Je-li třeba, dovedeme také my silou Mistra v nás konat takové skutky a rozhodně také rozumíme, jak jsou zcela dobře a velmi snadno možné. Chceš-li být Jeho opravdovým učedníkem, pak budeš moci i ty takové skutky konat a dobře budeš rozumět tomu co děláš! Neboť zde dává láska zákon a moudrost jej uvádí v praxi!“

12) Táže se **ROBAN** ještě dále řka: „Ale nepozoroval jsi ještě nikdy, zda na těchto mimořádných skutcích nemá mnohdy zcela nepozorovaně podíl satan?“

13) Praví **PETR**: „Co se to zlého tážeš, ubohý, slepý člověče! Jak může satan brát podíl tam, kde mají nejvyšší a nejmocnější vliv všechna nebe!?! Já a my všichni jsme viděli otevřená nebesa a anděly Boží v nesčetných zástupech sestupovat k Zemi; a viděli jsme, kterak Jemu - a nám všem sloužili! Je-li tedy tomu tak, jak by potom byl možný podíl satanův?!

14) Nemůžeš-li mi však toto uvěřit, pak jdi do Sicharu a ptej se tam u velekněze Jonaela a u velkoobchodníka Jairuta, který nyní poblíž Sicharu obývá známý zámek Esaův! Tito naši přátelé ti věrně sdělí, Kdo je Ten, Jehož jsme z nikdy nezasloužené nejvyšší milosti učedníky! Jak u Jonaela, tak u Jairuta se setkáš s dosud sloužícími anděly ve zdánlivě tělesné podobě.“

15) Když toto **ROBAN** uslyší, přistoupí pln úcty ke Mně a táže se Mě, zda bych neměl nic proti tomu, kdyby se vydal na cestu do Sicharu!

16) Pravím **JÁ** : „Ani v nejmenším! Jdi jen a vyptej se na vše; a až sem zase přijdeš, pouč své bratry a kolegy o všem, co jsi uslyšel a uviděl! Až tento příkaz s dobrým výsledkem provedeš, navrať se a následuj Mě! Neboť již se dovíš, kam jsem se v té době obrátil! Půjdeš-li však Sibarou, první celníci odtud, pak Kisem a Kání v Samaří a budeš-li tázán kam a v koho jménu konáš tuto cestu, pak řekni Mé jméno a nechají tě všude jít svobodně. Avšak v oděvu staršího farizeu nechod! Neboť s tím bys daleko nepřišel; nýbrž oblékni si zcela prostý občanský oděv a také v Samaří nebudou dělat nikde potíže. “

17) Když to **ROBAN** uslyšel, vydal se ihned na cestu a odešel do ciziny hledat a poznávat to, co nyní měl doma tak velmi blízko.

18) Avšak vždy jsou lidé a duchové tohoto mínění, že člověk v cizině může více vidět, zvědět a se naučit nežli doma; a přece všude svítí jedno a totéž slunce. Ano, člověk může sice v cizině poznat jiné kraje, jiný lid a jiné mravy a řeči; zda však přitom srdce něco získalo, to je jiná věc!

19) Kdo jde do ciziny jen z pouhé zvědavosti, aby se tam lépe pobavil a rozptýlil, ten málo získá pro vzdělání srdce; kdo však jde do ciziny, aby prospěl tamním lidem a přinesl jim nové světlo, ať cestuje a působí a tato cesta mu přinese mnoho užitku!

20) Každý prorok pořídí více v cizině nežli doma ve svém domě.

37. STARÝ JOSA DĚKUJE PÁNU.

1) Když byl Roban pryč, přišel stařec jménem Josa se svými této noci uzdravenými dětmi a vnuky, vzdávaje Mně díky, chválu a čest a prosil Mě, zda by nemohl se svými příbuznými pobýt během dne v Mé společnosti.

2) A **JÁ** jsem mu pravil: „Dělej jak chceš! Tobě bylo včera v noci podstoupit kvůli Mně ještě boj s farizeji a všichni jste se ve jméno Mého dobře zachovali. Proto budete budoucně všeho takového soužení zbaveni a žádný hrabivý zelot (horlivec ve víře) již nepřekročí práh vašeho domu! Jděte však nyní k Mým učedníkům; oni vás poučí, čemu máte příště všichni věřit a co konat!“

3) Při těchto slovech předstupuje Petr a vede celou společnost k písaři Matoušovi a Matouš jim dává číst, co vše se u Mých učedníků přihodilo a čemu jsem učil.

4) Když jsou takto pro ducha zaopatřeni, tu teprve vychází Cyrenius, Kornelius, Faustus a představený Jairus se ženou a dcerou z ložnic, zdraví Mne co nejpřívětivěji a děkují Mi za dobrý a nadmíru posilující spánek a za překrásné sny, které měli této noci; **JÁ** je pozdravuji též a ukazuji jim právě příště uzdravené.

5) A **CYRENIUS** přistupuje k nim a podrobně se jich na všechno vyptává. Když však uslyšel o velkých rejdech farizeů, rozhněval se velice a pravil: „Ne, Pane, při Tvém mně nadevše svatém jménu nemohu to těmto satanovým učedníkům nikdy prominout! Musím je dát potrestat i kdybych měl proto ztratit svůj život! Jsou to ale vlci, hyeny a lišky, jakých není v celé Palestině, ba ani v celé Asii! Jakýpak je rozdíl mezi nimi a nejhoršími zloději a lupiči? Ó, vy ďablové, vy bestie prvé a nejdravější třídy! Jmenují se sluhy Božími a nechávají se také . za to všude za dne převysoce ctít a velebit; za noci pak vycházejí na nejvyšší zřejmý lup! No, počkejte, počkejte, však už vám to noční. vycházení na lup zaženu takovým způsobem, že vám z toho přejde sluch i zrak!“

6) Pravím **JÁ** zcela rozzlobenému vrchnímu místodržiteli: „Příteli, zanech toho, neboť co bys nyní chtěl učinit, učinil jsem duchovně již této noci mnohem citelnějším způsobem a následek toho bude, že všichni přijmou brzy Mou nauku. Jejich nejstarší jménem Roban byl dnes již zde a přijal Mou nauku; proto jsem ho také již poslal jako Svého učedníka do Sicharu, kde mnoho uvidí a se naučí. Ve dvou dnech se zase vrátí a přivede své kolegy zcela jistě pod Mou střechu! A hle, to je lepší nežli metla, kříž a sekýra!“

7) Práví **CYRENIUS** poněkud méně rozčilen: „Je-li tomu tak, pak ovšem беру své slovo zpět a nedám nad nimi vynést ostrý a hrdelní rozsudek; ale odpovídat se mi musí!“

8) Pravím **JÁ** : „Jen ne však dopoledne, nýbrž odpoledne! Neboť tento krásný čas strávíme něčím lepším. Nyní však pojďme především ke snídani!“

9) Borus dal totiž postavit pod širým nebem množství stolů, při kterýchto práci mu ovšem

pomáhali Moji bratři jako tesaři a tak se dnes muselo, jakožto v předsobotí, vlastně ve svátek, posnídat venku. Bylo připraveno asi 50 velkých stolů s lavicemi, stolů plně obložených pokrmy a vínem a bylo opravdu velmi rozkošné vidět, jak tu sta všelikých hostů již sedělo u stolů, prozpěvovalo žalmy a požívalo bohatou snídani. Uprostřed mnoha stolů byla zřízena jakási tribuna, na níž nás čekal velký ozdobně okrášlený stůl s pokrmy, kde jsme se - Já, Cyrenius, Kornelius, Faustus, Jairus se ženou a dcerou, Má matka a dvanáct apoštolů - posadili a za všelikých povznášejících veselých hovorů jsme tu požívali snídani, o kterou se postarali Faustus a Borus.

10) Chyběla však Lydie, mladá žena Faustova, kterou zanechal v Kafarnaum pro mnohé domácí záležitosti, ač by byla bývala velmi ráda šla s sebou do Nazaretu. Má matka mu proto činila výčitky ovšem zcela mírné; a on litoval, že nechal nejmilejší ženu doma a umínil si, že pro ni ihned sám dojde.

11) **JÁ** jsem mu však řekl: „Toho netřeba; budu-li chtít, bude k poledni zcela ve zdraví zde!“ -Faustus Mne o to poprosil a Já jsem mu slíbil, že tak učiním.

12) A ihned bylo vidět po mém boku dva nadmíru spanilé jinochy ve světle modrých řasnatých rouchách. Poklonili se přede Mnou až k zemi a pravili: „Pane, Tvoji sluhové v nejhlubší úctě čekají na Tvé nejsvětější rozkazy!“

13) A **JÁ** jsem jim řekl: „Jděte pro Lydii, aby byla mezi námi!“

14) Oba zmizí a **CYRENIUS** se Mě táže zcela udiven: „Příteli, kdo byli tito dva tak neobyčejně krásní a přespanilí jinoši? Nebesa, tak nádherné postavy mé oko ještě nikdy nevidělo!“

15) Pravím **JÁ** : „Hle, každý pán má své sluhy a zavolá-li je, musí tu být a jemu sloužit. Protože Já také jsem Pán, mám také Svě sluhy, kteří mají za úkol oznamovat Mé rozkazy celé nekonečnosti. Tobě ovšem nejsou viditelní, zato však Mně; a kde ty nic netušíš, tam nicméně stále čekají nesčíslné legie na Mé pokyny! A tito Moji sluhové jsou k tomu - byť i sebeněžněji vypadali - nicméně dosti silní, aby tuto Zemi, kdybych jim to přikázal, v okamžiku zničili! - Nyní však pohleděte, tamto již přicházejí oba s Lydií!“

16) Nyní se zmocní téměř všech u Mého stolu zděšení a **CYRENIUS** praví: „Jak je to možné? Oba mohli být odtud sotva 500 kroků vzdáleni - do Kafarnaum je odtud téměř dvě hodiny cesty - a nyní jsou oba již zase zde! Ach, to přesahuje vše, co ubohý člověk na této Zemi může kdy prožít!“

17) Když Lydie, užaslým Faustem velmi něžně přijatá, byla přivedena k našemu stolu, tázal se jí ihned **CYRENIUS** : „Ale, přespanilá Lydie, jak jsi se dostala z Kafarnaum tak rychle sem?! Byla jsi snad již na cestě?“

18) Praví **LYDIE** : „Cožpak nevidíš ty dva Boží anděly? Nesli mne sem rychlostí větší šípu. Neviděla jsem cestou ani zemi ani vzduch, nýbrž tam a zde byl jen okamžik a jsem nyní zde. Ptej se však obou andělů; neboť oni ti budou moci více o tom povědět nežli já.“

38. LIDSKÉ A BOŽSKÉ PÁNĚ .

1) Cyrenius se- nyní ihned obrací na **oba anděly** a táže se jich, jak tu bylo něco takového možné. Oni však ukazují co nejuctivěji svými nebesky překrásnými rukama na Mne a praví nejvyšším čistým a libozvučným hlasem: „Jeho vůle je naše bytí, naše síla a naše rychlost! Ze sebe samých nesvedeme nic; chce-li však On, pak přijímáme do sebe jeho vůli a tou pak jsme s to vše. Naší krásou však, která nyní oslňuje tvé oko, je naše láska k Němu a tato láska není opět nic jiného nežli jeho vůle v nás! Chcete-li se nám však rovnat, přijměte do svého srdce jeho živé slovo a jednejte dobrovolně podle něho, tak budete tím také mít v sobě jako my všemohoucí sílu a pevnost tohoto jeho slova; a když vás pak povolá, abyste jednali v jeho vůli, budou vám všechny věci možné a budete moci konat více nežli my, jelikož vy jste pouze z Jeho lásky zatím co my pocházíme spíše jen z jeho moudrosti. - Nyní víš, jak je nám velmi snadno možné to, co tebe uvedlo v úžas. jednej budoucně úplně podle jeho slova, tak budou také tobě zcela podivuhodné věci možné!“

2) **CYRENIUS** pohlíží s údivem a praví: „Mám tedy přece jen pravdu, že považuji Ježíše za jediného Boha a Stvořitele celého světa?“

3) Praví **anděl**: „Máš zajisté pravdu; ale moc nahlas o tom nemluv! A spatřuješ-li na Něm něco lidského, nepohoršuj se; neboť vše lidské nebylo by lidským, kdyby nebylo bývalo od věčnosti napřed božským. Pohybuje-li Se tedy časem ve formách tobě známých a obvyklých, nepohybuje Se nicméně v žádných formách jeho nedůstojných; neboť každá forma, každá myš-

lenka byla napřed v Něm, než začala jeho vůli pořádat a určovat svobodnou vůli trvajícím mimo Něj. V nekonečnosti není věci ani bytosti, která by nebyla vzešla z Něho. Tato Země a vše co žije v ní a na ní, není nic jiného, nežli jeho věčně stejně pevně držená myšlenka, která se stala pravdou jeho slovem. Kdyby nyní dal, což by mu bylo nadměru snadno možné, této zbytočné myšlence ve Svě mysli a vůli padnout, nebylo by také již v témž okamžiku Země a vše co obsahuje a nosí, by sdílelo její. zničující osud.

4) Avšak vůle Páně není jako vůle člověka, který bohužel dnes chce tak a zítra jinak. Vůle Páně je věčně jedna a táž a nic ji nemůže v řádu od věčnosti pevně stanoveném obložit; avšak v tomto řádu vládne nicméně největší svoboda a Pán může konat co chce, stejně jako také každý anděl a člověk. Že je tomu tak, můžeš poznat na své nejvyšší vlastní bytosti a na tisícerých jiných zjevech.

5) Ve své osobně bytostní formě můžeš konat co chceš; v tom ti nemůže překážet nic jiného, nežli jediné tvá vůle. Avšak osobně bytostní forma nepřipouští naprosto žádnou změnu, protože je pod pevným božským řádem.

6) Tak můžeš vnějšek Země zajisté velmi značně měnit; můžeš dát hory odkopat, můžeš řekám novou cestu předepsat; můžeš dát jezera vysušit a pro nová jezera nová koryta vykopat; můžeš stavět mosty přes moře a pouště pít a úsilím v pozeňnanou a úrodnou zemi přetvořit, krátce, můžeš na Zemi provést nespočetný počet změn; nemůžeš však den ani o vlas prodloužit a noc ani o vlas zkrátit, aniž můžeš větrům a bouřím přikazovat.

7) Zimu musíš snášet a horko letní trpět a žádnému tvoru nemůžeš při všem svém chtění dát jinou podobu ani složení. Z beránka neuděláš věčně nikdy vlka a z vlka věčně nikdy beránka; a hle, toť opět pevný Boží řád, v němž je ti sice dána velká svoboda jednání, zatím co nejsi s to vlastním Božím řádem pohnout ani o vlas.

8) Zde před tebou je však Ten, jenž tento řád od věčnosti založil a může jej opět zrušit kdykoliv chce. Jako jsi však v tomto zpevněném Božím řádu, který především podmiňuje bytí tvoje a bytí všeho toho co tě obklopuje, nicméně v myšlení, chtění a jednání svobodný ty, tak je tím více svobodný Pán a může činit co chce.

9) Proto ti pravíme ještě jednou: Nepohoršuj se proto, že Se Pán před vámi pohybuje v lidské podobě; vždyť přece každá forma je jeho nanejvyšší vlastním dílem.“

39. O VLIVU ANDĚLŮ NA LIDI.

1) Když **CYRENIUS** uslyšel tuto nauku od obou: andělů, stalo se mu to nyní úplnou jistotou a již se u sebe neradil, zda jsem jistě nějakou vyšší Bytostí, nýbrž pravil u sebe: „Ano, On je to!“ Potom šel zcela pln úcty ke Mně a řekl Mi: „Pane, nyní je mi vše jasné! jsi to Ty!“

2) Mé srdce mi to ovšem dávno říkalo; avšak vystupovaly tu vždy opět Tvé lidské formy a pohyby a činily mne hned zde, hned tam ve víře pochybujícím. Avšak nyní zmizely z mé mysli všechny skryté pochybnosti a může se stát cokoliv, zůstanu ve víře pevný jako skála. O, jak nekonečně šťastný jsem nyní, že dokonce mé tělesné oko zří Toho, jenž mě stvořil a jenž mě nyní udržuje a věčně udržovati může a bude!“

3) Pravím **JÁ**: „Nejmilejší příteli, co nyní máš, to ti také zůstane navěky! Avšak podrž to zatím pro sebe a jen pro velmi málokteré z tvých zasvěcených přátel; neboť kdybys o tom nyní mluvil příliš otevřeně, pak bys tím Mé věci a tím lidem více uškodil, nežli prospěl! Přitom se také střež, abys se nepohoršoval, když tu a tam na Mně upozoruješ něco lidského; neboť dříve nežli byli všichni andělé a lidé, byl jsem od věčnosti prvním Člověkem a proto také mám zajisté právo, abych byl mezi Svými stvořenými lidmi i budoucně člověkem!“

4) Práví **CYRENIUS**: „Čiň co chceš a zůstaneš mi nicméně věčně stále Tím, čím mně nyní beze vši pochybnosti jsi! Avšak tyto dva anděly Chtěl bych mít až do konce svého pozemského života u sebe! jsou tak překrásní, milí a moudří!“

5) Pravím **JÁ**: „To nemůže být; neboť nesnášel bys jejich osobně viditelnou přítomnost a tvé duši by ničemu neprospěla. Ale, neviditelní tvým pozemským smyslům zůstanou nadále tvými ochránci, jako jimi již byli od tvého narození. Nyní však, ježto jim zde bude po celý dnešní den viditelně prodlévat, můžeš se s nimi ještě mnoho stýkat.“

6) Můžeš však s nimi, i když je také nevidíš, mluvit a na všelicos se jich tázat a oni ti vloží odpověď do srdce, kterou uslyšíš vždy v srdci jako jasně vyjádřenou myšlenku. A to je lepší nežli řeč vnější! Já ti pravím: jedno slovo, které ti anděl vložil do tvého vlastního srdce, je pro

tvou duši prospěšnější, nežli tisíce slov slyšených uchem zvenku! Neboť co v srdci slyšíš, to je již tvým vlastnictvím; co však slyšíš zvenku, to si musíš teprve osvojovat skutkem podle slyšeného slova.

7) Neboť máš-li slovo v srdci a přece ještě co do své vnější bytosti občas hřešíš, pak tvé srdce není přitom jednomyslné a nutí tě ihned k poznání hříchu a litování jeho a tím už nejsi hříšníkem; nemáš-li však slovo v srdci nýbrž jen v mozku, kam bylo přivedeno uchem a hřešíš, pak hřeší spolu prázdné srdce a nenutí tě ani k poznání, ani k litování hříchu a hřích zůstává v tobě a činíš se vinen před Bohem i před lidmi!

8) A tak, příteli, je ti prospěšnější, abys neviděl své duchovní ochránce, dokud musíš zůstat v těle; až však budeš muset jednou tělo opustit, pak je budeš jako sám duch beztoho navěky zřít a jich se dotýkat a to nejen těch dvou, nýbrž nesčetně mnoha jiných.

9) Praví **CYRENIUS** : „Už jsem zase spokojen, ale dnes se chci s nimi hodně co nejduchovněji pobavit“

10) Pravím **JÁ**: „A jakpak se to stane? Vždyť jsi krutým a zlodějským farizeům přislíbil při jménu Mém, že jim dáš silnou důtku; tu budeš odpoledne připraven o společnost obou andělů?“

11) Praví **CYRENIUS** : „Ba věru, na to bych byl téměř zcela zapomněl! Aj, aj, to je mi nyní ovšem velmi mrzuté! Co tu mám dělat?“

12) Pravím **JÁ** : „Copak kdybych tě zprostil přísahy a ty bys farizeům zamýšlenou důtku zcela prominul, jelikož beztoho mají dost na tvé včerejší pohružce?“

13) Praví **CYRENIUS** : „Pane, je-li to Tobě přijatelné, pak jim nyní velice rád prominu zamýšlenou důtku a přenechám vše Tobě a starému Robanovi, který je již za pár dní napraven.“

14) Pravím **JÁ** : „Ó, proti tomu mám jistě co nejméně! Vždyť jsem proto beztoho již odsunul tvůj úmysl s farizeji na odpoledne, neboť jsem až příliš dobře věděl, že budeš brzy jiného smýšlení. - Nyní však, jelikož se dnes udělalo tak pěkně, půjdeme všichni k moři a přineseme si na poledne a večer trochu ryb. Kdo chce s sebou, připrav se k odchodu!“

40. LÁSKA K PÁNU.

1) I táží se **PETR a NATANAEL** : „Ale Pane, nemáme s sebou rybářské nářadí; jak to půjde? Máme si snad trochu pospíšit napřed a vypůjčit od rybářů u moře rybářské nářadí?“

2) Pravím **JÁ** : „Toho není třeba; avšak něčeho jiného je třeba a to je vaší paměti, která jak se zdá, každým okamžikem zapomíná, že Já jsem Pán, Kterému není žádná věc nemožná. Zůstaňte tedy ve společnosti a vysvětlete při lovu ryb starému Josovi a jeho rodině sílu a moc Boží také v člověku!“ - Po těchto Mých slovech oba ustoupí a přemýšlejí o tom, jak mohli být tak slepí, že přišli ke Mně s tak nejvyšší světskou otázkou. I Josa je upozorňuje, že sotva chápe, jak se Mě mohou na to tázat!

3) Praví **NATANAEL** : „Příteli, my dva jsme tak jako ty ještě lidé a jako takoví jsme příliš zvyklí na světské poměry, než aby z nás nevyšlo tu a tam něco hodně hloupého; avšak napříště budeme již náležitě obezřetní! Byli jsme od mládí rybáři a slyšíme-li něco o rybolovu, snadno upadáme, zapomínajíce duchovna, zase tak trochu zpět do našich starých starostí. Nyní je však již zase dobře.“

4) Přichází však také Sára ke Mně a prosí Mě, zda smí jít s sebou.

5) Pravím **JÁ** : „Samozřejmě; vždyť tuto práci pořádám kvůli tobě! Ty jsi přece stále Má milovaná! Pročpak jsi si nesedla dnes při snídani po Mém boku?“

6) Praví **SÁRA** láskou se přímo chvějíc: „Pane, netroufala jsem si; považ, - tři nejvyšší vládcové Říma po Tvém boku a já ubohá dívka! Odkud bych měla vzít odvalu?“

7) Pravím **JÁ** : „No, no, Můj miláčku, vždyť jsem ti až příliš dobře naznačil, že by ti bylo mnohem příjemněji u Mě, nežli všude jinde! O, Mně neujde nic, co se děje v srdci někoho a proto tě mám také tak ? převelice rád!“

8) Avšak řekni Mi nyní, Má nejmilejší Sáro, jak se ti líbí ti dva jinoši? Nechtěla bys snad mít raději toho či onoho nežli Mě? Neboť hle, Já přece nejsem postavou tak krásný jako ti dva!“

9) Praví **SÁRA** : „Ale Pane, Ty máš věčně jediná lásko, jak se můžeš něco takového o mně domýšlet? Celé nebe plné tisíckrát krásnějších andělů nevzala bych za jediný vlas Tvé hlavy, neřkuli abych si vzala jednoho z obou za Tebe, jako celek plný lásky v mém srdci. I když také jsou krásní, táží se: Kdo jim dal tu jejich krásu? Byl jsi to zajisté Ty! Jak bys jim byl však mohl dát takovou krásu, kdyby jí nebylo dříve v Tobě!?“

10) Pravím Tobě, Ty jsi pro mě vše ve všem a já od Tebe nikdy neupustím, ani kdybys mi za to dával všechna nebe plná nejnádhernějších andělů!"

11) Pravím **JÁ** : „**Tak je to správné, tak to mám nejraději! Kdo Mě miluje**, ten Mě musí zcela a nadevšecko milovat, chce-li také Mnou být nadevšecko milován. Hle, ti dva andělé jsou jistě nadmíru krásní; avšak ty jsi Mi nyní milejší, nežli nesčíslné zástupy nejčistších andělů a proto zůstávej nyní jen pevně u Mě! Pravím tobě, ty jsi z mnohých Má pravá nevěsta! - Rozumíš tomu?“

12) Práví **SÁRA** : „Pane, tomu dobře nerozumím! Jak bych mohla být Tvou nevěstou? Mohu ti tedy být tím, čím je má matka otci? Ty jsi Pán nebes a Země a já jsem jen Tvůj tvor; jak mohlo stát, aby se nejnižší spojilo s nejvyšším?“

13) Pravím **JÁ** : „Hle, to jde docela snadno a to z toho zcela prostého důvodu, že to tvé domněle nejnižší vyšlo také z Nejvyššího - a je to tedy také zároveň Nejvyšší.

14) Já jsem strom života a ty jsi jeho plod. Plod je zdáním ovšem menší a nestálější nežli strom; avšak v jeho středu spočívá z plodu živé a uzrálé semeno a v semeni jsou pak opět stromy téhož druhu, způsobilé nosit tytéž plody opět se živoucím semenem, z jakého vzešly.

15) Z toho tedy můžeš také zcela snadno vyrozumět, že rozdíl mezi Tvůrcem a tvorem není v jistém ohledu nikterak tak veliký, jak ty si to představuješ; neboť tvor sám je v sobě a o sobě vůle Tvůrcova, jež je jistě veskrze dobrá a vznešená. Poznává-li se tato z Tvůrce vyšlá a pod formou Tvůrce Samého svobodně postavená vůle ve svém svobodně postaveném samobytí jako to, co vlastně v podstatě je a podle toho jedná, pak je svému Tvůrci rovna a ve své malé míře je úplně to, co je Tvůrce v míře nekonečné; nepoznává-li se však Tvůrcem svobodně postavená dílčí vůle jako to co je, nepřestává proto sice být nicméně to co je, avšak nemůže nejvyššího určení dosáhnout, dokud se nepoznala jako to, co vlastně v podstatě je.

16) Aby však těmto svobodně postaveným částkám vůle, které představují „lidé“, usnadnil Tvůrce. úsilí o sebepoznání, dával za všech dob lidem zjevení, zákony a nauky z nebes a nyní přišel dokonce Sám v těle na Zem, aby pomohl lidem při práci na sebepoznání a dal jim napříště více světla, aby se jejich úsilí stalo lehčí, nežli bylo doposud.

17) Nyní jistě pochopíš, v jakém vzájemném poměru jsou Tvůrce a tvor a snadno tedy také uznáš, kterak ty, jako Mně rodem úplně rovná, můžeš být zcela snadno Mou nevěstou a Mou ženou, spojenou svou velkou láskou navěky se Mnou! - Rozumíš tomu, co jsem ti nyní odhalil?“

41. O PODSTATĚ PRAVÉ LÁSKY.

1) Práví nadmíru krásná a roztomilá **SÁRA** : „Ano, nyní to chápu již lépe; ale pak mají tedy všechny dcery Eviny totéž právo na Tebe jako já!“

2) Pravím **JÁ**: „Ovšem, jsou-li takové jako jsi nyní ty; nejsou-li však takové, pak to mohou být sice Mé děvčety, také nevěsty, ne však úplně Mé ženy. Praotec Mého těla David měl přece také mnoho žen a byl to muž podle srdce Božího; proč by Mně nemohlo být zůstaveno na vůli, abych měl mnoho žen, jsem-li jistě více nežli David? A Já ti k tomu ještě podotýkám, že mám možnost co nejbláženěji udržovat tolik žen, kolik je písku v moři a trávy na Zemi a že každá bude tak zaopatřena, aby věčně nikdy nemohla mít přání, které by jí nebylo co nejochotněji splněno. Je-li tedy tomu tak, může ti potom snad vadit, chci-li dát mnohým štěstí, jaké dávám v hojnosti tobě?“

3) Práví **SÁRA** : „Ty jsi přece jediným Pánem a jsi nejvyšší neomezená láska a moudrost Sama a co Ty konáš, moudře je vykonáno; ale já přece nemohu za to, že Tě tak na smrt mocně miluji a ráda bych Tě měla jako jediného! Musíš však mému dětskému srdci již prominout, že jsem v lásce ještě tak slabá!“

4) Pravím **JÁ**: „To je právě dobře, pravím tobě. Kdo Mne jako ty zcela žárlivě nemiluje a nechce Mne mít ve svém srdci jako téměř výlučně jediného, ten ještě nemá pravou živou lásku ke Mně! Nemá-li však tuto lásku, pak také nemá v sobě plnost života; neboť Já jsem vlastní život v člověku, láskou v jeho duši ke Mně a tato láska je Můj Duch v každém člověku!“

5) Kdo tedy probouzí lásku ke Mně, ten probouzí svého Mnou mu daného ducha a jelikož tímto duchem jsem a býti musím Já Sám, neboť mimo Mne věčně žádný jiný životní duch neexistuje, probouzí tím tedy v sobě Mě Samého, čímž se úplně vrodil do života věčného a nemůže potom věčně nikdy zemřít a věčně nikdy být zničen - ani Mou všemohoucností ne, poněvadž je jedno se Mnou. Já však nemohu Sebe Sama zničit, jelikož Mé nekonečné Bytí se věčně nikdy

nemůže přetvořit v nebytí. Proto tedy nemysli, že tvá láska ke Mně je slabá, nýbrž je právě takovou, jakou být musí! Setrvej v ní, pak věčně smrti ani neuzříš, ani nepocítíš aneb neokusíš!"

6) Toto Mé vysvětlení Sáře učinilo ji tak šťastnou, že Mě vši silou objala a jala se Mne nad míru něžně celovat.

7) **Matka Sáry** jí to však vytýkala řkouc: „Ale, milá Sáro, to se přece nesluší! Jdi, jsi velmi nezpůsobná!“

8) Praví **SÁRA** : „Ach co, sluší, nesluší! Také zemřít a být pak hezky mrtvou se nesluší; ale když potom přijde Pán a mrtvého probudí a z hrobu vyvede, což je také jistě nanejvýš neobvyčejné, jak se potom sluší něco takového před světem? Ó, matko, milovat přede vším světem Pána nadevšecko se pro každého člověka sluší co nejlépe! - Není-liž pravda, Pane Ježíši, že jsem dobře soudila?“

9) Pravím **JÁ**: „Zcela správně a úplně pravdivě! Bude-li se kdo ve světě ostýchat otevřeně Mě nadevšecko milovat, pak se budu také Já ostýchat přede všemi nebesy ho milovat a o soudném dnu ho probudit k věčnému životu!“

42. O SOUDNÉM DNU.

1) Několik se jich pak nyní také tázalo, kdy přijde „soudný den“ (der „jungste Tag“, „nejmladší den“).

2) **JÁ** jsem však pravil: „Když starší den uplynul, přichází po starším pak vždy nejmladší; a jelikož v uplynulém dnu nemohu již nikoho probudit, musí se to stát zcela přirozeně v nejmladším dnu, jelikož uplynulého staršího dne již nemožno použít. Zda není každý nový den, kterého se dožíváte, dnem nejmladším? Anebo může snad někdo prožívat ještě mladší den, nežli je právě den v němž žije? Hleďte, my všichni žijeme dnes přece jistě co možno v nejmladším dnu! Neboť včerejší den nemůže již být nejmladším a zítřejší den tu dávno ještě není. Z toho však lze, doufám, zajisté rukama nahmatat, že nakonec je a být musí pro každého člověka právě tolik nejmladších dnů, kolik jich prožil! Já pravím vám, že vy všichni zemřete v nejmladším dnu a že také nebudete moci být nikdy jindy ze smrti probuzeni k životu nežli v nejmladším dnu; a bude-li jej muset jeden člověk anebo všichni lidé přestát, nebude to také možné ve starém uplynulém dnu, nýbrž v některém dnu příštím, tedy zřejmě ve dnu nejmladším! Který den bude k tomu určen, to není předem stanoveno ani Mnou, ani nějakým duchem andělským; neboť k tomu je velmi dobrý a velmi vhodný každý příští den. - Rozumíte tomu nyní?“

3) **Tazatelé** se stáhnou poněkud zaraženi zpět a praví: „Opravdu ta věc je tak jasná jako nejčistší vzduch a přece se mohla naše hloupost tázat!? Věřu, to přímo bije do očí! Mluvíme-li tak často o starých dnech, musí přece také existovat den mladý a nejmladší! Bylo, bylo, bylo, bylo to - přece jen od nás velmi hloupé! Je k tomu s Jeho neskonale moudré strany skutečně třeba nesmírně mnoho trpělivosti, aby nás snášel!“

4) Praví **SÁRA** poněkud se usmívajíc: „Arciže, Pán má s námi všemi jistě tu největší trpělivost! Avšak co je to nejmladší den a kdy přijde, to jsem věděla již v kolébce; a když se mě někdo na to tázal, říkala jsem vždy, zítra přijde nejmladší den! Cožpak jste to opravdu nevěděli?“

5) Praví **tazatelé**: „Ano, ano, byli jsme skutečně tak hloupí, že jsme to nevěděli a měli jsme vždy hrozný strach před takovým dnem, který má jednou přijít! Nyní to ovšem chápeme; ale také se velice stydíme, že nám mohlo ujít něco takového, co je přece před očima a ušima každého tak jasné!“

6) Pravím **JÁ** : „Nic si z toho nedělejte; vždyť toto je kámen, o něž v budoucnu ještě mnoho tisíc tisíců klopýtne a o němž se bude slepému lidu mnoho prorokovat, psát a kázat.“

7) Nyní se však podíváme, jak pochodíme s rybolovem; neboť jak vidíte, jsme již u mořského břehu a je tu v zásobě mnoho rybářských lodic k našemu použití. Také nechybí sítě a jiné k rybolovu potřebné nářadí; a tak tedy můžeme ihned začít! Oba jinoši, s nimiž Cyrenius ještě velmi horlivě rozmlouvá, prokážou nám také dobré služby! Přiložme tedy ihned ruce k dílu!“

43. PÁN JEŽÍŠ A JEHO UČEDNÍCI PŘI RYBOLOVU.

1) Nyní se však začali všichni divit, neboť nevěděli, kterak se od Mého domu dostali sem k moři.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Jak se můžete ještě divit?! Cožpak jste nezažili u Mne již několikrát něco podobného? Že se starý Josa se svými dětmi a vnuky diví, je pochopitelné; avšak u vás,

Mých nyní již velmi zkušených učedníků, je vlastně nepochopitelné, jak se ještě můžete divit, ač byste měli již až příliš jasně poznávat, že Mně není a nemůže být žádná věc nemožná!

3) Hledte, Já jsem neřekl nadarmo „nepochopitelné“; neboť každý údiv nad nějakým Mnou provedeným mimořádným skutkem předpokládá také nějakou malou, ještě vždy někde v duši skrytou nevíru. Člověk pochybuje předem o možnosti nějakého zvláštního skutku anebo zjevu; když se však přes jeho pochybnost skutek vykoná, pak stojí pochybovačný svědek u jeho zdaru zaražen, žasne a táže se: „Jakpak to bylo možné?“ Co však praví touto otázkou? Pravím vám, nic jiného nežli: „Pochyboval jsem o možnosti zdaru a přece se to podařilo! To je neobyčejné a zvláštní!“

4) Diví-li se takto nějaký laik, pak je to zajisté pochopitelné, ale diví-li se ještě hluboce zasvěcení, ukazují tím, že sami ještě patří k těm, kteří právem mohou být nazýváni „laiky“! Příště se tedy již nedivte zejména před cizími, vykonám-li nějaký mimořádný skutek, aby vás cizinci nepovažovali též za cizince!“

5) Praví **učedníci**: „Pane, Ty zajisté víš, že Tě nade všechno máme rádi a že zcela dobře víme, Kdo a Co jsi; ale přesto vše se nemůžeme často nedivit znovu novému zázraku, protože Tvé nejvyšší zřejmé divy přicházejí většinou tak zcela neočekávaně a nepřipraveně, že při všem pochopení a při vši své víře musí tu člověk stát přece jen poněkud zaražen. - Hleď, člověk přece také dost často viděl vycházet a zapadat slunce; avšak kde je anebo kde žije člověk mající jen poněkud lepší citění, jemuž by každý nový nádherný východ slunce nevynutil určitý obdiv!? A hle, Pane, tak je to také s námi! Ty jsi však nekonečně více nežli nesčetně mnohé východy slunce a račiž nám tedy již prominout trochu takových chyb, kterých se budeme vždy znovu, Tebou vlastně nuceni, dopouštět srdcem Tebe nadevšecko milujícím.“

6) Pravím **JÁ** : „No, no, už je vše zase dobré; ale budoucně dbejte této. Mé rady vůči cizincům, aby ve vás poznávali Mé pravé učedníky! - Nyní však pojďme lovit ryby! Také přitom se opět stanou malé divy; ale dělejte přitom jakoby to divy nebyly! Ať si je cizinci sami zjistí a posoudí, zda to jsou skutky obyčejné, anebo mimořádné!“

7) Po tomto nutném poučení vstoupili učedníci rychle do rybářských lodic, rozestřeli sítě a hodili je podle rybářského umění do vody a prováděli záťah za záťahem; avšak lov byl velmi málo vydatný.

8) **Petr** poznamenal, že dosti prudký západní vítr působí nepříznivě a pudí ryby ke dnu.

9) Jiný zase poznamenal, že před večerem se mnoho nepořídí; že slunce žádným mráčkem nezachmuřené svítí příliš prudce a jelikož ryby nesnesou prudké světlo, spěchají do hlubiny.

10) Nyní však vstoupili také ti dva jinoši do dvou lodic, rozestřeli velkou síť a vyrazili hodně daleko na širé moře.

11) Tu pravil **ONDŘEJ**, jenž byl též mistrem v lovu ryb: „Nevženou-li zázračně svou duchovní mocí ryby do sítě, pak mohou na širém moři třeba deset let lovit a nepřinesou ani jediný kus na břeh!“

12) Avšak oba jinoši učiní prudký záťah, jsou ihned u břehu a přináší asi 30 pěkných kusů na břeh.

13) Tu pravil **ONDŘEJ**: „Není to sice žádný div, ale je to přece jen velmi mnoho chytit na širém moři 30 sumců.“

14) Konečně jsem vstoupil do jedné lodice také Já, odvážná Sára pak do druhé. Rozestřeli jsme dosti velkou síť a spustili ji do vody. Když jsme nedaleko břehu učinili malý záťah, naplnila se síť již 500 kusy lososů a sumců, takže oba jinoši museli přispěchat Sáře na pomoc, protože by jinak nebyla mohla udržet síť. Ryby byly ihned dopraveny na břeh a zde do mnohých soudků, jichž tu bylo dostatečné množství.

15) Učedníci zatáhli pak ještě jednou a když dotáhli síť na břeh, našli v ní opět jen ne mnohé a pouze malé rybky.

16) **PETR** pravil: „Pro dnešek jsem učinil poslední záťah! Nestojí ani zdaleka za námahu, kterou působí záťah, aby člověk jako starý zkušený rybář i jen vstoupil do lodice!“ - Poté chtěl hodit tyto malé ryby zpět do moře.

17) **JÁ** jsem mu však pravil: „Podrž co jsi chytil; neboť malé ryby jsou často velmi dobré a jsou Mně milejší nežli velké, které mívají nezřídka tuhé a těžko stravitelné maso. Zapamatuj si však tento obdobný zjev!“

18) Až vyjdeš do světa jako rybář lidí, nermuť se, když se do sítě evangelia chytanou malé rybky; neboť věru, jsou Mi milejší nežli velké! Vše však co je velké a velecenné před světem, je

přede Mnou v jistém ohledu ošklivostí! - Nechme však nyní rybaření a pojďme opět domů! Pro dnešek a zítřek jsme zásobeni; posobotí se pak, bude-li třeba, opět již zaopatří.“

19) Nyní byly staženy všechny sítě a na břeh dopraveno ještě množství všelikých ryb, které byly dány do soudečků a dopraveny na kárách a nosítkách do dosti velké sádky u Mého domu, kterou svého času zřídil sám Josef.

44. OSOBNOST BORUSOVA.

1) Když jsme přišli asi hodinu po poledni z rybaření domů, čekal nás opět dobrý oběd, který dal nyní připravil opět **Borus**, který proto nešel s námi lovit; bylo mu totiž největším potěšením, mohl-li připravovat pro velmi mnoho lidí hostiny a zejména rád vařil se svými kuchaři a kuchařkami pod širým nebem. Mimoto byl jako Kisjona dosti bohatý, takže mohl denně nasytit a nejlepším vínem napojit aspoň 6-7000 lidí. Byl totiž předně synem velmi bohatého Řeka z Athén, jenž vlastnil četné velké usedlosti v Asii a také několik malých ostrovů; za druhé byl jediným dědicem těchto velkých a rozsáhlých usedlostí; a za třetí byl vůbec nejdovednějším lékařem v celé zemi židovské a svým uměním si vydělal zejména u velkých a bohatých předních osobností velké sumy zlata a stříbra, naproti tomu zase chudým nemocným poskytoval zcela zadarmo zase všemožnou péči a proto ho chválili jako největšího dobrodince země.

2) Mimoto byl svobodný, neměl ženu ani děti, měl však nicméně velkou radost, mohl-li spojit mladé chudé muže rovněž s mladými zdravými děvčaty a požehnat jim slovem i náležitou výbavou. A tak byl tedy také nyní v přeskvěle nejlepší náladě, protože potají byl toho mínění, že se s překrásnou a přeněžnou Sárrou skutečně ožením.

3) Když jsme všichni při dobré mysli u stolu seděli, jedli a pili, tu přistoupil a zcela potají se Mne tázal, zda z toho přece snad něco bude!?

4) **JÁ** jsem mu odvětil: „Nejmilejší příteli a bratře! Tvé předobré a přeuschletilé srdce je Mi až příliš dobře známé. Víím až příliš dobře, že jsi ve své duši jen tehdy nadmíru šťasten, učinil-li jsi šťastnými - jiné. Na sebe jsi sotva ještě kdy myslel a jelikož jsi zpozoroval mezi Mnou a překrásnou Sárrou skutečně povšimnutí hodnou velkou lásku a také jsi slyšel, jak jsme dnes dopoledne mluvili o nevěstě a ženě, těšil jsi se u sebe potají z velmi blízkého nastávajícího manželského svazku mezi Mnou a překrásnou Sárrou. Já ti však pravím: Tu jsi tak trochu na omylu! Neboť hle, kolik žen zde na Zemi žije, žilo a bude žít, všechny jsou, pokud vedou čistý život:, více méně Mé nevěsty a také rovněž tak dobře Mé ženy; avšak takovéto sebevroucnější spojení se Mnou jim nikdy nepřekáží, aby se staly ženou řádného muže, a nutně zcela stejný poměr je právě mezi Mnou a nejmilejší Sárrou. Avšak proto se může státi zcela dobře tvou ženou a přece být v duchu nyní, jakož i navěky Mou nejopravdovější ženou!

5) Já to však teď míním takto: Jelikož ty jsi již tak mnohým poctivým mužům, byť sebe chudším, dopomohl k milým a hodným ženám, což mladí ohniví muži, jak to stále ještě u mládí bývá, považovali zajisté za největší štěstí, chci také Já tobě dopomoci k takovému štěstí! Hle, právě tato opravdu nebesky krásná Sára se stane tvou ženou! Ty jsi Mne hájil po jejím prvém probuzení, když ležela podruhé na smrtelném loži a já jsem ji pro tebe probudil podruhé a již tehdy jsem ti ji. určil za zaslouženou odměnu. jak nyní vypadá, tak bude vypadat v jejích 70 letech; toto dítě na této Zemi nezestárne! Pohleď na oba anděly, s nimiž nyní mluví Cyrenius, zda jsou tak krásní jako toto děvče! Řekni mi upřímně, zda jsi se již několikrát velmi významně nepodíval na tuto nejmilejší Sárrou a zda přitom tvé srdce zhola nic nepociťovalo!“

6) Praví **BORUS** poněkud rozpačitě: „Pane, skrývati to před Tebou, bylo by naprostou nemožností! Proto ti to raději zcela otevřeně řeknu; Sára je jediná bytost na Zemi, kterou bych měl raději sám, než abych k ní někomu jinému pomáhal! Je mi sice také již hodně přes 30 roků a jí může být teprve 16 jar; avšak mému srdci se zdá, že sotva ještě dosáhlo jejího nekrásnějšího věku. A kdyby se snad stala mou ženou, miloval bych ji tisíckrát více nežli svůj vlastní život!“

7) **SÁRA** této rozmluvě potají velmi pozorně naslouchala a když jsem poté na ni pohlédl a Se otázal, jak se jí líbila tato rozmluva mezi Mnou a nádherně vypadajícím Borusem, sklopila poněkud uzardělá oči a po chvíli pravila: „Ale Ty musíš všechno zpozorovat! Vždyť jsem se na milého Boruse přece jen jednou tak zcela letmo podívala, protože je to tak velmi milý a nadmíru úslužný muž!?“

8) Pravím **JÁ** tónem tak spíše žertovným: „Ale ve svém srdci ses na něho, nemýlím-li se, již několikrát podívala!?“

9) Praví **SÁRA**, zastírajíc ještě více svou tvář: „Ale, Pane, Ty se začínáš silně stávat tak trochu pohoršlivý! Že ale tak o všem musíš vědět!?”

10) Pravím **JÁ** : „Sáro, kdyby tak došlo na to a k tomu, že by tě opravdu srdečně poprosil o tvou nejkrásnější ruku, odepřela bys mu ji?“

11) Praví **SÁRA** zcela příjemně zaražena touto otázkou: „Kdybich tak neučinila, jak bych pak mohla být tvou ženou? Vždyť milovat mohu jenom Tebe, ačkoliv se musím před Tebou také otevřeně přiznat, že si dobrého Boruse převelice vážím a cením; neboť zdá se mi být po Tobě nejlepším člověkem v celé židovské zemi, ačkoliv je rodem Řek a teprve před nedávnem se stal Židem pouze co do vědění, nikoli však obřízkou.“

12) Pravím **JÁ** : „No, to se již spraví! Přemýšlej jen trochu a pohleď naproti nám na Lydii, která je rovněž Mou ženou duchovně, tělem však jako žena nicméně náleží poctivému Faustovi! To však náš poměr ani; nejmenším neruší; neboť zůstaneš potom jako předtím Mou nevěstou a vlastně Mou nebeskou ženou.“

13) Praví za chvíli **SÁRA** : „I kdyby mi bylo milé dát dobrému Borusovi svou ruku, pak přece jen nevím, co tomu řeknou moji pozemští rodiče! Musela bych se tedy také jich zeptat! Já bych sice chtěla dobrého Boruse již proto, že Ty bys to rád viděl; ale otce a matky bych se přece jen měla také zeptat!“

14) Pravím **JÁ** : „No, ano, pohleď, oni byli již tázáni a souhlasí úplně se Mnou; avšak já tě k tomu nikterak nenutím. Tobě zůstává tvá úplně svobodná vůle!“

15) Praví **SÁRA** stále s větší rozpačitostí: „Pane, - ano, to ovšem vím, - ale - já, - ano, ano, já bych ale - ale přece jen nerada!“

16) Pravím **JÁ** : „Co bys nerada?“

17) Praví **SÁRA** : „Ej, ej, Ty mě nyní přivádíš do nesmírných rozpaků! Ach, kdybich jen nebyla pohlédla na jinak tak velmi milého Boruse!“

18) Táže se **JÁ** : „Ano, ještě jsi Mi však neřekla, co to vlastně je, co bys nerada! Ale, jdi, nejmilejší Sáro, řekni zmužile, co to je, co bys vlastně nerada?“

19) Praví **SÁRA** : „Ale, Pane, jak se mne můžeš ještě ptát!? Víš přece beztoho, co to je, co bych nerada! Dej mně hádat a já Ti slabým kývnutím hlavy dám již na srozuměnou, co je to, co bych nerada!“

20) Pravím **JÁ** : „Nuže, když to chceš, dám -ti tedy hádat co Já míním, co to je, co bys nerada. A tak tedy poslyš: Ty bys zajisté nerada, aby snad dobrý Borus neonemocněl zármutkem proto, že jsi mu nedala svou krásnou ruku!“

21) **SÁRA** povstane a poklepe Mi rukou na ramena a praví pro forma (na oko) poněkud mrzutě: „É - copak znamená dát hádat, když hned - málem bych se přeřekla!“

22) Pravím **JÁ** : „Jen ven s pravdou!“

23) Praví **SÁRA** : „No, ano, už jsi řekl „s pravdou“; ale také je pravda, že neznamená hádat, přijde-li se hned s pravdou!“

24) Pravím **JÁ** : „Nuže hleď, Já jsem zajisté věděl, že máš pro Mého nejmilejšího přítele Boruse více smyslu, nežli bys nám to chtěla dát tušit! Avšak to je tedy již vše v pořádku! Děvče by mělo až do posledního okamžiku dávat jen nanejvýš málo tušit, že chová ve svém srdci k nějakému muži zvláštní náklonnost; teprve když se jedná zcela vážně, mělo by muži, který je chce pojmout za ženu, otevřít své srdce, - jinak ho před časem svede a když snad potom vyvstanou překážky, zarmoutí jeho srdce a zneklidní jeho mysl! A to vše je pak velké zlo.“

25) Praví **SÁRA** : „Ale Pane, to vše jsem přece já neučinila!“

26) Pravím **JÁ** : „Ne, Má nejmilejší Sáro; vždyť proto jsem tě jako vzor pochválil! - Nyní však již můžeš milému Borusovi ponenáhlu říci, jak je ti vlastně u srdce!“

27) Praví **SÁRA** : „Ach, - nyní mu to ještě neřeknu; na to je dost času, až bude mým chotěm!“

28) Pravím **JÁ** : „Kdyby však například byl již tvým chotěm ze Mne, jak potom?“

29) Praví **SÁRA** potají radostně překvapena: „Nu ano, jak potom? Nu ano, potom - potom - nu ano, - potom - bych mu ovšem musela odhalit své srdce úplně!“

30) Pravím **JÁ** Borusovi: „Hleď, jak je nevýslovně milá! Vezmi si ji, náležitě ji miluj a opatruj jako nejněžnější rostlinu; neboť Já ti ji dávám z nebes jako náležitě zaslouženou odměnu. Jděte k rodičům, aby vám požehnali a pak přijďte ke Mně, abych i Já vám pak ještě jednou požehnal!“

31) Borus Mně děkuje, samou radostí sotva je s to promluvit a **SÁRA** velmi způsobně povstává se svého sedadla a praví radostně vzrušeným hlasem: „Pane, jen protože Ty tomu tak

chceš, činím to ráda; kdyby to nebyla Tvá vůle, pak bych nicméně proti svému srdci bojovala, - avšak takto Ti také děkuji za toho nejlepšího muže z celé země židovské!“

32) Po těchto slovech jdou oba k rodičům, prosí je o požehnání, kterého se jim se vši radostí dostává, načež se vracejí ihned zase ke Mně; a také Já jim ihned žehnám k pravému, také pro všechna nebesa platnému sňatku, za což mi pak oba s nejvyšším pohnutým srdcem vřele děkují.

33) Takto je zde uzavřen zcela netušený sňatek, který je jedním z nejšťastnějších na celé Zemi. A z toho vyplývá, že kdo Mi přináší něco úplně za oběť, ten nikdy neztrácí, nýbrž naplněné nejvyšším požehnáním to dostává zpět a to vždy v době, kdy to jistě nejméně očekává. Borus byl do Sáry nadmíru zamilován a byl by za ni dal všechny poklady světa, kdyby byl o ně požádán; neboť její neobyčejná krása, zejména po druhém probuzení, byla Borusovi něčím, co nedovedl popsát - a přece Mi ji zcela obětoval a chtěl se vším, co mu bylo po ruce, slavit Mou domnělou svatbu. Rovněž také Sára cítila nadmíru mnoho pro Boruse, obětovala ho však také zcela Mně a chtěla rozhodně náležet jen Mně jedinému. Avšak tu jsem obrátil pojednou list a dal jsem oběma, co mi vpravdě dali z celého srdce oni. - Kdo jedná jako tito dva, tomu také učiním jako těmto dvěma.

34) Toto ku poučení pro každého, kdo to bude slyšet nebo i číst; neboť touto cestou se může ode Mě všeho dosáhnout. Kdo Mně vše obětuje, ale přitom nicméně podrží mnoho pro sebe, tomu bude vráceno jen to, co obětoval. – A nyní opět k věci!

45. VNITŘNÍ PODSTATA ANDĚLŮ.

1) Po této velmi vznešené události přistoupil **CYRENIUS** opět ke Mně a pravil: „Pane, hovořil jsem s oběma anděly o mnohých věcech; ale ze všeho toho, co mi řekli, nenaučil jsem se ničemu jinému, nežli tomu, co jsem již beztoho věděl Tvou dobrotou a milostí. Nic tedy nového z toho nevyzírало! Ale co mě aspoň velmi udivilo je to, že oba nevýslovně krásní jinoši jsou ke všemu, co se tu děje, jaksi zcela chladní! Mluví plni nejhlubší moudrosti a zvuk jejich hlasu předstihuje nejpůvabnější harmonii lry Aeolovy; s jejich tváří se usmívají stále nejčistší ranní červánky; jejich dech voní jako růže, jasmín a ambra; jejich vlasy jsou jako nejčistší zlato a jejich alabastrově bílé ruce jsou tak oblé a v překypující úměrnosti tak něžné, že pro to nemohu na Zemi najít přirovnání; jejich hru<1 se podobá v nejplnější míře hrudi kvetoucí panny, jakou jsem jen jedenkrát viděl v krajině pontské; a rovněž tak krásné a nadmíru kypré v přenádherné souměrnosti jsou jejich nohy; krátce, - člověk by ze samé lásky k těmto oběma bytostem úplně zešle! Avšak při všech těchto velebených nepopsatelných přednostech, z nichž nedýše nic jiného nežli láska a zase tisícírozná láska, takže by musely i nejtvrďší kámen změkčit jako vosk, jsou nicméně tak chladní a lhostejní jako mramorová socha v největší zimě! A to mě činí téměř také tak chladným, jako jsou ti dva.

2) Nemají sice vůbec nic odpuzujícího ani v řeči, ani v posuncích ale nic jimi nepohne a v jejich nadstoické lhostejnosti ke všemu co je a co se děje, nic je nepřivede z míry. O Tobě Samém se vyslovují sice ve velké hloubce moudrosti, ale jejich řeč mi připadá jako předčítání dopisu v jazyce, kterému člověk nerozumí.

3) Řekni mi tedy, jak je to tedy u těchto dvou čistě nebeských bytostí možné! Je to snad způsob čistých duchů ve Tvých nebesích?“

4) Pravím **JÁ** : „To nikterak! Tito dva se zde tak chovají jen proto, že se tak chovati musí; mají však o sobě nicméně nejvyšší dokonalou svobodnou vůli a srdce plné nejprudšího žáru lásky, který by tě v okamžiku strávil, kdyby se oba vůči tobě zprostiti své lásky!

5) Pozemský člověk může sice snést největší hloubku moudrosti andělů, avšak jejich lásku jen tehdy, když se ve svém srdci vyrovná lásce jejich.

6) Že tomu tak je, můžeš zcela snadno seznat již z úplně přirozených poměrů pozemského ohně a světla. Světlo proudící z plamene můžeš zcela dobře snést; můžeš však snést plamen sám, který dává světlo?

7) Slunce má pro svět jistě nejsilnější světlo a můžeš je ještě zcela pohodlně snést! A když s přibýváním světla přibývá též teplo, pak ovšem budeš světlo asi hůře snášet; ale mohl bys se svým tělem vydržet tak jako anděl ve slunečním nad všechny tvé pojmy světla žhoucím vzduchu? Pravím tobě: Tento sluneční vzduch by celou Zemi i se vším co chová, v jediném okamžiku tak zničil, jako se zničí kapka vody, padne-li na kov do běla rozžhavený!

8) Kdo chce v takovém světle a ohni vydržet, musí být napřed sám stejným světlem a

ohněm! A hle, právě z toho důvodu se ti dva andělé nemohou ve své lásce vůči tobě projevit, protože jejich příliš mocná láska by tě strávila! - Rozumíš tomu?"

9) Praví **CYRENIUS** : „Skoro tomu rozumím, ale tak zcela jasně přece jen ne - jako leccos jiného! Neboť že by mě mohla příliš velká láska usmrtit, to ještě nemohu náležitě pochopit!“

10) Pravím **JÁ** : „Nuže, budiž ti také to, pokud jen možno, objasněno a tak tedy poslyš: Ty máš právě také jednoho syna a jednu velmi roztomilou dceru. Tyto dvě děti miluješ téměř báječně mocně; ano, tvé srdce pro samou lásku sotva dovede posoudit, jak mocně obě děti miluje, protože je dětmi opět nadmíru mocně milováno. Avšak nyní si představ náležitě živě, že by ti obě děti zemřely a ptej se srdce, zda by dobře snášelo bolest nad touto ztrátou! Hle, tebe zachvacuje již nyní hotová horečka, ač jsem uvedl možný případ pouze jako příklad! Jak by se ti dařilo v případě, že by to byla skutečnost? Pravím tobě, jak znám tvé srdce, že bys 3 hodiny tuto bolest nesnesl; nepochybně by tě usmrtila!

11) Nuže, co však je láska a roztomilost tvých dětí proti lásce a přemilé roztomilosti těchto dvou nebeských poslů! Kdyby tito dva na tebe jen poněkud milujícím okem pohlédli a dali ti jen prst políbit, vystupňovala by se láska v tvém vlastním srdci tak mocně, že bys ji mnoho okamžiků snášet nemohl; a kdyby tě pak andělé i jen zdánlivě opustili, zmocnil by se pak tvého srdce takový smutek, že bys musel z toho zemřít!

12) Neboť hle, jakkoli krásní jsou oba tito Moji oblíbení andělé, přece jen tato jejich krása není ničím proti oněm z nich, jejichž bytost bývá Mou láskou v jejich srdci zcela proniknuta! Pravím tobě: Tu- zmizí nekonečně daleko vše, co krásného a milého může ukázat svět! – Nyní myslím, že jsi Mi dobře porozuměl!?"

46. O SLOUŽÍCÍ LÁSCE K BLIŽNÍMU U LÉKAŘŮ.

1) Praví **CYRENIUS** : „Ano, můj Pane a nanejvýš zřejmě můj Bože, také tomu nyní opět rozumím; jejich zdánlivý chlad je nicméně čistá láska!

2) Vzpomínám si tu na báji o panně, která byla zvláštním řízením přírodních sil neslychaně krásná a půvabná. To zpozorovali jinoši, muži i starci a ocitli se brzy ve velkém boji, který měl rozhodnout, či ženou se stane. Zástup bojovníků rostl den ze dne k záhubě mnohých bojujících. Když se konečně vidělo, že bojem na život a na smrt se nemůže nikdy dospět k cíli, dohodli se konečně bojovníci mezi sebou a pravili: „Tato bytost nenáleží této Zemi, nýbrž vysokým nebím a je to bohyně! Proto zde musí rozhodnout velké oběti! Komu z mnohých obětujících podá svou překrásnou ruku, ten ji bude nerušeně mít! A po tomto rozhodnutí byly se všech stran přinášeny za oběť nesmírné poklady a byla jí vzdávána božská pocta. Zbožňování této krásy zašlo dokonce tak daleko, že uctívání a vzývání bohů bylo odloženo úplně stranou. Nad tím se bohové pohněvali a dali krásné panně ještě větší půvab, zato však učinili její dech otráveným, takže každý, na koho i jen zdálky dýchla, padl v bezvědomí na zem a v tomto omámení zůstal celé hodiny ležet; mimoto dali do jazyku panny smrtelně jedovaté žahadlo, kterým mohla podle libosti usmrtit každého, kdo se přiblížil k jejím ústům jako její neoblíbený.

3) Když však přišel jeden jinoch kvetoucí překrásné postavy, tu to v srdci panny náhle oživilo; avšak co měla udělat, aby ho milovala tak, aby byla jistá, že bude také jinochem horoucně milována? Obrátí-li k němu svou tvář, klesne její miláček omámen k zemi; políbí-li ho, zemře. Proto z lásky odvrátila svou tvář od jinocha a stavěla se k němu chladně, aby se nemohl přiblížit jejím ústům. Aby jí tedy jinoch nezemřel, musela jej milovat se zdánlivě nejvýš možným chladem.

4) A jako v této báji, tak zcela podobně milují také tito dva jinoši lidi této ubohé Země se zdánlivě největším chladem, protože až příliš dobře vědí, že lidé by nesnesli žár lásky jejich nebeských srdcí!“

5) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, tak je tomu; jenže jejich dech není ovšem jedovatý a jejich jazyk nemá smrtelné žahadlo, nýbrž jejich dech oživuje a jejich jazyk žehná Zemi.“

6) Tu přistoupil opět Borus se Sárrou ke Mně a tázal se Mě, co by měl udělat, aby se mohl za tuto nezměrně velkou milost ukázat vděčnější, nežli jak tomu bývalo do tohoto pro něho přešťastného okamžiku!

7) Pravím **JÁ** : „Řekni Mi, příteli a bratře. kde je člověk, jenž by Mně byl od svého dětství více oddán nežli ty!? Ty jsi byl jako chlapec Mým denním společníkem a činil jsi Mi, co jsi Mi jen viděl na očích, abych z toho měl radost. Když jsi se každoročně ubíral se svými rodiči na jejich

usedlosti do Řecka a po několika týdnech jsi se opět vracíval domů, byl jsem Já vždy první, kterého jsi navštívil a kterému jsi nosíval darem všelijaké dobré a často velmi drahocenné krásné věci a nerozzlobil jsi se, když jsem jednou rozbil kladivem darovaný Mně stříbrný chrám Diany a zakázal, aby Mi kdy něco takového bylo opětně jako dar přineseno!

8) Když jsem se stal jinochem, a téměř nikdo si Mne nevážil, byl jsi jediný, jenž zůstal stejný; a jakým jsi byl vždy, takovým jsi dosud a také takovým zůstaneš. Proto jsem ti tímto neprokázal nic jiného nežli vzájemnou přátelskou službu, kterou jsem ti byl již od mnoha let povinován. Proto o tom mnoho nemluv! Ty jsi zajisté obdržel velmi roztomilou mladou a krásnou, jakož i duchovně nejvyšší probudilou ženu - a Sára obdržela v tobě nejlepšího, nejvěrnějšího a v každém ohledu nejbohatšího a nejváženějšího muže. Také Mé požehnání v každé dobré věci vám nebude ode Mne nikdy chybět a mimoto zůstaneš nejlepším lékařem nejen v této zemi, nýbrž na celém světě! A tak myslím, že budete moci zajisté velmi dobře žít!?

9) Jen však nikdy nezapomínejte na opravdu chudé a za své umění uzdravovat všeliké nemoci nedávej si platit žádným chudým občanem a tím méně nějakým sluhou ať penězi, odsouzením, obilím a nebo dobyt看em!

10) Avšak velkokapitalistům, dohazovačům a penězoměncům, kupcům a velkostatkářům počítej své umění podle práva a náležitosti; neboť kdo má a chce žít, ať přinese občas nějakou oběť aspoň za svůj život! Však je dosti chudých, jimž můžeš věnovati to, zač si boháč vykupuje život.

11) Lékař, jakým jsi ty, prodává lidem život, který je zejména pro lidi světské tím největším statkem. Proto ať jen si jej také vždy vykupují za velké peníze a statky a přitom ať jsou ještě převelice rádi, že na Zemi je člověk u něhož si lze vykoupit život.

12) Neboť pravím tobě: Na světě je vpravdě jedno převeliké a nejčistší umění, kterému se žádný světský člověk nemůže nikdy naučit: Slovem, vůlí a jen sem tam vkládáním rukou vyléčit v okamžiku všechny nemoci od nejhorší posedlosti - počítajíc v to všechny druhy moru - dolů až k lehké rýmě a všechny malomocné očistit, slepé činit vidoucími, hluché slyšícími, chromé chodícími a mrzáky rovnými a k tomu ještě chudým podávat zvěst o Království Božím! Příteli, jdi do celého světa a hledej zda najdeš někoho, jenž by se ti úplně vyrovnal! Pravím tobě, mimo tebe a Mne není tu nikoho!

13) V Sicharu jsem sice také probudil jednoho lékaře, takže může provádět velmi obtížná uzdravování, nemůže se však úplně odloučit od svých bylinných šťáv a je proto daleko za tebou.

14) Moji učedníci budou tě v několika letech také následovat, avšak ne všichni, které zde vidíš.

15) Má nejmilejší Sára si však osvojí také jedno umění a to: umění porodní pomocnice; neboť před Bohem je velmi cenná služba pomáhat ženám stále rodícím s mnohými bolestmi. A tak jste oba zajisté tak zaopatřeni, jako nebyli ještě nikdy ani královští manželé!

16) Dávám ti však také tuto radu: Přejde-li k tobě nemocný anebo budeš-li k nemocnému volán, ptej se ho vždy zcela vážně: „Věříš, že ti ve jménu Ježíše, Spasitele z nebes, mohu pomoci? „Řekne-li poté nemocný zcela vážně: „Ano, věřím“, pak ho uzdrav; pochybuje-li však, neuzdravuj ho dokud neuvěří, že můžeš ve jménu Mému uzdravovat! A nyní ještě slovo k tobě, Jaire!“

47. NÁVRH JAIROVI. O VNĚJŠÍCH OBŘADECH.

1) Praví **JAIRUS** : „Pane, mluv, budu Tě poslouchat a potom také podle Tvého slova jednat!

2) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře tak; budeš-li podle něho jednat, budeš časně i věčně šťastný.

A tak tedy poslyš:

3) Jsi nyní představený farizeu a jejich škol v celé krajině Nazaretu, Kafarnaum a Chorazinu, Káně Galilejské a mnoha jiných městeček, vesnic a vísek. Proto jsi v Galileji ve veliké vážnosti, ne o mnoho menší nežli je velekněz v Jerusalemu. Avšak hled, veškerá tato tvoje vážnost nemohla zachránit tvou dceru před druhou smrtí a ještě méně ze smrti ji probudit, když opravdově zemřela!

4) Vidíš, že takový veledůležitý úřad neprospívá vůbec k ničemu jinému, nežli jen k tomu, aby především ještě více zvyšoval pýchu vysokého úředníka, činil mu potřebným stále stoupající život v rozkoších a přitom se stával v prospívání a v opravdovém pomáhání lidem stále slab-

ším a bezmocnějším a aby tu stál vůči pomoci potřebným sám bez pomoci, anebo bezmocný pomoci; neboť kdo nemůže anebo nechce pomoci tomu, kdo nějakou pomoc potřebuje, ten je právě tak bez pomoci jako ten, kdo sám potřebuje pomoc.

5) Má tedy vysoký úřad, obzvláště úřad tvůj, pranepatrnou důležitost. Což kdybys jej složil do rukou jeruzalemského velekněze a odebral se k svému zeti, u kterého bys byl jistě lépe a slušněji zaopatřen, nežli jsi nyní od úplně slepého Jerusalemu? Mohl bys ponenáhlu stále více objasňovat Borusovi Písmo, v němž jsi zběhlý, což by mu velice prospělo; on by tě pak učil zato zase lecčemu z lékařství. Nedávám ti však tímto žádný příkaz, nýbrž ponechávám ti to zcela na vůli! Uposlechneš-li této Mé rady, učiníš dobře; nechceš-li tomu však, hříchů se proto nedopustíš.“

6) Praví **JAIRUS** : „Pane, Ty jsi opravdu předešel mé nejvyšší vlastní přání! Ne teď, nýbrž již dávno bylo mým přáním složit svůj obtížný úřad; nyní však, ježto se vše tak obdivuhodně příznivě utvářelo pro moje bytí, pošlu hned zítra sluhu do Jeruzaléma se žádostí o propuštění ze služeb s prosbou, aby byl tento úřad propůjčen někomu jinému! O takovéto úřady je v Jerusalemu vždy mnoho uchazečů, kteří za propůjčení takového úřadu mohou zaplatit chrámu desateronásobné sazby a tak bude taková žádost pánům v chrámě jistě velmi vhod, protože těm, kdož nějaký vysoký úřad mají, dokonce navrhují, aby se ho vzdali, neboť tím může být poskytnuta novému uchazeči příležitost obohatit chrám o několik set liber stříbra a zlata! S úřady se nyní v Jeruzalémě provozuje zcela výnosný obchod!“

7) Praví **JÁ** : „Ó, Já nejlépe vím, jak to nyní chodí v Jerusalemě! Hledí se tam jen na váhu stříbra a zlata, perel a drahokamů, nikdy však ne na ducha člověka. Kdybys přišel do chrámu jako prorok nad Mojžíše a Eliáše a začal jako takový kázat, pak by ti až příliš brzy ukázali proklaté kameny, kterými byli mnozí proroci kamenováni; ale kdybys přišel s 10.000 librami zlata, pak by ti prokazovali největší poctu! Dej jen do chrámu hnát dva tučné voly a můžeš být ujistěn, že jim budou mnohem milejší nežli Mojžíš a Eliáš. - Ale nechme toho nyní! Není už daleká doba, která dá templářům a celému Jerusalemu zaslouženou odměnu; neboť k této ohavnosti se nebude již příliš dlouho přihlížet. - Nyní o něčem jiném!“

8) Co se nyní proslychá o Janovi? Je ještě ve vazbě Herodesově?“

9) Praví **JAIRUS** : „Neslyšel jsem, že by byl propuštěn na svobodu! Je-li Ti však, ó, Pane, libo, zeptám se na to příležitostně poslem, kterého zítra pošlu ve známé věci do Jerusalema.“

10) Praví **JÁ** : „Nech toho; Herodes je chytrá liška a tvůj posel by mohl mít jako Galilejec nesnáze. Já však v duchu beztoho vím, jak to s Janem dopadá. Pozitíří dostaneme smutné zprávy, z nichž nebude mít nikdo, ani Já, radost.“

11) Po těchto slovech se Mne ptají Cyrenius a Kornelius, bych nechtěl, aby. také oni složili své vysoké úřady.

12) Praví **JÁ** : „Ó, nikoli! Vaše úřady jsou zcela jiného druhu a nadmíru nutné a velmi důležité! Spravujte jen své důležité a vysoké úřady vždy podle práva a spravedlnosti a stavějte před zákonem každého na roveň! Jen nechávejte - jak už z Mých úst víte - lásku předcházeti vždy zákonu a považte, že hříšník, jenž může až příliš snadno jednat proti obširným státním zákonům, jako těchto mnohých zákonů úplně neznalý, je také člověk, určený tak jako vy pro věčný život v Království Božím! Budete-li zákona vždy takto používat, budete jednat jako andělé, kteří jsou právě také tak sluhý Božími, jako jste vy sluhý císařovými.“

13) Praví **CYRENIUS** : „To chceme a budeme! Avšak nyní máme ještě nesmírně důležitou otázku, totiž: Jsme, jak je Ti až příliš dobře známo, Římané a tedy, jak vy říkáváte pohané (bludaři). Máme zevnějškem zůstat čím jsme, totiž pohany, anebo máme veřejně odpřísáhnout pohanství a dáti se obřezat?“

14) Praví **JÁ** : „Ani to, ani ono! Nýbrž kdo je jako vy vírou a láskou k Bohu v srdci obřezán, ten nepotřebuje dále již nic, neboť to k dosažení věčného života úplně postačí. Za několik let však beztoho k vám přijdou Moji Duchem Božím naplnění učedníci a pokřtí vás Duchem Božím a tím obdržíte vše, čeho je vám zapotřebí. - Nyní víte vše. Večer není již daleko a dnes před sobotou půjdeme kvůli Židům poněkud dříve spát než jindy. Po večeri nebudeme pro dnešek již nic dalšího projednávat.“

15) Tu přistoupí v nejhlubší úctě ke Mně známí dva andělé a prosí Mě, aby směli ještě několik dní viditelně v Mé tělesné blízkosti prodlévat; je to pro ně největší blaženost, jakou kdy pocítili.

16) A **JÁ** nahlas pravím: „Máte odjakživa nejúplnější svobodu, čiňte tedy jak je vám libo; avšak nezapomeňte, jakou službu je vám konat! Ústřední slunce potřebují velkou péči a vy víte kolik je jich v nekonečném Božím prostoru!

17) Praví **oba andělé**: „Pane, o to vše je postaráno a bude i budoucně stejně postaráno!”

18) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, to vím, proto také zde můžete pobýt podle svého přání; neboť ten nejnepatrnější zde z těchto lidí, kteří jsou kolem Mě, je více nežli nescíslná Ústřední, Vedlejší a Planetární slunce! Slunce jsou však učiněna kvůli lidem a musí tedy také kvůli lidem být obstarávána co nejpečlivěji!“ - Andělé se co nejbláženěji ukloní a jdou opět k Mým učedníkům, s nimiž se dají ihned do hovoru a jimž dávají před důležitá poučení o velmi mnohých věcech ve světě.

19) Borus však spěchá nyní domů a stará se o dobrou večeři, kterou dává bohatě připravit.

48. DĚDICKÉ ZÁLEŽITOSTI JAIROVY.

1) Po večeři, která trvala dobře přes hodinu, ptal se **KORNELIUS** Cyrenia: „Vážený bratře, co myslíš?! Máme zde ještě dnes zůstat anebo se máme snad - kvůli nějakým důležitým, na nás čekajícím záležitostem - odtud odebrat? Jsem ti podřízen a zařídím se podle tvého slova.”

2) Praví **CYRENIUS** : „Měl bych vlastně již dnes zrána odcestovat, neboť jistě na mě již čekají nějaké naléhavé záležitosti. Řekni však: Kdo se odtud může odloučit, ví-li co je zde? Těžko by mohl někdo opustit vládného vladaře, kdyby tento řekl: „Chceš-li zůstat, zůstaň!“ Co je však císař proti tomu zde, kde dlí nepopíratelně Tvůrce nebes a Země jako člověk mezi Svými lidmi a mezi Svými anděly?! Mimoto delší lhůtu k pobytu zde obdrželi také jeho andělé, od nichž se můžeme ještě velmi mnoho naučit a dovědět. Á, nyní již vůbec neodejdu! Ani za celé římské císařství by mě nyní nikdo s tohoto místa nedostal, děj se co děj! - Zůstaň jen také! Ode mne máš k tomu úplné svolení a kdyby se i také něco událo, pak kvůli několika dnům dávno ještě Země nezanikne! Mimoto myslím, že u tohoto Pána je o nás mnohem lépe postaráno, nežli z Říma!? A kdyby snad také přišlo něco naléhavého, pak je v ruce Všemohoucího dost prostředků, aby i to nejnaléhavější v okamžiku uspořádal.“

3) Praví **KORNELIUS** : „Vznešený bratře! S tímto rozhodnutím jsem beztoho nadmíru spokojen a dávno si ještě nežádám toto místo opustit! Učinil jsem tento dotaz beztoho jen kvůli politicko-státnímu pořádku. Avšak v jistém ohledu by snad bylo přece jen dobré uspořádat dnes v noci ve městě našimi strážníky, které máme u sebe, tajnou špionáž, abychom se dověděli, co asi lidé soudí o naší přítomnosti zde a co si povídají!?”

4) Praví **CYRENIUS** : „Je-li to milé Pánu, můžeme věc zařadit; jsem však toho mínění, že máme především v Pánu a pak také v oněch dvou andělech nejspolehlivější tajnou policii a že není snad zapotřebí, abychom používali, dokud jsme zde, nějaké jiné. Až budeme budoucně opět vzdáleni této svaté společnosti z nebes, pak budeme muset bohužel používat opět tajných zvědů, abychom měli smýšlení lidí v nutné patrnosti a učinili ihned opatření tam, kde se začínají ukazovat státní nepříznivé pikle. Jak bylo však řečeno, je-li to Pánu milé a přeje-li Si to On, jsem ihned ochoten nařídít to nejvhodnější.“

5) Pravím **JÁ** Cyreniovi: „Zanech toho; neboť Já předně beztoho vím od alfa až do omega, co vše se nyní ve městě říká pro nás a proti nám. Celkem v tom však vůbec nebezpečí není; neboť tento lid je také pro jisté zlomyslnosti příliš slepý a hloupý. Proto zanechte toho všeho! Z Nazaretu nevyjde nikdy povstání, o tom můžete být ujištěni. Ostatně Můj přítel Borus je vždy nejspolehlivější tajná policie; jemu tak lehce něco neujde, - což ve městě ne zrovna příliš velikém jistě není těžké. Mimoto bych mohl říci Svým andělům, aby se pustili do vyzvědačství a mohli byste se jimi v jediném okamžiku dovědět více, nežli kdybyste měli své nejchytřejší vyzvědače 10 let. Avšak, jak bylo řečeno, zde není třeba ani toho, ani onoho - a proto půjdeme zcela bez starosti spát. Jen Jairus bude muset ještě objednat posla do Jerusalemu a opatřit ho oznámením o složení úřadu, neboť zítra budeme projednávat zcela jiné věci.“

6) Praví **JAIROS** zcela smuten, že má nyní opustit společnost: „Pane, nebylo by možné vyhotovit listinu zde a poslat ji poslem do Jerusalema odtud? Dům v Kafarnaum je beztoho mým úplným vlastnictvím i se vším co je v něm. Pozemky, jakož i pole a louky nesměli jsme my kněží beztoho vlastnit a tak je všechno moje v mém domě, který je Ti znám. Nemám tedy v Kafarnaum zatím nic na práci a nepochybně tam nebudu mít ani potom již co dělat; můj dům i se vším, co je v něm, dávám nyní ihned svému milému zeti. Se spisem ode mne v ruce půjde tam

a převezme vše do úplného vlastnictví za státní soudní asistence - jako právní dědic po mé smrti a já a má žena jsme přitom zcela zbyteční. Co se pak týče přátel v Kafarnaum, jsou zde ti pak, kteří jsou ještě v Kafarnaum a počítají se k mým přátelům, nejsou věru návštěvy na rozloučenou hodni. Neboť jsou to vesměs přátelé na oko, ale v srdci jsou bez významu!“

7) Pravím **JÁ** : „Nuže, zůstaň tedy také ty a já místo tebe pošlu do Jerusalemu jednoho z Mých dvou zde přítomných poslů; ten bude s tímto poselstvím dříve hotov, nežli kdybys ty odeslal posla do Jerusalemu. Avšak ne již dnes, nýbrž zítra v sobotu!“

8) Práví **JAIRUS** : „V sobotu se to v chrámu hodí nejméně; neboť vysocí kněží a velekněží na nic nedbají v chrámu tak přísně, jako na svěcení soboty!“

9) Pravím **JÁ**: „Nech toho! Svěcení soboty zachovávají tak velice jen proto, že se proti tomu často nutně jedná a jednat musí, jelikož každý člověk je často nucen v sobotu všelicos dělat; tím se však farizeům dostává příležitost, aby provinilcům svěcení soboty nadiktovali za trest velmi peprné pokání

10) Přines jim však v sobotu zlata a stříbra kolik chceš a oni ihned zruší sobotu a s velkým potěšením přijmou tvé zlato a stříbro. Proto buď, pokud se týče soboty v chrámu, zcela bez starosti; Můj sluha svěřenou jemu záležitost zcela dobře vyřídí!

11) Myslíš, že by bylo farizeům milé, kdyby nebylo nikoho, kdo by pro nějakou naléhavou záležitost sem tam zneuctil domnělý den Páně? Ó, tu buďme zcela klidni! Čím více se vyskytuje zneuctívání soboty, zejména u bohatých, tím více chrámoví pánové potají jásají!

12) Proto ještě jednou řečeno: Buď v té věci jen zcela bez starosti! Můj posel bude zítra, dokonce během obětování, které se koná každou sobotu, znamenitě přijat! Neboť vstoupí do chrámu s těžkou zlatou přílohou a tak bude farizeji s tvářemi co nejvládnějšími a s otevřenou náručí přijat; mimoto čeká beztoho již deset čekatelů na místo představeného, za něž nabízejí velké peněžité obnosy. A tak jim a zejména však templářům přijde tvé složení úřadu velice vhod.

13) Bude poté ihned za známých obřadů sobota v chrámu přerušena a předsevzata dražba na místo představeného v Kafarnaum; a ty se navrátilším se poslem dovíš dokonce i jméno nástupcovo.

14) Hle. tak se nyní mají věci v Božím domě v Jeruzalému, zvaném také „město Boží“, ač je to nyní vlastně město satanovo. Ježto jsou nyní všechny věci dobře zařízeny, půjdeme spát, neboť zítra pro nás nastane záhy den!“

49. JAIRUS SKLÁDÁ ÚŘAD. PÁN V SYNAGOZE.

1) Po těchto Mých slovech jdou všichni spát; jen Moji bratři, matka Marie a Borus jsou ještě zaměstnáni v kuchyni, aby připravili vše potřebné pro nastávající sobotu. Také Sára a Lydie pomáhají Marii a velmi horlivě se točí v kuchyni. Když mají vše v pořádku, jdou také spát; zrána je jako obyčejně Marie první na nohách a probouzí ty, které potřebuje ještě dávno před východem, aby měla v pořádku a pohotově vše, co budeme potřebovat během dne, podle židovského zvyku ještě před začátkem soboty. Také Borus je velmi činný a tak nežli všichni vstaneme, jsou již všechny stoly prostřeny.

2) Pod širým nebem se zpívají ranní žalmy a na četných stolech již, čekají dobře připravené ryby, chléb a víno na ty, kdož je budou požívat.

3) Poté jdeme ke snídani a po snídani posílám ve známé záležitosti posla do Jerusalemu. Jairus čeká velmi starostlivě na návrat poslův, který ovšem mešká jen tak dlouho, pokud musí s templáři jednat způsobem čistě lidským. Ježto však jednání trvalo nicméně asi dvě hodiny, vrátil se sluha také teprve za dvě hodiny k velké radosti Jairově a přinesl mu vedle zprávy o radostném přijetí jeho výpovědní listiny také adresu chvál, a díky za jeho věrně spravovaný úřad a je mu zároveň také sděleno jméno jeho nástupce s, prosbou, aby mu byl v případě nutnosti radou a skutkem nápomocen, bude-li toho potřebovat.

4) **JAIRUS** je nyní zcela veselý a praví Mně: „Pane, děkuji Ti z hloubi srdce za toto divuplné vysvobození z úřadu, v němž bych se musel po takových Bohu se protivících služebních poměrech zřejmě stát kořistí satana!“

Pravím **JÁ** : „Nuže, neřekl jsem ti, že jde-li o skvělé obchody templářů, může být sobota i uprostřed obětování v každou denní hodinu přerušena? Z toho však snadno poznáš, nakolik templáři dbají Boha a jeho svatých zákonů!

6) Nyní však kvůli lidu navštívíme nicméně synagogu a tam uvidíme, co vše budou fariseové dělat a čemu učit; avšak zaujmeme místo zcela vzadu, abychom nebyli nafoukanými farizeji a staršími lidu tak brzy zpozorováni!"

7) Praví **JAIRUS** : „Ale já dovnitř nepůjdu, neboť mě zná každý chlapec; kdybych byl v synagoze, musel bych zaujmout vpředu v presbytáři místo představeného a tím byste byli prozrazeni.“

8) Pravím **JÁ** : „Jen se nestarej! Neboť radím-li já, co se tu má stát, pak můžeš beze vší další starosti podle toho jednat a nebude ti vlas na hlavě zkríven! A tak se tedy vydejme všichni na cestu!“ - Poté jdeme a přijdeme brzy k synagoze.

9) Když vstoupíme do synagogy, ukáže se, že je velmi prázdná a že jen službu konající fariseové naplňují presbytář. Ponenáhlu přichází několik starých Židů a zaujímají místo ve svých lavicích, aby si tam hezky „con amore“ (s láskou) odbyli svůj dopolední spánek.

10) Po vykonaném obětování a tupém odbručení zákonů, několika řemeslných žalmů a velipísně Šalamounovy, vystoupí na řečniště **jeden řečník** a začíná s notně chraplavým hlasem kázati toto: „Milovaní v našich otcích Abrahama, Izáka a Jakoba! Žijeme nyní ve velmi stísněné době - téměř v takové, jako za Noema, jenž stavěl archu a konečně se na rozkaz Jehovův do ní uzavřel i se svou rodinou! Stojíme nyní na svatém místě, o němž Daniel prorokoval, díváme se na předpovídanou jím ošklivost zrušení - jako se museli dívat spoutaní otroci pohanské čarodějnice Megery na utrpení svých bratrů a bolestně očekávat až také oni budou položeni do roztaveného kovu - a nemůžeme se pohnout ani vlevo ani vpravo! Stojíme zde opuštěni jako nějaký již dávno odumřelý kmen stromu na vrcholu hory na výmluvný důkaz, že kdysi také v této výškové oblasti byly asi bujné lesy! Co tu však dělat? Toť velká otázka! Diamantová koruna tomu, kdo by byl schopen nalézt na to vhodnou odpověď! Necht' však uváží dobře naše nanejvýš vázané a všemi řetězy světa spoutané postavení!

11) Na jedné straně sedí nám jako celá hora Sinai na samé šíji Římané, na druhé straně syn tesaře, který se najednou jako z mraků spadlý stal z pouhého domácího ťulpasa prorokem, jaký ještě nikdy mezi námi nežil od doby Abrahamovy. Všechno běhá za ním, velcí i malí a mladí i staří! Kdyby dnes Sám Jehova sestoupil k Zemi, je velká otázka, zda by konal a mohl konat větší skutky! Každou nemoc uzdravuje pouze slovem na dálku, mrtvé povolává z hrobů a vrací jim úplně zdravý život! Prikazuje také větrům a mořským vlnám a ony ho poslouchají jako otrok svého pána! Mluví-li, vyzaruje z něho všude nejhlubší božská moudrost a všichni jsou mocí jeho slova strhováni a chodí od města k městu za ním. K tomu má ještě pevně na své straně římské velmože, kteří mu jsou k službám legiemi, kdyby je potřeboval. Stojíme tedy přímo na okraji nejstrašnější propasti, abychom jí byli v každém okamžiku pohlceni a nemáme na naší straně jediné smrtelné bytosti - až na tyto staré spáče v synagoze! Tu se ještě jednou táži: Co dělat?

12) K čemu jsou nám nyní Mojžíš a všichni proroci, k čemu Sám Jehova, jenž hovořil s Mojžíšem a proroky, nás však nyní již více nežli celé století nechává vězet v nejhlubší bažině!? A ačkoliv křičíme, že by nás mohlo být slyšet až u Hvězd, přesto se ještě Jehova nehlásí a nechává nás v hanebnější bryndě hůře nežli nějaký zcela ztřeštěný ženich svou ubohou nevěstu, kterou desetkrát svedl a učinil nešťastnou! Avšak máme zato ještě čestný titul „národa Božího“, zatím co domněle bezbožní pohané požívají veškeré vážnosti a mají všechnu moc i všechna bohatství Země, jak to podle Písma zaslíbil Jehova svému Davidovi, - což se však nikdy nesplnilo!

13) Platí tu, zcela božsky vysoce řečeno: „A tvého království nebude věčně konce! Pohlédněme tedy na to věčné království Davidovo! Ó, ty krásná lži proroka, lichotícího Davidovi! Jak často již byl konec s královstvím Davidovým! On sám měl již potěšení dožít se toho po boku svého syna a kdyby byl syna nezajal, pak by byl mohl dobrý David svému sladkému Jehovovi třeba 10.000 žalmů prozpěvovat, byl by Absolon přece jen seděl na trůně! - Nechme však minulost stranou a pohlédněme nyní na ono zaslíbené věčné království Davidovo! Ó, krásné království! Snad se duše Davidova odebrala do římských césarů, jejichž říše má, aspoň nyní, mnohem větší naději na věčné trvání, nežli šnečí království velkého muže podle srdce Božího! Bratři, nenahmatali jste ještě rukama, že naše celá stará nauka je pouhá báj, na níž není jinak nic jiného, nežli vybásněná jména pravěku?! A my blázní lpíme ještě na ní, jakoby tu skutečně bylo možné získat nějakou spásu! Který lidský osel anebo vůl by strpěl ještě na těle starý nadobro rozedraný kabát, když by zaň mohl mít z nejlepších látek deset nových?!

14) Dějiny a vlastní zkušenost nám nad slunce jasně ukazují, že na celé mojžíšské nauce a na všech prorocích není více reální důležitosti, nežli na nějakém dutém prázdném ořechu - a přece na ní téměř hladově lpíme jako na nějakém jistém výpočtu a ze samé zakořenělé hlouposti se s místa nehýbeme, i když nám již voda všemi otvory teče do těla jako Jordán do Mrtvého moře!

15) Proto vzhůru, bratři, připojme se také k synovi tesaře a budeme zachráněni! Neboť on koná před našima očima to, o čem praotcové nikdy nebájlí ani o Jehovovi, Kterého neviděli právě tak jako my. Myslím, že tímto mým výkladem je nyní těžká otázka mnou položená zároveň zodpovězena; jedněte podle toho a povede se nám všem ihned fysicky i mravně lépe!

16) Roban, náš starší předešel nás první dobrým příkladem; následujme ho a žádný z nás nechybíme! Snad je právě tento předtím málo povšimnutý tesař Ježíš úplně způsobilý k tomu, aby aspoň na nějakou dobu zřídil ono opravdu nešťastné, domněle věčné království Davidovo! Neboť při jeho nepochopitelné magické moci, s níž se nemůže měřit žádná moc světa, je především možné, aby nahnal velmi pověřivým Římanům takový respekt, že by se jejich mocné legie mohly až příliš brzy rozutéci.“

17) Tu povstávají **starší**, zákoníci, fariseové a levité a praví: „Rozumíš špatně Písmu, můžeš-li mít takovou kaciřskou řeč, na níž se sice v jistém pozemském ohledu zdá něco být, ale která je v duchovním ohledu černým zločinem proti nepopíratelnému Božimu majestátu a pro kterou jsme nuceni vyhodit tě pro naši spásu z naší společnosti mezi pohany!“

18) Praví **řečník**: „Myslíte, že mě tím snad potrestáte? Ó, tu se silně mýlíte! Chcete-li zůstat blázny a jako takoví hladovět, pak jen stále dělejte to, abyste zůstávali ve své staré noci a temnotě! Vy staří hlupáci, uveďte mně jediný příklad, kde by nějaký Boží řečník povolal z hrobu v život mrtvého, jako tento náš tesař!“

19) Praví **starší**: „To bude činit Bůh o posledním soudu!“

20) Praví **řečník**: „Váš Bůh vám bude o posledním soudu něco pískat! Žádný člověk neví ani slůvko o tom, že by Jehova, jak Ho známe z Písma, povolal kdy nějakého člověka ze smrti zpět do života! Jelikož to nikdy žádný člověk nezažil a na sklonku svého krátkého pozemského života neměl před očima nic jiného nežli jistou smrt, bylo mu velmi úzko a začal se s velmi smutnou myslí tesklivě tázat: „Co jsem a kam přijdu, když je tento život u konce?“ A jelikož nikdy nechybělo tak zvaných sluhů Božích, jimiž máme my směšnou čest býti, museli k potěše mnohých se tázajících a k dobru svých vlastních co možno nejlepších cílů vynaléztí přece jen něco, co by mnohé velmi bystře se tázající v něčem uklidnilo a tím se objevilo probuzení o posledním soudu, kterému vzdálená nebesa nedají bezpochyby nikdy povstati; a my myslící blázni se tím však také ještě necháváme přemluvit a jsme potom slepí k nejdůležitějším opravdovým skutkům a událostem, které se dějí před našima očima, nosy a ušima! Copak je to opravdu něco vznešeného pro muže, když se jako stařec stále ještě nemůže zcela oddělit od zplesnivělého tak zvaného dudláku?

21) Co chcete tedy ještě se starým krámem Židů, který se při nynější osvětě národů nebude moci udržet ani půl století? Takovým bláznem jistě nebudu, abych vyčkával konec této slepé nauky, na které není jinak nic jiného, nežli prázdná dějepisná jména anebo však také jména a pohádkové báje, které snad zprvu vykládaly spatra kojné svým kojencům a z nichž pak vyrostlí kojenci slátali báječné Boží nauky, v nichž nelze objevit žádné soustavy ba ani jiskry nějakého logického pořádku podle způsobu řeckého.

22) Nebyl-li tedy Jehova s to mluvit a učit logicky jako nějaký ubohý řecký filosof, pak ať jde napřed do školy k Řekům nežli začne učit pravdě, pořádku a moudrosti Svě národy nikterak všeobecně padlé na hlavu!

23) Ale budiž věčně daleko ode mě, abych si Jehovu nepředstavoval moudřejším nežli nějakého proroka vzdělaného svou chůvou, jenž při vši své ostatní hlouposti má ještě právě tolik přirozeného důvtipu, aby podával tak temnou nauku, že by jí především on sám jako první vůbec nerozuměl a rozumět nemohl, což je vlastně do jeho plánu vloženo již proto, aby taková nauka byla tím méně chápána nějakým jiným člověkem! - Přestaňte mi s vaším Jehovou! Věřu, jako čestný člověk musím se nyní stydět, že jsem mohl kdy přilnout k takové nelidsky hloupé nauce!

24) Bylo-li však na počátku něco na Mojžíšově nauce, pak je toto „něco“ nejnižším lidským darebáctvím nyní jistě tak překrouceno, že z toho však také nemáme již nic jiného, nežli zcela nesprávně vyslovovaná jména!

25) Proto budu ještě dnes učedníkem tesaře Ježíše! On je dobrý a poctivého chlapa jistě tak neodmítne jako vy!“

50. ŘEČI STARŠÍCH O POMĚRECH V ŽIDOVSTVU.

1) Praví **starší** hrozně udivení nad řečníkem: „Neznaboh! Rouhač! Víš, že bys nyní přesně podle Mojžíše za tuto tvou přerouhavou řeč zasluhoval, abys byl ihned v synagoze kamenován? Jak se můžeš odvažovat zviklat ostatní lidi v jejich nejpevnější víře a uvádět je v pochybnost o Bohu a Mojžíšovi proto, že sám nemáš víru?“

2) Máš skutečně tak pramálo rozumu, že nemůžeš ani poznat že tu věk žádného člověka nestačí na to, aby se stali několika-tisíciletou zkušeností moudrý a věřil jen tomu, co sám prožil? Proto Bůh. ze Svého Ducha učil lidi písemným znaménkám, aby jimi svým potomkům zaznamenali to co prožili a co jejich potomci sotva kdy opět prožijí, aby se také jim dostalo prospěšné znalosti o tom, co sami budou sotva moci ve své době prožít, protože každá doba přináší něco jiného. Tomu nás již hmatatelně učí zkušenost našich nemnohých dnů, které je nám na Zemi prožívat, neboť žádný rok, žádný měsíc, žádný týden a dokonce žádný den se nerovná úplně druhému v tom, co se tu děje! Bádej podle kroniky zpět a dáme ti vše co máme, budeš-li s to nám dokázat dobu, v níž by se bylo událo právě to, co se stává před našima očima a ušima!

3) Mají-li se však věci na Zemi nepopíratelně tak a ne jinak, co potom chceš se svým lehkomyšlným a hrubým podezíráním Písma, které je svatým odkazem našich praotců nám, jejich potomkům a jasných rysech nás učí, co vše oni jako zbožní, Bohu oddaní lidé prožili a jaká opatření byla učiněna, kterými by jejich potomci mohli žít lehčí a uspořádanější život, nežli tomu bezpochyby bylo u nich!?

4) Copak ty myslíš, že jsme dokonce tak hloupí, že by nám nebylo možné posoudit, co se nyní děje před našima očima? Ó, tu se velice mýlíš! My však používáme moudrosti našich otců, kteří vše dříve mnoho let podrobovali důkladné zkoušce, nežli to přijali jako to, čím se to ukázalo!

5) Kdyby bývali naši předkové tak lehkověrní jako ty, pak by proroky nekamenovali! Když však viděli, že se pravý prorok ani pod usmrcujícím deštěm kamení ani o vlas neuchýlil od toho co vypovídal, pak jeho výpověď nabyla ovšem jinou tvářnost a otcové ji přijali jako vycházející od Boha!

6) Když však naši otcové při přijímání nového zvěstování vůle Boží lidstvu prorokem takto kriticky postupovali, je potom jen poněkud rozumné předpokládat, že by naše Boží nauka nebyla nic jiného nežli jen pamfletem (hanopisem) nějak nezralých, dobromyslně lehkomyšlných mladých hochů, kterým by činilo potěšení dělat si blázný ze všech pozdějších generací?!

7) Prohlásil jsi nás za blázný a hlupáky; ale je velkou otázkou, nejsi-li ty mezi námi bláznem největším!? Neboť soudit o svých bratrech tak necitelně jako činíš ty, nesluší se muži z kmene Levi!

8) Chtěl-li jsi nás však svou špatnou řečí pouze zkoušet, zda jsme při mimořádných událostech této doby ještě tím, čím máme být jako opravdoví Židé, pak jsi k tomu zvolil špatný způsob a vlastně jsi sebe úplně odhalil jen ty sám před námi takovým, jakým jsi ve svém srdci.

9) Neboť každý člověk se nejvíce prozrazuje ve své slepé horlivosti a dosvědčuje o sobě, jakým je ve své mysli; neboť tehdy dává svým zamilovaným ideám, svému smýšlení a vášním zcela volný průchod.

10) Ale střízlivý posluchač si pomyslí svůj díl a má přitom tu výhodu, že poznává ze základu svého přítele.

11) Copak myslíš, že nevíme, že se do naší Boží nauky, zejména do její výkonné části zahrnily značně velké zlovyky, které Mojžíše a proroky bohužel nezřídka hůře zakrývají, nežli nejhustší bouřlivá mračna slunce? Avšak čisté, nefalšované Písmo nemůže být pokryto takovými mraky a zákoník bude přece jen vždy vědět, jak je na tom s čistou pravdou.

12) My všichni vidíme tak dobře jako ty, že tyto zlovyky usmrtí nakonec u lidí čistou Boží nauku jako zlí červotoči zdravý strom, avšak také jen u lidí tobě podobných; ale přesto nauka o sobě zůstane čistou a bude mít za všech dob své čisté a pevné vyznavače.

13) Neviděl jsi ještě nikdy strom, na jehož větvích se zakořenilo k záhubě stromu pro lidi mnoho zlých cizopasných rostlin, které berou potravu z téhož stromu? Přestává však proto vlastní základní strom být tím, čím v podstatě je?

14) My lidé nedovedeme ovšem svými hloupými smysly pochopit důvod podobných zrůdností; ale přece jen poznáváme, že by nemohly vzniknout, kdyby tomu nechtěl všemohoucí a nejvyšší moudrý Bůh. Pročpak musí být vlci, kteří tu jsou jen proto, aby hubili pokojná a naprosto neškodná stáda jehňat a aby se sytili jejich krví a masem? Proč tu musí být lev, medvěd, tygr, hyena a jiní dravci, proč vedle něžné holubice mocný hltavý orel? Hle, to jsou pro nás krátkozraké lidi nevýstižná tajemství a my je nedovedeme vysvětlit!

15) Rolník obdělává pole; vše je tu v nejúplnějším požehnání; rozšiřuje již své zásobárny, aby pojmuly nové požehnání. Ale jednoho dne přijde pojednou zcela neočekávaně bouřlivá hodina - a celé požehnání je zničeno! Nemohla by se tu případně položit otázka a říci: „Bože, když jsi chtěl, aby toto pole nepřineslo rolníkovi žádné plody, protože je snad hříšník, pak bys měl přece mít dost moci, abys v zárodku zničil požehnání pole, čímž by byly rolníkovi ušetřeny výlohy a námaha!“ Ale hle, toto se před našima očima velmi často děje a nikdo není s to udat jen poněkud rozumný důvod toho.

16) Rovněž tak vidíme tu a tam více méně praktické úchyly jak v čisté nauce Mojžíšově v chrámu, tak také u všech jeho vyznavačů; vidíme poutníky na scestích; vidíme na starém stromě života velkou spoustu cizopasných rostlin. A můžeme snad my za to? To všechno jsme my neučinili a nechtěli, že to tak je, nýbrž to jsme již tak našli a musíme to snášet, i když nám to také v ústech připadá sebetrpčí.

17) Ale proto našemu duchu není nicméně položena žádná mez, abychom snad cizopasně rostliny na stromě života ochotně přijímali jako jedno a totéž. Nám zůstává strom přesto ve své původní ryzosti a jeho cizopasně rostliny se považují za to, čím jsou; a proti této životní moudrosti nemůže ani Bůh činit nějakou námitku. Bůh by byl jistě pošetilým Bohem, kdyby ke každému jednotlivci z nás řekl: „Jdi a zboř chrám, který se úplně zaneřádl; neboť Já, Bůh, snáším velmi nelibě jeho ošklivosti!“ Nemohl by tu jednotlivý slabý člověk svému Bohu odpovědět a říci: „Pane, hle, jakou to nesmyslnost žádáš ode mě, Svého ubohého slabého tvora? Obtěžuje-li Tě má jsoucnost, pak Tě to stojí jen jedinou myšlenku a více mě nebude; avšak žádat ode mě věci nemožné je tolik jako poroučet komáru, aby svou nezvětšenou přirozenou silou vzal na hřbet slona a odnesl odtud!“

18) My tedy myslíme, že Bůh je až příliš moudrý, než aby nepoznal, že žádný člověk nemůže proti dravému proudu plout!

19) Řekni nám nyní, zda jsi uznal úplnou pravdu naší řeči a my ti promineme vše, z čeho jsi nás zde slepě a pošetile obviňoval!“

51. SVĚDECTVÍ JEDNOHO ŘEČNÍKA O ARŠE ÚMLUVY.

1) Práví **řečník** jenž při tomto skutečně zcela případném poučení nepozbyl ani na okamžik svůj vpravdě stoický klid: „Milí přátelé a bratři! To, co jste mi nyní kázali, vím tak dobře jako vy; nicméně však mě těší nyní poprvé v mém životě mezi vámi to, že se mi při této příležitosti dostalo velikého štěstí zvědět, že nejste právě tak jako já padlí na hlavu! Co jste mluvili, je pravda; ale má otázka proto přece jen není zodpověděna.

2) Je tomu tak, jak jste říkali, což poznávám u sebe velmi jasně, ačkoliv jsem vám chtěl zdánlivými protidůvody zasadit jen ránu do žeber, kterou by se otevřela vaše neustále zavřená ústa. A hleďte, podařilo se mi, že jste poprvé během našeho dvacetiletého shromažďování a působení mluvili se mnou zcela otevřeně.

3) Avšak ani můj, ani váš jasný názor nezmenšuje zlo, v němž očividně jsme. Je a zůstává velkou důležitou otázkou, co máme nyní počít.

4) Já, syn velekněze jeruzalemského, vyrostlý a vychovaný v chrámu, vím až příliš přesně, jak je tomu s archou úmluvy. Dřevo, stříbro a zlato je ještě to staré; ale Aronova vždy zelená hůl je na prach suchá, tabule se zákony jsou rozbity, mana trvá už jen v představě! A ohnivý sloup, kde asi ten je?! Víme z análů (letopisů) Písma, že každý nepovolaný přišel o život, dotkl-li se truhly neposvěcenými rukama; nyní lze truhlu obstoupit a podle libosti se jí dotýkat a žádný smrtící oheň z ní nevyrazí.

5) Chtějí-li cizí cestující shlédnout za mnoho peněz a při svatosvatě zapřísáhlé mlčenlivosti tento starý div, povolí se jim to bez jakékoli nesnáze, ale teprve příští den po uděleném svolení. Tu se pak ohnivý sloup opět uměle ukáže, ale pamatujte si, ne nad skutečnou starou truhlou, nýbrž nad truhlou uměle napodobenou z kovu! Tato truhla má uprostřed na nejvyšším místě

černý pohár zřízený tak, že tento v poklopu upevněný a až k povrchu poklopu do něj zapuštěný pohár nelze v nejsvětější, o sobě zcela temné komoře snadno spatřit pro vytryskující jasný a velmi hustý plamen. Do tohoto poháru se dává nejjemnější éterický naftový olej, smíšený s jinými vonnými nejjemnějšími oleji a zapaluje se asi hodinu napřed; takto pak hoří do výše asi 6 pídí a představuje to tedy ohnivý sloup.

6) Když zvědavci okoukli s velkým zalíbením tento velký ohnivý sloup a přejí si vidět vnitřek truhly, bývá poklop i s vysokoplanoucím ohnivým sloupem vždy s formální obřadností a s prázdnými modlitbami zcela opatrně snesen na pozlacený podstavec a divákům bývají ukazovány nové Mojžíšovy desky ovšem jako pravé, rovněž i mana, která je však také zcela čerstvá, dále zelenající se hůl Aronova a podobného více, co obsahuje truhla.

7) Mnozí diváci tím bývají zcela uchvázeni; mnozí, zejména Řekové, vycházejí však potají se usmívajíc ze svatyně a nakonec říkají: „To je skutečně zcela pěkná kompozice (sestava)!“ Většina jich jen lituje, že ostatní chrám je v takové špině. Pravím vám, chtěl bych dokonce uzavřít velkou sázku, že v této době je stará truhla na všechny časy odklizená a že její místo a posláni zastupuje nyní trvale nová kovová truhla.

8); Nechcete-li mi to však věřit, přestrojme se například za Římany, pojďme do Jerusalemu, vstupme do chrámu a počínejme si tam jako cizinci; ihned se dostaví služební duch, který se nás bude dopodrobna vyptávat odkud jsme, co v Jerusalemu hledáme, jak dlouho se v „Božím městě“ zdržíme, kam se potom odebereme a zda cestujeme s hodně penězi, zda snad nemáme na prodej zlato nebo stříbro a zda nechceme po zapravení zcela nepatrného poplatku vidět svatyni. Pak se zeptejme pouze na cenu a řekne se nám něco o 100 librách stříbra. My však potom řekneme, že je to příliš mnoho a že vůbec netrváme na tom, abychom viděli takové věci; je-li to možné za 10 liber, pak souhlasíme. A navštívíme všichni za pouhých 10 liber svatyni, učiníme-li napřed dotyčnému vrchnímu strážci slavnostní slib, že z toho nikde za nic 'na světě nic neprozradíme ani v zemi židovské, ani v žádné jiné daleko vzdálené cizí zemi a že také nikomu neřekneme, že jsme byli ve svatyni. Toto zcela snadno slíbíme a tak se dostaneme jako nepraví Římané do svatyně a můžeme se pak sami přesvědčit, zda je z toho všeho, co jsem vám dříve sdělilo arše úmluvy jediné slůvko vylháno.

9) A milí přátelé a bratři, viděl-li člověk s trochou jasnějšího rozumu takové věci na vlastní oči ve svatyni, kde sám při takových příležitostech sloužil jako zchytrale používaný nádeník, pak bude čestnému člověku zajisté provždy trpkou věcí dělat hanebně placeného podvodníka a lháře lidu! Jak často jsem si tehdy u sebe pomyslel a řekl: „Je-li ona domněle nejživotnější svatyně, na níž spočívá celá božská nauka a všechny zákony, pouhé skrytě udržované darebáctví, co potom soudit o celé nauce a o zákonech?“ - Já jsem nyní domluvil, nyní mluvte zase vy; jsem ochoten vás poslouchat.“

10) Praví **starší**: „Copak ti bylo dovoleno takové tajemství prozrazovat? Nemusel jsi vykonat přísahu věčného mlčení, nežli tě propustili z chrámu jako zasvěceného?“

11) Praví **řečník**: „Ovšem; ale nyní jsem tak smělý, že nebudu zachovávat tuto hloupou přísahu, která pro mě nemá a mít vůbec nemůže žádnou cenu, nýbrž vyhlásím celému světu, jak je podváděn! A zde v Nazaretu to nebereme s těmito věcmi beztoho příliš přísně a tak se může člověk odvážit takovou podvodnou přísahu porušit, aniž by si z toho dělal svědomí.“

52. OBHAJOBA STARŠÍCH.

1) Praví **starší**: „Nyní uznáváme, že máš v jistém ohledu pravdu, ale veskrze přece ne; na to jsi ještě co do zkušenosti aspoň o 20 let pozadu. Chrám sice vypadá nyní tak, jak jsi říkal; ale nebylo tomu vždy tak. Neboť hle, dovedeš-li opravdu důkladně a důsledně myslet, pak musíš nutně potvrdit jako nezvratně pravdivou větu: „Kdyby tu nikdy nebyvalo pravé a skutečné, nemohlo by také nikdy člověku napadnout dělat falešné a nepravdivé.“ Proč dostáváme v naší, ve všelikých uměních převelice probudilé době až příliš často falešné diamanty, falešné perly, jakož i falešné zlato a stříbro.

2) Víme, že Peršané zhotovují nejlepší a nejjemnější šály a jiné látky na šaty a také jim dávají podle jejich tajného umění nejtrvanlivější barvy, proto jejich výrobky mají také vysokou cenu. Když však dnes přijdeš na trh do Jerusalemu, do Sicharu anebo dokonce do Damašku, pak musíš být důkladným znalcem zboží, abys nekoupil v našich zemích pouze napodobené,

tedy falešné a špatné látky za pravé perské za vysokou cenu, v jaké se obvykle perské látky kupují! - Co však z toho vyplývá?

3) Hle, kdyby nebylo nikdy pravých diamantů, nikdy pravých perel, nikdy pravého zlata a stříbra a nikdy pravých umělých perských látek, nikdy by také žádnému člověku nenapadlo, aby je falešně napodobil. A kdyby to pravé nemělo tak vysoké ceny, pak by jistě také nebylo falešného napodobování; neboť jistě žádnému člověku nenapadne vyrobit falešný vápenec, protože pravého vápence je nevýslovné množství. Nyní si zajisté dovedeš velmi snadno představit, že by se nedělala nikdy falešná truhla s ohnivým sloupem, kdyby dříve nebyvala skutečně truhla pravá a divuplně pravdivá.“

4) Práví řečník jménem **CHIVAR** : „Zcela dobře! To je jasné; je však otázkou, co se tu tedy stalo, že stará archa úmluvy jaksi odumřela! Ona vsukutku ještě existuje a bývá občas ještě na místě truhly falešné v nejsvětější síni, - což se však v této době téměř již vůbec neděje pro časté návštěvy, kterých se nyní nejsvětější síni dostává, ač se zcela přesně ví, že sotva ještě před 30 lety nesměl žádný člověk vstoupit do svatyně mimo velekněze, který měl právo sedět na stolici Aronově a sám velekněz podle obvyklého předpisu jen dvakrát do roka; jen v mimořádných případech směl vstoupit do svatyně také třikrát až čtyřikrát.“

5) Jak se tedy stalo, že svatyně zůstala svatyní pouze podle jména, v podstatě je však právě tak málo svatyní, jako tato naše synagoga zde?“

6) Práví jeden zkušený **starší**: „Co k tomu mohlo být podnětem a příčinou nevím ani já, ani žádný zasvěcenec v celé Izraeli; jenom je skutečně jisté to, že po hanebném zavraždění kněze Zachariáše mezi obětním oltářem a svatyní ohnivý sloup nenadále uhasl a od té doby se již neobjevil přes všechny prosby a modlitby.“

7) Že však taková událost nemohla být lidu oznámena, zajisté uznáš! Neboť to by bylo způsobilo právě u lidu příliš velké hnutí; k tomu Římané v zemi! jakou krvavou lázeň a jaké zpusošení by to muselo mít za následek!

8) Takto však mimo nás zasvěcené žádný člověk v celé Izraeli nic o tom neví a tito Galilejci, kteří zde spí a stěží asi slyšeli naše tiché šeptání, nic by neučinili i kdyby také nespali a i kdyby to také věděli, poněvadž vesměs málo věří a jsou více Řeky nežli Židy a pro praktický život již dávno vycházejí ze zásady, že náboženství musí být, aby byl udržován na uzdě prostý lid, kterého může malá vzdělaná část tím snáze používat ke svému prospěchu; a tu je zcela lhostejné jaké mystérium (tajemství) je základem náboženství.“

9) Co tu záleží pravému lepšímu Galilejci na tom, zda je truhla pravá či nepravá, jen když má nutný vliv na obvyklejší lid, jenž je pověřivý a dá se velmi snadno oslepit? Proto zde v Nazaretu, v Kafarnaum a v Chorazinu lze již být mezi dobrými známými a přáteli dost otevřený, aniž by se tím způsobila nějaká škoda; co se však týče Řeků a Římanů, tu víme, s kým máme co dělat!

10) Také kazatele Jana, jenž prováděl několik let v Betabaře nepřístojnosti, uvrhli do vězení z větší části, protože byly obavy, že by jako syn Zachariášův, který nedal jerusalemským kněžím veskrze žádné dobré vysvědčení, mohl snadno vědět něco o falešné truhle a lidu to vyrazit!

11) Také tesař je tak pronásledován, protože při jeho zřejmě prorocké vlastnosti nutno se obávat, že by mohl něco o tom sdělit lidu! Proto ať to zůstane mezi námi ještě nadále tajemstvím a nesmíme se dávno ještě tak zbůhdarma zahazovat!“

12) Práví **CHIVAR** : „To je ovšem zcela zoufalá historie; jen aby ti tam dole u hlavního vchodu neslyšeli něco z našeho rozhovoru!“

13) Práví **starší**: „No, vždyť jsme vlastně spíše jen bručeli než mluvili a ti tam dole slyšeli z toho asi pramálo! A i kdyby také něco slyšeli, jsou to většinou Řekové a Římané a nerozumí, co jsme tu mezi sebou projednávali. „

14) Práví **CHIVAR** : „Já jsem však mezi nimi upozoroval tesařova syna Ježíše, vrchního místodržícího Cyrenia, představeného Jaira, velitele Kornelia, Fausta a jiné známé lidi!“

15) Práví **starší** : „To jsou lidé, proti nimž se beztoho nemůžeme chránit; zda to slyšeli či ne, to je jedno! Chťejí-li to lidu oznámit, pak dávno nepotřebují naši rozmluvu, neboť oni bez nás jistě už dávno až příliš jasně vědí, jak je to s truhlou v chrámu; a nechtěj-li to, pak tato naše rozmluva jistě k tomu nebude pohnutkou, - a tak již můžeme být zcela bez starosti! Nyní však dbej me toho, abychom jako zasvěcení nikde nerozhláškali tuto pochybnou věc; a bude-li se to muset jednou stát, bude k tomu zajisté třeba největší opatrnosti!“

53. CHIVAR VYDÁVÁ SVĚDECTVÍ O SKUTCÍCH A ŽIVOTĚ JEŽÍŠOVĚ.

1) Praví **CHIVAR** : „Věřu, vaši moudrost musím pochválit! Jakkoli již dlouho žijeme a působíme pospolu, nenaskytla se ještě nikdy příležitost, při níž bych vás byl mohl, moji druhové, poznat tak jako dnes a zvláště mě nyní těší, že mám také ve vás na své straně lidi místo hloupých chrámových sluhů; ale přesto vše zůstává zjev toho tesaře něco nejvyš mimořádného, co kdy bylo lidskými smysly vnímáno od té doby, co je Země obydlena lidmi. Tu se musí Adam i se všemi svými tisíciletými zážitky a viděními schovat! Takový Enoch patří k duchovní žebrotě; Abraham, Izák a Jakob, Mojžíš, Aron a Eliáš jsou proti nám chudši! Jeden den přináší nyní více nejvyš obdivuhodného a nikdy neslýchaného, nežli kdy prožili všichni praotcové a arciotcové!

2) Já sám jsem včera a také již dnes činil tak zpovzdáli tajného pozorovatele všeho toho, co se událo v domě a mimo dům starého Josefa. Povídám: nic než zázrak na zázrak! Dva viditelní úplně živí andělé mu slouží! Faustova žena byla v Kafarnaum a tesař ji chtěl mít u snídaně; avšak k tomu by byly třeba téměř 4 hodiny, aby se dostala z Kafarnaum do Nazaretu. Co se však stane? Tesař pokyne oněm dvěma nanejvyš zřejmým andělům. Andělé jen na několik okamžiků zmizí a přináší se zcela veselou myslí krásnou Lydii, Faustovu ženu, do Nazaretu! - Co tomu říkáte? To je zajisté zřejmě více nežli můžeme pochopit?!“

3) Táhá se **starší**: „Co jsi ještě viděl?!“

4) Pravil **CHIVAR**; „Znáte přece Jairovu dceru a víte také, že dvakrát zemřela a že podruhé ležela již několik dní v hrobě, víte též; ale nevíte, že tato Sára, Jairova nebesky krásná dcera se stala Borusovou ženou! Není to neslýchané, že se dvakrát úplně zemřelá ženská bytost stane ženou muže a to sňatkem, jakého Země ještě nikdy nezažila?! Když jí syn tesařův žehnal, viděla nebe otevřené a nesčíslné zástupy naplňovaly vzduch a chválily Boha, že prokazuje lidem této Země takovou poctu a milost. Když však Ježíš této dvojici požehnal, uzavřela se na viditelný pokyn tesařův nebesa a jen dva andělé zůstali jak byli dříve a jak je zde v synagoze můžete vidět tamto poblíž dveří stojící v podobě dvou nebesky krásných jinochů. Pozorujte je a rcete zda mohou být odjinud, nežli čistě z nebes!

5) Když se však nyní vše takto zázračně má, což nikdo z nás nemůže popřít, proč tedy nemáme syna tesařova považovat za něco vyššího, nežli jen za žáka Esejců, které nemohl nikdy vidět, protože se, pokud vím, nikdy nevzdálil z této krajiny, leda několikrát se svým otcem a se svými bratry do Jerusalemu a jednou myslím do Sidonu, aby tam postavili dům; jinak byl však stále doma.

6) Ačkoliv se ví, že to byl vždy tichý, v sebe uzavřený pracovník a že byl dokonce považován za přihlouplého, ví se však také, že se s ním děly od jeho narození až asi do jeho dvanáctého roku podivuhodné věci dokonce jeho zrození bylo prý zcela zázračné - podle vyprávění římského velitele Kornelia, který mi to teprve nedávno vyprávěl při jisté slavnostní příležitosti v Kafarnaum!

7) Mají-li se však věci tak, tu se zcela vážně ptám, máme-li mít ještě pochybnosti o tom, zda můžeme tohoto Ježíše považovat přinejmenším za Syna Božího neboť takové věci, jaké on koná a to, že přikazuje andělům, kteří ho na pouhý pokyn poslouchají, to vše vede zcela zřejmě k závěru, že za tímto Ježíšem vězí jistě úplnost prabožského Ducha!

8) Je-li však tomu tak - což ukazují jeho skutky a nauky - pak věru nevím, z jakého důvodu máme ještě nadále ulpívat na mrtvé truhle, zatím co zde před našima očima kráčí a jedná živoucí! Můžeme „pro forma“ (na oko) před lidem dokonce zůstat tím, čím nyní jsme, abychom nečinili věc příliš nápadnou; ale v srdci bychom se měli všichni pevně přiznat k němu!“

9) Praví ten moudrý **starší** : „Buď docela anebo vůbec ne! Neboť je-li v něm Božské, pak si toto Božské bude ošklivět vždy každou polovičatosti není-li však tomu tak, pak je přece jen lépe zůstat při mrtvé truhle aspoň s živou vzpomínkou na dřívější stav, nežli přijímat něco, čeho neznáme původ!“

10) Praví **CHIVAR** : „Proto budeme věc zkoumat kvůli vám; neboť kvůli mně nemusí být vůbec zkoumána. Mně je jasno a vím zcela přesně co dělám, když ho následuji.“

11) Praví **starší**: „A ty myslíš, že chrám již neučiní žádné kroky, když od něho odpadá jako úplně zralý plod od stromu jedna obec a osada za druhou? Já myslím, že chrám na sebe nedá příliš dlouho čekat a že vyšle do všech obcí své trestající kněze! A pak běda všem odpadlíkům;

ti budou všelijak trpce soužení! Lépe se pak ještě povede asi těm, kteří přijali nauku moudrých Řeků nežli právě těm učedníkům Ježíšovým, kteří nejsou ani úplně Židy a ještě méně Řeky a vědí dobře, že tito anebo aspoň někteří z nich jsou zcela dobře obeznámeni se špatnými a úplně prázdnými poměry nynějšího chrámu a s jeho svatými mystériemi!

12) Pravím vám: Nic teď neuvede templáře do většího, ovšem zcela utajovaného, ale pro nás tím nebezpečnějšího neklidu - jako nejvyšší zřejmá prorocká bytost Ježíše a jeho učedníků! A takový neklid umožní chopit se všech satanských úskoků ke zkáze nauky, kterou musí být chrámů připraven nejvyšší zřejmý zánik.

13) Či neviděli jste co učinili minulého roku templáři dokonce s jedním Řekem, jenž rozšiřoval mezi lidem zprávu, že templáři přijímají nyní také staré římské stříbrné a zlaté peníze jako oběť v chrámu, ač je k tomu určen jedině peníz Aronův a mimo něj nesmí být nikdy přijat žádný jiný peníz? Hledte, vylákali ho do chrámu slibující mu zisk; a když se ho takto v chrámu chytře zmocnili, byl ihned připraven o život způsobem, o jakém nemůže kronika podati příklad! - Proto je třeba velké opatrnosti! Musíme se stát buď úplně Řeky a jako takoví se pak teprve tělem i duší přidružit k učedníkům Ježíšovým, anebo musíme zůstat zcela tím, čím jsme; neboť s polovičatostí si nikde nepomůžeme!“

14) Praví **CHIVAR** : „Máš opět pravdu, pokud to vyžaduje světská opatrnost; avšak mezi námi bez obalu řečeno: Kdyby byl tento znamenitý tesař právě onen zaslíbený Mesiáš, tedy - jak ho David v nejhlubší úctě nazývá Jehova Sám, máme se také ještě potom zchytralými oklikami stát jeho učedníky, anebo se spíše ihned přidat k Jeho nebeskému praporu a nedat se odstrašit žádnými satanovými úskoky již proto, že si jím můžeme zajistit úplně život věčný, i kdyby nás to mělo stát tento bezvýznamný bídný pozemský život, který trvá beztoho jen velmi krátce?!“

15) Při tomto návrhu Chivarově se všichni zarazí a nevědí jak se rozhodnout.

54. RADA ANDĚLŮ OBRÁCENÝM TEMPLÁŘŮM.

1) Tu k nim přistoupí naši **dva andělé** a praví: „Chivar mluvil dílem pravdu a ty, starší, máš také pravdu v tom, že člověk musí být zcela Božím, jelikož Bůh Si každou polovičatost oškliví. My však jako Jeho svědkové z nebes vám říkáme: Nebojte se těch, kteří nemohou uškodit vaší duši, nýbrž bojte se spíše Toho, jenž je Pánem nad veškerým životem v nebi a na Zemi! Bez Něho není života ani v nebi, ani na Zemi! Proto my, jako jeho nejoprávněnější svědkové z nebes vám radíme učinit to, co vám radil přítel Chivar.“

2) Praví **starší**: „Kdo jste, přespanilí jinoši, že se před námi nazýváte „svědkové z nebes?“

3) Praví **oba**: „Zeptejte se Chivara, jenž nás viděl dopravit z Kafarnaum ženu Faustovu, on vám řekne kdo jsme!“

4) Praví **starší**: „Je-li tomu tak, pak přestávají již další pochybnosti a obrátíme se k chrámu zády!“

5) Praví **oba**: „Ne tak, milí přátelé; Pán je ve všech věcech spravedlivý. jste-li Mu oddáni v srdci, věřte-li živě v Něho a věřte, že jedině Jím se naplňuje Písmo a z velké části že je již naplněno, pak činíte dost; jinak však zůstaňte tak jak jste, aby sluhové světa a ďábla, jimiž je chrám přecpán, nebyli probuzeni před časem! Učte lid Mojžíše a proroky a dbejte zachování pravých Božích přikázání; ale zachování světských ustanovení chrámových dbejte jako vlažné vody; tím se stanete právě tak dobře jeho učedníky, jako ti, které povolal a vyvolil z rybářů.“

6) Po dvou dnech dostanete však z Jerusalema nového představeného, který bude v počátku velmi templářského smýšlení, později však dá se sebou zcela dobře jednat a za peníze bude udělovat dispens (promínut) za dispensi; neboť on sám také nevěří v chrám ani za mák a vy budete mít přitom lehkou práci. Jairus však odešel na odpočinek a bude žít v domě svého zetě. Neříkejte však novému představenému nic o tom všem, co se zde přihodilo zázračného!“

7) Praví v nejhlubší úctě **CHIVAR** : „Sluhové Boží z Říše světla a věčného života! Bude zcela dobré učinit tak, jak jste podle milosti Páně radili; ale co mě se týče, chtěl bych to přece jen mít trochu lepší! Co kdybych pro svou osobu přestoupil jako sám učedník zcela k učedníkům?“

8) Praví **oba**: „Každý člověk této Země je svobodný a může konat co chce a věřit a mluvit také co chce; ale dostalo-li se někomu, jako také vám té milosti, že obdržel radu z nebes, učiní dobře dbá-li jí; neboť na učedníky, kteří jsou nyní stále u Pána, přijdou ještě doby silného poku-

šení a budou se muset osvědčit jak v duchu, tak i v ohni a tu mnozí zeslábnou a odpadnou! Vy však to budete mít snadnější a budete moci v úplném klidu dosáhnouti toho, čeho učedníci dosáhnou za velké úzkosti a pronásledování! Ty, Chivare, můžeš nyní dělat co chceš; ale je pro tebe lepší, zůstaneš-li ve svém postavení.“

9) Praví **CHIVAR** : „Ano, zůstanu; ale dokud Se bude ještě zdržovat Pán zde, chtěl bych setrvat v jeho blízkosti a leccos ještě od Něho slyšet a vidět. Nemohu ani to?“

10) Praví oba: „Ach, to zajisté můžeš, ačkoli zde Pán nebude mnoho mluvit a ještě méně bude něco zvláštního konat, protože zde jsou lidé téměř bez víry a Pána považují za kouzelníka. Budete však mít dost příležitosti, abyste poučili tyto lidi ponenáhlu o něčem lepším, za což vám Pán odměnu nezadrží. Dnes večer přijde k vám opět Roban a přinese vám důležitá svědectví pro Pána Ježíše a budete v něm mít velmi chytrého a moudrého vůdce; neboť Roban je jedním z nejsilnějších duchů mezi vámi.“ - Po těchto slovech se oba andělé vzdálí a připojí se opět k naší společnosti.

55. POMĚR NÁRODŮ K JEJICH VLÁDCŮM.

1) Nyní se Mne táže **CYRENIUS**, zda by nebylo radno osvobodit tyto podle jeho názoru úplně obrácené farizeje, starší, levity a zákoníky od jeho tvrdého nad nimi vyhlášeného zákona.

2) Pravím **JÁ** : „Má-li někdo právo dávat zákony, nemá nikdy dávat nový zákon příliš unáhleně! Je-li však nějaký zákon vydán, má se ještě méně unáhlovat daný zákon rušit; neboť tu musí rada rozumných ukázat co je správné. Hle, vydáš-li nový zákon, uděláš si nepřátele ze všech, jimž byl zákon uložen; zrušíš-li však potom tento zákon, nebude ti za to nikdo vděčný, nýbrž budou tě vinit ze slabošství, budou triumfovat a říkat: „Podívejme se na toho tyrana! Protože vidí převahu svých nepřátel, rád by si náhlým zrušením tvrdého zákona získal u lidu opět přízeň! Avšak najde málo přátel u lidu; neboť kdo je jednou tyranem, ten, přijde-li opět k moci, je jím dvojnásob!“

3) Proto je lépe daný zákon ponechat, nežli jej ihned opět rušit; ale zato se může zákon nechat zcela potají padnout a přestupuje-li se, ať se uplatňuje poshovění a nesoudí se příliš přísně. Přijde-li však nový vládce, budiž mu ponecháno na vůli, aby zákony vydané jeho předchůdcem zcela zrušil a dal za ně podle ducha lidu zákony mírnější. Musel by však přijít a poprosit tě o to a, pak můžeš nejpřísnější část jednou vydaného zákona odstranit, ale vždy s výhradou, že bude zákon ihned opět se vši přísností obnoven, kdyby se snad ukázaly stopy ke zlomyslnému pronásledování dobré věci, která se má uskutečnit zákonem!

4) Hle, to je moudrost, podle níž by měl každý vládce vésti jemu podřízené národy, chce-li vládnout šťastně! Vlačný a nedbalý vládce dospěje však brzy ke stále smutnému přesvědčení, že si neměl dát přílišnou poddajností přerůst národy přes hlavu!

5) Neboť národové jsou vůči svým vládcům jako děti vůči svým rodičům. Přísní a přitom moudří rodiče budou také mít dobré, poslušné a úslužné děti, které budou své rodiče milovat a ctít, kdežto příliš poddajným rodičům přerostou děti až příliš brzy přes hlavu a nakonec je i vystrčí a vyženou z domu.

6) Láska spojená vážností a moudrostí je věčným zákonem; kdo podle toho jedná, ten učiní chybný krok a plody z toho budou dobré a budou výborně chutnat. Rozuměl jsi Mně úplně?“

7) Praví **CYRENIUS** : „Ano, Pane, zcela úplně a ve světě bylo tomu tak vždy. Dobrý povolný vládce je se svou vládou brzy hotov; ale také příliš tyranicky přísný vládce má zřídka dlouhé trvání. Myslím, že moudrost, štěstí a jeho trvalost je uprostřed mezi oběma.“

8) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, je tomu tak: uprostřed, jak jsem ti to ukázal! Nyní však půjdeme opět domů; neboť nadešlo již pozdní odpoledne!“

9) Praví **KORNELIUS** : „Ale Pane, zůstanou ti starší občané nyní již zde spící? Tito lidé by si přece také mohli vyřídít doma tento slavný svátek sobotní, aby svým příliš silným chrápáním nerušili přítomné! To aby člověk utekl, jak tito lidé chrápou, - to je zjev, který je mi v nejvyšší míře nepříjemný! Mohu snést všelijakou nepříjemnost, ale chrápání spícího mne může uvést v zoufalství!“

10) „No, no“, pravím **JÁ** , upokoj se! Dokud chrápou, nedopouštějí se žádného hříchu! Je dobře, že nyní chrápou; neboť kdyby bděli, slyšeli by leccos co by je velmi zlobilo a to by nebylo dobré! Protože však pevně usnuli, neslyšeli a neviděli nic ze všeho toho, co se přihodilo a proto se také nezlobili; a hle, je to dobré! Nyní však půjdeme a necháme tyto lidi spát!“

11) Poté jsme zamířili ke dveřím; ale **farizeové a starší** pospíšili ke zpola otevřeným dveřím a otevřeli rychle celé velké dveře a pravili: „Pane, psáno jest, otevřete dveře vysoko a brány široko, aby vešel Král poct! Ale Kdo je tento Král? Je to Jehova Cebaot! Budiž Jemu všechna chvála, čest a sláva od věčnosti do věčnosti!“

12) A **CYRENIUS** s vlídnou tváří praví: „Ano, tak tomu je a zůstane navěky! Pán budiž povždy s vámi!“

13) A **oni** volají: „S tvým duchem, abys nám byl milostiv tak jako On! Neboť tvé zákony nás až dosud krutě utlačovaly, hůře nežli smrt; jelikož jsme se však stali nyní sami zcela Jeho učedníky a tvé zákony si živě ukládáme sami, jsou pro nás tvé tvrdé zákony, jakoby jich tu již vůbec nebylo. Ale nicméně ti však právě za tyto zákony děkujeme; neboť bez nich bychom se byli mohli snadno stát zrádci této nejsvětější věci! Proto tě nyní již neprosíme o zrušení daných přísných zákonů; neboť my je sami jako s tebou stejně smýšlející, věřící a jednající do posledního puntíku na všechny časy časů rušíme právě svým nejvyšším vlastním chováním!“

14) Praví **CYRENIUS** : „V té příčině je vám zákon také mnou prominut a mám jistou naději, že vám již nikdy nebudu muset tento tvrdý zákon obnovovat. Nedejte se tudíž nikdy svést a následujte přísně to, co vám radili oba andělé, tak zůstaneme nejlepšími přáteli v Pánu Bohu a má vláda vás utlačovat nebude! A kdyby se snad pod novým představeným vašich škol ukázalo, že by vás jakkoli pronásledoval proto, že jste přátelé Ježíše, Pána od věčnosti a zároveň přátelé blahovolných k vám Římanů, pak zajisté najdete cestu ke mně - a potom se již učiní opatření, kterými budou vaše fyzická a zejména duchovní práva co nejlépe ochráněna! A nyní opět pravím: Pán s vámi!“

15) A **všichni** opět volají: „I s tvým duchem navěky!“

16) Poté se nám co nejlouběji pokloní a my procházíme široce otevřenými dveřmi a ubíráme se domů, kde nás čeká dobrá večeře, skládající se z chleba, vína a všelikých sladkých a náležitě uzrálých plodů. Posadíme se ke stolům, děkujeme a zvolna pojídáme co je na stolech, - při čemž za všelikých povznášejících řečí a rozhovorů zůstaneme však sedět u stolů až do západu slunce.

56. ROBAN A KISJONA PODÁVAJÍ ZPRÁVU O SVÝCH ZÁŽITCÍCH.

1) Při samém západu slunce přichází k Mému domu Roban doprovázen Kisjonou z Kisu, pozdravuje všechny již zdaleka a Kisjona spěchá s otevřenou náručí rovnou ke Mně, zdraví především Mě vpravdě co nejlídněji se slzami v očích a teprve za chvíli poté zdraví svou dceru, která ho již dlouho držela za ruku obsypávajíc ji mnoha polibky; tak pozdravuje také svého zete Kornelia a teprve když se dozví, že vedle Mne sedící skvělý Říman je místodržitel Cyrenius, prosí ho za odpuštění, že ho přehlédl!

2) **CYRENIUS** však zcela dojat uchopí ruku Kisjonovu, přitiskne ji na svou hrud' a docela hlasitě praví: „Ne ty mě, nýbrž já tebe musím prosit za odpuštění, že jsem tě dříve nepozdravil; nechť však slouží za omluvu to, že jsem tě osobně neznal! Neboť vedle Pána Ježíše, jemuž ovšem jedině přináležejí všechna chvála a všechna čest, jsem také tobě, věrný, šlechetný muž, zavázán nikdy nevyčerpatelným díkem; vždyť jsi mezi všemi lidmi oné krajiny přispěl rozhodně nejvíce k tomu, že jsem byl zachráněn z rozpaků, které by mě byly jinak jistě stály život! Mám skutečně velkou radost, že tě nyní, můj nadmíru vážený příteli, poznávám osobně.“

3) **Kisjona** je nyní zase jednou zcela šťasten a vypravuje nám co vše zatím zažil a nakonec nám také vypráví, že navštívil s velmi počestným starým Robanem Sichar a že tam mluvil s Jonaelem, Jairutem a velmi mnoho také s Archielem, který nyní žije a jedná zcela přirozeně jako člověk, takže cizinci nemůže pak také ani ve snu napadnout, že by za ním vězela nějaká čistě duchovní bytost.

4) Tak navštívil také lékaře Jorama a jeho divuplný přenádherný dům, jakož i jeho milou přenádhernou ženu a od obou slyšel nadmíru podivuhodné věci; a Roban všude jen hleděl a naslouchal a nemohl se ani všemu dost vynadivit; a když tak byl velmi mocně uchvácen, říkal si stále u sebe: „Ano, ano, krev a život za božského Mistra z Nazaretu! Neboť On nemůže být člověk, nýbrž je to jistě Bůh Sám, jinak by Mu nebyly možné takové věci!“

5) Když Kisjona takto ještě vypravuje, přistoupí ke Mně **ROBAN** a neříká nic jiného nežli: „Pane, jsem Tvůj a žádná moc mimo Tvou vůli nemůže mne odloučit od Tebe!“

6) Pravím **JÁ** : „Věděl jsem zajisté již předem, že budeš jedním z Mých; ale ty ještě nevíš, že nyní také všichni tvoji bratři a druhové v úřadu náležejí k Mým, aniž by proto přestali být před světem tím, čím byli dříve, - rovněž také ty zatím zůstaneš tím, čím jsi byl, dokud se poněkud nezpracuje nový představený školy, jenž pozitíř nastoupí na místo Jairovo.“

7) Tvoji bratři tě však již poučí o všem, co ti bude konat, mluvit a jak se chovat k novému představenému, který z počátku začne sice mésti s velmi chvostnatým koštětem; nebude to však trvat ani půl roku a za trochu peněz budete s ním moci vše vyřídit, neboť nemá víru v chrám, nýbrž zatím jediné v peníze; ale potom bude již schopen věřit také v něco lepšího. - Nyní však jdi ke svým bratrům a zprav je o všem, co jsi viděl a slyšel!“

8) Po těchto Mých slovech se **ROBAN** odporoučí Kisjonovi, děkuje mu za vše, co mu prokázal dobrého a nakonec praví: „Kisjonu se již na Zemi asi málo najde! Proto ty jsi ten jediný, jenž zasáhl a našel mé srdce! Pán ti žehnej za všechno, co dobrého jsi prokázal mně a tisíci jiným!“ Po těchto slovech se nám hluboce pokloní a spěchá ke svým bratrům, kteří jsou dnes ještě shromážděni v synagoze - avšak bez spáčů, kteří se hned po našem odchodu vzdálili ze synagogy. Je neočekávaně vlídně přijat a nyní si vzájemně s veselým a jarým duchem za neustálého úžasu sdělují vše co zažili, slyšeli a viděli.

9) My jsme však rovněž dobré myslí; neboť Kisjona nepřišel sám, nýbrž s několika plně naloženými soumary a s jejich vůdci a přinesl víno, mouku, sýr, chléb, med a množství nejušlechtlejších uzených ryb, takže matka Marie neměla téměř ani místo, kam by dala vše, co přinesl.

10) Proto byl požádán soused, aby přebytek pečlivě uschoval ve své velké spíži, což on také učinil, ač ne zrovna příliš rád z pouhé laskavosti, neboť byl vždy hrabivým lakomcem. Ježto mu však nyní Kisjona nabídl a dal za jeho námahu několik zlatých mincí, byl ihned dobré mysli a nadmíru úslužný, ale jelikož se již notně setmělo, silně vrazil při nošení pytlů do učedníka **JANA**. Ten mu pravil: „Příteli, buď ve své zaplacené horlivosti opatrnější, jinak způsobíš škodu sobě i ostatním! Šťastným by jsi však byl, kdybys byl pro Království Boží, které přišlo k tobě tak blízko, tak horlivý, jako pro ony dva mizerné zlaté peníze, a přitom bys do nikoho nevrátil! Ó, veliká slepoto, která nemůže a nedovede nikdy poznat to nejvyšší a nejčistší!“

11) Soused se však nedal mýlit, konal svou námezdní práci nestaraje se již o nic dalšího.

12) Tu se tázal **JAN** : „Pane, je možné, aby měl člověk ve svém těle a ve své duši tolik tuposti?“

13) Pravím **JÁ** : „Nech ho jít svou cestou! V zemi židovské je nyní na tisíce takových, kteří jsou tupější a svéhlavější nežli oslové, proto jim však také náleží jen odměna osla!“

14) To vyvolalo ve společnosti trochu smíchu, který Filopold svými velmi trefnými poznámkami ještě zvýšil a dovozoval, kterak je člověk schopen obyčejně vidět vše lépe nežli právě to, co mu sedí na nose! A všichni obdivovali jeho znamenitou dialektiku (řečnické umění; vyd.). 15) Po tomto výjevu jsme vstali od stolu a šli brzy spát.

57. SVĚTOVÁ SLUŽBA ANDĚLŮ. SLUPKOVÝ GLOB.

1) Všichni se nyní odebrali na lůžka a spali až do bílého rána; také Já jsem odpočíval a spal několik hodin. **Oba andělé** však vykonávali své zaměstnání: řízení světů v noci a při východu slunce byli také již opět u nás, přistoupili ke Mně, děkovali a pravili: „Pane, vše je v největším pořádku v celém velkém Světočlověku. Hlavní ústřední slunce jsou pevně na svých místech a jejich otáčení jsou stejná; dráhy Ústředních sluncí druhé třídy jsou nepřesunuty, dráhy Ústředních sluncí třetí třídy jsou kolem Ústředních sluncí druhé třídy také právě v největším pořádku, rovněž tak Ústřední slunce čtvrté třídy se svými 10 krát 100.000 Planetárními slunci, tu a tam více a tu a tam méně, jak jsi, ó, Pane, od prvopočátku vyměřil! Nesčíslně mnohá Planetární slunce se svými malými, většinou světla prostými Planetami a Měsíci závisí pak beztoho na řádu velkých Vedoucích sluncí a je tedy vše v tomto slupkovém globu², nad kterým jest nám

² „SLUPKOVÝ GLOB“ (Hülsenglobe) je pojmenování souboru decilionu decilionů Sluncí, které se všechny, jakožto centrální slunce první, druhé, třetí a čtvrté třídy s nesčíslně mnohými Planetárními slunci, z nichž jedním je Slunce naší Země, pohybují se ve velikých a rozsáhlých drahách kolem jednoho společného nesmírně velikého STŘEDISKA, jímž je téměř nekonečně velké Hlavní ústřední slunce. – Nesčíslně mnohá takové Slupkové globy, které jsou ve vzájemných nám lidem nepředstavitelně velikých vzdálenostech a naplňují věčně nekonečný prostor, mají pak společné jméno „VELKÝ SVĚTOČLOVĚK“. – To budiž ke snadnějšímu porozumění ranní zprávy podané oběma anděly Ježíšovi, Pánu nekonečnosti.

bdít, v největším a nejlepším pořádku a proto smíme opět zde u Tebe, svatý Otče a u Tvých nám tak drahých dětí strávit jasný den!“

2) Praví **JÁ** : „Zcela dobře, využijte však každou minutu ve všelikém užitečném poučování; neboť Mé dívky to ještě velice potřebují!“

3) Oba andělé zcela vesele a přeblaženě nyní ustupují a pozdravují Marii a poté učedníky, Cyrenia, Kornelia, Fausta, Jaira, Kisjonu a Boruse. Cyrenius však, jenž zaslechl něco o mnohých Sluncích, ptá se ihned obou, o jakých to Sluncích mluvili se Mnou, jelikož on zná jen jedno Slunce.

4 **Oba** však nadmíru laskavě praví: „Nejmilejší přáteli a bratře v Pánu, nechtěj vědět, co nyní nemůžeš pochopit a na čem také vůbec nezávisí spása tvé duše; neboť kdybys tomu, co jsme mluvili s Pánem, rozuměl a chápal to v té míře, v jaké tomu musíme vždy rozumět a chápat to my, usmrtilo by tě to. Neboť tak mnohé Hvězdy, které spatřuješ za krásné noci a ještě mnohé jiné, které tvé oko nemůže pro jejich přílišnou vzdálenost vidět, jsou vesměs Sluneční světy tvému rozumu nezměrné velikosti. Slunce, které vidíš, je jedno z nejmenších Planetárních sluncí; nicméně je však již více než tisíc tisícůkrát větší než tato Země; nyní si teprve představ jedno Ústřední slunce jen čtvrté třídy, kolem něhož v rozsáhlých kruzích uhání nejméně 10 krát 100.000 takových Planetárních sluncí se svými Planetami, aneb malými světla prostými Zeměmi, z nichž jedna je obydlena tebou! Jeho objem je o sobě tak veliký, jako tisícinásobný součet objemů všech Planetárních sluncí a jejich, kolem nich kroužících Zemí a Měsíců. - Řekni nám, příteli, můžeš si nyní učinit pojem o takové velikosti?“

5) Praví **CYRENIUS** : „Spanilí sluhové Boží, prosím vás, abyste mi o tom již dále nic neříkali; neboť začíná mě jímat závrať. Komu by něco takového mohlo kdy i jen ve snu napadnout? A vy to vše můžete jaksi jediným pohledem přehlédnout? Jaká moc a jaká hloubka božské moudrosti musí ve vás být! Ale ježto jsem již tak pln zvědavosti, řekněte mi ještě zcela všeobecně, co tedy vlastně je v oněch tak nekonečně mnohých a nesmírně velkých Sluncích!“

6) Praví **oba**: „Co spatřuješ na této Zemi, to a ještě podobné, ovšem mnohem ušlechtlejší a často také obrovsky větší věci můžeš spatřit také na velkém slunečním světě. Jsou tam lidé, zvířata a rostliny všeho druhu jako zde, mimoto převeliké a nepopsatelně nádherné obytné budovy, proti nimž chrám jeruzalemský a palác císaře v Římě jsou praubohé hlemýždí domečky a všude je tento jeden věčně jediný Pán a stálý Tvůrce od věčnosti!“

58. STYK POZEMSKÝCH LIDÍ S NEBESKÝM OTCEM.

1) Když **CYRENIUS** toto uslyší, praví, jat převelikou úctou: „Přátelé a sluhové Páně, teprve nyní vím, kdo je Pán a kdo jsem já,! Já nejsem zhola nic a On je nekonečně vše! Jen nechápu naši lidskou smělost, která tu s Ním tak beze všech okolků mluví, jakoby měla před sebou sobě rovného!“

2) Praví **oba andělé**: „On Sám tomu tak chce; neboť děti mají od věčnosti právo mluvit s Otcem podle chuti svého srdce! Netaž se tudíž na pošetilé věci a vztahy; neboť nezáleží to na tobě, že jsi člověkem, nýbrž jedině na Tom, Který tě stvořil ze Sebe Samého jakým jsi a přitom Se nevázal na radu nikoho, nežli jen na Svou nanejvýš vlastní. Jak by Se byl však také mohl ptát někoho jiného, nežli jedině Sama Sebe, ježto tu před Ním v celé nekonečnosti nebyla žádná bytost!“

3) Mluvíš-li tedy s Ním jako se sobě rovným, činíš zcela dobře; neboť Bůh nemá nikoho mimo Sebe, s kým by mohl hovořit. Ale jeho tvorové, kteří jsou z Něho, jsou tak svobodně postaveni, že mohou nyní mluvit s Bohem a Bůh s nimi jako člověk s druhým člověkem a je to tedy zcela v řádu, že s Ním mluvíš jako se sobě rovným; neboť tvor je hoden svého Tvůrce a Tvůrce Svého tvora.

4) Vždyť každý tvor je svědkem všemohoucnosti, moudrosti a lásky Boží a bez Boží moci není žádný sebemocnější duch schopen stvořit něco ze sebe, nýbrž to může jen Bůh Sám! Jelikož však každý tvor je svědkem Boží všemohoucnosti, moudrosti a lásky, jak by potom neměl být hoden svého Tvůrce? - Rozumíš tomu?“

5) Praví **CYRENIUS** : „Ó, vy přemoudří sluhové všemohoucího Boha, jak přejasná a rozumná je ta vaše nadmíru moudrá nauka! Ano, je tomu tak! Člověk se opravdu nemá stydět za

to, co je; vždyť je přece nejopravdivějším mistrovským dílem Tvůrce, žije-li podle svobodně poznání vůle Boží. Ale jedná-li člověk proti vůli Boží, pak myslím, že znehodnocuje sama sebe a nemůže již vyhovovat tomu, co prvopočátečně byl a co má věčně být a zůstat.

6) A tak je tedy hřích jednání proti původnímu řádu Božímu, neboť takovým jednáním se člověk, jako v sebe vytvářející části sám tvůrce znehodnocuje ve své přirozenosti, která se má stát Bohu podobnou a tím činí sama sebe nehodným býti tvorem věčného všemohoucího Mistra!

7) Praví **andělé**: „Máš zcela pravdu! Každý člověk zůstává mistrovským, Boha hodným dílem potud, pokud je co do své formy, způsobilosti, schopnosti a živé svobody takřka pouhým strojem, v němž se může duch svobodně a živě projevovat.

8) Avšak co se týče mravního jemu samému nutně zůstaveného vytváření jeho srdce a duše, může sama sebe snížit k pekelné obludě a tím se právě dopouští největšího hřichu, poněvadž v sobě samém sebou samým přetváří nejvyšší mistrovské dílo Boží v ubohé, Boha nejvyšší nehodné znehodnocené dílo, načež to pak Boha Samého stojí velkou námahu a nikdy nezměřitelnou trpělivost, nežli se ze znehodnoceného díla stane opět dílo mistrovské.

9) Právě dokonce kvůli nevýslovně sebou samými znehodnoceným mnohým dílům přišel tentokrát Mistr Sám do tohoto světa, aby napravil pro všechny časy časů tato mnohá díla, která zkazila sebe sama! Avšak také budoucně se budou díla kazit; proto tedy založí na tomto světě nový ústav, v němž se všechna zkažená díla budou moci napravovat sama ze sebe. Kdo však nebude chtít svobodně ze sebe sama použít tohoto ústavu, zůstane zkažený navěky, jestliže se jeho vůle nikdy nezmění! Rozumíš tomu?“

10) Praví **CYRENIUS** : „Také tomu zcela rozumím a právě proto jsem toho mínění, že se lidé budou muset zvolenými, avšak přísnými zákony přidržovat k tomu, aby co nejuplněji používali tohoto ústavu!“

11) Praví **andělé**: „Toto se sice ovšem stane, leč lidstvu to málo prospěje; neboť člověku prospívá jedině to, co koná ze sebe svobodně. Vše ostatní je mu k největší škodě.

12) Neboť kdyby se mohl člověk stát dokonalým nějakým donucením ať zvenku anebo z nitra, pak bychom měli až příliš dost moci, abychom všechny lidi tak spoutali a přinutili, že by nebyli nikdy s to jednat proti nějakému zákonu! Avšak tím bychom vytvořili z člověka, majícího se stát ve vši svobodě Bohu úplně podobným, jen němě oživený stroj, který by se právě tak málo mohl kdy sám rozhodovat pro účelnou svobodnou činnost, - jako by sebeostřejší meč spravedlnosti nemohl být veden bez cvičné ruky!

13) Z toho můžeš již zcela jasně poznat, že s jakýmkoliv donucováním to navěky nepůjde, nýbrž jedině s pravým poučováním a poté se svobodným sebeurčením podle slyšené nauky, kterou se každému oznamuje všestranně řádně osvětlená cesta Božího řádu ke (správnému) životu. - Rozumíš také tomu?“

59. O VELKÉM BOJI V ČLOVĚKU.

1) Praví **CYRENIUS** : „Ano, také tomu rozumím, žel však vidím z toho málo dobrých výsledků! Kde jsou lidé a kolik je těch, kteří by byli schopni poučení jen přijmout a pochopit? A kolik je pak z počtu poučených těch, kteří by měli převládající silnou vůli v té míře, aby poučení, kterého se jim dostalo a které tak dobře pochopili, přeměnili v úplný skutek? Já přivedu tisíc dobře poučených a vsadím se o všechno, že se mezi nimi nenajde deset, kteří by měli úplnou vůli a také žádoucí odvalu - zejména mezi fanaticky pověřivými masami lidu - uvést ve skutek slyšenou a dobře pochopenou nauku! Neboť co by jim prospělo uvést ve skutek nauku věčné nejjasnější pravdy, kdyby za to byli již příštího dne co nejtrýznivěji zardoušeni sobeckými a krutými fanatiky?!

2) Vy jste sice nesmírně moudří a mocní sluhové Nejvyššího, avšak tu pravím já jako zkušený státník: Úplně bez nějakého přinucení nedojde tato sebeopravdivější božská životní nauka nikdy zvláštního otevřeného přijetí! Aspoň ta příliš hrubá fanatická pověra musí být vši donucovací mocí vypuzena, jinak by byla věčná škoda roznášet tuto nauku i jen na jediný den cesty odtud dále!

3) My zde ovšem nepochybně pevně věříme v nejčistší věčnou pravdu, která je nám zde velmi hojně zjevována, avšak nicméně ne tak zcela bez nátlaku; neboť vy oba, Pán a Jeho skutky nejsou zrovna také příliš nepatrným donucovacím prostředkem, aby bez něho bylo na

tomto místě pohromadě téměř přes tisíc posluchačů a následovníků nauky. Jestliže však tento povšimnutíhodný donucovací prostředek nás dosud ještě nikterak nepřetvořil v žádné zcela mrtvé stroje, jak vám to dává na vědomost tato má snad ne zcela bezdůvodná námitka, nebyl by snad nikterak na přílišnou škodu nějaký pouze vnější donucovací prostředek lidem, kteří se mají budoucně přetvořit podle této nové nauky z nebes v pravé děti Boží!“

4) Praví **oba andělé**: „V jistém ohledu máš ovšem pravdu a nebude také chybět vnějších donucovacích prostředků; přijdeš však také zároveň k přesvědčení, že vnější nátlak je v podstatě horší, nežli neviditelný vnitřní! Neboť vnějších donucovacích prostředků používá i satan, aby zachoval zlou pověru; kdybychom však při šíření nauky z nebes používali nakonec také hanebných prostředků satanových a tak vstupovali do jeho šlépějí, - je otázkou: Co při tom získáme pro věčné blaho člověka?“

5) Ohněm, mečem a velkým proléváním krve zjednávala si vždy cestu a. vstup do světa neblahá pověra; kdyby si však nyní toutéž cestou mělo zjednávat přístup také nejčistší slovo Boží, mohl by je kdy člověk, mající jen trochu ducha uznávat za mírové slovo Boží z nebes? Neřekl by jistě: Bože, copak Tobě nestačí, že je lidstvo satanem souženo až mu vlasy na hlavě vstávají, že také Ty, Všemohoucí jsi musel přijít k nám ubohým a slabým lidem po cestách satanových?“

6) Hle, nejmilejší příteli a bratře, jak zcela nesmyslně by to vypadalo, kdyby Pán Bůh kdy používal k šíření Své nauky mezi lidmi k jejich věčné blaženosti prostředků, jichž používalo dosud vždy peklo, aby zavedlo u lidí své tvrdé plody a pokrmy!

7) Ano, přijdou jednou bohužel časy, v nichž se bude znečištěná nauka Pána Ježíše hlásat národům ohněm a mečem; to bude však pro lidi velké zlo! - Rozumíš tomu?“

8) Praví **CYRENIUS** : „Rozumím bohužel také tomu a ptám se stále ještě, zda tedy všemohoucí nebesa nezabrání takovým zcela vnějším pohromám a proč vůbec kdy byl zlu dovolen úplný vstup do tohoto světa!“

9) Praví **oba** : „Nejmilejší příteli a bratře, máš-li jen trochu moudrosti, pak posuď sám, zda bez kontra (proti) může být kdy pro! Kde se kdy již stal člověk hrdinou bez boje? Přišlo by kdy mezi lidmi k boji, kdyby byli mezi nimi sami tiší beránkové? Anebo mohl bys kdy vyzkoušet svou sílu, kdyby tu nebylo, co by kladlo odpor tvé síle? Mohlo by kdy být nějaké vzhůru, kdyby nebylo žádné dolů? Anebo mohl bys někomu učinit něco dobrého, kdyby nikdy nikdo nepřišel do postavení, v němž by potřeboval tvou pomoc? Čím by byl dobrý skutek, kdyby ho nikdo nepotřeboval? Anebo mohl bys kdy učít nějakého vševědoucího něčemu, co by předtím neměl?“

10) Hle, ve světě, kde se má člověk utvářet ze sebe v pravé Boží dítě, musí mu být také poskytnuta všemožná dobrá i špatná příležitost, aby mohl nauku Boží v plné míře provádět!

11) Musí být zima i teplo, aby měl bohatč příležitost opatřit své chudé a nahé bratry oděvem. Musí tedy být chudí, aby se bohatí mohli cvičit v milosrdenství a chudí ve vděčnosti. Rovněž tak musí být silní a slabí, aby silní měli příležitost vzít slabého pod paži, slabí pak, aby v pokoře svého srdce poznávali, že jsou slabí. Tak musí také být, abychom tak řekli hloupí a moudří, jinak by bylo moudrým jejich světlo zbytečné!

12) Kdyby nebylo zlých, na kom by měl dobrý míru, zda a pokud je skutečně dobrý?!

13) Krátce v tomto ústavu k sebevzdělávání lidí v nejsvobodnější Boží děti musí také být co nejvíce příležitostí pro i proti, jimiž se mohou děti od základu ve všem cvičit a úplně zdokonalovat, jinak by se nemohly stát pravými všemohoucími dětmi Nejvyššího!

14) Pravíme tobě: Dokud člověk není s to ve všech možných věcech a poměrech vypudit nejvyšší vlastní mocí satana z bojiště, dotud dávno ještě nemá úplné dětství Boží! Jak by se však mohl kdy stát vítězem nad tímto nepřitelem, kdyby se mu vzala každá příležitost přijít do styku byť i jen s jedním vlasem nepřítelovým? Ano, pravé Království Boží stojí velký boj, neboť jde tu o nejúplnější svobodu a věčný život a musí vám tedy být dána příležitost k boji mezi nebem a peklem!“

60. O PROSPĚŠNOSTI VÁŠNÍ.

1) (**Anděl:**) „Také shledáš, že lidé jsou ovládáni různými vášněmi. jeden cítí v sobě potřebu mít vše, co jen má nějakou cenu; to je zřejmě lakota, která je nepravostí. A hle, této nepravosti máš co děkovat za lodní plavbu; neboť jen nadmíru hrabivé a ziskuchtivé lidi mohla zachvátit životu nebezpečná touha najít prostředky k přeplutí nesmírně rozsáhlého moře, aby hle-

dali, zda jsou také ještě za mořem země, které snad oplývají neslýchanými poklady. Po mnohých přestálých trampotách a nebezpečích života, dostali se skutečně do země za mořem ležící, dosud ještě zcela neobydlené. Velké svízele, které jim bylo snášet zchladily velice jejich vášně lakoty a zbavily je odvahy ke zpáteční cestě; usídlili se hned tam, kam je vítr přivedl, postavili si chaty a domy a tak zalidnili dosud ještě zcela liduprázdnou zemi. - Nyní posuď sám, zda by lidé bez vášně hrabivosti a ziskuchtivosti objevili kdy cizí zemi?!

2) Vezměme vášně tělesného smyslného požitku. Odmysli si zcela tuto vášně a představ si lidstvo pokud možno nebesky cudné a budeš mít až do pozdního stáří chvalitebné zalíbení na nejčistším životě panen a nejčudnějším životě paniců. Představ si však nyní všechny lidi v takovém nejvyšším cudném stavu a řekni si sám: jak by to potom dopadalo s rozmnožováním pokolení lidského podmíněném Božím řádem? Z toho tedy vidíš, že v člověku musí vézet také tato vášně, jinak by se musela Země stát brzy liduprázdnou! Že se ten a onen člověk v této vášni žel až příliš často zvrhá, jak učí denní zkušenost, je zajisté pravda a takové zvrhnutí se je vždy proti řádu Božímu a tedy hříchem. Avšak časté zvrhnutí se této vášně proti Božímu řádu je nicméně vždy mnohem lepší, nežli neúplnější její vyhubení.

3) Všechny síly však, které jsou člověku dány a které se z počátku projevují jako těžko zkrotitelné vášně, musí být schopny nejvyššího vypěstování nahoru anebo dolů, jinak by člověk zůstal jako vlažná voda a klesl by do nejvyšší páchnoucí lenivosti.

4) My ti pravíme: Nic ti nemůže dát opravdovější svědectví o božském určení člověka, nežli největší neřesti naproti největším ctnostem lidí; neboť teprve z toho je zřejmé, jak nekonečné schopnosti jsou dány lidem této Země! Od nejvyššího nebe Božího, které je nepřístupné dokonce i nám andělům, až do nejhlubšího pekla je dráha člověka; a kdyby jí nebylo, nemohl by člověk nikdy dosáhnout dětství Božího!

5) Máme co činit s lidmi nesčetných jiných Světů; avšak jaký rozdíl mezi zde a tam! Tam jsou lidem stanoveny v duchovním jakož i v přirozeném ohledu hranice, které mohou překročit nejvyšší těžko. Vy lidé této Země máte však v duchu právě tak málo omezení jako Pán Sám a můžete činit, co jen vždy chcete. Můžete se povznést až do nejvznešenějšího příbytku Božího, avšak právě proto můžete také padnout tak hluboko jako satan sám, jenž kdysi byl také nejvyšším svobodným duchem z Boha; a ježto padl, musel také nutně padnout do nejhlubší hlubiny veškeré záhuby, z níž sotva kdy najde návrat, protože nepravosti je dána Bohem právě tak nezměrná schopnost ke zdokonalování, jako ctnosti.“

61. O CENĚ SVOBODNÉ VŮLE.

1) **(Dva andělé:)** „Podle toho záleží u lidí na této Zemi vše jedině na svobodné vůli a na pokud možno nenuceném poučování, které je již Pánem tak podáno, že pro výkonnou část je každému rozumu člověka dostatečně srozumitelné již na jedno sdělení, Neboť „Miluj Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého!“, je tak všeobecně srozumitelné jako jen něco, co může každý slepec dokonce rukama nahmatat! A následuje-li někdo skutečně tuto krátkou snadno pochopitelnou, nicméně však všechno v sobě obsahující nauku, bude tím ze svého srdce již beze všeho Samým Pánem uveden do vsí možné moudrosti a může se pak také stát učitelem spolublížních. A tak může jeden druhého vychovávat potud, dokud ho Pán Sám neuchopí a nevychová v opravdové dítě Boží.

2) To však je potom správné šíření svaté nauky v řádu nebes; vše, co je pod tím anebo nad tím, je ze zla a přináší pramálo požehnání u rostlin Božích nebes. - Porozuměl jsi všemu tomu?“

3) Praví **CYRENIUS** : „Ano, porozuměl jsem všemu! Nyní dokonale vidím, k čemu velkému je Bohem určena tato Země a její lidé; jen jedna osudná věc je při tom, že vedle dětí Božích jsou jaksi v jedné a téže škole vychovávány také děti pekla a to každé pro svou sféru! Ale také nyní poznávám, že se stanoviska nejhlubší nebeské moudrosti nemůže tomu být jinak. Pán však je jistě až příliš moudrý, dobrý a všemocný, aby dal jednou jiný směr také i peklu! Věčnost je zajisté dosti dlouhá, než aby se v jejím nekonečném trvání nepoužilo všelikých okolností, při nichž se její děti i s jejich svůdci a vychovateli nakonec vzdají!“

4) Praví **oba andělé**: „Tu ovšem jde tvá domněnka již daleko nad náš obzor moudrosti! Leč ty, jako dítě Páně, stojíš svému Otci zřejmě blíže nežli my jako pouzí tvorové a proto také můžeš pociťovat v srdci čistě božskou potřebu spíše nežli my; avšak tolik také víme, že u Boha není žádná věc nemožná. Dále o tom ti nemůžeme však říci již ani slovo.“

5) Chceš-li mít v této věci vysvětlení hlubší, pak se obrať na Pána Samého; Jemu je nad Slunce jasné vše, co obsahují budoucí neproniknutelně zahalené věčnosti. Domníváme se však, že On pro jemné uši satanovy sotva asi něco takového zjeví nějakému smrtelníku! Neboť tento nepřítel má tisíckrát tisíc uší a v řeči o něm musí být každý nanejvýš na stráži, nechce-li ho učinit ještě horším, nežli beztoho již je!“

6) Praví **CYRENIUS** : „Rozumím! Proto také o tom nic neohlásím Pánu!“

7) Pravím **JÁ** : „Nemusíš ani mluvit nahlas, neboť Já rozumím také tomu, co zcela tajně mluvíš a se tážeš v srdci.“

62. MYŠLENÍ V SRDCI.

1) Praví **CYRENIUS** : „Pane, s myšlením v srdci se mi to naprosto nedaří, protože jsem byl již od mládí zvyklý myslet v hlavě; zdá se mi být téměř nemožné, že by se mohlo myslet v srdci. Jak začít, aby se mohlo myslet v srdci?“

2) Pravím **JÁ** : „To je přece zcela snadné a zcela přirozené! Vše, cokoli si jen dovedeš a můžeš podle svého pocitu myslet ve velkém mozku, přichází napřed ze srdce; neboť každá sebenepatrnější myšlenka musí mít napřed nějaký popud, kterým je nutně vyvolána. Když byla myšlenka z jakékoli potřeby vzbuzena a zplozena nejprve v srdci, vystoupí pak teprve do mozku hlavy k ohledávání duši, aby poté duše uvedla ve vhodný pohyb údy těla a takto se vnitřní myšlenka stala slovem anebo skutkem; ale aby kdy mohl člověk myslet pouze v hlavě, to je naprosto nemožné! Neboť myšlenka je stvoření čistě duchovní a proto nemůže vzniknout nikde jinde nežli jediné v duchu člověka, jenž sídlí v srdci duše a odtud oživuje celého člověka. Jak by se však mohlo kdy nějaké stvoření vyvinout z nějaké sebe-jemnější hmoty, když veškerá hmota, tedy také mozek člověka není nic jiného nežli jen pouho pouhá hmota a nemůže tudíž být nikdy tvůrcem, nýbrž jen něčím stvořeným?! Rozumíš tomu nyní dobře a cítíš snad již dokonce, že žádný člověk nemůže myslet něco v hlavě?“

3) Praví **CYRENIUS** : „Pane ano, cítím to nyní zcela živě! Ale jakpak se to děje? Mně se nyní opravdu zdá, že jsem odjakživa myslel pouze jen v srdci! Zvláštní! Jak to? Ano, cítím přímo v srdci slova a to jako vyslovená slova a nyní mi již vůbec nepřipadá, že by bylo možné pojmout nějakou myšlenku v hlavě!“

4) Pravím **JÁ** : „To je zcela přirozeně následek tvého. stále víc a více se probouzejícího ducha v srdci, který je láska ke Mně a skrze Mě ke všem lidem.“

5) U lidí však, u nichž taková láska není ještě probuzena, tvoří se myšlenky sice také v srdci, nejsou v něm však postřehovány, protože je příliš hmotné, nýbrž teprve v mozku, kde se myšlenky srdce jako. již hmotnější za příčinou popudu k jednání utvářejí obrazově a amalgamují se (směšují; vyd.) s obrazy, které se vtiskly do. tabulek mozkových nejzevnějšími tělesnými smysly ze světa vnějšího a takto. se před očima duše zhmotňují a kazí a musí pak také být považovány za nutnou příčinu špatných skutků lidí.

6) Proto. musí být každý člověk napřed v srdci a tam v duchu znovuzrozen, jinak do. Království Božího vejít nemůže!“

7) Praví **CYRENIUS** vedle stojícímu Petrovi: „Rozumíš dobře tomu znovuzrození ducha v srdci a co. a kde je vlastně Království Boží, a němž On a oba andělé neustále- mluví a jež slibují jako něco. příštího naší víře?“

8) Praví **PETR**: „Ovšemže tomu rozumím a kdybych tomu nerozuměl, nezůstával bych zde, nýbrž staral bych se doma o svůj dům. Pátřej však jen, vznešený pane, ve svém vlastním srdci, tam zakrátko. najdeš více, nežli co. bych ti mohl vyložit za sto let!“

9) Pohleď na nás, kteří jsme byli jeho prvými učedníky a svědky, zda s Ním mnoho mluvíme vnějšně! A hle, přesto. s Ním mluvíme více nežli ty a mnozí jiní vnějším slovem úst; neboť“ mluvíme s Ním čistě jen v srdci a ptáme se Ho na tisíce věci a On nám odpovídá v jasných, náležitě vyznačených myšlenkách a tak získáváme dvojnásob. Neboť odpověď Pána v srdci člověka je již, abych tak řekl, podílem na jeho. životě, kdežto. vnější slova se musí teprve stát následným skutkem za příčinou cvičení duše podílem na životě.

10) A tak se tedy můžeš, vznešený pane, také ve známé věci satana ve svém srdci ptát a Pán ti pak již vloží do. tvého. vlastního srdce správnou odpověď tak zcela tiše a tajně, že mnohouchý satan ji nebude s to slyšet! A podobně se také můžeš Pána ptát na znovuzrození ducha v srdci a na Království Boží a dostaneš ihned nejjasnější odpověď!“

11) Praví **CYRENIUS** : „Ano, nyní je mi jasné, proč vy - čemuž jsem se již nejednou velice divil - nemluvíte s Pánem téměř nikdy ani slova! No, já se a to pokusím. Je-li Pán takto skrytě milostivý vám, bude moci být milostivý i mně! Neboť že Ho nadevše miluji, dokazuje to, že své velké a těžké vládní povolání pověřuji zatím jaksí na hřebík, zdržuji se u Něho a posiluji svou duši každým slovem z jeho nejsvětějších úst!

12) Také myslím, že z pouhé lásky k Němu více činím a více jsem učinil, nežli vy všichni; neboť znal jsem Ho již jako útlé Dítě a v cizí pohanské zemi jsem se staral o Něho, jeho rodiče a bratry! A zatím co. vy jste Mu obětovali jen své rybářské sítě, jsem já ihned hotov, kdyby to chtěl přijmout, složit všechny své světské hodnosti, poté Ho jako. nejnepatrnější mezi vámi všemi co nejdříve následovat a každým okamžikem svůj život za Něho a za vás všechny dáti v sázku, což jsem již několikrát učinil, nehledíc k tomu, co. by mě za to mohlo zcela snadno od Říma potkat!

13) Jestliže však toto vše konám z pouhé lásky k Němu, bude zajisté také mě považovat za hodna milosti, kterou v tak hojně míře prokazuje vám!?”

14) Pravím **JÁ** : „Vždyť už ji máš, Můj nejdražší příteli a bratře! Co však máš, nemusíš přece již hledat a nemusíš se již rozhorlovat, jako bys to ještě neměl! Buď tedy nyní jen klidný a pokus se jednou ve svém srdci se Mě na cokoli tázat a Já ti jasně, zřetelně, srozumitelně a zcela slyšitelně vložím odpověď do tvého, Mě opravdu nadevše milujícího srdce!“

63. O NAVRÁCENÍ ZTRACENÉHO.

1) Po této Mé radě se táže **CYRENIUS** na satana, co jednou z něho bude a zda lze kdy u něho myslet na obrácení.

2) A **JÁ** mu do srdce kladu tuto odpověď: Co se tu děje, děje se z této příčiny: Kdo je ztracen, bude hledán a nesmírně nemocnému se poskytne lék, avšak jeho vůle zůstane a musí zůstat svobodná; neboť potlačit jeho vůli by znamenalo proměnit celé, téměř nekonečné hmotné stvoření a všechny jeho elementy v nejtvrdší kámen, v němž by se nemohl žádný život pohnout. Celé hmotné stvoření je jak dalece možno souzený velký duch, který je rozdělen v nesčíslné Světy, které nicméně však ve svém nekonečném počtu podmiňují jeho celkovou bytost. Avšak z této jedné bytosti jsou vzaty nesčíslné myriády myriád bytostí, jako jsou mnozí lidé této Země a jsou přetvářeny Boží silou, mocí, láskou a moudrostí v celkovou Bohu podobnou bytost a to je jisté obrácení toho jednoho velkého ducha!

3) Až budou všechny Země a všechna Slunce rozloženy v samé lidi, pak také z toho jednoho nezbude již nic více nežli jeho pouhé „já“, které se v nejuplnějším osamocení bude muset po časech časů připravit k obrácení, nebude-li se chtít vydat na pospas věčnému chřadnutí. Tehdy v nekonečném věčném prostoru nebude již kroužit žádné hmotné Slunce a žádná hmotná Země, nýbrž nekonečný věčný prostor bude všude naplňovat přenádherné nové duchovní stvoření s blaženými svobodnými bytostmi a Já budu věčně stále Bohem a Otcem všech bytostí od věčnosti do věčnosti a tomuto nejvyšší blaženému stavu konce nikdy nebude; bude tu jedno stádo, jeden ovčinec a jeden Pastýř!

4) Kdy však toto vše tak bude, nemůže být nikdy určeno počtem pozemských let! A i kdybych ti také sdělil tento počet, nemohl bys jej pochopit; a kdybych ti také řekl tento počet tím, že uplyne o tisíc tisíců krát více tisíciletých údobí nežli je tu písku v moři a na celé Zemi a trávy ve všech zemích a na všech horách Země a kapek v moři, ve všech jezerech, veletocích a řekách, v potocích a pramenech, nemohl bys se přes to vše dopočítat, .abys tím určil konečný hlavní čas vykoupení!

5) Proto měj s tím strpení: Usiluj především jen o Království Boží a jeho pravou spravedlnost, pak budeš ihned po smrti svého těla Mnou probuzen k životu věčnému a v říši čistých duchů uplyne tisíc pozemských let jako jeden den!

6) A, příteli, v Mé duchovní Říši, plné všech nejvyšších blažeností se ve vší blaženosti zcela snadno a zakrátko dočkáš toho, co se ti, zde zdá být nekonečné! Nyní nemůžeš být uveden do vší moudrosti nebes, ani žádný z Mých učedníků, - nýbrž tehdy, až budeš po nemnoha letech pokřtěn Duchem svatým z Boha! Tento Duch povede tebe i všechny ostatní do vší moudrosti nebes. Teprve potom uvidíš v nejjasnějším světle vše to, co ti nyní ještě musí být temné a zmatené! - Toto tobě nyní zjevené podrž však pevně u sebe a nenech z toho nikomu něco tušit; neboť to musí být dlouho ještě udržováno v tajnosti!“

7) Když toto **CYRENIUS** v sobě uslyšel, tu se mocně zarazil a po chvíli zvláštního přemýšlení pravil: „To bylo beze všeho Tvé slovo, co jsem nyní ve svém srdci přesně a jasně slyšel jako proud dobrých slov; ale musí to závěrečné napomenutí být tak přísně dodržováno? Zcela důvěryhodným, poctivě a čestně smýšlejícím a věřícím lidem by se snad přece jen mohlo - třeba jen tak něco z toho jako částečně nadhozené - sdělit!? Neboť něco takového by přece nemohlo žádnému člověku uškodit!“

8) A **JÁ** pravím nahlas: „Ano, příteli, člověku, když to obdrží jako ty vnitřní cestou to ovšem neškodí, jinak bych ti to byl nesdělil; kdyby však něco takového obdrželo mnoho lidí zvenčí, pak by jim to zcela mocně uškodilo. Jak a proč, - to ti dostatečně odhalili moji andělé a tak tedy necháme tento předmět v klidu; neboť je nám urovnat ještě mnoho jiných velmi důležitých věcí, které jsou zatím mnohem nutnější, nežli tato tvá otázka, jejíž úplná odpověď musí dozrát teprve ve věčnosti!“

64. PODSTATA, ŽIVOT A PRÁCE PŘÍRODNÍCH DUCHŮ.

1) Cyrenius se nyní s touto odpovědí spokojí, zato však povstává Kisjona a prosí Mne, zda také on smí dát otázku, týkající se Mnou daného nařízení, které se neprovedlo.

2) Pravím **JÁ** : „Mluv, příteli přátel i nepřátel!“

3) Práví **KISJONA** : Hle, když jsme šli pro poslední zbytek z jeskyně v mých horách, nařídil jsi, abychom s sebou vzali patřičné množství chleba a vína, neboť tam zastihneme mnoho hladových a žíznivých! Poté jsem dal ihned vzít s sebou velké množství chleba a vína a čekal jsem pak u jeskyně i v jeskyni, zda přijde někdo, kdo potřebuje chléb a víno! Avšak hle, Pane, nenášel se nikdo, komu by se bylo mohlo vydat, co bylo doneseno!

4) Když jsme však vyšli z jeskyně a Ty jsi dal Svou mocí v Archielovi zatarasit jeskyni, byli jsme bez chleba a vína a žádný z nosičů mi nedovedl říci, kdo od nich vzal chléb a víno. Já jsem to v jeskyni, jakož i mimo ni v tom zázračném okamžiku opravdu nezpozoroval; avšak den po Tvém odchodu z Kisu, nemluvil ovšem celý můj dům o ničem jiném, nežli jen o Tobě a - jak už lidé jsou, zejména při tak nejvyšších divuplných událostech - vyprávělo se nejméně o dvakrát tolika skutcích, nežli jsi jich, pokud vím, vykonal! Mnohé z těchto skutků, o nichž se vyprávělo a které Ti vypravěči přisuzovali, jsem vypravěčům vytkl, prohlásiv je za výmysly jejich rozpálené fantazie, což potom nakonec není nic jiného nežli nevinná lež; ale vyprávění o zmizení s sebou vzatého chleba a vína zarazilo i mě samého. Neboť jsem se nemohl skutečně upamatovat, co se stalo s mnohým doneseným chlebem a vínem, když jsme přece z toho nic nepožili.“

5) Pravím **JÁ** : „Věděl jsem dobře, že přijdeš s něčím takovým; ale nezáleží věru tak zvláště mnoho na tom, jak si to představuješ. Ježto jsi však již přišel, abys také o tom nabyl jistotu, musím ti nicméně věc objasnit; a tak tedy poslyš:

6) Hle, v horách i ve vzduchu, jakož i v zemi, ve vodě a v ohni jsou určití přírodní duchové, kteří ještě neprošli masitým tělem, jelikož se jim dosud nenaskytla příležitost, při níž by mohli za lidského aktu plození vstoupit do těla, aby byli tělem ženy zrozeni na svět v masitém těle. Spousty takovýchto dosud nezrozených duší jsou ve všech živlech.

7) Nuže, přírodní duchové působící v horách, přijali však jaksi více konsistence (pevnosti) ze vzduchu! Tito duchové necítí zvláštní potřebu, aby byli vplozeni do masitého těla a poté v masitém těle ze ženy zrozeni; jim je při určité mnohdy dosti bystré inteligenci milejší zůstávat pokud možno dlouho ve volném nevázaném stavu. Mají dokonce jakýsi právní cit (svědomí) a bojí se Ducha Božího o Němž mají mnohdy dosti jasné poznání, to. vždy jen někteří z nich, kteří již zestárlí; mladí do této společnosti přijatí duchové jsou obyčejně ještě velmi temní a někdy také zlomyslní a mohli by natropit mnoho zla, kdyby nebyli drženi na uzdě staršími. Jejich hlavním zaměstnáním je utvářet a pořádat v horách všelike kovy a ve skulinách a chodbách hor nechávat je vyvíjet.

8) Tito duchové přijímají časem také potravu z přírody a to jen z říše rostlinné. Činí tak při tuhé práci v říši hor, při přetváření skal, při odtrhávání velkých horských částí, při vyčerpávání vnitřních vodou naplněných jeskyní a při podobných dalších pracích, jichž se tito duchové často v hojně míře účastní, aby, byvše často příliš mocně souženi, ztratili lásku ke svým horám a snažili se, aby byli zrozeni do těla, protože žádný duch nemůže zvláště od nynějška dospět k úplné živoucně svobodné blaženosti, neprošel-li masitým tělem.

9) Tito duchové, milý Kisjono, a zejména ti, kteří obstarávají tvé hory, měli před sebou v zatarasování mrzké jeskyně nejvyšší tuhou práci a museli k ní být posilováni chlebem a vínem! A hle, oni to jsou, které jsem mínil, když jsem pravil: „Zastihneme velké množství hladových a žízňivých, kteří budou takovou posilu potřebovat!“ Tato posila byla také bez jakéhokoliv zbytku strávena a potom na rozkaz Mého anděla byla také ta velmi těžká práce co nejdokonaleji vykonána. V tom tedy záleží plně objasněná odpověď na tvou otázku. – Rozuměl jsi jí dobře?“

65. POVĚSTI O HORSKÝCH DUCHÁCH. O KOUZELNICTVÍ.

1) Praví **KISJONA** : „Ano, Pane, rozuměl jsem jí zcela a to tím spíše, že mě moji horníci, kteří kopou v mých horských šachtách všeliké rudy, velmi často vyprávěli, jak jim mnohdy zmizel chléb a víno a oni nevěděli, kdo z nich si snad udělal takový zlodějský žert! Když pak byli hladoví horníci hodně rozzlobeni, uslyšeli neznárodně zvučný smích a někteří z nich prý viděli také poskakovat před sebou dětsky malé lidské postavy a to barvy modré, červené, zelené, žluté a také zcela černé.“

2) Tak mi, také nedávno vyprávěl můj nejstarší horník, že mu jakýsi modrý mužiček radil, aby příště nosil u sebe chléb a víno v kožené, kolem sebe ověšené tašce, tak se toho nebudou moci zmocnit hladoví horští druhové. A také by neměl nikdo v horských šachtách příliš hlasitě mluvit, naprosto ne pískat anebo dokonce klet; neboť to vše by nemohli horští druhové snášet a dělali by proto zle všem těm, kteří by nezachovávali tento příkaz. Také by se nikdo neměl v hloubi hor smát; neboť smích by druhové také nemohli snést. Kdyby moji horníci chtěli někdy přenechat chléb a víno horským druhům, byli by jim za to nápomocni v bohatém objevu všelických kovů.

3) Tyto pověsti jsem obvykle považoval za bajky, protože jsem sám nikdy nic podobného nezakusil, ačkoliv jsem velmi často vkročil do šachty svých hor nyní však po tomto Tvém laskavém vysvětlení je mi vše úplně jasné! Jen toto jediné nemohu aspoň na okamžik ještě pochopit: kterak mohou tito horští druhové, kteří jsou přece vlastně duchové, požívat přirozenou potravu! Jak jedí a pijí tyto poněkud nemilé bytosti?“

4) Pravím **JÁ**: „Asi tak, jako když oheň stravuje věci, které zachvátí! Dej do něho kapku vína anebo drobek chleba a uvidíš, jak obě rychle zmizí! A hle, asi takovým způsobem stravují duchové aneb horští druhové přirozenou potravu! Rozkládají rychle hmotno a obrací duchovní substanciálně ve hmotě přítomné ve svou duševní podstatu, přijímajíce je do svého já, - a to v okamžiku! - Nyní víš také to a nemusíš se nad to již o nic dalšího starat.“

5) Praví **KISJONA** : „Pane, děkuji Ti za toto sdělení obveseluje celou mou mysl a nyní poznávám ještě jasněji, že vše, co mě se všech stran obklopuje, není nic jiného, nežli samý život.“

6) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře, nejmilejší příteli! Ale prosím tě jen o to, abys ty, jakož i každý, kdo o tom obdržel nyní vědomosti, podržel věc u sebe. Něco takového vědět není totiž každému prospěšné neboť všichni egyptští a perští kouzelníci jsou neznárodně ve spojení s duchy a skřítky a provádí s jejich pomocí všelijaké kouzelnictví. Avšak veškeré takové kouzelnictví je před Bohem ošklivostí a kdo je provádí, ten věru stěží kdy přijde do Království Božího! Neboť tací kouzelníci zamezují zmíněným duchům vstup do (masitého) těla a když zemřou, stanou se zajatci takových nezralých duší a nadmíru těžko je lze od nich osvobodit, jelikož přijímají stále do sebe přirozeno od nezralých nahých přírodních duší. Pravím vám: Proklet budiž kouzelník! Neboť ještě se nikdy nikdo nedočkal toho, aby pravý kouzelník spojil se svým kouzelnictvím nějaký jen zpola dobrý účel! Všude vyzívá notná nejkřiklavější hrabivost a zlášťivost, vedle toho však také nejvyšší drzá vládyčtivost a tací duchové obdrží v nejhlubším pekle svou pokořující odměnu!“

7) Praví **FAUSTUS** : „Pane, Pane, pak to bude s mnohými kouzelníky a věštcí v rozsáhlé říši římské špatně vypadat! Neboť tento druh lidí je právě v Římě ve vážnosti jako bohové a mohou jedním slovem ochromit vůli císaře, jakož i každého sebevětšího a udatnějšího hrdiny - naopak ovšem také zase tak oživit, že by se před jeho vážností musely hory zachvěti!“

8) Pravím **JÁ** „Ano, příteli, těmto polobožsky jednajícím lidem se jednou jistě nejlépe nepovede neboť vědí, že co nejhanebněji podvádějí ty, kdož nejsou zasvěceni do jejich umění a že takovým podváděním je neznárodně svádí k všelijakým ohavnostem. Proto se však takovým pa-

douchům nemůže také nikdy dobře dařiti neboť to jsou ti praví prodavači ničeho za mnoho peněz a praví původci nesčíslných ohavností a hříchů k záhubě lidí!“

9) Praví **některí** : Ale kdyby se polepšili, nemohli by se pak stát také blaženými?“

10) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, kdyby se polepšili, pak by se také mohli stát blaženými, ale je smutné, že právě tento druh lidí je co nejméně způsobilý k polepšení! Vrahy, lupiče, zloděje, smilníky a cizoložníky můžete obrátit a císař, král může snadno složit svou korunu, ale kouzelník se od své kouzelnické tyče neodloučí! Neboť jeho neviditelní druhové to nepřipustí a jsou stále jeho pány, kdyby se chtěl od nich odloučit.

11) Proto pravím ještě jednou: „Prokleta budiž zlé kouzelnictví; neboť jim přišly všechny hříchy do zlého světa!

12) Kdo chce konat zázraky, ten k tomu musí mít vnitřní sílu z Boha; a pak ať koná zázrak jen tam, kde to vyžaduje nejkrajnější nutnost!

13) Kdo však koná falešné zázraky a všelijakými výroky a znameními dělá věštce, ten již nepotřebuje být zatracován, neboť svou vlastní vůlí je již úplně zatracen. Proto se střežte všichni neblahého kouzelnictví, jakož i věštění; neboť toto vše je největším zlem pro ducha člověka!“

14) Po těchto slovech byli všichni, kdo je slyšeli, téměř veskrze poděšeni a tázali se, zda se také nemá nic dávat na spolehlivé předzvěsti o počasí z prastarých zkušeností.

15) Pravím **JÁ** : „Ó, ano tehdy, spočívají-li na čistě vědeckém vypočitatelném základě; ale není-li tomu tak, pak také toto je hřích, protože člověk přitom přijímá druhou víru, která oslabuje čistou víru jedině v božskou Prozřetelnost a nakonec věří více ve znamení, nežli jedině v pravého všemohoucího Boha.

16) Kdo setrvává při čisté víře, ten smí prosit a bude mu dáno zač prosil a kdyby i zkušeností potvrzovaná nejhorší znamení na Zemi a ve vzduchu oznamovala naprostý opak; kdo se však spoléhá na znamení, tomu ať se také stane podle znamení. Fariseové přikládají význam znamením a proto se nechávají za velké peníze lidmi dotazovat; dostane se jim však jednou také tím více zatracení!

17) Zda nestvořil vše Bůh co tu lidem slouží jako znamení? Stvořil-li však vše to Bůh, pak je zajisté trvale nad tím Pánem a vše vede a řídí On! Je-li však jedině Bůh Pánem a Řiditelem stvořených věcí a zjevů, jak by potom mohly tyto věci a zjevy oznamovat něco bez Něho? Nemohou-li to však nikdy, pak ať prosí člověk Boha. Jenž Jediný může vše, ať už jsou znamení tak či tak! Není to potěšitelnější nežli tisíc nejspolehlivějších výkladů znamení?“

18) Praví **všichni přítomní** u Mého stolu: „Pane, to je jisté a pravdivé! Kéž bys také učinil, aby celý svět takto smýšlel a jednal, pak by to ve světě vypadalo jinak, nežli jak to vypadá nyní. My, kolem Tebe zde shromáždění, máme to nyní ovšem snadné, ježto máme po ruce Tebe jako Základ všeho bytí a zjevení; avšak ne tak jako nám, se daří velmi mnoha stotisíckrát tisícům, kteří nemají to neocenitelně velké štěstí, aby byli v Tvé nejsvětější společnosti a slyšeli z Tvých úst slova života! Ti touží jistě jako my po Tom, o Němž vydává až příliš hlasité svědectví celé stvoření; ale jejich pohledy ke Hvězdám nikdy Tě neobjevují a jejich velká touha nebývá ukojena. Jaký div, že u takových lidí dochází pak až příliš snadno ohlasu divotvorní kouzelníci a znamení a jejich vykladači, protože lidem toužícím po božských věcech poskytují něco, co má však, byť to bylo i falešné, nicméně vždy bohopodobný nátěr!“

66. O KOUZELNÍCÍCH A VĚŠTČÍCH

1) Poté začíná opět mluvit **CYRENIUS** sám a praví s dosti vážnou tváří: „Pane, je úplná pravda, že jsi zcela jistě Ten, jakým jsme Tě již dávno poznali a nikdo z nás to nemůže brát v pochybnost; musím se Ti však nicméně nyní zcela otevřeně přiznat, že jsem při Tvém nynějším výkladu o kouzelnících, vykladačích znamení a věštčích téměř vůbec nic nepocítil z Tvého jinak mi až příliš dobře známého milosrdenství a lásky! Za takovýchto okolností a poměrů je to pak tedy přece jedině na Tobě závislé, - neboť Ty Sám zasazuje člověku mocné rány, které velmi bolí; běda však potom zbitému člověku, když při mocných ranách začíná bolestí křičet! Zda však také to je správné, věru nevím!

2) Hle, pozemští lidé jsou jistě většinou slepí a hloupí a tím také zlomyslní. ptám se však, v čem zde spočívá vina a odkud je to zlo způsobováno! A jako se nyní táži já, tak se táže mnoho set tisíců jistě veskrze nikoli nezralých Římanů.

3) Nelze nikterak předpokládat, že by člověk vyšel z prvopočátku z Tvé ruky špatný, zrovna

tak jako se nikdy nerodí dítě na svět již jako ďábel; byl-li však prvý člověk dobrý, jak se potom stal druhý anebo třetí člověk špatný? Byla to tedy Tvá vůle anebo vůle toho, který ho potom zplodil? Vždyť muselo všechno jak je to tu přijít podle Tvé vůle! Chtěla-li to však takto Tvá vůle, proč potom to nejtěžší zatracení takových lidí, kteří v podstatě jen zachránili ubohé lidstvo od jistého zoufalství, protože Ty jsi Se jim nechtěl na jejich volání ukázat!? Prosím Tě proto, abys byl sice spravedlivý, ale ne krutý; neboť tvor nemá proti svému Tvůrci žádnou zbraň, - může jen prosit, snášet, trpět a zoufat!“

4) Pravím **JÁ** : „Ale, příteli Cyrenie! Cožpak jsi už zase všechno zapomněl, co jsi slyšel jak ode Mě tak i od obou andělů? Copak jsem řekl, že Já Sám budu takové lidi soudit anebo zatracovat? Vždyť ty jsi chtěl ještě před několika dny ihned dát trestat farizeje za to, že Mě chtěli ukamenovat a Já jsem ti to nedovolil! A nyní se zdá, že bys se téměř chtěl přidat na jejich špatnou stranu. Či dovedeš snad lépe člověka postavit, aby se v takovém postavení stal, chce-li, dítětem Božím? Hle, jak jsi ještě sláb!“

5) Jsi snad v nejvšeobecnějších dějinách všech lidí tak mistrovsky zběhlý, že bys Mi mohl na jejich základě vytkat, že Se teprve nyní starám o volající a hledající a ne nikdy dříve?

6) Neměli prví lidé stálý styk se Mnou? Kdo byl od Noema až po Mojžíše veleknězem v Salemu, jenž se jmenoval Melchisedek a zároveň také jako pravý Král králů sídlil v Salemu? Kdo byl potom ten Duch v arše úmluvy? A ježto Duch z archy vstoupil do Mě, - táži se, Kdo jsem nyní Já?

7) Volající Mě ovšem chtěli mít dole s hvězd, protože když jsem mezi nimi byl, byl jsem jim sprostý a příliš málo božský, ježto jsem Se nechtěl lesknout jako hvězdy!

8) Hle, co tě nyní takto zneklidnilo, bylo naprosto falešné a satan, který zpozoroval, že v sobě chováš jeho tajemství, jen trochu na tobě vyzvídal a už jsi se chtěl se Mnou hádat! Uvaž tedy, zda máš ve své řeči pravdu!?

9) Mohu Já být kdy k někomu krutý anebo nespravedlivý? Či jsem snad nespravedlivý, když ti nabízím místo falešné napodobeniny zlata nejčistší pravé zlato? Či mám vás tedy nechat při staré zlé a také neužitečné pověře? Neměl bych jako Pán mít více práva nežli ty, abych zahubil zlomyslné vzpurné farizeje?! Soudil jsem je však? Ano, kdybych je byl zázračně nezachránil, byli by také padli za kořist svému vlastnímu vnitřnímu soudci!

10) Hle, hle, jak jsi ještě krátkozraký! Já myslím, příteli, že to vše, co jsi již slyšel a viděl, mělo by tě přece již učinit trochu dále vidoucím!“

11) Cyrenius a také všichni ostatní Mne prosí za odpuštění a uznávají své falešné mínění; **JÁ** je však všechny utěšuji a pravím: „Ó, vy přijdete ještě častěji do ještě silnějších zkoušek; ale pak nezapomeňte na tuto událost a na tuto Mou nyní také na vás vylitou nauku, neboť jinak přesto že jste Mne viděli a se Mnou mluvili, mohli byste se dostat do ještě větších pokušení a rovněž tak dobře odpadnout ode Mne, opět do všeho světa, přejít do jeho lží, podvodů a státi se úplně rovni těm, o nichž se domníváte, že Mne hledali a volali a že jsem jim pak dal, abych je mohl tím snáze zatratit, místo Sebe kouzelníky a vykladače znamení!“ – Všichni prosí ještě jednou za odpuštění – a já jim všem žehnám.

67. PÁN UZDRAVUJE VZTEKLÉHO.

1) Hned poté však přichází z města zástup občanů a oznamují, že jakýsi člověk je stížen vzteklinou.

2) Já se jich však táži, co mám s tím vzteklým dělat.

3) A **občané** praví: „My víme, že jsi zázračný lékař, jelikož nám to dnes oznámili farizeové a vyprávěli, jak jsi pouze vůlí uzdravil úplně rodinu starého Josy a že jsi více nežli jen nám všem dobře známý tesař Ježíš! A proto Tě jako našeho dobře známého prosíme, abys ráčil uzdravit tohoto vzteklého člověka!“

4) I táži se **JÁ** : „Jak přišel k této vzteklině?“

5) Praví **občané**: „Milý Mistře, to zdědil od vzteklého psa, který ho pokousal a to je strašně nebezpečná nemoc, která nemohla být dosud žádným lékařem vyléčena! Zemře-li, musí s ním být spálen celý dům; neboť kdo by se ho jen dotkl, byl by krátce poté zachvácen též touto strašlivou vzteklinou! Proto jsme ho v jeho domě dobře zajistili, aby nemohl ven, kde by pak způsobil velkou škodu. Milý Mistře, osvobod' nás od tohoto soužení!“

6) Pravím **JÁ** : „Jděte tedy a vyvedte ho, aby byl zdrav i všichni ti, které již nakazil, když ho chytali a zavírali do domu!“

7) Praví **občané**: „Ó, Mistře, kdo ho vyvede? Kdo se ho dotkne, je synem této strašné smrti!“

8) Pravím **JÁ** : „Nevěříte-li a nemáte-li důvěru, pak nemohu ani jemu ani vám pomoci!“

9) Praví **občané**: „Mistře, mohl-li jsi pomoci domu Josovu, jenž byl postižen téměř podobným zlem a nemocní nebyli k tobě přivedeni, pak bys mohl pomoci také tomuto vzteklému, aniž by bylo nutno přivésti ho k tobě!“

10) Pravím **JÁ**: „Josa věřil, vy však nevěříte a přišli jste spíše proto, abyste Mě při své polo-víře zkoušeli, co s tím nevléčitelně vzteklým učiním. Proto vám ještě jednou pravím: Vyvedte ho ven, tak bude pomozeno jemu i vám! Neboť vy všichni, kteří jste tu, máte již v sobě totéž, co může vypuknout v krátké době; uvěříte-li však a vyvedete-li ho ven, bude právě tím ve vás zničen jed satanův!“

11) Po těchto Mých slovech odejdou a zakrátko přivádí svázaného vzteklého, jenž vypadal strašně divoce a slintaje řval jako hladový lev. Když Moji mnozí hosté spatřili tohoto vzteklého, zmocnila se jich veliká úzkost a ženy utekly vesměs do domu; neměly odvalu dívat se na tento strašně zpitvořený a ohyzdný řvoucí obraz. I Má matka se schovala do domu a Moji učedníci s ní. Jidáš se skryl za stromem; jen Cyrenius, Faustus, Kornelius, Kisjona a Borus setrvali pevně u Mne.

12) A **JÁ** jsem řekl občanům: „Rozvažte ho a osvobodte!“

13) Tu se **všichni** zhrozili a křičeli: „Pane, pak jsme ztraceni!“ A občané se to neodvažovali učinit, protože ostatní lidi s učedníky příliš křičeli!

14) Tu jsem pravil **JÁ** Borusovi: „Jdi a rozvaž ho ty; neboť je ve jménu Mém uzdraven a nemůže již nikomu uškodit!“

15) Tu přistoupil **BORUS** zcela srdnatě k dosud ještě vzteklému a pravil: „Pán Ježíš budiž s tebou a budiž ve jménu jeho uzdraven!“

16) V tom okamžiku se vzteklý uklidnil, barva jeho tváře téměř již zcela mouřenínsky černá se stala jako dříve opět přirozená a s vděčnou tváří prosil Boruse, aby mu sňal tvrdá pouta; a Borus mu ihned uvolnil pouta, která byla zcela čistá a neposlintaná. A uzdravený přistoupil ke Mně a co nejvroucněji Mně děkoval za toto jemu prokázané nikdy neslýchané dobrodiní, také Mne však prosil, aby byl napříště ušetřen takové nemoci.

17) A **JÁ** jsem řekl jemu: „Ty a všichni, kteří by byli skrze tebe nepochybně upadli do tvé nemoci, jste nyní úplně uzdraveni; ale budoucně buďte přáteli lidí a ne již přáteli psů! Proč musíte chovat v nadbytku psy? Psy ať chovají ti, kdož je potřebují při honbách na divokou dravou zvěř a pak pastýři ovcí velkých stád jako ochranu proti vlkům, medvědům a hyenám; mimo ně nepotřebuje nikdo psa. Kdo však již psa chová, ať ho má dobře uvázaného na řetězu, aby se chudí nebáli pro zlé psy vstoupit do vašich domů a poprosit vás o almužnu. Kdo z vás nebude budoucně následovat tuto radu, tomu se dostane od jeho psů téže odměny, jaké se dostalo tobě.“

18) Vezměte do svých bohatých domů raději děti chudých rodičů nežli neužitečné a snadno velké nebezpečí přinášející psy, pak nebudete nikdy zachvázeni nejvyšší zlou vzteklinou, pocházející ze satanova jedu, který v sobě chovají psi!“

19) Po těchto slovech Mně všichni slibují, že ještě téhož dne zahubí psy a napříště nebudou nikdy chovat taková zvířata. Někteří malověrní se Mne však nicméně ptají, zda jsou teď úplně od této nemoci osvobozeni a zda je již nikdy nezachvátí.

20) Pravím **JÁ** : „Ó, vy malověrní! Cožpak nevidíte, že ten, kterého jste přivedli je úplně uzdraven? Bylo-li však pomozeno jemu, pak bude zajisté také pomozeno vám, kteří jste ještě dávno nebyli zachvázeni touto vzteklinou! Mohu-li povolávat z hrobu mrtvé, pak asi tato zla nejsou větší, nežli skutečná smrt sama! Čas vám však podá důkaz, že jste všichni zase úplně uzdraveni! Nyní můžete opět zcela klidně jít domů. Zajděte však také ke starším a farizeům, ukažte se, že jste úplně uzdraveni a dejte pak na oltář obět, kterou Mojžíš přikázal malomocným, když byli očištěni!“

21) Po těchto slovech Mě všichni co nejvroucněji děkují a tážou se Mě čím by se Mě odplatili za toto převeliké dobrodiní.

22) A **JÁ** pravím: „Věřit tomu a konati to, čemu vás budou farizeové a zákoníci učit!“

23) Po těchto slovech nastupují zcela potěšeni zpáteční cestu, ubírají se ihned do synagogy a vyprávějí farizeům vše co se zde přihodilo a dávají za to bohatý obětní dar.

24) **Farizeové** však, kteří předtím o tomto vzteklém dosud nic neslyšeli, jali se nadmíru povdivovat řkouce: „Skutečně to je uzdravení, které může být jedině Bohu možné! Něco takového nebylo dosud nikdy v celé Izraeli slýcháno! Skutečně, tento člověk koná věci, jaké dosud nikdy nekonal ani jeden z největších proroků! Není nemoci, kterou by nebyl s to vyléčit, ani mrtvého v hrobě, kterého by nebyl s to zase v život povolal! To je člověk, jakého Země ještě nikdy nenesila! Jděte nyní domů a přijďte zase zítra a budeme pak s vámi více toho o něm projednávat!“

68. EVANGELIUM PRO ZÁMOŽNÉ.

1) Občané se ubírají nyní domů a v tom uzdraveném vrací dětem otce a nadmíru smutné ženě zcela zdravého muže; žena s počátku nemůže ani uvěřit svým smyslům, ale poté jí vytryskne proud slzí díky a radosti a s dětmi, jichž měla deset, spěchá ihned ven ke Mě a na kolenou, Mě i s dětmi děkuje za neslýchané dobrodiní, které jsem prokázal jí a jejím dětem. Zároveň Mě také prosí aby směla vším možným, cokoli by jen bylo v jejich silách, sloužit Mému domu, jakož i každému jinému, koho bych jí doporučil!

2) Pravím **JÁ** : „Vše, cokoli učiníš chudým pro jméno Mé, bude se považovat tak, jako bys to učinila Mně! Můj dům je však nyní na krátkou dobu, kterou zde ještě strávím dostatečně zaopatřen; ale až Se opět vrátím, pak se to již dovíš.“

3) **Žena** radostí a vděčností pláče a praví: „Pane, nejoprávdovější Mistře daný nám z nebes! Mám velké jmění; polovinu daruji ihned skutečně chudým a druhou polovinu budu pro ně spravovat, aby u mě vždy něco našli. Neboť“ myslím, že něco takového je dobré, ježto je mi známo, že chudí nedovedou s větším jměním hospodárně zacházet; obyčejně najednou příliš mnoho vydávají a v době nouze pak zase nic nemají!“

4) Pravím **JÁ** : „Učiň tak, milá ženo! Tak by měli jednat všichni bohatí, pak by chudí nikdy nouzí netrpěli; neboť“ nouze je zlá věc a člověka svádí často k větším nepravostem nežli bohatství. Boháč zůstává ve své cti aspoň veřejně před světem a zřídka dává světu tolik pohoršení jako chudás, kterého nouze až příliš snadno činí schopným nejhorších činů; avšak nemilosrdný boháč, který využívá chudých k provádění svých neřestí, je nicméně při vši své světské cti tisíckrát horší, nežli neřestem oddaný chudás. Neboť“ chudás se stává neřestným nouzí a boháč je tvůrcem neřestí ve svém nestravitelném nadbytku.

5) Avšak jak ty, Má milá ženo, chceš a také budeš nyní používat svého bohatství, tu je bohatství požehnáním z nebes a jeho správcům bude časně i věčně přinášet největší zisk! Proto, kdo tu chce být opravdu ctnostný, budiž vždy šetrný a hospodárný, aby byl v době nouze schop pomoci chudým a slabým.

6) Pravím vám všem: Láska k vašim dětem ať hoří jako světlo; ale láska k cizím dětem chudých rodičů budiž velkým požárem! Neboť nikdo ve světě není chudší, nežli chudé opuštěné dítě, lhostejno zda chlapec či děvčátko. Kdo přijímá takové chudé dítě ve jméno Mém a stará se o ně tělesně i duchovně jako o svou vlastní krev, ten přijímá Mě a kdo přijímá Mě, přijímá také Toho, Který Mne poslal do tohoto světa a je úplně jedno se Mnou!

7) Chcete-li přitáhnout do svých domů požehnání od Boha a jako dobře obdělávané pole je povznést k bohaté žni, založte si ve svých domech školky pro chudé děti a budete zahrnuti vším požehnáním tak, jako když vysoko vzedmutá řeka zaplavuje nížiny, které zanáší pískem a štěrkem; odmítáte-li však chudá hladová dítko a k tomu se na ně ještě osočujete jakoby vám již způsobily sotva nahraditelnou škodu, pak ustoupí od vašich domů požehnání, jako ustupuje rychlým krokem umírající den nastávající noci. Běda pak domům, které byly postiženy takovouto nocí! Vpravdě, v nich se nikdy znovu nerozední! A nyní jdi, milá ženo, domů a učiň co jsi si předsevzala a pamatuj zvláště na chudé vdovy a sirotky!“

8) Po tomto poučení povstává žena se svými dětmi, děkuje Mně i s nimi ještě jednou a konečně hlasitě zvolá: „Ó, Bože Abrahámův, Izákův a Jakobův, jak veliký, dobrý a svatý jsi a jak neskonale mocný a moudrý, že jsi nám ubohým hříšníkům dal ze Svého srdce člověka, který je s to vyléčit všechny naše neduhy tělesné i duševní! Tobě jedině, svatý Otče, budiž všechna chvála, všechna láska, všechna čest a sláva navěky! Ó, milý Otče, jak dobrý jsi k těm, kteří důvěřují jedině v Tebe! Ty sice trestáš přísně všechny, kteří nedbají Tvá přikázání; ale když pak

kající se hříšník opět k Tobě volá, milý, svatý Otče, odpusť mě slabému, ó, tehdy ho dobrý svatý Otec ihned zase vyslyší a Svým všemohoucím ramenem mu pomůže z jakékoli nesnáze!

9) Ó, lidé vezměte si všichni příklad ze Mě ve své důvěře, litovala jsem své hříchy a modlila se vroucně k Otci v nebi; a hledte, On, On jediný uslyšel mou úpěnlivou prosbu a nejvýš obdívuhodně mi pomohl z největší a nejstrašnější nesnáze!

10) Proto důvěřujte v Něho a stavte všichni jedině na Něm! Neboť kde již žádný člověk nemůže pomoci, tam přichází On a sklíčenému pomáhá! Proto chvalte Ho všichni bezustání! Neboť jen On jediný může každému opravdu pomoci! Tobě, milý vyslanče z nebes, děkuji pak ještě jednou; neboť ty sám jsi jistě svatým nástrojem v rukou všemohoucího Boha!“

11) Toto zvolání, které platilo Mně Samému, aniž si toho byla žena vědoma, stálo Mě několik slz nejvýš vroucího pohnutí, takže jsem Se musel od ní odvrátit.

12) **CYRENIUS** to však upozoroval a pravil: „Pane, co je Ti, že pláčeš?“

13) A **JÁ** jsem odpověděl: „Příteli, takových dětiček jako toto, je málo na Zemi! Neměl bych být jako Otec, Kterého tak srdečně chválila, pohnut radostí až k slzám? Ó, pravím tobě: více než každý jiný otec! Hle, takovou jako je ona, měla by každá být a mám z ní nevýslovnou radost! Ale at“ také ona zví, co je to, když jsem nad ní velkou radostí zaplakal !“

14) Po těchto slovech osušil jsem Si slzy v očích a řekl ženě, dosud veskrze a jedině láskou pro. Boha planoucí a jejím dětem: „Milá ženo! Protože tvá láska k Bohu a tvá víra v Boha je tak mocná, jaká se dosud zřídka vyskytla, nemohu tě propustit jakou nyní jsi. Pošli nejstaršího syna pro svého muže, aby přišel; neboť musím s ním ještě promluvit o leccem velmi důležitém!“

15) Po těchto slovech běží chlapec ihned do města a zanedlouho přichází s uzdraveným otcem.

16) Když oba přišli, pravil jsem jemu: „Příteli, abys byl úplně zdrav nejen co do těla, nýbrž zvláště také co do duše, která bude žít věčně a abys věděl, jak na tom jsi se vším tím co vše se zde událo, proto jsem tě nyní zavolal. Předně tohoto večera budeš i se svou milou ženou a dětmi Mým hostem a za druhé zde leccos uvidíš a uslyšíš a z toho snadno vyrozumíš, Kdo je Ten, Jenž tě uzdravil. Až to ty a tvá žena postřehnete, bude vám u srdce tisíckrát lehčeji a poznáš, že jsi opravdu úplně uzdraven.“

17) Nežli však bude čas k večeři, vykonáme malou cestu do nové, Jairem postavené synagogy a Jairus, jeho žena a jeho dcera, její choť Borus, Cyrenius, Kornelius, Faustus, Kisjona, tvá žena a tvé děti nás doprovodí. Bude ti tam něco ukázáno, co tě velice posílí v tvé víře!“

18) Praví uzdravený, jménem **BAB**: „Mistře, staň se, co a jak Ty chceš! jsem hotov jít za tebou až na konec světa.“

19) Po těchto slovech Babových jsme se odebrali ihned do synagogy, kam bylo možné při mírné chůzi dorazit za čtvrt hodiny, zcela pohodlně pak za půl hodiny.

69. V HROBCE JAIROVĚ.

1) Tak jsme tam také brzy došli, vstoupili jsme do synagogy a odebrali se do hrobky, v níž byla Sára již přes čtyři dny ležela, v níž ležely ještě stuhy a roucha, do nichž byla Sára jako mrtvola zahalena a v kteréžto hrobce ležela však také ještě mrtvola z přibuzenstva Jairova. Byl to dvanáctiletý chlapec, zemřelý již před půl druhým rokem na zlou nemoc; ležel v rakvi zhotovené z cedrového dřeva a až na kosti již v úplném rozkladu.

2) Při pohledu na tuto rakev vstoupily **JAIROVI** do očí slzy a polo-pláčící pravil: „Jak zlá věc je ten svět! Nejněžnější květiny nechává na své půdě vznikat a jaký je jejich osud? Zmírají a zanikají! Balzámová vůně růže se až příliš brzy stává ošklivým zápachem a něžná nevinná lilie šíří při zetlívání odporný zápach; nebeská modř hyacintů stává se mrtvolně žlutavě šedá a karafiát umírá - jako tisíce jeho líbezně vonících sester.“

3) Tento chlapec byl, mohlo by se říci, anděl! Bázeň Boží ho oduševňovala již od kolébky a ve svém desátém roce rozuměl již Písmu a zachovával příkázání jako zbožný dospělý Žid; krátce, jeho opravdu dětsky zbožný život a jeho kupodivu probuzené schopnosti ducha opravňovaly nás k nejkrásnějším nadějím. Avšak tu na něho přišla zlá nemoc a žádný lékař ji nemohl zdolat a tak v tomto chlapci zemřelo vše, co by se bylo mohlo od něho v krátké době právem očekávat.

4) Tu se však namítá otázka, proč Pán Bůh, Který je pln lásky a milosrdenství, činí něco takového lidem, kteří v Něho doufají a důvěřují! Tisíc chudých dětí bloudí bez přístřeší a bez ja-

kéhokoli vzdělání a Bůh je s této Země neodvolá; ale děti rodičů, kteří mají všeliké jmění, aby dali svým dětem onu výchovu, která jedině může být Bohu libá, musí obyčejně zemřít. Proč je tomu tak?

5) Líbí-li se Bohu dávat na tuto Zemi samé divochy, kteří jsou s to promluvit sotva pět slov, pak učiní dobře, když každé dítě, které začíná prozrazovat jen trochu lepšího ducha, ihned vezme se Země a nechá žít jedině hlupáky vedle opic! Jde-li však Bohu o to, aby měl na této Zemi v duchu probudilé, zbožné, Boha poznávající a milující lidi, pak myslím, že by měl na život takovýchto dětí více dbát, nežli tomu tak bohužel dosud bylo!“

6) Pravím **JÁ** : „Milý příteli Jaire, ty mluvíš, jak tomu v lidském způsobu rozumíš; ale Bůh koná, jak On tomu ve Svém božském způsobu od věčnosti rozumí a prohlédá a rozumět a prohlédat musí, jinak by tu nebylo tebe a ničeho co tu je! Vedle toho však činíš ve své při Bohu křivdu.

7) Neboť! kdyby Bůh bral se světa všechny děti, které již v dětství projevují ducha a nadání, pak byste už vy všichni, kteří tu nyní jste u Mne, trouchnivěli v zemi! Ale ježto jste ještě nyní zde v pokročilém věku, je tvá námitka vůči Bohu nespravedlivá! Neboť jako jste také vy ve svém dětství projevovali velmi mnoho ducha a byli jste také dětmi v každém ohledu velmi zámožných rodičů a Bůh vás přece nechal žít, zatím co venku bral s této Země pohanům mnoho tisíc chudých dětí úplavici a mnoha jinými zlými nemocemi, čímž chudí rodičové právě tolik trpěli, jako rodičové tohoto chlapce, kteří dosud žijí a přijmuli za vlastní tři chudé děti. Tyto tři děti jsou nyní zcela důstojnými nástupci tohoto jednoho dítěte, které by bývalo časem pro své znamenité vlohy jeho rodiči, milujícími ho více nežli Boha, příliš rozmazleno a zchoulostivěno a nakonec by ani v nejmenším nesplnilo vysoko postavené naděje jeho rodičů; neboť nakonec by z něho nebylo nic jiného nežli domýšlivý, pyšný a svéhlavý tulpas, s nímž by nic nepořídil žádný velekněz!

8) Bůh to však předvídal a vzal ho v pravý čas s tohoto světa a dal ho na onom světě na lepší výchovu andělům, aby mohl tím dříve dosáhnout onoho určení, které je mu, jako každému člověku, Bohem zvláště stanoveno.

9) K tomu všemu Bůh však také předvídal, že nyní přijde čas, v němž pro vás nemnohé má být oslaveno jméno Boží. A hle, právě proto nechal Bůh tohoto chlapce již před půldruhým rokem zemřít, aby se nacházel v přiměřeném rozkladu tehdy, až ho Pán Bůh opět probudí. Vyzvedněte tedy rakev a otevřete ji“.

70. PROBUZENÍ (CHLAPCE) JOSOE.

1) Po těchto slovech vstoupili Borus a Kisjona do hrobky a pokoušeli se zvednout rakev; ale nemohli ji dostat s místa, neboť byla velmi těžká, ježto byla zhotovena z masivního cedrového dřeva a mimoto bylo nahoře ještě mnoho těžkých kovových zlatých a stříbrných ozdob. Po několika pokusech pravil **BORUS** : „Pane, rakev je příliš těžká, nemůžeme ji naprosto zvládnout! Tato rakev byla, pokud vím, vložena dovnitř pomocí strojů a bude moci být přirozeným způsobem vyjmuta jen zase pomocí strojů!“

2) Pravím **JÁ** : „Vystupte tedy z hrobky; oba jinoši, kteří jsou zde, ji vyzvednou!“ Borus a Kisjona vystoupí nyní rychle z hrobky a oni dva jinoši vyzvednou rychle rakev a to s takovou lehkostí, jakoby měli co dělat s prýtkem.

3) **BAB** se svou ženou a dětmi vyjeveně hleděl a pravil celý užaslý nad takovou silou obou jinochů: „Mají ale neuvěřitelnou sílu! Tito dva útlí chlapci, kterým nemůže být více nežli patnáct let, hráli si s tímto břemenem, které nezmohla ani síla dvou silných mužů, jako vichřice s prýtkem! Ach, něco takového nebylo dosud nikdy slýcháno!“

4) Pravím **JÁ** : „Nad tím se nepozastavuj; neboť nyní budeš svědkem ještě větších věcí! Ale budiž vám všem zcela vážně do srdce řečeno, abyste o tom nic žádnému člověku neříkali, ani Mým učedníkům, neboť ještě tu dávno není pro ně čas; až bude však na čase, pak se jim již beztoho dostane vše ze zkušenosti. - Nyní však otevřete rakev, abychom viděli, jak dalece chlapec již setle!“

5) Rakev byla ihned otevřena a chlapec až na silnější kosti úplně zetlelý byl obratněma rukama Borusovými zbaven roucha a stuh k ohledání všem přítomným. Všichni se dívali na žalostně vypadající kostru se zřejmou hrůzou.

6) **FAUSTUS** pravil: „Ecce homo! Hle, toť také člověk! Krásný to úděl kyprého těla člověka! Ošklivě vypadající lebka, poskrovnu opatřená ještě několika lepíci se vlasy; propadlá zelena-

vě hnědá hrudní kůže, tu a tam prolomená poloshnilými žebry, černá páteř, přes níž však visí ještě některé zbytky zpráchnivělých vnitřností pokrytých plísní. Konečně nohy, - jak vypadají strašně znetvořené; plny zetleliny a plísně! A také naše nosy pocítují, že nejsme nyní v krámě obchodníka s balzámem; neboť zápach je silnější, nežli bych byl očekával! Ne, to je podoba, která je zcela vhodná k tomu, aby učinila člověku jeho bytí co nejvýš opovržením hodným, protože takovýto osud čeká nakonec každého z nás! Z toho důvodu dávám také přednost spalování mrtvol před pohřbíváním.“

7) Pravím **JÁ** : „Ale má-li Syn člověka moc probouzet a v život znovu povolát také takováto těla, jakož i všechna těla, která odpočívají od Adama v zemi jako úplně zetlelá, je také potom takovýto obraz vzbuzováním hrůzy pro lidi této Země? Může ještě mít smrt na sobě něco strašného, když se Mistr nad ni povznesl? Abyste však všichni, kteří jste tady viděli, že Já na této Zemi Syn člověka mám úplnou moc povolát zpět do života i takováto těla a znovu a nesmrtelně je oživit, budiž vám svědkem toho právě tento chlapec!“

8) Poté pravím chlapci: „Josoe, pravím tobě, vstaň a žij a dosvědč, že mám moc probudit i takové mrtvé, jako jsi ty!“

9) V tom okamžiku nastal silný průvan; plíseň zetlívání zmizela, nad kostmi se kůže rychle doplnila a uvnitř pod kůží začalo tělo nabývat do úplného vytvoření tak jako v ošatkách se zákvasem smíšené chlebové těsto a v několika okamžicích se zvedl chlapec z otevřené rakve úplně živý, poznal hned Jaira, Fausta a Kornelia, které znal dobře z Nazaretu a ptal se zvláště Jaira řka: „Ale, milý strýče, jak jsem se dostal do této rakve? Co se stalo se mnou? Byl jsem přece prve ve velmi milé společnosti a věru nevím, jak sem nyní najednou přicházím!“

10) Praví **JAIRUS** : „Milý Josoe, pohleď na Toho, Jenž stojí vedle tebe! Je to Pán nad životem a smrtí! Byl jsi tělem mrtvým a ležel jsi již jeden a půl roku zde v této rakvi a žádná moc z lidí vycházející nebyla by s to ti vrátit život pro tuto Zemi; ale Tento, jenž sice vypadá také jako člověk, ale je mnohem více nežli člověk, povolal tě ze smrti znovu do života! Proto také za tento znovu ti darovaný život máš co děkovat jedině jemu!“

11) **Chlapec** pohlédl udiveně na Mě, změřil si Mě od paty až k hlavě a po chvíli důkladnějšího a jasnějšího rozpomínání pravil: „Toť právě Ten, Který mě odvolal z oné krásné společnosti slovy: „Josoe, pojď, neboť musíš Mně být na Zemi svědkem, že Mně je dána všeliká moc na nebi i na Zemi!“

12) A já jsem Ho ochotně následoval, neboť jsem hned zpozoroval, že vyšel z Boha a že v Sobě nosí úplnost božské síly a moci nade vším v nebi i na Zemi, neboť tak jak je zde, viděl jsem Ho předtím v duchovním světě, kde jsem jistě byl, když mě povolal vrátit se do tohoto světa zpět.

13) Nyní se mi teprve vše ujasňuje a také poznávám, že jsem již žil na této Zemi a pak zemřel; jaké však bylo umírání, nevím! Neboť sotva jsem opustil tento svět - jak a jakým způsobem nevím - octnul jsem se v krásném domě ve velmi milé společnosti, kde mi bylo velice dobře. Viděl jsem také občas své rodiče a sourozence a rozmlouval s nimi o božských věcech, které mi ukazovali a o nichž mě poučovali moji velmi zkušené druhové. Avšak tohoto Světce světců jsem dříve nikdy nespátřil, až teprve několik okamžiků před návratem do tohoto světa!“

14) Tu pravím **JÁ**. k oběma jinochům: „Opatřete mu šat a trochu chleba a vína, aby se posílilo jeho tělo a mohl s námi jít do Nazaretu!“ Když jsem to oněm dvěma přikázal, byli tu již také s tím, co jsem žádal.

71. BAB A JEHO ŽENA ŽASNOU NAD ŽÁZRAKEM. ZASLÍBENÍ NESMRTELNOSTI JOSOEMU.

1) To bylo nyní pro našeho Baba a jeho **ženu** příliš mnoho a ona pravila svému muži: „Milý Babe, necítíš, že jsme oba velcí hříšníci a že zde v tom člověku Ježíši je plnost Boží? Neníliž to Ten, o Němž prorokovali všichni proroci až po Zachariáše a jeho syna Jana? Neníliž to Ten, Kterého David nazýval svým Pánem, když pravil: „Pán pravil k mému Pánu“? Neníliž to Ten, o Němž právě tento velký David mluví řka: „Otevřete brány města vysoko a vrata široko, aby vešel Král poct! Kdo však je ten Král poct? Je to Pán Jehova Cebaot!“ Můj choti, zde je Jehova a nikdo jiný! My jsme však hříšníci a nehodni prodlévati před Ním! Pojď, abychom se podle zákona Mojžíšova očistili, teprve pak budeme moci opět přijít a Jemu se přiblížit!“

2) Pravím **JA** oběma co nejlouběji dojatým: „Ten, Jenž může probouzet mrtvé, může také

bez Mojžíše očišťovat! Proto zůstaňte; neboť Mojžíš není více nežli Já a Ten, Který ho probudil k tomu čím byl! Vaše hříchy jsou vám odpuštěny a jste tedy čisti a nepotřebujete nikdy Mojžíše, neboť Mojžíš není beze Mne nic!“

3) Praví **BAB**: „Když tak, o čemž nyní nemám ani nejmenší pochybnost, pak zůstaneme; neboť čistěji nežli Všemohoucí Sám nás Mojžíš nikdy neumyje!“

4) Praví **žena**: „Já jsem vždy jen děvečkou mého pána a tak se staň co ty chceš a uznáváš za správné! Avšak tato přesvatá Boží přítomnost mne téměř drtí!“

5) Pravím **JÁ**: „Ženo, slyšel jsem tvé uctívání Boha v Nazaretu a co jsi nyní viděla, učinil jsem především kvůli tobě! Proto můžeš to zajisté u Mě vydržet! Ale pravím vám všem, abyste o tom nikomu ani slovo neřikali a to ne kvůli Mně a také ne kvůli vám, nýbrž jedině kvůli mnohým nevěřícím lidem, aby nikoli souzeni nýbrž svobodně uvěřili v Syna člověka, když jim bude hlášáno evangelium!

6) Neboť nynější lidé byli by tímto svědectvím jako kovovými řetězy nuceni uvěřit ve Mne, čímž by jejich svobodný život utrpěl velikou škodu a pozdější potomci by pak přijímali tato vyprávěná svědectví beztoho jako přehnaná, považovali by je za pouhé výmysly lidské fantasmie a tím by se čistou naukou a věčnou pravdou pohoršovali; a tak je tedy lépe, aby podobné Mnou vykonané činy zůstaly úplně zamlčeny, protože by nikomu v ničem neprospěly - zejména v této Mé počáteční učební době.

7) Ty však Jaire, který přivedeš chlapce Josoa opět k jeho rodičům, vštípiš mu po čase, který se k tomu ukáže příznivý, zcela svědomitě a přesně co má o této věci soudit. Ať věří, ale ať přítom nebudí u lidí pozornost! Tento nyní probuzený chlapec, protože přestál zetlení, budoucně již tělesně nezemře; nýbrž až přijde jeho čas, bude zavolán andělem a on toto zavolání svobodně uposlechne - a potom ho již nikdy nikde žádné smrtelné oko neuzří kráčet po této Zemi.

8) A nyní, ježto chlapec požil úplně chléb a víno a je již velmi patrný soumrak, půjdeme domů!“

9) I ubíráme se ihned ze synagogy, jejíž kryptu Jairus a Borus za sebou opět uzavřeli, poprosivše předtím oba jinochy, aby dopravili rakev do hrobky, což oni také v okamžiku provedli.

72. PRAVÁ BOHOSLUŽBA.

1) Venku Mi praví **CYRENIUS** : „Pane, kdyby se něco takového stalo v Římě, pak by před Tebou dokonce kameny padaly a hlasitě by Tě velebily; a my si zde počínáme jakoby se tu přihodilo něco zcela obyčejného. Pane, měj strpení s naší slabostí, či hloupostí!“

2) Pravím **JÁ** : „Kdybych byl chtěl, pak bych byl zajisté přišel na svět v Římě, místo v Nazaretu! Čiňte jen, co od vás žádám. Vše, co je nad to, přináležejí pohanství a je hříchem. Cožpak ještě nevíš; „že milovat Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého“ je nevýslovně více, nežli budovat Pánu nebes a Země nicotné chrámy z kamenů a dřeva?“

3) Jsou-li, jak Šalomoun pravil, již nebe a země příliš malé k pojmutí velebnosti Boží, čím potom má být nicotná budova z opracovaného kamene anebo z pálených cihel, když celá Země, právě tak jako celá nekonečnost je stvořena Bohem?!

4) Řekni Mně: Co by řekl otec svým dětem, kdyby byly tak hloupé, že by chtěly z výmětů otcových postavit domeček jako moucha velký, anebo také větší a chtěly by pak právě z otcova lejna udělat obraz, který by představoval otce a když by to vše bylo hotovo, vrhly by se před tímto chrámem z lejna na kolena a takto uctívaly a vzývaly svého otce? Co bys učinil, kdyby ti tvé děti něco takového učinily a ty bys jim. něco takového také zakázal jako hloupé a svinské a tebe nedůstojné, ony by se však přesto tím horlivěji plazily kolem takového chrámu z lejna a uctívaly tvůj obraz ze stejné hmoty, ba dokonce proti tvé vůli k tomu nutily tresty na život a na smrt své, někdy snad přece jen poněkud jasněji myslící bratry a ještě požadovaly od nich náboženskou daň? Řekni, co bys tu učinil? Mohlo by tě těšit takové nade vši míru sprostě hloupé uctívání tvými dětmi?

5) Hle, ty to zcela mocně v srdci popíráš a Já ti pravím, že takovéto uctívání pozemského otce jeho hloupými dětmi by bylo mnohem lepší, nežli uctívání Boha lidmi v chrámech, neboť děti použily ke stavbě svého chrámu aspoň ještě to, z čeho otec obdržel svou potravu; Lidé však staví chrámy z lejna satanova - a v nich se klaní Bohu a Otcí! Řekni, jak se ti tedy potom líbí takové uctívání anebo vzývání Boha?“

6) Praví **CYRENIUS** : „Pane, pak bych chtěl dát tisíce blesky všechny chrámy na Zemi zničit! Ostatně oba Tvé anděly by to stálo jen okamžik a všechny chrámy by ležely v prachu!“

7) Pravím **JÁ** „Příteli, toto se stalo, dosud se děje a bude se ještě v budoucnosti velmi často stávat a lidé přece nepřestanou stavět chrámy! Chrám jeruzalemský bude zpustošen a z modlářských chrámů nic se již neuvidí. Ale místo těch nemnohých přibude jich mnoho tisíc a dokud budou na Zemi bydlet lidé, budou také stavět chrámy velké i malé a budou v nich hledat svou spásu; avšak postavit Bohu živý chrám v srdci, v němž by mohl a měl být důstojně poznáván, uctíván a vzýván jedině On, jelikož to jedině podmiňuje věčný život duše, to podniknou jen málokterí!“

8) Dokud budou lidé bydlet v palácích a budou se dávat paláci a pro paláce ctít a velebit těmi, kteří paláce mít nemohou, postaví také vedle paláců pro nějakého boha chrám a budou ho v něm uctívat, když ne v pravdě, tak aspoň ke zvýšení cti budovatele paláce a chrámu.

9) Tak dojde k tomu, že lidé budou pro sebe brát poctu, kterou mají dávat Bohu; odměna za jejich skutky bude však potom také vyčerpána tím, co si vzali sami! Na onom světě nebude je však nikdo poznávat a oni budou vystrčeni do nejzazší temnoty, kde bude jejich údělem kvílení a skřípění zubů, to je věčná hádka a válka následkem velké temnoty! Proto necháme zatím vše tak, jak to je; neboť všechny uzly dojdou nejúplnějšího rozuzlení teprve na onom světě!“

73. VEČEŘE U MARIE.

1) Když jsem byl toto sdělil Cyreniovi, došli jsme také k domovu, kde nás již čekala vydatná večeře; byl to jak obyčejně chléb, víno a množství dobře připravených ryb. Zejména chlapec Josoe měl chuť na ryby a projevoval velkou radost z hojně pokrytých stolů.

2) **JAIRUS** mu však pravil: „Milý synovče, nesmíš nyní příliš lačně požívat večeři, ježto by tvůj jaksi nově stvořený žaludek nebyl ještě způsobivý snést přílišnou spoustu těchto pozemských pokrmů!“

3) Pravil **chlapec**: „Bud', milý strýče, v této věci zcela bez starosti! Ten, Jenž mne probudil ze smrti, nebyl by dal mému žaludku jistě tak velkou chuť k jídlu, mělo-li by být žaludku skutečně škodlivé přijmout trochu více potravy nežli jindy ve stavu již vždy nasyceném; neboť není pro člověka žádný žert být půldruhého roku mrtvý a bez potravy! Kdybys jednou zakusil mít v sobě nově stvořený žaludek, pak bys zcela snadno pochopil mou chuť k jídlu. Ale každý člověk nemůže být v mém postavení a proto se nelze v této věci pouštět se mnou do sporu. Já vím nyní nejlépe, vedle Toho, Jenž mě probudil, jak se mi daří a proto se nestarej, že by mi nyní snad uškodilo několik ryb, kousek chleba a číše vína!“

4) Praví **JAIRUS** : „Co mne se týče, přeji ti vše ze srdce; myslel jsem to s tebou jen dobře.“

5) Po tomto krátkém rozhovoru Jaira s jeho synovcem Josoem odebrali jsme se ke stolu a s náležitou veselostí a radostí jsme povečeřeli; přitom se mnoho mluvilo o lecčem co se tu stalo a co se o tom asi bude hovořit v Jerusalemu.

6) **Učedníci** se vypyтали na chlapce a nevěděli, co si mají o něm myslet. Hned se ptali chlapce, hned zase Jaira, hned obou jinochů, kteří s námi seděli také u hlavního stolu, co je s tímto chlapcem. V tom vězí jistě něco zcela neobyčejného; neboť je jim až příliš známo, že Pán Se nikdy přespříliš neobírá s nějakým zcela obyčejným chlapcem. Dotazování učedníků bylo tu však marné, neboť nikdo jim na to nedal uspokojivou odpověď.

7) Když však **MARIE** zpozorovala netrpělivost učedníků, řekla jim: „Čeho je vám třeba, nebude vám zadrženo; čeho vám zřejmě není třeba, proč po tom pátráte? Konejte co On vám říká a nechtějte nikdy vědět více, nežli co vám zjevuje jako pro vás nutné vědět, tak budete žít a jednat podle jeho vůle a budete jisti svou věčnou odměnou; ale vše, co chcete proti jeho vůli, je hřích proti jeho vůli, je hřích proti Mistru, Který je váš Spasitel - tělesně i duchovně! Zapamatujte si toto poučení!“

8) Po tomto velmi moudrém napomenutí matky Marie zastavili učedníci pátrání po chlapci a rozmlouvali o něm jen mezi sebou a Petr se obrátil na Mého miláčka Jana a tázal se ho, co soudí o chlapci on.

9) **JAN** však pravil: „Copak jsi nyní přeslechl milá slova vznešené matky, že tě stále ještě může pálit to, že nevíš, co zatím Pán jistě z nejvyšších důvodů není ochoten nám sdělit? Hle, mě to nikterak nepálí; víme co víme a na tom je dost! Kdybychom však chtěli také vědět co

Pán nekonečně daleko nad naše vědění ví, byla by takováto žádost s naší strany jistě největší pošetilostí a všichni bychom zasloužili spíše vše jiné - než být jeho učedníky!“

10) Praví **PETR**: „Ano, ano, máš také pravdu; ale vědychtivost je také velký statek vložený Pánem Samým do srdce člověka a kdyby člověk neměl tuto nejvyšší ušlechtilou touhu, byl by jako zvíře, které podle mého mínění nemá ve své tupé duši jistě ani zdání o nějaké vědychtivosti. Čistě božské ve vědychtivosti jeví se mi být aspoň již v tom, že vědychtivost se podobá žízni ve snu, k jejímuž uhašení požije snící duše nezřídka nesmírné nádoby plné vody nebo vína a přitom však zůstává nicméně stále žíznivá dostávajíc neukojitelnou chul po stále větším množství žízeň uhasínajících nápojích. Naše nenasytná vědychtivost nám také jasně a zřetelně praví, že v Bohu spočívá nekonečná hojnost moudrosti, kterou věčně nikdy žádný bádající duch nevystihne! A tak tedy myslím, milý bratře, že také tato má nynější vědychtivost není hříchem.

11) Hleď, mně a některým našim bratrům se daří nyní tak, jako leckterým mlsným dětem, které nelačnají po všelikých pamlscích, pokud o takových sladkostech nic neví a je nevidí; .posad je však ke stolu pokrytému všelikými sladkými pokrmy a zakaž jim něco z toho jíst a brzy objevíš slzy v jejich očích a ještě více slin v jejich ústech. Ale přesto máš nicméně pravdu; neboť jako moudrý otec, chtějící své děti cvičit v nejvyšší důležité ctnosti sebezapírání, předloží jim tu občas pamlsky, které se jim zapovídají jíst, rovněž tak i náš nebeský Otec předkládá nám, jak se zdá, občas duchovní pokrmy, které nám mají být tak dlouho zadržovány k požívání, dokud jsme se neupevnili v jistém stupni sebezapírání. Jestliže jsme podle Jeho řádu dosáhli stupně, který jako nutný vytýčil naší duši, pak nám dá k požívání pokrm, po němž nyní dychtíme. A tak se pro dnešek a na tak dlouho jak chce On spokojíme úplně s tím co víme a máme a nechť se vždy stane jedině Jeho svatá vůle!“

12) Pravím **JÁ**: „Milý bratře Šimone Judo, tak je to správné a pravdivé! Ne každé vědění a zvidání se hodí k probuzení ducha a k oživení duše. Neboť hle, psáno jest: „A Bůh pravil Adamovi: Budeš-li jísti se stromu poznání, zemřeš!“ A tak je tomu!

13) V poznání spočívá zákon a soud; neboť dokud ti není dán anebo oznámen zákon, tud také není soud, který kráčí za zákonem. Proto chtěj vědět jen to, co ti zjevují k vědění Já a tím víš pro svůj díl dost navěky. Až přijde Čas, bude ti zjeveno vše.

74. SPOR JIDÁŠE S TOMÁŠEM.

1) Touto odpovědí jsou spokojeni všichni učedníci až na Jidáše a chválí Mou dobrotu, moudrost a moc Boží, která vládne skrze Mne; **JIDÁŠ** se však durdil a řekl si dosti hlasitě: „Proti farizeům, kteří dávají cizincům za milované peníze tajně prohlížet svatyni, horlí až na padání síry z nebes; ale když On ukazuje cizincům Svou svatyni a nás domácí děti vylučuje, to je pak zcela v pořádku a úplně podle Božího řádu! Zda zažil kdo z nás již něco podobného? Když to učiní jeruzalemská, je to při nebi a zemi chybné; ale když On učiní téměř totéž pro sebe, pak je to správné a dokonalé podle řádu Melchisedekova! Proti tomu nelze ovšem nic dělat a nic podniknout; ale člověk se musí zlobit!“

2) Praví **TOMÁŠ**, učedník stále ještě ostře shlížející na Jidáše Išariotského: „No, už ti zase není něco vhod? Já se ještě velice divím, že jsi se již dávno nepustil s Pánem do hádky proto, že postavil Slunce tak daleko od Země a že nemůžeš v jeho jistě přehorké blízkosti vypalovat své hrcce levněji nežli obyčejným ohněm dřeva!“

3) Hle, jak by bylo dobré moci létat jako ptáci! Ano, to už i mě několikrát na ramenou šimralo a připadalo mi, jako bych musel táhnout s hejnem vesele odlétajících jeřábů; pokusil jsem se vyskočit a skákat, ale těžké tělo se nechťelo vznést ani loket nad zem!

4) Brzy jsem se však s tím opět spokojil a pomyslí si: Kdyby byl Bůh chtěl, aby mohli lidé létat jako ptáci, byl by jim dal právě tak dobře vhodná křídla jako ptákům; ale Bůh viděl, že taková vlastnost by člověku spíše škodila nežli prospívala a proto mu dal raději pár silných a dobrých nohou, jimiž se může zcela dobře nosit z místa na místo. Také mu dal vedle dvou silných nohou pár velmi potřebných rukou a nad všechny Hvězdy sahající rozum, pomocí něhož si může opatřit místo jednoho vhodného páru křídel tisícera jiná pohodlí, která mu mohou připravit zřejmě více potěšení, nežli ptákům křídla; neboť je velkou otázkou, zda dovedou ptáci ocenit svá křídla jako člověk své nohy a svůj rozum!

5) Hle, člověk se může ve vodě také jen velmi těžko dostat kupředu, - neboť nemá ploutve ani blány mezi prsty nohou a rukou; ale jeho Bohem mu propůjčený rozum učil ho stavět lodi,

pomocí nichž může nyní konat po vodě delší cesty nežli ryba, které je tuň obytným domem, od něhož se nikdy příliš daleko nevzdaluje. A můžeme s největší jistotou předpokládat, že naši pozdní potomci učiní ve stavbě lodí ještě převeliké pokroky. Kdož ví, zda se také nějakému moudrému opět nepodaří vznésti se pomocí umělého páru křídel do volného vzduchu jako starým Indům!“

6) Zde přerušuje **JIDÁŠ** Tomáše a praví poněkud zlostně: „Cožpak jsem tě najal za svého vychovatele, že mně děláš při každé příležitosti kázání? Podrž si svou moudrost pro sebe a své děti a mně dej pokoj, jinak mě přinutíš k tomu, že ti jednou tvou hubu zcela ostře přejedu! Neboť v tom se zcela dobře vyznám, chci-li. Při všech tvých, mým zcela podobných volných řečech a jednáních jsem ti ještě nikdy nedal nějaké nestvořené slovo a proto věru nevím, co máš na mě stále co řezat a hoblovat! Zametej jen pilně před svým prahem, já se o svůj práh postarám již sám! Není-li mi něco vhod, pak je to nevhod mně samému a nemusí to být nevhod také tobě; do mě ti nic není a to od nynějška navždy. - Rozumíš tomu?“

7) Vzpomeň si jen na Kis, jak spornou věc mezi tebou a mnou vyřídil Pán; to nechť postačí tobě i mě a dále my dva nemáme spolu již co dělat! Když se tě na něco táži, můžeš mi na tuto otázku dát slušnou odpověď, - jsi-li ovšem schopen takové odpovědi! Ale sotva se dožiješ, abych ti udělal takovou čest!“

8) Praví **TOMÁŠ**: „Ale řekni mi, bratře Jidáši, co jsem ti nyní řekl zlého a urážlivého, že jsi proti mně tak popuzen? Je snad nepravda, že jsi se podle mého dobrého vědění až příliš často hádal s Pánem Bohem, že postavil Slunce tak daleko od Země a že ti neudělal křídla pro létání jako němým ptákům pod nebem?“

9) Praví Tomáš po chvíli dále, ježto mu Jidáš Iškariotský nechtěl odporovat: „Chceš-li se na mě hněvat, pak se bez důvodu a bez příčiny hněvej! Před tváří Páně se takové nejvýš nebratrské chování nevyjímá zrovna nejchvalitebněji! Mysl, jako je tvá, nepatří vůbec ani do počtu učedníků Páně a učinil bys tisíckrát lépe, kdybys odešel domů ke svému hrnčířství, než abys zde za nic a pro nic obtěžoval a znečišťoval Boží společnost svou myslí, která se nanejvýš přičí Božímu řádu. Cožpak jsi už zcela zapomněl na horskou řeč Páně u Sicharu v Samaří, kde Pán přikazuje milovat dokonce nepřátele, žehnat těm, kteří nás proklínají a prokazovat dobro těm, kteří nám činí zlo?“

10) Nechceš-li však následovat Boží slovo a při každé příležitosti se cvičit v sebezapírání, pak se taž ve jménu Božím, proč svou přítomností obtěžuješ naši společnost!

11) Se žádným z nás nepromluvíš celé dny ani slovo; a táže-li se tě někdo na něco, nedáš mu buď vůbec odpověď anebo si na něho vyjedeš tak surově a hrubě, že ti podruhé jistě nikdy nepřijde s nějakou otázkou. Je to nějaké chování od učedníka Páně? Fuj, styď se a staň se jiným člověkem - jinak se klid' odtud!

12) Věřu, lituji více nežli kdybych se byl dopustil loupeže, že jsem tě přivedl právě já do této společnosti! Na kolenou budu prosit Pána, aby tě vzdálil od nás Svou všemohoucí mocí, kdybys neměl dělat dobrotu!“

13) Praví konečně **JIDÁŠ** se zřejmě zarputilým hněvem avšak usměvavou tváří: „Ani ty, ani Pán nemůžete mi poroučet zda mám jít anebo zůstat! Neboť jsem právě tak dobře jako každý druhý z vás zcela svobodným člověkem a mohu činit co chci! Hle, kdybych věděl, že bych ti byl méně trnem v oku nežli ti jistě jsem, už dávno bych byl opustil vaši společnost a vyhledal si jinou; ale abych tě do sytosti pohněval, zůstanu a budu ti sloužit za zkušební kámen, na němž můžeš vždy pěkně zkoušet svou trpělivost, shovívavost a lásku k nepřátelům a chci se od tebe naučit používání Ježíšova kázání na hoře a pak je sám uskutečňovat! - Porozuměl jsi mně, moudrý Tomáši?“

14) Praví **TOMÁŠ** obraceje se ke Mně: „Pane, já a my všichni Tě prosíme o odstranění této prašivé ovce! Neboť vedle něho není bratrská existence myslitelná a my nemůžeme Tvou svatou nauku uskutečňovat; neboť on je a zůstane neustále štváčem a zrádcem! Proč tedy má být zde mezi námi, když nejen že nechce z Tvé svaté nauky nic uskutečnit, nýbrž vždy se nám jen vysmívá, když se snažíme žít a jednat podle Tvých slov?“

75. PÁN NAPOMÍNÁ JIDÁŠE.

1) Pravím **JÁ** Jidášovi Iškariotskému: „Bratr Tomáš vznáší proti tobě spravedlivou žalobu! Pravím tobě: Napomeň se v srdci a staň se člověkem! Jako ďábel jsi Mi protivný a můžeš jít!

Neboť Má společnost je společnost svatá, protože je provanuta Duchem Božím a v takové společnosti nemůže a nesmí být žádný ďábel!“

2) Tato slova způsobí, že Jidáš padne před Tomášem ihned na kolena a prosí ho za odpuštění.

3) **TOMÁŠ** však praví: „Příteli, mně nepřínáleží odprošování, nýbrž Tomu, proti jehož svaté nauce jsi dosti špatně jednal vůči mně!“

4) Tu Jidáš povstává a jde rychle ke Mně, padne přede Mnou na kolena a prosí Mne za odpuštění.

5) **JÁ** mu však pravím: „Napomeň se v srdci sám; neboť tvá ústní prosba bez vnitřního opravdového polepšení nemá přede Mnou ani dost málo ceny, protože já prohlédám tvé srdce a shledávám, že je veskrze špatné. Pouze vnější vlídná forma se podobá hadu, který svými ozdobnými zatáčkami omamuje ptáčky nebeské, takže mu pak létají jako žrádlo do tlamy. Já ti pravím: Dej si pozor, abys se v krátké době nestal kořistí satana! Neboť co on jednou nazve svým, pouští nerad.“

6) Po těchto slovech povstal opět **JIDÁŠ** a řekl Mi: „Pane, Ty povoláváš z hrobů mrtvé a oni žijí; proč tedy necháváš mé srdce hynout v hrobě záhuby? Já se přece chci stát lepším člověkem, ale nemohu, protože nemohu změnit své srdce; přetvoř tedy mé srdce a budu jiným člověkem!“

7) Pravím **JÁ** : „V tom právě spočívá velké tajemství sebeutváření člověka! Já mohu člověku všechno učinit a zůstane člověkem; ale srdce je jeho vlastní a musí je zpracovat úplně sám, chce-li si připravit život věčný. Neboť kdybych napřed já Sám přiložil pilník na srdce člověka, stal by se člověk strojem a nedospěl by nikdy ke svobodné samostatnosti; obdrží-li však člověk nauku co má činit, aby zušlechtil své srdce pro Boha, pak musí také tuto nauku svobodně následovat a zušlechtit podle ní své srdce!“

8) Teprve když podle ní zušlechtil, očistil a vymetl své srdce, vcházím v duchu do něho a usidlím se v něm a celý člověk je pak v duchu znovuzrozen a nemůže tedy budoucně věčně nikdy být ztracen, protože tím se stal jedno se Mnou, jako Já Sám Jedno jsem s Otcem, z Něhož jsem vyšel a přišel do tohoto světa, abych všem lidským dětem ukázal a razil cestu, po níž mají v duchu kráčet, aby v plnosti pravdy dospěli k Bohu!

9) Proto musíš, jakož i každý z vás, přiložit ruku ke zpracování svého srdce, jinak jsi ztracen - i kdybych tě tisíckrát povolal z hrobu v život tělesný!“

10) Praví **JIDÁŠ** Iškariotský: „Pane, pak jsem ztracen! Neboť mám nezkrtné srdce a sám si nemohu pomoci!“

11) Pravím **JÁ** : „Poslouchej tedy bratry a nezlob je, když tě napomínají v lásce a vlídnosti; vždyť ti pomáhají zpracovávat tvé srdce!“

12) Pohleď na Tomáše, který se nedává vši tvou hrubostí odstrašit a napomíná tě, když začínáš svému zlému srdci poskytovat příliš volný běh; poslouchej tedy jeho o tebe starostlivá slova napomínání, tak se budeš stávat poněmhu již lepším v srdci! Nedáš-li si však, jako tomu bylo až dosud, nikým nic říci, pak budeš zakrátko zahuben a jak bylo řečeno, staneš se pak kořistí satana; neboť pak nebudu mít v tvém srdci příbytek Já, nýbrž satan.

13) Střež se tedy především hněvu a lakoty, jinak se staneš dítětem věčné smrti! Neboť lítost a pokání nad hrobem mají nepatrnou cenu a nečisté černé duši málo prospívá. Nyní jdi a rozvažuj dobře o těchto Mých slovech!“

14) **JIDÁŠ** nyní ustoupí, přemýšlí zpola rozhodnut, že se podle Mých slov polepší a praví Tomášovi: „Nuže, bratře, uvidíš jak se Iškariot stane zcela jiným člověkem a nakonec ještě všem vám vzorem! Neboť Iškariot dovede mnoho, chce-li; on však nyní chce a proto také mnoho zmůže!“

15) Praví **TOMÁŠ** : „Bratře, chlubíš-li se již předem, pak asi zůstane skutek v pozadí a tím se pak také staneš anebo můžeš stát vzorem nikoli však povzbuzujícím, nýbrž odstrašujícím - a na tomto světě bude těžko kdy s tebou lépe!“

16) Neboť hled, chceš-li se stát lepším nežli jsme tu my všichni, kteří známe své velké slabosti také bez tvého stavění se za vzor a až příliš jasně seznáváme, kterak jsme před Pánem ubozí a zcela bezcenní, pak si musíš pro všechny časy časů připadat nepatrnějším nežli jsou před Pánem tvoji bratři a dokonce nikdy nemyslet na to, abys se nám chtěl stát vzorem hodným napodobení, nýbrž musíš se vidět být vždy posledním a nejnepatrnějším; pak se nám staneš, aniž bys tomu chtěl, ve skutečnosti tím, čím se nyní ještě silně hrdě odhodláváš stát. - Žij tedy

podle tohoto pravidla, které pro tebe nevyrostlo na půdě mé, nýbrž na svaté půdě Páně, jejímž základem je pravá pokora a sebezapírání, pak dosáhneš podle řádu Božího toho, čeho chceš dosáhnout! - Jdi však k Pánu a zeptej se, zda jsem tě nesprávně a nepravdivě poučil!“

76. O POKOŘE A SEBEZAPÍRÁNÍ.

1) **JIDÁŠ** Mě volá a táže se: „Pane, je tomu tak, jak nyní mluvil ke mně Tomáš velmi panovačným tónem?“

2) Pravím **JÁ** : „Ano, je tomu tak! Kdo se z vás před svými bratry poníží nejvíce, ten je v Království Božím první; ale každé zdání se lepším sesazuje ho v Království Božím na stupeň poslední.“

3) Má-li někdo z vás v sobě ještě nějaký pocit, že stojí vysoko a že je tedy lepší, tehdy není ještě prost vše stravujícího nejvyšší žádostivého pekla a dávno ještě není způsobilý pro Království Boží; neboť takový člověk není svobodného ducha.

4) Jestliže se však někdo ponížil pod všechny své bratry a je tedy hotov všem podle své schopnosti sloužit, pak je prvním v Království Božím a všichni ostatní se mohou zcela dobře utvářet podle něho. Vpravdě božsky velikého ducha je jen ten, kdo je s to snížit se pod všechny lidské tvory!“

5) Práví **JIDÁŠ** : „Pak může být prvním v Království Božím jen člověk, který se dovede co nejvíce snížit!? Neboť je-li tak snaživý, aby podle svých schopností sloužil všem, pak mu musí druzí zřejmě projeviti napřed potěšení, že se jím dají obsluhovat, aby mu tím pomohli k nebeské přednosti! - Co však potom, kdyby druzí nechtěli přijmout jeho služeb anebo sami by nabízeli své služby tomu, kdo se snaží o přednost v Království Božím? Kdo bude tehdy první v Království Božím?“

6) Pravím **JÁ**: „Všichni, kdož se toto snaží s poctivým srdcem činit. Avšak lidé, kteří by jaksi ze sobectví nepřijali služby svého bratra proto, aby mu odňali každou příležitost by se mohl stát prvním v Království Božím, aniž by kdy po takové přednosti toužil, budou nicméně posledními a on bude prvním, protože chtěl vpravdě z lásky a z opravdové pokory sloužit všem bratrům!“

7) Ach, něco zcela jiného by bylo, kdyby se někdo na tomto světě chtěl stát nejnepatrnějším a sluhou všech pouze kvůli někdejší nebeské přednosti! Ó, ten bude také v Království Božím jedním z posledních! Na onom světě bude vše nejjemnější vahou odvažováno a nejpřesnější měrou měřeno. Kdekoli se objeví něco sobeckého, nepřidá to na váze a míru nebes to nevyváží! Proto musíš v sobě mít úplnou pravdu beze vší záłudnosti, jinak do Království Božího vejít nemůžeš. Jen nejčistší pravda bez falše a potměšilého podvodu může vás před Bohem a jeho tvory osvobodit a také osvobodí! - Rozumíš tomu?“

8) Práví **JIDÁŠ** Iškariotský : „Ano, tomu dobře rozumím, zároveň však také poznávám, že to nelze uskutečnit; neboť člověku není možné zanechat veškerou sebelásku! Musí přece jíst a pít a starat se o příbytek a oděv - a to se pak také děje z jakési skrovné sebelásky! Člověk si bere milou ženu a chce ji mít jedině pro sebe a běda tomu, kdo by se odvážil požádat ženu svého bližního! To je tedy snad také jakýsi druh sebelásky!?“

9) Mám-li dobře obděláný pozemek a přijde doba žní a já nyní ze samého pohrdání se sebou a úplného nedostatku sebelásky zajdu k svým sousedům a řeknu: „Přátelé, jděte a žňte co vyrostlo na mých polích, neboť jsem pracoval jako nejnepatrnější mezi vámi, jako sluha vás všech bez jakékoli zásluhy před vámi, jen pro vás!“ Já myslím, že by tak veliké sebezapírání a pohrdání se sebou mělo přece jen mít nějaké určité hranice, bez nichž by bylo dokonce. nemožné hlásat lidem Tvou nauku, protože bychom tím zcela zřejmě ukazovali, že své bratry považujeme za hloupější a slepější nežli sebe! Neboť považovat se v duchu za znamenitější nežli jsou naši bratři, k tomu je přece snad třeba také trochu pýchy! Bude-li tomu tedy tak, pak pohledme na lidstvo za sto let a shledáme je jako voly na pastvě žrání trávu a po nějaké řeči a rovněž tak po nějakém obytném domě anebo dokonce městě nebude možno již nalézt ani stopu! - Jak daleko smí tedy jít sebeláska člověka?“

77. MĚŘÍTKO TŘÍ DRUHŮ LÁSKY.

1) Pravím **JÁ** : „Dobrá; dám ti tedy měřítko, podle něhož ty i každý jiný pozná, jak na tom má být se sebeláskou, jak s láskou. k bližnímu a jak s láskou k Bohu.“

2) Vezmi číslo 666, které v dobrých a špatných poměrech označuje buď dokonalého člověka anebo dokonalého ďábla!

3) Rozděl lásku v člověku právě na 666 dílů; z toho dej Bohu 600, bližnímu 60 a sobě 6! Chceš-li však být dokonalým ďáblem, pak dej Bohu 6, bližnímu 60 a sobě 600!

4) Hle, poctiví služebníci, pacholci a děvečky obdělávají pole svého panstva. Podle tvého názoru mají si tedy také oni vzít žeň, jelikož k ní došlo jejich píli a jejich námahou; oni ji však dají do stodol a sýpek panstva a mají velkou radost, mohou-li svým pánům říci: „Pane, všechny tvé sýpky a stodoly jsou již plné a polovice je ještě na poli! Co tu tedy dělat?“ A jejich radost bude větší, řekne-li jim pán: „Chválím vaši velkou a nezištnou píli a horlivost; jděte a přiveďte stavitele, aby mi v nejkratší době postavili zásobárny, bych mohl požehnání pole uchovat pro léta, která by snad mohla být na všechny plodiny méně požehnaná, nežli byl tento rok!“ Hle, nic služebnictvu nepatří, nemají stodoly, sýpky a zásobárny a přece za nepatrnou mzdu pracují, jakoby to bylo pro jejich stodoly, sýpky a zásobárny; vědí, že nemusí trpět nouzí, má-li pán všechny zásobárny plné.

5) A hle, v konání poctivého služebníka spočívá celý poměr každého opravdového člověka k sobě, k bližnímu a k Bohu. Pravý služebník se stará o sebe 6 krát, o své služební druhy, aby mu byli přízniví, 60 krát a o svého pána 600 krát a tím se stará, aniž by tomu chtěl, přece jen 666 krát o sebe; neboť spolusluhové budou svému druhovi, u něhož pozorují co nejméně sebelásky, co nejvíce přízniví a pán ho brzy ustanoví nad ostatními. Avšak na sluhu, který pečuje jen o svou kapsu, při práci je rád poslední a své ruce přikládá jen na nejjednodušší práci, na toho sluhu se budou dívat jeho druhové úkosem a jeho pán brzy upozoruje, že sobecký sluha je sluhou lenivým. Proto ho nikdy neustanoví nad svým služebnictvem, nýbrž zmenší mu mzdu a u jídelního stolu ho posadí dole. A když se tento sobecký a lenivý sluha nepolepší, bude propuštěn se špatným vysvědčením ze služby a tak stěží kdy opět obdrží nějakou službu. Má-li však ještě jednoho přítele, vůči němuž se ukázal nezištným, může ho tento přijmout do svého příbytku, za což ho pán hanět nebude. - Rozumíš tomu?

6) Každý člověk má a musí mít jistý stupeň sebelásky, jinak by nemohl žít, - avšak jak bylo ukázáno, stupeň pokud jen možno nejmenší; stupeň nad to porušuje již čistě lidský poměr a tak je tato věc na božské váze řádu navlas odvážena! - Nyní jsou ti ukázány hranice a uvidíme, jak se podle nich zařídíš!“

7) Praví **JIDÁŠ** : „Je třeba mnoho nejhlubší moudrosti, aby se mohlo posoudit, zda se našla přesná míra sebelásky! Jak to může posoudit krátkozraký člověk?“

8) Pravím **JÁ** : „Ať koná s poctivou vůlí to, co konat může; nedostávající se bude již příčiněno Bohem. O méně však nežli o šest dílů pro sebe netřeba se zajisté u žádného člověka starat! Nejméně u lidí tvého druhu!“

9) Tu Jidáš umlká a zamyšlen odchází od stolu, aby si připravil lože pro nastávající noc.

10) Teprve nyní však vystoupí chlapec **JOSOE** a praví: „Hloupost tohoto člověka mě už nadmíru rozzlobila! Je učedníkem a ještě tak hloupý jako noční sova za jasného dne. Já jsem porozuměl ihned všemu, ó, Pane, co jsi k němu mluvil; on však nerozuměl ničemu, neboť se stále ptal a činil všeliké námitky a nyní konec konců odešel ještě tak hloupý, jako bys mu byl, ó, Pane, neřekl ani slůvko! Ptá-li se dítě, je to odpustitelné; ptá-li se však také ještě - a to zřejmě nikoli dobromyslně, nýbrž zlomyslně - starý člověk, který chce být na druhé straně opět moudřejší nežli jeho spolubližní, tu se věru musí člověk zlobit! Chci ještě třikrát zemřít, jestliže se tento člověk na tomto světě kdy polepší! Je to podle všeho lakomec a počítá, jak by se v nejkratší době zmohl na celé hory zlata a stříbra, kdyby dovedl co dovedeš ó, Pane, Ty! A já, jako že se opravdu jmenuji Josoe, dám vše co mám a vytrpím vše, co kdy jen může člověk vytrpět, jestli se kdy tento člověk polepší!“

11) Pravím **JÁ** : „Milý Josoe, o to se nestarej; neboť při výstavbě nového nebe a nové Země potřebujeme všeliké nádeníky a tu je právě také Jidáš jedním, kterého můžeme potřebovat! - Ale nyní Mi pověz, co řekneš svým pozemským rodičům, až se s nimi opět sejdeš! jak budeš mluvit?“

78. JOSOEŮV CHYTRÝ PLÁN.

1) **JOSOE** praví, radostně se usmívaje: „Pane, já myslím, že se tato věc dá provést zcela jednoduše! Půjdu, veden strýcem Jairem, do domu svých, jistě stále pro mě truchlících rodičů.“

Budou s velkým údivem vyvalovat oči, že ve mně spatřují chlapce, který je jako oko oku podoben jejich Josoeovi; potom ať řekne Jairus, že jsem nalezenec a že se dokonce jmenuji jako zemřelý chlapec a moji rodiče si mě beze všeho vezmou za své dítě a budou mě milovat více nežli svého Josoa. Ponenáhlu mohou pak také být uvedeni všelikými zvláštními obraty do plné pravdy a nakonec budou muset přece jen uvěřit, že jsem jejich skutečný syn Josoe. V době, kterou Ty, ó, Pane můžeš určit, mohou pak být uvedeni do nejúplnější pravdy. - je to tak správné, ó, Pane?“

2) Pravím **JÁ**: „Věc není nikterak špatně vymyšlena, milý Josoe; ale jen jedna okolnost se přitom vyskytuje totiž, že je tu zřejmá lež a každá lež je ze zla a plodí opět zlo. Hle, nalezenecem přece zřejmě nejsi; jak tedy ospravedlníš toho nalezence před svými rodiči a před Bohem?“

3) Praví **chlapec**: „Pane, když Se usmíváš, je to jistě dobré znamení a jsem již před Tebou ospravedlněn, jako byl kdysi Jakob se svýma do jehněčí kůže ovinutýma rukama před svým slepým otcem Izákem! Hle, Pane, to přece bylo více lží nežli u mne, budu-li svým rodičům předveden jako nalezenec a přece bylo Jakobovo požehnání prvorozeného přijato před Bohem jako spravedlivé! Když Se tehdy mohl Bůh s milostivýma a žehnajícíma očima dívat na naprosto zřejmý podvod, který je skutečnou lží, nebude se Mu tedy nyní nalezenec Josoe protivit a to tím spíše, že je to přece nejopravdovější nalezenec, jako žádný jiný na celé širé Boží Zemi! Myslím, můj Bože a můj Pane, že pro tuto Zemi nemohlo zajisté být nic tak velice ztraceného, jako ten, kdo zemřel; a tak nemůže zajisté také být nic v tak nejopravdovějším smyslu nalezenějšího, nežli ten, - - Pane, Ty mi rozumíš, koho zde míním!“

4) Pravím **JÁ**: „Dobře jsi to provedl! Věděl jsem, že najdeš správný důvod; avšak nyní bych rád od tebe také ještě slyšel, jak se všelikými zvláštními obraty nakonec svým rodičům uvedeš jako skutečný Josoe.“

5) Praví **JOSOE**: „Ó, Pane, to je přece nadmíru lehká věc! Budu-li jednou doma, budu se, což je mi snadné, právě tak chovat jako jsem se choval dříve; budu se ponenáhlu na to a ono vyptávat jako jsem činil dříve, budu také vyhledávat své hračky a dělat s nimi známá pořízení, což bude mým rodičům zřejmě nápadné a nakonec budou muset říci: „To je náš Josoe, jenž byl asi tajnými prostředky Borusovými v hrobě probuzen a časem úplně uzdraven!“ A já je zatím nechám při tomto mínění. Až přijde pravý čas, pak se již pravdu dozví a myslím, že to tak bude zcela dobré!“

6) Pravím **JÁ**: „Avšak tu se vyskytuje již zase jedna lež! Hle, ponechávat někoho schválně v omylu, znamená právě tolik, jako někoho obelhávat! Jak se tedy zde očistíš?“

7) Praví **JOSOE**: „Pane, dokud se usmíváš když zkoušíš, je to vždy a věčně dobré znamení; myslím však, že také lež je dvojího velmi rozdílného druhu. Někomu schválně ze zlé vůle předkládat lež jako zaručenou pravdu je a zůstane satanskou zlomyslností! Ale zdánlivá lež kterou člověk zastírá holou pravdu jen po tak dlouho, dokud by byla pro člověka, kterého se týká, nesnesitelná, ba dokonce by mu mohla zřejmě více uškodit nežli prospět - nemůže být zlem, protože pochází z ušlechtilého, dobrého a nanejvýš blahosklonného srdce a vůle!

8) V tomto ohledu by muselo být každé podobenství, za nímž se přece může skrývat nejvznešenější pravda, čirou lží. A přece nejmoudřejší otcové a proroci mluvili většinou v samých podobenstvích! A že zde Borus, jako všeobecně známý proslulý lékař zastupuje právě jako lékař vlastně Tvé místo; není v podstatě také nic jiného, nežli jako když za času Abrahamova zastupovali Jehovu tři andělé přišedší k tomuto praotci a dokonce to není nic jiného nežli lež Josefa v Egyptě před jeho bratry žádajícími obilí, která mi připadá vždy velmi tvrdá! Bůh sám však tomu takto chtěl a nepočítal Josefovi takovéto chování k jeho bratřím jistě za hřích. A tak myslím, že taková zdánlivá lež je jen chytrostí z nebes, zatím co skutečná lež patří do říše nejhorší pekelné prohnání!“

9) Pravím **JÁ**: „Pojď sem, Můj nejmilejší Josoe a dej se políbit; neboť jsi ještě útlý chlapec moudřejší, nežli nějaký starý zákoník!“

10) S těmito slovy spěchá **JOSOE** ihned kolem celého stolu, objímá Mě a líbá a poté praví v úplně rozpustilé, ale přitom velmi moudré veselosti: „Pohledte sem, všichni staří nebeští duchové, všechny nebeské mocnosti a síly a zastírete svou tvář! Neboť to, co se zde stalo jste ještě nikdy nezažili! Věčný svatý Otec zde před námi úplně přítomný v Synu Ježíši dává se jedním z Jeho tvorů tělesně líbat!“

11) Tak přitahuje Ten, Který věčně byl, ono časně jsoucí k Sobě, laská je a tím je činí navěky Sobě rovným! Ó, pravý, jediný Otče všech lidí, jak sladce chutná tvá láska!“

79. -DVA ANDĚLÉ NABÍZEJÍ JOSOEVI SVÉ SLUŽBY.

1) Tu vystoupí známí **dva andělé** a praví: „Ano, přespanilý chlapče, mluvil jsi pravdu! To se nestalo ještě nikdy zjevné našim očím, které proslídily nekonečný Boží prostor již dávno předtím nežli slunce svými paprsky zvěstovalo daleko věčným Božím prostorem své bytí! Zůstávej tedy také nadále v duchu, který tě nyní tak čistě božsky vznešeně oživuje a zůstaneme bratry navěky!“

2) Praví **JOSOE** : „Kdopak jste, že můžete pronášet tak vznešená moudrá slova? Copak nejste tak dobře lidmi jako jsem já?“

3) Praví **oba**: „Nejmilejší bratře, v duchu jsme ovšem úplně tím, čím jsi ty a ještě víc a více budeš; ale tělo a krev jsme nikdy nenosili! jsme andělé Páně a jsme zde, abychom povždy sloužili jedině Jemu. Dá-li nám však také jednou co nejmilostivěji projít tělem jako prochází On, pak se ti také v tomto ohledu úplně vyrovnáme. Nyní však jsi značně před námi; ale věčnost je dlouhá a nekonečná a v ní se jednou vyrovnají všechny rozdíly. Nyní však nabízíme své služby také tobě; chceš-li něco, poruč jen a my ti posloužíme!“

4) Praví **JOSOE** : „Proč bych vám měl poroučet, abyste mně sloužili? My všichni máme jednoho Boha a jednoho Pána a Otce od věčnosti. jedině jemu přísluší právo poroučet mně tak jako vám; my však, kteří jsme jím byli vesměs stvořeni, nemáme si navzájem poroučet, nýbrž z lásky vzájemně si ochotně vždy sloužit, kdykoli z nás ten či onen anděl anebo člověk potřebuje nějakou službu.

5) Nepovažuji však ještě za dokonalého toho, kdo by i sebeochotněji pomohl svému potřebnému bratru snažně prosícímu o přispění; neboť tu se pomáhá jen tomu, kdo má příležitost, odvahu a sílu vylíčit svému v jakémkoli ohledu zámožnému bratru svou nesnáz a snažně ho prosit o přiměřenou pomoc. Kdo však pomůže tomu, kdo nemá příležitost, odvahu, aby snažně poprosil o pomoc svého zámožného bratra? Nemohu-li však již veskrze schvalovat pomoc vyprošenou, oč méně pak teprve pomoc přikázanou!

6) Proto vám zde pravím v přítomnosti Toho, jenž je Pánem nad životem a smrtí: Uvidíte-li, že je mi třeba pomoci, pomozte mi, aniž bych vás o to prosil - anebo vám to dokonce poroučel, jako bych byl nějakým pánem! A já učiním totéž, budu-li vědět, že bych také já vám mohl kdy posloužit; jinak od vás nepotřebuji žádnou pomoc a žádnou službu, nejméně však nějakou přikázanou, která je horší, nežli služba zcela žádná!

7) Měl by se tedy člověk v jakémkoli ohledu zámožný pilně poohlédnout mezi svými potřebnými bratry, zda některý nepotřebuje hned v tom, hned v onom ohledu pomoc. A nalezl-li ho, měl by mu pomoc nabídnout! Tak bude po mém mínění jistě milý Pánu a Otci, jenž věčně stále takto jedná a ospravedlní svatý Boží obraz, podle něhož je stvořen; kdo však pomáhá bližnímu teprve tehdy, když ho snažně poprosil o pomoc, - ó, jak daleko je takový pomocník ještě od úplného Božího obrazu a jak daleko pak teprve ten, kdo si pomoc dává poroučet!

8) Hledte, milí přátelé, kdyby vaše moudrost neměla sahat dále než jen tam, abyste činili lidem nabídky, by vám přikazovali když potřebují vaši pomoc, pak já, jako chlapec nebudu s vámi měnit; jestliže jste mě však chtěli jen zkoušet, pak myslím, že má zkouška před vámi jistě špatně nedopadla. A jestliže jste slyšeli z mých úst snad něco, co by se vás snad poněkud tvrdě dotklo, pak mi to již musíte prominout; neboť neotevřel jsem ústa proto, abych vás poučoval, nýbrž kvůli pravdě, přesto že svou nabídku jste mi neučinili podle pravdy. jako dokonalí nebeští duchové byste však měli mé nitro tak dalece předem prohlédnout a poznat, že na vaši nabídku vám jistě přijdu vstříc s takovouto odpovědí a pak byste dali své nabídce, za niž vám nemohu žádným způsobem děkovat, jistě jinou tvářností!“

9) **Oba jinoši** ustupují nyní poněkud pokořeni zpět a praví: „Věřu, tuto velikou čistě božskou moudrost by v tomto chlapci žádný anděl nehledal!“

10) Pravím **JÁ** : „Ano, Moji milí, oko Boží vidí velmi ostře a objevuje skvrny i v nejdokonalějších andělech, - tak také nejvyšší srdce člověka, které je jako Boží zřítelnice. To jsem však nedopustil kvůli vám, nýbrž kvůli hostům, aby z čistých úst probuzeného chlapce zvěděli, jak mnoho se jim ještě k bohopodobnosti nedostává. Ostatně tento chlapec má však již od narození neobyčejně bystrého ducha a ať nikdo nemyslí, že bych mu byl nyní při této příležitosti vložil slova do srdce a konečně do úst Já. Vyrostla na jeho nejvyšší vlastní půdě; proto Mi bude svou dobou zdatnou zbrojí!“

80. CYRENIUS PŘIJÍMÁ JOSOEA.

1) Praví **CYRENIUS** : „Pane, tohoto chlapce bych si vzal rád k sobě a kdyby chtěl ke mně, postavil bych ho nejen na roveň svým dětem, nýbrž ve všem nad ně. Věru, pokládal bych si za největší štěstí, kdybych mohl nazývat svým tohoto milého chlapce, který je beztoho spíše anděl nežli člověk! Ostatně u svých někdejších rodičů bude mít poněkud těžké postavení a je ještě otázkou, zda ho přijmou. Já však vše vím a časem mohu učinit opatření, aby jeho rodiče, známi mně jako velmi templářsky smýšlející, zcela dobře poznali svého Josoe. Budou-li ho chtít přijmout, bude jim to také ponecháno na vůli, ale s podmínkou, že zůstane v mém domě a kolem mě, kdekoli budu, - ať v Asii, v Evropě či v Africe; neboť jeho moudrost je mi nadevšecko!“

2) Pravím **JÁ** : „Domluvte se na tom s Jairem a s chlapcem! Mně je vše vhod; neboť Můj milý chlapec Josoe zůstane Mi všude věrný!“

3) Praví **chlavec**: „Otče, o tom přece nebudeš pochybovat? To bys mi musel jen Ty Sám vložit do srdce jiné smýšlení! Toho Ty však věčně neučiníš a proto Ti také zůstanu věrný. Kdybych však měl volit příští své bytí na této Zemi, zůstal bych nejraději přímo u Tebe! Neboť co může být v celé nekonečnosti a ve všech starých a nových nebích vyššího, lepšího a blaženějšího, nežli být u Tebe, Prazdroje lásky, moudrosti a všeho života? Ale jen to je také vlastní nejniřnější přání mého srdce; ostatně dovedu však také již poslouchat a odeberu se ochotně všude, kam mě jen vždy určí Tvá svatá vůle! Půjdu k Cyreniovi, kterého si nadmíru vážím a cením, tak se také vrátím k svým pozemským rodičům, kteří jsou mi též velmi milí a vážení; ale bez Tvé vůle tak snadno něco neučiním.“

4) Pravím **JÁ** : „Že bys chtěl u Mne zůstat a časem také u Mě zůstaneš, o tom svědčí celá tvá bytost; ale pro nyníšek potřebuješ ještě jistý klid, který je ti nutný ve vnější odloučenosti ode Mne, aby mezi tvou duší a novým tělem byla vytvořena pevnější konsistence (soudržnost). Až se to asi během roku stane, pak můžeš již zase přijít ke Mně a budeš se pak moci zcela dobře udržet v Mé blízkosti, aniž bych byl nucen jako nyní mocí Své vůle držet pevně tvou duši ve tvém těle. Hle, to je důvod, proč tě k tvému dobru nechávám nyní na krátkou dobu ode Mě odejít! A nyní se otaž své mysli, zda odtud půjdeš raději s římským vrchním místodržícím Cyreniem anebo zda se raději vrátíš domů ke svým pozemským rodičům! Mně je to zde zcela jedno, jen je pravda, že u Cyrenia budeš moci vždy více získat, nežli jako zdánlivý cizinec v domě svých rodičů; neboť rodiče dlouho nebudou vědět, jak jsou na tom s tebou.“

5) Praví **JOSOE** : „Zcela dobře, protože nyní toto vím, půjdu s vysokým místodržitelem Cyreniem. Rodiče bych však přece jen chtěl vidět a zvědět, jaké tázavé obličej budou dělat při pohledu na mě.“

6) Praví **CYRENIUS** : „To můžeme zcela snadno zařídit zítra, až půjdeme odtud přes Kafarnaum do Sidonu a Tyru! Až budeme v poledne obědvat v Kafarnaum u tohoto mého bratra, kterého zde vidíš vedle mě a jehož jméno je Komelius, budou vedle některých čelných občanů města pozváni k tabuli i tvoji rodiče a budeš mít tak dostatečnou příležitost vidět a slyšet rodiče a dávat pozor jaké poznámky budou o tobě dělat. Musíš se však přitom mít velmi na pozoru, abys se snad nějakým nahodilým slůvkem příliš neprozradil! Podle oděvu tě nepoznají, ježto hned zítra tě dám ze své zásoby obléci do tógy jakou nosí Římané. Jak bylo však řečeno, musíš si dát jen dobrý pozor na ústa, abys se předčasně neprozradil!“

7) Praví **chlavec**: „V té věci buď zcela bez starosti! Římský i řecký jazyk dosti dobře znám, budu proto mluvit těmito jazyky, budu-li na něco tázán. Také moji rodiče znají ovšem tyto jazyky; to však nic nedělá! Zkrátka s pomocí Pána, Který mne probudil, provedu jistě vše v nejlepším pořádku.“

8) **CYRENIUS** tiskne chlapce na prsa, líbá ho a praví: „Krátce a dobře, já tě velice miluji a od nyníška tě považuji za svého syna, kterého miluji více nežli své vlastní děti a mnohé jiné děti, kterým jsem se stal dobrovolně otcem, jako nyní tobě. Neboť svým duchem budeš moci všem mnoho prospět.“

9) Praví **chlavec** : „Já se také na to těším; neboť odjakživa bylo mou největší radostí, mohl-li jsem být někomu v čemkoli užitečný.“

10) Pravím **JÁ** : „Dobrá, Můj Josoe! Uvidím-li, že zůstáváš věren svému předsevzetí, obdám tě také silou z nebes, kterou budeš pak s to vykonat ještě mnohem více dobra. V čem však bude tato síla záležet, dozvíš se teprve tehdy, až ji obdržíš. Nyní však půjdeme spát, neboť na-

dešla již půlnoc; zítra je také den a Já nechci předem bádát co přinese, nýbrž co přinese, to všichni také přijmeme. To dobré budiž naším podílem a to špatné dovedeme již vyloučit. A tak tedy půjdeme spát!" - Po těchto Mých slovech jdou všichni spát.

SMRT JANA KŘTITELE.
JEŽÍŠ NA POUŠTI A U JEZERA GENEZARETSKÉHO.

MATOUŠ - KAPITOLA 14.

81. ZPRÁVA ROBANOVA O NOVÉM PŘEDSTAVENÉM.

1) Jitro nadcházejícího dne bylo opět jedno z nejjasnějších a někteří z přítomných hostí, kteří šli spát dříve nežli my, chodili již venku, když jsme se. Já, učedníci, Římané a Kisjona odebrali z domu na čerstvý vzduch.

2) Když jsme se zdržovali krátkou dobu venku, přišel také Bab se svou rodinou z města; neboť odešel domů do města pozdě večer, aby v Mém domě nezpůsobil nepříjemnost. Sotva však přišel - vyprávěl nám ve zřejmém spěchu - že ve městě a zejména v synagoze zavládlo velké vzrušení, takže se ani neodvažoval někoho se ptát co se tu přihodilo. Muselo se však stát něco velmi významného, protože takové rozčilení mezi sluhy a pány synagogy jindy dosud nikdy nepozoroval.

3) Pravím **JÁ** : „To bude následek nového koštěte, které přijde z Jerusalema po odchodu Jairově a dnes zde v Nazaretu vykoná nejspíše návštěvu! Na tom velmi málo záleží a proto si zcela dobře pochutnáme na naší právě hotové snídani!“

4) Potom jsem Se obrátil k oběma dosud přítomným jinochům řka: „Pospěšte do synagogy a přiveďte Mi staršího Robana; musím si s ním promluvit! Jděte však pomalu, abyste se svým náhlým vystoupením neprozradili!“ - Oba andělé ihned učiní, co jsem jim přikázal; my pak se ubíráme ke snídani a s radostnou myslí ji požijeme.

5) Když opouštíme stoly, přichází sem také již **ROBAN** s oběma anděly, hluboce se přede Mnou a dosud přítomnými vysokými Římany pokloní a s myslí zcela vyčerpanou praví: „Ach, Pane, zde je nebe a tam v synagoze úplně zuří peklo! Pane, nemusím Ti to ani říkat, neboť vím až příliš dobře, že Tobě nemůže být v celém světě nic neznámé; je to však nyní již opravdu k zoufání, co vyvádí ten náš nový představený!“

6) Není-li tento člověk tělesným bratrem satanovým, pak se úplně zříkám svého lidství! Předně nás úplně vydírá nejen co se týče peněz, nýbrž také co se týče všeho ostatního majetku, takže ani nevíme, z čeho budeme se svými rodinami žít; bere všechnu mouku, všechny luštěniny, veškeré obilí, všechny uzené ryby, označuje naše voly, krávy a telata, ovce a osly za vlastnictví chrámu a takovým způsobem nám je beze vsí milosti odnímá! Mimoto nás prohlásil za odpadlíky chrámu a chce nám dokonce ukládat všemožné tresty; neboť v Jerusalemě vědí navlas všechno co se zde děje a on má zároveň nejvyšší přísný rozkaz, aby Tě dal jako svůdce a pobuřovatele lidu zatknout a vydal soudům! - Co říkáš této bestialitě?

7) Herodes ví o každém Tvém hnutí; už by byl dávno proti Tobě učinil zcela vážné kroky, kdyby nebyl jat klamným domněním, které mu vštípil jeho věštec, jenž byl tajně učedníkem Janovým, že jsi Jan povstavší opět z mrtvých; neboť Herodes dal na žádost děvky Herodiady setnout ve vězení Janovi hlavu, kterou jí dal přinést na míse na důkaz, že splnil učiněnou jí přísahu!

8) Z toho mála můžeš, ó Pane, nyní už seznat, Pravím Tobě: Nepostavíš-li Se vsí Svou mocí proti tomu budeš i se všemi, kteří tu jsou u Tebe, ztracen! Neboť nemohu Ti více říci, nežli že nyní je doslovně uvolněno celé peklo; na Tvou hlavu je stanoveno deset tisíc liber zlata!“

9) Tu povolávám Matouše a pravím jemu: „Co nyní uslyšíš, zaznamenej!“

10) Matouš přináší ihned psací náčiní a chystá se ku psaní.

11) **JÁ** však pravím ještě jednou Robanovi: „Příteli, ty jsi nyní jen zběžně nadhodil smutný příběh o Janovi; buď tak dobrý a vypravuj jej tak, jak vám jej sdělil nový představený! Neboť záleží Mi na tom, aby byla věc takto zaznamenána!“

12) Praví **ROBAN**: „Učiním tak s největší ochotou; jen se obávám, že budu postrádán a jsme v nebezpečí, že v představeném přijde satanův bratr a udělá nám, zde strašnou podívanou!“

13) Pravím **JÁ** : „Neboj se; neboť tolik moci zde ještě máme, abychom si s ním poradili!“

14) Praví **ROBAN** : „Je-li tomu tak, pak podám příběh o Janovi ihned doslovně tak, jak nám jej sdělil nový představený. Jeho slova zněla takto:

82. ZÁLEŽITOST A KONEC JANA KŘTITELE.

MAT.14,1-12.

1) (**ROBAN**;) „Před nedávnem výběrčí daní podali čtyřknížeti Herodovi zprávu týkající se pověstí o Tobě a Tvých skutcích (Mat.14,1), vyprávěli mu, jak jsi je při vydírání daní zahnal na útěk a jak proti Tvé moci nemohli naprosto nic pořídit. Poté povolal Herodes ihned svého věšce. Ten však, předně jako chytrý zvěd a za druhé jako Janův tajný učedník, který nemohl odpuště Herodovi zavraždění tohoto proroka, použil této příležitosti, aby vykonal na Herodovi prou pomstu a s pevnou tváří a řečí mu prohlásil: „To je Jan, jenž vstal z mrtvých a koná nyní proti tobě takové skutky!“

2) Toho se **HERODES** ulekl, třesoucí se vrátil se k svým sluhům a řekl jim: „To není tesař Ježíš, kterého znám, neboť není to ještě ani pět roků co zhotovil u mne se svým otcem Josefem nový trůn a při této práci jevil značnou dovednost jako tesařský umělec, ač to byl jinak zcela prostý člověk, nýbrž je to mnou sťatý Jan, jenž vstal opět z mrtvých a nyní jako nezničitelný duch koná proti mně skutky, které jinak nemůže konat žádný člověk. (Mat. 14,2) Proto nepodnikte už nic proti němu; neboť mohlo by to připravit vám i mně to největší neštěstí!“

3) Po tomto vysvětlení byli prý sluhové celí udiveni a odešli odtud zcela zaraženi; neboť věděli, že nejsi Jan, - leč rozčilenému Herodovi si netroufali odporovat.“

4) Po tomto vyprávění jsme se ptali představeného, jak je to se zavražděním Janovým. Věděli jsme sice, že ho Herodes uvrhl do vězení; že ho však dal také zavraždit, o tom jsme nevěděli ani slovo. Potom nám představený zcela krátce vyprávěl: Herodes byl z počátku sám - ovšem ne zrovna vysloveným - stoupcem Janovým a vážil si ho jako obzvláštního mudrce; proto ho vzal ke dvoru a chtěl se od něho naučit skryté moudrosti. Jelikož se však vedle toho nechtěl vzdát špatné lásky k Herodiadě, která byla ženou jeho bratra Filipa (Mat.14,3), rozčilil se **Jan** a pravil nejvyšším tónem Herodovi: „Není správné před Bohem a před tvým bratrem, že ji máš! (Mat.14,4) Neboť psáno je: „Nepožádáš manželky bližního svého!“ Tu se rozlítil pyšný Herodes, dal vsadit Jana do vězení a býval by ho dal též zavraždit, kdyby se nebyl bál lidu, který považoval Jana za proroka. (Mat.14,5)

5) Několik dní poté se však stalo, že Herodes slavil narozeniny. Toho dne tančila krásná dcera Herodiady před ním a jeho vysokými hosty, což se Herodovi nadmíru líbilo. (Mat.14,6) Proto slíbil této krásné tanečnici pod přísahou, že jí dá, začkoli ho požádá (Mat.14,7) Dcera šla však napřed k matce, která přísahala pomstu Janovi, protože chtěl odvrátit od ní Heroda; navedla tedy dceru, aby žádala hlavu Janovu.

6) I šla dcera a pravila Herodovi: „Dej mi na zlaté míse hlavu Janovu!“ (Mat.14,8) I zesmutněl král, ne sice tak kvůli Janovi, jako spíše kvůli lidu, kterého se bál, aby se mu nepomstil. Ale podle přísahy a kvůli těm, kteří s ním stolovali, přikázal sluhům, aby dali dceři oč žádala. (Mat.14,9) A sluhové odešli, stáli ve vězení Janovi hlavu (Mat.14,10), když byli napřed pod jistou záminkou vzdálili od něho několik jeho učedníků a donesli pak jeho hlavu na míse do jídelny, aby ji odevzdali dceři; a dcera ji pak odevzdala své zlé matce. (Mat.14,11)

7) Potom přišli opět jeho učedníci a našli ke své největší hrůze a bolesti mrtvolu Janovu. Vzali tedy mrtvolu, vynesli ji ven a pohřbili (Mat.14,12) před očima mnoha tisíců, kteří tu plakali zasypávající Heroda a celý jeho dům nesčetnými kletbami. Herodias při pohledu na hlavu Janovu klesla prý okamžitě se strašně zkřiveným obličejem mrtva k zemi a za několik okamžiků poté i její dcera; a Herodes a všichni jeho hosté celí zděšení utekli ze sálu.

8) Pane, to je doslovně onen nadmíru smutný příběh o Janu Křtiteli na řece Jordánu nedaleko pouště betabarské, kde se tato řeka vlévá do jezera, které protéká a konečně se obrací k Mrtvému moři. - Co tomu nyní říkáš? Je to možné, že se lidé mohou stát tak zcela ďábly a to v době, kdy Ty, Kterého poslouchají nebe i Země, kráčíš Sám jako člověk na Zemi? Cožpak už nemáš žádné blesky a hromy?“

9) Poté přistupují ke Mně **CYRENIUS** a **KORNELIUS** a praví zcela rozlíceni: „Pane, tu je nebezpečí z prodlení! Zde již nemůžeme čekat na Tvou přílišnou trpělivost a shovívavost; tu platí: Okamžitě přiložit ruku k dílu! Nejdéle v deseti dnech musí být celá pekelná havěť i s Jeruzalémem a chrámem vyhlazena se Země!“

10) Pravím **JÁ**: „Pohled, stačí tito dva jinoši, aby vykonali v jediném okamžiku, co by se nepodařilo veškeré římské moci ani za sto let! Kdyby se toto vše nemuselo dít kvůli řádu Božímu, věřte, že by Mně bylo snadné vše toto v nejrychlejším okamžiku zničit! Leč pro uspořádání nového nebe a nové Země se musí dopustit to nejhorší.“

11) Hledte však nyní, abyste odtud odešli, neboť nový představený je zlý člověk a satan mu ukazuje tisíce cesty, na nichž by vám mohl co nejvíce uškodit; proto hledte jít dále!

12) Také Já se dnes odeberu odtud a nepřijdu tak brzy do této krajiny; neboť zuřivému psu se musí člověk vyhýbat! To je člověk, který má mnoho zlata a stříbra, jinak by si nebyl mohl zakoupit toto místo v úřadě; a s mnohým zlatem a stříbrem lze ve světě mnoho u světských lidí pořídit a kdo si k tomu ještě koupí takové místo z pouhého prospěchářství a hrabivosti - jako to učinil on, tomu nelze naprosto důvěřovat. Proto se všichni připravte k odchodu a odeberte se odtud a také Ty, Robane, se vrat opět domů, neboť dosud jsi ještě nebyl postrádan!“

13) Praví **ROBAN** : „Budu-li však dotazován na Tebe, co mám odpovědět.“

14) Pravím **JÁ**: „To ti bude do srdce a do úst vloženo!“

83. VÝJEV S NOVÝM PŘEDSTAVENÝM CHRÁMU V NAZARETU.

1) S těmito slovy se Roban odebere rychle domů a sotvaže prodlí několik okamžiků ve svém domě, přichází již posel a nutí ho, aby šel do synagogy, kde si s ním chce nový představený promluvit o Mně, neboť se dověděl, že Roban byl kvůli Mně v Sicharu. Roban se tam také rychle odebere a představený se ihned zostra pustí do něho.

2) **ROBAN** však praví: „Jsem nazaretský starší ve věku mezi sedmdesáti a osmdesáti léty a tys se dávno ještě nedožil ani třiceti let! Že jsi se učinil svými penězi nad námi představeným, proto dávno ještě nejsi žádným Mojžíšem, ani Aronem a nebudeš mne učit, co bych už nevěděl, nežli jsi byl ještě zplozen! My jsme však spravovali náš úřad vždy ke spokojenosti tvého úctyhodného předchůdce a celého chrámu, všechny zjevy jsme zkoumali správnými očima Bohu oddaných Židů a kladli jsme hráze tam, kde jich bylo třeba; rozumíš-li však věci lépe a chceš-li nyní snad udělat naráz ze všech Řeků a Římanů Židy, pak jen tak pokračuj dále a ručím ti za to, že zanedlouho budeš vedle nás jediným Židem v celé Galileji!“

3) Hle, významné městečko Jesaira se stalo v tomto ohledu z podobného důvodu zcela řeckým a všichni fariseové, zákoníci i kněží museli tuto obec opustit! Jdi tam a začni tam s takovými ostrými výslechy a jesairští ti za to začnou vypravovat něco, že ti pak jistě nebudou nohy stačit, abys se dal co nejrychleji na útěk! Proč však jesairští odpadli? Pro příliš hrabivou přisnost tamního kněžstva a nyní se místo k Mojžíšovi přiznávají k Pythagorovi!

4) A navlas totéž se stane zkrátka zde a ty a my všichni se pak můžeme poroučet. Nebuď tak slepý a poznej pravdu!

5) Nejvyšší nositelé státní moci jsou Římané a Řekové a rádi vidí, když Židé přestupují k jejich nauce. Jak chceš tomuto přestupování zabránit, když nyní v celé Galileji je až příliš známou věcí, že veškeren chrámový život se stal až příliš podobný prázdnému ořechu? A kdo jiný je tím vinen, nežli hrabiví templáři sami, kteří za peníze otvírají bohatým cizincům svatyni, načež pak tito přes veškeré přísahy roznášejí za smíchu a velkého posměchu celou věc mezi lid?! Jdi jen a ptej se občanů tohoto města a oni ti budou vyprávět co vyprávěli nám!“

6) Praví **představený** : „Cože pravíš? Toto vše, že ví lid?“

7) Praví **ROBAN**: „Ano, toto vše ví lid! Jdi však a vezmi mu tu vědomost!“

8) **Představený** přechází zcela vážně po synagoze a po chvíli praví: „Na tom bude mít asi svůj náležitý podíl tento nazaretský prorok! Proto ať se mu stane, co se stalo s Janem z příkazu krále Heroda!“

9) Praví **ROBAN** : „Ano, ano, ať se jen učiní pokus sáhnout na tohoto zázračného lékaře a lid, Římané, Řekové a Židé, kteří ho uctívají jako Boha, už ti pak také něco povědí! Já, jako nazaretský starší ti to pravím a dávám ti přesnou rozhodnou radu: Vstup do skromných šlépějí svého důstojného předchůdce Jaira, tak ještě nějakou dobu dobře pochodíš; ale snažíš-li se zvrátit vše nejvyšší co nejnižší a vše nejnižší co nejvyšší, pak se můžeš brzy ohlížet po příležitosti, jak bys se vrátil zase do Jerusalema! Jairus sám je v rukou Řeků, Borus je jeho zeť; Borus, druhý zázračný lékař, vládnoucí všelikými poklady, začne ti až příliš brzy něco vyprávět! Zkrátka, pokus se jen a řekni mi potom, zda jsem ti udělal falešnou radu!“

10) **Představený** dupne hněvem na zem a praví: „Vy jste již všichni ďábloví a držíte se jak se zdá více našich protivníků nežli nás a jste stoupenci učení toho podvodníka lidu! Proto vás vyhodím všechny ze synagogy a obsadím ji novými lidmi z Jerusalema a vás odevzdám soudům! Táži se tě proto ještě jednou: Co jsi měl co dělat v Sicharu u Samaritánů?“

11) Praví **ROBAN** : „Je mi 79 let a vím co činím a co mám činit! Tvá hrozba neleká ani mě, ani kohokoli jiného; chceš-li nás však odevzdat úřadům, můžeš se o to pokusit a uvidíme, kdo bude nakonec dříve soudy uchopen, - zda my anebo ty!

12) Naštěstí jsme velmi dobře zapsáni u vrchního místodržícího, jenž je bratrem císaře Augusta a má v Římě největší vliv, proto nás do vězení tak snadno nevsadí jak ty si myslíš! A Ježíšovi, Kterého chrám nenávidí z pouhého důvodu nejvyšší sobeckosti a vládychtivosti, právě tomuto Ježíšovi má chrám co děkovat, že nebyl už nyní Římány srovnán se zemí!

13) Zajisté jsi něco slyšelo pověstné loupeži daní, která byla chrámovými agenty pod maskou vrchního místodržícího spáchána sotva teprve před pěti týdny a jejíž mrzká doprava - jakož i mnoha jiných, čistě uloupených a hanebných násilím vynucených předmětů - byla zadržena v Kisu dozorci nesmírně bohatého Kisjony! Hle, byl to právě onen chrám bez jakéhokoli důvodu nenáviděný Ježíš, Kterého i sami nejvyšší Římané uctívají více nežli svého Jupitera, - ten Ježíš, Jenž Svým slovem a Svými nikdy neslýchanými zázračnými skutky odvrátil nejvyšš zhoubnou bouři od Jerusalema! Tím však tato bouře dávno ještě není odstraněna; třeba jen s vaší strany jakékoli tvrdošijnosti - a bouře vypukne!

14) Také je třeba jen udání Borusovo, Jairovo a případně také mé a pak ti dovolím, abys se podíval na sebe, na svůj Jerusalem a na svůj chrám ve třikrát sedmi dnech a stěží najdeš místo, na němž stál kdysi chrám! - Rozuměl jsi mi dobře?“

15) Tu si **nový představený** pln hněvu a zlosti znovu dupne a praví: „Kdo toto může potvrdit přísahou? Vždyť ti, kteří to prý spáchali, sedí v chrámu!“

16) Praví **ROBAN** : „Podle římských zákonů není pachatel nikdy připuštěn k přísaze, nýbrž jen jiní svědkové a těch v nutném případě seženou deset tisíc a já myslím, že ti pak proti několika desítkám zločinců snad dostačí!“

17) Praví představený úplně poražen: „Netřeba tedy Jehovu, Mojžíše a proroky již nic dbát a jejich příkazů nemusí již - kvůli Římanům žádný člověk zachovávat?!“

18) Praví **ROBAN** : „Jen mi nemluv o Mojžíšovi a Jehovovi a o všech prorocích! Po tom všem není u tebe a ještě mnohem méně u vrchních a nejvyšších představených chrámu již ani stopa; neboť celý chrám byl již před třiceti léty proměněn ve směnárnu a obchodní dům, takže tu po pravém Jehovovi a Mojžíšovi nelze již dávno najít ani stopu! To, co tu ještě je, je pouhá larva a maska a vykračují si tu draví vlci v kůžích beránčích, aby se tím snáze mohli zmocnit ubohých ovcí. Kdybys dbal zákonů Mojžíšových, pak by se ti nikdy nebylo zachtělo zakoupit si za mnoho zlata a stříbra toto místo! Já ti však dám v zástavu celý svůj život, jestliže kdy Mojžíš přikázal kupovat si zlatem a stříbrem velekněžská místa!“

19) Při této Robanově odpovědi **nový představený** hněvem div nepukl a pravil: „Vše však nic nedělá! Já vám všem zato najdu pána, že se až dolů k peklu podívíte; neboť já vím také ještě leccos co nevíte vy a znám leckteré cesty, které vám jsou asi neznámé!“

20) Praví **ROBAN** : „To je zajisté možné; ale je velice možné, že nám všechny tvé cesty a stezky jsou snad ještě lépe známy nežli tobě a je velkou otázkou, zda jsme ti již nezatarasili všechny cesty, na nichž jsi pomýšlel potají nás zezadu napadnout! Jak bylo řečeno, učiň jen jediný pokus a ihned se dovíš, co ti vše budeme vyprávět!“

21) Praví Robanovi **ostatní**: „Ale bratře, pročpak chráníš tohoto necitu před jeho jistou záhubou? Je přece v našich rukou a ať si volá pomoc z nebe, když si mimořádně dovolíme dáti mu ochutnat kamenů z Nazaretu!“ - Poté praví představenému: „My jsme fariseové a zákoníci tak dobře jako ty a vlastně více; neboť pocházíme z kmene Levi, zatím co dobře víme, že ty jsi si svůj původ zakoupil; vždy v této době je již vše i s nebem prodejné! Ty jsi podle toho tedy vetřelcem svatyně a podvodníkem Boha a měl bys být za tento zločin náležitě kamenován; proto dopustíš-li se ještě něčeho sebemenšího, sáhneme po kamenech!“

22) Tato velmi energicky vyslovená pohružka učinila **představeného** aspoň na oko snesitelnějším, ale zato tím roztrpčenějším a po chvíli pravil: „Také mě však nemusíte zneuznávat; neboť velké nedostatky chrámu jsou mi právě tak dobře známy jako vám a jde jen o to, jak je zastřít a jak by mohl chrám být opět přiveden ke svému dřívějšímu uplatnění.“

84. SVĚDECTVÍ CHIVAROVO O JANOVÍ A JEŽÍŠOVÍ.

1) Praví poté řečník **CHIVAR** : „K čemu pak nám zasvěceným třeba tak nejvyšší nesmyslného sužování? Nebyl jsem od svého .jedenáctého až do pětadvacátého roku sluhou v chrámu a nevím až příliš dobře jak to tam vypadá? Kdybych byl chtěl být špatný, co vše jsem mohl již odedávna prozradit! Leč já jsem si pomyslel: Slepý lid přece lpí na chrámě - jako předtím!

2) Proč bych měl brát lidu víru, v níž podle mého mínění stále ještě vkládá své neomezené naděje a při které my kněží máme aspoň světsky dobrou existenci? Napneme-li však nyní, kdy již nemáme žádné reálné pozadí, struny příliš vysoko, přetrhnou se a s naším zpěvem bude potom najednou konec a budeme se pak moci ohlížet po rybářských sítích a začít lovit tam, kde se moře ukazuje nejvyšší bezedné.

3) Co potom zmůžeme proti moci našich nepřátel den ze dne četnějších? Myslíš, že nás pak bude chrám chránit? To nikterak nečekej; neboť v Římě žijí nyní již velmi mnozí Židé, kteří tam z velkých, v chrámě protiprávně uchvácených pokladů vedou skvělé domácnosti! Ti budou právě tak málo našimi zástupci jako nynější templáři, kteří již nyní rozpínají svá křídla jako vlaštovky, aby při první nejlepší příležitosti podnikli cestu přes velké moře do Itálie v Evropě a nikdy se již domů do Asie nevrátili.

4) Proto by nám mělo být nyní všem chvalnou radou, předně, abychom jako kněží zastávali svůj obor důstojně pokud možno ve vší mírnosti a za druhé, abychom náležitě zachovávali římské „In medio beati“ („Uprostřed je to správné!“ - vyd.), jinak bychom se mohli již v několika letech dát na rybářství!

5) K tomu všemu vystupují právě v této době dva muži, jejichž věčně nepochopitelná moc by byla s to získat s jejich novou naukou v několika málo letech celou Zemi zcela pro sebe! Jan, který sice tělem není již mezi smrtelníky jako prvý, k - jehož nauce se přiznala a nyní ještě houževnatěji, nežli tomu bylo za jeho života, přiznává polovina Judeje a Galileje! Herodes mohl sice ve své chlíplosti vzít hlavu tělu zcela zřejmého proroka; bude to však s to učinit také jeho duchu a duchu jeho božské nauky? Myslím, že navěky ne; neboť každá dobrá nauka se teprve pronásledováním stává velikou a nepřemožitelně silnou!

6) Jan byl sice co do těla odstraněn, ale na jeho místo nastoupil známý Ježíš, proti Němuž je Jan sotva v takovém poměru, jako krčící kopeček k mohutné hoře Araratu! Jeho nadlidsky jemné a nadmíru vlídné, nejvyšší svobodomyšlné vystupování a chování, nejhlubší moudrost v každé větě Jeho řečí, jejichž čistě božsky blahodějná a snadno pochopitelná pravda nenechává žádného člověka, jenž má v srdci jen jako hrách velký rozum, ani na okamžik v pochybnostech, že přichází z nebes, - a konečně Jeho skutky, o nichž musí každý člověk říci: Něco takového může být jedině Bohu možné!

7) Co tedy chceme anebo můžeme nyní proti Němu poříditi? Vůči těmto až příliš mimořádným zjevům se můžeme sice postavit s nenávisť a odporem, ale jistě ne k našemu prospěchu, nýbrž jen k naší největší škodě.

8) Proto třeba se zde chovat co možno moudře a veškerou naši pozornost neobracet nikdy na věci přítomné, nýbrž spíše budoucí, jinak bude přes noc po naší existenci!“

9) Praví **představený** : „Myslíš tedy, že se tohoto Ježíše nemáme ani dotýkat, nýbrž hezky očekávat až nás úplně zničí?“

10) Praví na to **CHIVAR** : „Dotkni se Ho, je-li ti to možné! Co vše jsme již proti Němu podnikli a co to prospělo? Já ti říkám: nic, nežli že Mu přibýlo několik tisíc učedníků a že nám jich zároveň tolik ubylo, - a že bychom byli brzy měli všichni velké štěstí být usmrceni Římany, kteří Ho považují přímo za Boha!

11) Mimoto má ve Svě družině, což na Zemi nikdy nikdo nezažil, vždy dvojici andělů, kteří mají při vší své zdánlivé něžnosti a chlapecké útlosti nicméně moc a sílu, o níž se naši nadmíru krátké moudrosti ještě nikdy ani nezdálo. A na Toho bys chtěl vložit ruce a uchopit Ho? Prosím tě, buď vše, ale jen ne šílený! Ještě nežli učiníš proti Němu jediný krok ve zlém úmyslu, již budeš ochromen! Či myslíš, že snad neví o čem zde jednáme? Pravím tobě: pak se nesmírně mýlíš! Tito zde jsou všichni svědky, jak před několika dny věděl každou maličkost, co jsme o půlnoci o Něm mluvili a na čem jsme se v tichosti usnesli!

12) Je zcela příjemné dát si něco předem. vyprávět o velké bouři na moři; ale zcela jinou věcí je bouři přestát! Pravím tobě: Zastávej zcela klidně a neokázale svůj úřad a nebudeš mít odnikud nepříjemnosti; přistoupíš-li však k dílu tyranicky, ručíme ti všichni za to, že nejen ty a tvé

Kafarnaum, nýbrž celý Jeruzalem bude vzhůru nohama! Velkou chytrostí můžeme udržet Jeruzalém třeba ještě padesát let, - ale naší nejdůležitější nevčasnou pošetilostí můžeme také v několika týdnech přivodit jeho pád!

13) Máš nyní na vůli učinit co ti libo; my jsme k Římanům jen na doskok! Jsou chvála Bohu našimi přáteli; ale pro tebe bude asi cesta velmi daleká! Lidská moudrost přece vyžaduje vzdání se vždy prázdného ořechu za plný! Co chceš ještě ulovit z hrabivého chrámu, jenž je již dávno úplně prázdným ořechem? Není mnohem moudřejší přidržet se toho co vzniká, v čem něco je? Pravím ti zcela nepokrytě, že nyní se všichni velcí a nejmocnější páni z Říma dávají Ježíšem vést jako beránci! Má-li je a Svou vpravdě božskou čistou nauku na Svě straně, co my pak proti Němu pořídíme? Budeš-li se i jen snažit Ho uchopit, budeš již uchopen sám a žádný člověk neudělá pro tvé propuštění ani krok; budeš-li se však chovat moudře, stanou se také Římané tvými přáteli a budeš mít tak jako Jairus dobré bydlo! Čiň však nyní co chceš; následky ti poví, zda jsme ti udělili radu přátelskou, či nepřátelskou!“

14) Tato řeč Chivarova se neminula účinkem; představený se umínil a začal nahlížet, že jak Roban tak i Chivar měli úplně pravdu a slíbil jim, že bude věrně následovat jejich radu. - A tak prvá bouře v synagoze klidně minula.

85. PÁN CHVÁLÍ ROBANA A CHIVARA.

1) Za hodinu přišel ke Mně Chivar a chtěl Mi vypravovat vše, o čem se jednalo v synagoze s novým vrchním představeným.

2) **JÁ** však jsem pravil: „Příteli, uspoř si námahu; vždyť víš, že Mně nemůže být nic neznámo. Ostatně pravím tobě, že ty a Roban jste provedli své věci dokonale; neboť jinak by se byl představený dopustil ještě velmi mnohých pošetilostí. Takto je však nyní přesvědčen, že by bylo nesmyslem podnikat něco proti Římanům a tak si dá nějaký čas pokoj; avšak zcela důvěřovat mu dávno ještě nesmíte, nýbrž musíte být stále na stráži a takřka ho nikdy s očí nespouštět. Tobě však, jelikož jsi byl a dosud jsi Mým nehorlivějším obhájcem, propůjčím schopnost správnou modlitbou a vkládáním rukou uzdravovat nemocné, dozvídat se v srdci plány nového představeného a chápat se proti nim správných prostředků, - což se však musí pokaždé stát hned, jinak by to nemělo žádný účinek! Správné prostředky budou ti však rovněž ukázány. A tak přijmi nyní k tomu ode Mne požehnání!“

3) Tu se **CHIVAR** vrhl přede Mnou na kolena a vroucně Mne o to prosil. Já jsem však položil Svou pravici na jeho srdce a levici na jeho hlavu a bylo v něm okamžitě jasno. I pravil: „Pane, nyní zmizely ze mě všechny temnoty; vše je ve mně jasné a připadá mi, jakoby nyní mé tělo bylo z diamantové průhledné hmoty, kterou nerušeně prostupuje denní světlo. Ó, Pane, ponech mi navždy toto požehnání; jistě je budu opatrovat a vždy je dovedu co nejdříve oceňovat!“

4) Pravím **JÁ** : „Zůstaň vždy činný v Mé nauce a nebudeš nikdy mít příčinu truchlit pro ztrátu tohoto světla!“

5) Tu **CHIVAR** povstává a pozoruje, že mimo Boruse a Jaira a mimo Marii a mé domácí bratry není již přítomen žádný cizí host, dokonce ani dvanáct hlavních učedníků nelze nikde spatřit; i ptá se Mne co se tu přihodilo.

6) Pravím **JÁ** : „Toto vše se muselo tak stát! Hle, přijde brzy podzim a potom zima. Doba úplných žní se blíží a Já musím ven, musím najmout dělníky na pole a vinici. Bude-li tento rok vše dobře sklizeno, bude možné v zimě dobře odpočívat; a přijde-li pak jaro, budeme mít s obnovenými silami opět plné ruce práce.“

7) Já ještě dnes opustím tuto krajinu; neboť Herodes je chytrý lišák a nový představený je v jeho zoldu; a proto Můj dům se nemá stát bojištěm satana. Svě učedníky jsem však vyslal již před dvěma hodinami. Šli s Mým bratrem Kisjonou a budou v Kisu očekávat učedníky Janovy, aby jim zvěstovali, že se přiblížilo Království Boží; přijdou sem však s učedníky Janovými ještě dnes a večer opustí pak se Mnou toto místo. Kam však půjdeme, to se již jakož i mnohé jiné věci dozvíš v sobě samém.

8) Působ však často s Borusem a Jairem; neboť to jsou nyní dva nejdůstojnější muži v celém Nazaretu, mají Mou úplnou lásku a skrze Mě také úplnou milost Boží! Neboť jak Mne tyto dva milují a znají, tak Mne nemiluje a nezná dosud ani jeden z Mých učedníků!

9) Všichni Moji učedníci se budou v jisté době, která nedá na sebe příliš dlouho čekat, Mnou ještě dost pohoršovat. Avšak ony dva žádný zjev u Mne již nezmate; neboť znají Mě úplně. - Proto jich se drž, tak také dosáhneš toho, čeho dosáhli oni!"

10) S touto odpovědí je Chivar též úplně spokojen a ptá se jen ještě, co se stalo s oběma anděly, že je není již nikde ani vidět.

11) **JÁ** mu však pravím: „Pohlédni vzhůru a spatříš nejen ony dva, nýbrž ještě nescetné zástupy kolem nich!“

12) Tu Chivar pohlédne vzhůru. Vidí ve velkém světle ony dva archanděly a kolem nich nescetné myriády andělů, kteří jsou každým okamžikem připraveni Mně sloužit.

13) **CHIVAR** však sklopí ihned oči opět k zemi a praví: „Pane, jsem hříšník a proto mé oči nemohou snést tento příliš svatý pohled; avšak bude mou nejhorlivější snahou, abych se stal hoden tohoto pohledu!“

14) Pravím **JÁ** : „Konej vše správně a tvá odměna v nebesích, jejichž okraj jsi nyní viděl, bude veliká! Nyní se však odeber opět do synagogy; neboť představený, který se ještě několik dní zdrží zde v Nazaretu, nesmí tě postrádat, jelikož si nyní velice váží tvé rady.“

86. NOVÝ PŘEDSTAVENÝ CORAH S CHIVAREM V SYNAGOZE V NAZARETU.

1) S těmito slovy se počestný Chivar vzdálí a dorazí brzy do synagogy, hned se však také přesvědčí, že již velice chyběl představenému. Představený se ho také hned ptá, kde a co nyní tak dlouho dělal.

2) A **CHIVAR** pravil: „Pane, měl jsem nebezpečně nemocného a musel jsem mu pomoci. A hle, je uzdraven a může nyní, jelikož je to cestující, klidně pokračovat ve své cestě!“

3) Ptá se **představený** : „Kam cestuje, kdy odcestuje a odkud sem přišel? Mohu ho ještě vidět a promluvit si s ním?“

4) Praví **CHIVAR** : „Je to Žid, přišel sem shora a nyní již odcestoval dolů; nemůžeš ho již vidět a s ním mluvit - leč jestli se zase vrátí! Kdy to bude? To asi uplyne mnoho dní!“

5) Praví **představený** : „S touto lišáckou odpovědí se nemohu nikterak spokojit! Kde je ona hospoda, abych si tam sám zašel a řádně se pozeptal na toho, který byl tebou uzdraven a odcestoval dolů; neboť Takové zázračné uzdravení farizejem je důležitou věcí a musí být pokud možno potvrzeno mnohými svědky, jinak nedojde víry a tedy také ani zhodnocení!“

6) Praví **CHIVAR** : „Chceš-li vědět více nežli vím já, pak se obrať na ty, kteří vědí více nežli já; co jsem věděl, to jsem ti také co nejvěrněji oznámil. Jak bych ti však mohl oznámit více nežli vím sám? Hospoda byla však venku v domě tesaře Josefa. Chceš-li se tedy dovědět více, jdi ven! Nezapomeň si však něčím chránit záda; neboť ran tam nebude nikterak nedostatek! Myslíš, že lidé mají snad nějakou zvlášť! mimořádnou úctu před podobnými lidmi jako jsme my? Pravím tobě: Ani stopa po něčem takovém! Při nejmenší nerozvážlivosti může člověk dostat ran, že je ani nespočítá a žádný Bůh ti je pak již s těla nevezme! Jak bylo řečeno, vše záleží jen na pokusu a pak se již může mluvit ze zkušenosti!“

7) Praví **představený** : Z této rozhodné řeči mohu až příliš dobře vyrozumět, že jste se spikli i se všemi nazaretskými občany proti mně. Nic však nevádí, také tuto obtíž nějak odklidíme! Nyní již tak dalece vím, jak jsem zde na tom! Doufám však, že se mi co nevidět podaří zcela odhalit toto spiknutí; potom však běda vám i celému městu! - Kudy vede cesta k domu tesařovu?“

8) Praví **CHIVAR** : „Vyhlédni z tohoto okna! Tamto ve vzdálenosti asi dvou tisíc kroků vidíš zcela pohodlně dům tesařův i s cestou vedoucí k němu. Jdi tam a přesvědč se o všem - nota bene také o jistých ranách!“

9) Praví **představený** : „Vy mě však doprovodíte a posloužíte mi jako stráž bezpečnosti!“

10) Praví **všichni**: „To bychom byli blázni! To neučiníme! Koho svrbí, ať si záda nastaví!“

11) Praví **představený** : „Nuže, ve jménu Jehovy půjdu sám a uvidíme, zda se mne Bohem pomazaného někdo dotkne; neboť psáno je: „Na pomazaného nemá nikdo ruku vztáhnout; běda tomu, kdo vloží ruku na hlavu pomazaného!“

12) Praví **CHIVAR** : „Ano, ano, co ty víš, my už dávno víme! Ale pomazání jako jsme my, jejichž pomazání není nic jiného, nežli darebná šalba, před Bohem již nic neplatí a Bůh nebude naše pseudo-pomazané hlavy chránit, budou-li podle vši spravedlnosti vystaveny pěstím našich

nepřátel! Neboť jak jsem se již dávno předtím zmínil, ví lid až příliš dobře, co se za námi a chrámem skrývá.“

13) Praví **představený** : „To je jedno, půjdu tam! Ale potom běda vám všem, shledám-li věc jinak, nežli jsi mi Chivare sdělil, když jsem se tě ptal, kde jsi byl!“

14) Praví **CHIVAR** : „Co se chceš dovědět, dovíš se asi těžko, zato však něco zcela jiného - co ti způsobí nejvyšší značný bol, kdežto my bol pociťovat vůbec nebudeme!“

15) Po těchto slovech se představený ubírá rychle ven.

16) Když však jde po ulici, vykřikují **mladíci a děvčata**: „To je ten nový zlý představený, který nás chce všechny zahubit! Pryč s ním!“ - Se všech stran přibíhají k němu mladí i staří s klacky a kameny a některé kameny zasahují také již jeho tělo a nadělují mu modřiny.

17) Představený až příliš brzy zpozoruje, že nazaretští nerozumí žertu. Vrací se chvatně do synagogy a rychle za sebou zavírá dveře, do nichž ještě celá hromada vržených kamenů vtiskuje některé stopy, které až příliš jasně praví, jakého smýšlení jsou nazaretští vůči novému představenému.

18) Když **představený přijde k farizeům, praví pln hněvu**: „**To je vaše dílo a já už se dovedu za to na vás pomstít!**“

19) Praví **CHIVAR** nyní velmi rozčilen: „Co pravíš, ubohý blázne! Jak to může být naším dílem, když jsme tě všichni varovali, abys nevycházel?“

Teprve až my tě pochválíme lidu, můžeš s lidem mluvit a s ním jednat; dokud my tě však nepochválíme, bude s tebou vždy špatně jednáno, kdykoli se odvážíš vkročit sám do ulic města! Neboť jsi u lidu očerněn již proto, že jsi své místo zakoupil! A nyní při svém prvním příchodu chceš tyranizovat jak nás tak i veškeren lid, abys přivedl vše do rovnováhy terorismem; proto tě všichni nenávidí jako peklo a já ti říkám, nejlépe učiníš, když své místo prodáš někomu vážnějším. Neboť za tvou budoucnost nedám ani stater!

20) Musel bys se stát dočista jiným člověkem, kdybys si chtěl mezi námi zachovat přízeň! To se ti však zdá být zhora nemožné. Neboť ukazovat laskavou tvář pouze navenek, vnitřně v srdci být však dravým vlkem, to u nás naprosto nejde, ježto všichni máme natolik pozoruhodného prorockého ducha, že ti navlas řekneme, co si ve svém skrz naskrz zlém srdci myslíš!

21) Ano, kdybys své srdce úplně přetvořil a rozpálil je čistou božskou moudrostí a pravdou, pak tě také budeme před lidem chválit a budeš zde pak mít dobré bytí; ale tvůj velekněz, tvůj Pilát a ještě méně tvůj Herodes nic ti tady nepomohou!“

22) Praví **představený** : „Jak můžeš vědět, že jsem nyní skutečně myslel na tyto tři pomocníky?“

23) Praví **CHIVAR** : „Protože i já mám trochu prorockého ducha, který tě navlas prohlédá a ty se nemůžeš před námi skrýt, - právě tak v Kafarnaum jako zde; a kdybys byl i tisíc cestovních dnů odtud vzdálen, prohlédli bychom tě také v této vzdálenosti! Podle toho budeš tedy moci stěžet proti nám něco podniknout, aniž bychom se již předem nemohli chopit nejvhodnějších a nejúčinnějších prostředků! Jsi takto s námi spokojen?“

24) Hle, my jsme ještě kněží starého zrna. V nás je ještě Duch Jehovy, i když také dávno již úplně opustil chrám jeruzalemský. Chceš-li tedy mezi námi obstát, musíš také ty být pravým knězem; neboť jako nepravý kněz nebudeš se moci mezi námi nikdy udržet a učiníš lépe, když své místo prodáš někomu kdo si to zaslouží, jak jsem ti již dříve poznamenal!“

25) Praví **představený** : „Ó, vy prokletí děvkaři v chrámu jeruzalemském! Mé krásné zlato a stříbro vám chutnalo, - ale nepovážili jste, že se mi za to dostane místo vznešeného a výnosného místa pravé vosí hnízdo! No, počkejte, brzy se vám ujasní, že Korah nestrčil své zlato a stříbro do vaší tlamy zadarmo!“ - Po chvíli se obrátí opět k Chivarovi tázaje se ho: „Co mám tedy dělat, abych bral podíl na vašem přátelství a přátelství lidu?“

26) Praví **CHIVAR** : „Já, jakož i Roban dali jsme ti již poučení a zde na stole leží Písmo; to ti přesně ukáže vůli Jehovy. Jednej podle něho a nikoli podle prokletých lidských ustanovení chrámu a pak budeš mezi námi mít opravdu dobré bydlo! Musíš si vydobýt zalíbení Boží, pak ti také vše ostatní připadne samo sebou!“

27) Praví **KORAH** : „Ano, to budu od nynějška dělat, pokud to jen vždy bude v mých silách. Vám však nebude přece nemilé, přeložím-li aspoň na rok své sídlo sem do Nazaretu? Neboť zde u vás se mohu skutečně něčemu přiučit, kdežto v Kafarnaum - a jistě také v Chorazinu, jakož i v ostatních malých městech na Galilejském moři - lze se setkat jen se samými ničemnými patolízaly!“

28) Praví **všichni**: „To uděláš velmi dobře a všichni budeme mít velkou radost, budeme-li ti moci jako našemu představenému opravdově sloužit! Neboť zde již nebude žádný podvod prováděn, žádný chrámový hnůj prodáván, ani o žádné voly, krávy, telata a ovce v modlitebně dohadováno; neboť naše malá modlitebna je ještě tím, čím být má a v synagoze se penězoměnectví provádět nebude!

29) V naší malé modlitebně neplápolá sice žádný plamen nad nějakou archou úmluvy, zato však tím více a opravdověji živoucně v našich srdcích a to je Bohu libější nežli všechnen ten chrámový hnůj v Jerusalemu, za kterým již neřeřaví ani jiskra pravdy; a na chrámu, se osvědčuje pravda, kterou vyslovil Bůh ústy proroka Isaiáše, když pravil: „Hle, tento lid Mne uctívá rtona, ale srdce jeho je daleko ode Mne!“ Vždyť faleš Jerusalema lze hmatat rukama! Nezdobí kněží každoročně často falešné hroby proroků, zatím co tito proroci byli jejich otci ukamenováni? A jednají nyní žijící snad jinak? Ó, nikoliv, kráčejí přesně ve šlépějích svých předků! Zachariáše usmrtili mezi obětním oltářem a svatyní a Janovi dal Herodes setnout hlavu! Řekni, jací to jsou Boží sluhové? Pravíme ti zcela nepokrytě: To jsou sluhové satanovi, ale věčně nikdy sluhové Boží! Na štěstí jsou v našich rukách, jak oni dobře vědí; proto nás také nechávají pěkně na pokoji!

30) Kdyby však z nás toho či onoho ještě snad přívětivě pozvali k nějaké slavnosti do Jerusalemu, budeme vždy tak smělí, že pozvání za žádnou cenu nepřijmeme a vyčkáme raději zde smrt **přirozenou**, než abychom snad za všelikých poct hledali v tajných místnostech kolem chrámu smrt **umělou**! Věř nám, že tak chytří, jak jsou páni v chrámu, jsme my také a ochutnáváme pečení již dávno předtím, nežli ji dají na oheň! Proto se drž jen hezky pevně nás a naprosto o nic nepřijdeš!”

31) Praví **KORAH** : „Nyní vás již zcela chápu, což je mi velmi milé; avšak chrám ať se těší na ta rozmanitá přátelství, která mu při dobrých příležitostech budeme prokazovat!”

32) Praví **CHIVAR** : „Víš, úmyslně zle mu dělat nebudeme; ale kdyby nás měl napadnout, pak také běda mu! Neboť materiálu věru nemáme nedostatek!”

33) Po těchto slovech Chivarových přichází kuchař a zve všechny k obědu.

87. CHIVAR A CORAH O PROBUZENÍ SÁRY ZE SMRTI.

1) Když si při obědě všichni za všelikých duchovních rozhovorů velmi dobře pochutnávají, vstoupí do jídelny Borus, všechny pozdraví a předvádí jim svou ženu Sáru s žádostí, aby ji, jelikož přináleží židovské nauce, ve svých knihách zaznamenali jako plnoprávnou ženu!

2) A Chivar přináší ihned velkou knihu sňatků a zapisuje oba jako manžele, před Bohem a světem úplně plnoprávné!

3) Ale představený se táže Chivara, zda je to přípustné, jelikož Borus je jak prokázáno Řek.

4) Praví **CHIVAR** : „Příteli, u nás jde vše a bylo by pošetilostí, nechtít spojit manželský pár, který spojil už dávno předtím Bůh.

5) Praví **představený** : „Odkud to víš?”

6) Praví **CHIVAR** : „Jako vím velmi mnohé jiné věci, o nichž ty nyní ještě dávno nevíš, tak vím také to, i když ty to nyní ještě nevíš!! Proto buď nyní jen zcela klidný; neboť zde se bude vše jinak provádět nežli v chrámu!”

7) Představený se usmívá a tváří se být spokojen.

8) Borus vytáhne pak z kapsy těžký měšec zlata a zapraví jím podle předpisu taxu, která ovšem naprosto nebyla tak velká, jako to, co vložil do měšce a poté se ihned poroučí.

9) Když Borus opustí jídelnu, zvedne představený měšec a praví: „Zde je přes pět liber zlata v Augustových penězích nejčistší ráže, - také je přítom několik Tiberiusů! Je to zde tak obvyklé? V templu by byla již libra zlata čestným darem!”

10) Praví **CHIVAR** : „Takové dary nejsou zde nic vzácného; ale Borus, po Ježíšovi první lékař na světě, je příliš velký čestný muž a přítom příliš bohatý, než aby se při nějaké příležitosti ukázal jako nepoctivý!”

11) Táže se **představený** dále: „Kdopak byla jeho nadmíru krásná přeroztomilá ženuška?”

12) Praví **CHIVAR** : „To je dcera představeného Jaira, o níž jsem ti již sdělil, že ji zázračný Spasitel Ježíš dvakrát po sobě probudil .ze smrti.“

13) Praví **představený**: „Snad byla jen v silné mdlobě, což u tak něžné dráždivé bytosti není zrovna nic. nového!”

14) Praví **CHIVAR** : „Oho, když člověk přes čtyři dny tlí v hrobě a každý sebetupější nos až příliš dobře pociťuje mrtvolný zápach , jak jsme jej všichni přes veškeré masti až příliš patrně cítili, když jsme ji doprovázeli k hrobce a tam prozpěvovali chvalozpěvy, - tu již není o nějaké mdlobě ani potuchy! Ale Ježíšovi, dobrému Spasiteli, bylo nejdůležitější možné, co je jen Bohu Samému možné; povolal ji nicméně opět okamžitě pouhým slovem bez jakýchkoli jiných prostředků v nejkrásnější život; nyní je živější a zdravější nežli kdy byla v celém životě, - neboť je ještě velmi mladá a sotva je jí 16 let!“

15) Táže se **představený** : „Jak je to dlouho co byla probuzena ze smrti?“

16) Praví **CHIVAR** : „Nejdůležitější šest až sedm dní! Zcela přesně bych čas udat nemohl; ale tolik je jisté, že na počátku minulého týdne byla opět probuzena k životu.“

17) Praví **představený** ze samého obdivu celý bez sebe: „To je skutečně něco, co na Zemi ještě nikdo nezažil! Nyní ta jará svěžest této nejmilejší ženušky a přece jako mrtvola již čtyři dny v hrobě! Věru, to je neslýchané, předpokládajíc, že mi oznamujete úplnou pravdu, o čemž nyní již nechci pochybovat; neboť toto místo se zdá být složeno ze samých divů!“

18) Praví **CHIVAR** : „Ano, vpravdě je tomu tak! Zejména však především právě zmíněný Spasitel Ježíš upoutává na Sebe všemožnou pozornost! Jeho výkony předstihují v nevýslovně nejvyšším stupni vše, cokoli kdy bylo napsáno o praotcích skrze Mojžíše a vše, co víme o velkých prorocích! Neboť podobného něco zde ještě nikdy nebylo! Není žádná sebehorší nemoc, kterou by okamžitě pouhým slovem nevyléčil, aniž by nemocného spatřil, anebo se ho dotkl! Chce-li On něco jiného, okamžitě se to děje!

19) Tak je například odstoupení Jairovo asi před čtyřmi dny a v témže okamžiku v chrámě jeruzalemském veleknězi podaný spis o odstoupení zajisté více nežli zázrak! Přirozenou cestou by se tento spis dostal do rukou veleknězových snad sotva teprve dnes; takto jsi se však mohl již před dvěma dny dostat do Kafarnaum a dnes co nejčasněji odtamtud sem - a přitom se vůbec nestalo žádné nedopatření v pravidle a ve staré obvyklosti! Ty jsi nyní touto nejvyšší divuplnou cestou nejvyšším knězem celé Galileje a odstoupení Jairovo je se všemi potřebnými přílohami a vysvětlivkami v rukou velekněze v chrámu a vše to stálo jeden a týž okamžik! Také nám bylo věrohodnými svědky vyprávěno, že právě tento Ježíš před několika týdny pohrozil nejmocnější mořské bouři, - a moře a větry na slovo Spasitelovo okamžitě uposlechly! Podobných událostí bych ti mohl sdělit spoustu; ale pro tento okamžik není k tomu kdy. Mohlo by se nyní myslet, že tento člověk je žoldněm satanovým, kdyby jeho slova, nauky a vlídná vážná napomínání nepoučovala o něčem lepším!

20) Pravím ti otevřeně, upřímně a pravdivě: Nepochopitelně zázračné jsou Jeho skutky; ale vůči přezázračné moci Jeho řečí a nauk mizí jako prázdné vedlejší věci! Slyšíš tu pravdy, o nichž se žádnému proroku nikdy ani nezdálo! Život člověka líčí ti takovým způsobem, že žádný člověk nemůže mít ani nejmenší pochybnosti o tom, zda je jeho duše smrtelná anebo nesmrtelná. Nesmrtelnost se ti líčí tak makavým způsobem, že nemůžeš ani okamžik zapochybovat, že po smrti těla je další věčný život duše a to skrze božského v ní sídlícího ducha.

21) Zkrátka, tento Ježíš je člověk tak neobyčejných schopností, že se musí s nejlepším svědomím říci: Od Adama neměla Země za svého obyvatele nikdy takového člověka! Všechny živly Ho poslouchají, myriády duchů jsou k jeho službám stále pohotově a také jsem se od mnohých jeho učedníků dověděl, že na Svě cestě ze Sicharu do Káně Galilejské za jasného poledne okamžitě úplně zatemnil Slunce a za několik okamžiků je nechal opět jasně svítit jako dříve!

22. Také nám vyprávěl Roban a několik set svědků, které jsme vypátrali, že v Sicharu Svým slovem v jediném okamžiku obnovil dva staré rozpadlé hrady, starý dům Josefův a Benjaminův a starý zámek Esaův, který patří nyní bohatému kupci Jairutovi tak, že všichni tamní stavitelé zcela otevřeně doznávají, že by s takovým obnovením obou starých hradů měli při vši plní nejméně deset plných let co dělat, kdyby měli tuto stavbu provést přirozenou cestou! Mimo to však nejen že tu v jediném okamžiku stála z nejpevnějšího staviva nadmíru rozsáhlá budova, nýbrž byla též vybavena všemi vymoženostmi a to způsobem tak účelným a zároveň nadmíru krásným, že se s něčím takovým z rukou stavitelů na této Zemi jistě nikde nesetkááme!

23) Rovněž tak mi vyprávěl jistý Řek z Káně v Samaří - jmenoval se Filopold - téměř neuvěřitelné věci, kterým jsem však musel uvěřit, neboť mně k tomu uvedl na tisíc svědků.

24) Koná-li tedy člověk podle mého jen pro mě platného názoru takové věci, pak ho považuji za více nežli člověka a za více nežli největšího proroka! Řekl ovšem před několika dny -

myslím, že to bylo na moři při rybolovu, který se může nazvat též úplně zázračný - že by to mohl dokázat každý člověk, kdyby měl pevnou pochybností úplně prostou víru. Já však myslím, že taková víra by byla právě tak zázračná, jako největší zázrak sám; neboť taková víra může být jen jasným důsledkem v sobě jasně vědomé schopnosti, která v sobě předpokládá každý pomyslitelný zdar.

25) Kdo zná své síly, musí jim také potud důvěřovat, pokud je má pro uskutečnění nějaké věci anebo vůbec nějakého skutku jako dostatečné z mnohé zkušenosti již dávno v jasném vědomí. Kdyby však člověk svou víru ve zdar přepínal nad vědomé mu síly, pak začne podle mého názoru provázet takovou víru ihned pochybnost jakmile spatří před sebou břímě, které má zvednout a k jehož zvládnutí, jak si je až příliš jasně vědom, necítí v sobě celkem dostatečné síly.

26) Kdybych například spatřil na silnici před sebou několik liber těžký kámen, který je mi v cestě, pak nebudu ani na okamžik pochybovat, že si mohu tento kámen, budu-li jej chtít, odstranit z cesty. Leží-li však na cestě skalní balvan snad sto tisíc liber těžký, pak myslím, že tu nepochybná víra náramně těžko obstojí. Kdybych svou vůli sebevíce napínal, neprospěje to bezpochyby nic, protože mně patrně úplně chybí subjektivní přesvědčení, že by člověk zvedací silou pro nejvýš 200 liber mohl zvládnout také břímě 100.000 liber.

27) Tomuto Ježíši je však jako Bohu možné vše! Jeho vůli je hora právě tak málo jako sluneční prášek! Země, vzduch, vítr, voda. oheň Ho poslouchají jako jehňata svého pastýře a blesk vede tisíckrát jistěji, nežli nejlepší střelec šíp ze svého luku! - Co z toho však vyplývá? Prosím tě nyní, abys nám o tom jako náš představený sdělil své mínění!“

88. CHIVARŮV NÁZOR O CHRÁMU.

1) Pravý **představený**: „Je-li tomu všemu tak, o čemž právě nepochybuji, pak musí být nepochopitelným způsobem bez okolku v nejužším spojení s všemohoucím Duchem Jehovy asi tak, jako Mojžíš nebo Eliáš, který mohl přivolat též oheň z nebe, který ho poslouchal. Snad také vykonal leccos zázračného, co nebylo zaznamenáno, o čemž však ještě existují lidové pověsti, kterým lze ovšem přikládat jen velmi málo víry; avšak v celku by mohlo přece jen být na nich mnoho pravdivého!

2) Tak prý Eliáš, neklame-li mne paměť, oživil při jisté příležitosti celou hromadu kostlivců na bojišti a opatřil je tělem, kůží a vlasy! Při jiné příležitosti nechal zase na tři roky vyschnout všechny hlavní prameny velkého Eufratu a mimoto přikázal také mrakům, aby se po tři roky vyhýbaly obloze. Teprve když lidé činili opravdové pokání, otevřel opět prameny toků a přikázal mrakům, aby vyšly na oblohu a suché půdě vydaly vodu! A tak se vypráví ještě spousta věcí o tomto nejznamenitějším ze všech proroků, což však časem mohlo být velice překrouceno; také se praví, že právě tento Eliáš přijde před koncem světa ještě jednou, že obrátí velkými znameními lidi k pokání, neboť tento záhadný prorok nikdy, jak známo, nezemřel, nýbrž v ohnivém voze vjel do nebe. Podle toho je velmi snadno možné, že tento Ježíš je nositelem ducha tohoto velkého proroka a proto nyní v nejužším spojení s mocí Jehovy koná skutky, které mohou být možné jedině Bohu!“

3) Praví **CHIVAR** : „Tvůj názor není nikterak špatný a bezmála bych s tebou souhlasil, kdybych byl právě u tohoto Ježíše neviděl na vlastní oči leckteré věci, které nechávají celého Eliáše o celou nekonečnost za sebou. Mohl bys se zde ovšem tázat a říci: „Jaké věci? Jak slují?“ A já bych se ti musel zřejmě doznat, že k popsání toho by se mi vůbec nedostávalo slov; neboť to musí každý slyšet, vidět a cítit sám, jinak si o tom nemůže učinit vůbec pojem. A proto od nynějška jsem jako jeden z několika tisíců toho názoru, že tento Ježíš je rozhodně zaslíbený Mesiáš! Neboť ptám se každého, zda bude Mesiáš, kdyby snad ještě přišel v jiný čas, konat větší znamení!? Mimoto podle kroniky sahající až k dědu Josefovi pochází z nejpřímější linie od Davida. (Mat.1,17) Achim byl otcem Eliudovým, Eliud otcem Eleasarovým, tento otcem Mathanuse, tento otcem Jakoba, Jakob byl otcem Josefa a Josef otcem našeho Ježíše. Jdi podle této kroniky dále nazpět a přijdeš v nejpřímější linii k Davidovi; je však psáno, že Mesiáš bude pocházet z Davida a že Ho každý pozná podle Jeho skutků.

4) Nuže, tomuto Ježíši nechybí k tomu podle mého názoru zcela nic; původ je zajisté autentický a skutky jaké Země na své půdě dosud nikdy nezažila, jsou tu též v nadměrné hojnosti. Nevím tedy věru, co by nám vadilo, abychom Ho přijmuli jako Toho, Jímž zcela zřejmě jest!?

5) Že vládychtivý chrám k tomu tak snadno nesvolí, to je zajisté rukama hmatatelné; avšak tu bychom se již neměli naprosto řídit chrámem, který podle mého názoru je úplně mrtvý a nemůže nám budoucně opatřit ani ochranu, ani moudrost a ještě méně nějaké trvalé zaopatření, - leč bychom mu dali předem za jedno místo tolik, aby z toho mohlo deset lidí sto let zcela dobře žít.

6) Spočítej jen obnos, který jsi zaplatil v chrámu ve zlatě a stříbře za místo představeného a snadno shledáš, že s tímto zlatem bys zcela snadno a to knížecky vystačil na dobu sto let! Nech se zde však Římany utiskovat a požádej proti tomu v chrámu ochranu a nejen že ti ji nebudou moci poskytnout, nýbrž nebudou ani chtít a nanejvýš tě za několik plných hrstí stříbrňáků odbudou dvojsmyslnými útěchami, asi tak jako proslulá věštitka v Delfách, která - ovšem za mnoho zlata a stříbra - odbývá tazatele tak, že ona má potom vždy pravdu, ať se pak tazateli přihodí něco dobrého anebo něco zlého!

7) Znáš chválabohu celé nynější darebáctví chrámu a proto si také naprosto nedělám výčitky, jestliže chrám jakkoli notně napálím! Neboť, příteli, kdo v této době nechce být chrámem nanejvýš hrubě oklamán, musí chytře usilovat o to, aby sám co nejhruběji chrám oklamal! Či myslíš, že s poctivou a počestnou myslí a tváří něco v chrámě pořídíš? O, tím se nikdo nechlub! Jdi tam však s notně zchytralou myslí a tváří a ručím ti zato, že si budeš moci podle libosti ovinout templáře kolem prstu!

8) Vzpomínám si ještě velmi dobře na jistého Bara, který byl obřezaným Řekem. Měl jistě již velké jmění, neboť měl mnoho perel a diamantů. Tento člověk měl zchytralou tvář, mluvil málo a co mluvil, byla jistě nejprohnanější lež, jako že se jmenuje Chivar. Žádal však pouze tisíc liber zlata a dal za to pergamenový svitek, který měl cenu nejvýše půl stateru. Velekněz pokrčil sice rameny; avšak Bar učinil k tomu tvář, jakou bych ve svém životě sotva kdy asi podruhé spatřil a pravil k tomu zcela posměšně: „Hm, aut caesar - aut nihill!“^{*3}, načež velekněz - bůhví z jakého důvodu - zcela zbledl a dal Barovi ihned vyplatit tisíc, liber zlata, z nichž chrám již nikdy ani na váhu vlasu zpět neobdržel; neboť teprve po roce se vysvětlilo, že tento Bar nebyl nic jiného nežli nejvýš prohnaný podvodník, jenž byl všemi satanskými kouzelnými mastmi mazaný, aby i na veleknězi strašením vymánil tisíc liber zlata.

9) Vedle toho však přišli často také zcela poctiví Židé, kteří si chtěli vypůjčit v chrámu peníze za dobré zástavy; nic nedostali, poněvadž jednali příliš čestně a měli také tváře příliš poctivé! - A tak jsem si učinil zásadu: Člověk musí klamat chrám, nemá-li být klamán chrámem! A tak se také navěky nebudu ptát chrámu, zda je Ježíš zaslíbený Mesiáš, neboť pro mě je jím také bez chrámu! Co říkáš tomuto mému mínění?“

89. ROZMLUVA KORAHA S CHIVAREM O MESIÁŠI. **SATAN VYZÝVÁ CHIVARA K BOJI.**

1) Práví **představený**: „Příteli, já tě miluji; neboť s tak poctivou duší, jako jsi ty, jsem se ještě nesešel! Věřu, máš zcela pravdu! Já znám tohoto Ježíše ještě příliš málo, než abych se mohl ihned úplně připojit k tvému názoru! Tolik však míním také já: Není-li zcela prázdným ořechem zaslíbení, které se historicky od Davida zajisté ještě nikdy aspoň pozemsky nepotvrdilo - neboť Římané jsou nyní zřejmějším protidůkazem věčné říše Davidovy nežli čtyřicetileté zajetí babylonské - pak nejsem nikterak proti tomu, abych tvou víru nesdílel. Avšak nyní jde tedy jen o to, co tomu všemu vy všichni říkáte a co kněží a fariseové ostatních měst!?“

2) Práví **CHIVAR** : „Co ti zde říkám, je v tomto městě hlas nás všech; kafamaumští následkem několika tvrdých lekcí, kterých se jim dostalo při různých příležitostech, nejsou daleko toho a co se týče ještě jiných měst, ty zatím ponecháme až do další příznivé doby při jejich starém bludu!“

3) Je-li zde do budoucna tvé sídlo, pak to přenech jen mé starosti a Galilea bude v několika málo letech jako pro sebe uzavřená, na chrámu úplně nezávislá! Galilea je v chrámu beztoho napsána na posledním pergamenovém listě! Co tedy záleží na tom, když také tento poslední list vytrhneme? Římané a Řeky máme na své straně a to pevně a trochu všemohoucí živé milosti Boží také a chrámu ať je zoufale krušně při olizování našich izopských^{*4} keřů!“

³ „Bud' císař – nebo nic!“

⁴ rostlina, jejíž listí má kořenovou vůni; Př.

4) Práví představený **KORAH** : „Dávám ti ve všem za pravdu a jsem teď také pojednou více nežli dříve přesvědčen o tom, že máš pravdu, ale musíme vždy povážít, že archanděl Michael, jako po Bohu nejmocnější ze všech nebeských duchů musel vsí silou a mocí po tři dny a noci svádět krutý boj se satanem o tělo Mojžíšovo! Nuže, kdyby se satan s námi pustil do boje, jak bychom s ním v boji obstáli?“

5) Práví **CHIVAR** : „Nikoliv s jedním, ale s tisíci satany se pustím sám do boje, ačkoliv dávno ještě nejsem Michaelem! Třeba jen mít odvalu a této zlé mrše zatarasit všechny cesty, pak nic nepořídí ani se svým celým peklem plným ďáblů; ukáže-li se mu však jednou slabá stránka, kde může snadno najít bod za který by se zachytil, pak se může stát boj ovšem stokrát těžší!“

6) Avšak jako že mě opravdu stvořil Bůh: nebudu satanovi nikdy chrám stavět a pochlebovat, aby mě snad za to nechal v klidu! Ať jen přijde, zachce-li se mu pustit se s Chivarem do boje a budete svědky, že s ním budu dříve hotov nežli za tři dny!“

7) Práví **představený** : „Příteli, troufáš si mnoho, chceš-li se jako komár pouštět do boje se lvem a dokonce ho přímo vyzývat k boji, zatím co bys měl jen Boha prosit, aby tě před úklady satanovými navěky uchránil!“

8) Práví **CHIVAR** : „Příteli, já však znám jedno jméno a toto jméno stačí na legie satanů a ďáblů! Kde je tedy ten, jenž má odvalu pustit se se mnou do boje?“

9) Komár, co do síly je sice pouhé nic proti lvu; avšak chce-li komár, zažene i nejsilnějšího lva na útěk na celý den cesty! Vnikne mu v letu do ucha a bzučí mu v uchu tak, že lev je nakonec v domnění, že hučí největší bouře a král zvířat se brzy dá na přehanebný útěk!

10) A tak není zrovna nutno vůči mocným být přemocný, nýbrž pravá chytrost jde nade vše! Hle, ty sám jsi k nám přišel se silnou dávkou pravého satanismu a hle, trochu mé chytrosti jej zahanbilo a nyní stojíš před námi všemi jako svobodný muž a jako námi zvolený představený a proto nám satan nemohl dosud uškodit - a také budoucně nám škodit nebude!

11) Vím co vím a dovedu co dovedu; ale ručím zato, že se satan navěky mým mistrem a pánem nestane!“

12) Práví **KORAH** : „Příteli, nemluv příliš hlasitě; neboť tento zloduch má prý všude oči a uši! S pomocí Jehovy a tvého, mně ještě příliš málo známého Mesiáše nebude nám ovšem moci ublížit, avšak vyzývat ho rozhodně nebudeme! Bůh nás chraň před jakoukoli jeho návštěvou!“

13) Práví **CHIVAR** : „Já si ovšem boj také přát nebudu, - ale také nejmenšího strachu před ním mít nebudu!“

14) Sotva Chivar tato slova dořekl, hle, tu vstoupil pojednou **nezkrotný velký obr** do jídelny a s posměšně hněvivou tváří předstoupil před Chivara a pravil hromovým hlasem až se pilíře sálu zachvěly: „Jsi ty ten nezbedný komár, který chce v uchu lva způsobit burácení bouře? Zkus, ty ubohý červe pozemského prachu, jak v boji se mnou pořídíš! Já mohu také něco, co je ti asi ještě velmi neznámé! Hle, tvůj Mesiáš závisí jen na mé velkomyslnosti, protože pro mne přece není nikterak příliš čestné pouštět se do boje s komáry; avšak bude-li se mi příliš vytáčet, dám ho bez okolků napnout na kříž a pak se můžeš klanět svému Mesiáši na kříži! - Co však chceš nyní učinit, roztrhám-li tě okamžitě na kousky velikosti slunečního prachu?“

15) Tu povstane **CHIVAR** zcela zvolna se svého místa a oboří se na obra, to je na satana těmito slovy: „Jak jsi sem bídniku přišel, tak hled opět - a to s vážným předsevzetím, že již věčně nikdy na toto svaté místo nevstoupíš - právě tak odejít, jinak soudiž tě Pán Ježíš Sám!“

16) Při vyslovení jména Ježíš ustoupil obr ihned několik kroků zpět a srše hněvem hrozil, aby mu toto nanejvýš nenáviděné jméno věčně již nikdy nevyslovoval!

17) **CHIVAR** však praví: „Já přece musím v tvém uchu dělat šumot, abys zvěděl, jak prchá lev před bzučícím komárem!“ - Poté začíná opět: „Ježíš, Syn Nejvyššího, sud' a ztrestej tě! Ježíš, Syn Nejvyššího, vyžeň tě navěky odtud! Ježíš, Syn Nejvyššího ztrestej tě za tvé nescíslné zločiny!“

18) Satan však posledního výroku již nevyčkal, nýbrž s hromovým řevem se vzdálil.

19) Potom praví **CHIVAR** Korahovi, jenž se chvěl jako osikový list: „Viděl jsi nyní jak lze zahnat lva na útěk? Proč mne tedy ihned na prach neroztrhal? Hle, taková je jeho malomocnost! Ať jen zase přijde, bude-li ho svrbět a stojím ti při jménu mého Ježíše za to, že podruhé odejde ještě rychleji, nežli tentokrát!“

20) Práví **představený** : „Poslyš příteli, já obdivuji nade vsí míru tvou nepochopitelnou odvalu a - při všech praotcích! - cítím se nyní zcela přesazen zpět do jejich divuplných časů! Ale dej si přece jen říci, abys již nikdy nevyzýval satana k novému boji; neboť je nekonečně vynalé-

zavý a dovede prý vzít na sebe všelike podoby, i podobu světlého anděla a myslím, že v jemném nebeském oděvu je mnohem nebezpečnější nežli v oděvu, v němž jsme ho nyní měli opravdu pekelnou čest spatřit!“

21) Práví **CHIVAR** : „Vždyt! máme zkušební kámen a podle toho lze ihned poznat, čí ducha je dítětem nějaký jakkoli vytvářený zjev! Avšak nyní můžeme být úplně klidni; neboť pro tentokrát by mohl mít na dlouhý čas dost!“

90. KORAH SE UPAMATOVÁVÁ NA PÁHA Z DOBY ČIŠTĚNÍ CHRÁMU V JERUZALÉMU.

1) Poté se ptal **KORAH** Chivara, zda Se ještě v tomto místě zdržím a zda by se nemohl seznámit se Mnou blíže. Mluvě dále pravil: „Nyní jsem úplně poznal, že v tvém Mesiáši je jistě něco mimořádně božského; neboť v přízni satanově na žádný způsob není a jeho jméno zdá se být satanovi největším utrpením! - To jsou dvě, ovšem nejvyšší podivuhodnou mimořádnou cestou získané skutečnosti, které si nebudu moci věčně nikdy popřít a z toho nyní s klidnější myslí vyrozumívám, že bys mohl mít také se zvoláním „Syn Nejvyššího“ zcela pravdu a tak bych se s ním přece jen rád, kdyby to bylo možné, seznámil. Pojď se mnou!“

2) Práví **CHIVAR** : „Bylo by vše dobře a byl bych zajisté prvý ochoten přivést tě k Němu; ale lid je nyní vůči tobě ještě poněkud rozjitřen a svévolí prostého lidu bychom se vydali v nebezpečí, že budeme zraněni hosením kamene; a On Se zároveň chystá na cestu, takže by Mu asi nebylo milé, kdybychom Ho obtěžovali! Avšak na zimu přijde buď opět sem anebo do Kisu a na jednom z těchto míst bude trávit zimu a tu budeme mít dost příležitosti poznat Ho blíže; proto myslím, že bychom měli pro tentokrát odložit úmysl blíže Ho poznat až na zimu.“

3) Práví **KORAH** : „Vše co jsi nyní řekl je pravda; ale přesto se nemohu ubránit touze poznat osobně tohoto zcela mimořádného člověka, jímž je činná veškerá úplnost božské moci, síly a slávy! Anebo, počkej, mě napadá nyní velikonoční událost v chrámě jeruzalemském! Dokonce to byl právě tento Ježíš, jenž jednu sobotu, nemýlím-li se, vyhnal všechny kupce a prodavače z chrámu a zpřevracel všem penězoměncům boudy jako nějaká bouře!? Všechna prodejná zvířata začala strašně řvát a v nejdivnějším chvatu pádila z prodejních síní chrámu!

4) Onen muž, s nímž jsem sám mluvil - ovšem v žádném přátelském smyslu - byl totiž také Galilejec rovněž jménem Ježíš a bylo s ním mnoho jiných nejvyšších prostě vypadajících mužů a žen a celá společnost se podobala zcela obyčejné galilejské tulácké společnosti; její vůdce Ježíš se však podobal člověku, za nímž se skrývá něco neobyčejného.

5) Nemluvil v podstatě mnoho; ale co mluvil, bylo hluboké, pravdivé a obsažné! Tehdy také uzdravil v Jerusalemě mnohé nemocné; když se však tato věc, myslím - dostala před Herodesa, kterého se tento Ježíš prý velice bojí, zmizel tento divotvůrce za noci a mlhy náhle z Jerusalema a nemohli jsme se dovědět kam se obrátil. Do Galileje hned z Jerusalema asi nešel, neboť bychom byli jistě o něm obdrželi zprávu, jelikož jsme za ním vyslali mnoho zvěděů.

6) Za několik týdnů došly k nám sice pověsti o synu tesaře Ježíši; ale nemohli jsme přece jen přijmout, že by tento známý prostý, tichý a vědecky naprosto nevzdělaný, dokonce čtení a psaní neznalý člověk mohl být právě týž mocný Ježíš, před nímž se v chrámě jeruzalemském třásl tisíce lidí jako před nějakým Božím soudem. Jestliže však je to zde tento známý tesař Ježíš, který koná takové božské skutky, bude to jistě také týž Ježíš, jenž poděsil o velikonocích celý Jerusalema! Nuže, je-li to on, pak ho znám již z Jerusalema a nebudu mu tedy nyní nikterak na obtíž!“

7) Práví **CHIVAR** : „Ano, je to jeden a týž! Známe Ho již několik let, jakož i starého Josefa, který zemřel teprve asi před rokem; neobjevil jsem na Něm opravdu ani nejmenší stopu něčeho mimořádného, ač se prý - jak mi bylo tu a tam vyprávěno - udály při jeho zrození v jednom betlémském ovčinci a rovněž i potom, až do jeho dvanáctého roku zcela neobyčejné věci. Avšak od dvanáctého roku se vše mimořádně ztratilo, velké naděje jeho rodičů zmizely a On zůstal až do nynějška, to jest do Svého nynějšího třicátého roku nejvyšší nepovšimnutým, nejvyšším prostým tesařem!

8) Byl velmi nemluvný; na deset otázek se dostala sotva jedna nejvyšší jednoslabičná odpověď; naproti tomu byl však nicméně vždy dobročinný k dětem a chudým. Bylo Ho vidět častěji Se modlit a také plakat - a to vždy potichu, ale nikdy se smát; veselým hlučným společenstvem Se vyhýbal a miloval především samotou; nejpodivuhodnější ze všeho však bylo, že Ho bylo

zřídka kdy vidět v synagoze, rovněž tak málo ve škole, kterou navštívil několikrát do roka jen na mnohé domluvy Svých rodičů, kterou však také vždy zřejmě hněvivě brzy opustil; v modlitebně Ho však nikdy nikdo neviděl. Pro tuto jeho zvláštnost se také stávalo, že byl mnohými považován za poněkud slabomyslného.

9) Avšak ve Svém třicátém roce zmizel pojednou ze Svého otcovského domu a zdržoval prý Se nějakou dobu na poušti u Betabary, kde u malého Jordánu působil proslulý Jan, jímž Se dal pokřtít. Odtud pak vyšel tak, jak nyní je pln božské síly, učil lid o Království Božím, uzdravoval všeliké nemocné a z posedlých vyháněl zlé duchy. To je tak asi zcela stručně jeho pozemský životopis, který jsem se dověděl dílem sám přímo od něho, avšak větším dílem z doslechu.“

10) Praví **KORAH** : „Ano, ano, budeš mít pravdu! Tato událost způsobila v Betlemě asi před třiceti lety mnoho rozruchu; a nemýlím-li se, nařídil starý Herodes právě kvůli němu ukrutné vraždění děťátek. On však prý uprchl do Egypta. - Nuže hle, nyní je mi již vše zcela jasné! Ano, ano, to je tedy týž Ježíš!? Ano, na tom může ovšem být něco mimořádného a ty se svým předpokladem nebudeš jistě daleko od cíle! Ale já bych s ním přece jen ještě rád mluvil nežli se odhodlá opustit toto místo!“

11) Praví **CHIVAR** : „Jak chceš, - mně je to jedno! Pak ale musí vyjít od nás do otevřeného města napřed hlasatel a vychválit tě jako nyní lidu příznivého; jinak by nebylo zcela radno odebrat se do otevřených ulic; neboť znám své Nazaretské“

12) Praví **KORAH** : „Nuže, vyšli rychle několik hlasatelů a nech jimi vychválit mé jméno jako lidu příznivé, jinak nám dříve odcestuje!“

13) Chivar vyšle ihned dvanáct hlasatelů a tito vychvalují lidu nového představeného tak příznivě, že lid na chvíli propukne v hlasitý jásot a začne připravovat všeliké drahocenné dary, jimiž chce příští večer před sobotou pozdravit nového představeného.

14) Když se hlasatelé vrátí s dobrou zprávou do synagogy, praví **představený** Chivarovi: „Nyní tedy jen rychle pojdme, jinak nás nakonec odmítne, - a já bych s ním přece jen rád mluvil!“

15) **CHIVAR** praví: „Jsem již připraven a slušelo by se, abychom Mu učinili všichni návštěvu na rozloučenou; ale pojdme nicméně my dva sami!“

16) Chivar a nový představený nyní hned odcházejí. Když však jsou několik kroků mimo městskou bránu, přicházejí jim vstříc Jairus, Borus, jeho žena Sára a matka Marie a přinášejí Chivarovi a představenému zarmucující pro ně zprávu, že Pán se Svými dvanácti učedníky a se sedmi příšlymi Janovými. učedníky odcestoval před hodinou.

91. PŘÁTELE JEŽÍŠOVI U BORUSE.

1) Tato zpráva zarmoutí představeného i vrátí se s Chivarem, pozván Borusem do jeho velkého palácového domu, kde Borus ovšem také ihned vynaloží vše na to, aby co nejskvěleji pohostil nového představeného.

2) Brzy se také dostaví Bab a Roban a celý večer se ovšem nemluví o ničem jiném, nežli o Pánu Ježíši.

3) Konečně se táže **představený** řka: „Řekněte mi přece, jaký byl vlastně asi důvod, že po všem tom, co jsem dosud o něm slyšel, netroufal si déle zde již zůstat? Neboť zcela něco jiného by bylo, kdyby se byl musel pro své domněle nejvyšší povolání někam odtud na nějakou dobu odebrat; ale takto se zdá, že ho odtud vzdálila jedině bázeň před Herodesem! Avšak muž, jako je on, kterého, pokud mi bylo nyní o Jeho chování sděleno, poslouchají nebe a Země, jenž mimoto má za svého nejdůvěrnějšího přítele římského vrchního místodržitele, neměl by přece mít zřejmě nikdy žádnou příčinu dávat se na útěk před slabým nájemným králem jeruzalémským!“

4) Věru, ať se ta věc vezme jak vezme; tolik je však jisté, že pro obyvatele Země to nevyžadává veskrze dobře, jestliže Se jednou Bůh začne bát ďáblů a dává Se před nimi na útěk! - Hm, hm, čím více o tom přemýšlím, tím se mi celá věc jeví být záhadnější!

5) Podejte mi o tom lepší zprávy, jinak vám všem musím, jakkoli jste mi milí, zcela otevřeně prohlásit, že jste se i se mnou na tomto muži mocně asi zmýlili; neboť Všemohoucímu věru netřeba Se bát nějakého Herodesa, jenž snad dokonce ještě nikdy ani nepomýšlel na to, aby Ho chtěl pronásledovat! Neboť já, jako miláček tohoto nájemného krále znám ho lépe nežli kdokoli z vás a vím, že už tisíckrát v této krátké době litoval, že dal Jana usmrtit. Neboť náhlá smrt

Herodiady a její dcery uvedla tohoto nájemného krále do takové úzkosti, že jistě již nikdy v celém svém životě nedá usmrtit proroka!

6) Ježíš musel jistě ze zcela jiné příčiny tak rychle odtud odcestovat! A i kdyby mu bylo sedm rozčilených učedníků Janových vyprávělo sebeošklivější věci o Herodesovi, ptám se, zda by mohl vševědoucí muž, který vycházejí od Boha jistě ví, co zde nyní o něm jednáme, věřit těm, kteří zplodí zřejmé lži! Nemůže tedy nikdo z vás uvést k mému uspokojení lepší důvod jeho tak náhlého odcestování?"

7) Práví **BORUS** : „Milý příteli, v tom bude ovšem nějaký malý háček, neboť nám všem tak dobře jako tobě, byl jeho útěk podivný, ačkoliv jsme úplně přesvědčeni, že On je nicméně to a Ten, za Kterého jsme Ho uznali a přijali. On Se - zcela otevřeně řečeno - bál také tebe a proto již dnes ráno propustil všechny mnohé učedníky i vysoké Římany, kteří u Něho několik dní prodlévali. Avšak, jak to nyní vidím, měl by mít málo důvodů báti Se tebe, neboť ty jsi nyní pro Něho a rozhodně ne proti Němu; musí tedy mít zcela jiný důvod, který Ho přiměl k tomuto náhlému odcestování, nežli jaký my musíme z této skutečnosti oprávněně předpokládat."

8) Práví **představený** : Řekněte mi však, co předcházelo nežli se vypravil k odcestování! Snad se mně anebo spíše ještě příteli Chivarovi podaří nalézt nějaký rozumný důvod!"

9) Práví **BORUS** : „Věc se sběhla takto: Již dopoledne poslal Svých dvanáct učedníků, které nazývá „apoštoly“ k moři, aby pro Něho připravili nějakou loď a nejspíše aby zároveň vyšetřili, zda tam nejsou Jerusalemem vyslaní špehové a najatí úkladní vrahové. V Sibaře, mýtišti, které patří jistému Matoušovi, jenž je také učedníkem Ježíšovým, sešli se učenci Ježíšovi se sedmi učedníky Janovými, s nimiž se již dříve jednou sešli - myslím při příležitosti, kdy byl Jan již ve vězení a slyšel slova Ježíšova. Těchto sedm učedníků vyprávělo apoštolům vše, co se přihodilo s jejich Mistrem v Jeruzalémě. A zároveň vyprávěli, jak Herodes vyslal zcela potají - ačkoliv těm, kteří mu přinesli zprávu o Ježíšovi otevřeně doznal, že Ježíš je ze smrti vzkříšený Jan - zvědy a vrahy s příkazem, že shledají-li, že tento Ježíš je skutečně vzkříšený Jan, nesmí mu nijak ublížit, nýbrž zcela pokojně se navrátit; je-li to však skutečně Ježíš, ať se pokusí beze všech okolků jej usmrtit. Podaří-li se jim vražda, obdrží od Herodesa velkou odměnu; nepodaří-li se jim však tato vražda a to proto, že Ježíš je jaksi neusmrtitelný skutečný Bohočlověk, obdrží od Herodesa stejnou odměnu a on se pak stane se svým celým velkým dvorem stoupencem Ježíšovým! - Tuto zprávu přinesli Pánu Ježíši učedníci Janovi, přišedší sem do Nazaretu s učedníky Ježíšovými.“

10) Když toto Ježíš uslyšel, pravil: „Touto mrzkou zkouškou se Herodes věčně nikdy nestane Mým učedníkem! Země je veliká a Já také již najdu místečko, kde Mne hanební apoštolé Herodesovi nenajdou! Cožpak přišel Syn člověka proto, aby Se stal najatými vrahy tím co jest? Nikoli a věčně nikoli! Kdo se Mě táže s vražednými nástroji v ruce kdo jsem, tomu nebude věčně nikdy odpověděno! Je však beztoho na čase, abychom odtud vyrazili a tak půjdeme a podíváme se, zda na cizí půdě nezískáme lidi, kteří nám také bez vražedných nástrojů proti životu našeho těla uvěří, že jsme co jsme!“

11) Po těchto slovech Ježíšových následoval tedy také ihned odchod, neboť On pravil: „Pojďme, neboť nyní tomu chci a proto také vidím, že proti Mně stojí již 600 herodiánských vražedných apoštolů a to již velmi blízko; proto také odejdeme ihned odtud!“ - S tím se pak vydali všichni jeho i Janovi učedníci na cestu směrem k Sibaře a budou již asi na širém moři!“

92. MILOST PÁNĚ S LIDSTVEM.

1) Poté praví **představený**: „Ach, nyní má věc zcela jinou tvářnost! On dávno neodcestoval z bázně, nýbrž z pouhé chytrosti, aby Herodesovi odňal z náležitě zaslouženého trestu každou příležitost, aby se nemohl stát ještě horším, - avšak také ne snadno lepším! Ach, to učinil velmi dobře a mohu ho za to jen chválit.“

2) Tento Herodes je však také v nejvlastnějším slova smyslu člověk, u něhož se vlastně žádný člověk řádně nevyzná, jak je s ním na tom. Je to člověk zpola dobrý, tu a tam nadmíru dobročinný, zpola však také opět hned poté prvotřídní ďábel! Dnes učiní v jakémsi návalu dobroty srdce a velkomyslnosti nejchvalitebnější sliby a také je vyplní tomu, kdo k němu přijde brzy po slibech. Avšak běda tomu, kdo by mu je příštího dne připomínal; ten nejenže neobdrží nic ze všeho slíbeného, nýbrž bude ještě tak citelným a hrubě urážlivým způsobem odmítnut, že mu

podruhé zajde jistě všechna odvaha k němu se kdy opět přiblížit a učiněné sliby mu připomenout!

3) Proto také nelze s ním nikdy uzavřít nějaký zvláštní přátelský spolek; neboť kdo ho jistě nezachová, - to je Herodes! A náš vznešený Spasitel Ježíš to zajisté tak dobře ví jako našinec a proto se mu vším právem vyhnul; neboť i kdyby se Herodes stokrát přesvědčil, že Ježíš je nezranitelný, dokazovalo by to Herodesovi přece pramálo. Pro něho to, co se stalo dnes, nemá pro zítřek naprosto žádný důkaz; neboť tento člověk nemá buď žádnou paměť anebo žije v takových zásadách, s nimiž pouze on, avšak vedle něho již žádný jiný člověk nemůže obstát!

4) Že je to však ostatně zchytralý lišák, to nepotřebuje žádný další důkaz, neboť v umění vydírat daně se vyzná právě tak jako v tom, aby zůstal Římanům dlužen nájemné. Vím však, jak to dělá; ale o tom jindy!

5) Rád bych se však nyní od vás dověděl, zda náš Spasitel Ježíš nepřijde ještě jednou do Nazaretu. Neřekl vám žádnému nic o tom?“

6) Praví **BORUS** : „Určitého nic, avšak doufám, že zimu stráví u nás! Je ovšem také možné, že stráví zimu dokonce v Sidonu anebo v Tyru; ale pak již nás o tom zpraví a na čas se tam odebereme.“

7) Praví zcela smutně vypadající **matka MARIE**: „Přijde sice sem; ale jistě jen zase na několik dnů!“

8) Praví **představený** : „O, milá matko, nic si z toho nedělej; neboť na nás nezapomene a jistě tím méně na tebe!“

9) Praví **matka**: „To neučiní; ale pro mě je přece jen smutné, musím-li vidět a se dovídat, kterak zlí slepí lidé svého věčně největšího dobrodince svévolně zneuznávají, pronásledují a téměř všude Mu největším nevděkem odplácejí!“

10) Praví **představený** : „Hle, milá matko, lidé jsou jednou takoví jací jsou a David ve své nesnázi nadarmo nezvolal: „Ó, jak vůbec k ničemu neprospívá pomoc všech lidí; neboť všichni dohromady nemohou utiskovaným pomoci!“ Ostatně bylo přece ještě vždy smutným údělem všech velkých, Bohem vyššími tajuplnými schopnostmi nadaných lidí, že byli lidskými pozemskými červy stejně tak pronásledováni, jako tu malé vlaštovky svévolně pronásledují mocného orla. Neboť malí lidé chtějí při vší své nicotnosti přece jen být velkými a proto nemohou snést, když vystoupí opravdu velký muž, na němž musí až příliš zřejmě měřit svou nejúplnější nicotnost!“

11) Pohleď na velké proroky! Jaký byl jejich pozemský osud? Vždy to byla chudoba od narození, všelike nedostatky a strádání, nepřízeň, pronásledování a nakonec i násilná smrt rukama sobeckých pozemských červů! Proč to Bůh chce stále tak mít, bylo mi záhadou již od mého dětství; ale zkušenost každé doby nás učí, že tomu tak žel vždy bylo a my můžeme proti tomu právě tak málo co podniknout, jako proti nemile krátkému zimnímu dni. Bůh jednou tuto věc tak zařídil a my ji nemůžeme změnit, doufejme však, že to jednou v druhém životě půjde lépe!

12) Tvůj božský syn by měl jistě podle toho, co jsem o něm slyšel, více než dostatek moci, aby učinil rázem konec všelikým zlořádům světských lidí; že však to nečiní, můžeme snadno soudit z toho, že před pozemským červem Herodesem raději jaksí prchá, než aby ho jedním dechem zničil! On, jenž by to byl snadno s to, nečiní to a my to učinit nemůžeme, - a tak zůstává vždy při staré známé špatné věci! Až jednou přijde sem, pak si s ním o tom zcela vážně promluvíme.!

13) Praví **BORUS** : „To však málo prospěje! Neboť byl jsem svědkem, jaké všemožné návrhy a nabídky Mu činil k polepšení světa vrchní místodržící, jenž mimoto je také strýcem císařovým; ale tu bylo vše marné! Ukazoval hmatatelně jasně, co lidstvo je a jak má být pokud možno bez zvláštních soudů a trestů vedeno a řízeno, chce-li poté jen čistým poučováním a svým nejvyšším vlastním svobodným určením dosáhnout svého někdejšího, Bohem ustanoveného věčného určení! Místodržitel musel Mu dát tak dobře jako my všichni zcela úplně a nepochybně za pravdu a několikrát pevně navrhované bití do toho vůbec nenastalo; a tak tě mohu ujistit, že se tvá předsevzatá rozmluva s Ním setká rovněž s odmítnutím!“

93. BORUS MLUVÍ O PODSTATĚ ČLOVĚKA.

1) Praví **představený** „To teprve uvidíme; neboť s hlediska pozemských poměrů se lidstvo stalo spíše horší nežli lepší. Co jsou nyní Mojžíš a všichni ti velcí proroci? Pravím vám: V tak

zvaných lepších kruzích se jim smějí a považují je sice za zbožné, ale pro ducha lidí zcela bezúčelné výmysly a učení takového Pythagora a Aristotela staví nebetyčně vysoko nad všechny proroky! To je živoucím důkazem toho, že zřízení Jehovovo, jakkoli je v základě vznešené a pravdivé, přece nedosahuje u lidí naprosto toho účelu, kterého chce podle Jeho doslovného znění dosáhnout!

2) Co prospívá veškeré zjevení, nejsou-li mu provždy ponechány makavé prostředky, jimiž jedině je možno udržovat lidi ve stále stejné úctě před božským zjevením? Měli by jen rodičové zkusit vychovávat děti bez metly a až příliš brzy bychom se dočkali, jakou úctu budou mít nedospělé děti k sebemoudřejšímu a sebelepšímu poučování rodičů!

3) Proto nedám nic na žádné nauky a ani na zákony, jsou-li dávány lidem bez metly a bez meče; neboť člověk je v základě špatný a k dobrému musí být s počátku metlou nabádán!“

4) Práví **BORUS** : V tomto ohledu jsem s tebou úplně srozuměn; ale je tu nicméně velké ALE kterému se naučíš teprve tehdy, až o tom budeš jednou poučen z jeho nejvyšších vlastních úst!

5) Hle, máme-li před sebou mechanický stroj, jímž se vykonává nějaká práce, budeme s počátku žasnout; seznámíme-li se však s ním podrobněji, objevíme ihned spoustu nedostatků a zmocní se nás zřejmá touha zbavit tento stroj patrných nedostatků. Půjdeme proto k dílovedoucímu a řekneme mu to a ono.

6) Avšak dílovedoucí se usměje a nepochybně začne s námi takto mluvit a řekne „Milí přátelé, to by sice šlo, - ale nicméně to nejde; neboť stroj se zde řídí podle mnohých věcí povšimnutí hodných! Ten kdo jej dal postavit, navrhl jej podle své potřeby; pro tuto potřebu může mít jen ono zachovávané určité zařízení a tu by byl každý přídavek zřejmou závadou stroje samého! Tento stroj má překonávat nutně jen určitou sílu a proto nesmí mít větší sílu nežli jaká je nutná k danému účelu. Kdyby se mu dala k působení síla vyšší, pak by s ní tkadlec při každém úhozu tkanivo přetrhl a takovým způsobem by nevyrobil ani loket látky. Proto musí mít stroj k účelu, jemuž má vyhovovat, právě to zařízení jaké má a každé více nebo méně je chybou stroje! Á, když se jednou stroj dlouhým používáním opotřebuje, pak je načase uvést jej opět do stavu v jakém byl na počátku, aby opět vyhovoval svému účelu.

7) Hle, tak nás poučí moudrý dílovedoucí a oba budeme muset nakonec sami říci: Dílovedoucí má pravdu; neboť každý mistr musí přece své věci zřejmě lépe rozumět, nežli několik takových pseudo-mistrů, jakými jsme tu my! A asi téměř podobnou odpověď bychom mohli v tom ohledu obdržet od Pána Ježíše, kdybychom se Ho zeptali jak je možné, že lidé po boku božské moudrosti mohou být nicméně dokonce tak i ďábelsky špatní!

8) Co my víme o vnitřním zařízení a složení člověka? My často třeba klneme, kde Pán ještě zplna žehná! Neboť nepoznáváme dokonale ani dobro, ani zlo.

9) Každý sebelepší člověk má ve své mysli víceméně sobectví. Podle této své vlastnosti je pak také stále soudcem svých bližních a počítá jim už vždy předem a nejraději za chybu, dopouštějí-li se skutků, které nejsou v souladu s jeho prospěchářskou ideou. Jelikož však každý člověk o sobě myslí rovněž poněkud sobecky, nevyplývá z toho na Zemi nic jiného nežli samé křivé úsudky vůči spolubližním. Tyto křivé úsudky způsobují vzájemnou nespokojenost, ponehledu nevoli, závist, hněv a podobných mravních chvalitebností více.

10) Kdo jiný má tedy vinu na zhoršení lidí nežli právě lidé sami? Také životní stroj se časem opotřebuje, proto také musí být čas od času svým vznešeným dílovedoucím znovu opět opraven anebo tu a tam dokonce od základu nově utvářen.

11) A taková doba celkové nápravy zdá se tu být nyní téměř po více nežli tisíci letech zase. Potom se budou lidé po nějakou dobu přidržovat opět lepší stránky; avšak déle nežli nejvýše dva tisíce let polepšení lidé zase nevydrží a na onom světě budeme bystrozrakými svědky, že to půjde tak, jak jsem ti to nyní řekl!“

12) Práví **představený**: „No, gratuluji ti! Jsi důstojný učedník svého Mistra! Nyní již vidím, že v opravdové moudrosti se s tebou zatím měřit nemohu. Avšak dám si veškerou námahu, abych to po boku svého milého přítele Chivara přivedl co nejdříve tak daleko, abych s tebou mohl o podobných věcech rozprávět; neboť s nynější chrámovou moudrostí v Jerusalemu se zde nevystačí - což není zrovna žádný div, neboť nynější chrámová moudrost také daleko nesahá!“

94. SOUŽITÍ PŘÁTEL PÁNĚ V NAZARETĚ.

1) Když představený vyslovil s úsměvem tuto poznámku, přivedli dva občané města nemocného, který trpěl již mnoho let šílenstvím. Ježto však byl chudý, netroufali si jeho příbuzní obrátit se o pomoc k lékaři a přinést ho ke Mně se též neodvažovali, neboť mezi některými občany kolovala neblahá pověst, že kdo se dá Mnou léčit, zapisuje svou duši Belzebubovi! Téměř podobná pověst kolovala též o Borusovi, o němž se pravilo, že se takovým ďábelským kouskům naučil ode Mne!

2) Proto když **BORUS** pohlédl na známého mu již šilence a na jeho malomyslné přátele přinášející ho k němu, řekl jim: „No, co vás to nyní napadlo přivést ke mně tohoto nemocného? Copak vám učinil, že ho nyní chcete vydat ďáblu?“

3) Praví **oba**: „Pane, byli jsme lépe poučeni a proto jsme ho teď přivedli k tobě!“

4) Praví **BORUS** : „Kdopak vás lépe poučil?“

5) Praví **oba**: „Pane, právě ti, kteří nás dlouho předtím poučovali a udržovali jako řetězy svázané v takové hlouposti!“

6) Praví **BORUS** poněkud se usmívaje: „Rozumím, rozumím! Avšak co mám tedy s tímto šílencem počít? Vždyť jeho zlo se v něm následkem vaší velké hlouposti zatvrdilo a nyní při vaší slabé víře bude těžko tomuto člověku pomoci!“

7) Praví **oba**: „Pane, kdybychom měli slabou víru, nebyli bychom ti toho nemocného přivedli!“

8) Praví **BORUS** : „Nuže dobrá, uvidíme co zmůže Boží síla v člověku!“ - Tu přistoupil Borus s obnaženou hlavou k nemocnému a hlasitě řekl: „Chci ve jménu Ježíše, Pána od věčnosti, abys byl zdravý a tak budiž zdravý a kráčeji budoucně svobodně!“

9) V tomto okamžiku byl šílený úplně uzdraven a vzdával Bohu čest, že propůjčil člověku takovou sílu.

10) **BORUS** sám pak chválil hlasitě Boha, obdaroval bohatě uzdraveného, jakož i oba jeho přátele a dal ihned oběma a onomu uzdravenému jíst a pít z toho, co zbylo na stolech hostů.

11) Tu přistoupil **představený** k Borusovi a pravil: „Věřu, to bych byl v tobě nehledal! Že ve jménu Ježíšově spočívá zvláštní síla, před níž mají podle mé zkušenosti, dokonce mocnosti podsvětí zoufalou úctu, viděl jsem dnes v synagoze; ale že se před tímto jménem musí sklánět také jakékoliv tělesné nemoci, to viděly mé oči teprve zde. Věřu, za tímto Ježíšem musí vězet mnohem více, nežli pouze elišášský prorok; neboť jménem Eliáše nebyl, pokud vím, ještě nikdy nějaký nemocný uzdraven! O tomto jménu, milí přátelé, budeme spolu ještě mnoho mluvit!“

12) Po těchto slovech šel představený k uzdravenému a ptal se ho, zda se cítí úplně zdravý!?

13) A **uzdravený** odpovídá: „Tak zdravý jako nyní, nebyl jsem dříve nikdy v celém životě, - a je mi již padesát roků a to snad něco znamená být uzdravený!“

14) **Představený** ho pochválí a dává mu pěkný zlatý peníz.

15) **Uzdravený** jej však odmítá slovy: „Pane, zde v Nazaretu jsou ještě mnohem chudší, - těm dej já mohu nyní pracovat!“

16) Praví **představený**: „To znamená být vpravdě nezištný! Věřu, to bych v tobě nehledal! Nuže, jsem představený synagogy zde v Nazaretu a v celé Galileji a budu sídlit zde, nikoli v Kafarnaum; proto mě jistě najdeš, kdybys někdy přišel do nesnáze!“

17) Praví **uzdravený** : „Dobrych lidí je málo a tak si musí každý chudý oněch málo zapamatovat a zajít si k nim, je-li v nesnázi! Děkuji ti za tento návrh; budu-li v takovém postavení, přijdu již k tobě.“

18) Po těchto slovech oni tři, uzdravený a jeho dva průvodci, povstávají, děkují Borusovi a představenému a odcházejí pak ve zcela dobré mysli domů. Jejich najaté obydlí bylo několik set kroků mimo město, jako byl Můj dům, který byl také jak známo mimo Nazaret, právě na opačné straně východu.

19) Po této události v domě Borusově se mnoho ještě o tom mluví a společnost se rozchází teprve po půlnoci; matka Marie zůstane však nějakou dobu v domě Borusově, kde je dobře zaopatřena a nachází mnohou útěchu. Celou domácnost však obstarávají Moji dva nejstarší bratři, kteří zůstali doma a Borus jim zaopatřuje vše potřebné. A tak žijí Moji přátelé v Nazaretu v nejlepší shodě za Mé osobní nepřítomnosti a denně se obírají Mnou, Mými naukami a Mými skutky, které sami zažili.

20) Nový představený pak zkoumá vše se stále větší bystrostí, je však vždy přesvědčován

o opaku; neboť také on patřil k lidem, kteří příštího dne zcela lehce berou to, co předešlého dne prožili a zapomínají na to, co slíbili. A tak měli Chivar a Roban každý den novou nesnáz s tímto jinak dobrým člověkem, který měl vždy úmysl být přísně spravedlivým a spravedlivě jednat, ale přitom vždy sem tam kolísal mezi všelikými zásadami práva a bezpráví; neboť stále se tázal co je vlastně „právo“.

21) A když mu bylo také tisíckrát na prstech dokazováno, že vlastní právo nemůže spočívat v ničem jiném, nežli jedině v tom, že člověk žije podle Božích přikázání, pak to dnes důkladně pochopil, ale již příštího dne našel proti tomu takové množství rozumových důvodů, že Chivarovi bylo nezřídká velmi zatěžko vyvracet představenému všechny jeho důvody. A Chivar nyní chápal, proč jsem mu řekl, aby stále přísně dozíral na představeného, protože mu nebude možno ještě dlouho úplně důvěřovat.

22) Nejvíce však zaměstnávala představeného síla Mého jména. Byl-li také začasné nesnesitelný, napravoval ho Chivar nejsnáze Mým jménem. Většinou však vykonával Borus stále nad ním poručnictví a vždy ho aspoň na několik dnů napravil tak, že věřil pevně v Mé jméno.

23) Tím je všeobecně ukázáno, co činili nazaretští po mém odcestování a přejdeme tedy nyní zase ke Mně Samému a k tomu, co jsem po Svém odcestování na západ od Nazaretu dále konal a čemu učil a kam a jak jsem Se tam odebral.

95. ZÁZRAK UZDRAVENÍ A NASYCENÍ 5000 LIDÍ NA POUŠTI.

MAT. 14, 13-24.

1) Když jsem - jak bylo již oznámeno - od přišedších učedníků Janových uslyšel, co jsem zcela jistě věděl již dříve, jinak bych byl neodkázal již zrána v pravý čas od Sebe celou velkou společnost - tu jsem opustil ihned Nazaret a šel s dvanácti učedníky směrem k Sibaře k moři, kde jsem neprodleně vstoupil na loď a odplul do krajiny nad Betabarou. Na lodi Mně učedníci vyprávěli, čemu během dne ještě učili a co dělali, za což jsem je tedy také pochválil.

2) Když jsme se dostali na určené místo, přikázal jsem učedníkům, aby zůstali na lodi; Sám jsem však vystoupil na břeh a šel provázen pouze dvěma učedníky na poušť, abych vyhledal a určil místočko, kde bych Se mohl několik dní zdržet a byl jistý před známými úklady Herodesovými.

3) Avšak naši loď následovalo v určité vzdálenosti také množství jiných menších lodic a tím se snadno dověděli Můj pobyt a to tím snadněji, že jsem neměl nikterak v úmyslu skrývat Se zcela před lidmi, potřebujícími pomoc.

4) Proto Můj pobyt na této poušti netrval ani den a již sem proudilo ze všech měst, městeček a vesnic velké množství lidu, vedle již starých, přes osm set (hlav) čítajících učedníků, kteří se v dřívějších městech a městečkách připojili ke Mně a předchozího dne zrána byli Mnou odkázáni do svých domovů. (Mat. 14, 13)

5) Mezi nimi byli někteří z Káně v Galileji a z Káně v Samaří, někteří z Jesairy, jiní z Kisu a Sibary, z Kafarnaum, Chorazinu, Cesareje, Genezaretu a Betabary a rozhlásili Mě ještě v mnoha jiných místech, takže ze všech těchto městeček a měst přišla ke Mě na poušť velká spousta lidu, dílem přes moře a dílem pěšky, ovšem s velkým množstvím všelikých nemocných a neduživých. Jak už bylo dříve vzpomenu, sotvaže se rozednilo, bylo za Mnou již na tisíc poutníků, kteří vyhledali a oblehli Mé stanoviště.

6) Stanovištěm, které jsem Si byl na poušti vyvolil, byla prostorná jeskyně bez utajeného otvoru. Tato jeskyně se nacházela dosti vysoko a byla hustě obrostlá stromy. Bylo před ní také velmi prostorné volné místo, na němž se mohlo zcela pohodlně utábořit několik tisíc lidí a na tomto místě se tedy utábořili lidé se svými nemocnými.

7) Ježto však učedníci, kteří věděli dobře o mém pobytu, viděli že se všech stran šly nahoru davy lidu a stále víc a více obléhaly Mé stanoviště, báli se o Mě. Odevzdali loď svým osmi lodníkům a odebrali se ke Mně nahoru, aby Mi podali zprávu, jaké davy lidu se tu sešly a že skutečně by již nemohli ručit za to, zda snad nejsou mezi nimi také herodiáni.

8) Když Mně dobromyslní a starostliví učedníci přinesli o tom zprávu, což zajisté také Mně muselo být známé, vyšel jsem z jeskyně a pohlédl na veliký dav lidu a zželelo se Mně jich skutečně, když Mne se slzami v očích prosili, abych uzdravil jejich přinesené nemocné.

9) Uzdravil jsem tedy okamžitě všechny přítomné nemocné (Mat. 14, 14), jakož i všechny ty, kteří byli ještě na namáhavé cestě ke Mně. Poté ovšem chválení a velebení nebralo konce. Až

do večera proudili sem ještě lidé, ačkoliv jejich nemocní byli cestou uzdraveni, aby vzdali svůj dík a chválu. Místo před jeskyní bylo již téměř namačkáno, takže učedníkům začalo být opravdu úzko; mladí lidé vylezli dokonce na stromy, aby Mne mohli lépe vidět.

10) Když pak se chýlilo k večeru, přistoupili **učedníci** ke Mně a pravili: „Pane, zde je poušť; noc už nadchází a jak jsme již všeobecně poznamenali, nemá nikdo nic k jídlu! Propusť tedy lid, aby šel do blízkých městeček a nakoupil si chléb a jídlo!“ (Mat. 14,15)

11) A **JÁ** jsem pravil učedníkům: „Není třeba, aby chodili do městeček lidé, nýbrž dejte vy jim jíst! (Mat. 14,16) K pití nepotřebují nic jiného nežli vodu, která je zde v hojných pramenech.“

12) Praví **učedníci** Mou žádostí poněkud udiveni: „Pane, nemáme. zde nic jiného nežli pět chlebů z ječné mouky a dvě pečené ryby. (Mat. 14,17) Co je to pro tolik lidí?“

13) Pravím **JÁ** učedníkům: „Přineste Mi je sem!“ (Mat. 14,18)

14) Když to učedníci učinili, vyzval jsem lid, aby se vesměs utábořil na trávníku, potom jsem vzal pět chlebů a dvě ryby, pohlédl k nebi a děkoval Otci, načež jsem lámal chleby a dával učedníkům a oni je dávali lidu. (Mat. 14,19) Obě ryby však a trochu chleba zůstalo tentokrát pro učedníky.

15) A všichni, kdož tu byli se dostatečně najedli a všichni byli syti. Jelikož nemohli vše sníst, shromáždili zbylé droby do košů, které lid obvyčně bral na cesty s sebou; a koše byly poměrně velké, ježto se nosily na zádech pomocí popruhu a zbylými droby bylo naplněno dvanáct takových velkých košů. (Mat. 14,20) Těch však, kteří tu jedli bylo - nepočítajíc ženy a děti - k pěti tisícům mužů. (Mat. 14,21)

16) Že toto nasycení, které trvalo dobrou hodinu, vzbudilo u tohoto lidu velký úžas je snadno pochopitelné, jakož i to, že se tento lid ihned poté mezi sebou usnesl, že Mne provolá za krále.

17) Ježto jsem však tento záměr lidu zpozoroval, přikázal jsem učedníkům, aby vstoupili ihned na loď a napřed odjeli na druhý břeh, nežli rozpustím lid. (Mat. 14,22) To jsem však učinil proto, abych takto zmařil plán lidu. Neboť několik mužů začalo právě rozmlouvat s učedníky, že Mně to učiní z převeliké vděčnosti. Ke Mně se však nikdo neodvažoval přiblížit!

18) Rychlým odesláním učedníků jsem tedy vzal lidu z rukou prostředek a když se učedníci na Mé slovo za měsíčně jasné noční doby odebrali rychle na loď, upouštěl lid také brzy víc a více od svého záměru. Po odchodu učedníků, kteří právě již urazili na moři několik prutů*⁵ propustil jsem veškeren lid, který se také ihned odtud ochotně ubíral.

19) Poté jsem vystoupil zcela Sám na blízkou lysou horu a modlil se tu, abych to Své tělesně lidské ještě úžeji sjednotil s Otcem. Na vrcholku této hory jsem tedy dlel úplně Sám (Mat. 14,23) a mohl jsem zcela dobře dokonce tělesnými očima za jasného měsíčního svitu rozeznat, kterak loď učedníků byla již uprostřed moře, jelikož nebylo zrovna velmi široké a že byla ve veliké nesnázi pro vlny, které opačný dosti prudký vítr hnal proti ní. (Mat. 14,24)

96. UČEDNÍCI NA BOUŘLIVÉM MOŘI.

1) Že proto učedníci nebyli zrovna v nejlepší náladě, lze si snadno pomyslet; činili o Mně rozmanité poznámky a glosy a sám takový **PETR** pravil: „Pro tuto noc nevěděl pro nás nic lepšího, nežli aby nás vydal na pospas jisté smrti ve vlnách? To je opravdu od Něho trochu podivné! Neodvažuji se téměř dát dále veslovat, neboť o dva pruty dále přijdeme na mělčiny, skaliska a písčiny a já zešedivělý lodník neručím pak dále za nic dobrého! Proto je lépe, abychom se drželi zde na širém moři dokonce až do rána!“

2) Praví **TOMÁŠ**: „Také bych však rád věděl co tím chtěl, že nás odkázal tak náhle od Sebe a výslovně přikázal, abychom jeli napřed!“

3) Praví **ONDŘEJ**: „Pokud vím, není podél pustého pobřeží žádná loď; táži se: Jak nás bude následovat? Chce-li snad konat cestu po souši, pak potřebuje dobrých čtrnáct hodin, aby se na dolní straně moře dostal přes Sibarú a Kis tam, kde zamýšlíme přistát; chce-li se tam však dostat přes horní část moře, pak potřebuje dobré dva dny cesty; neboť tam je naše moře nejširší a má značné zátoky a rozsáhlé bažiny.“

4) Praví **JIDÁŠ** Iškarriot „Vy všichni dohromady nic nevíte! Já jsem již dávno zpozoroval, že jsme se Mu stali obtížnými; ale nevyskytla se dosud vhodná příležitost, aby se nás přijatelným

⁵ Míra asi 5 m; - překl.

způsobem zbavil. A hleďte, příležitost se teď naskytla a on se zbavil nás a my Jeho! Nyní ho můžeme jít hledat se všemi pochodněmi a stěží ho opět kdy uzříme! Zda je to však od něho - mezi námi řečeno - zrovna chvalitebné, to je jiná otázka!"

5) Práví **JAN** miláček: „Nikoli, to věčně nikdy neučiní! Znáš Ho až příliš dlouho a příliš dobře! To by ani jako člověk neučinil, neřku-li jako Syn Boží, Kterým beze vší další pochyby jest, maje ve vší úplnosti Božího Ducha. Že to učinil, má jistě - jako vše co se dosud stalo - svůj nejvyšší moudrý důvod a tak bude i toto mít jistě svůj nejvyšší moudrý důvod! A já živoucně v sobě tuším, že se o tom zanedlouho přesvědčíme!"

6) Můj Bože, kdyby nás byl chtěl Ten, Jehož nebe a Země poslouchají, mít pryč, pak stačil jen jediný nejslabší dech z Jeho úst a všichni bychom stáli na druhém konci světa, jako Mu asi před třemi týdny nebo nejvyšší před měsícem na hoře Kis, kterou odtud ještě velmi dobře vidíme, stačil jen jediný dech z Jeho úst, abychom rychlostí blesku učinili cestu vzduchem a byli okamžitě u Něho na výšině! - Milý bratře Jidášu, jen mně nepřicházej s tak směšně hloupým názorem o NĚm; neboť tím vždy vydáváš svědectví o své nevěře!"

7) Práví **NATANAEL**, jenž byl též na lodi: „Já jsem sice zcela téhož mínění jako milý bratr Jan; jen však myslím, že při vší naší svědomité péči bylo by snad přece jen možné, že jsme se někde něčím proti Němu prohřešili a že nám to nechtěl říci, nýbrž že nás zato ponechal sobě samým, bychom se upřímněji a hlouběji zkoumali. Až se tedy úplně sjednotíme, přijde pak opět mezi nás."

8) Já jsem ovšem nyní své svědomí již důkladně prozpytoval, nemohu však žel nalézt nic, co by se mi zdálo nesprávné. Věru, pro mě by byl nyní vědomý hřích velkým dobrodiním; neboť by mně byl světlem na kterém bych poznal, že jsem si toto odmítnutí Páně zasloužil a upřímná lítost by byla pro mé srdce balzámem! Ale takto hledám se vší horlivostí na sobě hřích a nemohu žádný nalézt, který by si vyžadoval konat v žíní a popelu pokání! Věru, nyní závidím hříšníkovi! Bůh uchovej, abych se chtěl proto stát hříšníkem; ale kdybych Jím nyní byl, bylo by mi u srdce lehčeji! Ó, jak sladké to musí být před Bohem a lidmi být řádným kajícím! Ale jak může nějaký vždy spravedlivý člověk, neučiniv se před Bohem směšným, obléci roucho nejpřísnějšího pokání?"

9) Práví **BARTOLOMĚJ**: „Ale, jaké ty to máš častokrát zvláštní myšlenky! Komu by kdy mohlo napadnout vychvalovat hříšníka za šťastnějšího nežli spravedlivého?"

10) Práví **JAN**: „Nemá zcela nepravdu! Ovšem rozumí se tu jen hříšník ze slabosti a mnohdy z neprozřetelné vášně, nikoli však prohnáný služebník pekla; a tu by náš bratr Natanael nemusel mít zrovna zcela nepravdu!"

11) Práví **JAKOB** : „Ano, ano, bratři! Náš Natanael je muž, kterému co do jeho hluboké a jemné moudrosti všichni dohromady nemůžeme ani vodu podat; neboť on ji dovede hodně zhluboka nabrat! Vždy bývá tichý a na řeč skoupý; ale mluví-li, musí ho člověk poslouchat! Neboť jeho slova jsou vždy obsažná!"

12) Práví **NATANAEL** : „Ale, bratře Jakobe, nechval mě stále, když tu a tam něco řeknu! Pán zajisté nejlépe ví, co je na mně a na mé slabé moudrosti; neboť kdyby na ní něco bylo, byl bych se stal už dávno jako ty poslem, ale takto jsem ještě vždy jen žákem, protože Pán jistě dobře ví, čeho se mi ještě nedostává. Mám sice ducha básnického, ale proto dávno ještě ne prorockého! Podívej se na mladého bratra Jana, ten je prorokem již od kolébky; to Pán ví a proto ho učinil Svým tajemníkem!"

13) Práví **JAN**: „Ach, co tě napadá! Co by tedy potom byl bratr Matouš?"

14) Práví **NATANAEL** : „On je obyčejný písař Páně - a jen ty jsi Jeho tajemník!"

15) Práví **JAN**: „Může být! A je-li tomu tak, pak tomu tedy chce Pán a my to musíme brát, jak nám to dává Pán!"

16) **JIDÁŠ** Iškariotský zabručí do toho: „Budoucně vám asi již nic nedá. Hodinový písek již čtyřikrát prošel, zatím co my se zde stále ještě vznášíme mezi vzduchem a vodou, čímž se chce říci: mezi životem a smrtí; a doposud neobjevuji žádnou loď, která by nás následovala!"

17) Práví **JAN**: „To nic nevádí; vždyť nám přece neurčil čas kdy přijde za námi!"

18) Práví **JIDÁŠ** : „Bude proto mít věru svůj moudrý důvod! Tomu rozumíme!"

19) Práví **JAN**: „Příteli, řekni mi jednou přece zcela upřímně, zda po všem tom, co jsi svými nejvyššími vlastníma očima viděl a svými nejvyššími vlastníma ušima slyšel a jistě všemi svými smysly pocítil a procítil, ještě nevěříš, že Pán Ježíš je tak jistě vpravdě Bůh jako já se jistě jmenuji Jan

a že má úplně všechnu moc v nekonečných nebesích a na této Zemi tvořit a vládnout! Prosím tě, abys mi řekl upřímné slovo!“

97. JIDÁŠ VELEBÍ DIVY ESEJCŮ.

1) Praví **JIDÁŠ** : „Kdybych tomu hned beze vší pochybnosti věřil, musel bych být tak slabý jako ty a někteří z vás! Je tomu celkem sotva půl roku co jsme u něho a tak leccos jsme slyšeli a viděli, co je nepopíratelně mimořádné a obdivuhodné a vy, kteří jste zcela prostí lidé a nikdy jste ještě nic jiného neviděli a neslyšeli nežli jen tohoto, nás všechny ovšem nebetyčně převyšujícího Ježíše, musíte mu ovšem připisovat úplnou božskost. Vám tyto jeho skutky a řeči zcela jistě stačí; avšak u mě se má věc zcela jinak, neboť mnoho jsem cestoval a tu a tam mnoho jiného zázračného jsem viděl a slyšel! Jděte k Esejcům a uvidíte jaké věci oni konají; sázím se, že je budete považovat všechny za samé bohy jako Římané a Řekové, kteří jim dokonce přináší hojně oběti, protože se domnívají, že jsou to bohové.

2) Hledte, vše to a tu a tam ještě mimořádnější věci nežli koná náš Ježíš, mohli byste právě tak dobře vidět u Esejců. jelikož je však na Zemi ještě mnoho lidí, kteří dovedou to co dovede náš Mistr Ježíš, tu tedy naprosto nechápu, jak a proč bychom mu vlastně měli přiznávat jako nepochybně pravdivé výhradní výsady úplné božskosti.

3) Ano, kdyby byl na Zemi on jediný, kterého poslouchají živly, pak by to bylo s vírou v jeho božskost snadné; ježto však podle mé až příliš živoucí zkušenosti je na milé Zemi větší počet takových lidí, kteří nosí na těle kabát beze švů, musí náš Ježíš ještě mnohem více dokázat, abychom mu mohli přisoudit výhradní božské přednosti a pak říkat a nepochybně věřit: To je Jehova jakým byl od věčnosti!

4) Vy považujete probouzení ze smrti, náhlé rozmnožení pokrmů a nápojů, postavení budov a působení na Měsíc a na Slunce za divy Boží! To však dávno ještě nestačí k důkazu božskosti člověka, který je s to něco takového konat; neboť toto a podobné věci jsem viděl u Esejců častěji. Uzdravování nemocných provádí se tam jen tak mimochodem; avšak já sám jsem byl svědkem, kterak představený Esejců psal ve třech řečech na Měsíc! Také jsem byl svědkem, jak jednou za úplného dne úplně zatemnil Slunce! Konal znamení a výpočet a poté nám pravil: Za hodinu sešlu na lid soužení; zatemním na několik okamžiků úplně Slunce a bude po celé Zemi tma!“

5) My ostatní jsme po tomto ne zrovna příliš příjemném příslibu zcela kulili oči a s úzkostlivým napětím jsme čekali na slíbené soužení, které se každým okamžikem stávalo pravděpodobnější, protože po tomto příslibu se začínalo ponenáhlu víc a více zatemňovat! Když se byl písek téměř přesypal, vztáhl představený ruce a pozvolným pathosem pravil „Chci tomu! Slunce zatemni se!“ Tu se Slunce zatemnilo a na celé Zemi byla tma jako v noci. Po několika okamžicích a většinou naší žhoucí prosbou pohnut, vztáhl opět ruce, jejichž prsty vypadaly jako žhoucí a pravil Slunci: „Dosti lidem toho soužení; proto se ponenáhlu opět rozžehni a osvětluj a otepluj okrsek zemský!“ A hledte, na tento jeho rozkaz Slunce ihned zasvitlo a za půl hodiny mělo opět všechnu svou tepelnou sílu!

6) Tak také byl nedaleko velkého obytného zámku Esejců v jeho velké, vysokými zdmi ohrazené zahradě značný vrch dvakrát tak vysoký jako zámek. Přicházel jsem každoročně čtyřikrát se všelijakým kuchyňským nádobím k Esejským; jednou mi pravil jeden z Esejců: Chceš-li opět vidět velké podivuhodné dílo síly vůle našeho představeného, kterak se jeho zvolání musí podrobovat také hory, zůstaň dnes zde! Hleď, onen vrch nám je v cestě; dnes jej vidíš ještě jako vrch a zítra uvidíš na jeho místě přenádherný palác!“

7) Obhlédl jsem si přesně vrch, který byl vzdálen od zámku sotva čtyři sta kroků a mé oči mě neklamou, byl to holý, tu a tam jen skrovným mechem a křovisky porostlý skalní balvan. I pravil jsem s úsměvem Esejci: „Je-li to skutečně skalní vrch, o čemž nepochybuji, pak by musel mít váš představený v sobě čistě božskou sílu, aby byl s to vytvořit z tohoto mramorového vrchu přes noc palác!“

8) Poté řekl Esejec : „Pochybuješ-li snad, že tento vrch je nesmírný kamenný balvan? Pochybuješ-li pojď se mnou a přesvědč se!“ Já jsem však pravil: „Příteli, co mé bystré oči vidí, to nepotřebuji ohmatávat rukama; neboť na čtyři sta kroků rozeznávám ještě nejmenší předměty!“ Pravil Esejec: „Nuže, dobře tedy, zůstaň zde a já provedu spoustu zázračných zjevů!“ - Nemohu dosud vyjít z úžasu, co jsem tu vše uviděl!

9) Esejec mě zavedl do velké temné komory, v níž leželo nejméně sto mrtvol na zvláštních úmrtních ložích a až příliš dobře známý silný mrtvolný zápach mi zcela zřejmě pravil, že mrtvoly v rozsáhlé řadě kolem tu ležící nejsou již žijící lidé. Zatím co jsme oba chodili mezi mnohými mrtvolami a také je tu a tam ohmatávali, přinesli k nim čtyři nosiči ještě dvě, položili umrlce na zbylá prázdná lůžka a poté opustili komoru.

10) Ptal jsem se svého vůdce, zda se nebojí tolika mrtvých! A on odpověděl: „Pročpak? Dokud jsou mrtví, nemohou nám nic udělat a povolám-li je opět v život, budou mi jen děkovat, že jsem je probudil z určité a jisté smrti znovu k životu! Hle, jsou mezi nimi mužové, ženy a dívky! Škoda jen, že tentokrát nejdou mezi nimi žádné děti. Ale buď klidný a nelekej se, když na mé slovo všichni s úmrtních loží povstanou!“

11) Postavil jsem se hezky blízko ke dveřím východu, abych byl v čas potřeby ihned v širém poli!

12) Tu Esejec pozdvihl ruce a mocným hlasem zvolal: „Probudte se, všichni mrtví, žijte poté dále a vydobývejte si svými živými rukama poctivě svůj chléb! Vzdejte však také především nejvyššímu Božímu duchu čest za to, že nás lidi naučil takové moudrosti a síle!“

13) Na tato slova Esejcovi povstali všichni mrtví a s velkou vroucností mu děkovali za probuzení a byli úplně zdraví a plni vlídnosti. On je rovněž velmi vlídně pozdravil a poté je propustil.

14) To je přece snad také probouzení mrtvých, jsou-li 102 mrtvoly povolány pojednou opět v život!?" - Poté jsem se tázal zázračného muže, zda se něco takového děje několikrát do roka. I pravil: „To se děje každý týden jednou. Představený dovede však také těla úplně zbavené kostlivce opět tak dokonale oživit, že potom žijí rovněž tak dokonale jako ti, které jsem probudil já zde! Avšak tuto sílu já dávno ještě nemám!“

15) Poté mě zavedl do jiné, ještě temnější komory a ukázal mi velké množství pouhých kostry, které ležely rovněž na lavicích v řadě seřazených. Jen mdlé světlo poněkud osvětlovalo tuto strašnou komoru; avšak kostry bylo lze zcela obstojně rozeznat.

16) Chvíli jsme se dívali na tyto nejvyšší mrtvé kosti. Tu přišel představený strašně vážného vzezření a ptal se mého vůdce, zda se mu probuzení mrtvol úplně zdařilo. A on co nejuctivěji odpověděl: „Ano, vznešený, nejmoudřejší mistře!“ Poté pravil představený: „Nuže, dávej tedy na všecko pozor; chci tě nyní také v přítomnosti tohoto cizince zasvětit, abys mohl budoucně probouzet k životu také kostry těla zbavené! Jdi a dotkni se palcem a prostředníkem obou rukou pouze prsou a lebky kostry, potom počítej pomalu až do sedmi a pak hlasitě zvolej: „Obalte se tělem a koží a oheň života nechť vyrazí ze stěn a oživí vás v řádné lidi!“

17) Toto můj vůdce okamžitě nyní učinil a po jeho posledním zvolání vyrazily také bez žertů silné a čisté plameny a dřívější kostry, po nichž nebylo možno objevit již ani stopu, stály tu před námi jako dokonalí lidé plni života a čilosti, kteří nás v počtu asi sto pozdravovali děkujíc představenému za tuto prokázanou milost. On je pak poslal na čerstvý vzduch, kterého jim nyní bylo především třeba.

18) Co tomu všemu říkáte? Jak pozadu tu ještě stojí náš Mistr!

19) Potom jsem byl pozván k jídlu a posadili jsme se k dlouhému stolu bez jídel. Představený vykonal v cizím jazyce modlitbu, pohlédl k nebi a my všichni jsme následovali jeho příkladu. Tu to pojednou zarachotilo, jakoby se byl zřítíl strop pokoje; a hle, ani já, aniž kdo jiný nemohl postřehnout, jak se stalo, - že jsme seděli sice ještě u téhož stolu, který však nebyl nyní již prázdný, nýbrž plný nejlepších pokrmů a nápojů, jaké se sluší pro královskou rodinu! Po večeři podíval jsem se ještě jednou na vrch, který měl být během noci proměněn v palác a poté jsem se odebral podle řádu Esejců do odděleného pokoje k odpočinku.

20) Záhy zrána přišel ke mně můj vůdce a pravil: „Pojď a pohled!“

I šel jsem pln zvědavosti s ním, - a po vrchu nebylo ani nejmenší stopy! Na jeho místě stál velký královský palác, jehož rozsáhlými komnatami jsem byl voděn, při čemž jsem se pevně přesvědčil, že celý zázrak nebyl žádnou šalbou.

21) Nyní se vás táži, zda náš Mistr Ježíš provedl něco vyššího a zázračnějšího! A vy ho již prohlašujete za Jehovu Samého!

22) Proto napříště, budeme-li snad mít ještě jednou štěstí ho vidět, ať vás to nikdy nezlobí, dám-li občas nějaké otázky, které ani vám ani jemu nebudou jistě po chuti; neboť já jsem mnoho zázračného viděl a slyšel před Ježíšem a proto když to náležitě dobře uvážíte, nebudete se zajisté, pociťujete-li v sobě jen trochu mužné síly, nikdy mrzutě divit, tvářím-li se někdy trochu podivně!“

98. JAN A BARTOLOMĚJ VYSVĚTLUJÍ JIDÁŠOVI NEPRÁVÉ ZÁZRÁKY ESEJCŮ.

1) Praví **JAN**: „Co jsi nám teď vypravoval o Esejcích, věděl jsem já i leckterý z nás již dávno! Ale my toho víme ještě víc nežli ty; my totiž víme, že právě tebou nám vychvalovaní Esejci jsou mnohem velkolepější podvodníci a padouši, nežli známí, nyní již téměř veškerou víru ztrativší věštcí věštírny delfské!“

2) Neboť tito lidé - zbytky to ještě staré egyptské kněžské kasty, opatření velkými poklady zlata, stříbra a nejdrahoccennějších drahokamů a perel - zřídili si na hranicích naší zaslíbené země a Egypta pravý zázračný mlýn a druhý mají nyní již v blízkosti Jerusalema a dělají s ním také již nejlepší obchody! Hle, to víme a velice se divíme, že bys to ty, který přece jinak nejsi padlý na hlavu, nevěděl!“

3) Praví **JIDÁŠ** : „Já jsem přece vždycky měl svých pět zdravých smyslů pohromadě!“

4) Praví **JAN**: „A přece jsi nic neviděl a neslyšel a nic nepocítil a nepochopil! Copak ty myslíš, že mrtví, které jsi viděl probouzet, byli skutečně mrtví?“

5) Praví **JIDÁŠ** : „Co jiného?“

6) Praví **JAN** : „Vidíš, jak jsi v té zvláště k tomu určené temné komoře nic neviděl! Mrtví, kteří ti byli ukázáni jako mrtví, byli právě tak živí jako ty a zvolání k probuzení nebylo nic jiného nežli znamení, kdy mají povstat se svých zdánlivých umrtních loží. Zeptej se jen našeho dobrého bratra Bartoloměje, který byl u Esejců plné dva roky ve službě jako mrtvý, ale po dvou letech se mu konečně naskytla vhodná příležitost zcela tajně uprchnout z hrozného kláštera těchto podvodníků; on ti již poví, jakým způsobem probouzejí Esejci mrtvé!“

7) Býval, jak mi často vyprávěl, týdně čtyřikrát mrtev! Nejprve v komoře nedávno zemřelých a hned potom ještě jednou v komoře kostlivců, kde jsou umístěny v řadách černé šteláže, na jejichž příklopech jsou kostry většinou jen namalovány a jen na prvním příklopu jsou kvůli dotýkání uvedenými cizinci vyřezány ze dřeva a připevněny. Tyto šteláže jsou lavice s polooblymi víky, které jsou se spodní lavicí spojeny závěsy k otvírání a zavírání. Živí lidé si musí lehnout na spodní lavici; pak se nad nimi zavřou obě postranní křídla, která jsou na vnější straně podobou kostlivce většinou jen pomalována. Přejde-li pak jeden anebo několik cizinců a to do velmi temné komory, provede se probuzení. Zvolání k probuzení není pak opět nic jiného, nežli znamením pro dvanáct sluhů čekajících za stěnou hrobky před příslušnými otvory, kteří na takovéto zvolání musí přes malé planoucí pánve na smůlu fouknout otvory dovnitř jemně práškovou, do roury nasypanou smůlu, což způsobuje vždy velký plamenný dým.

8) Když na zvolání vyrazí ze stěn tyto plameny, zaleknou cizince a v tomto dobře vypočteném okamžiku zmatku, musí ti, kdož leží na lavicích, rychle rozevřít příklopy a pak pomalu povstat s lavic a na oko ve vši zkroušenosti vzdát díky a chválu svému probuditeli. - Hle, v tom záležitosti probouzení z mrtvých v komoře kostlivců! Ostatně zde stojí bratr Bartoloměj jako svědek!“

9) Praví **JIDÁŠ** zcela zaražen, poznáváje to taškárství: „To není špatné! Podvod je chytře vymyšlen a vynáší těmto lumpům jistě velmi mnoho peněz. Ale jakpak potom udělali ze skalního vrchu palác?“

10) Praví **BARTOLOMĚJ**: „Palác je už dávno postaven! Neviděl jsi však nad palácem na silném a vysokém pilíři velkou kopuli?“

11) Praví **JIDÁŠ** : „Ó, ano, viděl jsem ji a obdivoval!“

12) Praví poté **BARTOLOMĚJ** : „Hle, v kopuli je plátěné tajemství, jak mohou Esejci za půl hodiny proměnit tento palác ve zdánlivý vrch a ve stejné době zdánlivý vrch opět ve skutečný palác! - Rozumíš mi, anebo se musím vyjádřit zřetelněji?“

13) Praví **JIDÁŠ** : „Ó, rozumím ti až příliš dobře! Avšak kdo by si byl pomyslel, že tito tak zbožně a moudře si počínající chlapi jsou mazaní dokonce tak mrzkými mastní? - No a jakpak je to potom s písmem v úplňku a s úplným zatměním Slunce?“

14) Praví **BARTOLOMĚJ**: „To zabíhá dokonce do směšnosti; musel jsem velmi často s padesáti jinými silnými muži držet tento umělý měsíc na nesmírně dlouhé tyči, vystrčené v šikmé poloze z arkýře zámku do volného vzduchu! Tento měsíc se skládá z řesetové asi dvě pídě široké obruče, potažené po obou stranách bílým pergamenem. Obruč má průměr dobrých deset pídí a je uvnitř, to jest uvnitř obou pergamenových příklopů - a to uprostřed kruhu - opatřena čtyřmi olejovými lampami, které když se rozsvítí, šíří uprostřed obou pergamenových příklopů

silné světlo. Strana obrácená k zámku je popsána dosti velkými velmi černými písmeny ve třech jazycích. Je-li tedy cizinec přiveden rychle k určitému oknu, spatří zdánlivě na obloze popsany měsíc v úplňku, který drží, jak řečeno, vysoko ve vzduchu padesát silných lidí v šikmé poloze na tyči asi dvanáct sáhů dlouhé, kterou z určitého okna nemůže cizinec postřehnout. - Nuže, jak se ti líbí tento úplněk?“

15) Praví **JIDÁŠ** : „Ach, přestaň, to zabíhá do čisté ošklivosti všeho podvodu - A jakpak je to se zatměním skutečného Slunce?“

16) Praví **BARTOLOMĚJ**: „To se děje určitým umělým výpočtem, podle něhož se dá přesně stanovit doba příštího přirozeného zatmění Slunce, které je, jak mi kdysi jeden vykládal, způsobeno Měsícem, když Měsíc za dne přechází přes Slunce. Jedině na tomto výpočtu je něco, protože náleží skutečně do oblasti lidského čistého vědění a poznání a Esejci se mu naučili od Egyptanů. Co se však týče onoho na počátku prázdného a potom hojnými pokrmy pokrytého stolu, též to spočívá na nejvyšším prostém stroji, který je asi podobně zařízen jako lavice s kostlivci v temné komoře!

17) Hle, tak vypadají zázraky Esejců, z nichž jsi však neviděl ani stý díl a které jsou zcela vhodné, aby přelstily notně každého nezasvěceného i když také jinak ještě seberozumnějšího a zkušeného člověka.

18) Tak je v jednom nejdlehlším koutě velké, velmi vysokými zdmi obehnané zahrady les, v němž cizinec slyší hovořit stromy; v jiné části zahrady hovoří skály a na třetím místě může dokonce slyšet mluvit pramen prýšticí ze země! V jedné z nádrží přes půl sáhu hluboké, vyzděné z kvádrů, je množství krotkých hadů, kteří jsou denně krmeni mlékem. Také tito hadi občas mluví! Na jiném místě zahrady mluví dokonce tráva! - Muselo by se tu mnoho povídat, kdyby se to vše mělo popsat; stačí, řeknu-li ti, že téměř den co den je asi 30-40 cizinců za mnoho zlata a stříbra klamáno!

99. FILOSOFIE ESEJCŮ.

1) (**BARTOLOMĚJ**): „Nejkrásnější je však ještě to, že občas bývají přijímány ke znovuprobuzení také skutečně zemřelé děti bohatých rodičů, při čemž však znovuprobuzený syn anebo dcera nebývají rodičům do roka vráceny a mnohdy ani ne do dvou let. Když po mnohých prosbách a za mnoho zlata a stříbra bývá zemřelý syn přijat do esejského ústavu k probuzení, odebere se takový esejský spasitel ke smutným rodičům a vyptá se dopodrobna na vše stran zemřelého dítěte. Musí být přesně uveden věk, jakož i vše co kdy zemřelé dítě slyšelo, vidělo a čemu se kdy učilo, zda a co rádo jedlo a pilo, jak vypadalo jeho lůžko a obytný pokoj, jaké byly hry a kdo byli přátelé dítěte, co vše se mezi nimi přihodilo a při jakých příležitostech a na kterých místech; zkrátka, nesmí tu být zamlčena ani nejnepatrnější maličkost, - neboť jinak, praví Esejec, nemůže být znovuprobuzení skutečně!“

2) Dobří rodičové to také rádi dopodrobna vypravují a nepochybně se domnívají, že bádající esejský spasitel to skutečně potřebuje k probuzení jejich zemřelého a velmi milovaného dítěte. - Leč Esejec to potřebuje k něčemu zcela jinému!

3) Na hranicích Egypta mají Esejci velký ústav pro výchovu lidí všech možných druhů a podob, pořídí si velmi obratně podoby zemřelého, kterého pak brzy nato pohřbí hezky hluboko do země. S touto podobou jdou pak do svého velkého výchovného ústavu a vyhledají si mezi několika tisíci dětmi každého věku dítě, které je zemřelému nejpodobnější, vezmou je s sebou a vychovávají je pak pečlivě ve všem, co vědí o zemřelém dítěti a přivedou je často zcela tajně na místa, kde zemřelý často pobýval, zvou ponenáhlu do kláštera také jeho přátele a vhodně s nimi seznamují nově probuzeného. Seznamují ho co nejpřesněji se zařízením příštího rodného domu, popisují všechny pokoje, aby se pak mohlo svých rodičů na vše ptát a rodiče měli tím opravdovější radost ze svého syna či dcery. Zkrátka, věc je tak chytře zařízena, aby rodiče neměli ani nejmenší pochybnosti o tom, že syn nebo dcera odevzdání jim ústavem pro kříšení mrtvých jako opět žijící, jsou praví. Ovšem při odevzdávání se nesmírně mnoho platí a to s velkou radostí.

4) Chudým rodičům ovšem téměř nikdy nepřichází takovýto zázrak k dobru; zato však bývají velmi srdečně utěšováni a všelijakými malými lacinými dary posilováni ve víře; že jejich zemřelé dítě vjelo nejkratší cestou do elysia a to pak chudé rodiče také opět radostně naladí.

5) V základě nemají však tito Esejci nikterak špatné životní zásady, neboť praví: „Mezi lidmi

musí být společnost hluboce vzdělaných lidí, která pak má vynakládat vše na oblažování svých bližních, ať už shledává k tomu účelu jakékoliv prostředníky za úplně vhodné. Taková vzdělaná společnost svým dlouholetým učením se, přemýšlením a bádáním shledala, že smrt je poslední linií všech věcí a že po smrti již není v jakékoli formě žádného vědomí a žádného života. Členové společnosti mají pak dostatek filosofie, aby pohrdali životem a dávno jej nepovažovali za nejvyšší statek; aby však vnější lidé byli učiněni šťastnými, musí jim být hlásán ještě dokonalejší život duše po smrti. Aby se jim to však učinilo náležitě pochopitelné, musí se vzít na pomoc zdánlivé zázraky. Čím mimořádněji se mohou provádět, tím jsou účinnější!

6) K tomu je však třeba se strany zasvěcených členů vždy nejhlubší mlčenlivosti a každý má nejpřísnější povinnost varovat se před vnějšími lidmi pravdy více nežli moru; neboť každá pravda činí člověka otrokem smrti. Proto také již Mojžíš ve své Genesis poukázal na tuto okolnost s čistou pravdou v jednom krátkém verši, když pravil: „Budeš-li jít se stromu poznání - což značí tolik jako se stromu pravdy, - tu také zemřeš!“ A tak je tomu s každým člověkem, který všude usiluje o pravdu a pravdě a tedy smrti se vrhá do náruče. Proto také Mojžíš jako zasvěcenec do vši moudrosti a pravdy egyptské kasty kněžské, vytvořil pro Židy ihned stav kněžský, který se - ovšem již zcela zvrhlý - udržel až do této doby.

7) Hlavní zásadou musí však být láska, s níž mají vnější lidé v neměnitelném svazku jako z povinnosti k Bohu žít a proto musí být lidé k vykonávání této ctnosti přísně přidržováni dokonce zákony, které Bůh zjevil. Aby se o tuto ctnost vždy víc a více přičiňovali a hlásané Božství jako přítomné více znázorňovali, musí jim být především co nejsilněji na srdce kladena láska k Bohu a Bůh Sám musí jim být líčen na jedné straně jako dobrý Otec plný nejvyšší lásky, na druhé straně vůči tvrdošijným také jako nejspravedlivější Soudce, který vše dobré podle kázané lásky věčně odměňuje, vše zlé však také jako kázané lásce se přičící časně a věčně trestá; tím lze lidstvo nejsnáze udržet na uzdě a používat k všelikým dobrým a užitečným věcem.

8) Kdyby se však našel člověk, který by začal svým bližním kázat pravdu a jejich pravdu podezírat, pak nechť také ústav vynaloží vše na to, aby takový netvor, který přináší svými naukami pravdy milionům smrt, byl co možno rychle odstraněn anebo ještě lépe, pokud možno získán pro ústav! Neboť pro vnějšího člověka není nic tak nebezpečného, jako jakékoli osvícení v oblasti víry v jednoho Boha a ve věčný život.“

9) Hle, to jsou životní zásady tebou, bratře Jidáši, tak slavně nám předvedených Esejců! Světsky vzato, nelze je příliš hanět, duchovně však, jak nyní máme zcela jiné světlo, jsou nad veškerou míru zavržitelné! Neboť z jejich úst neuslyší nezasvěcený nikdy ani jediné pravdivé slůvko; a chce-li před nimi mluvit pravdu, pak si tím podepisuje jistý ortel smrti!“

10) Praví **JIDÁŠ** zcela hněvivě vypadající: „Ó, jsou to ale bestie! Ne, že tito chlapi jsou takovými mastmi mazaní, tomu bych bez tebe nikdy ani slůvko nevěřil; jelikož nám to však nyní sděluješ ty, jako sám někdejší Esejec, pak tomu věřím! - jakpak jsi se vlastně dostal se zdravou kůží z kláštera?“

11) Praví **BARTOLOMĚJ**: „Dal jsem se úplně zasvětit, složil jsem zkoušky a přišel jsem pak při obstarávání vnější služby sem. A protože jsem požíval v plné míře důvěru, byl jsem ponecháván také venku; tuto výhodu totiž poskytuje klášter velmi rád, protože z toho může mít jen výhody a nikdy nějakou škodu.“

12) Nyní však, jelikož jsem poznal místo lži nejuplněnější pravdu, zůstanu již tím jistěji navždy venku! Ode mne se v klášteře nikdy nedovědí co vím; ale časem ať se dovědí ti, kdož jsou venku, co Esejci v klášteře dělají!“

100. NESNÁZE UČEDNÍKŮ NA MOŘI.

1) Praví **PETR**: „Nyní však již bude třetí noční hlídka (asi 1hodina po půlnoci) a přece se žádné strany nelze na moři objevit loď!“

2) Praví **ONDŘEJ**, který měl velmi bystrý zrak: „Také já nic neobjevuji - ať se dívám jak dívám!“

3) Praví celník **MATOUŠ**: „Kdyby se aspoň utišil ten velmi protivný vítr! Lodníci jsou již zcela vyčerpáni namáhavým veslováním, přesto že jsme jim nyní již několikrát velmi vydatně pomáhali. Jen s veškerým úsilím se můžeme udržet na širém moři. Kdyby se aspoň už začalo šepřit! jitro nám přinese jistě jiný vítr!“

4) Praví **NATANAEL** : „Ptal bych se málo na vše ostatní, jen kdyby přišel za námi Pán, -

ostatně snad by bylo přece jen radno, abychom jeli zpět a šli Ho hledat! Nakonec se snad dostal do rukou sluhů Herodových!?”

5) Praví **ŠIMON**: „Ach, to tak ještě! On, jemuž jsou k službám všechna nebe a všechny živly, - ba i ubozí sluhové Herodovi! Vždyť přece řekl, že až propustí všechn lid, přijde za námi, abychom jeli na druhou stranu před Ním! Co On řekne - je svaté a tedy úplně pravdivé! Dříve nežli při tomto opačném větru dosáhneme druhého břehu, bude již u nás! Neboť kdo dovede přikazovat větrům, ten přijde snadno a rychle přes moře!“

6) Praví **JAN** : „Jsem zcela tvého mínění! Proto důvěřujeme jen všichni pevně v Něho, On nás navěky neopustí! Hledte, při silném větru, který nás trápí už pět hodin, měla by naše vesla zcela špatný vliv na vichřici, kdyby nás na povrchu moře nedržela Jeho moc nad živly! Bez Jeho působení bychom byli již dávno zase tam, odkud jsme vyjeli! Neboť jak velmi dobře pozorují, stojí naše loď jakoby na místě přikována a já myslím, že bychom při velmi pevné víře v Něho mohli zcela dobře zastavit veslování, které lodníky již zcela vyčerpalo; loď se jistě s tohoto místa nehne a Pán nás bude chtít bezpochyby na tomto místě dohonit, jinak bychom byli při této bouři již dávno bůhví kde!“

7) Praví **PETR**: „Ano, ano, máš také zcela pravdu! Také já pozoruji, že nám ten velmi prudký vítr nemůže nikterak uškodit a naše vesla by nemohla být pánem tohoto větru, kdyby nám Jeho božská moc neposkytovala hmatatelně zřejmou pomoc. Řeknu také nyní lodníkům, aby se s veslováním příliš nenamáhal.“

8) **Petr** šel nyní k lodníkům a řekl jim, aby se s veslováním příliš nenamáhal.

9) Avšak lodníci pravili: „Vidíme pobřeží podél pouště která je bílá od pěny; pobřežní příboj musí být mocný! Neudržíme-li se na širém moři až do rána, pak všichni zahyneme!“

10) Praví **PETR** lodníkům: „To bychom nesměli být učedníky vše mocného Pána Ježíše! Ježto však jsme Jeho učedníky, nebude nám moci bouře ani bez stálého marného veslování valně uškodit. - Nemáme již daleko do rána a ve dne se nám bude dařit všem lépe!“

11) Po těchto Petrových slovech přestávají lodníci poněmhu veslovat a pozorují, že se loď i bez jejich veslování udržuje na mořské hladině. A tak začíná také oněch osm lodníků věřit, že je loď udržována na hladině skutečně Mou silou.

101. PETROVA ZKOUŠKA VÍRY.

MAT. 14. 25-33.

1) Za těchto okolností nadešel čas čtvrté noční hlídky. Vítr se poněkud . utišil a bystrozraký Ondřej se díval na všechny strany ještě silně pohyblivé hladiny mořské a tu spatřil člověka, kráčejího po mořských vlnách zcela jako po suché zemi. (Mat.14,25)

2) Tu povolal **ONDŘEJ** bratry, upozornil je na postavu kráčejího po vlnách mořských a pravil: „Bratři, to není dobré znamení, to je mořské strašidlo! Když se ukazují takové bytosti, pak my lodníci nemůžeme očekávat nic dobrého!“ (Mat.14,26)

3) S tímto míněním Ondřejovým všichni ihned souhlasili, ocitli se poté ve veliké bázni a jali se křičet: „Ó, Ježíši, proč jsi nás opustil, že musíme nyní všichni nezachránitelně zahynout!? O, jsi-li ještě někde, rozpomeň se na nás a zachraň nás od jisté záhuby!“

4) Zatím co učedníci ještě takto křičeli a volali o pomoc, přiblížil jsem Se na deset kroků k lodi a oslovil jsem bázní se chvějící takto: „Doufejte, Já to jsem! Nebojte se tedy! (Mat.14,27) - Tu se učedníci utišili.

5) **ONDŘEJ** pravil: „Nebesa, to je Ježíš, náš Pán a Mistr!“

6) **PETR** však ještě poněkud zapochyboval a pravil: „Je-li to On, pak mě musí nechat vstoupit na moře, abych také já jako On vyzkoušel na vodě pevný podklad pro mé nohy!“

7) Praví **ONDŘEJ**: „Budeš mít také odvalu, kdyby tě povolal, abys vystoupil k Němu na zmítající se moře?“

8) Praví **PETR**: „Ovšem! Víím dobře, že zde je moře nejhlubší! Je-li to On, pak se mi nic nestane, - není-li to však On, nýbrž nějaké nás balamutící strašidlo, pak jsme beztoho ztraceni. Sejdu jen na několik okamžiků před vámi dolů na hluboké dno a objednám pro vás všechny příbytek!“

9) Poté šel **PETR** do nejnižšího středu lodi a volal ven ke Mně: „Pane, jsi-li to Ty, poruč mi, abych vyšel k Tobě po vodě!“ (Mat.14,28)

10) Tu jsem pravil **JÁ** k němu: „Vyjdi a přesvědč se!“

11) Tu vystoupil Petr za úzkostlivého křiku bratrů z lodi na vodu.

Když však bratři viděli, že Petr nezahynul, nýbrž šel po vodě zcela tak jako Já, ustoupila od nich veškerá pochybnost a každý věřil, že jsem to já.

12) **PETR** však spěchal, aby přišel ke Mně. (Mat.14,21) Sotva však byl vzdálen ode Mne sedm malých kroků, spatřil jak přicházející silný vítr hnal před sebou vysoké vlny. Proto se prudce ulekl, jal se myslet na to, kterak by ho vysoké vlny mohly přece snad strhnout s sebou, ztratil přitom jen trochu silné víry a zpozoroval, že začal již nad kolena klesat. Tu spustil velmi žalostný křik! „Pane, pomoz mi!“ (Mat.14,30)

13) I přistoupil jsem rychle k němu, vztáhl k němu ruku, vytáhl ho a postavil opět na povrch vody, která ho nyní opět nesla jako předtím, - řekl jsem však poté jemu: „Ó, ty malověrný! Proč jsi pochyboval? (Mat.14,31) Cožpak ještě nevíš, že jedině nepochybná víra je pánem všech živlů?“

14) **PETR** pak pravil: „Pane, odpusť mi! Vždyť vidíš, že jsem stále ještě slabý člověk. To mě tak poděsily vítr a vlny valící se proti nám!“

15) Pravím **JÁ** : „Nuže, už je zase vše dobré! Stojíme nyní u lodi a vstoupíme tedy na ni!“

16) Poté jsme také vstoupili na loď a bouře se okamžitě utišila. (Mat.14,32)

17) **Všichni** učedníci a lodníci spěchali ke Mně, velebili Mě a jednohlasně pravili: „Nyní teprve poznáváme, že jsi vpravdě Syn Boží!“ (Mat.14-33)

18) A můj **JAN** Mě objal, ze všech svých sil Mě laskal a pravil: „Ó, můj Ježíši, že už Tě aspoň zase máme! Nyní je všechna naše bázeň tatam! Jen nás nikdy neopouštěj; neboť strašné je být bez Tebe! Věru na tuto noční jízdu po moři budu celý svůj život vzpomínat! Neboť tolik úzkosti a hrůzy jsem ještě nikdy nezažil! Nyní se může bouře kolem nás veselit jak chce; neboť máme ve svém středu jejího Pána, Který jí dovede přikázat aby mlčela a tato obluda musí být hlasu Všemohoucího poslušná!“

102. PŘÍCHO DO SVOBODNÉHO MĚSTA GENEZARETU.

MAT. 14, 34.

1) Pravím **JÁ** : „Ať už Mě vidíte anebo ne, jsem nicméně u vás, neboť věříte-li Mně, stavíte-li na jménu mém, důvěřujete-li Mně a doufáte-li ve Mě a vpravdě Mě milujete, pak jsem vždy u vás a mezi vámi; kdo však o Mně pochybuje, u toho nejsem - i kdyby Mě viděl po svém boku pevně stát!“

2) Ostatně bratr Bartoloměj učinil velmi dobře, že o chování Esejců otevřel zejména Jidášovi oči. jemu vzejde z toho sice málo spásy; ale zato tím více vám ostatním! Neboť Jidáš si v takových podobných kouscích potají libuje a míní: „Nenaučím-li se zázračnému působení od Ježíše, půjdu k Esejcům!“ - Neboť on je a zůstane lakomcem a deset liber zlata je mu milejší nežli nejnebeštější pravda i s věčným životem! Kdyby mu dnes učinil Herodes nějakou znameňitou nabídku, prozradí a prodá nás všechny! Tato Země ho stěží kdy polepší!

3) Proto pro věčný život člověka není nic tak nebezpečné jako velké poklady tohoto světa! Co však prospěje člověku i kdyby měl poklady celého světa, ale zato na duši své škodu utrpěl? Dříve než se naděje, bude mu jeho duše odňata a vržena do velké temnoty, kde vládne věčné kvílení a skřípění zubů! Co mu tedy potom prospějí všechny jeho poklady?

4) Proto shromažďuj si každý z vás poklady ducha, které rez a mol nebudou moci zničit, pak budete mít velkou hojnost navěky!

5) Hledte, tam dole na dně mořském leží již leckterá naložená loď pohřbena i se svými pány a lodníky! Jaký prospěch mají nyní ti, kdož chtěli utržit na trzích velké peníze? Bouře učinila konec všemu jejich nemravnému počínání a jejich duše byly spolu pohřbeny do propasti!

6) Vy jste však nenaložili na svou loď, které bylo této noci bojovat s velmi prudkou bouří, nic jiného, nežli nezničitelné poklady pro ducha a život z Boha, - a hledte, vichřice nebyla s to ani se vši svou nezkrotnou mocí svrhnout vás do propasti! A proto jsem přišel pěšky přes hučící vlny k vám, abych vám skutkem ukázal, že ten, kdo v sobě chová jediné věčné poklady nebe snadno se povznáší nad veškeré zuřivé bouře a vlny shonu světského, může přes ně pěkně beze škody kráčet a je a zůstane nakonec přece jen pánem nad veškerými nesnáze světa.

7) Když však loď svého života zatíží poklady světskými a nad vlnami jeho světských starostí jej stihne bouře, pak zaniknou oba, loď i lodník! Pochopili jste všichni dobře toto vše, co bylo řečeno?“

8) Práví **všichni**: „Ano Pane, bylo to jasné, velmi srozumitelné a nadmíru pravdivé!“

9) Právím **JÁ** : „Nuže dobře, přeplavíme se tedy do městečka Genezaretu a do malé svobodné zemičky pojmenované podle jejího malého města!“

10) A lodníci spustili vesla a za malou půl hodinu jsme se dostali ku břehu pod městem Genezaretem. (Mat.14,34) Moře však činilo směrem ke Genezaretu velkou zátoku, s níž bylo spojeno sotva deset sáhů širokou mořskou úžinou, proto také tento záliv měl vlastně jméno „jezero Genezaretské“. Na levé šíji jsme pak vystoupili na břeh, protože lodi, které propluly mořskou úžinou do jezera Genezaretského musely zapravit clo. Potom jsme přivázali naši loď k šíji a ponechali na ní jen dva lodníky jako stráž, ostatních šest pak šlo s námi do města, aby tam nakoupili pro svou potřebu chleba, sůl a něco vína; po přestálé noci bylo jim velmi třeba posily.

11) Já jsem jim však to málo, co si nakoupili, požehnal, takže měli všichni několik dní co jíst a pít.

12) V Genezaretu jsem se zdržel několik dní; nebol bylo to svobodné město a nikdo tam nemohl být napaden ani Jerusalemem ani chrámem a rovněž ne Herodesem, poněvadž toto město bylo pod přísnou ochranou Římanů, kteří tam měli také stálou posádku, které bylo veleno z Kafarnaum. Toto není sice v žádném spisu zaznamenáno, protože to bylo příliš nepatrné, avšak přesto všemu tomu bylo přesně tak.

103. PÁN SE SVÝMI (UČEDNÍKY) U HOSPODSKÉHO .EBAHLA.

1) Když jsme přišli do města, zavítali jsme do hospody jednoho počestného muže jménem Ebahl.

2) **EBAHL** nás velmi pohostinně přijal a pravil: „Podle všeho zdání a oděvu jste Galilejci z krajiny genezaretské!?“ My jsme mu přisvědčili a on nám dal ihned přinést chléb, víno a ryby a řekl: „Tři dny a tři noci jste úplně prosti placení! Můžete-li mi však jako Nazarejci podat zprávu o proslulém Spasiteli jménem Ježíš, jenž prý nejvýš podivuhodným způsobem uzdravuje z vše možných nemocí, pak nebudete muset po celý svůj život platit u mě útratu a budete moci jíst a pít podle libosti!“

3) Je-li to s proslulým Ježíšem tak, pak vynaložím vše, abych ho vyhledal a pak ho sem, kráčeje po kolenou vedle něho, přivedl! Neboť naše, jinak dobrá a svobodná zemička má však nicméně také to zlo, že je ustavičně navštěvována všelikými zlými nemocemi. Nejsou to sice nemoci zrovna velmi smrtelné; ale zato tím obtížnější a nelze se jich zbavit!

4) Kdyby tedy bylo možné přivést k nám tohoto Spasitele, Jehova ví, co bych za to dal! Já sám mám značně velkou hospodu plnou nemocných, kteří pro bolesti nemohou cestovat ani o krok dále a mnozí jsou zdaleka; jsou mezi nimi dokonce Egypťané, Peršané a Indové a nemohou odtud. Také leží u mě těžce nemocní farizeové a zákoníci z Jeruzaléma a dva esejští bratři a žádný lékař ani spasitel, pokud jich tu také odevšad bylo, nemohou zdolat jejich nemoc.

5) Opatříte-li mi tedy tohoto Ježíše z Nazaretu anebo budete-li moci aspoň mi říci, kde bych se s ním najisto setkal, budete všichni, jak bylo řečeno, po celý váš život mými hosty!“

6) Právím **JÁ** : „Pročpak jsi neposlal už dávno k Němu posly věda, že se zdržuje v Nazaretu?“

7) Práví **EBAHL** : „To jsem učinil ne jednou, nýbrž už častokrát, avšak neměl jsem nikdy ještě to štěstí, abych uslyšel od vrátivších se poslů: „Nalezli jsme ho!“ Vyprávěli mi o něm sice tisíce podivných věcí, které jim vykládali jiní; ale oni sami neměli ještě nikdy štěstí seznámit se s ním osobně.“

8) Právím **JÁ**: „Nuže, protože vidím, že tě, pokud se týče Spasitele Ježíše, nevede žádná zjištnost, nýbrž že máš opravdu jedině přání poskytnout pomoc trpícím, ať patří ke kterékoliv národnosti - což Mě také sem přivedlo, - pak tedy vez ke své radosti a útěše, že Já jsem právě ten Ježíš, kterého jsi tak často marně hledal a že nemocným v tvé hospodě bude v tomto okamžiku pomozeno! Pošli do hospody své sluhy a zeptej se jich, zda je tam ještě nějaký nemocný!“

9) Tu byl **EBAHL** radostí téměř bez sebe a pravil: „Mistře, jsi-li to ty, pak věřím tvému slovu a nechci se vůbec dále vyptávat; ty to asi jistě jsi a já již předem nemohu Boha dosti chválit a velebit za to, že udělil mému domu tak neočekávaně velké štěstí! Mistře, velký božský Mistře, žádej nyní pro Sebe a Své učedníky cokoliv; neboť nyní jsi úplným pánem v mém domě ty! Vše, co v něm najdeš, musí se podrobit tvé vůli!“

10) Když takto ještě dále mluvil, přišla z jeho velké hospody zpráva, že se těch asi 2000 nemocných pojednou úplně uzdravilo. Musel se tu stát zázrak, jinak by něco takového bylo zho-
la nemožné! Uzdravení brzy sami přijdou a co nejvřeleji slovem i skutkem poděkují pánu hos-
pody!

11) Praví **EBAHL** : „Jděte a řekněte jim, že já předně všeho toho nepotřebuji a že mi také nepřísluší ani nejmenší dík, nýbrž jedině Bohu, jenž přivedl milostivě do naší obce zázračného lékaře! Vyžádejte si od bohatých cizinců mírnou hospodskou odměnu, ale nečiňte nikomu příliš těžkosti! Domáci však ať neplatí!“

12) Po těchto slovech se zpravodajové vzdalují a konají co jim jejich pán přikázal.

13) Poté se **EBAHL** obrací opět ke Mně, padne přede Mnou na kolena a s mnohými slzami velké radosti Mi děkuje za zázračné jeho domu prokázané dobrodiní.

14) Já však ho vyzývám, aby povstal a přivedl Mi své ženy a děti.

15) A on jde, aby vykonal co jsem od něho žádal.

16) Když ke Mně přivedl své dvě ženy a šestnáct dětí, deset mužského a šest ženského pohlaví, pravil (**EBAHL**): „Pohled' na mě, ještě pravého Izraelitu! Jako kdysi Jakob, náš praotec měl za ženy Leu a Rachel a s oběma zplodil děti, tak jsem si také já vzal dvě ženy, které však nejsou sestry a zplodil jsem se starší ženou deset chlapců a s mladší šest děvčátek; avšak jak vidíš, z těch deseti chlapečků jsou nyní již zdatní mužové a jinoši a šest děvčátek dozrálo také již, každá ve věku přes deset let, v panny a mně je 70 let.“

17) Všechny tyto děti jsou vychovány podle Písma a můj nejstarší syn je zákoníkem; není však v žoldu chrámu, nýbrž pouze pro sebe a jednou pro své potomky! Ale také mé ostatní děti jsou v Písmu dokonale zběhlé, znají čistou vůli Boží a jsou vždy přísně drženy k tomu, aby podle ní jednaly. Milují Boha, avšak také se Ho bojí, neboť bázeň Boží je počátek moudrosti. V mém domě se jedná přísně podle pravých výroků moudrosti Ježíše ze Sirachu. - jsi, velký Mistře, spokojen s Mým domácím řádem?“

18) Pravím **JÁ**: „Jak bývalo dosud obyčejem, nelze tvému domácímu řádu nic vytýkat a Já také nikomu nezakazuji, aby měl dvě, tři a také ještě více žen; neboť žena byla stvořena k rozmnožování lidí. Neplodná žena se Bohu nelíbí, ledaže by byla neplodnou od přírody, - což je věcí, za kterou člověk nemůže.“

19) Ale budoucně si již nemá žádný muž brát více žen, nežli jen jednu pannu anebo vdovu, která je ještě plodná; neboť kdyby bývalo vůlí Boží, aby muž měl více žen nežli jednu, pak by byl také již Adamovi stvořil jistě více žen nežli jen jednu. Bůh však chtěl, aby každý muž měl jen jednu ženu a proto také Adamovi dal jen jednu ženu.

20) Že potom lidé od tohoto prvního zákona odpadli - což zvláště u pohanů přešlo často v neřestné zlo, neboť zejména kníže si vzal hned za ženy všechny nejkrásnější panny své země a k tomu si jich ještě také několik přikoupil od cizích knížat - to nebyla vůle Boží, nýbrž vůle smyslných lidí; neboť mnohé z žen takového knížete anebo jiného boháče nebyly ženami pro plození, nýbrž pouhé nevěstky k probouzení zaniklého mužství a jeho chlípnosti. Žádný člověk nežije však již úplně v Božím řádu, nezachová-li prvý původní zákon Boží!“

21) Á., něco zcela jiného je, kdyby byla žena neplodná, jako tomu bylo u Rachel; tu si pak může muž vzít také druhou ženu a v ní si probudit potomky. Ale u tebe je nicméně vše v pořádku; měl jsi vždy spravedlivou mysl, která je Bohu libá a tak jsi spravedlivý před Bohem a před lidmi, jinak bych byl do tvého domu nepřišel!“

104. PÁN ŽEHNÁ RODINĚ EBAHLOVĚ A KÁRÁ ESEJCE.

1) Poté jsem žehnal dětem a oběma ženám jako ženě jedné, neboť obě byly jedné myslí a jednoho srdce a nikdy se spolu nehádaly a nehašteřily. Po tomto požehnání jsem obě ženy a šestnáct dětí propustil a řekl Ebahlovi: „Můžeš mít opravdovou radost ze svých dětí; neboť není mezi nimi ani jedno zkaženo ani duchovně, ani přirozeně. Všechny oplývají zdravím a mají ještě úplně křišťálově čistá srdce, plná zbožnosti a poslušnosti a obě tvé ženy vypadají ještě zcela mladistvě! Na tvůj dům nemá asi chorobný vzduch této krajiny žádný vliv!“

2) Praví **EBAHL** : „Ano, domorodcům jsou vzduch a voda zcela neškodné, - avšak ne tak cizincům; neboť když se tu někdo, často i jen dva dny zdrží, onemocní tak těžce, že nezřídka nemůže celý rok opustit lůžko! Přestál-li jednou nemoc, může zde poté prodlévat dokud chce, - a zůstává zdravý.“

3) Nicméně je to přece jen pro tuto krajinu soužen!! Neboť dostaneme jen těžko dělníky a cizí cestující, nemají-li zvláštní obchody, vyhýbají se této krajině jako zdechlině a z těch kdož přicházejí v naléhavých záležitostech, zůstane jich u nás jistě přes polovic nemocných. Tak leží také dobře dvě třetiny římských vojáků nemocných a žádný lékař nemůže zdolat jejich nemoc! Teprve po roce, často také teprve po dvou letech se opět sami sebou uzdraví a zůstávají zdraví.

4) Zvláštní však je, že tu nedostanou nikdy dva jednu a tutéž nemoc! jeden dostane zimnici, druhý vyrážku, třetí průjem, čtvrtý pichlavý kašel a tak každý dostane něco jiného a žádný lékař pak neví, co si má s nemocnými počít. A tak je v našem malém kraji velké množství lidí postižených všelikými nemocemi a nikomu tu nelze- pomoci. Úmrtnost je sice při tom všem nepatrná, ale zato nadále tím větší počet stále trpících.

5) Snad by ti bylo také možné, abys vyléčil všechny tyto nemoci a pak mi udal pro celý kraj lék, jehož správným používáním by se lidé mohli uchránit před zlem nemocí této krajiny?“

6) Pravím **JÁ** : „Ježto Se zde beztoho zdržím několik dní, dozví se zajisté nemocní v kraji těmito uzdravenými, že jsem zde. Těm, kteří přijdou, bude také pomozeno, - ti však, kteří nepřijdou, uzdraveni nebudou; neboť v celém kraji není nikdo tak těžce nemocen, aby nemohl vykonat cestu sem!“

7) Práví **EB AHL** : „Kdyby ti to, božský Mistře, bylo vhod, vyslal bych také posly do celého kraje!“

8) Pravím **JÁ** : „To nemusíš, všude se to zavčas dozví!“

9) Hned nato přicházejí mnozí uzdravení, mezi nimi též fariseové a zákoníci z Jerusalemu a dva bratři Esejští, aby Mi vzdali díky za uzdravení a pokud možno se ode Mne naučili vědět, kterak je Mi možné pouhým slovem okamžitě uzdravit nemocné.

10) **JÁ** jsem však s nimi mnoho řečí nenadělal, nýbrž řekl jsem pouze: „Co bádáte? Vaší záležitostí je tento svět a jeho pro vás jediné drahocenná hmota; zde však jde o čisté duchovno! Vy jste však ještě nikdy nepochopili co je hmota, jak tedy chcete pochopit, co je čisté duchovno? A zejména vy, Esejci, kteří svým vyznavačům hlásáte Boha a zmrtvýchvstání a konáte s mnohými výlohami podivné věci, abyste tím získávali stoupence pro svou slepou nauku! Vaší zásadou jest: „Lidé musí být při dobré vůli klamáni a obelháváni, chceme-li je učinit šťastnými; neboť pravda usmrcuje blahobyt lidí na této Zemi!“

11) Slouží-li vám však za základ k oblažování lidí lež, kterak můžete nyní chtít slyšet ode Mne pravdu? Vám chybí k poznání Království. Božího na Zemi vše a jste ti nejposlednější, ačkoliv chcete být nejprvnější! Věru, zůstanete-li jakými jste, nebudete mít navěky podíl na Království Božím!

12) Co vám prospěje vaše dobrá vůle činit lidi podvodem a lží pozemsky šťastnými, když tím však usmrcujete duše slepých?

13) Mně slouží za základ (k oblažování lidí; vyd.) zásada: za všechnu cenu těla a všeho jeho štěstí zachránit duši a připravit jí pravý věčný život!

14) Jak vám však bude na onom světě, kde se vašimi soudci stanou ti, které jste podváděli!? Vy sice ovšem nevěříte, že tomu tak bude; leč bude tomu tak, jak jsem vám to nyní řekl.

15) Nevěříte-li však již Mým slovům, věřte tedy aspoň Mým skutkům, které konám a které přede Mnou nikdy žádný člověk nekonal!

16) Jsou-li však Mé skutky čisté a pravdivé a vydávají-li svědectví o Mých slovech, pak budou zajisté pravdivá i Má slova!?

17) Nikdo vám nemůže říci, jak to vypadá v Indii, leč jen ten, kdo tam byl a přišel odtamtud sem k vám; tak také vám nemůže nikdo podat zprávu o onom světě nežli jen ten, jenž přišel odtamtud sem k vám - a ten jsem Já!

18) Kdo věří Mým slovům, bude mít život věčný; kdo však nevěří, přejde do věčné smrti! Má slova nejsou totiž jako slova člověka tohoto světa; jsou život a dávají život tomu, kdo je přijímá do svého srdce a poté jedná podle hlasu těchto slova jejich všeoživujícího Ducha!

19) Vaše slova však, která hlásáte lidu vy, Esejci, jsou pouhá lež a klam, protože sami nevěříte tomu, čemu učíte! Neboť vy máte dvojí nauku: jednu pro lid a jednu zcela jinou pro sebe, o níž mezi sebou říkáte, že je pravá, avšak lid nesmí o ní nic slyšet, aby byl v domnělé lži klidný a šťastný.

20) Avšak Já pravím vám, že jste ve své domnělé lži nicméně dali lidu více pravdy nežli sobě samým! Neboť co vy považujete za pravdu, je celá lež, čemu však lid učíte, je lež jen poloviční; proto jste také byli Bohem trpěni.

21. Budoucně však uče pravdě a sami jí pevně věřte, pak budete na vinici Boží sluhy hodnými odměny; avšak se lží a s podvodem musíte na všechny časy ustoupit a nikdy je již nepoužívat, jinak na vás přijde v nejbližší době neblahý soud!"

22) Praví oba **ESEJCI** : „Mistře, poznáváme dobře, že jsi mluvil správně - a co se týče nás dvou, vynaložíme vše možné, abychom v naší velké společnosti zjednali průchod tvým slovům; ale ručit nemůžeme za nic! Naši bratři nikterak nejsou nelidští, při zavřených dveřích může každý již také zcela svobodně mluvit a bývá rád vyslechnut, - ale zda má to, co se takto mluvilo, nějaký účinek, je jiná otázka! Ale budeme oba mluvit a jsme předem ujištěni, že budeme bez okolků s největší pozorností vyslechnuti!“

23) Praví **JÁ** : „Čiňte vy své a také Bůh neopomene učinit Své! Přijměte úplnou pravdu a tato pravda vás navěky osvobodí!“

24) Praví oba **ESEJCI** : „Pane a Mistře, dovol nám, abychom se zde tak dlouho zdrželi, jak dlouho se zde zdržíš ty!“

25) Praví **JÁ** : „Jste svobodni a můžete zde zůstat jak dlouho chcete!“

105. PÁN A ŘÍMSKÝ SETNÍK.

1) S touto odpovědí byli oba spokojeni a Ebahl přišel a pozval Mne a Mé učedníky k obědu, který dal v hojné míře pro nás připravit; mimo jeho rodinu nesměl se ho zúčastnit žádný cizí host. Toto však neslo nelibě několik farizeů, neboť v jejich povaze bylo být všude první a každým se nechat pozdravovat a uctívat. Byli sice velmi dobře hoštěni v jiné jídelně, nicméně však nebyli spokojeni, jelikož shledali, že Ebahl věnoval mnohem více pozornost Mně nežli jim. Také se po jídle dotazovali jednoho posluhovače, zda domácí pán považoval jejich společnost za příliš nepatrnou, že je nenechal obědovat u svého stolu.

2) Avšak **posluhovač** byl chytrý a pravil: „Pán musel se zázračným lékařem leccos projednat ohledně nemocných a proto s ním chtěl být sám!“

3) Praví **farizeové a zákoníci** : „Cožpak nevíš ty, ani tvůj pán, že v domě, kam jsme zavítali my, musí nám být odkryta všechna tajemství? Vždyť jsme to my, kteří vás očišťujeme když jste se znečistili a také vás uzdravujeme, jste-li zlými nemocemi zužováni!“

4) Praví **posluhovač** : „Jste-li tací ochránci, proč jste tedy nemohli pomoci sobě? Kdyby sem nebyl snad náhodou větrem zahnán zázračný Lékař z Nazaretu, nebylo by vás vaše prudké trhání v údech žádným způsobem opustilo; jen jeho zázračné síle máte co děkovat, že zde v této jídelně sedíte úplně zdraví! Kdo však je s to něco takového, tomu přece přináleží před vámi všeliké vyznamenání!“

5) Na tuto zcela pádnou odpověď posluhovače neřikají farizeové a zákoníci již ani slovo a spokojují se, avšak nikoli ze srdce, nýbrž z jakési nucené potřeby.

6) K večeru přijde pak z městských domů a z jejich nejbližšího okolí přes sto lidí postižených všelikými nemocemi a prosí Mě, abych je uzdravil; a Já vyjdu ven mezi ně a všechny je pouze slovem uzdravím.

7) Všichni uzdravení chválí pak a velebí Boha, Který dal člověku takovou moc a jdou veselí a zdraví domů.

8) K večeru přichází však také setník, jenž v tomto místě velel vojákům a prosil Mne, zda bych také nepomohl mnohým nemocným vojákům.

9) A **JÁ** jsem mu pravil: „Jdi, staniž se podle tvé víry!“

10) A zmíněný setník odešel do ležení a shledal, že žádný z vojáků již není nějak nemocen. I vrátil se radostně opět ke Mně a chtěl Mne odměnit zlatem a stříbrem.

11) **JÁ** jsem však toto vše odmítl a řekl setníkovi: „Příteli, za poklady tohoto světa neuzdravuji nikoho, nýbrž jen za poklady z nebes; a jimi jsou předně živá víra a za druhé pravá nezištná láska k Bohu a k bližnímu, ať je stavu jakéhokoliv!“

12) Miluj své podřízené jakoby to byli tvoji vlastní bratři a nebuď na ně příliš tvrdý, tak se Mi odměníš nejlépe! Zlato a stříbro však, které jsi Mi chtěl dát, dej Ebahlovi; neboť jeho hospoda ho mnoho stojí a je dobré, že se udržuje.

13) Bylo by však vůbec dobré, kdybyste vy Římané místo mnohých modlářských chrámů zřizovali napříště útulky pro chudé; neboť vaši bohové ze dřeva, kovu a kamene jsou mrtvé tvory, dělané lidskýma rukama; a můžete po léta před nimi na kolenou ležet, přece nebudou s to vám; pomoci, protože jsou mrtví. Zaopatřujete-li však mnohé chudé, nemocné, neduživé, mrzáky, chromé, slepé a hluché v dobře zařízených útulcích a snažíte-li se nemocným zjednat uzdravení, shlédne ten jeden pravý živý Bůh na vaše dobré skutky a bude vám za to mnohonásobně žehnat; avšak vaši mrtví bohové nebudou vám za dobro, které konáte, žehnat, ani za zlo vás trestat.

14) A tak snažíte-li se ve své říši udržovat právo a pořádek, musíte se chápat meče a kopí! Tu konáte pak se zbraněmi v ruce jen to, co by za vás učinil Bůh, kdybyste Ho poznávali a Jeho přikázání zachovávali!“

106. SVĚTSKÁ ZKUŠENOST ŘÍMSKÉHO SETNÍKA.

1) Práví **setník**: „Milý příteli, poznávám dobře, že mluvíš pravdu a že by tomu mělo být tak, jak jsi nyní velmi moudře a laskavě řekl; leč svět lidí je velmi mocný proud, proti němuž se dá velmi těžko plavat. Kdo se o to již někde pokusil, byl mocnými jeho víry pohlcen. Něco takového se může stát jen na malých klidných místech, kam tento proud svou pustošící mocí nesahá; kdo by se vrhl doprostřed proudu, je ztracen!

2) Takto můžeš, milý příteli, mluvit pěkně pravdu v klidné obci, jejíž lidé jsou měkcí a povolní a ještě se nenadýchali luxusního morového dechu velkého světa; ale jdi do Říma, do Athén, do Jerusalemu a nejsi-li úplný Bůh, pak co nejdříve ochutnáš veškerou ostrost meče mocných Země jako Jan z Betabary, kterého dal mocný Herodes ve vězení setnout.

3) Hle, tento Jan byl přece jistě muž, který převelice vzdálen každého světského zisku, v nejvyšším možném sebezapírání se strhující silou výmluvnosti říkal lidem do očí holou pravdu a tisícové přijali jeho skutečně zápalen božského ducha naplněnou nauku, konali ze svobodné vůle pokání a obraceli se k dobru! Když však asi přede dvěma měsíci opustil, jak se mi vyprávělo, Betabaru a začal kázat a křtít u velkého Jordánu v blízkosti Jerusalemu, tu se ho již za několik málo dní zmocnili Herodesovi drábové a uvrhli jej do vězení, kam smělo po zapravení určité taxy přijít jen několik jeho zámožných učedníků několikrát před jeho stěmím, o němž jsem obdržel zprávu před několika dny. Nyní mohou ovšem jeho učedníci od něho přijatou nauku zcela potají sdělovat svým známým a příbuzným a ti to zase svým dětem; je však velkou otázkou, zda se po několika stech letech jeho nauka udrží tak, jak vyšla z jeho úst!

4) Naše římská bohověda má jistě navlas stejný původ jako nauka Židů; staví také jen na jedné Prabytosti, které jsou dokonce všichni bohové bez rozdílu poddám! Mythos dal této bytosti různá jména; Řekové ji nazývají dosud neznámým Bohem bohů, Římané ji nazývají Fatum, kterému je poddána každá jiná moc.

5) Pohled na nynější bohovědu Řeků a Římanů a neshledáš nic jiného, nežli pro myslícího člověka nejvyšší titěrné, bezvýznamné báje a pohádky, snesené někdy ze všech koutů lidských ctností, většinou však z lidských vášní, slabostí a neřestí; a to se jako boží nauka vnucuje lidem ohněm a mečem! Udělej to tedy jinak, je-li ti možno! S mé strany se ti jistě nebude nic klást do cesty!

6) Nejkrásnější příklad ti však dává tvá mojžíšská Boží nauka sama! Čti Mojžíše, podívej se potom na chrám a řekni mi, zda je tu ještě jediný háček staré nauky moudrosti! Bůh nám dal na poušti u Rudého moře s hory Sinai za blesku a hromu chvějícímu se lidu vpravdě prospěšné zákony na kamenných deskách a upevnil starý svazek mezi Ním a Svým národem; ti, kdož se odvážili odpadnout, byli okamžitě všelikými zly, ano i smrtí potrestáni! Ale k čemu vše to bylo dobré? Ptej se nyní do ošklivosti zabihačích chrámových mystérií a ona ti podají nejvyšší makavé důkazy nicotnosti!

7) Kde je zázračná archa úmluvy, nad níž spočíval Bůh v podobě ohnivého sloupu? Ano, naftový plamen můžeš uvidět, jsi-li Říman a obětuješ-li za to chrámu trochu zlata a stříbra; ale po zázračné arše úmluvy není již ani stopa!

8) Proto podle mého nerozhodujícího názoru není po žádné Boží nauce a po žádném Zjevení nic; může být svým vznikem sebečistší, v rukou lidí se až příliš brzy tak přetvoří, že se původnímu Zjevení právě tak málo podobá, jako se stoletý stařec podobá sobě, když byl novorozeným dítětem! Doba a rozmanité vášně a potřeby lidí proměňují to nejčistší v nejnečistější; a

jako velký, nikdy nepřemožitelný svědek k potvrzení této pravdy stojí před námi dějiny všech dob a národů, které nemůže nikdo popřít!

9) Slyš dále, příteli: ačkoliv bych se nikdy tak dalece nepřeceňoval, abych se domníval, že bych ti mohl dělat učitele, přece jen myslím - nepřihlížeje k tvé jistě nejhlubší znalosti skrytých sil přírodních - že v lepším lidském směru přece jen také něčemu trochu rozumím a radím ti, jako jistě tobě podobný lidumil, abys se varoval více nežli nejhoršího moru obcí, v nichž je lidstvo již příliš až do nejhlubšího základu života zkažené, jinak tvé spásonosné nohy nebudou dlouho po půdě zemské kráčet!

10) Nedůvěřuj farizeům, zákoníkům tvé vlastní Boží nauky a zřídka vstupuj do krajin, nad nimiž uplatňuje své lenní panství Herodes, tak budeš moci ubohému lidstvu ještě dlouho prokazovat dobro; jestliže se však tomu všemu vystavíš, budeš žet až příliš brzy sdílet tvrdý osud Janův! Neboť já jsem v takovém postavení, že od základu vím, jak nepopsatelně špatní jsou nyní lidé vlastního světa! Vezmi dnes meč z ruky vlády Říma a zruš tísnivé zákony a příštího dne uvidíš lidi mezi sebou hospodařit hůře nežli velké stádo tygrů, medvědů, vlků a hyen! Mužové se stanou ďábly a ženy liticemi!“

107. PÁN DÁVÁ SETNÍKOVI POKYNY O SVÉ BYTOSTI A O SVÉM POSLÁNÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Ty jsi Mi opravdu milý muž a přítel a co jsi říkal, je bohužel až příliš pravdivé; kdybych byl takový člověk jako jsou lidé na Zemi, následoval bych také bez okolků tvou radu, neboť v tvých prsou bije poctivé mužné srdce; ale já jsem zcela jiný člověk a zcela jiná bytost, nežli za jakou Mne považuješ! Hleď, Mě musí poslouchat všechny mocnosti nebes a této Země; a nemám se tedy čeho obávat. Na Mně bude sice trpce a bolestně vyplněno Písmo, ne však podle vůle tohoto světa, nýbrž podle vůle Otce v nebi, jenž však nyní je ve Mně jako jsem já v Něm od věčnosti! Ale proto Má moc nad nebem a Zemí ani v nejmenším škodu neutrpí. Neboť kdybych chtěl, byla by tato Země v nejrychlejším okamžiku přeměněna v nicotný prach i se vším co je, co dýchá, co žije a se hýbe v ní a na ní; jelikož však Mou zásadou je „zachování“, proto se tak neděje!

2) Může se stát, že budu z hněvu a nejmýšlivější závistivé žárlivosti chrámu obžalován jako pobuřovatel lidu a rouhač a potom přibit na kříž; ale to vše Mou moc nezlomí a Mé nauce to až na konec tohoto světa ani v nejmenším neuškodí.

3) Časem sice vlastní světské lidi učiní z Mé nauky větším dílem totéž, co učinili Egypťané, Řekové a Římané z prvotní nauky, kterou obdrželi Adam a jeho první potomci; ale vedle takového modlářství budou tu ještě mnozí, kteří budou mít Mou nauku a Mou moc a znovu a tak čistou ji udrží jako nyní přichází z Mých úst a tím také budou stále mít a vlastnit moc, která jim bude propůjčena dočasně a na onom světě navěky žijou vírou v Mé slovo! já jsem tedy také Pán a proto se žádného pána a žádných jeho zákonů nebojím!“

4) Praví **setník**: „Příteli, tu je málo slovy mnoho řečeno! Podle toho, co jsi zde vykonal, mohlo by se téměř uvěřit, že by ti mohlo být něco takového možné, ačkoliv mi podobná uzdravení, - jenže ne v tak přerostlé míře - nejsou zcela cizí; neboť je známou věcí, že mimořádné věci mají rozhodný vliv na tělesné i duševní zdraví člověka, podle toho jaký je jeho temperament. Tak například velké uleknutí vrátilo již hluchoněmemu sluch a řeč! Mohl bych ti vyprávět mnoho podobných případů, - ale je na to málo času.“

5) Chci ti tím však jen ve vsí stručnosti říci, že tvůj způsob uzdravování, jakkoliv je tak neobvyklý a jakkoliv nás také zavazuje k mnohému díku, přece jen mi nemůže zjednat úplné přesvědčení, že by ti proto žádná jiná moc nebes a světa nemohla v ničem uškodit! Nechci ti upírat možnost, - vždyť u Boha jsou prý všechny věci možné; ale příteli, je velká propast mezi možností a skutečností! Až tě poznám důkladněji, snad se také stanu ve víře pevnější.

6) Ale nyní tě, nejmilejší, nejdražší příteli prosím, abys mi mou snad příliš osobivou řeč neměl za zlé; neboť mluvil jsem jen jak tomu rozumím, ne snad ze zlého, nýbrž jistě z dobrého srdce! Nyní mě však volají úřední záležitosti, které musím vyřídit; zítra však jsem Ti celý den k službám!“

7) Pravím **JÁ** : „Chceš-li zůstat, můžeš také zůstat; neboť tvá služba je v tvém jménu vyřízena!“

8) Praví setník: „Už se sice dosti setmělo; bez Měsíce by byla již noc; budu však ihned opět zde, - jen musím napřed ještě odskočit do ležení a podívat se, zda jsou noční strážé řádně rozděleny a postaveny.“

9) S těmito slovy opouští setník rychle pokoj a Ebahl ho chválí jako velitele jakých je málo a že Genezaret si může považovat za velké štěstí, že má takového dobrého, ve všech věcech zkušeného, spravedlivého a ve svém oboru nejvyššího moudrého vojenského představeného.

10) Pravím **JÁ** : „To je však k velké hanbě mnohých Židů, majících slovo Boží a přikázání Boží a jejichž celé srdce je nicméně plné lži a podvodu, plné svárů, hněvu, cizoložství a všeho smilstva. Proto se také stane, že Davidem zaslíbená říše bude podle výpovědi Danielovy Židům odňata a dána pohanům a že potomci syna Hagary budou vládnout nad potomky Izákovými, ačkoliv všechna spása za nynější doby vzhází nad celou Zemí z kmene Juda.“

11) Praví **EBAHL** : „Mistře, ty jsi jako Lékař lepší nežli jako prorok! Nemohu však stále ještě pochopit, proč proroci vesměs bez výjimky vypovídali vždy jen špatné, nikdy však nic dobrého! Musí tomu tak být, anebo se proroci domnívají, že udrží svou záhadnou vážnost jen tím, když nebudou lidem zvěstovat nic jiného nežli jeden Boží trest za druhým?“

12) Milý, vznešený Mistře, z Tvých řečí jsem vyrozuměl, že jsi vedle zázračného Lékaře ještě něco jiného, totiž prorok podobný jednomu ze čtyř proroků a mohl bys mně tedy trochu poučit o zvláštní činnosti proroků! Jak řečeno, mně byli proroci vždy záhadou a proto bych rád od tebe slyšel o nich něco podrobnějšího!“

108. POMĚR PROROKA K BOHU A K LIDEM.

1) Pravím **JÁ** : „Prorok je právě tak zcela prostý, přirozený, všemi slabostmi zatížený člověk jako ty; ale ježto má rozumné srdce, v němž nemůže zapustit pevné kořeny ani hněv, ani pomsta, ani nepřázeň, ani pýcha, ani cizoložství a všeliké smilstvo, očišťuje tedy božský duch jeho srdce od rozmanitých škváru světa; a je-li srdce takto očištěno, pak do takového srdce vlévá božský duch světlo z nebes.“

2) Protože prorok snadno poznává, že to světlo projevující se vždy jasně slyšitelnými slovy je z nebí, může takto hotový prorok hlasem svých úst jen opakovat co v srdci jasně a zřetelně slyší a pak již v dokonalé prorocké míře prorokuje!

3) Je-li tu třeba, bývá vůle prorokova Bohem pobádána, aby mluvil k lidu a rovněž před ním konal to, co slyší v srdci, - a to je pak opravdové prorokování aneb věštění a je to právě tak dobře čisté Boží slovo, jako kdyby mluvil bezprostředně Svými ústy k lidem Bůh Sám.

4) Proto však takový prorok nemá před Bohem ani o vlas více cenu, nežli každý jiný člověk, jemuž zcela chybí tento dar; neboť prorok musí pak ze své nejvlastnější vůle rovněž konati to, co jeho srdcem a ústy řekl lidem Duch Boží, jinak přijde na něho tak dobře soud jako na každého jiného, kdo vůli Boha slyší, ale nejedná podle ní - a prorok je pak hůře na tom nežli jiný člověk. Když je nějakému jinému člověku ve slabosti a noci jeho duše těžké uvěřit co k němu prorok mluví, bude podroben menšímu soudu, protože nemohl uvěřit co k němu prorok mluvil; ale pro proroka samého není žádná omluva a rovněž také ne pro toho, kdo uvěřil a nicméně z lásky ke světu a k jeho pokladům nekonal co mu bylo prorokem přikázáno konat.

5) Leč odměna proroka bude jednou větší nežli odměna jiného člověka; neboť prorok musí vždy sedmkrát tolik nést nežli každý jiný člověk. Všichni, k nimž prorok mluvil, budou mu na onom světě, dobří jako zlí vydáni a on je bude ve jménu Mém soudit z každého slova, které k nim marně mluvil!

6) Kdo však přijímá pravého proroka ve jménu Mém a ve jménu proroka samého a zaopatřuje ho a je jeho přítelem, tomu se jednou také dostane odměny proroka; neboť na onom světě bude služebník proroků stát na stejném stupni vedle proroka a bude tedy soudit duchy podřízené proroku a vládnout povždy nad nimi a jeho říše nebude věčně nikdy konce!

7) Běda však těm, kteří opustí proroka kvůli světu, anebo ho dokonce tu a tam a v tom a onom podezírají! A ještě více běda těm, kteří proroka pronásledují; neboť oni stěží věčně kdy uží Boha! Kdo však vloží ruku na proroka, bude věčným ohněm v nejspodnějším pekle potrestán! Neboť srdce prorokovo je Boží a jeho ústa jsou Boží a rovněž i jeho ruce, nohy, oči a uši! Kde je prorok, tam je také Bůh; proto máte vstupovat do jeho příbytku s hlubokou úctou, neboť místo kde stojí je svaté. To má být zachovááno v srdci ne sice kvůli proroku, jenž je člověk, nýbrž kvůli Bohu, Jenž mluví a svědčí v srdci proroka.

8) Že však pravý prorok hlásá světu soud za soudem, to má svůj důvod zcela prostě v tom, že Bůh probouzí proroka jen tehdy, když svět na Boha zapomněl a vrhl se do všelikých nepravostí světa!

9) Řekni Mi, Ebahle, zda je ti nyní podstata pravého proroka jasná!"

10) Praví **EBAHL** : „Úplně, můj nadmíru vysoce vážený Mistře! Ty jsi podle toho jistě také prorok!?"

11) Pravím **JÁ** : „Já nejsem prorok; neboť psáno jest: „Z Galileje nepovstane žádný prorok!“ Já jsem více nežli prorok! Neboť v Mých prsou přebývá právě týž Duch, Který mluvil a od nyníška ještě mnohem více bude mluvit ústy proroků. Neboť ti, kteří budou budoucně v plné míře nosit v srdci Mé jméno, budou také mít v sobě prorockého ducha! Rozumíš tomu?"

12) Praví **EBAHL** : „Pane a Mistře! Zdá se mi, že tak jako ty, nemůže žádný obyčejný člověk mluvit! Za tebou vězí Někdo jiný, kterého tvůj šat a tvá kůže skrývá našim očím!“

109. PROROCI JAKO BOŽÍ VYSLANCI A JEJICH ROZDÍL OD BYTOSTI PÁNĚ.

1) Zatím co se Ebahl, jemuž již začíná vzházet jiné světlo, ještě takto dále dohaduje, vrací se také již setník a s radostí a obdivem vypravuje, jak našel vše v nejlepším pořádku a jak se jeho podvelitelé divili, když podle jejich výpovědi přišel podruhé a ptal se, zda je vše v pořádku, ač přece před půlhodinou sám vše co nejlépe opatřil a uspořádal! On se však vytočil z toho tím, že předstíral, že tímto provádí jen moudrou dodatečnou revizi, s čímž pak také byli všichni bez dalšího dotazování úplně spokojeni.

2) Mne se však poté nejdříve zvědavě dotazoval, kdo vlastně byl to jeho druhé já, které místo něho tak chvalitebně vykonalo jeho práci.

3) Pravím **JÁ** : „Vždyť jsem ti přece předtím řekl, že jsou Mi všechny mocnosti nebes a síly této Země v každém okamžiku k službám; ty jsi tomu však nemohl uvěřit! Nyní tedy snad uvěříš, že Já Se věčně nemám co smrti bát a že jsem také Pánem, Který má co mluvit a rozkazovat!"

4) Praví **setník**: „Ano, Pane a Mistře, ty musíš být Bůh! A naše římská bohověda se mi zrovna nejvíce již tak pohádková jako dříve; vždyť nyní mám na tobě nejživější přesvědčení, že někdy přece jen bůh své nebe opustil a na chvíli se hned v té a hned v jiné podobě smrtelným dětem ukázal a všelijakými duchovními a pozemskými poklady je obohatil, aby smrtelníci obdělávali jinak pustou Zemi tak, aby byla jednou také sídlem pro nesmrtelné bohy! - Mám pravdu anebo ne?"

5) Pravím **JÁ**: „To není nic jiného nežli marnivě prázdné básnění, které zní sice pohansky něžně, ale neobsahuje ani jiskérku pravdy, jak jí rozumíš.

6) Ah, rozumíš-li však „zemí“ poznatky a vůli lidí, pak bys mohl mít pravdu aspoň ve způsobu pravdě dobře odpovídajícímu; ale bohové, kteří nikdy a nikde nejsou, nikdy nikde na půdu zemskou nevstoupili. Lidé, jejichž ústy mluvil k lidem Země Duch Boží a jejichž vůlí se staly velmi často dokonce velmi mnohé zázraky, nebyli bohové, nýbrž proroci o sobě tak dobře lidé jako ty a zemřeli také tělem, - ale duší a duchem ovšem nikoli.

7) Ve Mně však vstoupil Duch Boží nyní poprvé na tuto Zemi! Je to týž Duch, o němž často a často ve svých čistých viděních prorokovali všichni praotci, všichni staří mudrci a všichni proroci.“

8) Zatím co jsem však toto mluvil k užaslému setníku, vstoupil do pokoje sluha a říkal, že venku pod širým nebem čeká již zase mnoho nemocných na pomoc a zda bych jim pomohl.

9) **JÁ** pravím sluhovi: „jdi tedy ven a řekni jim, aby se klidně vrátili do svého domova!"

10) A sluha odkvapil co nejrychleji ven a nemálo užasl, spatřiv všechny, kteří předtím před prahem domu bědovali a naříkali, jaré, čilé a veselé, chválící Boha, sem tam pospolu se procházející. Teprve za chvíli řekl uzdraveným co jsem mu přikázal říci, - a uzdravení odešli do svých domovů.

11) Potom se ještě as dvě hodiny mluvilo, že s tím, co se mluvilo již při dřívějším uzdravení bylo jednoho a téhož ducha, pročež se to zde může klidně přejít. Za hovoru jsme požili chléb a víno a poté jsme šli spát.

110. POŽEHNANÁ LOUKA. PROCHÁZKA PO MOŘI.

1) Příštího dne již záhy zrána bylo celé prostranství (před domem) opět zcela zaplněno velikými nemocnými.

2) **Ebahl** přišel ke Mně a prosil Mě, abych mu pomohl; neboť nemocní zaujali prostranství před jeho domem tak, že žádný člověk nemůže již vcházet ani vycházet. Také již uviděl venku setníka, který by byl rád vešel do domu, leč množstvím hustě k sobě seřazených nemocných nemohl proniknout!

3) I odebral jsem Se na zápraží, zvedl ruce nad nemocnými - a všichni pojednou byli uzdraveni, radostí křičeli a chválili a velebili Boha na výsostech, Jenž dal takovou moc člověku!

4) Přikázal jsem jim však aby mlčeli, odebrali se domů a budoucně se vystříhali hříchu! Všichni uposlechli a odebrali se domů.

5) **JÁ** jsem však poté řekl Ebahlovi: „Kdyby sem ještě během dne přišli někteří hledat pomoc, ať se neutáboří na silnici, nýbrž na velké louce za silnicí, tam jim bude pomozeno; těm však, kdo by se utábořili na otevřené silnici, pomozeno nebude!“ - Poté jsem požehnal louku, načež každý nemocný, který na ni vstoupil byl ihned uzdraven.

6) Toho dne přišlo pak ze všech měst, městeček a vesnic několik set nemocných a nebylo mezi nimi jediného, jenž by nebyl uzdraven.

7) Oba Esejci otvírali oči od hodiny k hodině čím dál víc a někteří farizeové a zákoníci se také od hodiny k hodině stále více zlobili, ježto jejich vážnost se od hodiny k hodině zmenšovala až na nulu; neboť nebyli již vůbec na nic dotazováni a Ebahlovi lidé dávali jim tu a tam dokonce opět na srozuměnou, že jsou v domě nyní úplně zbyteční a že by se mohli, ježto je krásné počasí, odebrat do Jerusalemu. - Oni však tuto radu nepřijali, nýbrž zůstali zde.

8) Za chvíli přistoupil jeden z farizeů ke Mně a tázal se Mne, zda tato louka podrží tuto vlastnost nadále.

9) Privil jsem **JÁ** : „Jen po dnešní den do západu slunce!“

10) Praví **farizeus** : „Pročpak ne navždy?“

11) Pravím **JÁ** : „Protože jsou jistí lidé, kteří by tuto louku co nejdříve a co nejvýše ohradili a pak by požadovali mnoho zlata a stříbra od těch, kteří by chtěli být zdraví; a ježto tomu nechci, zůstane tato louka léčivou jen do večera, neboť nával lidí je příliš veliký. - Zítra, kdy jich sem kvůli uzdravení přijde málo, budou uzdraveni svou vírou a důvěrou!“

12) Po tomto vysvětlení se tazatelé plni zloby obrátili ke Mně zády a po celý den se Mě již na nic netázali; zato se tím horlivěji Mnou obírali oba Esejci.

13) Proto se setník na Esejce již zlobil a byl by jim rád řekl, že si se Mnou již dostatečně pohovořili; leč kvůli Mně se nicméně vši mocí zdržoval.

14) Odpoledne jsem však odkázal oba Esejce na Matouše a ostatní Mé učedníky, mezi nimiž našli brzy Bartoloměje a měli z něho velkou radost, neboť byl to jak známo též Esejec. S učedníky hovořili pak oba až do půlnoci o Mých naukách, o Mých skutcích a o Mé božské Bytosti.

15) Odpoledne jsem pak učinil se setníkem, s Ebahlem a s jeho rodinou vycházku k moři, kde osm lodníků obstarávalo loď a jelikož byla tu a tam již poněkud poškozena, velmi dobře a se vši pílí ji spravovali. Když jsme k nim přišli, měli velkou radost a vyprávěli setníkovi, jak jsem šel po vodě. Tento zjev nevycházel totiž oněm osmi vůbec z hlavy a z mysli.

16) Když to setník uslyšel, tázal se Mne, jak je to možné.

17) A **JÁ** jsem mu řekl: „Vždyť jsem ti včera vyprávěl, jaké mocnosti jsou Mi poddány a musí Mi sloužit! Jak se Mne můžeš potom tázat? Ostatně, odvážíš-li se postavit své nohy na vodu a budu-li chtít, budeš i ty moci po ní kráčet, dokud Já budu chtít! Je-li vám všem libo, učiníme ihned zkoušku! Nesmíte však mít žádnou pochybnost, nýbrž musíte Mne zcela srdnatě a zmužile následovat!“

18) Praví **setník**: „To by bylo vše v pořádku, jen kdyby moře nebylo hned zde u břehu tak hluboké! Největší hloubka odtud dolů jde hned kolmo do téměř nezbadatelné hlubiny! Kdyby se člověku prvý krok snad nezdařil, - ocitl by se dole, kde řádí velcí mloci a salamandři!“

19) „Malověrný“, řekl jsem **JÁ** „copak ty myslíš, že bych Si troufal být tak smělý, kdybych nevěděl kdo jsem a kdo vše musí být Mé vůli podroben? - Kdo z vás má odvahu a víru, následuj Mne!“

20) Poté jsem vstoupil na hladinu moře, - a ona Mne nesla jako pevná země. Tak jsem kráčel deset kroků od břehu, obrátil jsem Se a zval společnost, aby přišla ke Mně; ale netroufali si.

21) Tu jsem zavolaal nejmladší dvanáctiletou dcerušku Ebahlovu a dívinka dostala odvalu a postavila s počátku jednu nohu zcela ostražitě na vodu. Když se však přesvědčila, že voda neustoupila, nýbrž poskytovala noze tak dobře oporu jako kamenitá půda, začala ihned zcela čile ke Mně poskakovat a měla velikou radost z toho, že ji voda nese!

22) Po děvčeti to zkusili pak také ostatní až na setníka a všichni se cítili velmi dobře a čilí na vodní nyní ovšem velmi klidné hladině.

23) **Setník** se Mne tázal pln úžasu a nyní již zpola zmužile: „jakpak by se šlo potom, kdyby přišla bouře?“

24) Pravím **JÁ** : „Pojď a přesvědč se!“

25) Konečně se pokusil také setník dát jednu nohu na vodu a přesvědčiv se, že voda neustoupí, postavil na ni zcela opatrně i druhou nohu, šel se zatajeným dechem, velmi se nadnášeje deset kroků ke Mně a byl celý šťastný, že stál u Mne na půdě, na kterou takto nikdy nevstoupil.

26) **JÁ** jsem pak pravil: „Nuže, ježto jste přesvědčeni, že těm, kdož pevně věří, je také voda pevnou půdou, budeme tedy pokračovat v naší vycházce!“

27) Setník by se byl sice raději vrátil na pevnou půdu břehu; ale šest nadmíru čilých dcer Ebahlových dodalo mu svým veselým pobíháním odvalu, takže pak také on kráčel s námi asi 5000 kroků daleko na dosti již vysoké moře.

28) Vtom se však zvedl dosti prudký vítr a začal hnát mohutné vlny. Všem začalo být úzko a setník Mne prosil, abych Se obrátil.

29) **JÁ** jsem však řekl : Neboj se! Vždyť vlny přicházejí jen proto, aby tě přesvědčily, že také ony i s větrem, který je žene, musí Mne poslouchat.“

30) Ale po chvíli, když přicházely vlny stále mocnější, obrátil se setník a běžel seč byl s to, dosáhl brzy zcela v dobrém stavu břeh a po několika horečných otřesech těla byl nadmíru rád, že má pod nohama opět neprůhlednou pevnou půdu. - My pak jsme se hned poté také vrátili a přišli k užaslému setníku.

111. O PRAVÉ MODLITBĚ.

1) Když jsme byli opět všichni na břehu, pravil setník: „Pane, nyní mám až příliš mnoho důkazů, že jsi buď nejvyšší Bůh sám anebo jeho syn; neboť to nesvede žádný smrtelník!“

2) Poté padli všichni přede Mnou na kolena a chtěli se ke Mně modlit.

3) **JÁ** jsem je však vyzval, aby povstali se země a řekl jsem jim: „Poslyšte, toho všeho Bůh a Já nepotřebuji, nýbrž ta jediné pravá modlitba záleží v upřímné lásce k Bohu, Otci v nebi a rovněž k bližním, kteří jsou vaši nejbližší. Každá jiná modlitba nemá před Bohem žádnou cenu a také ne přede Mnou.“

4) Bůh také nikdy lidi neučil aby Ho uctívali rtoma a srdce přitom měli chladné. Protože se však Samuel před lidem hlasitě modlil, rovněž i někteří proroci a protože David pěl Pánu Bohu své žalmy a Šalomoun svou velepíseň, přišel tak lid k prázdné retní modlitbě a k chladným obětem.

5) Ale před Bohem je takové modlení a obětování ošklivostí! Kdo se nedovede pomodlit v srdci, ať se raději vůbec nemodlí, aby se před Bohem nepřístojně netvářil! Nohy, ruce, oči, uši a rty nedal Bůh člověku, aby se jimi snad marnivě a naprázdno modlil, nýbrž jediné srdce!

6) Ale nicméně se může každý člověk také nohama, rukama, očima, ušima a rtoma modlit; a to nohama: když jde k chudým a přináší jim pomoc a útěchu; rukama: když uchopí nuzného pod paží; očima: vidí-li rád chudé; ušima: když rád účinně slovu božím naslouchá a před prosbami chudých si uši nezacpává; a nakonec rtoma: když si rád s chudými, opuštěnými, vdovami a sirotky utěšlivě porozpráví a když za vězně podle své moci a síly rád ztratí dobré slůvko u těch, kteří tyto nebožáky často nevinně vězní, aby je propustili.

7) Také rtoma se člověk modlí, když poučuje nevědomé a přemlouvá je k pravé víře, k pravému poznání Boha a k všelikým užitečným ctnostem. To vše je pak také Bohu nejvýš libá modlitba.

8) Víte-li však nyní to, pak také jednejte podle toho - a nebudete mít nikdy nedostatek požehnání Božího! Neboť to potom znamená: k Bohu v duchu a ve vší pravdě se modlit.

9) Je sice psáno, že člověk se má bez ustání modlit, nechce-li upadnout do pokušení; jak ti-těrné a úplně bláznovské by však bylo, kdyby Bůh od lidí žádal neustálou retní modlitbu! To by

pak museli lidé, chtějíce se zalíbit Bohu, dnem i nocí neustále na kolenou klečct a jako ptáci ve vzduchu nepřetržitě štěbetat prázdné retní modlitby bez srdce a beze smyslu! Kdy potom by však mohli vyřizovat nutnou práci? jste-li však rukama, nohama, očima, ušima a rtoma neustále činni a milujete-li ve svých srdcích vždy Boha a své chudé bližní, tehdy se modlíte v pravdě a skutku bez ustání k Bohu, Který vám za to také bude vždy žehnat a jednou na onom světě vám za to dá nejblaženější život věčný! Rozuměli jste tomu všemu dobře?“

10) Praví **všichni**: „Ano, Pane a Mistře, to je tak jasné a pravdivé jako jasné a pravdivé je tu světlo slunce a budeme všichni jednat podle toho!“

11) Pravím **JÁ** : „Dobře tedy, Moji milí přátelé a nyní pojďme opět domů do města!“

12) Osm sluhů vyzval však Ebahl, aby někteří z nich šli s sebou, že jim dá k jejich obživě chléb, víno ryby a ovoce. - I vydalo se jich ihned šest na cestu a Ebahl je hojně vším zásobil.

112. DOMÁCÍ KÁZEŇ A LÁSKA

1) Když jsme přišli domů, chtěly děti také zůstat v Mé společnosti.

2) Jelikož však **EB AHL** zachovával přísnou domácí kázeň, odmítl to, zejména děvčatům a oběma ženám řka: „Nyní jste toho viděly, zakusily a slyšely dosti; podržte to a jedněte podle toho a požehnání vás nemine, jak vám to také venku na moři oznámil Pán Sám. Teď však jděte opět po své práci!“

3) Děvčata a obě matky se s lítostným srdcem omlouvají a ubírají se do svých pokojů, jichž měl dům Ebahlův mnoho; byl to největší dům v celém Genezaretu.

4) **JÁ** však jsem pravil poté Ebahlovi: „Příteli, pročpak jsi je vyloučil? Hle, je sice správné zachovávat u dětí přísnou a řádnou domácí kázeň a velmi chvalitebné je chránit děvčata před světem; ale hled' zde, kde jsem Já, tam není nebezpečím hrozící svět, nýbrž jen nejvyš' požehnané nebe a to nemáš svým dětičkám odpírat!“

5) Když to **EB AHL** ode Mne uslyšel, řekl: „Ó, nejsou-li Tobě obtížné, pak je sem hned zase přiveď! Ale mé děti rády zevlují a žvatlají a proto jsem je vykázal, aby Ti nebyly obtížné.“

6) Tu pravím **JÁ** „Co by bylo na světě mimo velkou zlomyslnost lidí, aby Mi to mohlo být obtížné? - Jdi a přiveď je všechny opět sem!“

7) Ebahl šel a přivedl je všechny opět ke Mně a nejmladší děvčátko přisedlo si honem ke Mně a jalo se Mě hladit a laskat.

8) **Ebahl** jí to však vytkl řka, že je to nezpůsobné.

9) **JÁ** však jsem mu pravil! „Příteli, nech jí to; neboť ona si zvolila tu nejlepší stránku! Pravím tobě a vám všem: „Kdo ke Mně nepřijde jako toto děvčátko, ten cestu do Království Božího nenajde! Toto děvčátko ji však již našlo! S láskou a to s nejvřelejší láskou musíte ke Mně přicházet, chcete-li sklízet život věčný.“

10) Toto děvčátko dokazuje ve skutku co cítí v srdci; vy však máte moudré řeči, ale studené srdce! Copak vás ještě nenapadlo kdo Já bych mohl být a také skutečně jsem?“

11) Tu se všichni vrhnou na kolena a **EB AHL** uchopí Mé nohy, zulíbá je a po chvíli praví úctou celý zmatený: „Pane, cítil jsem to již dávno, jenže mi k tomu chyběla odvaha!“

12) Pravím **JÁ** : „Pak tedy netrestej dívenku, která vám všem dodala odvahu, že jste přišli ke Mně na vodu! A zde vám opět dodala odvahu, abyste Mne milovali! Ó, tato dívenka je Mi však také nadmíru milá! Ona již má, co vy musíte ještě hledat a co tak snadno ještě hned nenajdete. Usilujte však o pravou živoucí lásku k Bohu a k bližnímu, tak budete mít hojnost milosti a požehnání!“

13) Praví **setník**: „Pane, já jsem mimo ke své ženě a k svým několika dětem, které jsou .v Římě, nepocítil nikdy k nikomu lásku a jednal jsem však vždy poctivě podle práva a spravedlnosti. Zákon jsem neuplatňoval nikdy podle jeho přísnosti, nýbrž vždy spíše podle jeho mírnosti a vyšel jsem přitom vždy dobře. Nyní však cítím, že můžeme lidi milovat a z lásky jim dobro prokazovat, to jest můžeme i chtít podle síly a možnosti popřávat lidem to, co uznáváme za správné a nutné vůči sobě samým - a to je láska k bližnímu.“

14) Nuže, milujeme-li takto bližního, pak milujeme tím také již Boha; uvážíme-li však při lásce k Bohu, že Bůh Sám je zajisté první a nejdokonalejší láska a jedině na základě ní stvořil smyslový a duchovní svět, pak tato jasná myšlenka musí ve stvořeném člověku nutně probudit nejvyšší lásku k Bohu, Tvůrci a člověk pak již nemůže jinak nežli Boha jako nejlaskavějšího Tvůrce všech věcí, nadevšecko ze všech sil, které ho oživují, milovat.

15) Jelikož nyní po všem tom, co jsem u Tebe po dva dny viděl a slyšel, beze vší pochybnosti předpokládám, že jsi buď Prativůrce Sám, anebo jistě Jeho Syn od věčnosti a že Se nám zde na Zemi ukazuješ v naší podobě a učíš nás Boha a Tebe poznávat, pak je tedy nutný toho důsledek, že také já Tě musím nadevšecko milovat. I když také nemám odvalu laskat Tě jako tato opravdu přeněžná dívenka, nicméně objímám Tě však v srdci a velebím Tě nadevšecko! A myslím, že je to také tak dobře.“

16) Pravím **JÁ** : Tak je to zcela dobře; ale lépe je, vzrůstá-li láska jako u této dívenky! - Pohleďte jen na ni, zda se láskou ne Mně přímo nerozpáluje!“

113. PRAVÁ CHVÁLA A NEBEZPEČÍ PŘI CHVÁLENÍ.

1) Práví **nejstarší sestra**, kterou začala poněkud soužit žárliivost: „Jara byla již odjakživa velmi zamilovávající se přirozenosti a hned se zamilovala do všeho s čím se setkala; jaký div, že se k smrti zamilovala do tak krásného muže, jakým jsi ty?! To věru není nikterak tak velké životní umění! To bych já také dovedla; ale co by mi to prospělo, když si tě nadobro zamilovaná Jara nyní zcela pro sebe zabrala?“

2) Pravím **JÁ**: „Slyš, žárlivá sestro, kdybys kdy byla měla ve svém srdci pravou lásku, nyní bys tak nemluvila! Jelikož jsi však pro svou rozmazlenost nikdy do srdce nedostala pravou lásku, nemůžeš také mluvit jinak, nežli jak právě nyní mluvíš.“

3) Hleď, Jara miluje - a netáže se, zda bude opět milována! Přítel a nepřítel jsou jí stejní; je celá blažená, že jen může vše objímat láskou. Myslet jen na to, zda také ona bude milována, nepřišlo jí ještě nikdy na mysl; miluje tebe a všechny své sourozence, jakož i své rodiče více, nežli ji milují oni! Ve vaší lásce je však tou poslední, což jí ještě nikdy v její velké lásce k vám do rozpaků nepřivádělo! Hleď, tomu se říká opravdu milovat!

4) Miluješ-li ty, chceš být zato desetkrát více milována! A neodpovídá-li se takto na tvou lásku, jsi plna nevole a všelikého podezírání ve svém srdci plném sebelásky!

5) Pohleď naproti tomu na milou Jaru, zda ona kdy činila jakýkoliv nárok na jakkoli uzpůsobenou lásku za lásku! Z toho důvodu může Mne tedy nyní také milovat, jak jen její srdce dovede! Vždyť jedině kvůli ní jsem přišel sem a kvůli ní zde prodlím ještě několik dní; a tak máte všichni tomuto děvčátku co děkovat, že jsem přišel sem a uzdravil vaše nemocné, jakož i celé to místo a že ještě budoucně uzdravím některé nemocné.

6) Kam totiž přicházím Já, tam vyhledávám to nejnižší a nejvíce utlačované! Avšak všechno, co je před očima světa velké a vysoce vážené, je před Bohem ošklivostí! Proto se snažte být takovými, jako je milá Jara, tak Mi budete rovněž tak blízcí jako je nyní ona duchovně i tělesně, časně a jednou navěky!

7) Chválíte-li však někoho, pak chvalte toho, jenž chválu opravdu zasluhuje! Stává-li se však pochválený na chválu ješitný, pak ho již nechvalte; neboť ješitnost je símě pýchy a pýcha je z ducha satanova!“

8) Práví **EB AHL** „Ale Pane, když Ty tak velice vyznamenáváš mou Jaru před jejími ostatními sourozenci, není se co obávat, že se stane ješitnou?“

9) Pravím **JÁ** : „Jen se o to nestarej! Kdo jednou Mne obejmul, od toho každá ješitnost navěky ustoupila! Jaro, řekni Mi, zda se považuješ nyní za lepší nežli jsou všichni tvoji sourozenci, protože tě mám tak výjimečně rád!“

10) Práví **JARA** zcela nesměle: „Ó Pane, Ty můj jedině milovaný, zato nemohu a mé sestry také ne! Chtěla bych však, abys miloval mých pět sester více nežli mě; neboť jsou mnohem krásnější a mnohem moudřejší nežli já. Mne přece nazývali vždy ošklivou a hloupou, což jsem si však také zcela zasloužila; neboť tak krásná jistě nejsem jako ony, - no a hloupá jsem skutečně také. Ale vždyť jsem ještě mladá a až budu tak stará jako ony, budu již také moudřejší!“

11) Ó, já nedám na své milé sestry dopustit; neboť učí mě všelikým užitečným věcem a mají mne všechny velmi rády; avšak já je také miluji ze všech svých duševních i tělesných sil. Pane, musíš také k nim být dobrý! Neboť hle, cítím hned silnou bolest srdce, vidím-li své sourozence pro něco zarmoucené; tu bych hned dala vše zato, jen aby se moji milí sourozenci mohli náležitě veselit a radovat!

12) Nemohu vidět žádného smutného a nešťastného; raději bych všechen smutek a všechno neštěstí vzala na sebe, jen aby se všichni nešťastní a truchlící mohli radovat a veselit! Proto

buď, můj nejmilejší Pane Ježíši, také k mým sestrám stejně tak dobrý jako ke mně; neboť také ony toho zasluhují!“

13) Pravím **JÁ** : „Ano - tobě, Má nejmilejší Jaro, nemohu ovšem nic odmítnout! Tvé sestry nyní však také již poznávají, proč tě mám tolik rád a budou-li se ti ve svých srdcích úplně rovnat, budu je mít také tak rád jako tebe; proto buď zcela bez starostí!

14) Neboť hle, právě tak jako ty nemůžeš vidět žádného nešťastného a truchlícího bez přání mu pomoci, tak je také u Mě - jenže v mnohem větší míře - přání a s ním všemohoucí pevná vůle každému člověku pro čas i věčnost pomoci!

15) Ztracené hledat, nemocné uzdravovat a vše, co je tu uvězněno, vysvobozovat, toť Můj zájem, Můj úmysl a Má vůle; nicméně však má také být každému člověku neporušitelně ponechána jeho nejsvobodnější vůle. - Řekni Mi, Má nejmilejší Jaro, zda se ti zcela dobře můj úmysl nelíbí!?“

114. JARA O SVÝCH RŮZNÝCH ZKUŠENOSTECH PŘI MODLITBĚ.

1) Praví má lidumilná vůle, nemohu-li pomoci? já mohu jen, jde-li o malé věci prosit rodiče, aby **JARA**: „Ó, jak by se mi nelíbilo? Já bych to také tak dělala, kdybych to jen dovedla! Leč co mi prospívá poskytl pomoc chudým a nouzí trpícím a tu jsem byla téměř ještě vždy vyslyšena, - ovšem mnohdy jsem byla také trochu vypláchnuta za to, že mám tak hloupé měkké srdce; avšak nad tím jsem se nikdy netrápila, jen když bylo chudému pomozeno.

2) S prosbou k Bohu, všemohoucímu Pánu, se mi však ne vždy tak dobře dařilo! Neboť tu jsem se také často modlila; a když jsem se již domnívala, že Bůh mou prosbu jistě vyslyší a pak jsem šla, abych se podívala, zda má dětská modlitba něco pomohla - nebylo tu nic! Vše bylo ještě při starém zlu.

3) Potom jsem šla ovšem zase ke svému otci a ptala se ho, proč je všemohoucí Bůh mnohdy tak velice nahluchlý!

4) Tu mi pravil otec, že Bůh ví, proč tomu či onomu posílá ke spáse jeho duše delší utrpení a vyměřuje velmi dobře čas, jak dlouho má ten či onen pykat; a tu potom nepomáhá žádná zvláštní modlitba, leč by se taktový hříšník rychle úplně obrátil! A hle, tím jsem byla klidnější; ale proto jsem se proseb za chudé nevzdala.

5) Mnohdy mě však také milý velký Bůh rychle vyslyšel a tu jsem však měla ovšem také nanejvýš velikou radost! Vždyť v tomto světě není pro soucitné srdce zajisté větší blaženosti nežli se dovědět, že velký Bůh vyslyší dokonce modlitbu téměř ještě nedospělé dívky!

6) A že jsi Ty, Ó Pane, přišel k nám, to mi připadá také téměř tak, jakoby byl velký Bůh mou modlitbu vyslyšel! Všichni jsme totiž slyšeli od mnohých lidí, kteří sem přišli, že v Nazaretě a okolí koná jistý tesař Ježíš mimořádně velká, ano neslýchaná uzdravování nemocných, ano oživuje dokonce i mrtvé; slepí prý viděli, zcela hluší nabyli úplně sluch a němí opět řeč, chromí a mrzáci se opět a zcela narovnali, - krátce, není prý vůbec nemoc, kterou by okamžitě nevyléčili!

7) Z počátku jsme to považovali za bajku; když k nám však vždy opět přicházeli lidé, dokonce tací, kteří byli Ježíšem zázračně uzdraveni, tu jsme začali věřit, že tomu skutečně tak bude.

8) Tu mne uchvátila převeliká láska k tomuto muži, jemuž je toto možné a prosila jsem pak denně milého Boha tak zbožně a důvěryplně, jak mi to jen bylo možné, aby Tě přivedl Svou všemohoucností k nám!

9) Když se proslechlo že jsi přišel, ach, nelze vypovědět, jakou blaženost jsem pocítila! Ó, jak bych Ti byla ráda, kdybych jen měla odvalu, padla kolem krku! Ale kvůli rodičům a sourozencům jsem musela učinit svému srdci velké násilí. Dnes však nadešla pro mne nevýslovně šťastná chvíle, že mohu sedět u Tebe, Mistra a Pána, Kterého nadevší míru miluji již od té doby, kdy jsem o Něm uslyšela prvé slovo.

10) Ó, nyní jsi zde, mám Tebe a - ó, jaká nevýslovná blaženost! Smím Tě milovat a jsem také Tebou milována! Ó, nyní by jistě ani nejdokonalejší andělé v nebi nemohli být blaženější, nežli jsem já! - Ale nesmíš nás nyní také nikdy opustit; neboť tu bych musela zemřít z příliš velkého smutku!“

11) Pravím **JÁ**: „Ne, ne, ty Mé srdce, tebe věčně nikdy neopustím! Také ti pravím, že smrti ani neužiješ, ani nepocítíš; Moji andělé tě jednou z tohoto světa odnesou a přinesou tě ke Mně, svému Otci od věčnosti! Neboť hleď, Moje nejmilejší Jaro, Ten k Němuž jsi se o Můj příchod

sem tak srdečně modlila, sedí nyní v Mé osobě u tebe a miluje tě veškerým čistě nejvyšším božským plamenem všech nebí a měla jsi pravdu říkouc, že jsi blaženější, nežli nejdokonalejší andělé všech nebes! - Pozvedni oči a uvidíš, že je tomu tak, jak jsem ti to nyní pravil!“

115. JARA ZŘÍ NEBE OTEVŘENÉ.

1) Tu pozvedne nejmilejší **JARA** své krásné, jak obloha modré oči k nebesům a zří jako proměněná, plna nejvyššího vzrušení do hlubin nebes otevřených jejím očím. Teprve za dosti dlouhou chvíli začíná nebesky čistým a něžným hlasem spíše koktat nežli mluvit: „Ach, ach, ach, ó, Ty, velký přesvatý Bože! Jaké to nesmírné nepopsatelně úchvatné věci nyní vidím! Nekonečně velká nebesa jsou naplněna nejblaženějšími anděly! Ó, jak musí být neskonale blažení! Leč ubohá Jara je nicméně blaženější! Neboť prázdný je věčný trůn ve velkém středu nekonečně rozsáhlých nebes, kolem něhož na slunečně jasných oblacích kleče nesčetné zástupy andělů a bezustání volají: „Svatý je Ten, jehož trůn zde stojí! Ó, radujte se, vy věčnosti, On brzy dokoná na Zemi nikdy nepopsatelné velké dílo a přijde a zaujme tento trůn slávy Boží!“ je prázdný; Ten však, Který jediný má věčné právo sedět na něm, sedí nyní jako člověk zde u ubohé Jary! Ó, chvalte a velejte Ho; neboť jeho je ten věčný trůn vši božské moci a slávy!“

2) Po těchto slovech klesne na Má prsa, když jí bylo opět vidění vzato a praví: „Ó, Ty veliký, jedině svatý! Neodpuzuj mne ubohou slabou Jaru, že se osměluji přes všechno to, co jsem nyní viděla, stále více Tě milovat! Ale já nemohu přece zato, že Tě mé srdce stále více miluje!“

3) Pravím **JÁ** „Ano, ty Mé srdéčko, hle, Já jsem ti ukázal Svou slávu a Své Království, protože chci, abys Mě ještě vždy víc a více milovala! Proto Mě jen dosyta miluj; neboť taková láska ti neuškodí!“

4) Poté Mě Jara sevře oběma rukama a tiskne Mě co nejpevněji na své srdce a **JÁ** pravím okolo stojícím, úžasem zcela oněmělým: „Pohledte a vezměte si všichni z toho příklad! Tato teprve dvanáctiletá dívenka osvědčuje Mi lásku s jakou jsem Se ještě nesetkal v celé Izraeli; kdo Mne však miluje tak jako ona, tomu také dám, že bude pak v hojnosti mít co svět ještě neměl a Izrael nikdy nepocítil a neokusil!“

5) Po tomto nadmíru povznášejícím výjevu, který trval dobrou hodinu, přišli sluhové Ebahlovi a tázali se, zda by nebylo na čase přinésti večeři.

6) Praví **EBAHL** : „Je-li to našemu Pánu Ježíši vhod, pak ji přineste!“

7) Pravím **JÁ** : „Přineste co máte! Neboť láska dává a požívá a také já chci požívat co jsem dal! Avšak Můj nejmilejší pokrm je zde tato dívenka; neboť dává Mi, co Mi ještě věčnost nedala a také dáti nemohla!“

8) A sluhové odešli, aby přinesli připravená jídla. Ale hrozně užasli, když tu z jejich připravených jídel již nebylo nic, zato však spíž byla plna nejlepších a nejvzácnějších pokrmů, nejušlechtilějšího ovoce a nejlepšího vína. Brzy se vrátili a s obdivuplnou horlivostí vyprávěli, co vše se v kuchyni přihodilo, zatím co oni se zde dotazovali; i tázali se dále, zda mají přinést ta nová jídla, či zda mají začít čerstvě vařit.

9) **JÁ** pravím: „Přineste sem co je ve spíži; neboť dnes jste vy všichni Mými hosty! Mým učedníkům, dvěma Esejcům a farizeům byla však vámi připravená jídla již podána. Nerušte je; neboť mají dnes ve jménu Mému ještě velkou práci, která bude velmi vyžadovat jejich síly až do půlnoci.“ - Poté šli sluhové pro stravu nebeskou.

10) **EBAHL a setník** však s přeradostnou myslí pravili: „Pane, nyní se podobným zjevům již naprosto nedivíme, neboť až příliš jasně poznáváme, že Ty jsi Pán, jemuž žádná věc není nemožná! Nám nezbyvá nic jiného, nežli jedna velká otázka: „Čím jsme si, Pane, zasloužili takové milosti?“ Ale nyní již přichází pokrmy z nebes! Po jídle si o tom promluvíme více!“

11) Na stůl se kladou pokrmy, vzdávají se díky a všichni se na Můj pokyn statečně pouští do jídla a pití. A setník praví, že takové vpravdě nebesky chutnající pokrmy ještě nikdy nejedl a tak vzácné víno dosud nikdy nepil. Krátce, dobrou chuť jídel nemohou všichni dost vynachválit a začnou Mě a dobrého Otce v nebi hlasitě velebit.

116. NAUKY JEŽÍŠOVY SE MAJÍ STÁT MAJETKEM VŠEOBECNÝM.

1) **JÁ** jim však pravím: „Blaze vám všem, že věříte, že Syn člověka vyšel od Otce v nebesích a že přišel do tohoto světa, aby pozdvihl padlé a vysvobodil zajaté! Dejte si však všichni

dobrý pozor, abyste o tom všem, co jste nyní jako zvláštní znamení ode Mne viděli, nikomu nic nesdělovali; neboť bylo by to dvojí zlo!

2) Polovina těch, kteří by to slyšeli, by se pohoršovali, slyšenému by nejen nevěřili, nýbrž ještě by vás k tomu prohlásili za blázny a všude by vás zle pomlouvali; neboť jeden slepý je ve své zuřivosti nebezpečnější nežli sto vidoucích. Druhá polovina by naproti tomu přijímala vaše výpovědi příliš lehkověrně a v jednání by si konečně dávala i taková pouta, že by poté již nebyla schopna naprosto žádného svobodného jednání. A toto by znamenalo usmrcovat svobodného člověka!

3) Nauky, které jste slyšeli, sdělte však svým přátelům a známým; neboť Má slova jsou věčná pravda, která jedině může osvobodit každého člověka, který je vnímá, učiní si je životní směrnicí a tím poznává, že je to věčná pravda z Boha, která je, byla a vždy bude podstatou a věčným životem každého člověka, majícím tuto pravdu živoucně v sobě.

4) Budou však žel mnozí, kteří nebudou chtít tuto pravdu slyšet ani přijmout, budou ji pronásledovat, jakoby to byl nepřítel. A jiní opět z bázně před mocnými této Země budou se jí vyhýbat, jakoby to byl smrtelný mor. Ale ti, kteří to budou dělat, věčný život v sobě nedosáhnou, nýbrž jejich údělem bude věčná smrt!

5) Kdo miluje život těla a snaží se jej za každou cenu zachovat, ten s životem těla brzy končícím ztratí také věčný život duše! Kdo však uniká životu těla, získá věčný život duše! - Toto si dobře zapamatujte! Kdo by se však chtěl ještě na něco tázat, taž se! Já mu odpovím.“

6) Praví **setník**: „Pane a Mistře, na co dalšího se Tě máme tázat!? Kdo jsi, to víme a cítíme! Co máme činit víme také a uznáváme také nutnost toho! Také víme a hluboce v sobě pociťujeme, že máš život věčný a že jej můžeš dát a také dáš každému člověku, žije-li a jedná podle Tvého slova! Vědět více nebylo by však pro nás lidi třeba a to tím spíše, že ostatně ve Tvém jménu můžeme - jak mě jeden z Tvých učedníků živě ujistil - v živé víře dokonce uzdravovat nemocné!

7) Za takovou neočekávanou a navěky nezaslouženou milost a slitování jsme Ti povinni věčným díkem a dáváme Ti nejvěrnější ujištění, že jsi Sobě v našich díkem naplněných srdcích zbudoval věčný památník, který moc pekla a bouře všech časů nikdy nezahradí! - A tak myslím, jelikož již nastala dosti pozdní noc, abychom šli nyní odpočívat. Ale nenaléhám na to a pro svou osobu se musím ještě jednou podívat, co je s mým mužstvem.“

8) Pravím **JÁ** : „Zanech toho! Neboť vše je jako včera v nejlepším pořádku! Já však budu dnes ještě až přes půlnoc bdít; a přesvědčíte se, že naše bdění nebude nadarmo. Ještě dnes přijdou cestující z Jerusalemu a mezi nimi fariseové a zákoníci a bude nám s nimi leccos prodávát.“

9) Praví **EBAHL** : „Ó, to je velmi osudné; ti by mohli zcela dobře zůstat kde jsou. Tací hosté jsou mi vždy nejvýš nepříjemní; neboť jeden z nich vyžaduje tolik pozornosti, jako sto jiných cizinců, kteří si své zaopatření zaplatí, kdežto oni chtějí mít vše zdarma a nakonec nejsou s ničím spokojeni, zejména jsou-li od chrámu vysláni dokazatelně úředně! Ach, Pane, tu jsi mi věru nic potěšitelného neřekl! - Ej, ej! Jakpak se nyní na to připravit?“

10) Pravím **JÁ** „Nestarej se! Spižírny a sklep jsou plny; o noční lůžka pro stovky lidí je v tomto domě také již dávno postaráno a více netřeba. jsou z Jerusalemu vysláni kvůli Mně do Nazaretu; jelikož Mě však najdou zde, do Nazaretu nepůjdou. Zítra se budete všichni jimi pohoršovat; já jim však naleji čisté víno, takže s hněvem a zlostí opustí ještě zítra toto místo!“

11) Praví **EBAHL** : „Potom však budeme mít na krku ďábla! Neboť potom vydají v chrámu o nás hanebné svědectví!“

12) Pravím **JÁ** : „Bude o to postaráno, aby doma mnoho nemluvili!“ Po tomto Mém vysvětlení nastává přestávka, za které se všichni v místnosti přítomní chovali zcela tiše a klidně jsouc zaměstnáni jedině v srdci.

117. K EBAHLOVI PŘICHÁZEJÍ NEMOCNÍ HOSTÉ Z JERUZALÉMA A JEJICH POSLÁ- Ni.

MAT. 14, 35.

1) Po několika okamžicích nastalo však před domem živo. Bylo slyšet hlasy všelikých jazyků, zároveň začali silně štěkat psi souseda, jenž byl Řek a **EBAHL**_pravil: „Ouvej, oznámení budou již asi tady!“

2) Pravím **JÁ** : „Ještě ne! To jsou nemocní (Mat.14,35); zanedlouho však budou tady také oznámení! Nemocní ať počkají do rána; neboť pro dnešek jich bylo uzdraveno dost. Nicméně jdi však ven a všechny, kteří sem přišli, přived do hospody; těm, kteří hladoví a žízní, dej pak něco jíst a pít!“

3) Po těchto Mých slovech se ubírá Ebahl ihned se svými přivolanými domácími sluhy do velkého prostranného nádvoří, které shledává téměř plné všelikých nemocných, mezi nimiž někteří jsou Řekové, Římané a Egypťané. Všichni si přáli přijít ke Mně, abych je vyléčil a uzdravil.

4) **EBAHL** jim pak vykázal útulek a dal zaopatřit každého podle jeho potřeby. Poté přišel opět do našeho sálu a řekl: „Pánu budiž všechna chvála! Tito by byli pro dnešek zaopatření a způsobili mi velmi málo námahy a práce; jen kdyby byli také ohlášení darebáci z Jerusalemu již stejnou měrou zaopatření! Avšak tu to tak snadno nepůjde!“

5) Zatím co Ebahl, jenž postavil kvůli přicházejícím farizeům a zákoníkům stráž, ještě takto zpola žalostně u sebe blouznil, vstoupil do sálu sluha a k hrůze Ebahlově oznamoval příchod ohlášených. Ebahl spěchá ven, aby je přijal a jeho dvě ženy a starší dcery následují Ebahla, aby ho podporovaly a synové Ebahlovi činí totéž; jen milovaná Jara zůstává u Mne.

6) **Setník** však, jenž seděl též vedle Mne, pravil: „Kdybych byl na místě Ebahlově, věděl bych velmi dobře co nyní dělat! Prikázal bych svým sluhům, aby těmto darebům pořádně napráskali! Co by mu mohli udělat? A takové přijetí by nebylo jistě první, kterého se jim již tu a tam dostalo! Já bych s nimi učinil zcela krátký proces! A kdyby snad přišli sem, pak bych jim v každém případě provedl šibalství, že by se na těle a duši třásli, jakoby je zachvátila morová horečka! Zeptám se jich, na čí rozkaz se směli v hluboké noční době přiblížit k místu, v němž je římská posádka; ukáži jim, že každý místní velitel má právo každého, ať si je jakéhokoliv stavu a vyznání zajmout a nebude-li se moci řádně ospravedlnit, ihned také odevzdat přísnému soudu! Sice jim to ve skutečnosti neudělám, ale na jejich zlé hlavy naženu nicméně takovou panickou hrůzu, že jim bude úzkostí stékat pot až na paty!“

7) Pravím **JÁ** : „Příteli, čiň co chceš; Já ti zde meze klásti nebudu; chceš-li však zde jednat úředně, pak musíš vyjít ven a s nimi to vyřídít za přibrání několika svých nižších vůdců venku!“

8) Praví **setník**: „To přenech, ó Pane, mně, neboť dovedu všude uplatnit své zákony a svá práva!“

9) Po těchto slovech zavolal ihned svého sluhu konajícího na nádvoří hlídku. Sluha rychle vstoupí do sálu a prosí setníka o rozkaz.

10) **Setník** mu řekl: „Vyšli do ležení ihned běžce, ať mi sem podvůdce neprodleně pošle třicet mužů! Jdi!“ - Po těchto slovech opouští strážný okamžitě sál a již v deseti minutách vstupuje třicet mužů s podvůdce do sálu, aniž byli pozorováni farizeji odpočívajícími na silnici a nechávajícími se chválit a velebit. Podvůdce se táže setníka, co se tu má nyní stát.

11) Praví **setník**: „Zatím nic význačného! Jde tu jen o udržování uctivosti, kterou mají cizinci zachovávat; a kdyby jim byl římský zákon o ležení cizí, pak jim jej přiostríme. Chovejte se zde tedy klidně a vážně a dávejte pozor na každý můj pokyn! Staň se!“

12) Hned poté otvírá Ebahl dokořán dveře a asi dvacet farizeů a zákoníků vstupuje do sálu. Rozumí se již samo sebou, že oněch dvacet mělo s sebou ještě mnoho průvodců a nákladních oslů a mezků, které jim bylo i s mnohými zavazadly doprovázet; průvodci, zvířata a sluhové i se všemi zavazadly museli být (napřed) opatřeni. Když fariseové a zákoníci byli všichni v sále, změřili si tu ihned přítomnou společnost a tázali se hospodského, co tu má co dělat římské vojsko.

13) Praví **EBAHL** : „Proslechlo se, že sem přijdete, i přišlo, aby vám vzdalo náležitou úctu.“

14) **Jeden z farizeů** praví: „To se Římanům nikterak nepodobá! Ale ať je tomu jakkoli - jsme hladoví a žízniví, proto dej přinést jídlo a pít!“

15) Ebahl uvede ihned v pohyb všechny ruce a nohy, které jsou mimo Mou Jaru v domě a za několik málo okamžiků je velký stůl co nejlépe opatřen.

16) **Farizeové** si umyjí ruce a pustí se poté do jídla. V krátké době je vše snědno a asi šedesát číší vína vypito. Víno je však učiní hovornými, začnou se na všelicos dotazovat, udávají hned důvod své cesty sem a vyptávají se na Mě řkouce: „Nevíte zde nic o jednom tulákovi, narozeném prý v Nazaretu? Tento člověk, povoláním snad tesař, provozuje neslýchané kouzelnictví, šíří novou Boží nauku, uzdravuje nemocné, zaklíná duchy a pobuřuje lid proti chrámu a císaři. My jsme kvůli němu na cestě do Nazaretu, abychom tam vyšetřili tuto záležitost. Jelikož

však tyto kousky provádí také v celé Galileji, mohli byste zde snad vědět o něm něco podrobnějšího!“

118. VÝJEV MEZI SETNÍKEM A TEMPLÁŘI.

1) Tu vystoupí **setník** a praví: „Muže, na kterého se vyptáváte, znám velmi přesně a vím o všech jeho skutcích, také o skutku, který vykonal teprve před několika týdny v obci Kisu, kde totiž Svým božsky prorockým duchem sdělil vrchnímu soudci Faustovi, že císařské daně v penězích, jakož i jiné poklady, pocházející z Pontu a z Malé Asie, byly způsobem co nejhanebněji podloudným odňaty vám podobnými římské dodavatelské karavaně, což uvedlo vrchního místodržitele Cyrenia do velkých rozpaků a celou Galileu, ano, dokonce celou židovskou říši do největšího nebezpečí.“

2) Jen právě Ježíšovi má místodržitel, celá říše židovská a vy sami co děkovat, že dosud ještě žijete! Neboť kdyby ony císařské peníze uloupené vám rovnými nebyly Ježíšem objeveny, byla by celá země vypálena a všechny poklady celé Judeje by nebyly stačily usmířit tento spáchaný zločin! Že to však dopadlo tak dobře a tiše pro vás a vám podobné v Jerusalemu, jakož i v celé říši Judské, máte co děkovat jedině Ježíšovi, největšímu, nejmoudřejšímu a nejmocnějšímu proroku; a proto je od vás nejvyšší špatné a nespravedlivé, vycházíte-li, abyste pronásledovali Muže, kterému máte nyní co děkovat za všechno, za váš život a jsoucnost!

3) K vaší nynější výpovědi, že jdete do Nazaretu proto, abyste chytili a vyšetřovali Ježíše jako nějakého největšího zločince, podotýkám vám, že On jím je nejméně. Nepobuřuje žádného člověka ani proti vám a ještě méně proti císaři, jinak by nebyl Cyrenius, který je mi důvěrně znám, jeho přítelem!

4) Ale nyní o něčem jiném, milí páni z chrámu! Jistě asi víte, že je zde v Genezaretu již po několik let stálé římské vojenské ležení; a proto také každý člověk bez výjimky, ať patří k jakémukoli stavu a zemi, musí mít spolehlivý, římskou vrchností náležitě potvrzený cestovní list, chce-li se zdravou kůží bez nesnází projít tímto ležením. Proto vás žádám a to tím více, že jste přišli za noci, o takovou listinu, bez níž bych vás musel jako náčelník a velitel této obce, jakož i celé krajiny zatknout, zítra vám veřejně namrskat a konečně spoutané poslat zpět do Jerusalemu! Buďte tedy tak laskaví a předložte mi patřičné cestovní doklady!“

5) Praví **představený** farizeů: „Pane, já sám jsem jako představený z Jerusalema živým cestovním dokladem za všechny a jiný doklad nepotřebujeme! Neboť tak dobře jako jsi pánem ty, jsem jím také já a mohu s císařskou výsadou cestovat ve dne v noci v celé Izraeli! My jsme Bohem pomazáni - a běda tomu, kdo by na nás vztáhl ruku!“

6) Praví **setník**: „Císařská výsada platí jen pro místa, kde nejsou vojenská ležení; ale na místech, kde je otevřené vojenské ležení, císařská výsada neplatí!“

7) Praví **představený**: „Nám takový zákon nebyl ještě nikdy oznámen a nemohli jsme jej tedy také respektovat; neboť tak hloupí nejsme, abychom si neopatřili na cestu všechny věci, které jsou nutné k naší bezpečnosti. Je-li však toho zde třeba, pak také pošleme ihned posla do Jerusalema a zítra touto dobou můžeš mít ve svých rukou potřebné cestovní doklady.“

8) Praví **setník**: „Toho není třeba; neboť záleží na mně, chci-li vaší výpovědi uvěřit anebo ne. Budu vás však přísně sledovat; jakmile zpozoruji něco jen sebenepatrnějšího co by mně bylo podezřelé, pak také budete okamžitě mými zajatci! Pro nynějšek a pokud se zde budete zdržovat, dostanete silnou stráž, která vás pak také za poplatek sto stříbrných grošů doprovodí až na hranice tohoto obvodu; kdybyste však byli měli u sebe potřebný cestovní list, byli byste ode všeho placení osvobozeni!“

9) Praví **představený**: „To za nás zaplatí pán hospody, jelikož my nikdy nesmíme brát s sebou na cestu peníze; neboť Země náleží Bohu a my jsme jeho sluhové a máme od Boha právo nazývat celou Zemi naší a sklízet všude, také tam, kde jsme neseli! Neboť každý Žid ví, že vše co má, je mu jenom námi půjčená věc, kterou si můžeme od něho vždy vzít zpět. Z tohoto zcela prostého důvodu nemůžeme také nikam v celé Izraeli přijít jako cizinci, nýbrž jen jako páni a jediní Bohem oprávnění vlastníci každého domu, každého pozemku a všelikých peněz a jiných pokladů; a proto můžeme zcela dobře Ebahlovi přikázat, aby za nás zaplatil sto grošů, neboť je vzal na našem pozemku! Kdyby to neučinil, pak dáme všechno tento jeho majetek jinému, kterému pak na sto groších záležet nebude!“

10) Jelikož se to velmi blízce dotýká **EBAHLA**, otevře také konečně on ústa a praví: „Pánové, tu jste poněkud na omylu! Neboť předně toto místo je odjakživa svobodné území, z něhož mimo Boha a císaře nemá žádný člověk co požadovat a za druhé toto místo jsem vyženil se svou druhou ženou, neboť byla jedinou dcerou; je rodem Řekyně a teprve mnou se stala Židovkou. Veškerá tato velká držebnost nenáleží tudíž mně, nýbrž mé druhé ženě a po ní jejím dcerám. Já tedy nemám nic a proto mi také nemůže být nic vzato; oněch sto grošů budete si tedy muset zaplatit sami! Nechcete-li tomu věřit, zeptejte se zde setníka, který je mou jedinou vrchností, ten vám to poví!“

11) Praví ihned **setník**: „Ano, ano, je tomu tak! Vy sami zaplatíte oněch sto stříbrných grošů! Proti tomu nepomohou žádné prosby a žádná další námitka; neboť jsem zde jediné já, který tu má co rozkazovat a požadovat!“

12) Praví **představený**: „Vyšleme-li však nyní ihned do Jeruzaléma posla, který je dobrým jezdcem, bude zde s potřebným dokladem až zítra v poledne!“

13) Praví **setník**: „To je jedno! Oněch sto grošů musíte totiž zaplatit již proto, že jste sem přišli bez toho potřebného dokumentu; proto tedy v této věci dále již nemluvmе!“

14) Praví **představený**: „My však u sebe nemáme žádné peníze; neboť cestujeme-li, nebereme nikdy peníze s sebou, protože takové chování je u nás zákonem! Odkud máme tedy peníze vzít?“

15) Praví **setník**: „To už bude má starost! Kde se nedostává peněz, nastupuje právo zastavní. Vaše cenné věci, které, jak jsem slyšel, vezete ve značném množství s sebou, už budou stát za sto grošů!“

16) Praví **představený**: „Stojí zajisté tisíckrát tolik; ale jsou to samé Bohem posvěcené věci a Bůh by dal náhle usmrtit toho, kdo by na ně sáhl! Proto se nesmíš těchto věcí dotknout a tím méně je brát!“

17) Praví **setník**: „Nebude to tak zlé! Zkusíme, je-li to s vašimi Bohem posvěcenými zavazadly skutečně tak nebezpečné!“

18) Tu křičí **všichni farizeové** : „Ne, ne, ne! My už těch sto grošů nějak seženeme; neboť naši lidé vezou s sebou i peníze!“

19) Tu vyjde jeden farizeus ven a přináší ve váčku sto grošů, podá je setníkovi a setník odevzdá váček podveliteli, který musí peníze přepočítat. Ježto je počet správný, nařizuje setník podveliteli, aby dal peníze do pokladny odsouzenců, což podvelitel ihned provede.

20) **Představený** však praví: „To je zde zvláštní zvyk, že se posvěcené peníze dávají do pokladny odsouzenců, když my jsme přece sluhy Božími! Copak nevíš, že ten, kdo uráží sluhu Božího, uráží také Boha?“

21) Praví **setník**: „Co je mi do vašeho Boha? Já jsem Říman a vím co vím a čemu věřím! Váš Bůh však, kterému vy nyní sloužíte, není a nebude nikdy Bohem mým! Pro mne jste největšími hříšníky a vaše, vašemu Bohu zasvěcené peníze patří tedy do pokladny chudiny! Rozumíte tomu?“

22) Praví **představený**: „Ano, Pane, rozumíme a chápeme, že máme co činit s pravým pohanem, který tak jako všichni praví Římané námi i naší Boží naukou hluboce pohrdají!“

23) Praví **setník**: „Ne tak hluboce jak se domníváte; neboť pravé staré židovství uznáváme také my; jen vašimi novými ustanoveními, vaší vlastní nevírou a vašimi všelikými do nebe volajícími podvody pohrdáme třikrát více nežli samou smrtí. Neboť u vás není již ani stopa po starém židovství; už jen jména vám zůstala. Kde však jsou znamenitá díla těch, od nichž pocházíte a kteří dali nauku a moudré zákony? Já zcela dobře vím, jak to kdysi vypadalo s vaší archou úmluvy. Jak to však vypadá nyní? Kde je onen nad ní se vznášející Duch Boží?“

24) Praví **představený**: „To je vše ještě takové, jaké to bylo za času Aronova!“

25) Praví **setník**: „Anebo také jinak! Poslyšte! Není tomu snad ani tři roky, co jsem byl sám ve vaší tak zvané svatyni Nejsvětějšího a to po složení asi sedmi set stříbrných grošů. Co jsem tu však viděl a cítil? Kovovou skříň na podstavci, z jejíhož středu plápolal velmi živý naftový plamen, jehož poněkud protivný pach neuchvátil můj nos zrovna nepřijemněji! Známé ingredience (součástky) v tak zvané arše úmluvy byly jistě mladší nežli Mojžíš a Aron a má tobolka byla potom velmi smutná, že jsem ji pro vaši pošetilost a váš podvod tak notně vyvětral! Se mnou nemluvte o tom již ani slovo; neboť jsem jedním z těch, který důkladně prohlédl váš podvod! Vězte, že kdybych byl se svou nynější vědomostí císařem, dal bych zítra celý chrám usmrtit! Vaše štěstí, že nejsem císařem; avšak co vám neučiní císař, učiní vám jeho příští nástupce!“

26) Praví **představený**: „Pane, víš-li to, pak tě prosím, abys kvůli lidu mlčel; neboť kdyby se něco takového dostalo mezi lid, měli bychom se co obávat nejnežekrotnějšího povstání!“

27) Praví **setník**: „V té věci netřeba mít obav! Neboť něco takového ví nyní již téměř každý Galilejec a přesto o nějakém povstání lidu není ani zdaleka řeči! Neboť od toho jsme tady již my Římané, kteří jsme dosti mocní, bychom potlačili každé povstání v zárodku!“

28) Praví **představený**: „Nuže, pane, zaplatili jsme a jsme tedy vyrovnáni; nechme proto této věci! Víš-li však něco podrobnějšího o onom pověstném mágu Ježíšovi, pak nám račiž dobitivě sdělit, jak je to s jeho spornou naukou a s jeho skutky, abychom o tom mohli povědět něco chrámu!“

29) Praví **setník**: „Už jsem vám řekl, že Ho zcela přesně znám a že bych Ho byl dal také již dávno zadržet, kdyby se jen v nejmenším ukázalo něco, co by vypadalo jako pobuřování; jelikož jsem se však až příliš dobře přesvědčil o naprostém opaku, mohu Mu dát jen to nejlepší vysvědčení. Kdybyste byli jako je On, byl by Jerusalems věčně a první Boží město po všechny časy časů a Duch Boží by se vznášel nad archou jako za dob Aronových! Vy jste však přímým jeho opakem a proto se vaše město a váš chrám již dlouho neudrží! O tom zpravte své kolegy, aby věděli na jak písčité půdě je postaveno vaše město a váš chrám! Zítra se však na vlastní oči a uši dovíte více a tak pro dnešek můžete jít spát!“

30) Praví **představený**: „Zůstaneme zde sedět u stolu; neboť tvá významná slova nám vzala spánek na celé dny! Kdo může dřímat, ať dřímá; já však zůstanu jistě zcela bdělý! - Tam v koutě u stolu sedí nějaký host s dívkou!? Kdopak je to? Máme mu věnovat pozornost, anebo je to nějaký tvůj zajatec s dívkou? Nemá snad v rukou také žádné cestovní dokumenty?“

31) Praví **setník**: „Na Něho se nemusíte vyptávat; je pod mou ochranou! Doufám však, že Ho zítra poznáte důkladněji.“

119. MOC LÁSKY.

1) Po těchto slovech se žádný farizeus již dále netáže.

2) Já poté povstanu, pozdravím setníka, jenž Mi velmi vřele a vroucně na pozdrav odpoví a doprovází Mne s Jarou, Ebahlem a jeho ženami a s ostatními dětmi do jiného pokoje, kde je pro Mne připraveno dobré noční lůžko.

3) **JÁ** však pravím setníkovi: „Chcete-li všichni zůstat v noci se Mnou, zůstaňte; chcete-li však jít spát, můžete tak také učinit! Zůstanete-li však, nebude proto zítra nikomu spánek chybět. - Ostatně jednal jsi s farizeji jako Můj pravý přítel velmi dobře; jsou nyní ve veliké bázni a napětí, budou počítat písková zrnka svých hodin a s velkou netrpělivostí očekávat příští den!“

4) Bylo dobře, že Moji učedníci, kteří se ještě namáhají s oběma Esejci, které mají už téměř úplně na své straně, nepřišli po značném lomozu k nám do jídelny! Neboť to by bylo vzbudilo nevčasnou pozornost! Ale - takto jsem tomu chtěl Já a nemohlo se to tedy také státi jinak! - Ale co si počnu s Mou nejmilejší Jarou? Toto děvčátko Mne vůbec neopouští!“

5) Praví **dívka**: „Pane, dokud Ty budeš prodlévat v našem domě, nehne se Jara od Tvého boku; a kdyby bylo možné, že bys zemřel, zemřela by Jara s Tebou! Až však opět opustíš náš dům a Jara nebude moci jít s Tebou, pak bude doma vzdychat a Otce v Tvém srdci prosit, aby Tě opět přivedl k ní; neboť bez Tebe nemůže Jara již žít!“

6) Pravím **JÁ** : „Hleďte, to je správný příklad, jak musí každý Boha milovat, má-li Jím být ve stejné míře též milován! Láska Boží objímá sice vše a není v ní věčně hněv ani pomsta; je však nicméně velký rozdíl mezi tím, jak je člověk Bohem milován. Dokud člověk dýchá a žije, je to důkaz, že mu Bůh dává Svou láskou život, jinak by byl již dávno úplně mrtvý.“

7) Kdo však Boha miluje jako tato dívka, ten Boha nutí, aby k němu přišel a ubytoval Se v srdci tohoto milujícího člověka! A Bůh přichází a Svým Duchem Se pak ubytovává v srdci milujícím Boha nadevšecko; a takový člověk má tím věčný, nepomíjející život v sobě. a je úplně jedno s Bohem!

8) Není sice každému dáno milovat Boha tak mocně, jako je tomu u této Mé nejmilejší Jary; nicméně však může každý člověk ze všech svých sil milovat Boha a Bůh zato také naplní srdce člověka Svým Duchem a Svou milostí a nedá mu věčně nikdy padnout do propasti. I když se dopustí poklesku, bude mu vždy zase znovu pomoheno a věčný život v něm bude a zůstane navždy.

9) A nyní, Má nejmilejší Jaro, protože Mě tedy máš tak příliš ráda, musíš nám nyní také vy-

právěť nějakou malou příhodu; neboť Já vím, že jsi bohatě vybavena všelikými dobrými příhodami!“

10) Praví **JARA** libě dětsky se usmívajíc: „Ó, Pane, jen toho mě ušetřil! Neboť něco takového po Tvém nesmírně přemoudrém boku by se až příliš hloupě vyjímalo!“

11) Pravím **JÁ**: „Nikoli, nikoli, Má nejmilejší Jaro, to tě nesmí mýlit! Neboť ode Mě můžeš vždy a věčně očekávat jen největší shovívavost! Neboť hle, Já rozumím již pláči dítek, neřku-li teprve jejich řeči. Ty máš přece mnohdy tak velice vzácné sny, - pojď a vyprávěj Mi nějaký takový sen!“

120. SNY JARY O UKRÍŽOVÁNÍ A VZKŘÍŠENÍ PÁNĚ.

1) Praví **JARA**: „No, tím bych již mohla posloužit; leč mé sny jsou obyčejně velmi strašné a ukazují mi světské lidi v jejich celé ohyzdné podobě a já pak vidím místo nich samé d'áby! A tak jsem měla teprve nedávno sen! Viděla jsem jednoho vznešeného člověka, který Ti byl, ó, Pane, velmi podobný. Tohoto člověka jsem viděla svázaného provazy jako zločince.“

2) Tázala jsem se těch, kteří ho plačícce následovali, čeho se tento vznešený člověk dopustil, že s ním světská lidé tak zle nakládají. A plačící mi jeden stejně jako druhý pravil: „Byl to mocný Dobrodinec lidstva. Nikdy se nedopustil nespravedlnosti a nejjasnější pravda byla medem jeho úst. Světským a panovačným farizeům říkal příliš mnoho pravdy a proto ho dali od slabého římského zemského správce odsoudit k smrti křížem. Nyní ho vedou na popraviště; pojď s námi a podívej se, jakým výsměchem je odměňován tento největší Lidumil špatnými nejvyšší sobeckými lidmi!“

3) A já jsem šla s plačícími na nevysokou horu a viděla jsem tohoto počestného člověka, jenž byl od bití a ran zalit krví a ke zvýšení trýzně nesl ještě na hlavě trnový věnec a vláčel těžký kříž. Na popravišti ho svlékli donaha, poté nemilosrdně vrhli jako divé zvíře na kříž, vzali špičaté hřeby, prorazili mu jimi těžkými kladivy ruce a nohy a tak ho nejukrutnějším způsobem přibili na ten tvrdý a těžký kříž! - Ó, Pane, to byl strašný pohled! Když si jen vzpomenu na tento sen, přechází mě sluch i zrak! - Konečně kříž zvedli, zasadili ho do hotové již jámy a zaklínováli, aby pevně stál.

4) Nejpodivuhodnější bylo přitom však, že tento nade vši míru počestný člověk při veškerých těchto nejvyšší trýznivých mukách nevydal ze sebe hlasitě ani jeden bolestný zvuk, zatím co jiní dva, kteří nebyli naprosto tak mučeni, nesmírně křičeli a nařikali!

5) Vtom jsem se probudila a chvěla se na celém těle. Pane, takový sen není věru žádný žert pro jemně citící dívčí srdce, jako je mé! Poté jsem ihned prosila milého Otce v nebesích, aby mně již nedával tak těžký a mučivý sen; a hle, do této chvíle nebylo mi přestát skutečně již žádný tak těžký sen! Můj otec mi sice vždy říkal, že sny jsou prázdná pěna a že pochází od těžké krve. Může být! Kdybych však měla tak těžkou krev, pak bych musela být také jinak těžkopádnější nežli jsem; ale já jsem přece jinak hbité a čilé děvče, - jak tedy mohu mít těžkou a línou krev?“

6) Pravím **JÁ**, který jsem Se při tomto vyprávění stal poněkud zasmušilejší „Ne, ne, Má nejmilejší Jaro, ty máš étericky lehkou krev; ale tvůj sen má veliký význam! - Nyní však již nic, o tom dále, čas ti bude v tom učitelem; ale blažená jsi, která jsi toto uzřela ve snu! jen nemnoha prorokům bylo dopřáno vidět to ve svých vizích.“

7) Mnohé věci jsou však lidem na této Zemi skryty. Ono velké „proč“ dozví se teprve na onom světě! Ale nyní Mi vyprávěj ještě jeden sen, který jsi o témž člověku snila za tři dny nato!“

8) Praví **JARA**: „Ó, ten vypravuji také mnohem raději; neboť je mnohotisíckrát veselejší! jednou, bylo to ještě velmi záhy zrána, byla jsem podle zdání v jedné velmi úhledné zahradě, odkud jsem ovšem žel mohla velmi dobře rozpoznat v dřívějším snu zmíněné popraviště. Tento pohled mne naplnil ihned velkou úzkostí, takže jsem se začala ve snu modlit, aby mne milý nebeský Otec ráčil podobného zjevu ušetřit, neboť ještě jsem žel viděla ony tři známé kříže vztyčené na popravišti.“

9) Ale tu ke mně přišel překrásný jinoch, těšil a posiloval mě slovy, která jsem si velmi dobře zapamatovala: „Neboj se, něžná čistá duše! To, co jsi viděla před třemi dny, muselo se podle Božího úradku tak stát, jinak by člověk nemohl být nikdy blažený a dosáhnout Božího nazírání. To, co bylo ukřížováno, byl Syn Boží a Bůh byl v NĚm. Po třech dnech však tento Syn Boží povstane z nejvyšší vlastní moci znovu ze smrti Svého božského těla a bude budoucně vládnout“

nad celou nekonečností a Jeho Království a jeho panství nebude navěky nikdy konce; a před Jeho jménem se budou sklánět všechny moci a síly a ty, kteří se nebudou chtít sklonit, dá zahubit! A tento poslední, nejvyšší blažený okamžik se blíží, proto dávej pozor na těžký zapečetěný náhrobní kámen!“

10) Když byl jinoch toto ke mně promluvil, ejhle, tu se zvedl těžký náhrobní kámen sám od sebe a z hrobu vystoupil s veselou, avšak přitom nicméně s nadmíru vážnou tváří navlas týž muž, kterého jsem před třemi dny viděla jak byl tak strašně ukřižován. Viděla jsem dokonce na rukou a nohou rány a ani okamžik jsem nepochybovala, že je to on.

11) A tento muž přistoupil ke mně a pravil nesmírně libozvučným hlasem: „To, co jsi zde viděla ve snu, bylo jen zdánlivé předobrazení toho, co se brzy ve skutečnosti stane; Mě však na před ještě uvidíš ve skutečnosti a po Mém zmrtvýchvstání častěji!“ - Po těchto slovech jsem se opět probudila a mnoho jsem o tom přemýšlela. Ale až asi na Tebe, nevyskytl se mi ve skutečnosti ještě žádný muž (jemu podobný; vyd.)!“

12) Pravím **JÁ** : „Pak jsem to snad Já? - Nyní však již nic dalšího o tom a proto o něčem jiném pro zítřejší den!“

121. ROZMLUVA SETNÍKA JULIA S PÁNEM O ZLOMYSLNOSTI TEMPLÁŘŮ.

1) (**PÁN:**) „Farizeové kteří sem přišli z Jeruzalému kvůli Mně a kterým náš přítel opravdu moudře nahnal strach, budou na Mě zítra, až Mě poznají, dotírat. Já jim však dám zprvu ochutnat čisté víno, to jest řeknu jim bez obalu do očí úplnou pravdu.

2) Nemocní, kteří zde jsou a kteří ještě přijdou, dotknou se jen obruby Mé suknice - a budou uzdraveni. Moji učedníci nechtě poté snídají neumytýma rukama, což postačí, aby se tito praví farizejští a zákoničtí arcifilistři popudili. Potom začnou ihned se svými známými chytavými otázkami a já jim budu dávat odpovědi, které jim budou připadat mnohem kyselejší a trpčí nežli známý nápoj ze žluči a octa, kterým hasívají žízeň ubohých hříšníků. - Nyní však strávíme těch několik hodin mlčky, nežli se rozední.

3) Moji učedníci se nyní odebrali se svými dvěma Esejci a s několika farizeji a zákoníky na lůžka a vykonali dobré dílo; neboť všechny je získali pro Mě. Dva mladí fariseové, Pilah a Ahab, prvý z Kisu a druhý z Jesairy, oba hlavní řečníci a přitom střízliví moudří lidé, jsou již delší dobu mezi Mými učedníky. Přišli sem teprve včera ráno a přidružili se ihned zase k Mým učedníkům a velmi vydatně je podporovali na díle obrácení; neboť Moji učedníci, až na tři vesměs rybáři, mají ještě příliš málo obratné jazyky a proto jim oba mladí farizeové prokazují dobré služby.

4) „Zajdi Ebahle, za nimi a učedníkům řekni, aby zítra snídali s nemytýma rukama a ti ostatní zde obrácení fariseové a zákoníci se dvěma Esejci ať se zatím skrývají, dokud jeruzalemští neodcestují; teprve potom ať vystoupí a Já jim požehnám. Budou-li se pak chtít převléci a zůstat u Mě, anebo budou-li chtít v očích lidí být tím, čím byli dosud, v obém jsou svobodni a volni. Jdi a sděl to učedníkům i těm ostatním, ty už víš komu!“ - Ebahl se ihned vzdálí a přesně vše vyřídí, jak jsem mu to oznámil. A všichni se nad touto zprávou rozveselí a slibují, že navlas přesně zachovají vše, jak jsem jim to vzkázal.

5) Ebahl přichází zpět a ihned nám vypravuje o dobrém přijetí, jakého se dostalo jeho vyřízenému rozkazu. Všichni se z toho radují a setník praví: „Těším se neobyčejně na zítřejší den; ale také říkám, jsa k tomu obzvláště nyní povzbuzen obdivuhodným snem přemilé Jary, že s těmi chlapy nikterak žertovat nebudu. Jakmile budou lhát, dám jim namrskat, že jim poteče zlá krev proudem ze hřbetu! Neboť slovní údery jsou na tyto ukrutníky příliš málo a podněcují je jen ještě více k pomstě; ale mrskání na život a na smrt je v jejich chorobné horlivosti velmi zchladí. Není ještě jisté že tak učiním, ale nejjisté to zrovna také není.

6) Mohlo by být velmi snadno možné, že se tito chlapi a jejich pomahači v Jerusalemě, bude-li to jen trochu možné, dopustí na Tobě, ó, Pane a příteli, skutečně navlas toho, co viděla dívka v prvním snu! Pravím, stačí jiskérka možnosti a k tomu zženštilý slabý zemský správce Pontský Pilát - a přibijí Tě bez všech okolků na kříž!

7) Ano, kdybych byl zemským správcem v Jerusalemě já, tu by se jen mohl někdo pokusit vložit na Tebe ruku! Toho bych pověsil desetkrát na kříž a teprve po desáté bych mu dal nohy lámat! Jsem však žel, postaven sem a nemohl bych Ti přispět ku pomoci a Tvoji přátelé Cyrenius a Kornelius také ne; proto musíme napřed začít zchlazovat těmto chlapům jejich zhoubnou

odvahu, aby byli náležitě postrašeni a budoucně se tak snadno kdekoliv neodvažovali vložit své ošklivé pracky na takové muže Boží, jakým jsi v nejvyšší míře Ty!

8) Ó, počkejte, lumpové, zítřejší den se vám stane tak horký, že se budete samým horkem krví potit! Až dostanou tito chlapi několik hodně pepných lekcí, pak bych se vsadil téměř o polovinu římské říše, že ve svém špatném jednání - aspoň v jeho nejkrutějších částech povolí; ale jejich stará zlá kůže musí být napřed řádně vydělána! Dixi (řekl jsem! Vyd.) !“

9) Pravím **JÁ** : „Můžeš sice učinit co chceš a Já ti neřeknu: Nečiň to! Neboť ty jsi jedním z nejmoudřejších přátel, s kterými jsem Se kdy setkal. Máš skutečně ve všech svých slovech a skutcích správný takt; Já ti však pravím, že to vše tomuto zlému plemeni nepomůže, nýbrž učiní je jen ještě horší a přitom prohnanější. Neboť ti, kteří jsou jednou satanovi, jsou takovými zcela a můžeme je někdy ještě nejspíše slovními údery obrátit k něčemu lepšímu, jak to nyní učinili Moji učedníci a jak se to stalo v Nazaretu, kde se představený i s farizeji a zákoníky přiznali k Mé nauce. Ale zhusta se nedá nic dělat a také ne tvým způsobem! Neboť jednoho ďábla metlou vyženeš a na jeho místo vejde deset jiných, z nichž každý je horší nežli byl předešlý.“

10) Praví **setník**: „Jako že se nazývám Julius, nedotknu se také žádného dříve metlou ani důtkami, nebudu-li k tomu přinucen krajní nutností; budu-li však nucen, pak běda těm chlapům!“

11) Pravím **JÁ** : „Tu náš opět zcela pravdu! Trpělivost se musí protahovat co možno daleko a široko; dosáhne-li se však jednou krajních hranic, pak to však také znamená beze všeho dalšího odkládání a šetření třískat do toho všemi blesky a hromy, jinak by přišli hříšníci hned na myšlenku, že se s nimi hraje a žertuje jako s malými dětmi!“

12) Praví **setník** Julius: „To jsou zcela mé zásady! Nežli někoho potrestám, trvá to dlouho; ale když mě k tomu nějaký nepolepšitelný přinutí, pak si však také zapamatuje, byl-li mnou potrestán! - Nyní však myslím, abychom si na několik hodin trochu odpočinuli; neboť začíná se již šerit!“

13) Pravím **JÁ** : „Ano, učiňme to zde, každý na svém místěčku!“

14) Poté se všichni ztiší a na oči všech se snáší sice krátký, ale přitom nicméně medově sladký spánek. A když se poté všichni probudí, je každý tak posílen, jakoby byl celou noc zcela dobře spal a na měkkém lůžku snil.

122. VELKÉ UZDRAVOVÁNÍ NEMOCNÝCH DOTYKEM PLÁŠTĚ PÁNA.

MAT. 14, 36.

1) Všichni se obdivují tak posilujícímu spánku, zatím co slunce již začíná osvětlovat vrcholy hor. **Ebahl** nařizuje ihned svým ženám, aby se postaraly o čerstvou a dobře připravenou snídani; a ženy se staršími dcerami spěchají a obstarávají ihned bohatou a dobrou snídani, což mohly zcela snadno učinit, neboť jejich spíže byly zdola až nahoru zcela napěchovány.

2) Fariseové obsadili v jídelně již úplně svůj stůl, takže u jejich stolu by se nemohl nikdo jiný posadit; a **Ebahl** jim dal také ihned přinést snídani, skládající se z chleba, vína, několika pečených ryb a medu. Teprve když byli hotovi, dal **Ebahl** prostřít jiný velký stůl, určený pro Mne, Mé učedníky, pro setníka, pro **Ebahla** a jeho ženy i děti.

3) Nežli jsem však vstoupil do sálu, dal jsem přivést **Ebahlem** všechny na Mne čekající nemocné do velkého hostinského pokoje a vzkázal jsem jim, aby se nedotýkali ničeho jiného nežli jen pláště a že budou ihned zdraví. - **Ebahl** odešel, aby splnil Můj rozkaz.

4) Poté jsem vstoupil se setníkem, se Svými učedníky a s malou Jarou, která se ani na krok ode Mě nevzdálila, do jídelny a posadil Se ke stolu, aniž jsem Se při Svém vstupu podíval na jediného farizeje, anebo dokonce je pozdravil, na čemž si velmi zakládali.

5) Když jsme Já, setník a učedníci seděli již u stolu, vstoupilo také již asi 200 nemocných do jídelny a prosili Mne, aby se směli dotknout obruby Mého pláště. A já jsem jim dovolil tak učinit, zatím co jsem se Svými učedníky a ostatními snídal. Tu se tlačili všichni kdož byli nemocní ke Mně, aby se dotkli povrchu Mého pláště; i byli uzdraveni všichni, kdož se dotkli. (Mat.14,36)

6) Za několik nemocných se však skryli nade vši míru žárliví **fariseové a zákoníci** a řekli jim potají: „Nedotýkejte se roucha tohoto Nazarejce, kterého nyní již známe a budete nicméně uzdraveni!“ - A ti, kdož se dali farizeji přemluvit a Mého roucha se nedotkli, zůstali nemocní.

7) Když to však zpozorovali, přišli opět ke Mně a prosili Mne, zda by se směli dotknout Mého roucha. **JÁ** jsem jim to však zakázal říka: „Přišli jste sem kvůli Mně anebo kvůli farizeům, kteří

vás přemluvili, abyste se nedotknuli Mého pláště? Ti, kterým jste uvěřili, ať vám pomohou; jděte k nim!“

8) To ovšem velmi snadno uslyšeli fariseové a hněvem celí zrudli. Poté šli hned ke Mně a **jejich představený** Mi řekl: „Jsi ty tedy ten, kvůli němuž jsme museli jít z Jerusalemu do Nazaretu?“

9) Nedal jsem na tuto otázku představeného žádnou odpověď jen **setník**, který seděl u stolu v Mé blízkosti – to jest po Mé pravici - praví hromovým hlasem: „Ano, Ten je to, na jehož tvář nejste, vy bídníci, věčně nikdy hodni pohlédnout! Proč jste těmto ubožákům namluvili, aby se nedotkli jeho roucha, by se také oni uzdravili jako jejich druhové? Vy bídní psi, cožpak skutečně nedovedete na světě nic jiného, než činit lidi nešťastnými, kdekoli se jen naskytne k tomu příležitost?!“

10) Tu dávám setníkovi pokyn, aby se trochu mírnil, aby nedošlo k nepříjemným výstupům.

11) A setník Se sice umírní, nicméně donutí představeného přísně k tomu, aby mu svědomitě udal důvod, proč některé nemocné zdržel od toho, aby se dotkli božského roucha Mistrova, by se uzdravili jako ti ostatní.

12) Tu praví **představený** poněkud rozpačitě: „My jsme tím chtěli nabýt jen: jistého přesvědčení, zda se skutečně uzdraví jen ti, kteří se dotkli roucha. Nyní jsme se však přesvědčili, že se skutečně uzdravili jen ti, kteří se dotkli Mistrova roucha a dále jim nyní nijak již nepřekážíme, aby činili to, co je může uzdravit.“

Tu povstávají oni **dosud nemocní** a praví: „Ó, kdybychom nebyli tak nemocní, ubozí a slabí, dali bychom vám nyní za váš pokus na nás, zda se také uzdravíme bez dotyku roucha božského Spasitele, odměnu, na kterou byste navěky pamatovali; ale: „Co se dnes nestane, může se stát zítra!“ My se s pomocí Boží také ještě jednou uzdravíme a pak už se někde setkáme; pak se mějte na pozoru, co vám provedeme!“

14) **JÁ** však pravím k nemocným: „Pomsta budiž vašemu srdci vzdána! Chcete-li abych uzdravil také vás, vyhostěte ze svého srdce veškeren hněv a veškerou pomstu!“

15) Tu praví **dosud nemocní** „Mistře, Tobě kvůli učiníme vše, co jen od nás budeš žádat; jen zbav také nás hloupé našeho utrpení!“

16) Pravím **JÁ**: „Pojďte tedy a dotkněte se Mého roucha!“

17) Tu přistoupili dosud nemocní, dotkli se obruby Mého pláště a náhle se úplně uzdravili.

18) A **setník** ve vysoké míře vzrušen pravil: „Nuže, vy slepí věštcí z tak zvaného svatého města Božího, jste nyní přesvědčeni, že muž, o němž jste tak hanebně špatně zpraveni a jehož jste přišli zkoumat a zajmout, je tak špatný člověk, jak jste mi ho včera popsali?“

19) Praví představený a také farizeové: „Že z něho vychází neobyčejně léčivá síla, o tom jsme se nyní přesvědčili více než dostatečně; ale z toho dávno ještě nenásleduje, že to koná z nějaké božské síly; neboť pozorujeme u něho a u těch, kdož s ním jsou u stolu, že nezachovávají ustanovení starších, kde to se děje, tam nemůže být dávno ještě řeč o nějaké zbožnosti!“

20) Praví **setník**: „Tomu nerozumím; promluvte si o tom s Ním Samým!“

JEŽÍŠ VE SVOBODNÉM MĚSTĚ GENEZARETU.

MATOUŠ - KAPITOLA 15.

123. PÁN A PŘEDSTAVENÝ.

1) Teprve poté předstoupí přede Mne představený a táže se Mne, (Mat.15,1) : „Mistře, kdo jsou ti, kteří jsou s tebou u stolu?“

2) Pravím **JÁ** : „To jsou Moji učedníci!“

3) Táže se dále **představený**: „Proč tito tvoji učedníci přestupují ustanovení starších? Nemají si ruce, když mají jíst chléb!“ (Mat.15,2)

4) Tu jsem teprve povstal **JÁ**, postavil se stroze proti představenému a tázal jsem se ho vážným hlasem „Proč přestupujete příkázání Boží, vy, kvůli vašim ustanovením? (Mat.15.3) Bůh přikázal: „Cti otce svého i matku svou. Kdo však otci i matce klně, smrtí zemře!“ (Mat.15,4) Vy však učíte syna i dceru, aby svým rodičům říkali: „Když za tebe, otče nebo matko, v chrámu obětuji, je ti to užitečnější, nežli když tě neustále podle starého obyčeje ctím. „A říkáte takovému synu a takové dceři: „Tak jste dobře učinili!“ (Mat.15.5) - Jaký je však následek toho? Hleďte! Tím se stává, že nyní téměř již nikdo nectí otce a matku! Vy jste tedy Boží příkázání zrušili kvůli

vaším ustanovením! (Mat.15,6) Kdo vám dal k tomu právo? Protože jste v Boha ještě nikdy nevěřili, můžete ovšem něco takového činit; neboť kdo je duchovně mrtvý, nemá již svědomí!“

5) Tu přistoupí opět **setník** a praví: „A, takto se to tedy má? Ó, to si musím zcela zvlášť poznamenat! Takoví služebníci Boží jste? Proto tedy nemůžete uznat to jistě čistě božské našeho Mistra a Spasitele?! Vaším Bohem je tedy především jen vaše břicho a kvůli němu ty vaše pytle zlata a stříbra! Ted', ted' vás tedy znám zcela přesně. Jedněte nyní jen spolu dále!“

6) Praví **představený**: „Jsme Boží služebníci podle řádu Aronova!“

7) Pravím **JÁ** : „O, vy bídní pokrytci! Psal a prorokoval o vás dobře Isaiáš (Mat.15,7): „Lid tento se ke Mně blíží ústy a uctívá Mne rty, ale srdce jeho daleko je ode Mě! (Mat.15,8) Ale nadarmo Mně slouží, učíte lid naukám, které nejsou nic jiného nežli přikázání lidská!“ (Mat.15,9)

8) Praví **představený**: „Našimi ustanoveními, která jsou lidem též spásná, nerušíme přikázání Boží!“

9) Pravím **JÁ** : „Už jsem vám to ukázal u jednoho Božího přikázání; chcete také slyšet, kterak všechna ostatní Boží přikázání šlapete do prachu a stavíte nad ně svá do nebe sahající ustanovení?“

10) Praví **představený**: „Toho zanech kvůli lidu, jehož je zde mnoho!“

11) Praví **setník**: „Dejte tedy Mistrovi před lidem svědectví, že žije a jedná úplně správně podle zákona Božího!“

12) Praví **představený**: „To nyní učinit nemůžeme; to se může stát napřed z chrámu skrze pomazaného velekněze!“

13) Praví poté **setník**: „Tomu se u nás Římanů říká: *Ars longa, vita brevis!* (Umění je dlouhé, život krátký; vyd.), anebo věc se chce z jistých důvodů stále odkládat, aby se nemuselo nic dělat; avšak já vám zcela bez obalu před lidem říkám, že pro Mistra, jakým je Ježíš z Nazaretu, bylo by také vaše nejlepší svědectví ještě příliš ubohé a špatné! Odvážíte-li se doma v chrámu podat vašim pokryteckým kolegům jakoukoliv nesprávnou zprávu o Ježíšovi, pak v témž okamžiku pošlu císaři do Říma zprávu a dopodrobna a s pomocí sta svědků mu vyličím, jak jste vy a vaši kolegové na váš rozkaz spáchali onen pověstný lup daní! Potom se nedopočítáte ani roku a vaše pekelné hnízdo bude zničeno tak, že stěží kdo najde, kde kdysi stávalo! Zapamatujte si to dobře! Neboť co Říman řekl, tomu také dostojí i kdyby nebe a Země měly zaniknout. *Pereat mundus, fiat jus!* („Zhyň světe, jen když se právu zjedná průchod!“ vyd.) - Rozuměli jste mi?“

124. OSTRÁ ŘEČ JULIOVA O POŽEHNÁNÍ PÁNĚ.

1) Po této řeči setníka Julia ustoupí fariseové zcela zaraženi a radí se, co by tu bylo radno učinit. Jeden míní, že by se Mi mělo dát svědectví požadované setníkem.

2) **Představený** však praví: „Jak bychom to mohli učinit, když on zákony chrámu pohrdá a nohama je pošlapává? Učiníme-li to však jen na oko, pak nám to nic neprospěje; svou dobou by se vysvědčení námi vystavené předložilo a všechna vina a trest by pak padly na nás! Držme se raději toho, co od nás chce setník; neboť i kdyby pak také k něčemu došlo, máme dobrý důvod k naší omluvě před naším nejvyšším představeným!“ - S touto odpovědí se hned všichni fariseové a zákoníci spokojí, nakonec docela umlknou a neříkají již ani slovo.

3) Tu jsem **JÁ** ve vší vážnosti povstal, obrátil se k představenému a řekl mu: „Tak ty tedy pro nezachovávání vašich bohaprázdných lidských ustanovení nemůžeš a nechceš Mi vydat svědectví a to z bázně o své bídné tělo? Ó, kdybys Mi byl vydal svědectví, jak šťastným bys se stal časně i věčně; ale nyní je tomu konec! Syn člověka nebude nikdy od tebe potřebovat svědectví, neboť Jemu dávají pravé svědectví Jeho skutky a Jeho slova! Abyste ty a tvoji druhové viděli, že Syn člověka nemá bázeň před lidmi, řeknu nyní před tebou všemu lidu, že na zachovávání vašich ustanovení zcela nic není a že se ten, kdo je podle vašeho smyslu zachovává, dopouští hrubého hříchu před Bohem!“

4) Praví **představený**: „To nečiň, jinak se ti zle povede!“

5) Praví **setník**: „Ano, to On učiní a nic zlého se Mu nestane! Zapamatujte si to, vy bídní vydřiduchové! Zde jste v mé moci; jen jeden váš mně podezřelý pohyb a dám vás na kusy rozsekát a hodit do moře drakům za potravu, jakože se jmenují Julius! Podívejme se na ty darebáky! Dějiny ukazují, že templáři již po více než 300 let neudělali žádnému člověku nic dobrého. A byla-li ještě časem ušlechtilá duše mezi nimi, udělali to s ní, jak je mi známo, jako před sotva

třiceti roky se zbožným počestným Zachariášem; a jakmile mezi jejich souvěrci povstane nějaký člověk naplněný pravdou, počestností a silou Boží a zahrnuje chudé lidi všelikým dobrodiním, jsou tu také již tito darebáci, aby ho zničili! Ó, tomuto ničemnému řádění bude učiněna brzy přítrž!

6) Hledte, tento opravdový Boží muž přišel sem do této krajiny, která je světoznámá svou nezdravou polohou. Zde v celém kraji bylo několik tisíc nemocných - domácích i cizích - i moji vojáci leželi stížení obtížnou a zlou horečkou přes polovinu roku, mnozí z nich už přes rok; tu sem přišel tento čistý Bohočlověk a uzdravil všechny, kteří tu hledali pomoc. Neměl by se takovému muži právem postavit oltář, obětovat mu jako Bohu a prokazovat mu všechnu možnou poctu a vroucnost? Co dobrého jste však vy prokázali lidem, když jste přišli sem? Sklep a spižírny Ebahlovy budou mít brzy o sto grošů menší cenu!

7) A z vděčnosti zato, že žerete všude zadarmo jako vlci, chcete nám zde ještě zahubit našeho největšího dobrodince! Člověka, jemuž jedinému máte co děkovat, že Cyrenius nesvolal hned všechnu moc v Asii a nedal až do základů vyvrátit vaše ohavné loupežnické a děvkařské hnízdo! Ne, to je až příliš k zlosti, přemýšlí-li se o vaší haněbnosti! Aby vaše podvody, které prodáváte lidu za drahé peníze jako božské věci, nebyly prozrazeny, snažíte se vši satanskou lstivostí zbavit dokonce svých největších přátel a dobrodinců, větríte-li u nich nějaké vyšší světlo! Řekněte sami, zda nejste mnohem horší nežli satan sám!?"

8) Tu se obrátil **setník** na Mne a řekl: „Pane a Mistrže ze školy Boží, uč nás bez ostychu pravdě a tomu, jak se má budoucně lid zachovat k lidským ustanovením! Já vím, že Tě poslouchají nebe a Země a všechny živly a že můžeš nejslabším dechem Svých úst rozptýlit jako plevy do ovzduší tyto ničemy tak jistě, jako jsi byl jistě s to přikázat moři, které nás neslo jakoby bylo pevnou zemí; ale nicméně jsem Ti jen jako slabý člověk vůči Tobě se vši svou mocí, která není nikterak nepatrná - k službám až do posledního muže a až do poslední kapky krve! Ať poznají tito nejvyšší bídni darebáci obec Genezaret!“

9) Praví **představený** hlasem silně se chvějícím: „Pane setníku! Kdepak máš proti nám důkaz, že bychom nyní přišli jen proto, abychom zahubili tohoto člověka? Přišli jsme sice vyšetřovat a zkoušet ho, což se nám přece nemůže zaslívat; ale o zahubení nemůže tu pro boha být ani řeči! Tobě se nyní lehko mluví; neboť měl jsi již postačující příležitost, abys ho poznal podle jeho skutků a řeči; my jsme však mimo dnešní zázračné uzdravování ještě málo slyšeli a viděli, až na tvé vesměs nepřilíhající lidumilné vyhrůžky a mělo by nám tedy, jako v této věci ještě jaksí úplně cizím být přece jen také ponecháno na vůli, abychom tohoto zázračného muže trochu poznali!“

10) Že my templáři stojíme již na velmi dutém základě, není nám jistě cizí; ale přesto je tento základ nicméně lepší nežli vůbec žádný základ a stát jej musí chránit tak dlouho, dokud se Bohu někdy nezalíbí vytvořit pevnější! Proto tě prosím, abys nám nehrozil hned mečem, vyměnil-li někdy několik slov s tímto zázračným mužem Ježíšem! Ať si nyní dělá co chce a ať si učí a káže, abychom se také my dověděli z toho něco lepšího, nežli co jsme se dověděli pouze z doslechu a z mnohých jistě falešných zpráv; uvidíme-li, že je něco na věci, pak si také my utvoříme jiný úsudek, nežli jsme si mohli dosud utvořit! Neboť tak docela hloupí nejsme a naše srdce je ještě vždy úplně schopné spravedlivého úsudku!“

11) Praví **setník**: „Odepření požadovaného svědectví nemluví ve prospěch spravedlnosti vašeho srdce, naopak! *Ex trunco non quidem Mercurius!* („Z pařezu se ještě nestal bůh!ú; vyd.), - ale uvidíme!“

125. TŘI DOKLADY.

MAT. 15, 10-14.

1) Tu jsem svolal ihned všechny lid dílem z přítomných uzdravených a dílem z poměrně četných obyvatel města, kteří z tohoto dne, jako předsobotního učinili svátek.

2) Když byl lid shromážděn v téměř zcela plném sále, pravil jsem k lidu: „Slyšte a rozumějte Mi dobře! (Mat.15,10) Ne to, co vchází do úst poskvrňuje člověka; ale co vychází z úst, to člověka poskvrňuje. (Mat.15,11) jíst chléb nemytýma rukama neznečišťuje žádného člověka. To pravím vám všem a ruším tedy navěky takové lidské ustanovení!“ Tu začal veškeren lid jásat a chválil Mne.

3) I přistoupili také učedníci ke Mně a tázali se Mne řkouce: „Pozoroval jsi, kterak se fariseové zuřivě zlobili, když Tě slyšeli vyslovit ta slova?“ (Mat.15,12)

4) Pravím **JÁ** hlasitě učedníkům: „Všechny rostliny, které Můj nebeský Otec nevsadil, budou vykořeny. (Mat.15,13) Nevšímejte si jich! Jsou to slepí vůdci slepých. Vede-li však slepý slepého, jistě oba padnou do jámy! (Mat.15,14) Ať se zlobí jak chtějí; neboť jejich otec je jiný nežli Otec náš. Náš Otec je nahoře - a jejich dole!“

5) Když farizeové toto uslyšeli, zežloutli, zezelenali a zrudli hněvem a zuřivostí; a **představený** pravil chvějícím se hlasem: „Nyní jsme slyšeli dosti! Rouhal se Bohu i nám! Nyní víme, s kým máme co dělat a kdo jen tento Ježíš z Nazaretu! Pojďme tedy odtud a oznamme hlasitě veleknězi, jaký člověk je tento Nazarejec!“

6) Praví **setník**: „Lze sice přijít do města jako vy, podle vlastní vůle; ale odejít spočívá na vůli vládce města! Lehce se sice řekne: „Pojďme odtud!“; ale tu vystoupí proti tomu vládce a řekne: „Zůstanete!“ - To poslední zahřmělo hromovým hlasem.

7) Posledního slova „Zůstanete!“ se však farizeové zalekli tak, že všichni zbledli jako stěna, začali se trást a nebyli s to ze sebe vypravit ani slovo.

8) Když **setník** viděl, že jeho řeč působila na ně zdrcujícím dojmem, pravil dále: „Nežli vás nechám odejít, budeme spolu mít ještě mnoho co mluvit a napřed mi ještě vyhotovíte svým rukopisem v přítomnosti lidu několik smluv a jedno svědectví; ale jak smlouvy, tak i svědectví na život a na smrt! Dobře rozumějte! Neboť jakmile bych se od svých bystře slyšících vyzvědačů dověděl, že jste nedodrželi jen jediný bod smluv, propadnete ještě téhož dne smrti i kdybyste se skrývali i za tisíce chrámů!“

9) Tu si dal setník přinést od svých sluhů psací náradí a psal toto:

„Smlouva čís. 1: Kdyby se jeden z vás odvážil říci o Ježíšovi nazaretském i jen jedno hanlivé slovo buď mezi sebou anebo někomu cizímu, což okamžitě vyjde najevo, propadne soudu a smrti!

„Smlouva čís. 2: Kdo z vás z toho všeho, co se zde přihodilo a mluvilo, prohodí v Jeruzalémě a v chrámu jen jediné slůvko a vydá o Pánu Ježíši špatné svědectví ať v chrámu anebo v jiném domě, propadne hrdelnímu soudu a poté nejhorší mučednické smrti! A nikdo se netěš tím, že to jistě nevyjde najevo, jak už bylo řečeno, v témž okamžiku, když kdekoli vyslovíte jen slůvko z toho, o čem vám je v obou dvou smlouvách nařízeno mlčet, dozví se to moji vyzvědači a stane se s vámi, co je vám v těchto smlouvách slíbeno!“

10) Poté napsal setník svědectví, které znělo takto: „My všichni ku podpoře pravdy *pro memoria eterna* (na věčnou paměť, vyd.) doznáváme nakonec svým rukopisem, že jsme se dopustili známé loupeže císařských daní a pokladů z Pontu a z Malé Asie a že jsme je nejhanebnější lstí vzali poslům, leč při transportu do Jerusalema jsme byli v Kisu Ježíšem nazaretským prozrazeni i když ne ústně, tedy přece jen jeho vlivem. Byli bychom sice soudcem Faustem odsouzeni vesměs k smrti, ale Ježíš nazaretský se nás ujal a tak jsme z toho vyšli neporušeni! - Toto je pravda, za kterou jsme hotovi položit život!“

11) Když setník napsal tyto tři dokumenty, předčítal je zcela klidně **farizeům a zákoníkům**. Při každé řádce byly jejich obličejové protáhlejší a protáhlejší a když slyšeli předčítat svědectví, tu teprve spráskli rukama a křičeli: „Cože, to máme podepsat?!“

12) Praví **setník**: „Ano, to je čistá pravda! Nechcete-li však, pak stojí tamto již připraveni drábové s metlami, důtkami a ostrými sekerami!“ - Tu se fariseové ohlédli a spatřili strašné muže. I požádali také ihned bez odmluvy o psací náradí. Setník jim však ještě připomenul, aby se podepsali pravými jmény, neboť falešné jméno by přineslo každému smrt. I podepsali se svými pravými jmény a kdo z lidu dovedl psát, musel se podepsat jako svědek.

13) Když byly tyto tři doklady v pořádku, pravil setník: „Nyní mám, co bych byl od vás již dávno rád měl a vy víte co mám. Co máte zachovávat víte také a tím jsme hotovi. Teď již můžete jít kam chcete! Až na hranice vám bude dán bezpečný doprovod!“

14) Poté se tito fariseové a zákoníci také ihned zcela potichu beze slova a hlesu sebrali a za necelou půl hodinu měli Genezaret také již za zády.

126. VÝSTRAHA PÁNĚ PŘED ZLOU LSTÍ TEMPLÁŘŮ.

1) Když tito zpytatelé a vyšetřovaní byli již za horami a dolinami, pravil **setník**: „Pane, ti snad budou mlčet; neboť tyto tři šňůry budou snad držet! Ostatně je úplná pravda, že se dovím

nejdéle za osm dní, co by kterýkoliv z nich sebetajněji někde řekl; k tomu je jejich víra ještě silnější nežli moji široce rozvětvení zpravodajové a velký strach je jejich vychovatelem. Ručím za to, že žádný z nich ze všeho toho co zde prožil, neřekne nikomu ani slůvko!“

2) Pravím **JÁ** „Ano, budou mlčet, ale tím větší bude jejich skrytý hněv; neboť na to, co je zde v nejvyš dostatečné míře potkalo, žádný z nich nikdy nezapomene. Mějte se však všichni na pozoruj neboť jejich skrytá zlomyslnost je veliká a bezmezná! V jejich srdcích řádí ďáblové a těm není žádný prostředek příliš špatný, aby se pomstili na tom, kdo je urazil! Proto se mějte na pozor! Nyní budou přemýšlet a přemýšlet! Svědectví však, které museli podepsat, je ještě nejlepší zárukou! Proto budou jistě potichu; ale budou vám posílat na krk více zlovolných vyzvědačů nežli vy jim a budou proti vám najímat falešné svědky. Proto se mějte na pozor, proto jsem vám to řekl předem!“

3) Praví **setník**: „Pane, děkuji Ti z plna srdce za tuto výstrahu! Ježto to však nyní vím, pak bude každému cizinci, zejména však z Jeruzalému, který přijde do tohoto obvodu, podivně u srdce. Věru, tomu bude do žhavého uhlí nad hlavou foukáno! jen jednoho uchopit a druhému zajde navždy chuť dělat ďáblům vyzvědače!“

4) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, buďte proto na stráži; neboť tato čeládka je zevnějškem povolná jako holub, nitrem je však jedovatější nežli egyptský hadoještěřík! Přijdou ve všelijaké podobě a budou mluvit tou a onou řečí hned jako perští kupci, hned jako Řekové a hned jako Egypťané, také jako Římané a bude je možno těžko rozeznat od pravých příslušníků jmenovaných národů. Budete-li je však přísně zkoumat, tu již shledáte jakého ducha jsou to děti!“

5) Praví **setník**: „Ó, ještě větší dík Tobě, ó Pane! Nyní zcela přesně vím, co mi bude budoucně činit; a kdyby se někde ukázal neprůzračný případ, tu mi zajisté dovolíš, abych směl Tvé mně nadevšecko svaté a mocné jméno volat a říci: O, velký všemohoucí Duchu mého Pána a Mistra Ježíše! Osvět mé srdce, aby v něm vzešlo Světlo!“, a Ty takové volání uslyšíš jistě také až na konec světa!“

6) Pravím **JÁ** : „Ó, příteli a bratře, zůstaň takto ve Mně a Můj Duch bude v tobě, ku pomoci tobě v každé době ve dne v noci!“

7) Praví vedle Mne stojící **JARA**: „Ale Pane, Ty mluvíš, jako bys nás chtěl již brzy opustit!? Ó, prosím Tě, zůstaň ještě několik dní u nás; vždyť Ty jsi přece mým životem! Jak bych mohla bez tebe žít? Musíš zde zůstat, já. Tě odtud nepustím! Bez Tebe bych musela zemřít!“

8) Pravím **JÁ** zcela vlídně: „O, Má nejmilejší Jaro, tebe navěky neopustím! A když Se za několik dní kvůli Svému úřadu na nějakou dobu odtud vzdálím osobně, budu nicméně stále u tebe v duchu a ty budeš mluvit se Mnou a já ti dám na každou tvou otázku dobře slyšitelnou odpověď; v tom můžeš být úplně jista! - Rozumíš tomu?“

9) Praví **malá JARA**: „Ano, můj nejmilejší Pane Ježíši, tomu velmi dobře rozumím a vím, že Tobě není nic nemožné; ale nicméně je mi milé, zůstaneš-li také Svou osobou ještě delší čas u nás. Neboť hled, nyní ježto jsi u nás, vypadá vše tak proměněné a nebeské; nedovedu si nyní již představit nebe krásnější a nádhernější. Proto musíš kvůli mně ještě také osobně několik dní zde prodlévat!“

10) Pravím **JÁ** „Nu ano, vždyť není možné takové lásce něco odepřít, zvláště když jsi vyvolila tu nejlepší stránku! Buď jen tedy veselé mysl; tvá láska tu nebude nikdy sama!“

11) To **JARU** zcela rozveselí, takže přiskočí k Ebahlovi řkouc: „Hle, otče Ebahle, Pán zůstane ještě u nás a to vždy!“

12) Praví **EBAHL**: „Mé milé dítě, to je pro nás velká milost, které nejsme všichni vespolek hodni; vždyť On je Pánem nebe a této Země! Co On činí a chce, to je skryto v jeho věčném nevýstižném úradku, podle něhož je každý vlas na naší hlavě sečten tak, jako písek moře a my lidé nemůžeme na tom nic měnit. jsem však také toho mínění, že jemu, před Nímž je tisíc let jako jeden den, nezáleží zrovna na tom, zda se u nás zdrží o den méně či více. Proto jen Ho pevně drž a nepouštěj Ho; vždyť tebe má z nás nejraději!“

13) Praví **JARA**: „Ó, já Ho již budu hodně pevně držet a vůbec Ho nikdy nepustím!“

127. PÁN MLUVÍ O DUCHU LÁSKY.

1) Tu přicházím potichu zezadu k Jaře **JÁ**, pozvednu ji a pravím: „Ale, ty Mé nejmilejší děťátko, jak Mne budeš moci držet? Pohled já jsem mnohem silnější než ty!“

2) Praví **dívěnka**, když ji opět stavím na zem: „To vím dobře, že jsi nekonečně silnější nežli

já, sotva komárek před Tebou; neboť Ty nosíš Svou všemohoucí silou vůle nebe i Zemi a udržuješ moře v jeho hlubině; jak bych se mohla s Tebou měřit v síle?! Ale myslím, když Tě tak nevýslovně miluji, že Se dáš pro mou lásku k Tobě zdržet trochu přesčas!“

3) Pravím **JÁ** : „Ano, tu máš zase pravdu; vždyť láskou se vyřídí u Mne všechno! Vždyť láska k vám lidem Mne přitáhla na tuto Zemi! Kdo tedy má lásku jako ty, ten pak ovšem může již dělat se Mnou co chce! Neboť taková láska je právě Můj Duch v srdci člověka. A co taková láska žádá a chce, to vychází ze vši hlubiny božského řádu a proto Mne můžeš svým srdcem již tak pěkně pevně držet a já Se od tvého srdce věčně nikdy neodloučím!“

4) Ale na Mém osobním zjevu nic nezáleží, nýbrž jedině na Mém Duchu! Co já činím, hle, to nečiní Má osoba, nýbrž jedině Můj Duch; ale kvůli tobě zůstanu zde nicméně dva dny, - neboť zítra je sobota a pozítří posobotí! Tyto dva dny zde ještě zůstanu, potom však půjdu dále a to do Sidonu a Tyru, - ale poté přijdu opět a snad u vás strávím polovinu zimy.“

5) Praví **dívěnka** celá unesena : „Ó, Bohu svatému Otci všechna chvála za to! Nyní jsem již spokojena!“

6) Všichni obdivovali dvanáctileté děvčátko a žasli nad jeho rozumem. A **jeden stařec** pravil: „Ó, to je zvláštní milost Boží! V této něžné kůži vězí anděl Boží! Podoba i duch o tom vypovídají.“

7) Praví **jiný**: „Ano! Děvčátku je teprve dvanáct a asi půl roku; vypadá však jako děva šestnáctiletá! Je úplně vyvinutého těla a její duše nemá již čeho si přát. Má opravdu hlavu a srdce na pravém místě! Šťastný, kdo ji jednou přivede do svého domu jako ženu!“

8) Toto zaslechne **JARA** a praví: „Srdce, které miluje Boha, nepotřebuje lásku sobeckého ženicha; neboť je již uvedeno do Božího domu jako nevěsta! Já dovedu milovat lidi v jejich potřebách a konat dobro chudým každou hodinu ve dne i v noci; ale nějakou lásku mladého muže neznám a ani se ji nikdy nebudu učit znát, - leč by bylo jeho srdce podobně jako srdce mé naplněno jedině nejčistší láskou k Bohu!“

9) Praví **jiný starý Žid** : „Aj, aj, děvčátko! Tvá řeč sice zní jakoby přicházela z úst nějakého anděla; jsi však nicméně také z těla a krve a až jednou přijdou tvá léta, pak již uvidíš, zda nemá tělo a krev u člověka co mluvit!“

10) Praví **JARA** : „Že člověk není Bůh, vím již od svého nejútlejšího věku; avšak člověk se může svou pravou láskou k Bohu stát pánem svého těla a krve s bezpečnou pomocí Boží. Komu však pomáhá Bůh, tomu pomáhá zcela a nikoli zpola! To, co jste dnes ráno sami zakusili na svém nemocném těle a krvi, byla pomoc Boží!“ - Po těchto slovech Jary starci umlkají a žádný se již neodvažuje slovem jí odporovat.

11) **JÁ** však pravím Jaře uchopujíc ji za ruku: „Dobře jsi to učinila! Ty již mluvíš jako nějaký hotový prorok!“

12) Praví **JARA** v lásce se usmívajíc polohlasitě ke Mně: „Je snadné prorocky mluvit je-li člověk u Tebe a vkládáš-li mu slova do srdce a do úst! Kdybych mluvila sama ze sebe, pak by z toho vyšlo jistě velmi mnoho hloupostí!“

13) Pravím **JÁ** také tak polohlasitě: „Mohlo by sice být, Má nejmilejší Jaro! Ale od nynějška budeš s to vždy tak moudře mluvit, jen se Mně snad nesmíš stát jednou nevěrnou až budeš starší!“

14) Praví **JARA**: „Pane, kdyby to bylo možné, pak mne nech raději zemřít!“

15) Pravím **JÁ**: „No, no, to asi bude nemožné!“

16) Praví **JARA** uchopivší Mne pevně kol pasu a tisknouc Mne na svá ňadra: „Ano, něco takového musí zůstat věčně nemožné! Neboť člověk by musel jen zešílet, kdyby dával libru nejčistšího zlata za libru páchnoucí zettleliny!“

17) Pravím **JÁ** : „Tak ty si tedy vážíš také trochu zlata?“

18) Praví **JARA**: „Ano, zlata duše nadevšecko! Ale pozemské zlato jsem jen uvedla za příklad.“

19) Pravím **JÁ** : „No, no, už jsem ti porozuměl; ale že tě mám tak rád, musím tě přece také trochu poškádlit!“

20) Praví **JARA**: „Ó, jen mě poškádlí, já Tě proto přece nebudu méně milovat! Neboť již odedávna vím, že lidi, které Bůh obzvláště miluje, všelikým utrpením navštěvuje! Začneš-li mne, ó, Pane, hodně, hodně škádlit, pak mě budeš teprve zcela milovat!“

21) Pravím **JÁ** : „Ó, mé nejmilejší děťátko, takové přecisté srdce jako je tvé, Bůh nikdy neškádlí, nýbrž jen taková srdce, která sice Boha velice milují, ale přitom také občas zamilovaně

pokukují po světě; takovým vyhání pak Bůh všelikým škádlením světskou lásku ze srdce, aby byli úplně čistého srdce, - Rozumíš tomuto?“

22) Praví **JARA**: „Ó, Pane, Ty medové strdí srdce mého, tomu zajisté velmi dobře rozumím!“

128. ROZMLUVA MEZI TEMPLÁŘI A ESEJCI.

MAT. 15, 15-20.

1) Praví stranou konečně jednou zase **PETR** spíše jakoby pro sebe: „Nechápu, že toto děvčátko je vždy tak rychle hotovo s porozuměním! Já jsem přece již tak stár a všelicos jsem již zakusil, ale s tak rychlým porozuměním to u mě naprosto nejde. Tak dosud ještě zcela nerozumím tomu, co On mínil obrazem: „Ne to, co vchází do úst poskvřňuje člověka, nýbrž co z úst vychází!“ Musí-li Člověk vrhnout, aneb když kašle a pak plivá, jak ho to má poskvřňovat? O tom se přece Mojžíš nezmínil!“

2) Praví také **ostatní učedníci**: „Pak se ti daří jako nám; neboť ani my si to nemůžeme srovnat! Jdi a zeptej se Ho jménem nás všech, jak rozumět tomuto podobenství!“

3) Tehdy přistoupil **PETR** ke Mně a tázal se Mne řka: „Pane, vysvětli nám podobenství o tom vcházení do úst a vycházení z úst“ (Mat. 15,15); nikdo z nás tomu nerozumí!“

4) Pravím **JÁ** : „Cožpak také vy jste ještě tak nechápaví? (Mat. 15,16) Jak dlouho vás budu ještě muset takto snášet? Nepozorujete ještě, že vše, co vchází do úst, přichází do břicha a odtud je přirozeným pochodem vyvrhováno? (Mat. 15,17) Co však z úst vychází, to přichází ze srdce a poskvřňuje člověka! (Mat. 15,18) Ze srdce zajisté vycházejí zlé myšlenky: vraždy, cizoložství, smilstvo, zlodějství, křivá svědectví a rouhání. (Mat. 15,19)

5) To jsou věci, které člověka poskvřňují; ale jíst chléb nemytýma rukama, to člověka neposkvřňuje! (Mat. 15,20) - Rozumíte tomu nyní?“

6) Praví **učedníci**: „Ano, Pane, děkujeme Ti za toto svaté Světlo!“

7) Pravím **JÁ** písaři Matoušovi: „Zaznamenej tedy nasycení na poušti, potom noční jízdu sem a co se přitom zvláštního událo a poté však ihned co se přihodilo dnes a to několika málo slovy, ale přesně! Vše ostatní co se tu událo zatím vynech; budoucně bude však moci být ještě všelicos dodáno, - toto však je podstatné z tohoto evangelia.“

8) Poté se ubírají učedníci opět do svého pokoje, kde je již netrpělivě očekává několik obrácených farizeů a zákoníků s oběma Esejci. Jsou ovšem hned podrobně dotazováni, co se stalo s farizeji a zákoníky z Jeruzaléma. A učedníci jim vše dopodrobna vyprávějí. Tu praví farizeové, **zákoníci a oba Esejci** : „Ne, při takových znameních a svědectvích ještě tvrději setrávat ve zlomyslné hlouposti, k tomu patří věru mnoho noci a úskočnosti! A co jim prospívá všechna jejich úskočnost? Nyní jsou oněmi třemi vystavenými dokumenty takovým způsobem vázání, že si nesmí navzájem sdělit ani své myšlenky! Jsou to přece jen volové a kozlové!“

9) Praví **Esejci** : „Ježíšova věc je přece tak nad slunce jasná, jak jen může něco být nad slunce jasné a přece taková neslýchaná úskočnost! My jsme přece, co se týče světského rozumu tak vzdělaní, jak jen může kdo být vzdělán, když vychodil všechny školy Persie a Egypta a má mudrce řecké i starozidovské v malíčku; avšak. nepřihlížejíce zde ke všem těm neslýchaným zázrakům pouze pravíme: jeho řeč a z ní vycházející nejhlubší moudrost, o jaké ostatně nebylo na Zemi ještě nikdy ani potuchy, je nám více než dostatečným důkazem, že tento Ježíš je nejdokonalejší Bůh. Nyní však přináležejí k tomu také ještě jeho skutky, o jakých se zajisté nikdy žádnému člověku ani nesnilo; skutky, které jsou možné jen Bohu, v Němž se spojují všechny síly světa a všech hvězd, slunce i měsíce, anebo z jehož přezázračné všemohoucí vůle se jim dostalo jsoucnosti způsobem nám ovšem nevysvětlitelným!“

10) Viděli jsme, jak u Něho vůle, slovo a dokonáný skutek spadají přímo v jedno. Nebesa se na jeho pokyn otevírají a nesčíslné zástupy nejpůvabnějších éterických bytostí jsou Mu k službám; On jim přikáže a prázdné spížirny překypují hojností nejvzácnějších pokrmů a všechny prázdné měchy a džbány se naplňují nejvzácnějším vínem! Ano, to tedy není skutečně ničím?

11) Přikazuje moři a moře zpevňuje svůj povrch aniž by proto bylo ledem a lidé chodí po půdě jinak každému člověku smrtonosné jako po půdě mramorové! A to vše bylo oněm zatemněncům ukázáno a věrně vyprávěno, mimoto viděli dnes ráno na vlastní oči zázračné uzdravení několika set lidí a přece zůstali tvrdší nežli skála, na niž po tisíciletí každoročně aspoň stotísic

blesků zkoušelo svou ničivou sílu! Bratři, tu přestává v člověku všechno lidské! Tu je člověk buď zlé zvíře anebo zcela vážně ďábel! - Rcete, bratři, máme pravdu anebo ne?"

12) Praví **farizeové a zákoníci** : „To je více nežli úplně pravdivé a správné! Neboť může-li někdo při takových zjevech zůstat ještě tvrdý a nepoddajný, pak je to patrně, ďábel!“

13) Praví oba **Esejci** : „Jelikož nyní věříme, že v oblastech tohoto světa jsou zcela vážně zlí duchové, jimiž jsou lidé nezřídka sužováni a ke zlým skutkům větším dílem bez citelného sužování sváděni, jsme tedy nyní také my úplně vašeho mínění! Neboť lidé, kteří jsou prosti jakéhokoliv lepšího soucitu k svým spolubližním, kteří se jen jako tygři starají o svou tlamu a o své břicho, nejsou již lidmi, nýbrž ďábly! Neboť nemají už pro nic jiného smysl, nežli aby jejich břicho bylo co nejlépe uspokojeno! K dosažení tohoto jediného cíle není jim také žádný prostředek příliš špatný! Co Bůh, co duch! Břicho musí být zaopatřeno! Vše ostatní u nich nic neplatí. Umění a vědy považují za něco teprve tehdy, mohou-li jimi být zvětšeny příjmy pro jejich břicho! - Ó, Pane, jsou to lidé! Ano, ano, to jsou hotoví a praví ďáblové!“

14) Praví poté konečně zase **JIDÁŠ** ěškariotský: „Kdybych nebyl až příliš přesvědčen o Jeho opravdu božské všemohoucnosti, věru, jámal by mě o Něho úzkost a strach! Neboť tito lidé by strhli, kdyby to bylo možné, samého Boha s Jeho věčného trůnu, aby se na něj posadili sami; neboť templáři, jimž se nyní po zapuzení Samaritánů, kteří jim často silně a ostře klepali přes prsty, nesmírně dobře daří, spíše by se odvážili toho nejkrajnějšího, než by se dali poněkud omezovat ve svém rozmařilém blahobytu!“

15) Praví **PETR**: „Myslíš, že je náš Pán se vši Svou zázračnou mocí jist před zlobnou Istí templářů? Nevystoupí-li před těmito otcovrahy a matkovrahy jako Soudce pustošic ohněm a bleskem s nebes, stane se v krátké době vzdor Své moci a moudrosti obětí jejich nikdy nenasytné pomsty! Ano, Žid je povolán k velkým věcem a může být andělem; ale nad špatného a zkaženého Žida není také ďábla, který by mohl být ještě špatnější!“

16) Proto by se měl před Jeruzalémem chránit! Neboť přijde-li tam jako laskavý člověk, pak je i s kazatelem Janem ztracen! Dokud Jan učil a křtil v naší blízkosti u malého Jordánu a v malé Betabaře (na poušti), byl jist; když se však teprve asi před třemi měsíci odebral k velkému Jordánu a na velkou poušť betabarskou, tu byl také co nejdříve obětí chrámových lidí, kteří se velmi chytře dovedli skrýt za Herodesa. Herodes dal však přece také již po NĚm, našem Pánu a Mistru, pátrat; kdyby se Ho byl mohl zmocnit, kdo ví, co vše by se už nestalo! Ale Pán vidí také zdáli srdce lidí a jejich záměry a dovede se jim vyhnout! Neboť kdo je chytřejší a moudřejší nad Něho?"

17) Praví **jeden farizeus** „Když se jim jednou začíná vyhýbat, pak to již není žádné příliš dobré znamení pro Jeho úplnou jistotu! Snad se chce vyhnout vši pozornosti a jedině to pak omlouvá Jeho vyhýbání; je-li tu však i jen nejmenší bázeň, pak za Jeho jistotu mnoho nedám! Neboť vím až příliš dobře, kde všude a jak rozprostírá chrám své zhoubné sítě, takže Mu je téměř nemožností se zdravou kůží uniknout! On tedy zatím nebude chtít vzbuzovat pozornost velkého významu, proto Se také bude takovým příležitostí pokud možno dlouho vyhýbat a tím zamezí nejprudší sraz otřásající nebem a Zemí; velké zlobě lidí postaví Se na odpor teprve tehdy, až bude míra úplně naplněna! - Tolik se domnívám rozumět Jeho charakteru!“

18) Praví **Esejci** : „To je také naše mínění! Neboť při takové čistě božské moudrosti a při takové hojnosti skryté božské síly, bude snad dobře vědět co vůči zlému světu učinit! Kdybychom měli jen stotisícinu Jeho moci a moudrosti, byli bychom ve třech letech pány celého světa! Proto nemáme o Něho strach! Musel by se jen On Sám dobrovolně vydat zlému světu a říci: „Tu jsem, vyplňte nyní na Mně, vašem Tvůrci Samém míru vaší zloby, aby tím spíše přišel na vás shora soud! A tu by nicméně nic neztratili! Mohl by sice připustit, aby zlí lidé k naplnění své míry ublížili Jeho tělu, ano, dokonce je usmrtili; ale kdo bude moci Jeho věčně nezničitelnému a všemohoucímu Duchu nějak uškodit? Jak bylo řečeno, my naprosto nepochybujeme, že On by byl také s to něco takového učinit; ale to Jeho nepřátelům málo prospěje; neboť dříve nežli se kdo nadá, vstane z mrtvých jako nezničitelný Soudce a bude je ohněm a mečem z nebes soudit! Běda potom všem Jeho nepřátelům a všem ďáblům! Ti se teprve potom. v největší trýzni dozví, Kdo byl Ten, Kterého na všech cestách a stezkách pronásledovali! - Co říkáte všichni tomuto našemu mínění?“

19) Praví **učedníci**: „Aj, ať se to jen Jemu nestane, ač rozhodně nechceme vaše mínění popírat; neboť u Boha je zajisté mnohé možné co si člověk vůbec nikdy jako možné nemůže a nedovede pomyslet!“

129 PÁN A OBA ESEJCI.

1) Zatím co učedníci, farizeové a oba Esejci takto vespolek rozmlouvají a Matouš zaznamenává svůj úkol, volá Ebahl k jídlu a učedníci a nyní i jejich učedníci jsou voláni rovněž k jídlu a přicházejí do jídelny s tváří dosti veselou.

2) Tu se jich táží, o čem ve svém pokoji tak živě rozmlouvali.

3) Oba **Esejci** odpovídají: „Pane, nadarmo jsi Se tázal, neboť co jsme nyní spolu hovořili, bylo Tvému Duchu již od věčnosti tak jasné jako slunce za nejjasnějšího poledne! Avšak, že jsme jistě o Tobě nemluvili nic zlého, o tom můžeš být úplně ujištěn!“

4) Pravím **JÁ** : „Zcela jistě a pravdivě a zejména co jste hovořili; neboť nevnuknulo vám to vaše tělo a krev, nýbrž Duch Boží. Nemluvte však nicméně o tom nikomu nic dalšího; neboť lidé jsou slepí, hloupí a zlí! - Nyní se však posadíme ke stolu!“

5) O jídlo bylo náležitě postaráno; našich osm lodníků trávilo čas lovením ryb a přinesli do Ebahlova domu mnoho nejpěknějších a nejlepších ryb, za což je Ebahl opatřil velmi bohatě vínem a chlebem. Tyto ryby byly velmi dobře připraveny a všichni jsme je s velkou chutí radostně pojídali. Oba Esejci, jejichž ponebí bylo velmi zjemnělé, ježto si tito žáci Aristotelovi a Epikurovi velice zakládali na kuchyni, nemohli ani dost vynachválit dobrou chuť tohoto rybiho pokrmu. Také setník se svými třemi podvůdci nemohl dost vynachválit dobrou chuť ryb a s radostí pojedl dva značně velké kusy, takže se nakonec začal již obávat, zda mu to neuškodí.

6) **JÁ** však jsem mu pravil: „Neboj se, milý Julie, neboť v přítomnosti lékařově ti nic neuškodí!“

7) To dobrého Julia opět rozveselilo; a tento Můj výrok se pak stal příslovím a zachoval se mezi lékaři až do té doby, kdy je to nyní psáno.

8) Po jídle se tázal **setník** řka: „Pane, dnes je přenádherný den! Což abychom si vyšli odpoledne trochu do přírody?“

9) Pravím **JÁ** : „To je také Můj úmysl; ale tentokrát vystoupíme na nejbližší horu!“

10) Praví **setník**: „Ano, hora nám nejbližší, kterou nazývají „Morgenkopf“, v tomto jazyce myslím „Juitergli“, je však zároveň také jedna z nejvyšších a je se všech stran nesmírně příkrá, pouhý téměř lysý kamenný kolos! Kdybys snad chtěl na tuto horu vystoupit, pak nedosáhneme vrcholu dříve než nastane noc; a o návratu by nemohlo být ani zdaleka řeči! Strávit však nahoře noc nelíbilo by se asi žádnému z nás! Neboť nahoře mezi skalními roklemi bývá za všech dob sněh a led; ale výhled je prý něco nepopsatelného!“

11) Pravím **JÁ** : „Příteli, to vše nám nezabrání, abychom nevystoupili na Morgenkopf; kdo zná cestu, přijde mnohem spíše nahoru, nežli kdo ji musí teprve namáhavě hledat. Proto jen se vydejme na cestu; nežli uplynou dvě malé hodiny, budeme všichni nahoře, to jest ti, kteří mají chul vystoupit na horu s námi!“

12) Praví **setník**: „Pane, na Tvé slovo půjdu rád až na konec světa, neřku-li na tuto horu; a když Ty děláš vůdce, pak není na nebezpečí ani pomyšlení. Já se nyní na to velice těším! Ale trochu chleba a vína mohli bychom si snad vzít s sebou; neboť já již vím, že při výstupu na tak značnou horu bývá člověk mimořádně hladový a žíznivý!“

13) Pravím **JÁ** : „Ó, ano, to byste již mohli udělat! Ale co si počneme s Mou nejmilejší Jiarou? Pro ni bude výstup na horu přece jen poněkud obtížný!“

14) Praví **JARA**: „S Tebou, ó, Pane, nemůže mi být nic těžkého; bez Tebe však beztoho nikdo nic nezmuže a já již nejméně! Je-li to jen Tobě milé, pak půjdu nejen na tuto horu, nýbrž doslova přímo do ohně, právě tak jako jsem s Tebou šla prvá na vodu!“

15) Pravím **JÁ** : „Ty Mi dovedeš vždy dát ze svého srdce správnou odpověď, která je žhoucí láskou a pravdou; proto vyprav se jen s námi na cestu, nebude se ti při tom zrovna špatně dařit!“ A tak byla **JARA** připravena na cestu a také pravila: „Pane, je-li Ti to příjemné, pak jsem již připravena na cestu!“

130. PODIVUHODNÝ VÝSTUP NA HORU.

1) **Dívěnka** měla na sobě modrý řasnatý oděv, na nohou lehké šněrovací stěvívce a na hlavě slaměný velmi umělecky pletený klobouk; uchopila Mou ruku a pravila, jelikož jsem jí nedal

na prvou řeč dost rychle odpověď: „Ale, Pane, Ty můj životě, prosím Tě, řekni mi, zda jsem Ti takto příjemná?“

2) Pravím **JÁ** „Přece to vidíš, Má nejmilejší Jaro! Jsi Mi ovšem nadevše příjemná! Ó, kdyby Mi všichni lidé byli tak příjemní jako ty, pak by to bylo již dobré a správné; ale na světě jsou velmi mnohé tisíce a opět tak mnohé tisíce tisíců těch, kteří Mi nejsou tak příjemní jako ty! Ale to jsou pouzí světšší lidé a ty jsi anděl! Nyní však třeba jít; neboť nastala již třetí část dne!“

3) Po těchto slovech všichni až na domácí služebnictvo povstávají a vydávají se, se Mnou na cestu. Rozumí se samo sebou, že malá Jara Mi šla stále po boku a rovněž tak i setník a Ebahl.

4) Když jsme došli ke stěnám, mezi jejichž puklinami se táhly vzhůru jen zcela úzké a nejvyšší příkré příkopy, pravil **setník**: „Pane, přirozenými silami není tu vyšplhání nahoru možné; neboť příkopy jsou nesmírně příkré, mokré a tu a tam všelikým tmitým houštím zarostlé! Nevedou-li nahoru žádné jiné cesty, pak s našimi přirozenými silami nepřijdeme ani za deset dní nahoru!“

5) Pravím **JÁ** : „Cožpak jsi již tak unaven, hle, urazili jsme již více než třetinu cesty!? Ohlédni se kolem sebe a uvidíš, jak jsme již vysoko!“ Tu se setník ohlédl a ulekl se, zpozorovav, že jsme již téměř na poloviční a nejpříkrější výšině hory mezi samými kamennými stěnami s kolmými úbočími.

6) Po některém poněkud bázlivém obdivování praví setník tónem strachem se poněkud chvějícím: „Ne, to ať si chápe kdo chce a může! Jak jsme všichni došli touto roklí až sem, je mi hádankou! Stoupali jsme sice hodně příkré, ale nepocítil jsem přitom žádné zvláštní obtíže! Nyní však jsou nad námi samé kolmé stěny!? Je otázkou, jak přijdeme přes ně nahoru?“

7) Pravím **JÁ** : „Což nepozoruješ, že nezůstáváme stát, nýbrž že neustále kráčíme dále?!“

8) Praví **setník**: „Ano, to pozoruj! Když však vzhlednu vzhůru vpřed, mizí dočista každá možnost další chůze!“

9) Pravím **JÁ** : „Hle, tu třeba být dobrým zkušeným vůdcem, aby se našla přímá cesta všemi zdánlivými překážkami! Hle, rokles před námi je již dveřmi k nejvyšší kopuli hory.“

10) Praví **setník**: „Ano, ale jak je to možné? Jak jsme mohli tak brzy přijít nahoru přes všechny tyto téměř veskrze kolmé stěny? Ještě dávno nejsme ani hodinu na cestě a jsme nyní již nejvyšší kopuli hory tak blízko, že je třeba jen ještě několika kroků a jsme zcela nahoře!“

11) Praví zcela rozveselená **JARA**: „Ale Julie, jak se zde můžeš ptát, kde je Pán Bůh naším vůdcem?! On by nás byl mohl všechny právě tak zvednout nahoru zcela volným vzduchem jako přes tyto stěny, přes které se ještě nikdy lidská noha nedostala! Víme-li, že zde máme co dělat s Všemohoucím, pak je každá další otázka marnivá. Můžeme se jen láskou a nejvyšší úctou před Ním rozplývat a navěky Jemu z nehlubší hlubokosti svého života děkovat, že nás uznal hodnými takové nikdy neslýchané milosti. Ale tázat se Ho, jak něco takového Jeho všemohoucnost a moudrost dokáže a jak jí je něco takového možné, shledávám jako malicherné! A kdyby nám to i sdělil, je otázka, nakolik bychom z toho rozuměli a zda bychom se pak také my stali všemohoucími?! Ó, ano, jestliže a pokud On tomu chce, můžeme ze sebe provádět podivuhodné věci; ale přes Jeho svatou a jediné všemohoucí vůli jistě navěky nikdy!“

12) Pravím **JÁ** : „Ó, ty malý mudrci! Kdo by v tobě hledal tolik přejasného světla!? Pravím tobě, že tobě rovných na Zemi je jistě málo; ale jen jedno musím nyní při vši Svě převeliké lásce k tobě říci a to záleží v tom, abys budoucně se svou čistou moudrostí zacházela mnohem šetrněji a abys ústa otvírala jen tehdy, když je to vážně nutné; zde to však nutné není, jelikož jak vidíš, jsem přítomen Já Sám a také dovedu na otázku každého náležitě a důkladně odpovědět!“

13) Hleď, kdyby náš přítel Julius nebyl tak velmi moudrý muž, způsobila bys mu nyní v jeho srdci bol; on je však moudrý muž, který to míní se všemi dobře a poctivě a proto má radost z tvého dětsky moudrého poučení. Budoucně však musíš vůči každému vystupovat vždy co nejskromněji a teprve tím se staneš Mou opravdovou nevěstou! - Pochopila jsi tato Má slova ve svém srdci zcela jasně?“

14) Praví **JARA** poněkud zarmoucená: „Ó, ano, Pane, ale nyní se bojím, že mě již nebudeš mít tak rád jako dříve a to rmoutí mé srdce!“

15) Pravím **JÁ** : „O to se nestarej! Já tě mám nyní mnohem radši nežli předtím!“

16) Praví **JARA**: „Ale dobrý setník se na mne bude hněvat!?“

17) Praví **setník** : Ó, nikoli, má opravdu nebeská Jaro! Jsem ti až příliš vděčný zato, že jsi mi ze svého nebesky čistého srdce řekla také nebesky čistou pravdu! Ó, Jaro, budeme spolu ještě velmi mnoho co mluvit; neboť já až příliš dobře pozoruji, že tvé čisté srdéčko je plné nebeské moudrosti a proto již zůstaneme nejlepšími přáteli!“

18) Pravím **JÁ** : „Nuže, Má nejmilejší. Jaro, jsi nyní s takovou odpovědí spokojena?“

19) Praví **JARA**: „Ó, ano, nyní ano; ale od nynějška se polepším! Neboť prostořekost byla mnohdy mou poněkud slabou stránkou; budoucně však tomu tak nebude, - neboť Tvá slova jsou mi nadevše svatá!“

20) Pravím **JÁ**: „Nuže dobře, učiníme tedy ještě několik kroků a pak vystoupíme na nejvyšší kopuli hory!“

131. NA KOPULI HORY MORGENKOPFU.

1) Již po několika krocích ocitli jsme se na nejvyšším vrcholku, který však vypadal velmi roztrhaný, rozeklaný a rozdrobený a poskytoval místo sotva pro třicet dospělých lidí.

2) To se **našemu setníkovi** nelíbilo i pravil: „Rozhled je sice nevýslovně velkolepý a nádherný; ale špatná na všechny strany silně srázná a také jinak velmi nerovná horská plošina mně velmi ztrpčuje požitek!“

3) Pravím **JÁ** : „Příteli, posad' se, jestli tě jímá závrať a vy ostatní učíte totéž! Já však zůstanu stát.“

4) Praví **setník** : „Bylo by dobré se posadit, ale kam? Věru, vyhlídka je nádherná; lze přehlédnout celou Galileu a velkou část Judeje, - také do země Samaritů vidíme; ale nehostinná výšina a strach před možným zřícením se dolů ztrpčuje mi hanebně ten velký požitek! Víím, že se mi nemůže nic stát a přece se bojím! Proč to?“

5) Pravím **JÁ** : „Protože nechápeš nyní nemožné zřícení, v tom spočívá důvod tvé bázně. Podívej se na Mou milou Jaru, ta nyní vesele poskakuje jako kamzíček, zatím co její sourozenci, ano i sám Můj Ebahl tu stojí bledí strachem a přece jí ještě žádná propast nepohltila, jelikož ona má nejvyšší pevnou víru, že se jí v Mé přítomnosti nemůže nic stát. Budete-li mít všichni stejně pevnou víru, budete veselí jako ona!“

6) Praví **setník**, pod jehož pravou nohou se poněkud uvolnil kámen, o který se právě touto nohou opřel: „Tady by snad mohl dostat pevnou víru orel, kterého zajišťují před zřícením jeho křídla; ale člověk jako já, pod jehož nohama se každým okamžikem uvolňuje kousek za kouskem skála, nemůže při nejlepší vůli dosáhnout pevnosti víry Jary! Kdybych se na tomto sotva dvě délky muže širokém a nejvyšší asi padesát délek mužů dlouhém horském hřbetu pokusil i jen o jediný kamzíčí skok Jary, ležel bych také brzy někde dole na kousky roztráštěn! Ó, kéž bych jen byl již zase dole!“

7) Tu přiskočí k setníkovi **JARA** a praví: „Ale, prosím tě, milý Julie, nebuď přece tak bázlivý! Vždyť se ti přece nemůže nic stát! Pán nás vyvedl nahoru přes nejpříkřejší stěny, vznášeli jsme se vlastně jen vedle stěn ve vzduchu vzhůru; takovou cestu ještě nikdy žádný člověk nekonal a komu z nás se něco stalo při tomto nikdy neslýchaném výstupu na tohoto se všech stran holého a kolmo srázného skalního obra? Když jsme se tedy přes nejnebezpečnější místa dostali tak dobře nahoru, proč se zde máme tedy nyní najednou obávat, jakoby bylo skutečně možné někde se zřítit? Jdi, milý Julie a buď kvůli mně trochu veselejší! Hle, já nemohu vidět tak bázlivý a smutný obličej!“

8) Tu chce dívka vzít setníka za ruku a trochu ho povodit kolem; ale **setník** hlasitě vzkřikne: „Zpět! Jen vždy na tři kroky od těla, ty malá čarodějko! Málem bys mne předtím svým svévolným skokem srazila přes stěny dolů! Ó, já tě znám, ty jsi jinak sice vzácně dobré, milé a dokonce moudré děvče; ale mnohdy tě napadne taková faunská svévole a tu říkám: Jen tři kroky od těla! Jinak tě mám velmi rád; ale zde na této výšině nejméně 2000 mužských výšek, musíš mi zůstat vždy tři kroky od těla! Mluvila jsi vše správně a moudře; ale já za svou závrať na takových výšinách nemohu. Víím a věřím, že se nám všem nic nestane; ale přesto vše se nemohu nicméně ubránit obtížné závraťi a proto si nesmíš tropit ze mě žerty!“

9) Praví **JARA**: „Ach, co tě napadá, jak tě může však i jen zdaleka napadnout, že bych si mohla tropit z tebe žerty!? Hleď, jsem si až příliš jista, že se ani mně ani tobě nemůže zde nic stát a přiskočila jsem pouze proto tak zmužile k tobě nejbázlivějšímu, abych tě pokud možno

vzmužila! Jak se tedy můžeš na mne hněvat a spílat mi čarodějka? Hle, přemilý Julie, to od tebe nebylo hezké!“

10) Tu vstoupí dívence slzy do očí. - Když to **setník** zpozoruje, je mu líto, že se na Jaru tak tvrdě obořil a praví: „No, no, jen se zase udobří! Dole se budeme oba již zase spolu procházet po krásných trávnících; ale zde je k tomu místo trochu příliš těsné a já jak řečeno, nemohu za svou obtížnou závrať!“

11) Praví **JARA**: „Závrať je také nemoc! Spasitel všech spasitelů je zde; Jemu, Kterému bylo možno tak mnoho set nemocných uzdravit, zajisté tě také zbaví tvé závratí! Pros Ho za to a On tě uzdraví!“

12) Praví **setník**: „Podívej se, milá Jaro, to se ti nyní podařilo lépe nežli vše dřívější! To byl lepší skok nežli tvůj dřívější, kdy bys mě byla málem svrhla dolů přes stěnu! A hled, této tvé rady budu také ihned následovat!“

13) Tu se obrátil setník s prosbou ke Mně a pravil: „Pane, zbav mě mé bázně a závratí!“

14) Pravím **JÁ** Ebahlovi: „Podej Mi číši vína!“

15) Ebahl Mi podal ihned malý plný měch a pohár.

16) **JÁ** jsem pohár naplnil a dal jej setníkovi se slovy: „Na vezmi a pij a s tvou závratí bude lépe!“ Setník vzal ihned pohár a napil se. Když pohár vyprázdnil, opustila ho ihned všechna bázeň a všechna závrať, takže se nyní zcela rozveselil a nechal se vodit Jarou na všechny strany hory a mohl se zcela volně dívat přes nejpříkřejší stěny dolů.

18) Když toto všichni ostatní zpozorovali na setníkovi, prosili Mne také o osvobození od jejich obtížné bázně. A já jsem dal všem podat víno a výšina byla pojednou tak oživena, jakoby byla lidovou zahradou.

19) Jedna část pozorovala rozsáhlé pozemky, druhá zpívala dokonce žalmy, třetí se dívala dolů přes stěny hledajíc místo, s něhož by byla možná zpáteční cesta. Ježto však nebylo možno takové místo objevit a slunce se již velmi chýlilo k západu, přišli zvláště učedníci a pravili: „Pane, ještě půl hodiny a slunce zapadne; co potom na této výšině?“

20) Pravím **JÁ** : „O to se nestarejte! Kdo věří, uvidí dnes v noci na této výšině zářit slávu Boží. Zůstaneme zde!“

21) Když to učedníci uslyšeli, utišili se a vyhledali si jistá místa odpočinku.

22) Přišel však také setník a tázal se Mne, zda snad nenastoupíme brzy zpáteční cestu, jelikož se slunce chýlí k západu.

23) Já jsem mu však řekl rovněž to co učedníkům a také on s tím byl spokojen a posadil se na pevnou a dosti rovnou skálu.

24) Jen **JARA** pravila, když se slunce začalo již dotýkat obzoru: „Pane, má lásko, nebudeme se snad přece ještě vracet domů s této tak velmi půvabné výšiny? Chtěla bych tak velice ráda vidět východ Slunce!“

25. Pravím **JÁ** : „Zůstaneme zde po celou noc a domů se odebereme teprve ráno v sobotu; za noci však uvidíš ty, jakož i všichni ostatní zářit slávu Boží!“

26) Nad tím byla dívka tak naplněna vzrušením, že klesla k Mým nohám a upadla do jakési mdloby, která ji však brzy opustila.

132. PODSTATA BÁZNĚ .

1) Když však slunce zašlo, začal vanout od severní strany velmi chladný a prudký vítr, takže se všichni znovu začali bát a setník pravil: „No, bude-li tento vítr přibývat stále tak na síle, pak nás nakonec přece jen ještě strhne do propasti; také jeho značný chlad není zrovna příjemný!“

2) Pravím **JA**: „Nech vítr vanout, neboť nyní je jeho čas! Pomysli však přitom, že vítr není Pánem Toho, Který jej Svou vůlí stvořil a nyní udržuje a nechává vanout, kdykoli On chce!“

3) Setník byl s tímto výkladem spokojen, nicméně však ulehl pokud možno pevně na zem a ostatní následovali jeho příkladu.

4) Jen **JARA** zůstala po Mém boku statečně stát a pravila: „Ale, Pane, čím to, že tito lidé se tak bojí, ač byli přece již mnohými znamenými poučeni, že Ty jsi Pánem také všech živlů? Zvláště se tomu divím u Tvých vlastních učedníků! Ach, kdybys Ty tu nebyl, pak by to bylo něco jiného; jelikož jsi však Ty nyní zde, divím se tomu velice! - Pane, řekni mi, chceš-li, důvod tohoto zjevu!“

5) Pravím **JÁ** : „Hle, to způsobuje ještě ne zcela vymýcený starý svět v jejich útrokách! Kdyby z nich byl, jako je tomu u tebe, již zcela vymýcen, neměli by strach jako ho nemáš ty a také by ho mít nemohli, neboť duch je dost silný, aby si podmanil veškerou přirozenost.

6) Hle, nyní stojíme na vrcholku hory, na který ještě nikdy nevzkročila lidská noha! Neboť jak vidíš, skalní stěny jsou na všech stranách tak příkré, že přirozeným způsobem nelze po nich ani nahoru ani dolů; viděla jsi, že když jsme vystoupili přirozenou silou do poloviny hory, ztratila se každá možnost vyšplhati se dále po kolmé příkré stěně. Setník a všichni ostatní se tázali: „Co nyní?“ - Já jsem však vystupoval s tebou po stěně kupředu a všichni nás následovali, aniž by byli co nejméně unaveni. - Jak to tedy bylo možné?

7) Hle, to umožnil duch v člověku! Já jsem na tu dobu probudil v člověku duchy a oni nesli svou tělesnou schránku sem na tuto výšinu. Jelikož však jejich duchové nejsou ještě na takovou činnost zvyklí, odebrali se, jakmile jsem je jen poněkud uvolnil, opět do svého těla k odpočinku a duše těla byla naplněna strachem. Kdyby však jejich duch v jejich srdcích zůstal úplně bdělý, nebyli by měli strach; neboť duch sám by byl naplnil duši tou nejsvítivější důvěrou a vložil by jim do srdce nejživější přesvědčení, že mu musí být podrobena veškerá příroda! Ježto však toto nemohlo natrvalo nastat pro starý svět, jehož část chovají jejich duše ještě v sobě, zmocňuje se jejich duší stále cosi ze světské bázně, kterou zde u nich zakoušíš.

8) Duše člověka se vžívá buď falešným směrem do svého masitého těla anebo správným směrem do svého ducha, který je vždy jedno s Bohem, jako je sluneční světlo jedno se sluncem. Vžívá-li se tedy duše do svého masitého těla, které je o sobě mrtvé a jen na určitou dobu, není-li tělu způsobena škoda, přijímá z duše život, pak se duše stává ve všem jedno se svým tělem.

9) Když se však duše stále víc a více vžívá do svého těla, takže -se nakonec sama stává úplně tělem, pak se jí také zmocňuje pocit zničení, což je vlastností těla; a tento pocit je pak strach, který činí člověka nakonec ke všem věcem úplně neschopným a bezvládným!

10) Zcela jinak je tomu však s člověkem, jehož duše se již od útlého mládí vžívala správným směrem do svého ducha! Tehdy nevidí duše před sebou navěky žádné možné zničení! Její pocit odpovídá vlastnosti jejího věčně nezničitelného ducha; nemůže již smrt vidět ani pocívat, jelikož je zajedno se svým věčně žijícím duchem, jenž je Pánem nad veškerým viditelným přirozeným světem. A snadno pochopitelný následek pro člověka dosud v těle žijícího je ten, že je dalek jakékoli bázně; neboť kde není smrt, tam není bázeň!

11) Proto se mají lidé také vždy pokud možno málo starat o věci světa, nýbrž jedině o to, aby se jejich duše sjednotila s duchem a nikoli s tělem! Neboť co prospívá člověku, kdyby pro své tělo i celý svět získal, ale zato by utrpěl největší škodu na své duši? Vždyť také tento celý svět, který nyní v dosti rozsáhlém okruhu spatřujeme, zanikne i se všemi jeho prchavými, vodním bublinkám se podobajícími nádherami a svou dobou také toto celé nebe i se svými hvězdami; Duch však zůstane navěky tak, jako každé z Mých slov.

12) Leč lidem, kteří se jednou velmi pevně vžili do světa, je nevýslovně těžko pomoci; neboť oni kladou svůj život do marnivých věcí světa a v nich život vidí, žijí v neustálém strachu a duchovní cestou jsou nakonec zcela nepřístupní! Přibližujeme-li se k nim však cestou přirozenou anebo světskou, nejenže jim tím nic neprospějeme, nýbrž podporujeme jen jejich soud a tím smrt jejich duše!

13) Kdo z lidí světských chce pak svou duši zachránit, musí si dělat velké násilí a musí se začít ve všech světských věcech co možno zapírat. Koná-li to s velkou pílí a horlivostí, zachrání se a vejde do života; nekoná-li to však, nemůže mu také být žádnou jinou cestou pomozeno, leč velkým utrpením se strany světa, aby se učil světem a jeho nádherami pohrdat, obrátil se k Bohu a tak začal hledat v sobě jeho Ducha a stále víc a více se s Ním sjednocovat. Pravím tobě: Blaženost světa je smrtí duše! - Řekni Mi nyní, Má nejmilejší Jaro, zda jsi všemu tomu dobře rozuměla!“

133. KRISTUS PROSTŘEDNÍK MEZI NEBEM A ZEMÍ.

1) Praví **JARA**: „Ó, Pane, Ty má lásko, můj životě! Tvou milostí ve mně jsem tomu všemu dobře porozuměla. je však smutné, že to lidé nemohou anebo nechťejí poznat a pochopit! Ó, tu bude jednou žel, mnoho mrtvých duší! Ó, Pane, učiň, aby lidé mohli slyšet takovou svatou

pravdu a pak se podle ní obrátili; neboť jinak mně bude brzy velmi nudno žít v tomto světě mezi tak mnohými mrtvými!“

2) Pravím **JÁ** : „Neboj se; vždyť proto jsem přece já Sám přišel do tohoto světa! Dosud se nedostávalo dobře vytýčených cest a nebesa byla oddělena od Země; nyní však bude vytýčena správná a pevná cesta, aby bylo každému snadno po této vytýčené cestě kráčet a dosáhnout na ní blízkých nebes. Nechť však není žádný člověk ve svobodě své vůle ani v nejmenším rušen!“

3) Od nynějška bude moci každý, kdo jen bude pevně chtít, dosáhnout nebes, což dosud nebylo možné, jelikož mezi Zemí a nebem ležela příliš velká propast.

4) Běda však nyní všem, kteří jsou o tom dobře informováni, nicméně se podle toho neobráťí! Ti na tom budou od nynějška mnohem hůře nežli staří, kteří často chtěli ale nemohli! - Rozumíš tomu?“

5) Praví **JARA**: „Pane, všemu jsem porozuměla! Ta možnost je dobrá, ale ta svobodná vůle lidí! Vidí svět a okouší ho, ale nebe přece jen nevidí a neokouší; a tak se stane, že mnozí nebudou chtít po vytýčené cestě jít a potom s nimi bude hůře nežli bylo doposud! Já Ti pravím, ó, Pane, vytýčenou cestu k nebi nastoupí málokterí; neboť nejtěžší pro člověka je sebezapírání!“

6) Pravím **JÁ** : „Nestarej se, ústavy k polepšení budou odtud až do onoho světa ve velikém rozsahu rozšířeny! - Za této naší rozmluvy naše společnost i s naším setníkem usnula; co nyní učiníme my?“

7) „Pane“, praví **JARA**: „To budeš již nejlépe Ty Sám vědět!“

8) Pravím **JÁ** : „Ano, máš pravdu! Proto jsem je také nechal usnout a oni uvidí ve snu, co ty uvidíš ve skutečnosti. Hle, brzy uvidíš nebe otevřená a všichni andělé nám budou sloužit! Zítra dostane tato hora na straně východní snadno schůdný svah a všichni budeme moci jít po nové přirozené cestě odtud dolů do Genezaretu. Proto dej nyní dobrý pozor na výjev, který se rozvine před tvýma očima!“

9) Po těchto Mých slovech pozvedla **JARA** oči vzhůru a zadívala se chvíli do jasně hvězdnatého nebe. Když se po delším zření nechtělo ještě nic ukázat, pravila Mně vlastním líbezným hlasem: „Pane, Ty můj živote, Ty má lásko, ještě se nechce nic ukázat! Jak budu moci při jakémkoli tu a tam se vyskytujícím zjevu vědět, zda náleží či nenáleží ke zjevu Tebou předpověděnému?“

10) Pravím **JÁ** : „Nejmilejší Jaro, musíš pohlížet vzhůru mnohem více srdcem nežli očima hlavy, pak se ti začnou brzo v nejnádhernějším světle ukazovat divuplné věci! Zkus to jen jednou a ihned se přesvědčíš, že Já mám vždy pravdu a nejúplnější pravdu mluvím!“

11) Po těchto Mých poučných slovech pozvedá nyní Jara více mysl nežli oči vzhůru a hle, ihned se otvírají všechna nebesa a nesčíslné **zástupy andělů Božích** snášejí se v nejnádhernějším lesku k Zemi zpívající: „Sešlete nebesa všelikou milost na spravedlivé této Zemi! Neboť svatý je Ten, jenž na ni vstoupil ke spáse všech, kteří padli nežli ještě zářilo Slunce ve světle Boží milosti v hluboké nekonečnosti!“

12) On přijímá lidské, satanem zplozené děti a činí je dětmi Své lásky!

13) Proto všechna čest, všechna sláva a chvála Jemu jedinému; neboť vše co On činí, dobře činí a Jeho řád je láska sdružená s nejvyšší moudrostí. Proto On jediný je svatý, přesvatý a před Jeho jménem musí se sklánět všechna kolena v nebi, na Zemi i pod Zemí. Amen.“

134. VYZDVIŽENÍ MOŘE GALILEJSKÉHO.

1) Když **JARA** uslyší tento zpěv, praví celá uchvácená: „Pane, zde je opravdu těžko rozeznat, co je krásnější a nádhernější, zda zpěv, slova anebo zda přenádherné tisícobarevné světlo anebo překrásné postavy těchto nesčíslných éterických pěvců! Ach, nyní teprve mám ponětí o tom, co vlastně Boží nebe jsou! Ó, nyní bych chtěla ihned zemřít a pak přejít k těmto nejkrásnějším pěvcům! Ale řekni mi, je-li Ti, ó, Pane, libo, kdo a co asi o sobě jsou tito nádherní pěvci! Jsou skutečně tím, čím se zdají být, či jsou to jen Tebou pro tento okamžik nově stvořené bytosti?“

2) Pravím **JÁ** : „To jsou andělé a byli nekonečně dávno stvořeni dříve ještě nežli tu byla nějaká stopa po hmotném stvoření. Jen zavolej jednoho a přesvědčíš se, že on, jakož i všichni jemu rovní jsou nejvyšší dokonalé opravdové bytosti! A musím ti k tomu ještě poznamenat, že i když vypadají tak lehčí a éteričtí, je nicméně v každém z nich tak velká pevnost, síla a moc, že

by z nich ten nejmenší a nejslabší mohl v jediném okamžiku celou Zemi tak zničit, že by z ní nezůstal ani nejmenší prášek! Víš-li nyní to, zavolej si jednoho z nich a učiň s ním několik zkoušek!“

3) Práví **JARA**: „Pane, toho se neodvážím; neboť i když jsou tak nepochopitelně krásní, přece jen se jich trochu bojím.“

4) Právím **JÁ** : „Ale děťátko, nevysvětlil jsem ti předtím co je strach? Hle, proto se nyní n-smíš bát, jinak bych se musel domnívat, že v tvém srdci řádí také ještě něco světského. Vždy! jsi přece u Pána, před Jehož jménem poklekávají všechny tyto bytosti; odkud potom ten tvůj strach?“

5) Práví **JARA**: „To je ovšem až příliš pravdivé; ale nezvyklý pohled na takový nikdy netušený výjev musí rozechvít ubohé slabé dívčí srdce až do základu! Avšak nyní se již vzchopím a uvidíš, že Tvá Jara je také nebojácná!“

6) Po těchto slovech pokynula ihned nejbližšímu **anděli** a tento okamžitě přišel snášeje se k ní a tázal se jí přesladkým, přeněžným hlasem: „Jaro, nádherná dcero mého Boha, mého Pána od věčnosti, co si přeje ode mě tvé nejmilejší čisté srdce?“

7) Práví **JARA** poněkud zaražena leskem a velebností nebeského posla: „Ano, ano, ano správně, Pán, Kterého zde vidíš mně praví, že každý z vás je tak přemocný a já bych se o tom ráda přesvědčila zkouškou; avšak jakou zkoušku bych ti měla dát, když nic nevím, nežli jen to, co jsem teprve nyní v několika málo dnech slyšela od Pána Ježíše?!“

8) Práví **anděl**: „Poslyš, krásná nebeská květino, tu tě ihned ve jménu Páně vyvedu z rozpaků! Pohleď tam dolů na velmi rozsáhlé a hluboké moře Galilejské! Což kdybych je z jeho hluboké a rozsáhlé nádrže vyzvedl a pověsil pak asi na celou hodinu v podobě velké vodní koule před tvými očima volně do vzduchu?“

9) Práví **JARA**: „To by bylo sice nesmírně podivuhodné; ale kam by přišly zatím milé ryby a konečně mnohé lodi, které odpočívají dílem u břehů a mnohé také plují po moři?“

10) Práví **anděl**: „To bude má starost, aby se přitom žádné rybě ani žádné lodi neublížilo! Přeješ-li si navrženou zkoušku, bude se okamžitě navržené dílo vznášet před tebou!“

11) Práví **JARA**: „Ano, neublíží-li se přitom žádné bytosti, pak to můžeš provést!“

12) Práví **anděl**: „Rozhlédni se! Moře je prázdné a veškerá jeho voda až do poslední kapky se nyní vznáší volně ve vzduchu, dobře postřehovatelná tvým očím!“

13) **JARA** chtěla pohlédnout do hlubiny, přiblížila se však čelem ke studené mokré ploše vodní koule a zcela těsně u skalní stěny se vznášející, jejíž průměr činil téměř 4000 sáhů. Když to spatřila, tázala se zcela nesměle: „Ale, jak ti propána bylo něco takového v jednom sotva pomyslitelně nejkratším okamžiku možné? A moře je nyní skutečně zcela bez vody?“

14) Práví **anděl**: „Jaro, pojď se mnou a přesvědč se!“

15) Práví **JARA**: „Jak to bude možné?“

16) Práví **anděl**: „Jestliže mi bylo možné vyzvednout v jediném okamžiku těžkou masu vody, pak mi bude zajisté také možné donést tě v největší rychlosti dolů až na nejhlubší dno moře a pak rovněž tak rychle zase zpět! Ale musí to být tvá vůle, jinak nemohu nic učinit; neboť jiskěrku svobody lidské vůle respektujeme všichni více, nežli všechnu naši Bohem nám propůjčenou sílu a moc! Proto musíš napřed chtít a já budu podle toho jednat!“

17) Práví **Jara**: „Nuže dobře, přesvědč mne tedy!“

18) V tomto okamžiku byla Jara na nejhlubším na prach suchém mořském dně a anděl zvedl se dna nejkrásnější perlorodku a dal jí Jaře na památku a k poučení ostatním, kteří tělem sice pevně spali, ale vše to zřeli ve snu.

19) Sotva Jara dala mušli do velké kapsy své zástěry, táže se jí **anděl**: „Věříš nyní, že je všechna voda tohoto moře ve velké nad námi se vznášející kouli a že jeho rozsáhlé koryto je zcela suché?“

20) Práví **JARA**: „Ano, ano, já bych ti to i jinak také uvěřila. Ale nyní mne přiveď jen hezky rychle zase zpět nahoru k Pánu; neboť bez Něho v nejbližším okamžiku zemřu!“

21) Sotva bylo toto poslední slovo vysloveno, stála milá Jara již zase po Mém boku na výšinně hory; a Já jsem se jí tázal, jak se jí to líbí a co o tom soudí.

22) Práví **JARA**: „Pane, že Tobě jsou všechny věci možné, vím až příliš dobře; jak může však být v Tvé vůli a Tvou vůlí také ve vůli anděla taková moc, to je asi samému andělu cizí, neřku-li abych já Ti mohla uvést nějaký důvod toho! Je to v nejvyšší míře divuplné; ale pochopit to nedovedu!“

23) Pravím **JÁ** : „Odpověděla jsi zcela dobře a správně; ale v tvém vlastním srdci časem ještě také shledáš, kterak jsou takové věci Bohu možné. - Ale jakpak se ti líbí ten anděl?“

135. ZKOUŠKA LÁSKY JARY.

1) Praví **JARA**: „Je to nepopsatelně krásný člověk, ježto vypadá zrovna tak jako člověk; avšak vedle Tebe, ó, Pane, jsou všichni andělé a všechna nebe se vším svým světlem a krásou svých tvarů tolik jako nic! Vždyť všechna jejich krása jsi jen a jedině Ty Sám! Já bych přece nemohla žádného milovat!“

2) Pravím **JÁ** : „Ale jsem tedy Já, jak Mne zde vidíš, snad krásnější nežli tento anděl? Pohleď na Mé hrubé upracované ruce, Má slunečním vedrem dosti silně osmahlá kůže a Můj věk nejsou věru nikterak přitažlivé, oproti tomu tento anděl je vyzbrojen vším, cokoli jen nebe nazývají a mohou nazývat krásným!“

3) Praví **JARA**: „Pane, zevnějšek pro mne není ničím, není-li nitro úplně jako Tvé srdce; neboť Ty jediný jsi Pán!“

4) Pravím **JÁ** : „Z andělů však vyzařuje všude nezastřeně Má láska a Má moudrost, která se Mi ve všem rovná; miluješ-li Mě však jen pro Mou lásku a Já jsem nicméně Pán, pak nenahlížím, proč nemůžeš tohoto překrásného anděla milovat tak jako Mě, když on přece jistě sestává pouze z Mé lásky a moudrosti!“

5) Praví **JARA**: „Pane, má lásko, můj živote; z těchto dvou životních elementů sestávají také všichni lidé a přece je nemohu tak nadevšecko milovat jako Tebe! Ano, miluji zajisté všechny lidi a nejvíce ty potřebné a vynakládám podle svých nepatrných sil vždy vše, abych poskytla chudým pomoc; ale milovat je tak jako Tebe přece jen nemohu a tak miluji také tohoto milého anděla; ale mé srdce a můj život přináležejí nicméně jen Tobě! Jen kdybys, ó Pane, tvrdě od Sebe odmítal mou jistě čistou lásku k Tobě, pak bych ovšem byla velmi smutná, ale pomyslela bych si: On, Nejčistší, Nejsvětější nemohl uznat tvou snad ještě příliš nečistou lásku Sebe hodnou a proto ji od Sebe odmítl!“

6) Po těchto slovech se dá dívenka do pláče a praví tiše vzlykajíc: „A tak to asi bude! Já jsem se příliš daleko odvážila se svou láskou a ve své prostotě jsem nepovážila, kdo je Ten, Kterého mé srdce tak prudce uchvátilo; proto Tvá příliš svatá láska odmítá zcela mírně od Sebe mou ještě příliš nesvatou lásku a dává mi anděla, který má napřed očistit mé srdce a vypěstovat lásku svatější. Mne to sice mocně bolí; vím však, že Ty jediný jsi Pán a tak budu snášet vše, co na mě vložíš.“

7) Pravím **JÁ** : „Ó, Má milá, jaké to prázdné výčitky činiš své lásce? Kdo Mě nemiluje tak jako ty a miluje cokoli ve světě více nežli Mě, není Mé lásky hoden; ale ty, jejíž srdce nejsou nikdy s to ani všichni nebeští andělé odvrátit ode Mne, miluješ Mě, svého Boha a Pána, právě tak jako andělé nebeští a proto jsi již dávno sama nejkrásnějším andělem, do něhož jsem Já Sám nade vši míru zamilován! Pojď na Mé srdce a vezmi si z něho nejúplnější náhradu za tuto malou zkoušku!“

8) Po těchto slovech maličká opět zcela ozdraví a přitulí se pokud možno pevně ke Mně.

9) Tu praví **anděl**: „Ó, blaženosti všech blažeností! Čím jsou všechna nebe proti pohledu na takovou lásku?! My, dokonalí duchové jsme sice zakusili již tolik nekonečně mnohých blažeností, že by jejich počet žádný jazyk nemohl ani vyslovit; ale všechny ty zažité nesčíslné blaženosti nejsou nicméně ani rosou kapkou proti této blaženosti, kdy Ty, ó, nejsvětější Otče, bereš do náruče Své dítě a se zřejmou nejvyšší láskou je tiskneš na Své nejsvětější srdce! Ó, jak nevýslovnou slast musí nyní toto Tvé dítě pociťovat !?“

10) Pravím **JÁ** : „Ano, ta slast je převeliká pro dítě, ale také pro Mě; ale, také vy ji budete požívat až bude dokonáno a vy všichni budete nasycováni u stolu Mých dětí! Nyní však pusť vodu opět do její nádrže! Potom ti toto Mé děťátko ohlásí opět jinou práci.“

11) Obrací se ke slastí opojené hlavince Jařině pravím: „Vidě, Má Jaro, zajisté Mi pomůžeš opatřit Mým andělům ještě lečjakou práci?“

12) Praví **dívenka** nadmíru milostným a dětsky nevinným něžným hlasem: „Ó, ano, kvůli Tobě učiním velmi ráda vše! Můžeš jen říci a vrhnu se z lásky k Tobě do každého ohně, také přes stěny této hory do moře, je-li již zase dole.“

13) Pravím **JÁ** : „A přece by tě žádný oheň Země již nemohl spálit ani zničit, protože ty sama jsi se již stala plna nejsilnějšího a nejmocnějšího ohně! Také kameny a voda by ti nemohly

nikdy uškodit; neboť tvůj charakter v Mém řádu je pevnější nežli diamant a tvá mysl jemnější nežli všechno vodstvo nebes! Krátce, ty jsi Mi již vrostla tak zcela do srdce a Já ti zato dávám takovou svobodu, že můžeš andělům jen oznámit, aby něco vykonali a oni to vykonají tak, jako bych jim to přikázal já Sám. Vymysli si tedy nyní nějakou práci a řekni to andělu, který již s velkou touhou čeká, aby obdržel od tvého srdce rozkaz co chceš a vše bude okamžitě úplně vykonáno!“

14) Praví **JARA**: „Milý posle z nebes, může-li se to beze škody stát, pak učiň ve jménu Páně, aby měla tato hora, na kterou lze přirozenou cestou těžko vystoupit, snadnou a bez nebezpečí schůdnou cestu k vystupování a sestupování na straně k moři, kde je jinak schůdná jen pro ptáky!“

15) **Anděl** se před malou Jarou pouze nejvýš půvabně ukloní a praví: „O, nádherná velitelko ve jménu Páně! Ohlédni se nyní jen na všechny strany hory a budeš se mnou jistě spokojena! Hle, mnohdy jsme ve svých skutcích. také zdlouhaví; ale musí-li to být, jsme také rychlejší nežli blesk!“

136. MOC ANDĚLŮ. NÁVŠTĚVA HVĚZDY.

1) Potom vede anděl Jaru na všechny strany hory a ona se přesvědčuje, že hora sice na výšce nic neztratila a přece jen může být na všech stranách bez nebezpečí schůdná, zejména na straně od moře odvrácené, kde se zcela mírně sklání.

2) Když se **JARA** o tom všem přesvědčila, pravila: „Věc je tak podivuhodná, že začínám nedůvěřovat svým smyslům a musím si přímo myslet, že také já spím a sním! Řekni mi aspoň něco málo o tom, jak ti toto bylo možné! Předtím jsi vyzvedl celé moře a držel jsi je volně ve vzduchu jako vznášející se kapku a nyní jsi učinil celou horu se všech stran přístupnou a to vše v nejrychlejších okamžiku! Jak je ti něco takového možné? Své místo jsi vůbec neopustil a přece bylo toto vše vykonáno! - Ach, to je přece jen příliš mnoho pro mě, ubohého pozemského červíčka!“

3) Praví **anděl**: „To ovšem nyní ještě nemůžeš pochopit; ale brzy čas, kdy se ti vše stane nad slunce jasné. Zatím ti však nicméně říci tolik, že my andělé nemůžeme nic učinit ze sebe, nýbrž vše skrze jedinou všemohoucí vůli Pána, Kterého tak velice miluješ.“

4) Hle, celý svět a všechna nebe nejsou nic jiného nežli všemohoucí, neochvějně pevnou vůlí pevně držené Boží myšlenky a ideje; vezme-li Bůh Své ideje zpět a zruší-li Své myšlenky, zaniká v témž okamžiku viditelný tvor; pojme-li však Pán novou myšlenku a pevně. ji Svou všemohoucí vůlí podržuje, pak je tu již každému viditelný tvor!“

5) Ptá se **JARA**: „A co tedy je potom vám ještě přitom učinit?“

6) Praví **anděl**: „My jsme pouhé nádoby k přijímání Boží vůle a potom její roznašeči! Jsme jaksi křídla Boží vůle a vlastně tedy Boží vůle sama a stačí naše sebejemnější myšlenka - a spojíme-li ji se silou Boží vůle - pak je také již dílo vykonáno a odtud ta rychlost v našem jednání!“

7) Vidíš onu jasnou hvězdu stojící tam na východě? Hle, kdyby odtud až k ní vedla ražená cesta, věru, Země nemá tolik nejmenších zrněk písku, kolik roků by potřeboval pták, aby k ní dospěl, neřku-li člověk ve svém rychlém běhu; a hle, mně je možné v jediném okamžiku se k ní dostat a opět se sem vrátit! Nebudeš mou nepřítomnost vůbec pozorovat a přece budu tam a opět zde! - Věříš mi to?“

8) Praví **JARA**: „Proč bych ti neměla něco takového věřit? Ale o nějakém přesvědčení s mé strany nemůže být ovšem ani řeči; neboť já tam nemohu a také bych nechtěla konat s tebou cestu, jako předtím dolů na dno mořské!“

9) Praví **anděl**: „Pročpak ne? Cožpak u Boha nejsou všechny věci možné? Je-li to Pánu libé, pak mně je to jedno! Že se ti nic nestane, za to ručím já a všichni nesčetní andělé, které tu spatřuješ jasně na všech stranách zářící!“

10) Praví Mně **JARA**: „Pane, je to možné?“

11) Pravím **JÁ**: „V ruce tohoto anděla ano! Chceš-li, můžeš se mu odevzdat a v několika málo okamžicích budeš opět zcela neporušena zde u Mě; vezmi si však také odtamtud nějakou památku!“

12) Po těchto slovech se odevzdala **JARA** andělovi a pravila: „Hle, mám odvalu; můžeš-li odnes mne tam!“

13) Tu zdvihl anděl Jaru s povrchu Země, velmi vřele na svou hrud' a zmizel. - Po desíti vteřinách byl zde opět i s Jarou, která měla v zástěře kámen, jenž pod širým nebem svítil jako svítí ve svém nejkrásnějším světle jitřenka.

14) Když se byla **JARA** poněkud probrala ze svého úžasu, tázala se Mne: „Ó, Pane, jsou všechny tyto nespočetné hvězdy tím, čím je ona hvězda, kterou jsem nyní vpravdě i svýma tělesnými očima či očima srdce uzřela? Vždyť je to nesmírný svět! Tento svět se mi zdá nyní být vůči onomu světu tak malý, jako hlemýžďí domeček vůči této hoře! Lidé, zcela dokonalí lidé, kteří bydlí v nevýslovně velkých a přitom přenádherně vybudovaných chrámech jsou na onom převelikém nádherném světě také; ale jsou tak velcí, že by tuto horu aspoň třikrát převýšili, kdyby stáli dole u moře. A také je na onom zázračném světě vše o mnoho tisícíkrát ve skutečnosti větší nežli zde!

15) Stáli jsme na převysoké hoře a viděli jsme na všech stranách jakoby nikdy nekončící plochu. Tato plocha byla na všechny strany protkána přenádhernými prameny, jejichž vlny hrály stále měnivými nejvyššími duhovými barvami; půda byla však zušlechtěna přenádhernými zahradami a zastavěna chrámy. V nejbližším okamžiku jsme byli již dole u chrámů a viděli jsme tu velké lidi a jejich ještě mnohem větší obytné chrámy. Zdáli vypadají tito lidé velmi nádherně, ale zblízka jako krácející hory! Ano, musela bych již přistavit hodně vysoký žebřík, kdybych chtěla vystoupit jen na malíček nohy tamního člověka!

16) Krátce, mohla bych Ti po celý svůj život neustále vyprávět, co jsem tam jen v několika málo okamžicích viděla; ale to by znamenalo neužitečnými věcmi protlachat dobu, kterou jsi Ty, ó Pane, určil k něčemu lepšímu! Jen to bych se však ráda od Tebe dověděla, zda všechny tyto nespočetné mnohé hvězdy jsou totiž také takovými světy, jako je tento mnou spatřený svět!“

17) Pravím **JÁ** : „Ano, Mé děťátko a to ještě mnohem větší a mnohem nádhernější! Ale věříš pevně, že jsi nyní v těchto několika málo okamžicích byla tělem i duší na oné hvězdě? Řekni Mi to!“

18) Praví **JARA**: „Pane, má lásko, můj živote, za letu tam jsme učinili čtyři krátké úseky. A tu se až do čtvrtého úseku ukazovala hvězda, kterou nyní ještě zcela dobře vidím, stále nezměněná jako hvězda; ale při čtvrtém úseku se tak zveličila jako naše Slunce za dne. Potom to trvalo jen ještě nejkratší okamžik a byli jsme již na onom nádherném světě. S hory, na jejímž vrcholu jsme byli nejprve, uvolnila jsem na radu andělovu od půdy kamének - je to tato svítící hrudka - a vzala jej s sebou sem na důkaz, že jsem tam také skutečně byla. Více Ti na důkaz mého skutečného tamního pobytu nemohu sdělit.“

137. VNITŘNÍ ZPŮSOB NAZÍRÁNÍ NA STVOŘENÍ.

1) Pravím **JÁ** : „To úplně postačí! Ale Já ti nyní ukáži jiný způsob, jak může člověk v srdci dokonale cestovat po hvězdách, aniž by se i jen o čárku vzdálil od této Země; ale svítící kamének nemůže pak ovšem tak snadno vzít s sebou sem na svědectví! - Nuže, zapamatovala jsi si hvězdu, po které jsi cestovala?“

2) Praví **JARA**: „Ano, Pane!“

3) Pravím **JÁ** : „Nuže, představ si ji tedy náležitě živě ve svém srdci, dívej se upřeně svýma očima po nějakou dobu nepohnutě na ni a řekni Mi, jakou se ti za několik málo okamžiků ukáže!“

4) **JARA** to ihned učiní a za několik okamžiků praví: „Pane, Pane, Ty můj Bože, Ty má lásko, nyní ji vidím tak jako při mém odletu tam ve čtvrtém úseku. Stále se zvětšuje a její světlo je sotva snesitelné! Ach, to je strašně silné světlo! Ale na štěstí nezpůsobuje očím bolest! Ó, ó, nyní je, celá obloha jen strašně velké nesmírně mocně se vlnící moře světla! O, Bože, ó, Bože, jak velká a divuplná jsou Tvá díla a Ty kráčíš mezi lidskými červy této Země v těle jako prostý zcela nenáročný člověk!“

5) Óh, óh, óh! Nyní jsem opět na téže hoře a vidím kolkolem tutéž krajinu plnou nádhery nádher! Vidím opět týž chrám, tytéž lidi a jejich krásné zahrady; také vidím velmi krásné květiny. Ale nejmenší z nich je větší nežli dům na této Zemi; tu bych si mohla utrhnout na památku! Ach, nyní vidím také všelijaká zvířata a také překrásné ptáky; ale jsou také hrozně velcí! Na nesmírných stromech visí velmi vzácné velké plody a přitom také pozoruji, kterak dva lidé v zahradě po nich rukama sahají a skutečně je také dávají do úst! No, no, z takové hrušky, či co je to za plod, mělo by na této Zemi jistě tisíc lidí na celý rok více než v přemíře co jíst!“

6) Pravím **JÁ** : „Dej pozor, nyní přijdeš k jistému městu toho světa; řekni Mi, jak se ti líbí?!“

7) **JARA** brzo poté spráskne ruce nad hlavou a vzkřikne v nadšení pravíc: „Ale pro Tvé nej-
světější jméno, to je nádhera, o které se lidskému srdci ještě nikdy ani zdát nemohlo! Ó, to je
nepopsatelné! Jaké řady chrámů! Jaké sloupové chodby, jaké kopule! Ne, ta skvělost, velikost a
nádhera! Pane, prosím Tě, odveď mě zpět; neboť tato nevýslovně nezměrná nádhera by mne
usmrtila!“

8) Pravím **JÁ** : „Nuže, zavři tedy oči a mysl na Mne a na Zemi, pak to bude hned zase dob-
ré!“ - Jara tak učiní a vidí nyní před sebou svou hvězdu opět jako hvězdu.

9) Když se zase poněkud vzpamatovala, táže se Mě ihned (**JARA**) „Pane, ukázal mi snad
anděl onu hvězdu také takovým způsobem jako nyní Ty? Neboť nyní jsem ji viděla mnohem
lépe nežli předtím a byla jsem tam jen jaksi pouze duchovně. Myslím, že milý dobrý anděl mě
asi jen trochu odtud vytrhl a pak mi také takto hvězdu ukázal!“

10) Pravím **JÁ** : „Nikoli, anděl splnil tvé přání úplně! A toto bylo však také jen s tebou mož-
né, protože tvé srdce je naplněno láskou; s každým jiným člověkem něco takového uskutečnit
bylo by zřehla nemožné. A kdyby to anděl, což by ovšem mohl, učinil s obyčejným světským
člověkem, pak by již přiblížení takového anděla okamžitě světského člověka usmrtilo!

11) Avšak ty jsi se Mě předtím tázala, zda jsou všechny hvězdy takovými světy; a Já jsem ti
odpověděl, že ano. Nuže, přeješ-li si, Má nejmilejší Jaro, přesvědč se tímž způsobem! Hle,
když se nějaký světský jinoch uchází o mladou nevěstu a učiní ji svou vyvolenou, otvírá před ní
také všechny své poklady, aby si více naklonil tu, kterou miluje jeho srdce; neboť kdyby si ho již
nechtěla vzít pro jeho osobu, vezme si ho aspoň pro jeho velké poklady. A hle, Já činím nyní
před tebou totéž, abys jednou v době pokušení světa neodpadla od Mých pokladů, abys mohla
poznat, že Já tu nejsem nyní tak chudý, jak se zdám lidem podle Svého zevnějšku. Hleď, nyní
jsem jednou tvým Milencem a proto ti také ukazuji něco ze Svého velkého vlastnictví!

12) Práví **JARA**: „Pane, Ty můj živote, kdybych se chtěla ještě na jednu hvězdu podívat
proto, abych se tím uchránila před nevěrou v mé lásce k Tobě, pak by mi bylo líto, že jsem se
dívala na onu hvězdu; vždyť Ty jediný jsi mi nekonečně více nežli všechny nesčetné hvězdy i se
všemi svými nádhery! Věřu, abych Tě nadevše milovala, nepotřebuji nic, nežli jedině Tebe;
ale jen kvůli Tobě, protože si to přeješ, se také velmi ráda dívám na divy Tvé moci a moudrosti!“

13) Pravím **JÁ** : „Poslyš, Má nejmilejší Jaro, Já se dívám do tvého srdce a čtu v něm, jak
velice Mě miluješ a znám také tvou věrnost; ale ty jsi nyní ještě spíše dítě, nežli dospělá děvče.
Dosud jsi byla stále pod ochranou Mých andělů a zlí duchové světa se nemohli k tobě přiblížit;
až budeš však léty zralejší, pak budeš muset ze své vlastní síly odporovat zlému světu a jeho
choutkám, abys tím nabyla podle Mého neměnitelného řádu stanoveného pro všechny bytosti
ze sebe samé pevnou půdu, na níž se Mi budeš moci teprve opravdově v duchu a ve vší pravdě
blížit. A hle, svět má velkou moc nad člověkem, protože svět je většinou ovládán peklem a duši
to stojí mnohý tuhý boj, nemá-li být pohlcena svým vlastním tělem a krví a tím také světem!

14) Tvá postava je velmi krásná. Světští jinoši budou brzy vrhat na tebe své pohledy a bu-
dou ti nabízet srdce i ruku a bude ti zatěžko stavět se jim na odpor. Až však přijde ten čas,
vzpomeň si ve svém srdci na Mne a na všechno co jsi vše slyšela a viděla na této výšině a ví-
tězství nad světem se ti stane snadnější!“

15) Práví **JARA** poněkud smutně: „Avšak Tobě musí přece již od věčnosti být jasno, zda
bych se Ti kdy mohla stát nevěrou!? A vidíš-li ve mně budoucí nevěru, kterak mě můžeš milo-
vat? A můžeš budoucí hříšnici dovolit, aby se Ti přiblížila?“

16) Pravím **JÁ** : „To je pro tebe, Má nejmilejší Jaro, ještě příliš vysoké! Avšak Já ti ze zvlášť
velké lásky k tobě přece něco řeknu: Hle, Já sice mohu již od věčnosti vědět vše, co se s člo-
věkem stane, chci-li to vědět; ale aby člověk mohl ve zralém věku úplně svobodně a nerušeně
jednat, odvracím na určitý čas Svě oči od něho a neberu na vědomí jeho svobodné jednání, leč
by Mě co nejsnažněji prosil, abych mu při jeho svobodném boji se světem pomáhal. Tehdy se
po něm poohlédnu, pomohu mu na pravou cestu a propůjčím mu nutnou sílu k boji se světem.

17) A hle, tak nechci ani u tebe hledět do budoucnosti, abys zůstala svobodná ve svém jed-
nání; ale zato tě nyní poučuji, abys si v době pokušení všecko to co neúčinněji připomněla.
Také strážný anděl tě v takové době ponechá samotnou; zvítězíš-li však ze své vlastní síly úpl-
ně nad světem, pak k tobě opět přistoupí a bude ti ve všech věcech sloužit. - Pochopila jsi to tak
trochu, Má nejmilejší Jaro?“

138. SVĚT ŠKOLENÍ V SEBEZAPÍRÁNÍ NA ONOM SVĚTĚ.

1) Praví **JARA**: „Tomu bych sice rozuměla - leč tato věc je nicméně pro mě i pro všechny ostatní lidi velmi smutná; neboť z tisíce bude mít sotva jeden úplnou sílu čelit ze sebe světu tak, jak by to bylo vhod Tobě!“

2) Pravím **JÁ** : „Proto jsem však přišel do tohoto světa, abych Svou naukou a Svými skutky dal každému do ruky prostředek, kterým může s malou námahou svět přemoci!“

3) Praví **JARA**: „To by bylo již vše v pořádku - leč na Zemi je ještě velké množství lidí, kteří z Tvých slov snad sotva za tisíc let něco uslyší! Čím se potom budou tito lidé po tu dlouhou dobu chránit před náporem světa? Jsou to přece právě tak dobře lidé jako my Židé!“

4) Pravím **JÁ** : „S národy na Zemi je to právě tak jako s jednotlivými dětmi jednoho otce; ty, které byly dříve na svět zrozeny, budou otcem jinak spravovány nežli ty, které spatřily světlo světa teprve sotva před dvěma, třemi, čtyřmi až pěti léty. Nejstarší syn je již mužem plným síly a dcera je na vdávání; vedle toho jsou však ještě dvě děti v tvém věku a tři děti leží ještě v plénkách. Řekni Mi, zda by bylo od otce moudré, kdyby zacházel s dětmi v kolébce přesně tak jako se synem, který dozrál v silného muže!“

5) Praví **JARA**: „To by zajisté bylo od takového otce velmi hloupé!“

6) Pravím **JÁ** : „Nuže hle, to je také příčina, proč se někteří národové dostávají teprve později k Mé nauce! Nyní pro ni ještě nejsou zralí; ale v pravý čas již uzrají a pak se také k nim dostane Má nauka. - Rozumíš tomu?“

7) Praví **JARA**: „Ó, ano, tomu velmi dobře rozumím; ale jaký osud ve velkém záhrobí musí pak očekávat národové, na této Zemi dosud ještě neuzravší?“

8) Pravím **JÁ** : „To ihned uvidíš! Pohleď, tamto na púlnoční (severní) části nebe stojí hvězda mající poněkud červenavé světlo; pojmi ji tak jako hvězdu dřívější do oka svého srdce a zaříd' na ni také své pozemské oko a v oné hvězdě obdržíš nejkrásnější odpověď na tvou otázku!“

9) **JARA** tak nyní ihned učiní a již za několik okamžiků praví: „Ó, Pane, přemocný Stvořiteli nebe a všech světů, to je ještě mnohem větší svět nežli byl předchozí a jak nádherným světlem je prosycen! Ale toto světlo má jasně červenou barvu přecházející poněkud do barvy zlatožluté, kdežto světlo prvního světa bylo zcela bílé. Avšak nyní také světlo tohoto světa se stává nesnesitelně silné! Ach, nyní mám již oživenou půdu tohoto světa! Ó, zde je to také nepopsatelně nádherné! Jaká rozmanitost! Ladné, mírně stoupající hory uzavírají přenádherná nejúrodnější údolí. V údolích vidíme též jakési chaty skládající se pouze ze střech podepřených dobře uspořádanými, jako rubín se třpytícími sloupy; avšak na horských hřbetech pokračují nepřetržitě v nedozírných řadách takové chaty a ač můj pohled sahá nyní nesmírně daleko, nevidím nicméně nic jiného a jedna taková chata je druhé tak podobná, jako u člověka oko oku. jak pozoruji, spočívají všechny podlouhle zaoblené střechy na rubínových, asi sedm mužů vysokých sloupech; ale je tu také jeden sloup jako druhý! Dosud nebylo možno objevit lidi, ani jiné živé bytosti; leč musí tu nicméně také být - neboť nasvědčuje tomu již neobyčejná kultura těchto nesmírně rozsáhlých zemí!

10) Paměťhodné je však to, že zde v tomto jinak přenádherném světě je si vše podobné! Jeden ovocný strom se podobá navlas druhému a jedna květina druhé; vše je zasazeno v řadách a mimo toto uspořádání nelze za nic na světě nic nalézt.

11) Toto vše se tu sice velmi přenádherně vyjímá a poskytuje přívětivý pohled; ale tato věčná jednotvárnost by se našinci stala časem přece poněkud jen nudná! Nyní jsem však dospěla před jednu takovou chatu a hle, jsou v ní lidé zcela našeho druhu! Jeden člověk stojí na vyvýšeném místě a káže a několik set jiných s největší zbožností naslouchá tomuto kazateli!

12) Tamto v nejbližší přilehlé chatě vidím několik lidí oděných v řasnatá roucha jíst u dobře prostřeného stolu; ale kolem těch, kteří jedí, stojí mnozí, které jak se zdá souží hlad a. tito nedostávají nic jíst! Ach, tu v třetí chatě vidím nyní několik překrásných dívek! jsou zřejmě nahé a vesele se baví s velmi málo významnými muži, procházejíce se sem a tam; v pozadí však stojí množství jak se zdá velmi žádostivých jinochů a dávají krásným dívkám znamení, aby také přišly k nim a také se s nimi trochu pobavily. jinoši však nejsou vyslyšeni a jak se zdá, nejsou tím zrovna příliš potěšeni!

13) A, jsou to zvláštní domácí zařízení! Jakkoli se zevnějškem chata chatě navlas podobá, jsou v nich, jak se zdá, rozmanitě zaměstnaní lidé a to je také jistě velmi zvláštní!? Avšak vypo-

dá-li to na tomto nesmírně velkém světě všude tak, jako v krajině, kterou nyní zřím, pak je mi naše malá Země - až na ty zlé lidi - milejší!“

14) Pravím **JÁ** : „Vše co nyní vidíš, je jen malý školní a cvičný dům v sebezapírání a sebe-přemáhání. Kráčeť nyní s očima své mysli dále a ihned se ti ukáže něco jiného!“

15) **JARA** tak učiní a vzápětí vzkřikne tak, že by pevně spící byli málem probuzeni, kdyby je Má vůle nebyla ponořila opět ve spánek.

16) Na pokřik Jary jsem se jí tázal, co se stalo, že tak vzkřikla.

17) Práví **JARA**: „Ó, Pane, tato nádhera, tato velebnost předstihuje opět vše, co kdy může pojmut mysli člověka! Zde stojí tak veliký a vysoký palác jako na Zemi nejvyšší a největší hora! Zdi jsou provedeny ze samých vzácných drahokamů. Tisíce a tisíce zlatých schodů a galerií zdobí zvenčí tento nesmírný palác, který ve své největší výšce vybíhá ve zřejmou špičku. Kolem tohoto paláce stkví se přenádherné zahrady, v nichž však největší rozmanitost vyzývá oko ke stále novému obdivu; v zahradách jsou však též velmi krásná jezera, na nichž pro potěšení pluje nepochybně velké množství obdivuhodných uměleckých děl, avšak nikým nejsou řízena aniž si jich kdo všímá.

18) Pane, copak to všechno znamená? Kdo jsou obyvatelé tohoto nesmírného paláce a k čemu slouží tato všeliká volně na krásných jezerech plovoucí umělecká díla?“

139. POHLED DO SVĚTOVÉHO ŘÁDU HVĚZD.

1) Pravím **JÁ**: „Hle, tento palác je příbytkem nadučitele v té krajině, kterou jsi právě viděla. Všechny ony školní chaty jsou pod jeho dozorem a předmětů na jezeře plovoucích se používá v určitých dobách k dalšímu vyučování ve vysoké moudrosti. jako však tento příbytek zde, tak jich stojí ještě mnoho set tisíc pouze ve středním pásu tohoto světelného světa, vedle ještě mnoha největších měst. Vedle tohoto pásu, jehož nejmenší (část) nyní vidíš, je však v tomto světě ještě 76 vedlejších pásů, z nichž každý má zcela zvláštní zřízení. Tento svět, jakož i svět dřívější jsou vlastně dvě slunce podobná slunci našemu, které poskytuje za dne světlo Zemi, jenže s tím rozdílem, že slunce, které jsi viděla dříve je tisíckrát větší nežli slunce naší Země a slunce, které právě nyní ještě vidíš je asi čtyřtisíckrát větší nežli slunce naše; ale samo naše slunce je asi tisíctisíckrát větší nežli tato celá Země.

2) Lidé této Země mají však ještě zcela mylný pojem o této Zemi, o slunci, o měsíci a o všech hvězdách; až však jednou později budou lépe počítat, dospějí pak také ke správnějším představám o světových tělesech v nekonečném prostoru stvoření.

3) Věť však, že kolem každého tohoto slunce krouží v různých vzdálenostech velké množství zemí, jako je tato na niž stojíme a že několik takových zemí má ještě vedlejší země, které kolem nich krouží jako stálí průvodci, podobně jako Měsíc kolem naší Země! Kolik zvláštních zemí je však jedním sluncem zaopatřováno, právě tolik zvláštních pásů přiměřených příslušné obíhající zemi má každé takové slunce, vyjma slunce Ústřední, která jsou určena k udržování a vedení slunců zemských a jsou tisíctisíckrát- větší nežli slunce z nichž jsi nyní dvě viděla.

4) Ústřední slunce není již rozděleno v pásy, nýbrž je na povrchu rozděleno právě v tolik oblastí, kolik jednotlivých zemských sluncí musí zaopatřovat; a tu je pak každá oblast odpovídající. jednomu zemskému slunci rozlohou tisíc až desettisíckrát větší nežli je povrch každého jednotlivého zemského slunce i se všemi kol něho kroužícími zeměmi.

5) Potom jsou však ještě Ústřední slunce, kolem nichž se pohybuje opět tisíckrát tisíc právě zmíněných Ústředních sluncí i se všemi jejich Zemskými slunci a opět Ústřední slunce, kolem nichž se pohybují Ústřední slunce druhého řádu a konečně je jedno společné Ústřední světové těleso, které dlí v nezměrné hlubině oblasti Ústředních sluncí a které nemá žádný jiný pohyb nežli kolem své vlastní osy. Toto Ústřední těleso je také slunce; je však tak veliké, že by všechna ta nespočetná zemská slunce, Ústřední slunce prvního, druhého a třetího řádu a všechny země a měsíce kolem nespočetně mnohých zemských sluncí kroužící vedle mnoha tisíců všelikých větších a menších vlasatic, které si jako tvořící se země razí cestu v nestálých kruzích kolem zemských sluncí nečinila ani stotisícinu jeho krychlového obsahu, kdyby toto zmíněné Hlavní ústřední slunce bylo dutou koulí, v níž by byla obsažena nespočetně mnohá světová tělesa. - Jaro, dovedeš si o tom, co bylo řečeno, učinit nyní pojem?“

6) Práví **JARA**: „Pane, kdo může takovou velikost pochopit?! Jakýsi pojem si nyní mohu ovšem učinit; ale jímá mě přitom úplně závrať! Nyní jsem se také na toto slunce sice dosyta

vynadívala, nicméně však nevím, jak si mám poté odpovědět na otázku o bytí nezralých národů na Zemi ve velkém záhrobí.“

7) Pravím **JÁ** : „Nuže, odvrát nejprve oči od zřeného slunce a pak Mě poslyš!“

8) Praví **JARA**: „Pane, již se stalo!“

140. VÝVOJOVÁ ÚDOBÍ NA ONOM SVĚTĚ.

1) Pravím **JÁ** : „Poslyš Mě tedy! - Hle, všichni tací nezralí lidé přicházejí většinou na ono tebou nyní zřené slunce a v rozsáhlých školách jsou poučováni o všech věcech, které se týkají života. Tak jsou ve středním pásu tohoto slunce poučována a vychovávána předčasně zemřelá dítka, - avšak více v jeho části duchovní.

2) Nezralé duše dostávají na slunci tebou zřeném opět tělo ale bez zrození a toto tělo se pak stává s duší samo duchovní a může přejít do čistého duchovna. -Jak tam však takové duše bývají odtud dopravovány a kým, to jsi zakusila při cestování po prvém slunci na sobě samé. Tento anděl pak, který tu dosud stojí vedle nás je vůdce a vládce všech světů a slunců, o nichž jsem mluvil dříve. Z toho vidíš, jaká moc a moudrost je mu propůjčena.

3) Ale všichni ti nesčetně mnozí andělé, které nyní spatřuješ v rozsáhlých řadách kol sebe, mají podobné zaměstnání; neboť ve věčných hlubinách jsou pro lidské pojmy ještě nesčetně mnohé takové oblasti slunečních světů s jedním podobným, dříve popsáním Hlavním centrálním sluncem a každá taková sluneční oblast je ovládána jedním z těchto andělů. Vidíš nyní sice mnoho andělů, - leč to není ani desetkrát stotisíc díl velkých andělů vládců, neřku-li menších andělů, jimž jsou k lepšímu dozoru a vedení svěřena jednotlivá slunce a země a menší světové oblasti! A hle, přesto se musím o všechny každým okamžikem v Mém věčném Duchu starat; a kdybych vše to, co jsem ti ukázal, jen na okamžik vypustil ze své neměnitelné péče, tu by to v témž okamžiku vše zaniklo, to největší jako to nejmenší! - Dokázala bys to snad ty se svým duchem?“

4) Praví **JARA**: „ Ó, Pane, jak mně můžeš dávat takovou otázku!? Já, prášek této Země, - a Ty, ve Svém Duchu jediný, věčný, všemohoucí Bůh! Ó, kdyby to mohli vidět slepí jeruzalémští farizeové, pak by museli být jiného smýšlení! Leč oni to vidět nemohou a vidět nebudou; proto také ve své zatvrzelosti a zlomyslnosti zahynou! Přijdou jejich duše na onom světě snad také do oné sluneční školy?“

5) Pravím **JÁ** : „To asi ne, Má nejmilejší Jaro; neboť oni nepatří k nezralému, nýbrž k úplně zralému národu! A duše zralého národa, přešedší jednou do vší zloby, přijdou sebou samými nuceny do hlubin Země; neboť ježto se staly pouhou hmotou, je jejich živlem a nechtějí se, ani nemohou od ní odloučit. Bývá sice podnikáno vše, i to nejkrajnější. Všechny trýzně a bolesti bývají na ně dopouštěny, aby se uvolnily od hmoty. A je-li některá od hmoty uvolněna, přichází pak do škol, které jsou na duchovní části této Země; odtud teprve bývá dopravena na Měsíc. Prošla-li tam každý stupeň sebezapírání a stala-li se v něm silná, bývá pak povýšena na dokonalejší planetu a tam poučována v pravé moudrosti.

6) Vešla-li pak taková duše do pravého světla, bývá teprve takovýmto světlem - stává-li se toto silnější a silnější - vzbuzeno teplo duchovního života a duše se začíná sjednocovat se svým duchem, takže se poněmhu celý její život stává láskou. Dospěla-li pak láska v potřebnou sílu a pevnost a přešla-li v pravý vnitřní plamen životní, pak nastává v duši z nitra světlo a jasno a tu- teprve přichází taková duše do stavu, v němž může být přijata do vlastního svobodného světa blažených duchů, kde je pak jakoby od dětství vedena dále.

7) Nežli však nějaká na Zemi zhmotnělá duše dospěje v příznivém případě až tam, může uplynout vždy několik set pozemských let. Nyní však v tvém srdci čtu, že bys se Mě opět ráda na něco otázala a pravím tobě: ptej se; neboť tvé otázky mají dobrý základ! Avšak tentokrát se obrať s otázkou na anděla stojícího u nás, také on ti dá správnou odpověď!“

141. O VELIKOSTI LIDSKÉHO DUCHA.

1) Tu se obrátí **JARA** na anděla a táže se ho řka: „Tvůj Pán a můj Pán mě co nejmilostivěji odkázal na tebe, milý, přespanilý jinochu a řekl mi, abych se tě na něco určitého zeptala, že mi pak dáš správnou odpověď. A tak mi pověz, proč tito moji pozemští příbuzní, jakož i učedníci

Páně musí spát, zatím co já bdím a proč to musím vidět očima svého těla, anebo proč já mohu vidět a slyšet to, co oni podle sdělení Pána mohou anebo smí vidět a slyšet jen ve snu?“

2) Práví **anděl** nejvyšším milým přívětivým hlasem: „Ty jsi přešla, přespanilá dcero Páně, svou duší zcela do ducha a s hmotou světa nemáš již téměř vůbec žádné společenství; tvé pozemské oko se stalo okem tvé duše a tvé duševní oko okem tvého věčně nesmrtelného ducha. A proto jsi ve své životní oblasti postavena úplně tak, jak by měl být vlastně postaven každý člověk.

3) Duch každého člověka je však tak uzpůsoben, že podobně jako Duch Boží objímá v sobě celou nekonečnost. Pojmeš-li tedy do své nejčistší mysli, která je okem ducha, sebevzdálenější hvězdu aneb co jiného a obrátíš-li vedle toho své duševní oko pomocí tělesného oka k předmětu očima ducha pozorovanému, vzniká tu konflikt (utkání) vnitřního, v tvém duchu spočívajícího obrazu s vnější příslušnou formou téhož obrazu. Z tohoto konfliktu nastává pak v tvé duši úplně světlo o ohledávaném předmětu a tento předmět se ti pak jeví takový, jaký je svého druhu ve skutečnosti.

4) A pravím ti věrně a pravdivě, že by toto všichni lidé byli s to, kdyby ve své mysli byli tak zralí a rovněž tak uzpůsobení jako ty; je však jen velmi málo těch, kdož by se ti vyrovnali! Tito spící zde se však tvé duši a tvé mysli zrovna nepodobají! Jejich pozemským okem dávno ještě jejich duše nezří a oko jejich ducha jest ještě pevně zavřeno; proto se jejich duše musí sama o sobě stát dříve způsobitou tím, že se jí spánkem vnějšího oka odejme veškeré nazírání na svět a tím může svými jemnějšími smysly dospět k vnímání a nazírání nadsmyslna přecházejícího do duchovna.

5) Ale spánek těchto zde odpočívajících je proto také spánkem zvláštního druhu, k němuž může člověk cestou zcela přirozenou dospět jen zřídka.

6) Jistí duševně a duchovně silní lidé mohou u slabších bratří takový spánek často způsobit vkládáním rukou, co však slabí lidé na svých stejně slabých bratřích a sestrách nikdy nedokážou. Že však Pán dokáže pouze Svou vůlí vše, o tom zajisté nedáš vzejít v sobě navěky žádné pochybnosti?“

7) Práví **JARA**: „Pán ti žehnej za toto mně dané vysvětlení, které jsem docela --dobře pochopila! - Ale nyní ještě jiná otázka! Řekni mi, milý, přespanilý jinochu, jak si mám vysvětlit tvou nepochopitelnou rychlost?“

8) Práví **anděl**: „Nejmilejší dcero Boží! To je něco, co může pochopit jen čistý duch, jelikož duch nemá co činit s časem a prostorem. My o sobě nejsme ničím a to, co na nás spatřuješ očima svého ducha, je Boží myšlenka, Boží idea, Boží slovo. Jsme tudíž zcela čistí duchové; žádná hmota nemůže nám být nějakou překážkou.

9) Jestliže živoucímu duchu nemůže vůbec nic překážet, pak je jeho zde i tam nutně jedno a totéž. Žádná hmota nemůže tudíž přijmout stejně rychlý pohyb jaký máme my duchové, protože hmota nachází i v nejjemnějším éteru nicméně vždy ještě překážku, kterou je její pohyb brzděn.

10) V nekonečně rozsáhlém prostoru stvoření jsou zvláštní Ústřední slunce třetího řádu, po nichž přichází hned Hlavní ústřední slunce. Tato slunce se pohybují v různě velikých kruzích kolem Hlavního ústředního slunce rychlostí tvým pojmům nepředstavitelnou, aby tím zůstala v předepsané vzdálenosti od Hlavního ústředního slunce. Jejich dráhy jsou následkem jejich velké vzdálenosti od Hlavního ústředního slunce pro tvé pojmy nesmírně rozsáhlé.

11) Představ si například tuto Zemi jako kouli vpravdě mnoho settisíckrát větší nežli kolik z ní nyní přehlížíš. Tato velká koule by se však skládala ze samých pískových zrníček, jaké jsi zajisté již často vídala na břehu mořském. Nyní si představ počet všech nejmenších pískových zrníček nutný k vytvoření jedné takové celé Země! Místo každého tohoto zrníčka si nyní představ vzdálenost odtud až k oné hvězdě, kterou jsme navštívili nejprve a tím obdržíš průměr takové dráhy! Takovouto dráhu proletí svrchu zmíněné Ústřední slunce třetího řádu ovšem teprve nejdříve za desetkrát stotisíc let; poněvadž tato dráha je tak nesmírně rozsáhlá, urazí takové slunce v jediném okamžiku již tisíckrát větší dráhu, nežli je odtud k oné hvězdě, kterou jsme dříve navštívili!

12) Nyní řekneš své mínění: „Ano, je-li tomu tak, pak se takové slunce pohybuje tisíckrát rychleji nežli ty, jako čistý duch! Neboť' kdybychom letěli odtud k oné hvězdě rychlostí onoho slunce, museli bychom tam být nutně tisíckrát dříve nežli s tvou duchovní rychlostí!“

13) Tu ti pravím, že velká rychlost onoho slunce je proti mé duchovní rychlosti pouze posel-

stvím hlemýždě! Neboť hle, při vši této pro tvé pojmy nesmírné rychlosti potřebuje ono slunce k proletění své přerovně dráhy kolem Hlavního ústředního slunce přece jen ještě desetkrát stotisíc let, zatím co mohu já, anebo jiný duch mého druhu proletět tutéž dráhu v jediném tak rychlém okamžiku, že mezi odcestováním a návratem nepostřehneš ani nejmenšího citelného úseku časového; ba mohl bych ve stejně krátké době proletět také kruh mnoho tisícstatisíců krát větší!

14) Je tedy mezi rychlostí ducha a mezi rychlostí seberychleji letící hmoty - i kdyby tato rychlost byla jakkoli vystupňována - nekonečný rozdíl; neboť proběhne-li i seberychleji se pohybující hmota v jediném okamžiku dráhu jako odtud až k oné hvězdě, pak potřebuje k vykonání dráhy dvakrát tak velké již dvou okamžiků a proběhne-li hmota v jednom okamžiku stotisíc takových vzdáleností, bude potřebovat pro deset takových vzdáleností také deset okamžiků, zatím co já mohu, každou představitelnou vzdálenost proběhnout v jednom a téměř okamžiku.

15) A hle, to mohu já a každý duch mého druhu, protože pro nás v celé věčné nekonečnosti není žádná sebemenší překážka; hmota však nachází všeliké překážky i v nejvolnějším éterickém prostoru a nemůže tudíž nikdy dosáhnout rychlosti ducha! - Řekni mi nyní, přespanilá dce-ro Boží, zda jsi to tak trochu pochopila!“

142. O PRAVÉ DUCHOVNÍ VELIKOSTI.

1) Praví **JARA**: „S pomocí tohoto mého Pána bych to sice již pochopila; ale začala mě přitom již opět jímat silně závrat! Neboť nabyla jsem přitom neúplnější přesvědčení, že stvořený duch má jistě věčnost co dělat, chce-li skrz naskrz poznat i jen jediné z oněch téměř již nekonečně velkých Hlavních ústředních sluncí, o nichž jsi pravil, že jejich počet je pro lidské pojmy v nekonečném věčném prostoru nekonečný a že každé z nich je nositelem anebo spíše vládcem kolem něho v nekonečně rozsáhlých kruzích probíhajících Ustředních sluncí tří řádů a sluncí zemských, jejichž počet by žádný smrtelný duch nebyl s to pojmut! jestliže však již jedno takové nesmírně velké Hlavní ústřední slunce vyžaduje u každého stvořeného ducha k prohlídce věčnost, jak dlouho by pak měl co dělat se všemi ostatními nesčetnými Hlavními ústředními sluncí!?

2) Ó, tu bych nebyla nikterak moudrá, kdybych si přála něco takového! Zůstanu pěkně při své lásce doma a přitom si pomyslím: „Takovéto slunce je sice něco nesmírně velkého a je přemocným svědkem nekonečné moudrosti a věčné moci Páně; avšak ono přece jen nemůže Pána, svého Boha a Tvůrce vidět, chápat a nadevšecko milovat tak jako já!“ - A hle, to je podle mého mínění mnohem více, nežli být takovým nekonečně velkým sluncem v nějaké pro člověka nikdy nezměřitelné hlubině nekonečného prostoru stvoření! A kdo ví, zda mě nemá Pán snad právě tak rád jako jedno tak velké slunce!?

3) A hled', spanilý jinochu, tato naše Země by mohla být na onom převelikém slunci považována snad za sotva pozorovatelný prášek a přece chodí nyní po její půdě Pán, na jehož nejslabším dechu závisí bytí všech nesčíslných Hlavních ústředních sluncí! A tak myslím, že v očích Páně není právě vždy největší to, co v nekonečném prostoru stvoření zaujímá stěží změřitelnou jeho část, nýbrž co je velké vnitřně!

4) Co jsem já jako dítě, pokud se týče velikosti těla jen v poměru k naší malé Zemi a přece cítím ve svých prsou prostor, v němž mají více než dostatek místa všechna Tvá Hlavní ústřední slunce i se všemi svými vedlejšími slunci a zeměmi! Mé malé oko přehlédne jediným pohledem tisíckrát tisíc hvězd; je otázka, zda. tuto schopnost mají všechna ta velká slunce!?! - Mám pravdu anebo ne?“

5) Pravím nyní opět **JÁ**: „Máš úplně pravdu a je tomu tak a ty sama vyvážíš tisíc slunečních vesmírů, které naplňují nekonečný prostor stvoření; ale pro člověka je vždy dobré, aby znal Má díla k rozmnožení lásky ke Mně, svému Otcí!

6) Nyní však začíná svítat a my začneme probouzet naše přátele! Musí však být jen poneháhu probouzeni; ale nesmíš o všem tom, co jsi viděla nic říkat, dokud ti nedá pokyn Můj a nyní také tvůj anděl, kterého ti chci viditelně ponechat až do tvé zralosti, ale v jiném oděvu. Ostatní andělé nechť se však nyní stanou opět neviditelní; staniž se!“

7) V okamžiku zmizí andělé až na jednoho jménem Rafael; a tento anděl byl oděn po způsobu genezaretských.

8) Když **JARA** spatří nyní Rafaela takto oděného, praví: „Tak je to pěkné, - tak se mi lépe líbíš nežli dříve ve své nebeské slávě; neboť takto vypadáš nyní úplně jako člověk a já tě budu mít hodně ráda, - je jen otázka, kdo zatím převezme tvé velké záležitosti řízení světů!“

9) Praví **anděl**: „O to se, přespanilá dcero Boží, nestarej; neboť já mohu být stále všude zde i tam, aniž bys něco z mé nepřítomnosti pozorovala, mimo občas na několik okamžiků. To vše si zůstává stejné. Ostatně budu vždy velice spěchat k tobě, neboť jsi mi nyní již také milejší nežli všechna má nescíslná slunce, z nichž ještě některé při vhodné příležitosti spolu navštívíme. - Nyní však chce Pán probudit bratry ze spánku; proto musíme být hezky zticha!“

10) Praví **JARA**: „Ano, ano, ráda uposlechnu a již ani nemukám!“

143. UČEDNÍCI JSOU PROBOUZENI ZE SPÁNKU.

1) Pravím **JÁ** Rafaelovi: „Jdi a probud' Mi nejprve Mého Šimona Judu (Petra)!“

2) Rafael probudí **PETRA** a on se pln úžasu rozhlíží kolem a po chvíli praví: „Spal jsem tedy skutečně? Vždyť mi bylo jako bych byl po celou noc zcela bděl! Ale nyní vidím, že jsem velmi dobře spal; ale ve spánku jsem měl tak neobyčejné divuplné sny, že si naprosto nemohu vzpomenout, že bych kdy byl měl podobné sny! Věru, Pane, tyto sny nemohou být prázdné vidiny!“

3) Pravím **JÁ** : „Pohlédni se trochu, - snad objevíš na hoře nějakou změnu, o níž se ti jistě také zdálo!“

4) **PETR** se ihned na všechny strany rozhlíží a praví : „Ó, Pane, skutečně, skutečně, to jsem ve snu viděl a – hledme - - tento jasný sen je po všech stránkách úplně uskutečněn!“

5) Petr chtěl mluvit ještě dále, ale **JÁ** jsem mu pravil: „Probud' napřed ostatní učedníky nežli budeš mluvit dále!“ - A Petr tak učinil.

6) Učedníci vstali se země a také se převelice divili, že teprve nyní pozorují že spali, zatím co jim v jejich duši připadalo, jakoby byli celou noc probdělí a zřeli neslýchané divy.

7) **JIDÁŠ** však pravil: „Já stále ještě nevěřím, že jsem spal! Vždyť jsem s tebou Šimone Judu, o tom a onom hovořil a ty jsi ode mě nic nepřijal a také jsi mi řekl: „Všechny tyto divy tě nezachrání od toho, abys nás všechny za několik málo stříbrňáků nezradil!“ , nad čímž jsem se hněvem celý rozzuřil a chtěl jsem tě svrhnout přes skalní stěnu do moře; ale tu mě uchopil Tomáš a strhl mě zpět k zemi! Řekni mi, bratře Šimone, nevíš o tom skutečně nic?!”

8) Praví **PETR**: „Vůbec nic! Já naprosto nevím, zda se mi o tobě něco zdálo!“

9) Pravím **JÁ** : „Rozhlédněte se trochu, zda se ve skutečnosti leccos nevytvořilo, co jste viděli ve snu!“

10) Nyní se učedníci ubírají na všechny strany hory a následuje úžas za úžasem a **ONDŘEJ** praví: „Dosud jsme v krátké půlroční době viděli a slyšeli tolik zázračného, že by nyní sotva kdo mohl předpokládat, že by tu mohlo být někdy ještě něco, co by se ukázalo ještě větším zázrakem; a přece nám všem zůstávají všechny smysly znovu opět ztrnulé, ztuhlé a němé! Naše vidění ve snech se stávají skutečností!“

11) Viděl jsem Jarou vyvoleného anděla, který zvedl nejprve všechnu vodu z moře a učinil ji ve volném vzduchu nesmírně velkou kapkou; a viděl jsem na vlastní oči na prach suché dno mořské a krásnou perlorodku, kterou Jara zvedla na dně a potom ji ukryla do zástěry a dále jak anděl na žádost této přespanilé Boží dcery přetvořil tuto horu na všech stranách ve snadno schůdnou a to vše se stalo v nejrychlejším okamžiku! A hledte, to vše je nyní také skutečně zde!

12) Jakými slovy a čistými skutky máme tedy nyní začít našeho Pána a Mistra velebit? Kdepak je anděl, jenž by do našich srdcí vložil žhoucí myšlenky, které by Ho byly hodny vyslovit? Ó, naprosto ničím se nyní stáváme před Ním, všemohoucím Bohem!

13) Naši otcové se chvěli pod Sinají, když za blesku a hromu dával Mojžíšovi na planoucí hoře svaté zákony lásky! A když Mojžíš sestoupil s hory, svítila jeho tvář božskou velebností silněji nežli polední slunce; a musel si před tvář pověsit trojnásobnou pokrývku, aby se mu mohl lid přiblížit. Posvěcení věštcí Páně prorokovali ještě dlouho potom, když byli po předchozí přípravě na krátkou dobu pokryti jen na hlavě Mojžíšovou pokrývkou a ještě dnes žasneme nad jejich vysokou moudrostí! A zde je On Sám, jenž hřměl na Sinaji! Hora Sinaj se pod krokem jeho nohou rozžhavila - a my můžeme zůstávat v jeho přemocné přítomnosti chladní jako drsná zimní noc?! Proto vzhůru a co nejrychlejším krokem k Němu; neboť jedině On je svatý, přesvatý! Jedině jemu náleží všechna čest, všechna sláva, všechna láska a všechno vzývání!“

14) Po této Ondřejově promluvě byli všichni učedníci až na Jidáše, jenž nazval Ondřeje přepjatým snílkem, naplněni láskou roznícenou horlivostí, přistoupili ke Mně a přednesli Mně jako ranní pozdrav žhoucí „Hosana“.

144. CHVALOŘEČ JARY.

1) Po tomto hlasitém zpěvu probudili se také všichni ostatní dosud spící a zazpívali hned při probuzení zároveň s učedníky; a Já jsem nechal ulehčit jejich srdcím a **JARA** objala Mé nohy a z převeliké radosti a blaženosti plakala! Když asi půl hodiny u Mých nohou blažeností plakala a učedníci ukončili svůj ranní pozdrav, vzchopila se dívenka a významným hlasem pravila: „Ó, Země, kdy, kdy budeš opět tak šťastna, aby na tebe tyto nohy vstoupily? Cítíš nemá matko nepravostí, Kdo je Ten, Jenž na tebe nyní vstoupil? Ne, ne, ty to necítíš, ty to nemůžeš cítit; neboť jsi příliš mrtvá a příliš malá! Jak bys mohla chápat co je pro nekonečný prostor a pro všechny ty nespočetné miliardy bytostí v něm tak nepředstavitelně velké a svaté!? Kde mám začít a kde skončit, abych opěvovala Jeho slávu i jen v jediné kapce rosné? Vždyť On, věčný Bůh to je, Který stvořil rosnou kapku právě tak dobře jako ony nekonečně velké světelné světy! Ó, Pane, ó můj Bože znič mě; neboť mé srdce nesnese vůbec tu příliš žhoucí lásku k Tobě!

2) Dokud jsem ještě neznala Tvou vznešenost, milovala jsem Tě jako nejdokonalejšího člověka. Tušila jsem v Tobě sice čistě božského Ducha a mé srdce nevýslovně milovalo tohoto nejsvětějšího Ducha v Tobě; ale nicméně jsem Tě měla za Syna Nejvyššího! Nyní však to vše nabylo jinou tvářností! Ty jsi Sám Nejvyšší! Mimo Tebe není již žádného! Odpusť mi proto, nejmenšímu červíčku v prachu, jenž se tu ve své dědičné slepotě odvážil milovati Tebe jako člověka!“

3) Pravím **JÁ** : „Mé děťátko, tu není co odpouštět; zůstaň při této lásce! Neboť pravím nyní vám všem: Kdo Mne nemiluje jako jsi Mě milovala a dosud miluješ ty, Má nejmilejší Jaro, toho lásku nebudu považovat za zcela žádnou lásku!

4) Kdo nemiluje Boha jako nejdokonalejšího člověka, ten tím méně může milovat svého bližního, který je ještě nejvyšš nedokonalým člověkem! Je-li však psáno, že Bůh stvořil člověka podle Svého obrazu, co by tedy byl Bůh jiného - je-li člověk Jeho obrazem - nežli právě také Člověk, jenže ovšem nejdokonalejší? Či vypadám jinak nežli člověk, protože jsi, Mé děťátko, viděla několik nejmenších kapiček Mé nádhery?“

5) Praví **JARA**: „Ó, nikoli, Ty vypadáš stále ještě stejně a v mém srdci je tomu nejinak! Ano, já bych Tě v samém návalu lásky chtěla mít již raději celého v srdci! Chtěla bych Tě tak mocně obejmout, že by se mi žíly zpřetrhaly a nikdy bych Tě pak nepustila; ano, chtěla bych Tvou tvář pokrýt nesčíslnými polibky a vůbec nikdy Tě nepřestat líbat! Krátce, nedovedu vůbec vyslovit, co vše bych učinila z čisté lásky k Tobě! Ale Ty jsi nyní nejsvětější, nejvyšší božská Bytost a já pak si ve svém srdci myslím, že jsem příliš nehodná, abych Tě mohla milovat tak, jako bys byl nějaký člověk; ale ať už si nyní myslím jak mohu a dovedu, mé srdce na to nicméně nebere ohled a miluje Tě jen ještě prudčeji nežli dříve!“

6) Pravím **JÁ** : „To už je tak v pořádku! Ať jen tvá duše následuje vždy čistou náklonnost srdce a rozžehne v něm řádný jasný plamen, pak bude v celé duši brzy jasno; Duch Boží v ní vyjde jako slunce a teprve v Jeho světle a v Jeho životním teple vzejde símě Boží a duše bude opatřena plody života pro věčnost!

7) Ale Duch Boží v člověku může být probuzen jedině láskou k Bohu a z takové lásky k lásce k bližnímu.

8) Proto zůstavej jen nadále v této své lásce; neboť má pro Mě i pro tebe větší cenu nežli všechny nádhery, které jsi spatřila svýma očima!

9) Nyní si však poslechneme také ty ostatní a dáme si vypravovat, jaký dojem na ně učinila tato noc.“

145. REALITA SPOLEČNÉHO SNU.

1) Setník se začíná zcela opatrně zvedat se země a praví: „Pane a Mistře! Tobě platí především veškeré díky, že na této výšině ještě žiji! Jak snadno bych se byl mohl při trojnásobném otočení zřítit do propasti a s mým ubohým životem by byl pro tento svět navěky konec! Ale já ještě žiji a to na témž místě, na kterém jsem včera odpočíval a za to mám jedině Tobě co děko-

vat a proto Ti také z hloubi svého srdce děkuji! Také Tě však zároveň co nejvroucněji prosím, abys nechal mě a všechny ostatní sejít neporušené s této příšerné výšiny dolů do Genezaretu a to pokud možno hned; neboť dokud se ve své mysli musím ještě obírat sestupem dolů, nemůže být u mě o nějaké dobré mysli ani řeči!“

2) Praví **JÁ** : „Milý příteli, nezdálo se ti této noci zcela nic?“

3) Praví **setník**: „Ano, ano, skutečně, ano - pro samou úzkost bych téměř zapomněl na ten nádherný sen! Ano, kdyby tato hora byla taková, jak jsem ji viděl včera ve snu, bylo by ovšem radostí ještě tisíckrát na ni vystoupit; leč sen zůstává snem!“

4) Praví vedle něho stojící **EBAHL** : „Nikterak příteli! Já ti říkám, že tentokrát náš stejný sen se stal nejopravdovější skutečností. Vstaň a jdi na okraje vrcholu a přesvědčíš se, že se nyní naše hora zcela mírně sklání dokonce na stranu k moři a že všude lze na ni bez nejmenšího nebezpečí vystoupit jakož i s ní sestoupit! Já jsem se již o tom všem přesvědčil a říkám ti nejuplnějši pravdu. Pojď a přesvědč se sám!“

5) Praví **setník**: „A nebude to snad přece jen zrakový klam?“

6) Odpovídá **EBAHL** : „Jestliže jsme já, mé ženy a děti již po tomto zrakovém klamu na všech stranách obcházel, pak bude mít tvůj zrakový klam sotva nějakou pevnou půdu! Jdi, vstaň a přesvědč se o všem sám!“

7) Po těchto slovech povstává konečně **setník**, ohlíží se na všechny strany, shledává nejprve plošinu hory velmi rozšířenou a praví: „Ano, ano, vidím skutečně, že se tu v noci staly velké nanejvýš divuplné proměny; jdi však napřed ty na novou půdu, abych se přesvědčil, že je skutečně pevná!“

8) Praví **EBAHL** : „Příteli, jakkoli jsi jinak také vážený muž, stáváš se mi pro svou ustavičnou pochybovačnost již protivný! Cožpak mé slovo nemá u tebe již zcela žádnou cenu? Kdypak jsem k tobě promluvil nějaké nepravdivé slovo, že mi nechceš věřit na slovo? Pojď, zkus sám a budoucně už nepochybuji!“

9) Praví **setník**: „Ano, příteli, máš pravdu! Přesvědčím se o všem sám.“

10) Tu přistoupí **setník** zcela klidným krokem ke kraji směrem ke Genezaretu a když zpozoruje mírný sklon hory, praví velmi se přítom podivuje: „Ano, tu byla i celá hora přesazena! Když jsem se včera s tohoto okraje díval dolů směrem ke Genezaretu, připadalo mi to téměř tak, že bych tam dohodil kamenem; a nyní je odtud vzdálen dobrých sto polních cest a budeme muset asi šest hodin jít, nežli dosáhneme našeho milého městečka!“

11) Ne, kdo tu má ještě pochybnost o tom, že náš Ježíš je Bůh a člověk zároveň, tomu také již ani Bůh nepomůže! Ano, bratře Ebahle, měl jsi předtím zcela pravdu, když jsi mne nazval protivným pochybovačem; neboť byl jsem jím skutečně! Avšak nyní je u mě všemu pochybování konec a já nyní pod přísahou před vámi všemi věřím a vyznávám, že náš Mistr a Spasitel Ježíš je rozhodně Bůh a že mimo Něho nemůže být věčně žádný druhý a třetí; neboť jelikož to, co jsem snil je pravda, bude také vše ostatní úplná pravda! A On je tu jediný Bůh a Pán nad celou nekonečností!

12) Nyní však pojďme k Jaře, - aby nám ukázala svá dvě znamení na památku! Neboť viděl jsem ji na dně mořském, když jeden nebeský duch vyzvedl vodu až do poslední kapky, zvednout nádhernou perlorodku a uložit ji do zástěry a viděl jsem také svítící kámen, který s sebou vzala z jednoho slunečního světa, do něhož ji byl onen nebeský duch donesl. Jsou-li ty dvě zmíněné věci také tak skutečné zde jako tato obnovená hora, pak máme důkazů více nežli potřebujeme!“

146. JARA UKAZUJE SVÉ PAMÁTKY.

1) Po těchto slovech jdou setník a Ebahl k Jaře a žádají ji, aby jim ukázala dvě známé památky.

2) A nejmilejší **JARA** sáhne ihned do velké kapsy své zástěry, jde oběma vstříc a praví: „Hleď, milý Julie, tu jsou obě památky ve skutečnosti! Věříš nyní tomu a zanecháš již svou svou věčnou bázeň?“

3) Praví **setník**: „Ano, má přemilá, přeněžná Jaro, má víra stojí nyní pevněji nežli tato hora a má odporná bázeň je s pomocí všemohoucího Pána také navždy ta tam, - o tom můžeš být nyní úplně ujistěna! Ale tvé památky mají též neocenitelnou pozemskou hodnotu. Mušle se svým obsahem vyváží hodnotu celého Jeruzaléma; neboť obsahuje 24 perel velikosti malého

slepičího vejce a každá z nich má cenu 100.000 liber zlata! Jakou cenu má však tento nejvyšší tvrdý průhledný a nad jitřenku krásněji svítící kámen, pro to nemá Země měřítko! Krátce, ty jsi nyní také nejen duchovně nýbrž i pozemsky nejbohatším děvčetem na světě! Věru, nyní jsi bohatší nežli všichni králové a císařové celého světa dohromady! Jak ti to nyní připadá?“

4) Práví zcela skromně **JARA**: „To mi připadá zrovna tak, jako kdybych neměla nic; a obě tyto památky nemají pro mne žádnou jinou cenu, nežli jediné tu, pro kterou jsem si je vzala, totiž jako upomínku na nepopsatelné divy Boží na nás ubohých slabých a hříšných obyvatelích města a krajiny Genezaretu.“

5) Pán nezůstane stále tělesně v našem středu, jak mi to již včera zcela jasně řekl; ale tato znamení budou nás vždy co nejživěji připomínat na Něho v srdcích a znovu rozdmýchávat naši lásku k Němu! - Takové je moje mínění.

6) Pán mi však zanechal ještě jedno znamení z této zázračné noci, která byla pro mě vlastně nejjasnějším dnem! Toto znamení zůstane také u mě viditelně a později neviditelně, až se mi po jisté době, budu-li toho hodna, stane opět viditelné.“

7) Táže se otec **EB AHL** : „Nuže, kde máš toto znamení? Nemůžeš nám je ukázat?“

8) Práví **JARA**, vedle které se po boku nachází anděl Rafael: „Tu stojíš u mě, nemáš-li nic proti tomu!“

9) Práví **EB AHL**, který pozoruje svými očima anděla od hlavy až k patě: „To je ovšem ještě vzácnější památka! Bojím se však, že se do tohoto překrásného jinocha až příliš brzy po uši zamiluješ; a až se ti stane neviditelný, tu pak také samým smutkem oslepneš a ohluchneš!“

10) Práví **JARA**: „Ó, o to se nestarej! Kdo jednou miluje Pána Boha tak jako já, pro toho jsou také všechny krásy nebes jakoby vůbec nebyly! Mám však jinocha také velmi ráda; neboť je velmi moudrý a nadmíru silný, mocný a rychlý!“

11) Táže se **setník** řka: „Odkud sem přišel? Nemohu si vzpomenout, že bych ho byl kdy v Genezaretě viděl a přece je oděn zcela po způsobu této obce! Obdivuji jeho nadmíru čisté, něžné a přitom nadmíru měkké rysy! V jeho bytosti spočívá pravé kouzlo plné nejvyšší vznešenosti! Jak něžné, měkké, čisté a nadmíru tvarově lépe jsou jen jeho nohy!“

12) Čisté, po kolena sahající kalhoty, oslnivě bělostná košile a přes jeho rámě nedbale visící řasnatý pláštěk z modré látky padne mu však také tak znamenitě, že si člověk skutečně nedovede představit nic vkusnějšího a okrouhlý klobouček na jeho hlavě zdobí jeho překrásnou hlavu způsobem, který se nedá vůbec popsat! Opravdu, tomuto přespanilému jinochu bych nemohl žádnou prosbu odepřít! Ten by mi mohl beztrestně vzít císařství, jen kdyby mě za to miloval!

13) Ne, čím déle pozoruji tohoto člověka, tím krásnější a přitažlivější mi připadá! Jeho rodičové jsou opravdu šťastni, že mají takového syna a ty, má nejmilejší Jaro, se můžeš vyhlášovat jistě za přebлаženou za takovýto dar! Kdyby bylo možno takového jinocha ještě někde ve světě dostat, věru, dal bych za to všechny své poklady a veliké statky!

14) Ale co nyní budeš s tímto překrásným jinochem dělat? Jsi sice také velmi krásné milé děvčátko; ale jinoch tě krásou nicméně o mnoho předstihuje. Tobě jde nyní teprve na třináctý rok a jinochovi bude as šestnáct. Stane-li se tvým chotěm, nu, to si dám líbit; zůstane-li ti však jen druhem, pak přijde tvé snadno vznětlivé srdce jistě brzy do velikých rozpaků! Ale řekni nám, k čemu ho budeš používat?“

15) Práví **JARA** : „Mluvíte podle své mysli, protože neznáte ducha! Tento jinoch bude až do mého šestnáctého roku mým ochráncem a vůdcem a bude mne poučovat v moudrosti nebes Božích - a vás také, budete-li ho chtít poslouchat!“

16) Práví **setník**: „Po tvém šestnáctém roce se potom jistě stane tvým chotěm?“

17) Práví **JARA**: „Ó, milý Julie, to byla jednou zase od tebe otázka, za niž se ti nemohu poklonit! Neřekla jsem ti již hned na počátku, že tento jinoch mě po mém šestnáctém roce opustí na dobu, jak to Pán určil, což mi také nebude nijak vadit; neboť mé srdce náleží úplně Pánu, Který mi zůstane navěky! Je-li však mé srdce vlastnictvím Boha, pak nemůže být přitom také vlastnictvím někoho jiného!“

18) Práví **EB AHL** : „Ano, ano, nejmilejší dcero, máš zajisté nyní zcela pravdu! Leč tvá léta tu ještě nejsou; až však nadejdou, pak se ocitneš se svým tělem v silných bojích! Dobře s tebou, budeš-li nad ním paní!“

19) Také **setník** k tomu poznamenává: „Ano, ano, otec má pravdu! Ty jsi dosud ještě dítětem a ve tvém srdéčku to již hoří jako ve vápenné peci! Teď má podle své žádosti ovšem to nejvyšší a nemůže již po něčem menším zatoužit; ale když toto Nejvyšší z tvého srdce ustoupí,

aby tě vystavilo nutné zkoušky, tehdy bude tvé srdce hladovět po lásce! A bude-li postrádat dlouho tohoto nejvyššího pokrmu, začne pak, aby se nasytilo, vztahovat brzy své dlouhé ruce po jiných předmětech! Neboť jakkoli je bolestný hlad žaludku, je hlad lásky tisíckrát bolestnější.

20) Předpokládejme jen vojevůdce, který je bezcitným tyranem svých podřízených! Všichni budou v zoufalém stavu a kde jim bude jít za něho do boje, vzdají se nepříteli, aby se tím zbavili svého nemilosrdného pána. Ukáže-li však moudrý vojevůdce, že své podřízené miluje jako otec své děti, pak se budou, přijde-li nepřítel, bít se vši statečností a s největším sebezapíráním za svého milovaného vojevůdce až do poslední kapky krve a nepřitele zničí!

21) Ano, má nejmilejší Jaro, láska je velmi mocná věc a potřebuje vždy moudré vedení, nemá-li se nakonec sama strávit!"

22) Po chvíli přemýšlení praví **JARA**: „Ano, ano, nemáš asi zcela nepravdu; u Pána se však musí zajisté předpokládat, že nebude tyranským vojevůdcem nad srdcem, které Ho nadevšecko miluje!“

23) Praví **JULIUS**: „To právě ne! Ale - pokud se pamatuji na to, co s tebou mluvil dnešní noci - je a zůstává Bohem, Kterému se lidský duch může dokonale přiblížit teprve tehdy, když se podle jemu propůjčených sil sám uzpůsobil, utvářel a upevnil, při čemž za tuto dobu sebevzdělávání ho Bůh ponechává zcela bez povšimnutí! Je-li tedy tomu tak, pak je Bůh v tomto údobí nutně tyranem se zavázanýma očima a pevně zacpanýma ušima! A až u tebe přijde takováto Jím Samým tobě oznámená doba, pak si o tom, má nejmilejší Jaro, promluvíme dále!“

24) Praví **JARA**: „Důvěřuji a věřím pevně, že mě ani tehdy úplně neopustíš!“

25) Praví **setník**: „To asi sotva, protože ty máš již před námi všemi velký náskok; ale při tvé velké lásce k Němu budeš i to malé a krátké opuštění ohromně a těžce pociťovat! - Nyní však půjdeme k Němu; neboť zdá se, že něco zamýšlí!“

147. STYK VĚŘÍCÍCH S PÁNEM V SRDCI.

1) Oni tři se ubírají nyní ke Mně a **setník** se Mě táže: „Pane, co se má nyní stát? Jak se mi zdá, máš něco v úmyslu?“

2) Pravím **JÁ** : „Copak nevidíš ty nádherné ranní červánky? - Dejte nyní všichni pozor, neboť uvidíte překrásný východ slunce! Je to sice jen východ přirozeného slunce; má však nicméně hluboký duchovní význam, který vám bude objasněn! Neboť tu se setká východ s východem!“

3) Táže se **PETR**: „Pane, jak si to máme vyložit?“

4) Pravím **JÁ** : „Ó, jak dlouho vás budu muset ještě snášet!? Už jsme drahý čas pospolu a ty ještě nepozoruješ, že Mnou vzešlo vaši duši a stále ještě den co den dále vychází Slunce z nebe?!“

5) Praví **PETR**: „Pane, nehorši se proto; vždyť přece víš, že jsme zcela prostí lidé, kteří to přes nejnужnější čtení a trochu psaní nikdy dále nepřivedli! Kdybychom Ti byli rozuměli, pak by se ovšem mohlo na nějakou tu otázku hubovat jako na svévoli; ale my jsme Tvému výroku nerozuměli a proto jsme se Tě tázali.“

6) Pravím **JÁ** : „To je zcela dobré a správné, neví-li někdo, že může se Mnou také v srdci tiše mluvit; ví-li to však, pak není chybou otázka sama, nýbrž nemoudrý způsob ptaní a jen za tuto chybu chtěl jsem vás pokárat. Pohleďte tamto na oba Esejce a několik farizeů, jak na vás nyní vyjeveně hledí, že jste se Mě mohli na něco hlasitě tázat, zatím co byste jako jejich mistři měli vědět, že Já mohu dát každému tázajícímu také v srdci tiše úplnou odpověď!“

7) Vinou toho není sice u vás neznalost anebo svéhlavost, nýbrž váš starý zvyk; ale pro příště se více seberte, aby lidé mohli poznat, že jste vpravdě Mými učedníky a že neztrácíte před světem vážnost, která je vám pro váš nový úřad především třeba.

8) Jděte však nyní k svým učedníkům a poučte je o tom, jinak se vás začnou dotazovat, nač a proč jste se Mne hlasitě tázali!“

9) Praví **PETR**: „Pane, nesmíme tedy s Tebou nikdy vyměnit hlasité slovo?“

10) Pravím **JÁ** : „Ó, ano, ale vše jen v pravý čas a kdy vám to naznačím! - Ale nyní jděte a učiňte co jsem vám přikázal!“

11) Poté **učedníci** odchází k oněm dvěma Esejcům a k několika farizeům a praví jim: „Nedivte, že také my se ještě mnohdy hlasitě Pána ptáme na to či ono; neboť také my jsme ještě lidé a lpíme občas na starých zvycích!“

12) A **oba Esejci** praví: „My jsme si to také tak mysleli; neboť jsme se podle naší nauky tázali Pána na totéž ve svých srdcích a byla nám okamžitě vložena do srdce nejjasnější odpověď. Proto nám to připadalo trochu zvláštní, že jste se tázali hlasitě. Ale jak bylo řečeno, mysleli jsme si hned, že se u vás může stát něco takového z pouhého starého zvyku ještě častěji, proto také jsme dávali najevo úplnou spokojenost; neboť této noci jsme měli ve snech tak zvláštní vidění, že se nemůžeme upamatovat, že bychom kdy měli podobná snová vidění. A nejpodivuhodnější přitom je to, že každému z nás se zdálo navlas totéž a vše, co jsme v tomto prazvláštním snu slyšeli, se nyní uskutečňuje za jasného dne! Ne, něco takového zde ještě nikdy nebylo!

13) Nyní také my pevně věříme, že tento Nazarejec je více nežli jen nejdokonalejší člověk. Tělem je sice člověk jako našinec, ale v jeho útrobach a v jeho srdci přebývá veškerá úplnost Boží síly a moci, kterou poslouchá celá nekonečnost! - Ale nyní obraťme podle jeho slova oči k východu, abychom užřeli divy!“

14) Praví **PETR**: „Zda bude možno zrovna zde spatřit nějaký zvláštní div, nevíme; ale jak nám již nyní zvěstují na dalekém obzoru červeným světlem vroubené obláčky, zažijeme s této výšiny překrásnou podívanou na Boží stvoření a z toho si budeme moci vzít poučení, kterak se stal a věčně zůstane údělem podobný východ naší duši!“

15) Praví **jeden z Esejců** : „Ano, východ nejen nám, nýbrž celé Zemi, ano celé nekonečnosti! Neboť zdá se nám, že toto zčlověčtění nejvyššího Ducha Božího platí nejen této Zemi a jejím tvorům, nýbrž celé nekonečnosti!“

16) Že si Boží Duch vyvolil zvláště tuto Zemi, je ovšem pro našeho ducha poněkud nevystižitelná věc, neboť Boží Duch má nescíselné miliardy přenádherných světelných světů, na nichž mohl provést na Sobě Samém zvláštní zčlověčtění; leč On zajisté nejlépe ví, proč si právě vyvolil zemi!

17) Dříve, dokud jsme byli ještě toho mínění, že tato Země je jediným světem v celém vesmíru, byla by věc zcela dobře pochopitelná; neboť tu by podle přirozeného běhu věd nezbyvalo nic jiného. Tato Země byla podle našich pojmů jediným nekonečně velkým světem, jehož vody sahaly až k vodám oblohy a domnívali jsme se, že Slunce, Měsíc a Hvězdy jsou zde pouze proto, aby svým světlem osvětlovaly tento svět! Ale nyní vše nabylo pojednou zcela jinou tvářnost; nyní víme, čím Hvězdy, Měsíc a Slunce jsou a víme, jak malá je naše Země proti zemi sluneční.

18) Nyní se lze ovšem tázat a říci: „Jak přišlo toto zrnko písku, zvané Země, k této milosti?“ Věřu, tato otázka se stane jednou ještě velmi vážnou a mnohým bude mohutným kamenem úrazu! Proto by podle našeho mínění nebylo zcela zbytečné, kdybychom také o této věci obdrželi dostatečné objasnění! - Co myslíte, nemohli bychom se Ho na to zeptat?“

19) Praví **PETR**: „Pokuste se o to ve svém srdci! Přejde-li odpověď, bude to dobré, nepřijde-li na to další odpověď, bude to znamenat, že pro takovéto poučení nejsme ještě dosti zralí - Pohleďte však, Slunce je již velmi blízko východu; neboť ranní obláčky svítí již tak silně, že lze na ně sotva již pohlédnout!“

20) Praví **Esejec** : „Opravdu! Ó, to je nepopsatelně nádherný pohled! Nepozorujete však, jak se tam nad oblaky něco pohybuje? Vypadá to téměř tak, jakoby se právě nad obláčky sem tam pohybovaly hvězdy zvláštního lesku! Co to asi může být?“

21) Praví **PETR**: „Co to vlastně je, to bude vědět jedině Pán; my rybáři nazýváme takovéto ne právě zřídka se vyskytující zjevy „ranní rybičky“. Když bývají spatřovány, dá se dobře ve vodě lovit a k večeru jistě přijde nějaká nepohoda anebo přinejmenším silná vichřice. Ačkoliv musím skutečně doznat, že jsem sám podobné rybičky v takové svěžesti a čilosti ještě neviděl, není mi přece jen tento zjev cizí; zde s této výšiny se tento zjev asi lépe vyjímá nežli dole z hlubiny!“

22) Praví **Esejec**: „Víte co, - pojďme blíže k Pánu! Vidím, že mluví s Ebahlem a s jeho dětmi. Tam bude opět mnohé odhaleno; to musíme slyšet!“

148. POZOROVÁNÍ PŘÍRODY A JEJÍ DUCHOVNÍ OBDOBY.

1) Na tento návrh Esejce přicházejí všichni blíže ke Mě a já povolávám oba Esejce a pravím, aby nyní dávali dobrý pozor na vše, co tu při východu uvidí; neboť z toho se bude možno mnoho naučit!

2) **Oba Esejci** přistoupí nyní blíže ke Mně a praví: „Pane, Pane, že by z toho bylo možno

nekonečně mnohému se naučit, to je zajisté věčná pravda; ale je naše duše schopna tak vysoké nauky?! Díváme se sice chtivýma očima do zářivých hlubin Tvých divuplných stvoření a ve své mysli nadmíru žasneme; ale jsme příliš slepí, než abychom byli s to ocenit a pochopit i jen divy jedné rosné kapky, neřku-li teprve divy, které v nezměrných velikostech a dálavách svítíce, vycházejí a zapadají před námi na obloze! Také jsme již mluvili s učedníkem Petrem o světelných bodech sem tam nad obláčky se vznášejících; ale Petr nám nemohl podat o tom dostatečné vysvětlení. - Kdyby Ti to bylo, ó, Pane, příjemné, mohl bys nám o tom snad sdělit několik slůvek!“

3) Pravím **JÁ** : „To znamená velmi málo a je to zcela přirozený zjev, podobný zjevu mírně se vlnícího moře. Vlní-li se moře a jsi-li na nějakém přiměřeném místě kam dopadají lomené sluneční paprsky uvidíš tam podobnou hru světla.

4) Vzduch, způsobilý k dýchání lidem a zvířatům nesahá snad až ke hvězdám, nýbrž nanejvýš jen tak vysoko nad Zemí, kolik by činila čtyřnásobná výška této hory, počítajíc od moře; v této výšce je pak vzduch Země ostře ohraničen tak jako voda od vzduchu a má podobně jako voda nejvýš lesklý hladký povrch, který je podobně jako moře v neustálém vlnění.

5) Dopadne-li tedy sluneční světlo na tyto zmíněné vzdušné vlny, odráží se jako od vodní hladiny; vzdouvají-li se vzdušné vlny silně, vrhají přijaté světlo občas také dolů k Zemí a nejsnáze tehdy, je-li slunce očividně ještě pod obzorem, odkud jeho paprsky dopadají na plochu vzdušného moře jaksi zdola. A tak tato čile sem tam se vznášející světla nejsou nic jiného nežli odlesky slunce a jejich pohyblivost pochází od pohyblivosti vzdušných vln.

6) Že. je lze nyní, kdy je slunce sotva ještě zdánlivou píd' pod obzorem, vidět zejména nad velmi světlými obláčky, to je proto, že vzdušné vlny přijímají nyní více světla od obláčků sluncem již silně osvětlených a provádějí s tímto světlem jaksi laškovnou hru. - Hleďte, to je zcela přirozené vysvětlení tohoto zjevu!

7) Ale nad to vše má tento zjev také duchovní význam a to pochopitelný pro váš rozum:

8) Myslete a představte si tedy duchovní Slunce! Světlo z něho vycházející je přijímáno neustále vlnící se plochou stvořeného moře života, které hraje s tím světlem a z toho vznikají všeliké pitvory, které sice září ještě mdlým leskem, přitom však ničí každou stopu božského prátvaru; tak je celé pohanství a nyní také židovství takovým pitvořením všeho čistě božského.

9) Vidíte-li však zcela klidnou hladinu vodní a svítí-li na ni slunce, bude se od vodní hladiny v téže velebnosti a pravdě odrážet, jako když je vidíte na obloze. A právě tak je také třeba klidné, vášně prosté mysli, kterou lze dosáhnout jen úplným sebezapíráním, pokorou, trpělivostí a nejčistší láskou, aby se Boží obraz v duchu člověka rovněž tak čistě a pravdivě zrcadlil, jako se zrcadlí slunce na klidné hladině vodní.

10) Je-li tomu u člověka tak, potom se v něm všechno vyvíjí k pravdě a jeho duše je pak způsobilá obracet svůj pohled do hlubin Božích stvoření a zřít vše ve vsí úplnosti nejčistší pravdy. Začíná-li se to v ní však vlnit, pak se původní obrazy ruší a duše je pak nutně již na poli všelikého klamu a nemůže dospět k čistému nazírání, dokud v ní nenastal úplný klid v Bohu.

11) To je pravý sobotní klid v Bohu a proto byl Bohem ustanoven svátek sobotní. Člověk se tu má zdržovat každé těžké namáhavé práce, protože každá těžká práce nutí duši, aby propůjčovala své síly tělu a přitom je tímto tělem vzrušována, což uvádí hladinu její životní vody do silného pohybu, takže potom nemůže v sobě nikdy jasně poznávat čistě božskou pravdu.

12) Pravý klid sobotní spočívá tedy v rozumném odpočinku od veškeré těžké práce; bez potřeby se k ní nemá ruka nikdy přikládat, ale v nouzi je každý člověk povinován svému bratru pomoci.

13) Spíše však ještě nežli se zdržovat veškeré těžké práce, má každá duše odkládat každou vášeň! Neboť vášně jsou bouře duše; rozvířují její vodu života a obraz Boží je pak v duši podobně rozerván, jako je rozerván obraz slunce na vlnách moře. Obraz slunce zableskne sice z vln, ale jak zpitvořen! A trvá-li bouře dlouho, vystupují z pohyblivého moře brzy těžké výpary a naplňují nebeský vzduch duše těžkými mraky; tyto mraky překáží pak úplně světlu duchovního Slunce, aby dospělo k životní vodě duše - a duše se zatemňuje, nemůže již rozeznávat pravé od falešného a šalbu pekla považuje za světlo nebes.

14) Taková duše však potom je také již vlastně ztracena! Musely by pak přijít silné větry, to jest silné zkoušky shora, aby jimi byla neblahá mračna duše roztrhána a duše se pak ihned odebrala do pravého sobotního klidu a tím uvedla své životní moře do klidu, - jinak pro ni není záchrany!

15) Hledte, toť každému potřebný duchovní smysl, který nám ostatně ve zcela přirozených zjevech ukazuje tento krásný východ slunce! Kdo ho bude u sebe dbát, bude zůstat v pravdě a ve všem světle a bude mít podíl na životě věčném; kdo však tuto nauku odmítne a dbát ji nebude, zemře navěky!

149. POZOROVÁNÍ VÝCHODU SLUNCE A RANNÍ ZJEVY.

1) (**PÁN:**) „Nyní však dávejte dále pozor! Slunce právě vysouvá svůj kotouč, lépe svou nejzápadnější kulovitou plochu nad obzor; co pozorujete nyní?“

2) Praví **Esejci**: „Nic jiného nežli světlou plochu, která značně rychle vystupuje ze světlé hlubiny; hra světelných rybek se nyní náhle ztratila a obláčky řídno a zároveň se jeden po druhém ztrácí. A nyní stojí již celý kotouč anebo koule nad obzorem a od východu vane k nám také dosti chladný větřík. To je však také vše co objevujeme.“

3) Pravím **JÁ** : „Obráťte své zraky také na roviny a do údolí Země a řekněte co zde vidíte!“

4) **Oba Esejci** ohledávají údolí Země a poté praví: „Vidíme údolí naplněná světlešedými mlhami, také mořská plocha je potažena světlešedými parami; z údolí se však zvedá mlha a pokrývá tu a tam již nízké pahorky. - Má snad to vše mít též nějaký duchovní význam?“

5) Pravím **JÁ** : „Zcela jistě, nadarmo a bez duchovního podnětu se na Zemi nic neděje! Nyní však uvidíme jaký to má význam!“

6) Slunce odpovídá úplně Boží Bytosti; Země se svými údolími, rovinami, pahorky, horami, řekami, veletoky, jezery a mořskými plochami odpovídá pak úplně vnějšímu člověku.

7) Mlhy, které se staví mezi Slunce a Zemi, odpovídají rozmanitým prázdným a malicherným lidským starostem, jimiž může světlo Slunce jen tu a tam skrovně prorazit a mlhy stoupají vzhůru a pokrývají dokonce hory; pahorky a hory odpovídají pak lepšímu názoru lidí na této Zemi. Tento lepší názor bývá rovněž zakalován malichernými a nicotnými starostmi poloslepých lidí.

8) Proto tedy přicházejí ranní větry a zahánějí mlhu s hor a polí, aby zanikla a hory a pole mohly být sluncem volně osvětlovány a oteplovány, aby mohly dozrát jejich plody života. - Myslí, že tomuto podobenství snad rozumíte dobře!“

9) Praví **oba Esejci** : „Ano, Pane, je jasné jako tam to Slunce! Ó, jaká vznešenost v této velké přesvaté nauce! Ó, co vše lidé nevědí, co by však měli vědět tak, jako vědí že žijí! Pane, bude naší věcí, bychom zavedli u lidí nauku, kterou jsi nám dal o pravém sobotním klidu v Tobě. Předstihuje vše, co jsi dosud řekl a čemu jsi učil; neboť ve všech předchozích naukách vidíme jen přípravu ke snazšímu zachování této nejsvětější nauky! Věru, také všechna nebe se musela otevřít, aby byla lidem podána tato nejsvětější nauka nauk! - Nyní však přichází zcela jiná otázka a ta se týká nás!“

10) Jak Ti máme, ó, Pane, důstojně děkovat za tuto čistě přenebeskou nauku? Cítíme v nejhlubší hlubině svého srdce, že jí vlastně nejsme vůbec hodni; jen jedině Tvá milost a láska mohla nám ji dát! Ó, Pane, přikaž nám jak Tě máme za to chválit a velebit!“

11) Pravím **JÁ**, kladouc své ruce oběma Esejcům na ramena: „Milí přátelé, jedněte podle ní a tím Mi učiníte nemalou radost, nežli jakou jsem Já nyní způsobil vám! A vaše odplata nebude nikterak nepatrná, přimějete-li k tomu také jiné lidi.“

150. ESEJCI JSOU POVĚŘENI PÁNEM, ABY ZALOŽILI ŠKOLU SVOBODNÝCH ZEDNÁŘŮ.

1) (**PÁN:**) „Zřídte pro ni školu a uče učedníky zachovávat sobotní odpočinek a sami jej denně po dvě hodiny zachovávejte a ihned v sobě začnete pozorovat velké požehnání!“

2) Zřídíte-li však školu a postavíte-li pro ni velký dům, ať jsou jeho zdi prosty každé závory a každého zámku! Staňte se pravými svobodnými zednáři nových školních budov a vašim novým dílem budou školy prorocké; ale vaší hlavní starostí budiž opatrovat věrně všechno Mé učení, které vám již bylo dáno a ještě bude dáno a nevměšovat do něho, jako to činí fariseové a starší, svá vlastní ustanovení! Vaše nynější ustanovení musí být ze základu vymýcena a místo nich musí přijít úplně Mé slovo a to ve svobodném skutku, jinak by Můj Duch nemohl působit podle zaslíbení, které bylo dáno lidem ústy proroků!“

3) **Esejci** děkují nyní za toto poučení a se vší vážností Mně slibují, že to vše budou doslov-

ně zachovávat; jen bych jim měl k tomu vždy propůjčit náležitou ochranu a dostatečnou sílu, aby vše toto čistě božské uvedli ve skutek prospěšný pro všechny časy nejen pro ně, nýbrž i pro mnohé jiné lidi, kteří budou po tom žít!

4) Pravím **JÁ** : „S Mé strany nebude toho nikdy chybět; jen však vy se snažte, aby nevznikly budoucně mezi vámi žádné spory o přednost! Nejzkušenější z vás budiž správcem a vůdcem vaší věci; ale ať se proto nikdy nedomnívá, že je více nežli ten nejneopatrnější z vás! Ale tím nebudiž naprosto řečeno a míněno, aby mu proto slabší odpírali náležitou úctu. Budiž milován a vážen a všichni ať se řídí jeho radou, jakoby byla zákonem; běda tomu, kdo by vztáhl ruku na něho! Věru, na toho bych pohlížel hněvivýma očima!

5) Zvolíte-li si, však představeného a správce vaší věci, pak se modlete a zkoušejte, aby tento úřad nebyl propůjčen nehodnému; neboť špatný, nemoudrý správce je společnosti to, co je špatný pastýř svému stádu. Vidí-li přicházet vlka, dá se první na útěk a ovce přenechá vlku anebo se nakonec stane sám vlkem a tedy duchovně rdousitelem svých jehňat, jako jsou nyní fariseové a jejich velekněží. Chodí v rouchách beránčích, uvnitř jsou to však draví vlci! Dávají potravu sotva komárům; ale co dali pro komára, za to žádají celého velblouda!

6) Proto nebudte jako oni! Bydlí v komnatách zděných z kamene, které jsou vždy tak střeženy a uzavírány, aby k nim nikdo nemohl a:- také nesměl přijít, aby naprosto nikdo nepřišel na jejich podvody; a i kdyby se nějaký odvážlivec osmělil vniknout do takové templářské komnaty, byl by prohlášen za hanobitele svatyně a hned poté ukamenován!

7) Proto jsem vám řekl, abyste stavěli školy volné a veřejné, by mohl každý podle libosti přicházet a odcházet! Každé tajemství ať z vaší školy zmizí! Kdo chce, pokud to může pochopit, toho zasvěťte; neboť já vám ve Své nauce neprodávám zajíce v pytli, - ale říkám vám vše otevřeně a jasně a netajím se s ničím, leč jen tam, kde to vyžaduje moudrost ku blahu každého člověka. Proto buďte také vy otevření ke každému u koho uvidíte dobrou vůli! Nicméně však buďte přítom také chytří; neboť otevřenost nemusí jít tak daleko, aby se vepřům házely ke žrádlu ušlechtilé a drahocenné perly!

8) Já Sám bych vám všem měl ještě velmi mnoho co říci; leč ještě byste to nyní nepochopili a nesnesli. Až se však ve vás probudí duch úplné pravdy, uvede vás sám do vší moudrosti; a tímto duchem je božský obraz ve vašich srdcích a vy sami jej v sobě správným svěcením soboty probudíte. - Řekněte, zda jste to vše nyní pochopili!

9) Praví **Esejci** se srdcem zcela zkroušeným: „Ano, Pane! Kdo by Tvým svatým slovům nerozuměl? To nejsou slova, která by se podobala slovům člověka! Tvá slova jsou všechna podstatná, jsou veskrze světlo, teplo a život! Když Ty, ó Pane, mluvíš, cítíme v sobě skutečné dění, takže nám připadá, jakoby každým slovem z Tvých úst povstávalo jakési nezměrně velké nové stvoření a cítíme v sobě nekonečné nové bytí!

10) Chápeme sice nutný pro nás smysl Tvých přesvatých slov, ale k jejich konečnému účinku věčně nikdy nedospějeme; neboť živě v sobě cítíme a pocítujeme, že Tvá zde vyslovená slova neplatí jen nám, nýbrž celé věčné nekonečnosti! - Ó, jásej tedy Země, která jsi byla z nescíslných světů vyvolena, aby Pán věčnosti vstoupil Svýma nohama na tvou půdu a aby jeho nejsvětější hlas zazníval v tvém vzduchu! - Ó Pane, kolik bytostí vznikne z každého Tvého slova a z každého dechu Tvých úst!? Ó, nech Se chválit, milovat, velebit a vzývat; neboť to vše přináležejí Tobě jedinému!

151. POŽEHNANÁ SNÍDANĚ NA HOŘE.

1) Pravím **JÁ** : „Dobře, dobře, milí přátelé a bratři! Po této duševní snídani se teď poohlédneme také po snídani pro tělo! - Ebahle, máš ještě něco v zásobě?“

2) Praví **EBAHL** : „Pane, je zde sice ještě něco, ale mnoho již ne! Včera večer se téměř všechno snědlo; trochu chleba a vína je však přece v zásobě!“

3) Pravím **JÁ** : „Přines vše sem, abych to požehnal a budeme mít všichni dost co jíst a rovněž tak pít!“ - Ebahl dal nyní ihned přinést ke Mně půl bochníka chleba a ještě as tři poháry vína, které zbylo v měchu a já jsem požehnal chléb a víno řka: „Rozděl to nyní a zbude-li něco, pak zde posnídáme také my!“

4) **EBAHL** rozděluje nyní chléb a aby vystačil, láme z půlky bochníku jen malé kousky; avšak půlka bochníku neubývá. Vida, že půlka bochníku neubývá, ačkoliv dal všem horským hostům několik soust, začíná dávat kusy větší; ale ani tu onoho půl bochníka neubývá. Když

nyňí vidí, že horší hosté jsou při chuti, začíná rozdělovat ještě jednu a láme ještě větší sousta chleba; a když byl obešel as třicet lidí, kteří vystoupili s námi na horu, zbývá mu v ruce ještě velký kus chleba a praví Mně: „Pane, to mi ještě zbývá. Stačí to pro Tebe, Rafaela, Jaru a pro mne?“

5) Pravím **JÁ** : „Dej to jen Jaře, ať ona to rozdělí, pak to jistě vystačí!“ Ebahl to učiní a Jara z toho dá nejprve kus Mně, pak svému Rafaelovi, pak Ebahlvi a pak teprve co zbylo sobě a také my jsme měli všichni dost.

6) **Setník** však poznamenal řka: „Pročpak jsi mě, příteli Ebahle, nepřizval také k tomuto poslednímu dělení? Považoval jsi mne za příliš málo hodna?“

7) Pravím **JÁ** : „Příteli, nehněvej se proto! Neboť hled, Ebahl počítal s tím, že nic nezbude, proto rozděloval na počátku co možno šetrně; nechtěl tě zařadit do počtu těch, na které by nakonec nic nezbylo! Ježto však podle Mé vůle nicméně něco zbylo, provedlo se s tím teprve druhé podělování. Záleží-li ti však mnoho na druhém podělování, které není naprosto o nic lepší nežli první, řekni to a já ti rád postoupím Svůj podíl.“

8) Praví **setník**: „No, no, už je zase vše dobře; mně nyní jen projela mozkiem starořímská stavovská hloupost - ale jsem již zase zcela v pořádku! Ale čemu se zde nanejvýš divím je to, že nebeský Rafael pojídá chléb s takovou chutí, jakoby byl z nás všech nejhladovější! To je opravdu velmi zvláštní! Je to přece více duch nežli člověk tělesný a jí tak, jakoby se byl kdysi narodil na Zemi! To se mi nesmírně líbí! - Cítím však, že pouhý, sice neobyčejně chutný chléb způsobuje žízeň a tak bych rád brzy něco dostal k pití.“

9) Pravím **JÁ** Ebahlvi: „Rozděluj nyní víno a začni u našeho přítele Julia!“

10) Praví **setník**: „Pane, prosím Tě, napij se napřed Ty; neboť nějaký pořádek podle hodnosti musí přece také u stolu být!“

11) Pravím **JÁ** : „Ó, ano, já Sám jsem pro to; jelikož zde však nemáme stůl a také nejsme pozváni jako hosté, vezmeme si víno podle přirozené potřeby! Kdo žízňuje nejvíce, ať pije nejprve a méně žízňiví nechť ho následují - každý podle své potřeby!“

12) S touto odpovědí byl tedy **setník** také spokojen, vypil podávaný mu pohár do poslední kapky a pravil: „Pane, děkuji Ti! To bylo opravdu nebeské posílení a ještě nikdy mi víno zrána tak nechutnalo, jako nyní zde; to je však také víno, jakému se na Zemi žádné druhé nevyrovná!“

13) Pravím **JÁ** : „Nás všechny těší, že se ti nyní tak líbí na této výšině!“

14) Praví **setník**: „Pane, odpusť mi, řeknu-li snad ve své dobré náladě něco nezapného! Ale mně to nyní připadá tak, že zde by snad byl dokonce i satan pln nejlepší myslí!“

15) Pravím **JÁ** : „Chceš-li ho vidět a s ním mluvit, může sem být povolán a můžeš se pak ihned přesvědčit, zda se mu zde bude líbit!“

16) Praví **setník**: „Je-li skutečně nějaký osobní Satan, ať se zde tedy objeví!“

152. SATAN SE OBJEVUJE NA HOŘE.

1) Když setník toto vysloví, nastane mocné zablesknutí provázené nejvýš silným zahřměním a **satan** stojí v obrovsky velké postavě celý ohnivý před setníkem, prudce jednou nohou dupne, takže se celá hora zcela zachvěje a praví setníkovi: „Co chceš ode mě, ty nejbídnější przniteli matky? Proč jsi mě povolal na tuto výšinu, která je mi tisíckrát trapnější, nežli všecken pekelný oheň?“

2) Praví **setník** velmi rozčilen zvoláním „przniteli matky“: He, nepříteli všech lidí i Boha Samého, mírni se; neboť nepřísluší tobě soudit před tváří Boha tvého Pána! Hřešil-li jsem ve spánku ve velkém smyslovém opojení, pak jsem škodil jen sobě, nikdy však v ničem tobě. Věřím však, že Bůh je více nežli ty a On mě ještě nikdy tak nepozdravil jako ty, bídný hříšníku! Je sice pravda, že se jednou stalo, že jsem ve svém 14. roce souložil se svou matkou, byl jsem však k tomu sveden svou matkou. Neboť se převlékla za nejbujnější Řekyni a vzala na svou dosud neobyčejně krásnou tvář jemnou řeckou masku, přišla v noci ke mně, odkryla všechny své mohutné vnady a žádala si mě. Bylo tehdy mé matce sotva 28 let; když mě jako prvorozeného porodila, bylo jí třináct a půl roku. Byl jsem v Římě znám jako jeden z nejkrásnějších a nejpůvabnějších jinochů; jaký div, že má vlastní matka pro mě zahořela a namaskovala se, aby měla se mnou požitky!? Bídníku! Souložil-li jsem jako ohnivý Říman se svou matkou jako s domnělou nejbujnější a nejpůvabnější Řekyní, jsem proto prznitel matky? Můžeš, ty slepý pekelný

osle, spílat kdy někomu že je vrah anebo usmrcovatel, spadl-li se střechy a při pádu na zem zasáhl člověka a tím jej usmrtil? - Mluv nyní, starý pekelný osle!“

3) Praví **satan** nadávkou setníkovou celý rozlícen: „Já se dívám jen na čin a nikoli na to, jakým způsobem byl spáchán; u mě neplatí polehčující okolnosti a považuji tě za souzeného, patříš peklu a mé moci neunikneš!“

4) Praví **setník**: „Pohleď tamto, ty starý slepý pekelný osle! Kdo je Ten, jenž zde stojí po mé pravici, znáš Ho, není ti Ježíš nazaretský znám?“

5) Když setník vysloví Mé jméno, srazí to satana vši mocí k zemi a hrozí setníkovi, aby toto jemu nejprotivnější jméno nikdy nevyslovoval. Zná Nazareťana a klne mu, protože chce Božství urvat moc a mnoho mu již nechybí, aby se stal Pánem nebes a všeho světa!

6) Praví **setník**: „Ty slepý pekelný osle! Čím On od věčnosti byl, tím dosud je a navěky zůstane; jedině On bude mě a tebe soudit a věčně ne ty, slepý a nehloupější pekelný osle! Jsi-li tedy tak mocnou bytostí, pročpak tě tak snadno srazí pouhé jméno svatého Nazarejce, jako kdybys nikdy neexistoval? Hle, jak je zde krásně a chvalně a jak je nám všem dobře! Kdybys nebyl tak nejvyš hloupé pekelné hovado, jak snadno by ti mohlo být právě tak dobře jako nám! Obrat se a poznej ve svém srdci, máš-li ještě jaké, že Ježíš je Pánem nebe a Země a budeš nám jistě postaven na roveň!“

7) Tu **satan** pošklebně praví: „Musel jsi již zase vyslovit mně to nejprotivnější jméno? Nedovedeš-li již mluvit o něčem lepším, pak to jméno opiš; neboť trápí mne více než 10.000 pekel v nejvyšší ohnivé zuřivosti! Mimoto jsem duch a musím jím pro vaši spásu věčně zůstat a nemohu se tudíž k vašemu Bohu a k vašemu Pánu nikdy obrátit! Jsem jednou provždy zatracen a pro mě již žádné spásy není!“

8) Praví **setník**: „Kdyby to řekl někdo jiný nežli ty, uvěřil bych tomu; tobě však nic nevěřím až na to, že jsi skutečně starý hloupý pekelný osel! Kdybys se chtěl obrátit, pak vím až příliš dobře, že by tě Pán přijal i s celou tvou družinou; avšak u tebe je to jen nejvyš tvrdostlná zlomyslnost, z níž se sám věčně nikdy nechceš obrátit, neboť tobě působí jakousi pekelnou radost, můžeš-li podle své svobodné vůle Pánu Bohu vzdorovat. Pravím ti však, že Pán před tebou dávno ještě Svě srdce úplně neuzavřel a dávno tebe ještě neodsoudil! Obrat se tedy k Němu a On tě přijme a odpustí ti všechny tvé miliardy miliard zločinů a hříchů!“

9) Já jsem pohan a v mládí jsem vzýval přírodu a dřevořezby zhotovené lidskýma rukama a vyšlé z jejich fantasmie; ale jako slabý, slepý tělesný člověk jsem nicméně brzy poznal, že jsem se pohyboval na scestí, na němž nelze žádného cíle dosáhnout.

10) Ty jsi však byl od prvopočátku stvořen jako čistý Duch Tím, jenž nyní přebývá v srdci tohoto svatého Nazarejce a jemuž jsou zřejmě úplně podrobena nebe a Země. Tobě je čisté poznávání věčně pravdy snadné, kdežto já jsem musel dlouho tápat v noci a v mlze; ty tedy můžeš jen chtít a budeš sedět opět ve starém Prasvětle. Obrat se tedy k Pánu, jenž zde nejvyš podivuhodně prodlívá tělesně mezi námi a ručím ti vším, co je mi i s mým životem vlastní a svaté zato, že budeš přijat!“

11) Praví **satan**: „To nemohu!“

12) Praví **setník**: „A proč ne?“

13) Křičí **satan**: „Protože nechci!“

14) Nyní praví tedy také **setník** hlasem velmi rozčileným: „Klid se tedy ve jménu Ježíše od tud; neboť začínáš se mi ošklivět až na vrhnutí! Ty jsi tedy nejvyš svévolná nepolepšitelná pekelná bestie a ve mně navěky zmizel jakýkoliv soucit nad tvou věčnou trýzní a mukami, ty starý pekelný osle, nechť tě soudí Pán!“

15) Po těchto setníkových slovech skácel se satan jako bleskem zasažen na zem a mocně zařval jako hladový lev; Já pak jsem pokynul andělu Rafaelovi, aby on si ho vzal na mušku.

16) Tu vstoupil **anděl** rychle mezi setníka a satana a pravil: „Satane! Já nejnepatrnější sluha Pána Ježíše Jehovy Cebaota přikazuji v nejvyš nezměnitelné nutnosti, abys se okamžitě klidil z této obce a krajiny, kterou jsi svým zlým dechem učinil na dlouhou dobu lidem i zvířatům nezdravou!“

17) Praví **satan** zlobou celý rozpálen: „Kam mám jít?“

18) Praví **anděl**: „Tam, kde na tě čekají a kde tě proklínají tvoji sluhové! Jdi a zmiz! Amen.“

19) S těmito slovy anděla se satan zvedl jako na všechny strany planoucí koule a za velkého třeskotu prchal rychlostí blesku k severu.

20) Anděl vytrhl pak půdu na místě kde stál a ležel satan (byl to balvan vážící přes padesát

centů) a vrhl jej přes celou horu daleko do moře takovou mocí, že se kámen již odporem ve vzduchu proměnil v nicotný prach.

21) A všichni se nejvýš obdivovali takové moci anděla a setník pravil: „Ha. to by byl vrhač kamenů! Ten by vydal sám za více než deset římských legií! Ostatně děkuji Ti, ó Pane, také za toto zjevení; neboť nyní také jsem takřka osobně poznal onoho věčného nepřítele vší lásky, všeho světla a všeho dobrého a pravdivého a rychle jsem se přesvědčil, co je to zač. Toho již žádná věčnost a žádný oheň nepolepší!

22) U Boha jsou sice všechny věci možné; zde však myslím, že se samé božské všemohoucnosti stěží podaří pohnout tohoto ducha k lítosti a pokání. Neboť bude-li mu ponechána svobodná vůle, věčně nikdy se nezmění; nebude-li mu však ponechána, pak přestane být a nebude pak v nekonečnosti již žádného satana. Chtít ho však pohnout co možno největší trýzní a bolestmi k polepšení, znamenalo by čerpat vodu řešetem do děravé nádoby! Nejmoudřejší by podle mého názoru bylo, vsadit ho na všechny časy časů do nějakého vězení a to bezbolestně; aspoň by nemohl mít vliv na žijící lidi!“

23) Pravím **JÁ** : „Příteli, to jsou věci, které teď nejsi vůbec s to pochopit; jednou se ti však stanou jasné! Pozemský čas nemá pro to míru, - zato ji však má celé Prazákladní ústřední slunce! Až jednou toto slunce dojde ke konci, pak také již nebude vždy ještě možný návrat satanův daleký; ale kde potom již bude tato Země a toto Slunce? Neboť těleso, jakým je Prazákladní ústřední slunce potřebuje tobě nepomyslitelně dlouhé údobí, nežli se veškeren v něm souzený život, který je nyní zdánlivě mrtvou hmotou, do posledního prášku rozloží ve svobodný duchovní život!

24) Ale jak bylo řečeno, toto nyní dávno ještě nemůžeš pochopit! To nyní nechápou ani andělé; přijde však brzy čas, kdy nebudeš mít žádné pochybnosti o tom, co je ti nyní řečeno a uvěříš věcem, o nichž nemáš teď ještě ani potuchy! Nyní však již nic dalšího o tom! Připravte se nyní a vydáme se zcela pohodlně na zpáteční cestu!“

153. SESTUP S HORY.

1) Praví **JARA**, která si v době viditelné přítomnosti satanovy zakrývala šátkem tvář: „Pane, nyní se ráda vrátím do města; neboť přítomnost tohoto jednoho mně pro všechny časy znechutila tuto výšinu; ačkoliv mi na druhé straně zůstane nevýslovně pamětihodná. Mé nohy na ni již nikdy nevstoupí!“

2) Pravím **JÁ** : „No, no, vždyť on byl odtud vyhnán a tvůj Rafael to místo ihned opět očistil; ostatně nebude ti ani na škodu, ani k nějakému zvláštnímu prospěchu, zda kdy vystoupíš či ne na tuto výšinu. Vždyť nejlepší výšina k vystoupení je vlastní srdce; kdo pronikl do jeho nejhlubšího nitra, ten dobyl nejvyšší výši životního výhledu! - Avšak nyní pojďme, neboť uplynula již třetí hodina dnešního sobotního dne. Pojďte tedy nyní jen všichni za Mnou a dostaneme se po nejbližší a nejlepší stezce do Genezaretu!“

3) Praví **setník**: „Pane, neklamu-li se, byla předtím řeč o tom, jako bychom chtěli strávit zde snad ještě celý den!“

4) Pravím **JÁ** : „Pak jsi Mi tentokrát trochu špatně rozuměl; tím byla přece míněna jen výšina sobotního odpočinku v srdci! Avšak to nic nedělá, jen pojďme, neboť dole nás čeká několik trpících! Těm musí být pomozeno, aby po mém odchodu nebyl v celé této krajině žádný nemocný!“

5) Po těchto Mých slovech se nyní všichni vydali na cestu a Já, malá Jara a Rafael jsme dělali průvodce a tak to šlo rychle a snadno s hory do údolí a do Genezaretu. Asi za dvě a půl hodiny jsme byli také již zcela v blízkosti městečka Genezaretu.

6) Tu jsem **JÁ** svolal všechny horské hosty a řekl: „Poslyšte Mě všichni! Jak jsem vám již na výšině naznačil, tak pravím vám nyní všem ještě jednou: Vše, co jste viděli a prožili na výšině, ponechte zatím u sebe! Až to však poznáte podle velkého znamení nebes, tehdy to ohlaste lidem dobré vůle se střeš; ale zlému světu ať je to neustále tak skrýváno, jako je skryt nejvnitřnější střed Země! Neboť vnější světská mysl to nikdy nepochopí a odsoudila by vás jako nepřítelny lidi. To by však potom také bylo věčnou smrtí jejich duší.“

7) Zapamatujte si vůbec toto: Má slova, nauky a skutky jsou vzácnější nežli ony bezpříkladně velké perly Jary; a takové perly tu nejsou proto, aby se házely sviním! Proto buďte vždy na stráž; neboť vše co přichází shora, je také jen pro ty, kteří jsou též shora! Psům a vepřům při-

náleží však jen neřád světa; neboť pes se vrací opět k tomu co vyvrhl a vepř se válí vždy opět v téže louži, v níž se válel, potřísnil a znečistil několik okamžiků předtím. Proto si dávejte ze srdce záležet na Mé radě!“

8) Práví **setník**: „Pane, budou-li se však zvědavci tázat na to, co vše se na výšině přihodilo, jakou odpověď máme pak tazatelům dát?“

9) Právím **JÁ** : „Mluvte pravdu a řekněte, že jsem vám všem zapověděl sdělovat to světu; a tazatelé nebudou pak již dále na vás naléhat, nýbrž se s tím spokojí.“

10) S touto odpovědí byl také náš setník úplně spokojen a my jsme se nyní všichni odebrali do města, do domu Ebahlova.

154. ZÁZRÁKY UZDRAVOVÁNÍ V HOSPODĚ EBAHLOVĚ V GENEZARETĚ.

1) Když jsme došli do domu Ebahlova, přišlo ihned služebnictvo toho domu řkouc, že do hospody přibylo asi sto nemocných a ptali se na Pána a Spasitele Ježíše z Nazaretu.

2) Právím **JÁ** sluhům: „Jděte a sdělte jim, aby se nyní bez ohledu na sobotu zcela klidně a s dobrou myslí odebrali domů; neboť jejich víra v sílu Mého slova jim pomohla.“

3) S tím se sluhové vzdálili, odešli k nemocným v hospodě a nemálo užasli, nenaleznuvše již žádného nemocného; neboť všichni kdož byli nemocní se v jednom a témž okamžiku uzdravili bez ohledu na to, zda to byli Židé či pohané. Když k nim sluhové přistoupili, neslyšeli nic jiného, nežli jen chvalozpěvy za znovu dosažené tělesné zdraví a uzdravení přáli si Mě spatřit!!

4) **Sluhové** však pravili: „Nám nepřínáleží dovolovat vám něco takového; vyšleme však posla. Když On to dovolí, pak se můžete k Němu odebrat a spatřit Ho a s Ním mluvit; nedovolí-li to však, pak se můžete také podle jeho slova zcela klidně a s dobrou myslí odtud vzdálit, - neboť nebývá vždy přístupný k návštěvám a ještě méně k rozhovorům.“ S tím přichází jeden Sluha ke Mně a táže se Mě na to.

5) **JÁ** však pravím: „Vždyť jsem vám řekl, aby se všichni odebrali klidně a s veselou myslí domů a tak ať při tom zůstaně! Co hledali dosáhli a pro něco vyššího nemají ani smysl, ani dostatečný rozum, proto je tedy nechte jít domů!“

6) S touto odpovědí se posel vrací a říká to uzdraveným. Oni však praví: „Je nevhodné ptáti se předem komu vzdát čest a chválu. Pojďme a vzdejme Mu podle vší pravdy a slušnosti chválu a dík jaký mu přináleží a budeme v dobrém propuštění! Pojďtež jen zcela zmužile a jistě nám nezabrání přístup, přijdeme-li k Němu v nejlepším úmyslu!“

7) S těmito slovy se nyní všichni ubírají ke Mně do domu. Zaklepou na dveře naší velké jídelny, ale nikdo neříká: „Dále!“ Zaklepou však opětně a **JÁ** pravím Ebahlovi: „Vpusť je pro jejich dotěrnou víru!“ - A Ebahl šel a otevřel jim dveře a oni vstoupili do pokoje nakolik měli místo a jali se Mě tu hlasitě chválit a vyslovovat svůj dík.

8) **JÁ** však jsem jim přikázal mlčet a řekl: „Chvála úst a dík rtů nemají u Boha cenu a tak také ne u Mě! Kdo se chce blížít ke Mně, ať se ke Mně blíží svým srdcem, tehdy shlédnu na něho; ale prázdné žvanění úst, při němž srdce na nic nemyslí a ještě méně co cítí, je před Mýma očima tím, čím je shnilá zdechlina chřípím nosu. Co jste hledali, toho se vám dostalo; něco jiného neznáte a vaše prázdná chvála se Mi nelíbí! Proto se odeberte domů a nedělejte tomuto domu nepřijemnosti! Chraňte se však chlípnosti, smilstva, nestřídmosti a obžerství, - jinak upadnete co nejdříve opět do ještě horších nemocí, nežli kterými jste byli dosud stíženi a souženi!“

9) Tato slova šla uzdraveným k srdcím a tázali se mezi sebou, jak jsem mohl vědět, že za svou nemoc mají co děkovat hlavně své chlípnosti. I zmocnila se jich bázeň přede Mnou, ježto začali takto myslet: „On může na denní světlo vynést ještě více našich ne zrovna velmi chvalitebných skutků! Proto pojďme!“ - Poté opustili pokoj a odebrali se odkud byli přišli.

10) Toto bylo **setníkovi** nápadné i tázal se Mne řka: „Jak to, že se nyní tak náhle vytratil?“ Sotva jsi připomněl jejich hřichy, hnalo je to jako velkou mocí ze dveří!“

11) Právím **JÁ** : „To jsou ti praví hrdinové smilstva! Páchají všeliké smilstvo a cizoložství se u nich stalo již zcela obyčejnou věcí; ženy jsou u nich společným vlastnictvím a znásilnit pannu je v jejich životě pouhým žertem! Jsou však mezi nimi i prznitelé chlapců a taková, kdož se baví s děvčaty nepřírozeným němým sodomským způsobem, protože se tím chtějí uvarovat zlých nákaz, zato však upadají do jiných ještě horších nemocí. Proto jsem tyto lidi tak tvrdě přijal a propustil; neboť je může ještě k nějakému polepšení přivést už jen tvrdé slovo.“

12) Práví **setník**: „Z kterépak krajiny jsou?“

13) Pravím **JÁ** : „Z krajiny Gadarenů. Směrem více k západu jsou dvě městečka a čtyři vesnice. Obyvatelé jsou míšenci Židů, Egyptanů, Řeků a Římanů. Mají málo - a vlastně nemají již vůbec náboženství a jejich zaměstnání záleží většinou v chovu vepřů a v obchodu s nimi do Řecka a Evropy, kde se jí maso těchto zvířat a jejich tukem se koření pokrmy. Jsou to tedy již svým zaměstnáním jen nečistí lidé; ale jejich vnější nečistota by nebyl zrovna hřích, kdyby svým chováním nebyli sami mnohem horší nežli jejich vepři. Jejich chování je staví hluboko pod vepře a těžko se s nimi něco pořídí!“

14) Praví **setník**: „No, je velmi dobré, že to vím. Ony obce jsou ještě pode mnou a já jistě neopomenu stanovit těmto lidem strážce mravů, který jim už dovede i při nejmenší nepřístojnosti podle dané instrukce náležitě klepnout přes prsty. No, počkejte, váš chlípny život vám bude již zítra tak ztrpčen, že vám navždy zajde chuť dát v srdci vzkličít nejvyšším nečistým žádostem a potom jim nesvědomitě otročit!“

15) Pane, já jsem sice jen člověk, ale svým stále činným životem ve vládních věcech jsem to přivedl tak daleko a nabyl jsem také až příliš mnoho zkušeností, abych nyní jasně poznal, že pro obyčejného člověka je nejlépe, je-li ovládán železným žezlem a občas mrskán metlami k dobrému. Kde tomu tak v nějakém velkém lidském společenství není, tam se to vše co nejdříve rozkládá!“

16) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, zde máš pravdu, - ale jen v obci tobě oznámené; užiješ-li však toho co si představuješ všude, pak způsobíš více škody nežli užitku! Léč se musí vždy řídit podle nemoci a ne naopak. Ale jak bylo řečeno, u uvedené obce docílí tvůj lék aspoň to dobré, že se těmto lidem jejich chlípnot velmi znechutí. Metly však nesmí být použito v ruce hněvu, nýbrž v ruce opravdové lásky!“

155. HORLIVOST LÁSKY.

1) Praví **setník**: „Pane, to poznávám nyní zcela dobře, ale ze svého života vím nicméně zvláštní případ, kde veškerá láska nic nepořídí; byl to tento případ: Mezi mnohými vojáky, které mám pod sebou, sloužil mladý, obrovsky silný llyrec. Jeho meč vážil padesát liber a přesto jím vládl tak lehce, jakoby měl v ruce pero. Tento placený voják nosící pancíř a štít dokázal v bitvě více nežli sto jiných vojáků. Proto ho bylo možno dobře použít v boji, - ale ne tak v míru; tehdy byl pletichářský a neuplynul týden, v němž by neprovedl nějakou novou pohoršlivou podívanou. Jednal jsem s ním vždy laskavě, dával jsem mu co možno názorně na uváženou zlo a hanebnost jím páchaných podívaných a vytýkal jsem mu jeho svévolné taškařiny. Sliboval mi vždy úplné polepšení a několik dní poté se také choval zcela zdrženlivě a skromně; ale netrvalo to nikdy více než deset dní a už zase přicházely se všech stran stížnosti a poté jsme museli ovšem dávat náhrady škod. Byv otázan, proč něco takového dělá, dával vždy tutéž odpověď řka: „Cvičím se ve válečném umění a mimo člověka nic nešetřím a můj meč musí být zkoušen na různých předmětech!“

2) Tato jeho vojenská cvičení přiměla ho nezřídka k návštěvě nějakého stáda volů, býků, krav a telat, aby jim jednou ranou utínal hlavy. Jednou uťal hlavy stádu čítajícímu sto volů a potom se honosil tímto svým hrdinským činem, který nás stál 1000 těžkých stříbrných grošů jako náhrada škody! Tehdy jsem se na tohoto člověka tak rozhněval, že bych ho byl zuřivostí na kusy roztrhal.

3) Dal jsem ho přivázat těžkými řetězy ke stromu, ruce a nohy svázat ještě zvláště silnými provazy a pak ho po celou hodinu mrskat, takže tím upadl do veliké slabosti. Potom jsem ho dal do ošetřování, v němž se za 20 dní opět úplně uzdravil. A hle, to tohoto člověka, s nímž dříve všechna láska nic nepořídila, úplně změnilo; stal se potom tím nejkldnějším a nejskromnějším člověkem, kterého jsem za rok učinil podvůdcem a dodnes mi děkuje za ono exemplární potrestání, bez něhož by se nebyl nikdy stal podvůdcem. Ale k takovému potrestání by mě však nikdy nemohla pohnout láska, nýbrž jedině spravedlivý hněv nad tímto člověkem; a tak myslím, že spravedlivý hněv je lidem často prospěšnější, nežli příliš mnoho sebečistší lásky!“

4) Pravím **JÁ** : „Ó ano, ale to potom není hněv ve vlastním smyslu, nýbrž jen zvláštní horlivost lásky v srdci, která má v sobě sílu léčivou. Touto horlivostí v lásce působím, je-li toho někde třeba, také Já. Kdyby neměla láska takovou horlivost, byla by nekonečnost ještě doposud úplně bez bytosti; jen velké horlivosti Boží lásky vděčí veškeré stvoření za své bytí.“

5) A tak to, co tvé srdce přimělo ke spravedlivému potrestání onoho svévolného žoldnéře,

nebyl hněv a z něho vycházející pomstychtivost, nýbrž zvláštní horlivost tvé lásky k onomu žoldnéřovi, na kterém ti pro jeho způsobilost velmi mnoho záleželo. Neboť kdyby se tě byl zmocnil opravdový hněv na tohoto člověka, byl bys ho dal usmrtit; avšak horlivost lásky spočítala nutné rány metlou a ty jsi ho dal mrskat jen po tak dlouho, dokud jsi mohl počítat, že snese toto mrskání.

6) Tak můžeš podle potřeby postupovat také proti oněm obcím; avšak první pokus ať se stane přece jen s čistou láskou a s náležitým poučováním. Neboť přijdou-li lidé k poznání, že se jim dávají ostré zákony, k nimž se druží neúprosný úřad soudcovský, jen pro jejich štěstí, dají si to vše líbit; objeví-li se však ostré zákony jen jako tyranská libovůle držitele moci, nepolepší tyto zákony nikoho a nakonec učiní i z andělů obce ďáblů, kteří nebudou vyhledávat nic jiného, nežli jak by se mohli pomstít na tom, kdo je vždy pro nic a za nic bez konce a bez jakéhokoliv zřejmého důvodu týrá.- Rozumíš tomu?“

7) Praví setník: „Ano, Pane, to je mi nyní již opět nad slunce jasné a ještě dnes vyšlu sluhu s rozkazem k tamnímu podvůdci a zítra to budou mít ony obce již předloženy, aby se podle toho zařídily. Nyní se proto tedy také odeberu na několik okamžiků k svým lidem a dám to ihned vyhotovit.“

156. POHLAVNÍ POMĚRY PRVOSTVOŘENÝCH ANDĚLŮ.

1) Po těchto slovech se ubírá setník domů; **Ebahl** ho však prosí, aby se dlouho nezdržel, jelikož bude brzy připraven oběd. A odcházející praví: „Nepřihodilo-li se nic zvláště důležitého, budu zase zde; a přihodilo-li se něco, pošlu sem posla.“

2) Poté spěchá setník letem odtud a nemálo se podivuje, že když přišel domů a dal si svými podvůdci vyprávět vše, co se mezi tou dobou přihodilo, našel svůj rozkaz pro dříve zmíněné obce ležet na svém pracovním stole vlastnoručně napsaný na pergamenu. Rychle jej pročítá a shledává vše přesně tak, jak si to myslel. Pošle nyní ihned pro rychlonohého posla a hle, tu přichází v římském vojenském oděvu právě náš anděl Rafael a nabízí setníkovi své služby.

3) Setník z počátku anděla nepoznává a domnívá se, že je to nějaký mladý válečník, který mu sem snad byl přidělen z Kafamaum Komeliem. Proto se ho táže, zda si troufá předat tuto zásilku podveliteli v poměrně dosti vzdáleném Gadarenu.

4) Praví **anděl**: „Pane své moci, jen mi ji dej a já ji dopravím rychlostí vystřeleného šípu na místo samé a v několika okamžicích budeš mít ve svých rukou odpověď!“

5) Tu teprve pohlédl setník blíže na svého muže, poznal v něm anděla Rafaela a poté pravil: „Ano, ano, tobě je něco takového zajisté možné; neboť teprve nyní jsem tě poznal!“

6) Poté odevzdal setník Rafaelovi rozkaz a již za malou čtvrt hodinu byl Rafael také zpět s odpovědí, v níž velitel Gadarenu potvrdil, že správně obdržel od jakéhosi slušného mladého válečníka rozkaz a že jej také ihned v jeho duchu provede.

7) Setník se rychlosti Rafaelově nyní již nedivil, nýbrž jen tomu, jak Rafael dovedl k tomuto poselství užít oné čtvrt hodiny.

8) Praví **RAFAEL**: „To byla právě doba potřebná ku psaní tvého podvelitele v Gadarenu. Proto se tomu nediv; neboť já jsem žádný čas nepotřeboval. - Nyní však půjdeme spolu k Ebahlovi, neboť oběd je hotov a hosté po namáhavé cestě s hory mají hlad.“

9) Setník jde nyní ihned s andělem, který se však před domem Ebahlovým objevuje opět v oděvu Genezareťana a táže se ho, kam dal nyní tak rychle vojenský oděv.

10) Anděl se však usmál a pravil: „Hleď, nám je to snadnější nežli vám; neboť my nosíme co nejbohatěji naplněnou šatní skříň v naší vůli; co chceme obléknout, tím jsme tedy také úplně oblečeni. Kdybys mě však viděl v mém světelném rouchu, oslepl bys a tvé tělo by se přede mnou rozložilo; neboť proti záři mého šatu je zář pozemského slunce pouhou temnotou!“

11) Praví **setník**: „Příteli lidí této Země! Prvnější vlastnost, moci se jakkoli odít bez látky pouze ze své vůle, velice se mi líbí a chudí lidé by ji mohli zvláště v zimě velmi dobře potřebovat; ale zrovna tak možná převelice silná zář tvého světelného roucha, před níž by neobstál život žádného člověka se mi nelíbí, aspoň ne nyní na tomto světě. Proto také nebudeme o tom bádát dále. Ale jednu věc bych se chtěl od tebe ještě dovědět; jelikož jsme právě teď spolu sami a nemusíme se před nikým ostýchat, mohl bys mi zajisté něco odhalit a toto něco záleží v tomto: Je mezi vámi také pohlavní rozdíl?“

12) Praví **anděl**: „To je sice poněkud nejnepřijatelnější otázka; ale ježto u tebe pochází čistě z vě-

dychtivosti, odpovím ti také na ni: Nikoli! U nás nesčíslných prvostvořených duchů je bezvýjimečně vládnoucí jedině mužsko-positivní podstata; nicméně je však v každém z nás také úplně přítomen žensko-negativní princip a tak představuje každý anděl v sobě nejdokonalejší manželství nebes Božích. Záleží zcela na nás, chceme-li se ukázat v mužské či v ženské podobě a to vše v jedné a v téže duchovní kůži.

13) V tom však, že jsme v sobě samých dvojbytosť, spočívá také důvod, proč nemůžeme nikdy zestárnout, protože oba póly se v nás věčně stále podporují, kdežto u vás lidí jsou tyto póly odloučeny v pohlavně oddělenou osobnost a proto nemají, jako každý o sobě jsoucí, v sobě podporu.

14) Dotýkají-li se však odloučené osobní póly vnějšně, ztrácí a podobají se vinnému měchu, jenž se stále více svažuje, čím více byl oloupen o svůj lihový obsah. Kdybys si však mohl představit měch na víno, který by v sobě mohl neustále tvořit to co se z něho bere, pak bys na jeho povrchu neobjevil nikdy brázd a vrásky, které dodávají tvaru vzezření stáří. - Rozumíš tomu dobře?“

15) Praví **setník**: „Zcela jasná mi ta věc ještě není; ale jakési ponětí teď ovšem mám. Při vhodné příležitosti si již o tom ještě více spolu pohovoříme. Nyní však půjdeme do domu Ebahlova, neboť budou nás již očekávat!“

16) Praví **anděl**: „Ano, ano, ovšem a také já již pociťuji v sobě to, čemu vy říkáte hlad.“

17) Praví **setník**: „Oho, ty jsi přece nejčistší duch!? Jak budeš moci požívat hmotnou potravu?“

18) Praví **RAFAEL** s úsměvem: „Líp nežli ty! U mne se vše, co přijmu do sebe úplně stravuje a přetvořuje v postřehovatelný život - u tebe však jen to, co odpovídá tvé izolované životní polaritě a co je nevhodné, to je pak přirozeným pochodem z tebe odstraňováno; a tak jsem já co se týče jídla a pití, mnohem lépe na tom nežli ty!“

19) Praví **setník**: „Copak se jí a pije také v nebi?“

20) Praví **anděl**: „Ó, ano, avšak ne tak jako na Zemi, nýbrž duchovně! My máme slovo Boží od věčnosti také v sobě, jako právě ze slova trvají a všude jsou jím naplněna nebe a veškerá stvoření; a toto slovo je především naše skutečné bytí a pro toto bytí také jediným nejopravdovějším chlebem života a opravdovým vínem života. V našich žilách jako ve vašich koluje krev a naše útroby jsou plny chleba Božího.“

21) Praví **setník**: „Ó, to je nesmírně moudře řečeno; já to sice nechápu, to mně musí Pán Sám důkladněji odhalit! - Nyní však máme zajisté nejvyšší čas vstoupit do domu a proto se již nebudeme pouštět do dalších rozhovorů.“

157. DÁVÁNÍ ALMUŽNY A OSLAVOVÁNÍ PAMĚTNÍCH DNŮ.

1) Zatím co setník ještě toto mluví, přichází mu vstříc naše zbožná **JARA** a praví: „Ale vy zůstáváte dlouho venku! Ty, můj milý Rafaeli chceš se jak se zdá, také již řídit podle lenivého světského času! Věru, to nešlo tak rychle jako ta naše cesta do onoho vzdáleného slunce! Poďte nyní jen rychle dovnitř; neboť jídla jsou již na stole!“ - Oba jdou nyní rychle dovnitř a co nejlídněji Mě pozdravují.

2) Setník Mi chtěl vyslovit dík za Mou péči, avšak **JÁ** jsem mu pravil: „Příteli, Mně postačí tvé srdce! Jídla již na vás čekala, proto především je nyní třeba dát nutnou posilu tělu a teprve pak se opět obrátit k duchovnu.“

3) Všichni nyní děkují a pouští se zcela statně do jídla a pití a setník pozoruje stále anděla, kterak statně sahá do mísy a také velmi pilně si všímá poháru vína.

4) **Setník** se nemůže nakonec již udržet a položertem praví: „No, no, ti čistí duchové mají opravdu zdravou chuť! Můj dobrý Rafael jí zde za tři; ne, něco takového Země ještě asi nezažila!“

5) Praví **EB AHL** : „Tomu se i já nadmíru divím; ale vidím ještě něco, čemu se ještě více podivuji nežli jeho dosti intenzivnímu jedení. Hle, z jeho mísy nic neubývá! Zde platí skutečně výrok moudrosti: „Co bere nebe, to v nejbližším okamžiku vrací!“ Tento stůl uchovám ve vši úctě jako trvalou svátost pro všechny časy u mých potomků a každoročně bude stanovena slavnost, aby se u tohoto stolu najedli a napili všichni místní chudí!“

6) Pravím **JÁ** : „Nech stůl stolem a zůstaň jakým jsi byl! A když nějaký chudý k tobě přijde a budeš něco mít, pak ho podporuj každého dne; avšak jednoroční slavnostní jídlo neprospěje

nijak ani chudému ani tobě a Já z něho radost nemám. Kdo je Mně pamětliv, ať- to činí každou hodinu dne; roční vzpomínky však potřebovat nemohu!

7) Kdybys určil takovou slavnost, pak bys se podobal jerusalemským templářům, kteří také třikrát za rok slaví pamětní slavnosti a při nich podle obyčeje rozdělují chudým chleba, jakoby pak chudý z takového kousku chleba mohl žít od slavnosti do slavnosti bez další potravy! Ó, jaký to nesmysl takových směšných slavností! Fariseové přijímají ovšem o takových slavnostních dnech tolik bohatých obětí, že by z výnosu jen jedné slavnosti mohli zcela dobře žít dalších sto let; ale chudý ať se spokojí, obdrží-li třikrát za rok sotva 1/8 libry těžký kus chleba. Ó, jak velká to pošetilost, hloupost, slepota a sobecká zlomyslnost! - Proto nech tento stůl být tím čím je a budeš Mi nejmilejší slavnost slavit tím, když denně podle svých sil nasytíš toho či onoho chudého u toho či také u onoho stolu!

8) A kdyby jeden a týž chudý přišel každodenně k tobě, neptej se ho, zda nic neobdrží někde jinde; neboť to by uvedlo chudého do rozpaků, že by si pak dlouho netroufal k tobě přijít a tvůj dobrý skutek by tím ztratil přede Mnou všechnu cenu!

9) Já však také nechci, abys dosud silným zahalečům schopným práce rozdělil chléb chudých; těm když přijdou, dej práci přiměřenou jejich silám! Vykonají-li ti tu či onu práci, pak jim dej též jíst a pít; jestliže však práci nepřijmou, pak jim také nedávej nic jíst! Neboť kdo má sílu a pracovat nechce, ať také nejí!

10) Hle, když podle toho zařídíš své jednání, pak Mně vždy připravíš nejmilejší pamětní slavnost; ale s tvou zamýšlenou výroční slavností dej Mi vždy pokoj! Neboť taková výroční slavnost je největším nesmyslem, jakého se může člověk dopustit, protože se tím nikomu. nijak neposlouží, - leč jen pořadateli slavnosti, který si může o takové výroční slavnosti opatřit nějaký prospěch z obětí!

11) O co je doba jednoho roku lepší, nežli doba jednoho dne? Kdo například slaví narozeniny svého otce jednou v roce, měl by tedy také slavit každý den hodinu narození, což by bylo jistě lepší než výroční den narození!

12) Já ti pravím, že všechny podobné pamětní slavnosti lidí nemají přede Mnou žádnou cenu, leč konají-li se denně, ba každou hodinu živoucně v srdci. Tak jsou nové měsíce, jubilejní roky, slavnost osvobození Jeruzaléma z moci babylonské, slavnost znovu vybudování města a chrámu, slavnost Mojžíše, Arona, Samuela, Davida a Šalomouna prázdnými věcmi, na nichž vpravdě záleží sotva tolik jako na dešti, který padal před tisíci lety do moře.

13) Z počátku se konají tyto slavnosti v jakémsi náboženském povznesení a oslavovatelé si přitom ještě velmi živě připomínají osobu anebo nějaké významné jednání, které sami prožili. V druhé, třetí, čtvrté anebo dokonce v desáté generaci se to stává prázdným obřadem, při němž tisícové sotva již vědí, proč se tento obřad koná - a později celá věc přejde do marnivého poňavání.

14) Ostatně tím nechci rušit opravdové pamětní slavnosti; musí však vedle každoročnosti mít v srdci také každodennost, jinak je lze považovat za mrtvé a tedy za bezúčinné. Avšak zde, co se týče toho stolu, ať zůstane při tom, jak jsem ti řekl a ukázal !"

15) Praví **EBAHL**: „Bude vše co nejpřesněji zachováno, jak jsi nyní, ó Pane, co nejdobrotivěji a nejoprávdověji ukázal; ale zato budeme tím horlivěji konat denní slavnosti v srdcích; a přitom se budeme ze všech sil cvičit v lásce k bližnímu a touto láskou budeme konat nejnáděrnější pamětní slavnosti!“

16) Pravím **JÁ** : „Zůstanete-li v tom, pak zůstanu také já ve vás a podle toho se pozná, že jste opravdu Mými učedníky!“

17) Nyní jsme se však dostatečně najedli a napili; vstaňme tedy od stolu a odeberme se ven k našim lodníkům a oni vám budou moci leccos zvláštního vyprávět! Zde bychom měli málo klidu, protože za hodinu sem dorazí z Betlema karavana a s ní několik mladých farizeů, s nimiž nechci vůbec přijít do styku; hledte, aby se ještě dnes dostali do Sibary!“

18) Praví **setník**: „O to bude postaráno! Neboť nyní mi na Zemi není žádný člověk tak protivný jako arcifarizeus!“ - Po těchto slovech se všichni zvedneme a spěcháme k moři k našim lodníkům.

158. ŽALM DAVIDŮV.

1) Oněch osm lodníků zastihneme právě při čtení žalmu Davidova. Když nás spatří, povstanou, pozdraví nás a jejich mistr přistoupí ke Mně a praví: „Pane, Ty jediný bys nás mohl zachránit z nesnáze! Včera k večeru přišlo k nám několik farizeů a zákoníků a žádali o převoz k Zebulonů a Chorazinů; převoz jsme jim odepřeli s podotknutím, že nejsme páni, nýbrž lodníci a že nyní v předsobotě máme co činit se čtením žalmů. Tu požádal jeden mladý zákoník o žalмовý svitek, otevřel na žalmu 47. a četl:

2) * Plesejte rukama, všichni národové, jásejte vstříc Bohu hlasem radostným, neboť Pán Nejvyšší, je strašný, je velkým Králem nad - celou Zemí! On přinutí všechny národy pod nás a lidi (položí) pod naše nohy! Vyvolí nás za dědictví slávy Jakobovy, kterého miluje. Bůh vystoupí s jásáním, Pán s jasným pozounem. Zapějte, zapějte chválu Bohu, zapějte, zapějte našemu Králi! Neboť Bůh je Králem na celé půdě zemské, proto zapějte Mu moudře! Bůh je také Králem všech pohanů; Bůh sedí na Svém svatém trůnu. Knížata národů jsou shromážděna v jediný národ před Bohem Abrahama; neboť Bohu přináležejí štíty Země! *

3) Když byl tento žalm takto přečetl, otázal se pln vážnosti: „Rozumíte tomuto žalmu?“ A museli jsme na jeho otázku odpovědět bohužel: nikoli. Dnes však jsme si od rána namáhali naše hlavy a přece nevíme více nežli včera. Tisíckrát jsme mysleli na Tebe; kdybys, ó Pane, chtěl, mohl bys nám to poněkud objasnit!“

4) Pravím **JÁ** : „Pohledte na toto děvčátko, které vedu za ruku! Zeptejte se ho, ono vám, o tom již podá náležité objasnění!“

5) Praví **mistr lodník**: „Tomuto děvčátku může být sotva teprve 14 let; odkud by vzalo moudrost Šalomounovu?“

6) Pravím **JÁ**: „Ano, ano, nejen moudrost Šalomounova, nýbrž moudrost mudrců této Země a velmi mnoho nad to sídlí v jejím nejčistším srdci! Dosud se ještě žádnému člověku nepodařilo zřít na hvězdy; ptejte se jí a ona vám to poví! Pověstný „kámen mudrců“ nosí ve své zástěře; proto také bude s to odhalit vám krátký, nicméně však obsažný žalm. Zkuste to jen a přesvědčíte se!“

7) Praví **mistr lodník** k svému druhu: „Vypadá skutečně neobyčejně moudrá! Jenže má přitom opravdu andělsky krásnou postavu, což zrovna nemluví ve prospěch její moudrosti! Neboť dosud jsem měl vždy ještě tu zkušenost, že nejkrásnější děvčata byla také vždy nejhoupější, což je zcela přirozené. Nejkrásnější děti bývají příliš rozmazlovány a vedeny k domýšlivosti a proto se málo učí nebo nic; s dítětem méně krásným se obyčejně mnoho cavyků nedělá. Při každé nezvedenosti bývá ihned trestáno, dítě se tím stává pokorné a skromné, poslouchá, vše snáší a přitom se velmi mnoho učí. Ostatně uvidíme, co nám toto skutečně nebesky krásné děvče bude s to o našem žalmu podat.“

8) Poté se obrací mistr lodník na **JARU** a dotazuje se jí na to a ona s tváří nejvyšší vlídnou a přívětivou praví: „Milí přátelé, ne že bych se tomu byla někde naučila a proto to nyní jako nějaký zákoník věděla, nýbrž cítím v sobě co nejživěji, že co prorokoval před několika sty lety prorocký duch Davidův, nyní se co nejuplněji splnilo před našima očima. Také vy byste to měli v sobě na první raz pociťovat!“

9) Neviděli jste, kterak On, o Němž mluví David a Který zde nyní tělesně dlí mezi námi, krácel po moři, jakoby to byla suchá země a neviděli jste, kterak nyní v několika dnech uzdravil pouze Svým slovem tisíce všelikých nemocných? Slepí obdrželi zrak, hluchí sluch, malomocní se stali čistými, chromí a křiví rovnými! A podívejte se na tuto před námi stojící horu; jak velice ji změnila noc! Kdo je s to hory přesazovat a moře ze dna vyzvednout? Kdo je Ten, Kterého poslouchají všichni andělé a všechny živly?! Hledte, stojí tu před námi tělesně; Toho mínil David!

10) Jemu máme plesat rukama skutky pravé čisté lásky k bližnímu a jemu máme jásat vstříc čistým hlasem pravdy bez podvodu a falše a bez záłudnosti! Neboť běda každému, kdo by Mu chtěl jásat vstříc nečistou skořápkou lži! Neboť jako je laskavý a mírný ke spravedlivým, tak je zase strašný k těm, kdož skrývají v srdci lež, faleš a podvod, jak je také psáno: „Strašné je padnout do rukou Božích; neboť Bůh je všemohoucí Král celé Země, před Ním se nemůže nikdo nikde skrýt!“

11) On je nyní zde, aby mocí Své nauky přinutil všechny národy vstoupit mezi nás, by se staly účastnými naší spásy a aby lidi, jimiž je rozumět děti světa, položil k soudu pod nohy naše! Neboť On jen nás učinil dědici věčného života; ano, my jsme jeho dědičným dnem! On to jest, o

Němž Jakob pravil: „Ó Pane, Ty jediný jsi sláva má!“ A poněvadž Jakob toto doznal v srdci, stal se miláčkem Božím, miláčkem Toho, jenž zde dlí mezi námi!

12) Avšak On nebude vždy takto mezi námi prodlévat, nýbrž brzy zase vstoupí do Svých věčných nebes a to s radostným hlasem věčné pravdy, skrze kterou stvořil novou Zemi a nové nebe pro všechny věky věků; a On je a bude Pánem a jasný zvuk jeho pozounů, jímž tu je mluvené slovo k nám, bude toto duchovně i hmotně zvěstovat všemu stvoření na Zemi i v Zemi, na hvězdách i nad všemi hvězdami.

13) Jemu tedy máme podle výzvy Davidovy pět chválu; neboť On je náš Bůh a náš jediný Král navěky!

14) Ježto tedy víme, co On jest, máme Ho uctívat, chválit a velebit čistým a moudrým srdcem a ne po způsobu pokryteckých farizeů, kteří se rtoma přibližují k falešnému Jehovovi, přitom však uzavírají srdce před tímto pravým a živým Jehovou a vzdalují se od Něho.

15) On je však nejen náš Bůh a Král, nýbrž také Král pohanů na celé Zemi; neboť On Jediný sedí na věčném trůnu Své neomezené moci a slávy nade všemi lidmi a nad celým nekonečným stvořením. Před Ním se musí shromažďovat všechna knížata Země, tak jako jejich národové před nimi; neboť On je Jediný Bůh Abrahama, Izáka a Jakoba. On Jediný je povýšen Sebou Samým nade všechno, také nade všechny štíty mocných této naší širé Země!

16) Že přišel k nám, to je milost nepochopitelná samým andělům! Ale když přišel, nepřišel neoznámen; neboť prorokovali o tom všichni proroci. Leč mnoho prorocství nemohlo být lidmi pochopeno pro stále rostoucí tvrdost jejich srdcí. Nyní však přišel Ten Sám, o Němž prorokovali proroci a On Sám Se zjevuje všem lidem dobré vůle.

17) Těm však, kdož mají zlé a pýchou naplněné srdce, nemůže být jiný než strašný! Neboť zloba má nad sebou neustále všemohoucí věčnou spravedlnost co nejvyšší neúprosného a neúplatného Soudce! Jako dobré citlivé váhy ukazují již zřejmou úchylku, přiloží-li se na jedné straně i jen jeden vlas, rovněž tak neobstojí před Ním, Kterýž je tady žádná sebenepatrnější faleš, zvrácenost, zlomyslnost, nespravedlnost a žádná jiná hrubost srdce! Proto musí být strašný každému hříšníkovi, v jehož prsou visí tvrdé, zatvrzelé a zlé srdce. – Rozumíte nyní onomu 47. žalmu Davidovu?“

159. O LÁSCE K NEPŘÁTELŮM.

1) Praví **mistr lodník**: „Přenádherné děvče! Kdo ti dal takovou moudrost? Věřu, ty jsi moudřejší než Abraham, Izák a Jakob!“

2) Praví **JARA**: „Vždyť jsem vám právě ukázala, kdo je Ten, Který je nyní mezi námi; je-li však tomu nepopíratelně tak, jak se můžete ještě ptát a říkat, odkud se mi dostalo takové moudrosti anebo kdo mi ji dal? Zde před námi všemi stojí ten velký svatý Dárce všech darů dobrých! On jediný je moudrý a On jediný je dokonale dobrý! Kdo Ho miluje a věří v srdci že On je ze Sebe Pán Jehova, Cebaot od věčnosti, tomu dá do srdce Své nestvořené věčné Světlo a nastane pak jasno v celém člověku; a takový člověk bude pak veskrze naplněn pravou božskou moudrostí. - Máte-li jakési porozumění, musí vám být nyní jasno, jak to nyní s námi všemi dopadá!“

3) Praví **mistr lodník**: „Ano, ano, nejmilejší andělku! Rozumíme tomu nyní dobře a bude tomu jistě tak, jak jsi nám to teď vysvětlila; ale ti, kteří nás včera večer žádali, abychom je převzeli do Zebulun a Chorazinu to nepřijmou a tudíž ještě méně pochopí! My jsme zcela prostí lidé a u nás stačí již jeden zázrak, abychom uvěřili; ale u nich jakýkoliv zázrak zplodí ještě horší plody nežli žádný zázrak!“

4) Praví **JARA**: „Proto se jim však také stane strašným; neboť větry roznesou Jeho slovo po celé Zemi! Běda tomu, kdo je uslyší, pochopí a nakonec nicméně zavrhne!“

5) Pravím **JÁ** lodníkům: „Nuže, jak se vám líbí rozum této Mé dcery?“

6) Praví **lodníci**: „Pane a Mistře! Jsi-li vskutku Tím, jímž býti máš podle přemoudré řeči tohoto roztomilého dívčího anděla, pak již není div, že toto děvčátko je tak moudré; neboť Tomu, jenž za času Bileama dovedl rozvázat jazyk oslu, takže mohl prorokovat Bileamovi, Tomu musí být zajisté ještě snadnější učinit způsobilým k prorokování výmluvný jazyk čtrnáctiletého děvčete!“

7) Nyní všichni věříme, že Ty jsi Tím, zač Tě nám hlasitě před našima očima a ušima označilo toto děvčátko a netřeba k tomu již žádného nového zázraku! Ale ježto, Ó Pane, Tím jsi, pak

shlédni na naši slabost a přeměň ji v náležitou sílu, abychom se jí mohli chránit před neustálými nepřáteli světla a pravdy! Neboť je věru smutné, že my Židé musíme nyní hledat světlo a pravdu u pohanů. Jerusaleme, místo aby byl všem lidem nejjasnější svítilnou, stal se močalem nejhrubší noci a temnoty a úkrytem vrahů starého čistého židovského ducha; a chceme-li nyní světlo a pravdu, musíme je jít hledat do Sidonu a Tyru k Řekům a Římanům! Proto, Pane a Mistře, jelikož Tobě jsou všechny věci možné, dej nám světlo a sílu, abychom mohli užít pravdu a pak ji bránit před nepřáteli!“

8) Pravím **JÁ** : „Pokoj vám a mezi vámi! Nikdo se nedomnívej být nad ostatními! Všichni jste rovní bratři; ale kdo se domnívá být nejnepatrnějším a chce být služebníkem všem ostatním, ten je mezi všemi nicméně největším a nejvyšším! Žádám-li Si Já však vás za sluhy, pak jste ve vší pravdě také Má moc. A tak je každý sluha silou svého Pána, - ale Pán je potom sluhova spravedlnost! Milujte se navzájem, čiňte dobro svým nepřítelům, zehnejte těm, kdož vás proklínají a prostě za ty, kteří vám zlořečí! Splácejte zlo dobrem a nepůjčujte peníze těm, kdož vám mohou dát vysoké úroky, tak budete mít v sobě hojnost Božího požehnání a milosti! Z toho se vám potom dostane vbrzku světlo, pravda a všechna moc a síla; neboť jak budete měřit vy, tak bude zase naměřeno vám!“

9) Praví jeden nižší lodník : „Pane, vidíme a cítíme, že tvá nauka je správná a pravá; ale také cítíme, že ji bude možno těžko zachovávat! Je sice velmi chvalitebné a nebesky krásné činit dobro těm, kteří se snaží neustále nám působit škodu; ale kdo dovede často až příliš hanebné zlobě lidí čelit stále stejnou trpělivostí? A je velkou otázkou, zda se tím zlé vůli lidí nenadržuje ještě více, nežli když jsou za svůj zlý čin trestáni. Kdyby byli zloději a vrahové za své zločiny ještě odměňováni, pak by brzy již málo lidí chodilo po Zemi! Proto nepříteli se musí vždy pevně čelit a kolem jeho domu se musí táhnout trnité bašty, aby mu navždy zašla chuť někomu škodit. Tak se mysl nepřítelova jistě naladí sprše k vlídnosti, nežli když se mu za prokázaný zločin prokáže dokonce ještě dobrodiní!“

10) Pravím **JÁ** „Ano, ano, to je sice velmi dobře lidsky myšleno, ale po něčem božském není přitom nicméně ani stopy. Trestem sice odstrašíš člověka, jenž ti způsobil zlo, takže se tak snadno opět nepokusí způsobil ti škodu, - ale přítelem se ti proto nikdy nestane! Prokážeš-li mu však za něco zlého, jehož se na tobě dopustil, v pravý čas dobrodiní když přišel do nesnáze, pak uzná svůj hřích, kterého se na tobě dopustil, bude ho hluboce litovat a od té chvíle se stane tvým nejvřelejším přítelem!“

11) A tak ho dobrodiní, prokázané mu za jeho zlý čin navždy polepší; ale trest, který za něj vytrpěl, přetvoří ho pro tebe v šedesatero-násobně většího nepřítel!

12) Vznikl-li prvý hřích na tobě spáchaný snad jen sprše jakousi svévoli a škodolibosti, bude druhý hřích na tobě obmyslen z hněvu a pomsty; proto vám říkám ještě jednou: Čiňte to, co jsem vám předtím řekl, pak budete ve vší hojnosti účastni Boží milosti a požehnání!

13) Neboť kdo chce být Mnou skutečně požehnán, musí také přijmout skutečně Mé slovo, v němž je všechna milost, všechno světlo, všechna pravda a moc, - jinak by bylo nemožné udělit mu jakoukoli milost.

14) Vezměte si však všichni příklad ze Mne; Já jsem z celého srdce mírný a pokorný a mám s každým největší trpělivost! Zda nesvítl Slunce stejnou měrou na dobré i zlé, na nespravedlivé i spravedlivé a zda nepadá úrodný déšť na pole hříšníka tak dobře jako na pole spravedlivého? Budte tedy ve všem dokonalí, jako je dokonalý Otec v nebesích a budete mít hojnost nebeské milosti a požehnání z nebes! - Rozumíte tomu?“

15) Praví nyní **všichni**: „Ano, Pane, tomu nyní všichni velmi dobře rozumíme! Vše to je pravdivé, dobré a tedy i v nejuplnějším pořádku a my všichni také vynaložíme co největší úsilí, abychom to vše doslova zachovávali; ale přitom všem bude nás to aspoň z počátku stát velké úsilí!“

16) Pravím **JÁ** : „Ano, Moji milí přátelé, v této době potřebuje Království nebeské násilí! Ti, kteří je na sebe nestrhnou násilím, nevydobudou si ho! Každý však, kdo se nutí do boje o Království nebeské, je moudrý a chytrý stavitel. Moudrý a opatrný stavitel nestaví však svůj dům na pohyblivém písku, nýbrž na pevném skalnatém základě; a když pak přijdou bouře a vodní přívaly, nebudou moci domu uškodit, jelikož stojí na skále.“

17) Tak je tomu také při boji v sobě o Království nebeské. Kdo je jednou vybojoval v sobě, ten je navěky nezničitelně strhl na sebe. Ať přijdou pak na něho jakékoli světské bouře, nebudou mu s to uškodit, avšak kdo je v sobě nevybojoval s vynaložením veškeré své síly a odvahy,

ten bude v bouřích světa stržen s sebou a ztratí také ještě to co již měl! - Toto vše si dobře zapamatujte, neboť přijdou doby, kdy vám toho všeho bude velmi třeba!“

18) Praví nyní **lodníci**: „Nemůžeme Ti, ó Pane, za všechno to nic jiného učinit nežli vzdání prostý dík; nyní až příliš jasně poznáváme, že člověk ze sebe nemůže Pánu Bohu nic dát, co by napřed od Něho neobdržel; nicméně však přijmi, ó Pane, tento náš dík tak, jakoby byl něčím před Tebou a poruč co Ti máme ke cti a z lásky učiniti!“

19) Pravím **JÁ** : „Již jsem vám to řekl; číňte to, - není tu již třeba nic dalšího! - Vypravujte nám však teď, co vše jste této noci viděli a ovšem také slyšeli; neboť lodníci vidí v noci často velmi vzácné věci. Ale povězte to krátce a nic k tomu nepřidávejte, ani nic úmyslně nevynechávejte z toho co víte!“

160. VYPRÁVĚNÍ LODNÍKŮ O ZÁŽITCÍCH UPLYNULÉ NOCI.

1) Nyní se všichni posadíme kolem lodníků na krásný trávník. Jen Rafael zůstane stát a **jeden lodník** mu praví: Chlapče, sedni si také, trávník je obecním majetkem a za posezení na něm se nemusí platit!“

2) **Anděl** však pravil: „Vyprávějte jen; já se posadím, až budu stáním unaven! Mimoto by se však mohlo stát, že by ten či onen z vás ztratil rovnováhu a pak mohu být rychleji po ruce, abych mu opět pomohl na nohy!“

3) Praví **jeden lodník**: „Ty, ty patnáctiletý holobrádek!? Sotva jsi odrostl kolébce a přisuzuješ si sílu zvednout našince, kdyby upadl? To znamená, můj milý, troufat si trochu příliš!“

4) Praví **anděl**: „Začněte již jednou vyprávět podle přání Páně; to ostatní se pak již ukáže, kdyby toho ovšem bylo snad třeba!“

5) Tím se poněkud hrubý lodník uspokojí a mistr lodník začíná vyprávět toto: „Bylo to kolem první noční hlídky, když se najednou podivuhodně rozjasnilo jako za dne; ale my jsme neviděli nikde nic svítícího a mysleli jsme si, že někde za horami hoří asi velký indický oheň a že se od toho ohně tak rozjasnil vzduch. Jenže jas byl zřejmě příliš silný, než abychom jej mohli považovat za následek indického ohně; ať už je tomu však jakkoliv, jasno trvalo téměř celou noc a mnohdy bylo tak silné, že jsme se domnívali být v nejjasnějším dni. Že nám přitom bylo nicméně poněkud nevolno, dá se snadno myslet. Přicházeli k nám také někteří z města a domnívali se, že je to moře, které tak silně svítí.“

6) Avšak všichni jsme až příliš brzy zpozorovali jiný zjev, který byl mnohem pozoruhodnější! Nyní jsme chtěli všichni lépe ohledat moře. A hle - prosím však, abyste se nám nevysmáli! - , nebyla v něm ani kapka vody a naše loď spočívala na suchém dně; měli jsme tu však příležitost vidět celou hloubku moře. Bylo to strašné! Naše loď se opírala o vyčnívající skálu; na všech stranách skály byla však také propast hloubky několika set mužských výšek. Ježto v zátocě směrem ke Genezaretu je průměrně jen mělké dno, chodili jsme po dně a sbírali jsme množství opravdu krásných a vzácných mušlí a šneků.

7) Když jsme však byli zcela bezstarostně zaměstnáni sbíráním, tu se pojednou prudce zablesklo a následovalo nadmíru silné zahřmění. Kvapně jsme prchali ku břehu, zapomněli jsme tím na naše nasbírané krásné mušle a také jsme již neměli odvahu pro ně zajít a proto tam zůstaly až na několik těch, které jsem vstrčil do kapsy. Teprve však když asi ve třetí ponůcce moře opět jako předtím naplňovalo a oblévalo břehy, napadlo nás stále víc a více, co se to asi s tak krásným velkým mořem stalo, že se mohlo tak najednou až do poslední kapky někam úplně ztratit!

8) Ale tu nám pravil jakýsi starý muž, jenž je zde také domovem, že něco takového učinili asi časem rozhněvaní duchové hor a vzduchu a tím potrestali duchy vodní! My jsme se sice smáli, ale v nouzi je i špatné vysvětlení lepší nežli zcela žádné. Asi ve čtvrté a poslední noční hlídce se teprve poněkud setmělo a my jsme vstoupili na loď a položili jsme se trochu k odpočinku. Když jsme se však probudili, stálo milé Slunce již dosti vysoko a my jsme se ohlíželi po snídani. – To je stručně vše, co jsme této noci zažili a co jsme pozorovali.“

161. LODNÍK A RAFAEL.

1) Když mistr lodník ukončil toto vypravování, tu onen dříve hrubý lodník sklouzl při poněkud nemotorném kroku při chůzi do lodí, z níž chtěl donést své mušle, jichž také ve spěchu vzal

několik s sebou to jest v noci, ze suchého mořského dna - a celou svou délkou upadl, jakoby byl vůbec nestál. Tu se mu začali **ostatní lodníci** vysmívat a pravili: „To ale je stále ten starý ne-motorný člověk!“ - I zlobil se leže ještě na zemi.

2) Avšak Rafael přiskočil, pomohl mu rychle zase na nohy a pravil: „Vidíš nyní, proč jsem zůstal stát? Mně se totiž již v duchu zjevilo, že dnes upadneš; a nyní jsi skutečně upadl a já ten slabý holobrádek jsem tě mohl, doufám dosti rychle se země zvednout a tím ti opět pomoci k nerušenému používání tvých poněkud neobratných nohou!“

3) **Lodník** zabručí do svého hustého vousu: „No, ano, to je sice dobré; ale tací hoši jsou také často plni skrytých špatných vtipů a dělají aby našince něco potkalo! Ó, já již znám takové šelmy! Ty se zdáš být jinak zcela čestný hoch, - avšak jsi jednou hoch a to postačí! Každý hoch má však vždy něco šelmovského v těle. Proto mi zůstávej vždy aspoň tři kroky od těla!“

4) Praví **RAFAEL** : „Příteli, ty se ve mně nehorázně mýlíš! Ale já ti odpouštím; neboť nevíš, koho máš ve mně před sebou.“

5) Praví lodník: „No, no, čím může být někdo teprve ve svých patnácti letech? Nejvýš snad nějakým princem z Říma nebo odjinud! Či jsi dokonce snad nějaký tak trochu všemohoucí přívěšek našeho milého Pána Boha?“

6) Praví **RAFAEL** : „Ano, ano, něco takového! - Ale nyní jen přines své mušle z lodi!“

7) Mrzutý lodník jde poté na loď a za několik okamžiků se k nám opět vrátí s dvěma mušlemi a jedním šnekem nautilem a ukazuje nám je.

8) Tyto tři kusy byly velmi krásné, neměly ovšem nijakou zvláštní cenu a **RAFAEL** praví lodníkovi: „Na památku jsou dosti dobré, ale cenu nemají! Co s tím budeš nyní dělat?“

9) Praví **lodník**: „Ó, ty holobrádku! Takovýmto způsobem mohou se snad chytat vrabci, ale nikoli zešedivělí lodníci! Rád bys mě tak zcela zadarmo připravil o tyto kusy; ale starý Dismas není tak hloupý, jak snad vypadá! Tyto tři kusy stojí tři stříbrné groše a nebudou dány ani o feník levněji; máš-li tři groše, dej je sem a já ti za ně dám tyto tři krásné kusy!“

10) Praví **RAFAEL** : „Co se týče tří grošů, to by mi bylo ovšem to nejmenší; ale že chceš prodat věc, která přesně vzato není ani tvým úplným vlastnictvím, to mně vhod není! Hle, v tomto zálivu nemá od starodávna žádný člověk rybářské právo, jedině občané Genezaretu anebo ten, komu je pronajmou. Ty jsi nasbíral tyto tři mušle na pozemku Ebahlově, který má tuto vodu v nájmu a jsou tedy přesně vzato jeho vlastnictvím: teprve až on ti je zcela daruje jsou tvé a můžeš pak s nimi zacházet jako se svým vlastnictvím.“

11) Praví **DISMAS** : „Podívejme se na toho holobrádku! Mluví jako nějaký soudce z Říma! Ty bys mi byl podařeným právníkem! Upřel bys mi dokonce můj špatný kabát na těle! Moře je všude pozemkem lodníka; co mu dává voda, ať v přístavu anebo venku na otevřeném moři, nepatří nikomu jinému, nežli jemu samému a tím jsou všechny tvé nastudované právní zásady sražené k zemi! Neboť našinec se vyzná také tak trochu v právu! Proto sem s třemi stříbrnými groši, - a ty tři kusy budou tvé!“

12) Praví **RAFAEL** : „Z toho nebude nic! Dokud je náš Ebahl neprohlásí za tvé vlastnictví, nemohu je od tebe koupit!“

13) Tu se obrací Dismas k Ebahlovi a táže se ho, co říká chlapcově tvrzení.

14) Praví **EB AHL** : „Náš Rafael má přesně vzato pravdu a já bych si ovšem mohl tyto tři kusy přivlastnit jako mně náležející; leč kdo tohoto práva nikdy nepoužívá a nepoužije, to jsem já a tak tedy tyto tři kusy náleží přirozeně tobě, - duchovně však beztoho patří celá Země Pánu Bohu a tedy také tyto tři mušle!“

15) S touto odpovědí se náš **DISMAS** úplně spokojuje a táže se nyní Rafaela řka: „Nuže, jak to tedy nyní vypadá s těmi třemi stříbrnými groši?“

16) Praví **RAFAEL** : „Tu jsou; dej však ty tři kusy Ebahlovi, on je uschová jako památku na tuto dobu!“

17) Dismas vezme tři groše a položí ony tři kusy před Ebahla; ale **EB AHL** je dá Jaře a praví: „Tu máš, uschovej je vedle svých ostatních památek; budou mít pro nás velikou cenu!“

18) **JARA** převezme s velkou radostí ony tři kusy a praví: „Ó, to jsou divuplně krásné věci! Jakým nádherným, barevným leskem hrají! Skutečně tu člověk může a musí zvolat s Jobem: „Jak nádherná jsou, ó Bože, díla Tvá! Kdo si jich váží, nemá z nich marnivé potěšení! Kdo učil šneka budovat si tak krásný dům? Bez trámů a cihel stojí tu nádhernější nežli byl Šalomoun ve své nejvyšší zářivé královské nádheře!“

19) Potom se obrací k Rafaelovi a děkuje mu za tento krásný dar, ptá se ho však zároveň,

ježto jak šnek tak i obě mušle byly zbaveny svého živého obsahu, kam přišli tvorové žijící kdysi v obou těchto krásných pouzdrech.

20) A **RAFAEL** praví: „Má nejmilejší Jaro, tvorové zemřeli již před několika tisíci lety a tím se také již dávno rozpadli, ale jejich pouzdra mohou přečkat ještě několik tisíc let a neztratí tím nic zvláštního ani na tvaru ani na kráse. Jejich hmota je nejčistší vápenec a ten se ve volném stavu nikdy nerozpadá zejména ne pod vodou. Tolik smíš zatím vědět; co jde nad to, naučíš se ve vši hloubce teprve jednou na onom světě!“ - Uslyševši Jara o takovém stáří, velmi užasla.

162. PŘIJETÍ FARISEŮ V GENEZARETĚ.

1) Vtom okamžiku přichází však z města zpráva, že z Betlema přišlo několik oznámených novopečených farizeů a zákoníků a to s psaným a chrámem podepsaným rozkazem, aby je občané Genezaretu bez meškání pod nejpřísnějším potrestáním dopravili bezplatně po vodě nebo po zemi do Nazareta.

2) Praví **EBAHL** všecek rozzloben nad těmito požadavky chrámu: „Pane, tak to jde rok co rok; jsi nyní teprve sotva pět dní zde a zažil jsi již čtvrtou výpravu těchto povalečů, kteří neustále v zemi sem tam putují a každou obec, kterou na své výpravě přepadnou, zřídí často hůře nežli hejna kobylek! Kdyby se to vyskytlo za rok snad desetkrát, dal bych si tuto věc ještě líbit; ale vydržet každý týden dvě, tři až čtyři takové výpravy a k tomu jim ještě poskytovat všemožné výhody, to by učinilo netrpělivým samého anděla a k tomu by ho to ještě ožebračilo! Věru, já dělám všem chudým rád podle svých sil den ze dne vše možné dobro, ale těmto darebům, těmto pravým mistrům mučitelům ubohého lidstva bych přál všechnu smrt a všechny ďábly na krk!“

3) Pravím **JÁ** : „Příteli, zanech toho; s trpělivostí přece jen vždy nejdále dojdeš! Ostatně přenech to jen našemu příteli Juliovi, ten je jistě rychle dopraví dále a oni si pak takovou výpomoc dobře zapamatují a ponenáhlu budou mnohem řidčeji chodit do genezaretské obce!“

4) Praví **setník** svému podvůdci: „Pospěš si co nejrychleji, vezmi 20 mužů a odeber se rychle do města! Vysvětlí těm nestydatým padouchům, že tato obec je pro silnou vojenskou posádku ve stavu obležení a bez výslovného rozkazu některého římského vrchního velitele nesmí do ní nikdo beztrestně vstoupit! A vstoupil-li do ní, budou mu po obdržení potrestání oči zavázány a uši měkkou hlínou zacpány; pak mu budou ruce a nohy svázány! Takto opatřen bude dopraven do bárky, tam bude položen na slámu a dopraven na oznámené místo, kde bude opět zbaven všech pout na rukou, nohou, očích a uších a po dané nejostřejší pohružce trestem při opětném vstupu na takové vojenské místo bez právoplatného dovolení některého římského vojenského vrchního velitele vysazen na břeh. Nemají-li Betlemité takový průkaz, jednejte s nimi takto bez výjimky! Mají-li peníze, mohou se z trestu vykoupit „200 librami stříbra, ale ze čtyřnásobných pout nikoli! Nemají-li však peníze, anebo nechtějí-li je dát, dostane každý před svázáním 15 ran metlou na záda až po ledví obnažená! Dixi, fiat!“ (Řekl jsem, staň se! - Vyd.)

5) Po těchto slovech setníkových spěchal podvůdce s 20 muži do města, v domě Ebahlově zastihl 14 mužů farizeů a zákoníků, kteří častovali služebnictvo domu vše možnými nadávkami, protože jim nechtělo sloužit podle jejich nejvyššího smýšlení.

6) Když se jich podvůdce ptal na právoplatné dovolení, pravili tito **drzouni**: „My jsme Boží kněží, zde je chrámové znamení a více na celém světě nepotřebujeme!“

7) Praví **podvůdce**: „Tato obec je zatím ve stálém stavu obležení; a tu platí co nejpřísnější císařský zákon, podle něhož nesmí nikdo cizí bez jakékoli výjimky vstoupit do této obce bez určité zákonitě ověřené listiny! Nevědomost zákona tu nikoho neomlouvá! Poněvadž nemáte jak vidím dotyčné listiny, zaplatíte buď 200 liber stříbra trestu anebo, je-li vám to milejší, dostanete každý 15 ran metlou na obnažená záda! Potom dostanete známých vám čtvero římských pout a budete přivedeni na místo vámi určené. Toto vše se nyní stane bez nejmenší odmluvy; neboť každé váhání a každé vzdorovité slovo odmluvy má za následek dvojnásobné zostření!“

8) Když fariseové a zákoníci uslyší toto oslovení, zavolají **Ebahlova správce domu** a vyzvou ho, aby jim půjčil ihned 200 liber stříbra. Správce však praví: „Vždyť vás můj pán nikdy nevolal; proč má nyní za vás platit? Vám něco půjčit znamenalo by tolik, jako hodit peníze do moře! Máte přece venku čtrnáct obtížených oslů! Učiňte jen břímě těchto zvířat o 200 liber lehčí a tím zajistíte vaše záda před ostrými ranami prutů! Já vám nedám ani stater!“

9) Když fariseové a zákoníci uslyší od bodrého a věrného správce tento projev, tváří se velmi kysele, odejdou za velmi jim nemilého doprovodu podvůdce k svým soumarům a s malou námahou odlehčí o 200 liber stříbra jejich až příliš těžké břímě.

10) Když podvůdce opatřil peníze, dá jim ihned známá pouta a nechá je i s jejich soumary dopravit na prostrannou bárku, kde jsou položeni jako telata na slámu a potom jsou s celým ostrým doprovodem po vodě dopraveni tam, kam ohlásili přijít. Mladí fariseové a zákoníci ovšem strašně bědují; to jim však nyní nic nepomáhá. - Podvůdce se však za hodinu vrátí opět k nám a vypráví, jak co nejpřesněji provedl vše, co mu setník nařídil.

11) A **setník** ho pochválí a poté se ho ptá, kam uložil odňaté peníze.

12) A **podvůdce** praví: „Pane, dal jsem je zatím poctivému Ebahlovu správci do úschovy; ty pak můžeš s oněmi 200 librami stříbra v hotovosti dělat co chceš!“

13) Praví **setník**: „Vše je zcela dobré a tito darebové budou na náš Genezaret pamatovat! Proběhnou zde, anebo se dají směrem horního malého ramene, anebo půjdou dokonce snad tratí, která v nejvyšší části malého ramene, vlastně od něho jen zcela úzkým jazykem země oddělena jde do moře, avšak přesto je dosti hluboká a široká, aby nesla bárku naloženou as 30 lidmi, aniž by se tato dotkla bahna dna?“

14) Praví **podvůdce** : „Abych zabránil jakékoli obtížné pozornosti, odkázal jsem je kvůli dnešní židovské sobotě na onu trať.“

15) Praví **setník**: „Opět zcela dobře a moudře! Budeš brzy povýšen, to ti praví setník Julius! - Ti budou na Genezaret pamatovat a hned tak sem nepřijdou!“

163. SETNÍK JULIUS VYPRÁVÍ NĚKOLIK TEMPLÁŘSKÝCH EPISOD.

1) (**Setník** :) „Pravím vám: S těmito lidmi se musí přímo nešetrně jednat, jinak nelze již s nimi vyjít. Já jsem jistě nebyl nikdy ten člověk, abych měl kdy potěšení z toho, že okolnostmi nucen, musel jsem dát potrestat nějakého zlomyslně zatvrzelého hříšníka; vždy jsem přesně uvažoval všechny okolnosti, které mohly člověka svést k nějakému zločinu. Avšak těmto **židovským sluhům** chrámovým bych mohl dokonce s radostí vlastnoručně hlavy od trupu urazit a to proto, že to jsou skutečně největší a nejtvrdošijnější zločinci na ubohém lidstvu. Věru, jejich zvláštní, nanejvýš mizernou barvou náboženské morality natřená snaha, přechází, když si jí řádně všimneme, ve více nežli ďábelskou ošklivost!

2) Sám jsem se na vlastní oči a uši přesvědčil, když jsem byl služebně ustanoven v Jerusalemu, kterak na život a na smrt přemlouvali člověka, jenž měl v kapse dva groše, aby vložil tyto peníze do boží schránky! Tento dobrý, ovšem slabý člověk vložil skutečně jeden groš do schránky a omlouval se, že druhý groš nemohl do schránky vložit, neboť má daleko domů a bez tohoto groše by musel na cestě zhynout! Nic to však nepomohlo! Fariseové mu dávali na srozuměnou, že pro jeho duši je nejvýš prospěšné, bude-li kvůli Bohu a z úcty k Bohu a k Jeho chrámu na cestě domů hladovět! Podrží-li groš, který od něho žádá Bůh jejich ústy, nebude moci jeho duše věčně nikdy dospět k nadmíru vychvalovanému zření Boha a její osud bude ten, že bude věčně hořet v plamenech Božího hněvu! Tento člověk poté zbledl, začal se třást, chvějící se rukou uchopil svůj poslední groš a vložil jej též do Boží skříně. Potom tito darebáci mumlali něco jakoby modlitbu nad tímto ubožákem a poručili mu pak odejít.

3) Já jsem však šel za tímto smutným člověkem a když jsme byli zcela mimo chrám, přistoupil jsem k němu a řekl vlídným vážným tónem: „Dobrý příteli, jak jste mohl být tak slabý, že jste si dal těmito lupiči vyloudit poslední váš majetek!? Co oni k vám v chrámu mluvili, tomu sami ještě nikdy nevěřili; vědí však, že slabí lidé je ve své slepotě považují za vševědoucí polobohy, proto z nich vystraší všechen jejich majetek a pak jej ve velkém blahožití prohýří, zatím co chudák na cestě hlady umírá. - Zde máte opět dva jiné groše a odeberte se domů! Sem však již nikdy nechodte! Neboť pravím vám: Tento domnělý dům Boží je peleš lupičů a vražedníků, na níž pravý Bůh nemůže mít nikdy zalíbení!“

4) **Onen člověk** se na mne chvíli díval zcela zaražen, vzal z mé ruky peníze a **konečně** pravil: „Velký pane! Ty víš jistě více nežli já; máš asi pravdu!“ - Potom mne opustil a odebral se do svého domova.

5) Podobné případy jsem v chrámu viděl a slyšel tisíckrát; ano, byl jsem přítomen, když ta-

kový pop *⁶) zpracovával dceru, jejíž matka byla sice bohatá, ale jako rozumná a jasněji myslící paní neobohatila Boží truhlu v chrámu ještě nikdy ani grošem. Pop ukazoval dceři nad slunce jasně, že bude navěky ztracena, nevynaloží-li všechno úsilí na to, aby matku tajně úplně okradla a peníze uložila do Boží truhly. Na štěstí byly jak dcera tak i matka silně samaritánského smýšlení, takže tomuto pokrytci a podvodníku se nepodařilo svést dceru ke krádeži, z čehož jsem měl velikou radost.

6) Při takovýchto příležitostech jsem si více než jednou myslíval: Kdybych byl zemským správcem v Jerusalemě, byl by chrám již dávno ode vši havěti očištěn! Leč jako člověk nanejvýš podřízený římskému zemskému správci nemohu učinit nic jiného, nežli plnit jeho rozkazy.

7) S Pontiem Pilátem nelze a nebude možno nic začínat; je to přírodozpytec, nejmilejší přítel učenců Pompeje a Herkulana a o vládní záležitosti se stará málo, necháváje Herodesa a templáře vládnout podle jejich libosti, jen když platí přesně a správně do Říma daně. Naštěstí zde nestojím pod štáblem Pontia Piláta, nýbrž pod Korneliem a ten pod moudrým a nejvyšším spravedlivým starým otcem Cyreniem, který je podobně jako já úhlavním nepřítelem Jeruzaléma a tak v tomto svém svobodném a od Jeruzaléma úplně nezávislém postavení mohu farizeje a neznabožské zákoníky náležitě obsloužit, přijdou-li mi do rány; a Ty, nyní můj pravý Bože a Pane, nebudeš mi to jistě počítat za hřích!?"

164. O NÁSLEDOVÁNÍ JEŽÍŠE.

1) Pravím **JÁ** : „U Mě jsi čistý; jen při svém lidstvo vedoucím jednání dbej vždy toho, abys přitom nikdy nezapoměl, že také hříšník je tvým bratrem!

2) Cítíš-li ve svém srdci hněv proti hříšníkovi, který zasluhuje spravedlivý trest, pak odlož z ruky metlu; neboť tvým hněvem se nestane metla prospěšným průvodcem, nýbrž hadem, který nevdechuje do rány, kterou způsobil poutníku svým kousnutím, hojivý balzám, nýbrž smrtelný jed, který přináší zraněnému smrt.

3) Také nevěř, že bys se nepřítele zbavil tím, že bys mu přivodil smrt! Neboť byl-li ti v pozemském životě jen nepřítelem jednoduchým, stane se ti po smrti těla jako svobodný duch nepřítelem stonásobným a bude tě po celý tvůj život trápit sterými nemocemi a nebudeš moci nalézt prostředek, který by tě osvobodil od tvého neviditelného nepřítele.

4) Trestáš-li tedy někoho, trestej ho s láskou a nikdy ne hněvem! Proto budoucně to ani s farizeji příliš nepřeháňej! Pomysli si: „Hle, jsou to slepí vůdci slepých!“ Je to však svět, který je činí slepými; tento svět je však satana, kterého jsi poznal.“

5) Hleď, ve Mně je všechna moc a síla nad nebími a Zeměmi. Já bych je mohl všechny jedinou myšlenkou zničit a přece je se vši trpělivostí snáším až do náležitého času, kdy bude jejich míra dovršena.

6) Také Mne lidé hněvají a svou nepolepšitelností činí Mé srdce smutným; ale Já je nicméně snáším a trestám je vždy s láskou, aby se mohli polepšit a vejít do Říše věčného života, k čemuž jedině byli stvořeni. Chceš-li tedy být správným soudcem, musíš Mě ve všem následovat!

7) Je zajisté snazší vyslovit nad někým rozsudek, nežli nechat vynést rozsudek nad sebou; kdo však vezme rozsudek odsouzeného člověka na sebe a pak se stará o náležité povznesení odsouzeného, ten bude jednou nazýván velkým v Království Božím. - To, co bylo nyní řečeno, si všichni dobře zapamatujte! Neboť jestliže Já to takto ustanovuji a takto to chci mít, nemůžete to přece chtít mít a dělat jinak!? Já jsem Pánem nad životem a smrtí! Já jedině vím co je život a čeho je třeba k tomu, aby se navěky udržel a vši blaženosti požíval!

8) Budete-li žít podle Mé nauky, obdržíte život ve vši blaženosti; budete-li však jednat proti ní, ztratíte jej a vejdete ve smrt, která je nejnešťastnějším stavem všeho života, ohněm, který nikdy neuhasíná a červem, který nikdy neumírá!“

9) Práví **setník**: „Pane, já až příliš uznávám nutnost všeho toho, ale zároveň také nesmírnou obtíž žít přesně podle toho. Malé pahorky srovnávat není zajisté velké umění; ale kde se proti nám staví celé hory obtíží a překážek, tu je pak již dočista nemožné jít přímou cestou dále. Tu, Pane, musíš Ty nám pomáhat!“

⁶ „POP“ (Pfaffe) tolik jako „strážce duší“. Slovo „POP“ povstalo prý ze začátečních písmen (P. f. a. f.) latinských slov pastor fidelis animarum fidelium = věrný pastýř věřících duší. – Vydavatel.

10) Pravím **JÁ** : „Vždyť jsem právě proto také přišel do tohoto světa, abych vám všem poskytl pomoc tam, kde byste sami ze sebe na věky nenašli žádné východisko! Proto důvěřujte a stavějte vždy na jménu Mému a tím se vám stane možným, co se vám zdá nemožné! - Nyní se však odebereme opět do domu; neboť Slunce pokročilo k západu.“

11) I táže se **vrchní lodník**, do kdy mají udržovat v pohotovosti loď případnému, odcestování.

12) Pravím **JÁ** : „Každou hodinu musíte být připraveni k odjezdu, aby, přijde-li pán lodi před časem nenašel vás líné a nečinné, neodňal vám pak mzdu a nepropustil vás ze služby! Vždyť Bohu sloužit je snadné, lidem sloužit je však těžké!“

13) Táže se dále vrchní lodník: „Pane, kdyby sem snad zítra zase přišli fariseové, kteří včera odešli bezpochyby jako misionáři a obraceči do Jesairy, aby získali tamní, většinou k řectví přešlé Židy opět pro chrám a chtěli by se s námi pustit do disputace o žalmu 47., jak nám to slíbili, co jim máme říci?“

14) Pravím **JÁ**: „Slibte jim sedm dobrých grošů, jestliže vám dobře vysvětlí žalm. Vysvětlí-li vám jej špatně, nedostanou nic a nedovedou-li vám jej vůbec vysvětlit, pak máte právo vyžádat od nich sedm dobrých grošů a kdyby odepřeli platit, pohrozit jim vojenskou pomocí!“

15) Praví **setník**: „Přijďte pak jen ke mně a budou muset beze vši milosti a ohledu zaplatit sedmkrát sedm grošů!“

16) S tím se lodníci úplně spokojí a my se odebereme do města a tam do domu Ebahlova, kde jsou sluhové zaměstnáni, jelikož již zapadlo Slunce, přípravou dobré večeře pro nás. Poté **setník** převezme 200 liber stříbra a odevzdá je Ebahlovi slovy: „Přijmi je jako malé odškodnění za sta a sta chudých a nemocných, které jsi ošetřoval a od nichž jsi nežádal ani stater! Ty jsi však také věru jediný člověk v tomto městě, který zasluhuje být člověkem! Všichni ostatní lidé tohoto města nezasluhují tohoto čestného jména; neboť jsou úplně mrtvi, nestarají se o nic a nečiní a nemění také nic! Myslíte, že všechny ty divy, které zde byly v těchto několika dnech vykonány, učinily snad na tento lid nějaký dojem? Nikterak! Tito sketové se jeden kolem druhého courají jakoby se nic nestalo! Ano, ti, kdož byli nemocní, dali se sice vyléčit, ale sotva za to poděkovali a dnes také sotva již myslí na to, že byli nemocní a že byli ze své nemoci úplně, co nejzázračněji vyléčeni! Proto můj Ebahl je také jediný člověk v tomto městě; vše ostatní je skutečně více zvíře nežli člověk!“

17) Ebahl přejímá peníze s poznámkou, že je užije jen k nejlepším a lidem nejužitečnějším účelům.

165. VÝJEV MEZI RAFAELEM A JAROU.

1) Poté přinášejí sluhové také již víno a chléb a množství co nejlépe připravených ryb a všichni se ubírají k dobře prostřenému stolu. Našeho Rafaela táhne Jara ke stolu a předkládá mu velkou rybu, aby ji pojedl. Avšak **RAFAEL** praví: „Nejmilejší sestro, to by bylo pro večeři asi příliš mnoho; proto mi předlož rybu menší!“

2) Praví **JARA**: „Ó, viděla jsem tě přece dnes v poledne jíst několik takových ryb a tak zmůžeš k večeři zajisté také tuto rybu! Jen jez! Hle, můj Pán Ježíš je sice nekonečně větší a vznešenější duch nežli ty a přece požívá se stejnou chutí nyní již druhou rybu, připíjí k ní víno a zajídá mezitím vždy také kouskem chleba; čiň rovněž tak! Teď jsi člověk jako my a nemusíš to naše lidské podceňovat proto, že jsi snad prvý Boží anděl!“

3) Praví **RAFAEL** : „No, když tomu tak stůj co stůj chceš, pak se tedy musím tvé vůli podrobit; neboť ty jsi tak roztomilé dítě, že z lásky k tobě ti nemohu nic odepřít.“ - Poté vzal Rafael celou, nejméně dobrých pět liber vážící rybu do ruky, přiložil ji k ústům a požil ji v neuvěřitelně rychlém okamžiku.

4) Když to **JARA** zpozorovala, pravila zcela zaražena: „Ale kam jsi nyní tak rychle dal tak velkou rybu? Příteli, při takovém jedlictví bys mohl také s velkou lehkostí sníst nějakou pečenou mořskou nestvůru! Nakonec by bylo pro tebe jen žertem vstrčit jedním soustem do žaludku velkou rybu, v jejímž břichu Jonáš tři dny upěl!“

5) Praví **RAFAEL** : „Také mnoho tisíc takových ryb zmoci bylo by mi takřka jen žertem. Avšak zde postačí ta, kterou jsi mi dala; věru velmi dobře mi chutnala. Mohl bych ji také jako ty pomalu pojídat, ale pak bys mohla myslet, že jsem již úplně pozemský člověk, - a to by nebylo pro tebe dobré, poněvadž bys se pak mohla do mé osoby, vlastně do mé formy zamilovat! Když

ti však nyní příležitostně ukazují, že ještě nejsem úplně pozemským člověkem, odstrašuje tě to a zůstáváš přitom snadno ve tvé a já ve své koleji. Ostatně zažiješ se mnou ještě několik takových svévolných kousků! Chci-li, mohu být také velmi zlý; ale tehdy má mé zlobení vždy moudrý důvod!“

6) Praví **JARA**: „Nelíbí se mi však od tebe, chceš-li snad jen zlým jednáním dosáhnout nějakého dobrého účele! Pohleď zde na Pána, Který je jediné má láska; On dosahuje také bez zlého jednání vesměs dobrých účelů. Proč ty ne? Jsem toho mínění - a nedám si ho vzít, že zlo vyvolává zase zlo a jen dobro vyvolává zase dobro. Kdo chce u mne dosáhnout něco dobrého něčím zlým, ten se velice mylí, - i kdyby byl tisíceronásobným andělem! To ti pravím proto, abys mi nepřicházel s ničím zlým, jinak mně můžeš dát pokoj! Jsem jen slabé děvče, ano, červíček před tebou; ale v mém srdci sídlí nicméně Boží láska a tato nesnáší ani zdánlivě nic zlého. - Rozumíš tomu, milý Rafaeli?“

7) Praví **RAFAEL** : „Ó, ano, tomu lze již rozumět a proto tomu také dobře rozumím; ale že jsi mi ohledně mého občasného zlobení neporozuměla, vychází jasně z toho, že jsi mě proto kárala; teprve až mi porozumíš, nebudeš se na mě zlobit! Abys však věděla, že nebeské zlobení je také skvělou ctností, objasním ti to velmi zřejmě krátkým příkladem.

8) Hleď, my nebeští duchové vidíme do dálky; tvá myšlenka nesahá tak daleko, jak daleko my jediným pohledem v největší jasnosti prohlédáme Tu se velmi často stává, že tu a tam, zejména na této Zemi bývají lidé velmi svévolně zlí. My odtahujeme člověka stokrát od nějakého velkého nebezpečí, jeho to však svádí a pohání hned zase k tomu, aby se odebral znovu do téhož nebezpečí. Když to vše nicméně nepomáhá, pak konečně dopustíme, aby se člověk nakonec zase svévolně odebral do nebezpečí a necháváme ho pak do něho tak zabřednout, že mu z toho nezřídka přejde na delší dobu slyšení a vidění. A takto se pak stává člověk zkušeností moudrý, zanechává svévole a často zlé zpozdilosti a stává se jakoby ze sebe polepšeným člověkem.

9) Tak nemohou rodičové ani dost často a náležitě své děti účinně varovat před těmi a oněmi hračkami, které se často mohou stát nebezpečnými; tu přicházíme s naším nebeským zlobením a způsobujeme, že si takové děti při svých zakázaných hrách velmi citelně ublíží, ba mnohdy necháváme dokonce dojít k tomu, že přitom to či ono dítě musí svou neposlušnost zaplatit dokonce smrtí k odstrašujícím příkladu ostatním. Tím bývají děti odstrašeny, dostanou konečně ze zakázaných nebezpečných her velký „strach a již se k nim nevrací. Potom se u nich nezřídka uplatňuje úsloví: „Popálené dítě se bojí ohně!“

10) Také u tebe jsem již dvakrát před několika pozemskými roky provedl podobné nebeské zlobení a prokázalo ti velmi dobré služby, neboť potom jsi se stala brzy opravdu zbožným dítětem! – Nuže, co nyní říkáš tomu mému zlobení?

166. O LÁSCE, MÍRNOSTI A TRPĚLIVOSTI.

1) Praví **JARA** polohlasitě poněkud dotčena: „Nu ano, je-li tomu tak, pak to musí být ovšem správné; kdybys mi to byl řekl dříve, jistě bych ti nebyla nic namítala! Když při známé nedotknutelnosti svobody lidské vůle nelze vše možnými mírnými prostředky nic pořídit, pak ovšem již nezbyvá nic jiného, nežli použít nějakého nepříjemného prostředku. No, no, však už si porozumíme, nemusíš tedy být hned tak prudký! V mírném způsobu vyjadřování se mi velice líbíš; ale když se svými slovy stáváš přímo přenáhlený, prudký, pak se z tvých úst ani nejčistší pravda neposlouchá dobře.

2) Myslím tedy, že by se budoucně také všichni i nejdokonalejší duchové nebeští měli snažit mluvit tak, jak mluví Pán a Tvůrce všech duchů, sluncí, světů a lidí! Řeč Páně i v sebevážnějších věcech zní vždy tak jemně, jako je jemná vlna jehněte a Jeho slova plynou jako mléko a strdí. Měl by se tedy také každý učitel a vůdce řídit podle Něho; neboť v jemném tónu řeči spočívá podle mého úsudku přece jen vždy největší síla! Kdo křičí a prudce mluví, ten často uráží, kde by chtěl vlastně léčit! Pohlédni na stejně vlídnou tvář Páně vůči příteli i nepříteli; a není tedy divu, že se nemocní uzdravují, když na ně i jen pohlédne?! Takovým, můj nejmilejší Rafaeli, musíš také být v řeči a ve skutku vůči mně a vůči každému, pak bude každý tvůj krok po této Zemi oplývat požehnáním!“

3) Poté přivinu Jaru na Svá prsa a pravím všem přítomným: „To je doposud Má nejdokonalější učednice, k níž opravdu mohu posílat Své anděly do školy; ona Mne nejhloběji pojala a nejživěji pochopila. A proto také má Mou lásku v míře nejplnější!“

4) Věru, až vyjdete do světa a budete učit národy ve jménu Mém, pak si vzpomeňte na slova, která nyní k Mému andělu vyslovilo toto přemilé a něžné děvčátko a vaše kroky budou provázeny veškerým požehnáním! Buďte trpěliví a ve všem plni mírnosti, tak budete zasévat do srdcí lidí nejúplnější požehnání! - Můj anděl Rafael musel však takto mluvit, aby přilákal tuto Mou nejmilejší Jaru k podávané nauce; ostatně on je rovněž tak mírný jako mírně chladivý večerní vzduch a tak měkký jako nejněžnější vlna jehněte.“

5) Tato slova si všichni dobře zapamatovali a byli s nimi úplně srozuměni. Jen **setník** poznamenal říka: „Toto vše je božské, čisté a pravdivé; ale kdybych já tak jemnou řečí mluvil se svými vojíny, pak bych se tím ovšem špatně representoval a vojáci by mě sotva poslouchali! Začnu-li však notně blýskat a hřmět, pak jde vše dobře a jistě!“

6) Pravím **JÁ** : „Zde však také není řeč o vnější jako spíše o vnitřní pravé mírnosti. Kde je absolutně třeba užít-moudře nebeské zloby, tam to budiž učiněno; neboť vlastní pravidlo vši moudrosti je: „Být chytrí jako hadové a přitom nicméně mírní jako holubice!“

7) Praví **setník** s převládou tváří: „Pane, nyní mám vše; tak je skrze všechna nebe ospravedlněno jednání spravedlivého! Avšak třeba se přitom také vyznat v počítání, aby se člověk v domnělé chytrosti nepřepočítal a tu míním podle umění Euklidova, aby člověk k určité dávce chytrosti připočetl stejně velkou dávku lásky, trpělivosti a mírnosti a tím dostane bezvadný výsledek!“

8) Pravím **JA** : „Ano, ano, tehdy bude počet nejlépe stanoven a bude úplně jist nejpožehnanějším výsledkem a veškerá spravedlnost a jakýkoliv soud bude v něm pak mít své úplné ospravedlnění! To je základ, na kterém lze stavět; kde však není základ, tam nelze také provést nějakou budovu. Založte tedy všude takovýto základ, nežli budete chtít stavět a vaše námaha nebude marná!“

9) Jste z Boha a máte tudíž také být Bohu ve všem podobni; Bůh Si však ve tvoření nechává čas. Nejprve bývá símě, z něho zárodek. Ze zárodku teprve vyrůstá strom; strom vyhání však nejprve pupence, pak listy, pak květy a konečně teprve chutný plod, do něhož je opět vloženo prásímě, jež dozrává v plodu k dalšímu rozmnožování.

10) Jako se to však děje s rostlinou v malém, tak se to také děje s celým světem. Slunce nevystupuje neohlášené nad obzor a bouři předchází vždy varující poslové, které lze vždy dobře poznat.

11) Zachová-li tedy Bůh Sám ve všech věcech co nejpřísnější a s největší trpělivostí a vytrvalostí takový pořádek, pak budete zajisté i vy, jako Moji praví učedníci následovat Mě ve všem, co jsem vám ukázal a k čemu' jsem vám razil cestu, abyste nezbloudili na cestě vámi vytvořené vlastní prací! - Rozuměli jste tomu dobře?“

12) Praví **setník**: „Pane, co mě se týče, rozuměl jsem všemu dobře a myslím, že mezi námi jistě již není nikoho, kdo by nerozuměl těmto nad Slunce jasným pravdám z nebes. Tobě jedinému budiž za to všecken dík a všechna čest!“

13) Pravím **JÁ** : „Myslíš, že všichni zde přítomní rozuměli těmto Mým slovům?! Ano, také oni tomu rozuměli a také ten jeden tomu rozuměl - svým mozkiem, ne však svým srdcem!“

14) Po těchto slovech byli všichni na rozpacích a učedníci se Mne tázali, kdo je ten, kterého jsem mínil.

15) **JÁ** jsem však pravil: „Ještě nepřišel čas, aby toto bylo se střechy sdělováno; až však přijde čas, pak si také vzpomenete na tato Má slova. Kdo z vás však nyní chová jakoukoli domněnku, podrž ji v srdci; neboť před časem se nemá strom porážet!“

16) Po těchto Mých slovech pochopili učedníci, že jsem mínil Jidáše Iškariotského; mlčeli však a žádným znamením neprojevili své odůvodněné domněnky.

17) Matouš a Jan se Mě však tázali, zda smí toto přenádherné učení ku prospěchu lidí zaznamenat.

18) Pravím **JÁ** : „Učení o lásce, mírnosti a trpělivosti můžete zatím zaznamenat na zvláštní list, - ale ne k tomu, co je již zapsáno v hlavní knize; neboť budu o tom ještě vícekrát mluvit a již vám oznámím, kdy to máte zaznamenat. - Nyní si však odpočinem a pocvičíme se opět ve vnitřním zpytování, které je pravým svěcením soboty v Bohu!“

19) Po těchto slovech z Mých úst všichni v domě ztichli a takto jsme seděli as po tři hodiny.

20) **JÁ** jsem však po této době pravil: „Nyní je sabat dokonán a můžeme také svým údům poskytnout potřebný klid!“ - Poté se všichni odebrali k tělesnému odpočinku a teprve za dosti pozdního jitra jsme opustili lůžka.

167. ROZLOUČENÍ PÁNĚ A ODJEZD DO SIDONU A TYRU.

MAT. 15, 21.

1) Po snídání jsme se různě zabývali a Já jsem dával Ebahlovi leckterá hospodářská pravidla, jak má obdělávat pole a ošetřovat ovocné zahrady a vinice, aby mu dávaly vždy bohatou žeň, kterou jistě vždy co nejlépe použije. Ukazoval jsem Ebahlovi, jak může zušlechťovat a rozmnožovat ovoce a učil jsem ho poznávat některé užitečné zeliny, které od té doby byly přijaty do kuchyně. Také jsem mu ukázal některé kořenové plody, které lze rovněž vždy používat jako dobré poživatiny a dále jsem mu ukázal přípravu všeho toho, jak zelin tak i kořenů. Krátce, ve dvou ještě následujících dnech, které jsem strávil v Genezaretu, učil jsem Ebahla ještě leccemu z hospodářství, co předtím dosud neznal žádný Žid. Rovněž jsem ho také učil připravovat maso zajíců, králíků, srnců a jelenů, aby je mohl požívat vždy jako čisté a chutné pečeně, aniž by se tím znečistil, zároveň jsem mu však také udal dobu, kdy se mají taková zvířata chytat a zabíjet. A tak jsem mu ukázal ještě leccos a leccos, nad čímž byl bodrý Ebahl velice potěšen.

2) Zároveň jsem se Svými učedníky založil pro Jaru malou kuchyňskou zahradu, osázel ji všelikými užitečnými rostlinami, zelinami a kořenými rostlinami a doporučil jsem jí, aby tuto zahradu pečlivě ošetřovala. A ona Mně s mnohými slzami radosti slíbila, že až příště přijdu, bude zahrada v největším rozkvětu. A tak bylo nyní v domě Ebahlově vše v nejlepším pořádku.

3) Tak uplynuly za všelikých užitečných zaměstnání neděle, pondělí a úterý, načež jsem učinil opatření na další cestu. Avšak setník, Ebahl se svými ženami a dítkami a mezi nimi zejména Jara, Mne co nejsnažněji prosili, abych strávil v jejich domě ještě noc; a tak jsem Se tedy také zdržel až do středečního rána.

4) Zrána však přišlo několik lodníků a říkali, že předešlého dne přišli k nim fariseové z Jesairy, ale o 47. žalmu se již ani slovem nezmínili, zato se však tím horlivěji vyptávali na Mě, aby Mne volali k odpovědnosti za to, že jsem odvrátil celou Jesairu od Jerusalema. Lodníci jim však nedali na tyto dotazy vůbec žádnou odpověď, zato vzali od nich několik stříbrných grošů, které jim fariseové vyplatili s velkou nevolí a nadávkami, - načež vstoupili opět na loď a podle výpovědi lodníků nastoupili cestu do Kafarnaum nejspíše proto, aby se tam důkladně vyptali na Mne, kvůli čemuž vlastně byli najmuti jak chrámem, tak Herodesem.

5) Když jsem uslyšel toto přesné vyprávění od lodníků, přikázal jsem jim, aby během hodiny připravili loď k odjezdu; i odešli lodníci, aby připravovali loď.

6) Když však Jara, odešedší zrána do své zahrádky vstoupila do pokoje a dověděla se také, že ihned odcestuji, jala se hořce plakat a prosila Mě, zda bych Se nemohl ještě hodinu zdržet. Svíralo jí to zřejmě srdce, když si představila, že Mne teď bůhví jak dlouho zase neuvidí.

7) Já jsem ji však potěšil a dal úplné ujištění, že Mě velmi brzy opět uvidí dokonce tělesně; duchovně však ať se Mnou mluví kdykoli chce a Já jí dám zřetelně a jasně v jejím srdci nejuplněnější odpověď. Mimoto bude jí místo Mě ponechán viditelně anděl Rafael, který ji povede po správné cestě. - Tím byla plačící upokojena.

8) Poté jsem všemu Ebahlovu domu požehnal a odešel k moři, kde na nás čekala loď. Že Mě celý dům Ebahlův, setník a ještě velké množství ostatního lidu doprovázeli, rozumí se samo sebou.

9) Oba Esejci a několik obrácených farizeů a zákoníků Mne však prosili, aby Mě směli doprovázet tam, kam půjdu.

10) **JÁ** jsem však pravil: „Zůstaňte, aby svět nebyl před časem příliš zmaten! Neboť ptáci mají svá hnízda a lišky svá doupata; ale Syn člověka nemá ani kámen, aby jej položil pod hlavu jako úplné vlastnictví. Jelikož tedy nemám pozemské vlastnictví a přesto beru s Sebou velký zástup lidí, začalo by se říkat: „Z čeho je živí? Vždyť nemá žádná pole, ani louky, ani stáda! Je to buď zloděj anebo nějaký podvodník!“ Aby se tomu zabránilo, zůstaňte zde a vy, Esejci, jděte ke svým bratrům a vyprávějte jim vše, co jste viděli a slyšeli; všichni se přemění a budou jednoho lepšího smýšlení!“

11) A vy, farizeové a zákoníci, budete-li snad chrámem povoláni zpět, abyste podali o Mně zprávy těm, kteří usilují o Můj život, neříkejte nic o všech těch skutcích, ale zato tím více a zřej-

měji o Mé nauce! Nebojte se těch, kteří v krajním případě usmrcují sice vaše tělo, ale věčně dále žijící duši nebudou moci způsobit žádnou další škodu! Leč oni vás však nebudou napadat. Zapudí-li vás však, pak odejdete k Esejcům; ti vás přijmou s otevřenou náručí!"

12) Praví **setník**: „Ó, také můžete zůstat u mne; učiním vás Římány, dám vám římský oděv a meč a budete pak jistě mít pokoj od chrámu a jeho velmi zlých sluhů."

13) Pravím k tomu **JÁ** : „Ano, ano, také to můžete učinit! Buďte vždy chytří jako hadové a mírní jako holubice, tak vyjdete se světem nejlépe!"

14) Po těchto slovech jsem vstoupil se Svými celkem as 20 učedníky na loď a poněvadž se dostavil příznivý vítr, přeplavil loď velkou rychlostí na druhý břeh mořský směrem k Sidonu a Tyru (Mat.15,21), kterážto města se rozkládala u moře Středozemního, ovšem však již hezky daleko od moře Galilejského.

168. VÝJEV S KANANEJSKOU ŽENOU U TYRU.

MAT. 15. 22 - 29.

1) Když jsme na druhém břehu opustili loď, bylo nám na řeckém území ještě notně pochodovat pěšky, abychom dospěli aspoň do obvodu obou měst. Když jsme přišli až na hranice území Tyru a překročili je už za pozdního večera, tu **jakási** žena, rodem z Káně Galilejské, ale provdaná do této krajiny už před 15 lety za Řeka, Mě na cestě poznala, běžela za námi a křičela: „Pane, Synu Davidův, slituj Se nade mnou! Mou dceru hrozně trápí ďábel!“ (Mat. 15, 22) - Já jsem ji však nechal křičet, neřekl jí ani slovo a šel jsem dále.

2) Tu však žena až příliš mocně křičela, takže to bylo **učedníkům** již obtížné, přistoupili ke Mně, zastavili Mě a pravili: „Zažeň ji! Neboť nyní nám již asi půl hodiny křičí neuvěřitelně do uší! (Mat.15,23) Nechceš-li anebo nemůžeš-li jí pomoci, učiň aby nás opustila, jinak ostatní lidé; kteří kráčí též po této cestě, budou ještě myslet, že jsme té ženě něco udělali a zastaví nás a budou nás obtěžovat všelikými otázkami!“

3) Pravím poté **JÁ** učedníkům: „Nejsem poslán než jen ke ztraceným ovcím z domu izraelského.“ (Mat.15,24)

4) Učedníci po této Mé odpovědi pohlédli s údivem na sebe a nevěděli, co o tom soudit; a **JIDÁŠ** Iškariotský Mě obviňoval z největší nedůslednosti řka Tomášovi: „Člověk by mnohdy zlostí již z kůže vyletěl nad tak mnohými ohromnými rozpory v Jeho mluvě a jednání! U této ženy, která u Něho hledá pomoc, je vyslán jedině k ovcím z domu izraelského; avšak Římanům, kteří přece jsou ještě více pohany nežli tato ubohá polořecká a položidovská žena, poskytovat všemožnou pomoc a nemyslet na to, že je vyslán jen k ovcím z domu izraelského!"

5) Praví mu **TOMÁŠ** : „Tentokrát ti ovšem nemohu nedat zcela za pravdu; avšak přesto zůstávám při tom, že zde má asi zvláštní důvod, proč nechce této ženě vůbec pomoci!"

6) Zatím co si učedníci takto vyměňují své názory, přiblíží se žena ke Mně, padne přede Mnou na kolena a praví: „Pane, pomoz mi!“ (Mat. 15, 25)

7) **JÁ** jsem však pohlédl na ženu a pravil: „Není slušné vzít chléb dětem a házet psům!“ (Mat.15,26)

8) A **žena** pravila: „Ano, Pane, - ale vždyť štěňata jedí droby, které padají se stolů jejich pánů!“ (Mat.15,27)

9) Tato odpověď uvedla všechny učedníky v úžas a **PETR** potají poznamenal: „Ne, to je ohromné! Tolik moudrosti u Židovky jsem našel jen zřídka; a ta žena je rodem Řekyně, ačkoliv se narodila v Káni Galilejské! Znáš ji a už jsem jí prodal leckterou rybu, ale ovšem již před patnácti až šestnácti lety.“

10) **JÁ** jsem však pohlédl na ženu a řekl jí: „Ó, ženo, velká je víra tvá; staniž se ti jak chceš!“

11) Tu **žena** povstala, poděkovala a pospíchala odtud do svého příbytku. (Mat.15,28) - Lidé, kteří byli doma u děvčátka, vyprávěli pak domů přišedší ženě, kterák před půl hodinou vyšel za mocného zuření a proklínání viditelně z děvčátka ďábel. I poznala žena, že se to stalo v téže době, když jsem jí na hranici území Tyru pravil: „Ó, ženo, veliká je víra tvá; staniž se ti jak chceš!“

12) Nadešel pak večer a **učedníci** se Mne tázali, zda půjdu do Tyru, anebo zda by se zde na hranici území města měli poohlédnout po hospodě, jelikož město Tyrus je odtud vzdáleno ještě asi tři hodiny cesty.

13) **JÁ** jsem však pravil učedníkům: „Víte co, obraťme se odtud místo k západu kde leží Tyrus, k jihovýchodu! Tu přijdeme opět k moři Galilejskému. Hned od břehu se zvedá krásná hora, jejíž zcela volného vrcholu lze odtud ve dvou hodinách snadno dosáhnout; tam přenocujeme.“

14) Po těchto Mých slovech šli jsme odtud dále, za hodinu jsme přišli k moři Galilejskému a zároveň k úpatí hory, jejíž vrcholu jsme také velmi pohodlně dosáhli za hodinu.

15) Dorazivše na výšinu, usedli jsme na měkkou horskou trávu a odpočívali, aniž jsme zrovna hned usnuli. (Mat.15,29)

169. O POSEDLOSTI.

1) Po chvíli odpočinku pravil **PETR**: „Pane, nyní již leccos chápu; ale nechápu posedlost ďáblem - obzvláště nevinných dětí - a to, že jsou tímto zlým obyvatelem jejich těla často co nejžalostněji soužena! Jak může Tvá moudrost a Tvůj rád dopouštět takový zlořád! Dceruše ženy, která běžela dnes za námi, bylo sotva 13-14 let a podle výpovědi matky byla již sedm plných roků denně asi po sedm hodin trýzněna způsobem téměř neuvěřitelně zlým a nejvyš bolestným? Proč muselo být něco takového dopuštěno?“

2) Pravím **JÁ** : „To jsou věci, které váš rozum nyní ještě nemůže důkladně chápat! Jelikož jsme zde však zcela nerušeně pospolu, dám vám o tom několik pokynů; a tak Mne tedy poslyšte!

3) Země je nositelkou dvojího druhu lidí. Jeden a to lepší druh, pochází již původně shora, jsou to děti Boží. Druhý a vlastně špatný druh lidí pochází však čistě z této Země; jejich duše je jaksi složena z jednotlivých životních částíček, které, vzaty ze satana jsou drženy v zajetí v masivu tělesa zemského jako hmota; z ní pak přecházejí rostlinstvem do světa zvířecího, mnohými stupni světa zvířat se pak konečně jako potence, skládající se z nescetných částíček praduše, vytváří ve světskou duši lidskou a přijímají při zvláště nepožehnaných plozeních v tělech žen tělo a dále se zrozují tak jako děti světla z duchovní sféry nebes do tohoto světa.

4) Nuže, takové děti, ježto celá jejich bytost je vzata ze satana, jsou pak také stále více méně vystaveny nebezpečí, že budou nějakým zlým duchem, to jest čemou duší nějakého druhdy na této Zemi již v těle žijícího lidského ďábla posednuty, což se může však nejspíše stát zejména tehdy, když se taková mladá, ze satanské části Země vzatá duše začíná dávat dobrým a nebeským směrem. Jelikož se tím však odtrhuje část života ze sféry pekla, způsobuje to veškerému peklu nesnesitelnou bolest, proto pak také peklo vynakládá vše, aby tomuto zraňování zabránilo.

5) Ty se nyní ovšem tážeš, jak něco takového může způsobovat peklu bolest, když jedna taková duše je přece vůči peklu zajisté nevýslovně menší a nepatrnější, nežli je jeden chloupek na člověku vůči člověku celému. A já ti pravím, že toto je zajisté usuzováno správně; ale uchop na svém těle nejmenší chloupek a vytrhni jej; tu pocítíš nejen na místě chloupku, nýbrž jistě v celém těle nesnesitelnou pichlavou bolest, která, kdyby trvala jen hodinu, uvedla by tě v zoufalství.

6) Z tohoto tobě nyní podaného vysvětlení můžeš již poněkud hlouběji poznat, proč se na Zemi vyskytuje a až do konce této Země vyskytovat bude posedlost.

7) Tato posedlost je však také pro posedlého rozhodným dobrem; neboť duše, jejíž tělo je ovládnuto nějakým ďáblem, bývá trýzněmi svého těla zcela zřejmě očišťována a před neblahým vejitím do svého těla chráněna. Však potom již přijde v pravý čas pomoc shora a potom je taková světská duše úplně získána pro nebe. - Řekni, zda jsi tuto věc nyní poněkud pochopil!“

8) Praví **PETR**: „Ano, Pane, to se mi nyní stalo zcela jasné; ale pak by bylo skoro lépe, kdybychom takovému sebevíce posedlému vůbec nepomáhali!“

9) Pravím **JÁ**: „Když někdo přijde a požádá tě o pomoc, neodpírej mu ji; neboť tu se již Má Prozřetelnost stará o to, aby se nějaký postižený nedostal v takovýchto případech ke hledání pomoci dříve, dokud u posedlého není právě na čase, aby se mu dostalo patřičné pomoci. Proto se také nemá zdržovat pomoc nikomu kdo ji hledá! - Rozumíš tedy nyní také tomuto stejně důležitému vysvětlení?“

10) Praví **PETR** „Ano, Pane, Tobě jedinému budiž za to všechen dík, všechna láska a všechna čest! Věřu, není ve světě nic, z čeho by nebyla vždy zřejmá nejvyšší láska a moudrost tomu, kdo se vyzná v božských věcech!“

11) Pravím **JÁ** : „Ano, tak tomu je. Proto nemáte tedy malomyslnět ani při sebeprotivnějších zjevech na této Zemi; neboť Otec v nebi ví nejlépe proč a z jakého důvodu takové zjevy dopouští!“

12) Tak většina nemocí, které je lidem přetřpět, nejsou ničím jiným, nežli zabráněním, aby se duše nesjednotila s tělem, které dokonce i u dětí světla je vzato ze spoutaného satana; jenže u dětí světla je rozdíl v tom, že jejich utrpení, chce-li se duše stát tělesnou, jsou řízena z nebe. Také bolesti dětí světa jsou sice předepisovány a dopouštěny z nebes, ale v podstatě to přece jen jsou bolesti pekla, které tělo světského dítěte jako úplná část pekla téměř spolupocituje, je-li peklo uvedeno do velké pichlavé bolesti, když se mu mocným vlivem nebes od kořene odtrhuje část jeho života! - Rozumíš také nyní tomuto Mému výkladu?“

13) Praví **PETR**: „Ano, Pane, také tomuto výkladu rozumím; Tobě budiž jako vždy všechna má láska navěky!“

170. ZÁZRAČNÝ PRAMEN.

1) Pravím **JÁ** : „Všimli jste si dobře, že nás nikdo neviděl vystupovat na tuto horu a že jsme se zde utábořili?“

2) Praví **učedníci**: „Pane, na celé cestě, dobré dvě hodiny jsme neviděli žádného člověka, proto však nechceme tvrdit, že by nás nikdo neviděl!“

3) Pravím **JÁ** : „A přece nás viděla ta žena a všimla si, že jsme se zde utábořili a to stačí, že zítra vystoupí na tento pahorek tisíce lidí!“

4) Praví **učedníci**: „Pane, nejsme tak unaveni; opustíme tedy asi po půlnoci tuto horu a odeberme se někam jinam, kde nás vždy obtížný lid nenajde a tak si potom budeme moci několik dní odpočinout!“

5) Pravím **JÁ** : „Přesto však zůstaneme zde! Neboť je vůle Otce, abych zde uzdravil všeliké churavé lidi z tělesných nemocí. Proto Se na této hoře zdržím plné tři dny. Zítra můžete někam jít a opatřit nám na ony tři stanovené dny přiměřené množství chleba!“

6) Praví **JIDÁŠ** Išariotský: „To budeme muset jít daleko; neboť je to zřejmá pustina a ani za tři až čtyři hodiny cesty nenajdeme nikde obce, kde bychom našli pekaře!“

7) Praví **PETR**: „O to se již postarám; neboť na březích tohoto moře není mi žádná obec cizí a vím kam třeba jít, kde by se dostal chléb. Nejvýš dvě hodiny cesty tam a rovněž tolik zpět!“

8) Pravím **JÁ** : „No dobrá, postarej se tedy o to, Šimone Judo! Koho povoláš, bude tvým průvodcem!“

9) Praví **PETR** „Pane, je nás asi dvacet; půjde-li jich se mnou deset přineseme dostatek chleba a také již upečených ryb na tři dny:“

10) Pravím **JÁ** : „Tak je dobře; nyní si však odpočineme!“

11) Poté si vyhledal každý místočko, které mu poskytovalo největší pohodlí k odpočinku a tak bylo na hoře brzy ticho. Všichni učedníci brzo usnuli; jedině Já sám jsem bděl a teprve k ránu jsem trochu usnul. Když jsem Se s východem Slunce probudil, byl tu také již Petr s náležitým množstvím chleba; neboť opustil již asi tři hodiny před východem Slunce horu a našel dole u břehu moře loď naloženou chlebem, která sem dorazila z Magdaly a chtěla s ním plouti do Jesairy. Petr však odebral téměř čtvrtinu nákladu a Matouš, mladý celník, zaplatil celý odběr. Loď vezla také dobré, čerstvě pečené ryby, jichž vzal dobrý Petr také plnou bednu, kterou Matouš rovněž zaplatil. Všim tím byla zásobena nyní výšina této hory; ale jednoho se nedostávalo a to byl dobrý pramen. Na celé dosti rozsáhlé hoře nebyla však také ani kapka vody a nepatrná zásoba vína postačila sotva na půl dne.

12) Tu přistoupili **PETR** a Můj **JAN** ke Mně a oba pravili: „Pane, Ty jsi více nežli Mojžiš! Kdybys řekl tomuto krásnému bílému skalnímu balvanu, aby vydal vodu, vytryskla by jistě ihned nejčistší voda!“

13) Pravím **JÁ** : „Máte-li oba dostatek víry, vložte ruce na kámen a přikažte mu ve jménu Mém, aby vydal vodu a na místě, kterého jste se dotkli svými rukama, vydá ihned množství nejlepší, nejčistší a nejchutnější vody!“

14) Když to oba uslyšeli, vyhledali ihned vhodné místo na kameni a vkládali naň ruce. Ale kámen nicméně nechtěl vodu vydat! Když as hodinu drželi ruce na kameni, začal se kámen sám sebou pohybovat a brzy se posunul přes deset kroků s dřívějšího místa; neboť tento balvan spadl před několika tisíci léty s výše jako meteor a ucpal tím jediný vodní pramen této hory

tak, že z pramene nemohla již vytrysknout ani kapka vody. Ježto však nyní byl kámen tímto způsobem se starého místa odsunut, objevil se také ihned nejlepší a velmi bohatý pramen a to jako pět střeoviců hluboká nádrž, kterou - jak již bylo ukázáno - způsobil tento kámen před několika tisíci lety svým pádem.

15) A tak byla nyní tato hora také navždy opatřena nejlepší vodou (a je až doposud). Ale ani Petr ani Jan nechápali, kterak přišel kámen pouhým vkládáním rukou jakoby do volného pohybu. Potom se také všichni ostatní učedníci pokoušeli vkládat ruce na kámen, aby zvěděli, zda půjde ještě dále. Ale nic s kamenem nepořídili.

16) Když však Petr a Jan vložili ruce opět na kámen, začal se ihned opět pohybovat dále. Tu se Mne tázali ostatní učedníci: „Pane, proč to nemůžeme dokázat my?“

17) Pravím **JÁ** : „Protože vaše víra je tu a tam ještě poněkud červivá a nedostává se jí náležitě síly. Ale Já vám říkám: Kdybyste měli pravou víru a nepochybovali o tom co chcete dokázat, věru, mohli byste vložit ruce na celou horu a přikázat jí a hora by opustila své místo jako tento dosti těžký kámen a pohybovala by se někam jinam. Leč k tomu je vaše víra ještě příliš slabá! Ano, pravím vám ještě více! Kdybyste měli pravou pevnou víru, mohli byste oné vysoké hoře na níž jsme u Genezaretu vystoupili, odtud říci: „Zvedni se a padni do moře!“ a hora by se zvedla a padla podle vašeho slova a vůle do moře! Avšak co nejste s to ještě nyní, budete nicméně jednou s to! Nyní však posnídáme, neboť zanedlouho budeme spoustami lidu téměř umačkáni! Zásobu chleba a ryb položte však na onen kámen, který jste posunuli odtud dále!“

18) Když jsme poté posnídali chléb a trochu ryb, položili učedníci ještě značnou zásobu na velký bílý kámen a pozorovali jsme krásnou krajinu, která se rozprostírala široko daleko před námi. S této hory bylo možno za jasného počasí spatřit zcela dobře tu a tam břeh velkého Středozemního moře a věže Sidonu a Tyru a ještě velké množství jiných obcí; krátce, vyhlídka s této hory byla nadmíru půvabná a závodila s několika mnohem vyššími horami, u nichž by výstup vyžadoval celý den. Celková výška měřila nad hladinou mořskou podle měření této doby něco přes čtyři tisíce stop. Horská planina byla tak rozsáhlá a prostorná, že by se na ní mohlo postavit velmi velké město; jen přístup byl se všech stran dosti příkrý a na mnohých místech bylo třeba vynaložit dosti velkou námahu, aby se překonal. Na několika místech byla tato hora dokonce neschůdná; ale na té straně, na níž jsme my vystoupili, byla dosti dobře schůdná; a s této strany jsme také slyšeli asi po hodinovém pozorování krásného rozhledu množství lidských hlasů, mezi nimi mnohé bolestné zvuky mladých i starých, mužských i ženských osob.

171. VELKÉ ZÁZRAČNÉ UZDRAVOVÁNÍ NA HOŘE.

MAT. 15, 30-31.

1) Když to **JIDÁŠ** Iškariotský uslyšel, spráskl rukama a zvolal: „Ne, to je mi přece jen příliš mnoho! Tu nepřichází snad jen sta, nýbrž tisíce lidí a to jistě spíše nemocných nežli zdravých! Sbohem tichý pokoji této výšiny! To bude zase jednou hon a shon a o klidu nebude již ani řeči.“

2) Pravím **JÁ** : „Proč se o to staráš? K tobě jistě žádná duše nepřijde a nemocné nebudeš muset uzdravovat; jsi-li u Mne příliš zneklidňován a zmaten, pak jdi domů a choď se svými hrnci opět po trzích! Dokud chceš být u Mne, musíš se podrobit Mým ustanovením, neboť na Mých cestách a stezkách jsem Pánem jedině Já. Přijdu-li kdy však k tobě Já a půjdu s tebou po tvých cestách a stezkách, podrobím se ustanovením tvým a budu tě uznávat jako pána tvé věci! Zde však myslím je tomu zajisté naopak?!“

3) Práví **JIDÁŠ** Iškariotský bruče pro sebe: „No ano, - no ano, - sotva jen otevřu ústa, už je vše pochybené. Však já mohu pro všechnu budoucnost zůstat také němý jako kámen!“

4) Práví konečně také zase jednou moudrý **NATANAEL**: „To by byl jednou od tebe moudrý tah, kterého jsem u tebe dosud vždy postrádal. Ano, mluvit v pravý čas je pěkná věc pro toho, kdo má a dovede něco mluvit; ale pro hlupáka je úplné mlčení mnohem krásnější!“

5) Zatím co Natanael takto ještě připomínal Jidášovi Iškariotskému několik výroků moudrosti Šalomounovy, objevovalo se již na různých stranách velkého horského návrší převeliké množství lidí ze všech krajin, kteří s sebou přinášeli chromé, slepé, němé, všeho druhu mrzáky a ještě mnoho jiných, všelikými nemocemi stížených a kladli všechny ty mnohé trpící, jichž bylo asi na pět set ve velkém kruhu kolem Mne, jakoby k Mým nohám a prosili Mě, abych je uzdravil. A hle, **JÁ** jsem je jediným slovem uzdravil a řekl pak uzdraveným: „Vstaňte nyní a choďte!“ (Mat.15,30)

6) Tu zpozorovali nejprve že slepí vidí tak dobře a čistě, jakoby byli znovu narozeni. Hned poté to zpozorovali také němí a odpovídali na každou otázku. Potom teprve zkoušeli chromí a mrzáci zda jsou jejich chromé a dílem zcela vyschlé údy v pořádku. Nebylo však mezi nimi ani jediného, který by byl mohl říci: „Mně nebylo úplně pomozeno!“ Stejnou měrou se také úplně uzdravili všichni ostatní nemocní.

7) Když lid spatřil, že němí mluví, slepí vidí, chromí s veselou myslí zpřímá chodí a všelici mrzáci a ostatní nemocní jsou úplně zdraví, tehdy se přemocně podívoval a jal se hlasitě velebit Boha izraelského. (Mat.15,31) I zůstali potom až do třetího dne u Mě na hoře, ačkoliv již druhého dne strávili do posledního drobtu zásobu s sebou vzatých pokrmů.

8) Zde se může někdo právem otázat, co tato spousta lidu nahoře dělala po dva ostatní dny. - Na to může být stručně odpověděno, že se všech těch několik tisíc lidí obého pohlaví dalo Mnou a učedníky poučovat v Mé nauce. Pamětihodné však bylo, že tu mezi těmito několika tisíci nebylo ani jediného, jenž by se byl přidal na stranu farizeů a zákoníků.

Naopak vypravovali k tomu ještě o mnoha chvalitebných kouscích, které zažili při různých příležitostech s templáři, při čemž však také až příliš často učinili nejtrpčí zkušenosti a poté hořce naříkali, že kdy přišli do styku s těmito slepými horlivci.

172. PŘEDPOVĚĎ PÁNĚ O BUDOUCNOSTI JEHO NAUKY.

1) Bylo mezi nimi také mnoho Řeků, kteří V nejvyšší míře žasli nad naukou a **jeden** z nich pravil: „Ano, to je, nauka ze základu přírody! Tu není nic pozitivního, nic libovolného, co by si člověk vymyslel, aby se měl jako zákonodárce co nejlépe z milionů těch lidí, kteří by zachovávali jeho zákony, nýbrž tato nauka obsahuje zákony, které v prazákladní příčině podmiňují především život člověka a jsou tedy také nejvyšš způsobilé, aby udržely tento život za nejlepších, nejčistších a nejblahodárnějších poměrů na věky. Tu nevyzírá nikde zistnost a ještě méně nějaká panovačnost, nýbrž je tu postaráno jak o každého jednotlivce o sobě, tak také o nescetné veškerenstvo! Opravdu, kdyby tato nauka byla poznána a potom se jí všeobecně dbalo, musela by se již sama Země proměnit v nebe!

2) Ale a to je velké ALE, k tomu bude třeba úplně nové generace! Nepolepšitelné lidské smetí musí být se Země vyhlazeno, jinak to na této Zemi nebude věčně nikdy jiné! Přepych a záliba v pohodlí dosáhly příliš vysokého stupně, mocnější dovede využít ubohé, slabé a bezmocné lidstvo; a proto jen málokterí lidé žijí ve štěstí a nesmírné množství lidí musí strádat! A tak se stává, že chudšas nakonec pochybuje o Boží Prozřetelnosti, bohatý a mocný pak ze samého štěstí a blahobytu zapomíná na Boha a následek toho je ten, že nakonec se stanou oba ďábloví!

3) Ano, Pane a Mistře, Tvá nauka chová v sobě nejčistší božskou pravdu, ano, řekl bych: je již o sobě ryzí život sám. Bohužel nebude vysokým nic nevěřícím světem přijata, protože tento svět si již jednou vydobyl pohanstvím na Zemi takové postavení, že přitom může velmi dobře pozemsky žít. Adam by tedy byl přes svůj vychvalovaný ráj ubožákem vůči takovému Césarovi Augustovi nebo Lucullovi a několika stům podobných. „To si lze opatřit pomocí Dia, Apollona, Merkura atd.; po boku těchto fantastických bohů lze nekonečně dobře žít! K čemu tedy pravdu, lásku, mírnost, trpělivost a moudrost?“ Takto budou velcí a mocní této Země filosofovat a Tvou vpravdě svatou přátelskou nauku vůči každému pronásledovat, jako je pronásledováno jehně hladovým vlkem.

4) Jak se kdy vpraví do Tvé božské přátelské nauky ten, jemuž je otroctví jeho spolubližných nejvyšší potřebou k jeho rozmařilému životu? Ano, Pane a Mistře a jedině pravý Spasiteli ubohého trpícího lidstva, jdi, konej divy, hlásej věčné otroctví a ukazuj úpícímu lidstvu, že jedině César má právo žít na Zemi, ale veškeren lid jen potud, pokud se líbí Césarovi! Hlásej dále, že César má nepopíratelné právo rozhodovat o životě a smrti každého podle své libovůle a vymáhat všechny poklady a statky Země, tak budeš brzy přioděn šatem královským a budeš kráčet ve velké nádheře a velebnosti!

5) Protože však Tvá nauka hlásá všeobecné bratrství a v každém člověku vidí dítě Boží, budeš, milý, pro mě opravdu svatý Mistře i s Tvou naukou nad pomyšlení pronásledován.“

6) Pravím **JÁ** : „Příteli, co jsi zde mluvil, je bohužel pravdivé; u velkých a mocných pohanů to bude stát leckterý tuhý boj, nežli přijmou Moji nauku úplně! Ale jestliže ji jednou nicméně přijmou, pak budou právě Césarové a králové Mými nejučinnějšími a nejhorlivějšími apoštoly! Oni

sami zboří modlářské chrámy a na jejich místech postaví domy Boží, v nichž se budou scházet všichni bratři a kde budou vzdávat poctu jednomu jedině pravému Bohu a jejich děti budou v těchto Božích domech poučovány v nauce, kterou Já nyní dávám k časnému i věčnému štěstí lidí.

7) Leč to se ovšem nestane z dneška na zítřek, nýbrž po náležitě době a za příslušných okolností; neboť nejprve musí být símě zaseto, pak teprve vzklíčí a nakonec přinese hojné ovoce.

8) Že však tato Má nauka zažije mimochodem vždy protivenství vlastního světa, který nezemře, to vím o jednu věčnost již předem.

9) Ano, tato Má nadevše nejmírnější nauka rozdmýchá časem dokonce nejkrvavější války, avšak také tomu nebude se možno vyhnout; neboť život vzešel z mocného boje v Bohu, proto je a zůstává ustavičným bojem a může být jen vhodným bojem udržován! - Rozumíš tomu?"

10) Práví **Řek**: „Pane a Mistře, to je pro našince příliš hluboké! To sice můžeš chápat Ty a Tvoji žáci; ale pro mě je to něco příliš nepochopitelného a nevýstižně hlubokého!“

11) Právím **JÁ**: „Ano, ano, i Já tak soudím ale nicméně je a zůstane to věčně tak, jak jsem ti to nyní zjevil!“

12) Také veškeren ostatní lid byl nad touto Mojí řečí naplněn úžasem a **někteří** činili mezi sebou poznámky řkouce: „Náš děd, moudrý Řek, rodilý z Pathmosu mluvil opravdu velmi moudře; ale nicméně se jasně postřežovalo, že z toho člověka mluvil jen člověk. Mluví-li však tento ještě velmi mladý Muž a Mistr, pak je to takové, jakoby nemluvil On, nýbrž jakoby z Něho mluvil Sám Bůh; a každé slovo z jeho úst proniká k srdci jako staré dobré víno a srdce skrz naskrz obveseluje.“ Podobných poznámek padlo ještě mnoho, zejména třetího dne, kdy tento lid byl do Mé nauky ještě víc a více zasvěcován.

173. ZÁZRAČNÉ NASYCENÍ ČTYŘ TISÍCŮ.

MAT. 15, 32-39.

1) Zde budiž poznamenáno, že lid ze samé radosti a ze samého obdivu nad Mou vlídností a nad Mou naukou zapomněl na to, že už nemá co jíst a pít. K večeru se však nicméně ohlásil hlad a lidé se začali navzájem ptát, zda nemá někdo mezi nimi zásobu jídla. Avšak tyto otázky byly marné; neboť již předchozího dne snědli až do posledního drobtu všechny zásoby, které měli sebou.

2) Když jsem si toho až příliš dobře povšiml, povolal jsem k Sobě učedníky a řekl jim: „Poslyšte! Je mi líto tohoto lidu; neboť dlí nyní již tři dny u Mě a nemá již co jíst. Já je však hladové propustit nechci, aby cestou domů nezahynuli (Mat. 15,32); neboť někteří z tohoto lidu přišli zdaleka. Dejte jim jíst!“

3) Práví **učedníci**: „Pane, Ty zajisté víš, že se naše zásoba také již spotřebovala! Zde je poušť, odkud vezmeme tolik chleba, abychom tento lid nasatili?“ (Mat. 15,33)

4) Poté jsem se otázal učedníků řka: „Kolik bochníků chleba máte ještě v zásobě?“

5) A **učedníci** odpověděli: „Ještě sedm bochníků a několik malých ryb, které jsou dosud dobré.“ (Mat. 15,34)

6) **JÁ** jsem řekl učedníkům: „Přineste chleby a ryby!“

7) A učedníci šli a přinesli chleby a ryby; Já jsem pak požehnal obé, chléb i ryby. Potom jsem vyzval lid, aby se posadil na zem. (Mat. 15,35) Když lid usedl, vzal jsem chléb a ryby, děkoval Otci, jenž byl ve vší úplnosti v Mému srdci, za požehnání, lámal jsem poté obé na kusy a podával je učedníkům a oni je dávali lidu. (Mat. 15,36) A hle, všichni jedli podle libosti srdce a podle potřeby žaludku a byli nasyceni. Avšak nad úplné nasycení dále již jíst nemohli a tak zbylo ještě tolik drobtů, že se jich nasbíralo sedm velkých košů. (Mat. 15,37) Těch pak, kteří byli nasyceni, bylo čtyři tisíce mužů a ještě jednou tolik žen a dětí, které netřeba brát do počtu. (Mat. 15-38)

8) Když byl lid takto nasycen, vyzval jsem jej, aby se nyní odebral opět domů. A lid se brzy zdvihl, jelikož den se chýlil již k západu; i děkovali Mně velcí i malí, mladí i staří a ubírali se pak k domovům.

9) Když se lid již za půl hodiny rozešel a mimo Mne a učedníků nebylo nikoho na vrchu hory, sestoupil jsem také Já s učedníky k mořskému břehu, kde právě stála loď čekající na náklad. Této lodi jsme tedy přišli velmi vhod. Když Mne však lodníci poznali, hluboce se Mi poklonili,

neboť Mne znali z Káně Galilejské. Proto také nežádali ode Mne poplatek, nýbrž prosili Mě o požehnání pro jejich nově podniknuté dílo.

10) A **JÁ** jsem řekl lodníkům: „Není-li vám to příliš z cesty, zařídte loď ke hranici Magdaly, kde mám něco na práci!“ - A lodníci uvolnili loď od pobřežních kůlů, načež nastal brzy příznivý vítr a v krátké době přihnal loď až na hranice území Magdaly. (Mat. 15,39)

JEŽÍŠ.V. KRAJINĚ CESAREJE FILIPOVY. MATOUŠ - KAPITOLA 16.

174. FARIZEOVÉ A SADUCEOVÉ POKOUŠEJÍ PÁNA.

MAT. 16, 1-12:

1) Na hranici byla pak velká hospoda, kde bylo vždy mnoho lidí všeho druhu - jako Židé, Řekové, Římané, Egyptané, Samaritané, Saduceové, Esejci, také několik farizeů a zákoníků; když jsem tam přišel se Svými učedníky, vyptávali se především ovšem fariseové a zákoníci kdo jsem a kdo Moji učedníci. Nikdo z nich se však tohoto večera nedověděl, kdo jsme.

2) V této hospodě byla pak dívka, která byla s mnohými z této krajiny přítomna též na hoře a byla očištěna od zlého malomocenství. Tato dívka Mě poznala, padla přede Mnou na kolena a opětovně Mi děkovala za udělené jí uzdravení. To spatřilo několik farizeů a jali se tušit, že Já jsem ten pro ně pověstný Ježíš z Nazaretu.

3) Za večerního Mého příchodu nechali Mě a Mé učedníky sice v úplném klidu; ale mezi sebou se po celou noc radili se Saduceji, jak by Mě mohli chytit ve slově a skutku následujícího dne, který byl právě posobotní.

4) Když jsem zrána snídal se Svými učedníky na čerstvém vzduchu a zároveň jsem jim oznámil, že zde na tomto místě nebude mnoho co dělat, vyšli fariseové a Saduceové z domu, přistoupili ihned zcela panovačně drze ke Mně a jali se Mě všelikými otázkami pod velmi přívětivou maskou pokoušet a chválili dokonce mnohé Mé skutky, které prý byly plny slávy, aby Mne tím snad učinili hodně hovorným - v čemž se velice zmýlili. **jeden Saducej** dokonce pravil: „Mistře, hled, byli bychom dokonce nakloněni Tebe následovat a státi se Tvými učedníky, kdybys nám jako Dítě Boží a Syn Boží, jak Tě nyní již mnozí lidé nazývají, dal za tím účelem znamení z nebes! (Mat.16,1) Učiň před našima očima zázrak a pak nás budeš moci nazývat Svými!“

5) Když jsem však jejich srdce prohlédl, nenašel jsem nic jiného nežli marnivé zlo; každé slovo které promluvili bylo nejprohnanější lží a **JÁ** jsem proto těmto zchytralým tazatelům a žadatelům pravil: „Večer říkáte, ó, zítra bude krásně; neboť nebe je červené!“ (Mat.16,2) A zrána říkáte, ó, dnes bude špatné počasí; neboť nebe je červené a zasmušilé! Ó, vy zlí pokrytci! Z utváření oblohy dovedete soudit; proč tedy také na velká znamení této doby ve sféře duchovního života lidí? (Mat.16,3) Když jste podle vašeho doznání slyšeli od jiných tak mimořádné věci a pravíte, že rozumíte Písmu, nenapadá vám, že vše to, co prorokovali proroci je způsobováno Mnou?! Svou tvář dovedete ovšem udělat sladkou jako mléko a med, ale srdce vaše je plné žluči, plné nenávisti, plné smilstva a plné cizoložství!“

6) Po této odpovědi odstoupili pokušitelé nanejvýš dotčení a uražení a netroufali si obrátit se na Mne již ani slovem; neboť všechen lid, který se shromáždil kolem Mě, obrátil na ně velmi tázavé pohledy, i uznali, že je radno, aby se, se Mnou již nepouštěli do dalších rozhovorů.

7) Když pak tito pokušitelé náležitě práskli do bot, Pochválil Mne lid, že jsem těmto horlivcům vmetl holou pravdu tak řízně do tváře.

8) **JÁ** jsem Se pak neobrátil k lidu, jenž v podstatě nebyl také nejlepší a pravil jsem jakoby mimochodem učedníkům: „Tato zlá a cizoložná havěť žádá ode Mne znamení, ale nebude jí dáno než toliko znamení proroka Jonáše!“ (Mat.16, 4) Poté jsem opustil lid a ještě více pokušitele a odešel se Svými učedníky co nejrychleji odtud, vstoupil na dosud čekající loď a přikázal řídit loď opět tam, odkud večer vyplula.

9) Když jsme pak takto za nejjasnějšího dne přepluli za všelikých rozhovorů o obcích a lidech, kde jsme byli dobře přijati a když jsme byli opět na úpatí hory, na jejímž vrcholu den předtím bylo mnoho tisíc lidí nasyceno sedmi chleby a několika rybami, tu si teprve učedníci vzpomněli, že na hranici Magdaly zapomněli nakoupit chléb a vzít jej sebou (Mat. 16, 5); Neboť bylo již dosti pozdní odpoledne a hlad jim to většinou připomínal. Proto se někteří z nich usnesli, že

si někde v tomto okolí opatří chléb anebo zajedou dokonce zpět do Magdaly, protože při dobrém větru bylo by možno snadno se tam dostat odtud za hodinu.

10) Když Mě tedy učedníci žádali o potřebnou radu, **JÁ** jsem jim řekl: „Čiňte co chcete! Dejte si však pozor a varujte se zákvasu farizejského a saducejského!“ (Mat.16,6) - Když to učedníci ode Mne uslyšeli, tu si potají pomysleli: „Aha, tu to máme! To je jemná domluva, abychom s sebou nebrali chleba!“ (Mat.16,7)

11) Jelikož jsem však až příliš brzo vytušil tyto jejich úzkostlivé myšlenky, **JÁ** jsem jim řekl: „Ó, vy dosud stále malověrní! Proč se kormoutíte, že jste s sebou nevezali chleba?! (Mat.16,8) Copak ještě nerozumíte? Nevzpomínáte si již na těch pět chlebů (jimiž bylo nasyceno) pět tisíc lidí před jízdou do Genezaretu a kolik košů z nich zbylo?! (Mat.16,9) Ani si snad již nevzpomínáte na včerejších sedm chlebů, jimiž bylo nasyceno čtyři tisíce lidí, nečítajíc v to ženy a děti a kolik košů jste tady odklidili?! (Mat.16,10) jak nemůžete rozumět, že já tu nemíním chleba, který jste s sebou nevezali, pravím-li vám, varujte se kvasu farizejského a saducejského?“ (Mat.16,11), - tím kvasem je rozumět falešnou nauku, kterou tito lidé rozsévají mezi lid pod všelikým nasládlým -domněle zbožným vlídným tvářením, věrným ujišťováním a sliby a přitom se potají za zády smějí, že udělali vydatný rybolov ubohých hloupých duší.

12) Kdo káže ostřeji nežli právě Saduceové o nesmrtnosti lidské duše, kdo káže tak jako oni o věčném ráji a o věčné trýzni ohně v pekle, - ač sami pro svou osobu nevěří ze všeho toho ani písmeno a přitom jsou největšími neznabohy? - Rozumíte tedy nyní, co jsem mínil „zákvasem“ ?” - Teprve potom pochopili učedníci, že jsem neříkal aby se varovali zákvasu chleba, nýbrž neblahé nauky farizeů a Saduceů. (Mat.16,12) - Tuto noc jsme pak zůstali na lodi, která nás z nouze zásobila chlebem a trochou ryb.

13) Ale příštího dne jsem poslal napřed několik učedníků směrem k Cesareji Filipově, malému poněkud opevněnému městu v řecko-galilejské oblasti, které se **rozkládalo** od moře Galilejského poněkud do nitra země. Podle Mého příkazu měli v této krajině předem vyzvědět, co tu lidé o Mně soudí a zda již vůbec slyšeli něco o Mně.

14) A někteří učedníci, kteří se v této krajině dobře vyznali, spěchali po snídani ihned do této krajiny a pilně se vyptávali co tamní lidé o Mně soudí a kolik toho o Mně slyšeli. Předem vyslaní učedníci však nemálo užasli, když slyšeli, že celá ta krajina, do níž jsem dříve ještě nikdy nevstoupil, byla plna Mého jména a každý člověk dovedlo Mně vyprávět mnohé věci. Učedníci dělali, jakoby o Mně jen z doslechu také něco věděli a tak tázaní měli tím větší volné pole, aby vyprávěli o všelikých věcech.

15) Že v tom bylo mnoho nesmírně přemrštěného, lze si snadno domyslet; tak byla mezi tím také nadsázka, jejíž další vyprávění učedníci co nevážněji vyprávěči zapověděli. Toto vyprávění nespočívalo v ničem nepatrnějším, nežli že jsem se dovedl roztáhnout hned v obrovskou velikost, hned však opět smrstit v trpaslíka velikosti sotva prstu; také prý jsem byl hned velmi starý, hned zase zcela mladičký. Také prý jsem byl již viděn jako dokonalá žena. Ano, někteří mezi nimi věděli ještě více; neboť prý slyšeli, že mohu také zcela podle libosti vzít na sebe podobu toho či onoho zvířete.

16) Že učedníci zakázali vyprávěčům takové pověsti, uzná zajisté každý člověk sám sebou; jak bylo však možné, že se takové nesmysly a jiné podobné věci mohly objevovat dokonce na místech, kde jsem učil a uzdravoval, to je něco, co je ještě v této chvíli leckterému andělu nebes přímo záhadou. Odtud se tedy také datuje spousta asi 50ti evangelií, která byla na prvním velkém církevním shromáždění na východě spálena jako apokryfická, což bylo velmi dobré; neboť v základu jsou úplně autentická (pravá; vyd.) jen dvě evangelia, Janovo a Matoušovo, dále skutky apoštolské, epištoly a zjevení Janovo. Obě evangelia Markovo a Lukášovo mají však také svou rozhodnou a svatou hodnotu, ačkoliv se odchyľují v mnohých malých událostech od evangelia Matoušova. - Když to nyní rovněž víme, budeme na naší evangelické cestě pokračovat.

175. PÁN V CHUDÉ CHÝŠI U CESAREJE FILIPOVY.

MAT. 16, 13.

1) Zatím co se někteří předem vyslaní učedníci obírali vyptáváním na krajinu a na lidi kolem Cesareje Filipovy, zůstal jsem téměř až do večera v přístavu u hory; ale asi dvě hodiny před západem slunce opustil jsem s ostatními učedníky záliv, přišel jsem k večeru též do krajiny Ce-

sareje Filipovy (Mat.16,13) a našel jsem předem vyslané učedníky u chudé chýše, jejíž nejvyšší prostinci obyvatelé byli právě zaměstnáni přípravou večeře unaveným a vyhladovělým učedníkem.

2) **Domácí lidé** se ihned dotazovali tam již přítomných učedníků kdo jsme a učedníci jim takové neprodleně sdělili, že Já jsem právě tyž Ježíš, o Kterém oni dříve tak leccos mluvili.

3) Když toto **hospodář** uslyšel, tu bez váhání padl přede Mnou na kolena a pravil: „Co jsem já, ubohý hříšný člověk kdy dobrého učinil, že mně nyní prokazuješ tak nejvyšší neocenitelnou milost? Ó, svatý velký muži, vyslaný k nám ubohým hříšníkům z nebes na tuto Zemi! Jak Tě za to mám jako chudý a nejvyšší prostý člověk co nejdůstojněji ctít a velebit? Co Ti mám učinit, aby se ti to zalíbilo?“

4) Pravím **JÁ** : „Milý příteli, vstaň a hleď, abychom i my dostali večeři, skládající se z chleba, ryb a něco vína; potom se postarej o nějaké obstojné lůžko a učinil jsi vše, co si přeji od tebe!“

5) A **chudý hospodář** ihned vstane a s tváří poněkud zesmutnělou praví: „Dobrotivý Mistře, co mám, to dám, ježto se mé chatrči dostalo tak velké cti a milosti; neboť vím, že jsi syn Davida a k tomu ještě velký prorok. Chléb a ryby mám pro dnešek a zítřek ještě v zásobě, ale s vínem je to trochu špatné nejen u mě, nýbrž v celé této krajině; také v nedalekém odtud městě Cesareji Filipově je to s vínem velmi ubohé. Něco malinové a ostružinové šťávy ovšem mám, ale je již trochu stará a proto kyselá; pijeme ji jen s vodou a s trochou medu proti žízni.“

6) Mám však několik hrnců plných sedlého kozího mléka; kdyby ti snad z toho bylo něco libo, přinesl bych sem ihned několik hrnců; s chlebem je to opravdu dobré jídlo!“

7) Pravím **JÁ** : „Nuže, přines co máš! Avšak já vidím, že máš ve svém domě několik měchů na víno. Když žádné víno nikdy nesklízíš, k čemu potom tyto měchy?“

8) Praví **chudý majitel chaty**: „Ano, ano, měchy ovšem mám, protože je zhotovuji; avšak v žádném nebyla ještě nikdy ani kapka vína! Mám jich nyní hotových asi padesát k příštímu trhu ve městě a prodávám kus za dobrý groš.“

9) Pravím **JÁ** : „Jdi tedy a vezmi měchy a naplň je všechny vodou!“

10) I táže se **chudý chatař**: „Dobry Mistře, k čemu to?“

11) Pravím **JÁ** : „Příteli, netaž se, nýbrž čiň co ti pravím a budeš šťastný časně i věčně!“

12) Po těchto slovech zavolal chudý chalupník ihned svou ženu a osm již odrostlých dětí, šest dcer a dva syny a šel a u studny ihned naplnil těch padesát měchů. Když byly všechny měchy zcela naplněny, tázal se Mne, co má s nimi nyní učinit.

13) **JÁ** jsem mu řekl: „Zanes je všechny do chladné skalní jeskyně, k jejímuž vchodu je přistavena zadní část tvé chalupy!“

14) **Chudý chalupník**, jenž měl v této jeskyni slámu, rozestlal ji po zemi a uložil měchy vodou naplněné v náležitém pořádku za sebou na slámu a když byl s touto prací hotov, přišel opět a pravil: „Pane a Mistře, stalo se vše, jak jsi poručil! Je snad třeba postarat se ještě o něco dalšího?“

15) Pravím **JÁ**: „Nyní je již vše v nejlepšího pořádku. Jdi a vezmi několik svých lepších kamenných džbánů a naplň je z jednoho z padesáti měchů, z kterého chceš, okus však také obsah naplněných džbánů, jak ti budou chutnat; přines je pak sem a řekni nám, jak ti takto připravená voda chutná!“

16) **Chudý** jde ihned, vezme dvanáct džbánů a zcela je naplní. Již při naplňování cítí znamenitou vůni vína a teprve když tento tekutý obsah ochutná, nevyhází ani z údivu a praví dětem jemu pomáhajícím: „Poslyšte, to lidský rozum nechápe! Voda, kterou jsme naplnili měchy a kterou jsem nyní naplnil džbány, stala se nejušlechtilejším nejlepším vínem! Ochutnejte ji a přesvědčte se sami!“

17) Děti ochutnaly a nemohly se dost vynadivit tomuto zázraku a **nejstarší syn** pravil: „Otče, ty víš, že se dobře vyznám v Písmu. Zním všechny proroky a jejich skutky; ale takovýto skutek žádný z nich nevykonal! Tento neobyčejný člověk musí být zřejmě více nežli nějaký prorok!“

18) Praví také **dcery**: „Ano, ano, otče, nám to připadá také tak! Je to dokonce snad Eliáš, který má ještě jednou přijít na Zem, aby připravoval lid k příchodu velkého Mesiáše! Anebo je to dokonce snad již velký Mesiáš Sám?“

19) Praví otec: „To i ono je možné! Hm, hm, jak to však, že přišel tak náhle a neočekávaně!“

20) Zatím co chudý chalupník ještě takto uvažuje, přispěchá jeho žena a praví vzrušením

téměř zcela bez dechu: „Pojďte, poďte a vizte, co se tu v naší chalupě přihodilo! Naše spižírna je plná všelikých dobrých jídel a nejlepšího chleba. To nemohl učinit nikdo jiný, nežli týž Mistr, který před hodinou přišel k naší chalupě a žádal od nás přístřeší a večeři!“

21) Praví muž: „O tom nepochybujeme! Ale jak? Kdo nám podá vysvětlení? Co je On? Kdo je On? Řekneme-li: „Je to prorok!“, pak říkáme zřejmě příliš málo. Řekneme-li: „Je to anděl!“, neřekli jsme tím o mnoho více. Řekneme-li však: „Je to Bůh!“ Pak bychom asi řekli přece jen příliš mnoho; neboť Bůh je zajisté jen Duch; on však má tělo, krev a kosti a je tedy otázka, není-li to snad nějaký řecký Zeus nebo Apollo. Nyní však třeba ve vsi pokoře, lásce a vděčnosti přinést víno, chléb a ryby a cokoli jen máme poživatelného; neboť toto dobrodiní je nezaplaceně veliké!“

22) Nyní přišel chudý muž s naplněnými džbány a jeho žena a děti s chlebem, rybami a ještě jinými poživatinami. A muž hluboce se přede Mnou ukláněje pravil hlasem nejvš pokorně znějícím: „Ó, Pane a Mistře, kdo jsi, že dovedeš takové věci pouze vůlí? Já se chvěji nejvyšší úctou před Tebou! Člověk, jakým je našinec, být nemůžeš; kdo a co tedy jsi, abychom Tě mohli důstojně uctívat?“

23) Pravím :**JÁ** „Hle, příteli, něco ti řeknu a z toho si budeš moci sám utvořit úsudek! Když záhy zrána pozoruješ, že se na východě vyjasňuje a nebe se začíná ponenáhlu červnat, říkáš: „Slunce brzy vyjde!“ Na východě bývá však také jasněji, blíží-li se k východu Měsíc; avšak po mdlém jasu nenásleduje ranní červánek a když konečně vyjde úplný Měsíc a svým přísvitem osvětlí mdle Zemi, neotvírá žádná květinka něžný kalich, aby sála studený, mdlý a neživující paprsek!

24) V silné již záplavě světla jsoucí poslové, totiž světlé obláčky zvěstující blízký východ Slunce, jsou již ovšem mnohem jasnější nežli Měsíc v jeho plném světle, ale kdyby tyto posly nenásledovalo Slunce, vypadalo by to na celé Zemi jako ve vlastní ztuhlé severní krajině této Země, kam po plných devět měsíců nepřijde sluneční paprsek. A hle, tak se také obdobně děje ve věčném světě ducha, kterým tento hmotný svět jediné vznikl a nyní trvá dále.

25) Vynořují se všelijací učitelé a proroci a učí lidi tak a onak; tu a tam je na tom také něco pravdivého, ale vedle jiskry pravdy kráčí vždy tisíce lží a vedle jedné jiskry pravdy dělají jakoby byli pravda sama a hle, všichni tito učitelé, proroci i s jejich učením se podobají záři Měsíce, jenž své světlo stále mění a často potom, kdy za noční doby by bylo jeho světla nejvíce třeba, vůbec nesvíí.

26) Ale vedle falešných učitelů a proroků jsou také správní a praví, z jejichž očí, srdcí a úst září Boží světlo. Tito se podobají světlem oblévaným obláčkům, které zvěstují blízký východ slunce; zůstalo-li by však jen při těchto i sebe zářivějších obláčkách, totiž při správných a - pravých prorocích, pak by to časem v srdcích lidí přece jen začalo vypadat tak, jako ve vlastních severních krajinách Země, totiž ledově ztuhlé, studené a mrtvé. Avšak po opravdových světelných obláčkách, které předcházejí slunce, následuje slunce samo a při jeho prvním světelném paprsku, který nechává dopadat přes dosud šedá pohoří na nivy Země, se vše probouzí plné radosti a života. Ptáčekové pění vstříc vycházející matce světla a tepla své čisté žalmy, komáři a broučci se zvedají do vzduchu proniklého světlem a bzukotem dávají najevo nadšení nádherné matce dne a květiny polní pozvedají své královsky zdobené hlavy a otvírají svá, balzámem bohatá ústa, aby vydechovaly přenádhernou vůni vstříc velkému ohříváči světů.

27) Z tohoto nejvš opravdového vylíčení můžeš tedy nyní již natolik seznat, abys si ujasnil, bys Mně dal ve svém srdci na místo, které Mi náleží! Ani světlo hvězd, ani světlo Měsíce a rovněž tak zlatý lesk ranních obláčků o sobě nejsou s to uvolnit pouta životu zajatému ve hmotě této Země a vyvábit jej pak do samostatně činné svobody; to je s to jediné světlo Slunce.

28) Kdo však mezi lidmi může být Ten, jehož hlas a vůli poslouchají všichni ve hmotě zajatí duchové a podrobují se ve všem co On chce, - a kdo může být Ten, jehož příchod prorokovali všichni praví proroci?“

29) Zde se chudý muž mocně zarazí a velice přemýšleje odchází se svou rodinou do chaty, aby nás nerušil při večeři.

176. SVĚDECTVÍ UČEDNÍKŮ O KRISTU.

MAT. 16, 13-20.

1) Nyní večeříme a rodina **chalupníková** připravuje nám co nejlepší lůžko. Doma pak praví chalupník ženě a dětem: „Poslyšte! To bude beze všeho zaslíbení Mesiáš! Tedy zcela jistě tělesně Jehova Sám, věčné Praslunce duchovního světa, které jako světlé ranní obláčky předcházeli všichni Božím světlem naplnění proroci! Ano, ano, nyní dobře vím na čem jsem; avšak co nyní dělat?! Neodvážuji se téměř již ani slůvko mluvit s Ním, věčně Nejsvětějším, Kterému nyní jistě slouží nám neviditelně nespočetné zástupy andělů, kteří každým okamžikem dostávají od Něho nové rozkazy a rychlostí myšlenky je přenášejí ke hvězdám a do všech konců světa! A Ten, Jemuž slouží všechna věčná nebe a jejich ráj, dlí dnes v naší chudé chatě!“

2) „Ó, jásejte a chvějte se však přitom také radostí; neboť On u nás této noci zůstane! Této nejvyšší milosti není hodna celá Země, neřku-li tato naše nejvyš ubohá chaloupka a s ní my, kteří jsme plni všelikých hříchů!“

3) Zatím co chalupník se svou rodinou za přípravy lůžek takto o Mně rozmlouval, tázal jsem Se také **JÁ** Svých učedníků, zejména těch, kteří byli dnes předesláni kvůli vyzvídání řka: „Kdo, říkají lidé v okolí, že Já jsem?“ (Mat.16,13)

4) A **tázání učedníci** odpovídají: „Někteří praví zcela vážně, že jsi znovu z mrtvých vstavší Jan Křtitel. Jiní zase míní a říkají, že jsi Eliáš, o němž je psáno, že přijde ještě jednou na Zem před velkým Mesiášem a že vyzve všechny lidi k pokání a k opravdovému obrácení k Bohu. Ještě jiní míní, že jsi prorok Jeremiáš, o němž také koluje dosud v lidu pověst, že přijde s nebes před Mesiášem. Také říkají, že bys mohl být ten či onen prorok (Mat.16,14); neboť dříve nežli přijde Mesiáš, budou Mu předcházet všichni proroci! - To jsou hlavní přijatelné pověsti o Tobě; je však také ještě mnoho jiných pověstí o Tobě, které jsme po jejich vyslechnutí lidem zakázali a zato je přivedli na lepší mínění o Tobě. Avšak mnozí ještě míní, že jsi zakuklený Zeus Řeků.“

5) Pravím **JÁ** : „Nuže, dobře. Oznamovali jste Mi nyní, co jste slyšeli; ale rád bych nyní také ještě slyšel z vašich úst, za koho vy Mne tedy vlastně považujete. Netáži se vás snad marnivě, nýbrž zcela vážně; neboť po leckterých událostech, při nichž Mé chování zasahuje podle zdání vašich smyslů tu a tam jaksi do věcí pozemských, pozoruji, že pak také ihned o Mně ve svých srdcích jinak soudíte a nepovažujete Mne úplně za to, zač Mě považujete tehdy, když vykonám nějaký velký div! Proto řekněte Mi konečně už jednou zcela otevřeně, za koho vy Mě tedy po úplně zralé a střízlivé úvaze vašeho rozumu zcela vážně považujete!“ (Mat.16,15) (Mat.16,15)

6) Tu se všichni učedníci zarazili a až na Šimona Judu nevěděli, co by Mi na tuto otázku odpověděli. - **JIDÁŠ** Iškariotský pravil Tomášovi: „Nyní mluv! Ty jsi přece vždy tak chytrý a moudrý! Mělo by ti být pouhou hračkou nalézt náležitou odpověď na tuto zvláštní Mistrovu otázku!“

7) Praví **TOMÁŠ**: „Mluv ty, když jsi tak moudrý! Já ho považuji za toho, za kterého se on sám již dávno vydával! Neříká o sobě nikdy nic jiného nežli: „Já jsem Syn člověka a Bůh je Můj, jako vás všech Otec!“ Když on sám sobě vydává takové svědectví, jaké jiné svědectví můžeme mu pak my ve vlastním smyslu pravdy dát ze sebe samých? Koná ovšem skutky, které od doby Mojžíšovy a ostatních proroků nekonal dosud žádný člověk. Když však o této věci řádně ve světle uvažujeme, shledáváme, že je to nicméně Duch Boží, který toto vše koná skrze vyvoleného čistého člověka! Duchu Božímu je však jedno, zda skrze vyvoleného člověka přesazuje aneb ničí hory, anebo zda dává :slovem proroka provést nějaký menší div!“

8) Praví **JIDÁŠ** Iškariotský: „Ty ho podle toho považuješ jen za proroka?“

9) Praví **TOMÁŠ**: „Ovšem a to za toho největšího, jakého kdy Země nosila, - což však není zásluhou jeho, nýbrž Boha! Neboť jedině Bůh může probudit člověka v proroka, jako to učinil se Samuelem, když byl Samuel ještě dítětem a jako učinil opravdovým prorokem dokonce osla falešného proroka Bileama a skrze osla potom také samého Bileama. Když pochopíme náležitě to, jakož i svědectví, které o Sobě Ježíš vydává, totiž že jen On je Syn člověka, ačkoliv také tu a tam projevuje jako božské Já zázračnou Boží sílu, která je v Něm ve zvláštní hojnosti, pak mu nemůžeme podle mého nerozhodujícího mínění vydat. zajisté jiné svědectví, nežli jaké si vždy vydává on sám! On je tudíž nejznamenitější Syn Boží, jako jsme i my, byť ne v nejznamenitějším stupni jako On!“

10) Praví **JIDÁŠ** Iškariotský: A jak to tedy přijde že ho mnozí považují za zaslíbeného Mesiáše a lepší Římané a Řekové dokonce za jedině pravého všemohoucího Boha?!”

11) Praví **TOMÁŠ**: „Mají také pravdu; neboť síla Boží, která je v něm, je také onen jedině pravý Mesiáš a beze všeho dalšího také Jehova Sám!“

12) S tím se Jidáš Iškariotský spokojí a já, ačkoliv jsem toto slyšel, jsem k tomu mlčel.

13) **PETR** však zpozoroval Mé mlčení, povstal a pravil: „Pane, já pozoruji, že dokonce i mezi bratry se různí mínění o Tobě! Dovol mi proto, abych kvůli bratrům hlasitě a slyšitelně vyslovil také já své svědectví o Tobě!“

14) Pravím **JÁ**: „Učiň tak, jak znějí tedy tvá slova?“

15) Praví **PETR** vlastně Šimon JUDA: „Z nehlubšího základu života svého srdce pravím a doznávám nyní hlasitě před celým světem: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!“ (Mat.16,16)

16) A **JÁ** jsem pravil Petrovi: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonův; neboť tvé tělo a krev ti to nezjevily, nýbrž Můj Otec, Kterýž je v nebesích! (Mat.16,17)

17) Pravím ti však také zároveň: Ty jsi Petr, to je skála; a na této skále postavím církev Svou a brány pekelné ji nepřemohou! (Mat.16,18) A tobě dám klíče od Království nebeského! Vše, co svážeš na Zemi, bude svázáno i na nebi a co rozvážeš na Zemi, bude rozvázáno i na nebi!“ (Mat.16,19)

18) Tu pravil **PETR**: „Pane, děkuji Ti za tuto velikou milost, které jsem nanejvýš nehoden, protože jsem byl vždy hrubým hříšníkem a jsem jím dosud; ale co se týče svázání a rozvázání, dosvědčuji také otevřeně, že tomu nerozumím a nevím si s tím rady. Mohl bys mi, kdybys chtěl, učinit tuto věc trochu jasnější!“

19) Pravím **JÁ** : „V pravou dobu bude ti toto vše úplně jasné; zatím však vám všem přísně zakazuji, abyste předčasně nikomu neoznamovali, že já Ježíš jsem pravý Kristus!“ (Mat.16,20)

20) Po této důležité rozmluvě se táže písař Matouš, zda to vše má zaznamenat.

21) Pravím **JÁ** : „Zdejší zázrak ne a o rozmluvě mezi Tomášem a Jidášem Iškariotským se také nemusíš zmiňovat; ale zato v hlavní věci o tom, o čem jsem jednal s Petrem. Piš jen vždy tak, jak Já ti vkládám slova do srdce a pak bude vše dobré a správné!“ - S tím byl tedy také písař spokojen a odebral se poté k odpočinku. My jsme však zůstali sedět u stolu až do půlnoci a přišli pak také domácí lidé a byli nám vskutku velmi příjemnou společností.

177. MAJITEL CHATY MAREK VYPRÁVÍ O CHRÁMOVÉ OHAVNOSTI.

1) Majitel chaty, jménem Marek, vyprávěl nám mnohé věci o farizejích a domnělých zákonících. Mezi jiným vyprávěl mnoho o tajných ukrutnostech templářů a kterak jsou hned nesmiřitelnými úhlavními nepřáteli každého, u koho i jen tuší nějakou duchovní a tedy prorockou žílu! Mnoho takových duchovních lidí bylo zcela tajně připraveno o život! Bývají co nejvládněji pozváni, vzdává se jim pocta za poctou a tisknou se jim ze samého přátelství ruce. Jsou-li však jednou v zadních místnostech chrámu, které jsou obývány čelnými farizeji, jsou pak pro tento svět ztraceni; neboť tu se již žádný z nich nedostane na denní světlo! Je nepochopitelné, pravil dále Marek, že může Bůh takovým ohavnostem tak dlouho přihlížet. V Sodomě a Gomoře dopadalo to sice zle, ale proti tomu, co se nyní děje v Jerusalemě, byly by Sodoma a Gomora sotva tím, čím je dešťová kapka proti moři; a přece tehdy nechal Bůh přes mnohonásobné přímlyvy Abrahamovy tato města i všechny ostatní k nim náležející obce zničit ohněm z nebes! Nyní však při této spoustě všemožných ohavností, které se den co den páchají v Jerusalemu, dělá Pán Bůh, jakoby o tom nevěděl a jakoby Se také již o celé lidstvo nestaral! V čem tedy asi může být důvod toho?“

2) Na tuto jeho zcela, dobrou otázku jsem mu **JÁ** řekl: „Příteli, Bůh ví vše, co se tu děje! Zná všechny nesčetné a nepojmenovatelné ohavnosti farizeů a zákoníků; proto jsem však přišel do tohoto světa, aby toto hadí hnízdo a toto zmijí plémě na Mně Samém dokonalo svou ohavnost; a až toto bude úplně vykonáno, pak teprve běda této zlé havěti!“

3) Praví **MAREK**: „Ano Pane, Mistře a nejlaskavější Dobrodinče lidí! Nemáš-li také moc, abys jedním dechem vyfoukl tisíce lidí do jiného světa, pak bys byl velice k politování, kdyby Tě kdy mělo napadnout dáti Se v Jerusalemu vidět a tam Se ukázat divotvorným! Jsem zde sice nejvýš prostý muž, rozumím však všelichemu, o čem se ještě nikdy žádnému farizeovi ani nezdálo, ale přitom jsem tak zchytralý a hraji v očích farizeů, s nimiž se velmi často sejdu, takového hlupáka, že jim ani zdaleka nenapadne, že bych měl nějaké tajné znalosti.“

4) Jelikož mě tedy již drahý čas znají jako nesmiřitelně hloupého tulpasa a jsou toho mínění, že kdyby mi někdo ukázal řít' a obličej, že bych je od sebe sotva rozeznal, nechávají mě tedy

často zcela pohoršeně nahlédát za jejich nejčernější tajemství! A tu jsem již přišel na věci, o nichž Ti musím otevřeně doznat, že jsem přitom již několikrát úplně začal pochybovat o existenci Boha! Neboť myslel jsem si takto: „je-li všemohoucí nejvyšší moudrý, spravedlivý a dobrý Bůh a záleží-li mu, jak nás Písmo učí, trochu na lidstvu, pak Mu přece není možné přihlížet k takovým ohavnostem! Není Boha! Člověk je podle Platona tělem potomkem opice a duší potomkem dravých bestii. Proto v čele silné obce musí stát silný a moudrý Simson, který nejostřejší metlou smetá s takto složeného zvířete, které se nazývá člověk, dvojzvířecost a po letech jej tak dalece zkrotí, že se stává aspoň polovičním člověkem!“

5) Takovými a často ještě horšími myšlenkami se obírala má mysl, když jsem se setkával s tak strašně ohavnými tajnými činy té Tebou zcela správně pojmenované hadí havěti! Proto, jak bylo řečeno, Pane a Mistře, záleží-li Ti na tom, abys byl z tohoto světa co nejukrutněji a nejoblestněji odstraněn, pak jdi jen do Jerusalema a uvidíš, že jsem Ti řekl nejúplnějši pravdu, aniž bych byl nějakým zvláštním prorokem!

6) Abych Ti pověděl jen jeden malý tajný případ, který však už nejméně tisícronásobně předstihuje svatost chrámového hnoje, povím Ti jen zcela stručně, co jsem prožil teprve před krátkou dobou sám. Kdo však přivedl tuto černou havěť na takovou přesatanskou myšlenku, není mi známo. Satan jistě ne - neboť tak daleko nemůže sahat jeho zlomyslnost!"

178. CHRÁMOVÝ PŘÍBĚH.

1) (**MAREK** :) „V Zadní Malé Asii je krajina obydlená lidmi, kde jsou ženy většinou neplodné. Co je toho vinou, nedovedu odůvodnit. Ostatně je dokázanou skutečností, že souložili-li tyto ženy s Židy nebo Samaritány, stávají se právě tak plodné jako ženy naše. Nuže, fariseové, kteří vysílají své zlé apoštoly do celého světa, poznali již odedávna ony neplodné ženy a ubírali se tam často v karavanách, aby tyto neplodné ženy učinili plodnými! Byla to jaksi vždy dobře zaplacená přátelská služba. Avšak při této službě nezůstalo, protože časem maloasijské mužové označených obcí poznali, že jsou velice podváděni; neboť jejich ženy se vlastně nestaly těhotnými v ústavě plodnosti, který jeruzalemské misionáře zbudovali už před mnoha léty na hranici oněch obcí, nýbrž misionáře skupovali zde a také v Judeji novorozené děti, dali je do zmíněného ústavu, v němž musely jinak sice velmi krásné a bujné, byť neplodné ženy deset měsíců zůstat. Po uplynutí deseti měsíců, v kteréžto době taková žena byla s chlípnými apoštoly chrámovými téměř k smrti usouložena, bylo pak takové ženě předloženo zakoupené dítě a to tak zchytalým způsobem, že se žena dokonce domnívala, že je to dítě její. Avšak jak bylo řečeno, časem přišli mužové těchto krásných a bujných žen přece jen na tento podvod a to skrze jednoho po čestného Samaritána, který Maloasiatům ukázal, jak to domněle zbožní apoštolové Božího města Jerusalemu provádějí.

2) Tu přišli podvedení muži oněch obcí k apoštolům do oplodňovacího ústavu a zcela vážně jim vytýkali, co byli slyšeli od jistého sicharského občana a co jim také oplodněné ženy potvrdovaly!

3) Apoštolé však, všemi podvodnými mastmi mazaní, našli brzy zcela zdravé východisko, popsali těmto stěžujícím si mužům Samaritány takovým způsobem, že stěžovatelé začali zcela vážně uznávat, že na neplodnosti jejich žen mají vinu jedině právě Samaritáni židovští, Bohem již od mnoha let prokletí odpadlíci.

4) Tím pak dobří Samaritáni propadli dvojí přísaze pomsty a to předně farizeů pro udavačství a podezírání u obyvatel Zadní Malé Asie a pak za druhé u samých vlastníků neplodných žen, kteří po vysvětlení farizeů začali pevně věřit, že Samaritané jsou sami zlí kouzelníci a že toto prováděli obyvatelům Zadní Malé Asie již před mnoha lety, protože tam byl jednou ubit jakýsi Samaritán pro soulož s jednou ženou. Avšak oni, totiž fariseové, vědí prostředek, který by mohli mužům ženatým s neplodnými ženami za dobré zaplacení poradit a ještě snáze sami opatřit! - Nyní, milý, dobrý Mistře, přijde teprve na světlo to pravé, vlastně čistě nadsatanské!“

5) Pravím **JÁ** : „Jen vypravuj tak dále! I když Já to nepotřebuji, je to však nicméně tím nutnější pro tyto Mé učedníky, aby se to dověděli. „

6) **MAREK** pokračuje ve svém vyprávění dále říká: „V čem tedy vlastně záleží onen prostředek k oplodnění žen Zadní Malé Asie, který apoštolé Jerusalema za mnoho peněz poradili? Nezáleží podle moudré rady apoštolů v ničem menším nežli: Ať si obyvatelé Zadní Malé Asie opatří krev dětí Samaritánů a tuto požívají buď čerstvou anebo také na prach vysušenou, když

se stali dospělými a ženy pak před souloží; to zničí kouzelnou sílu Samaritánů a učiní ženy opět úplně plodnými! - Avšak jak krev samaritských dětí dostat? - O to se již apoštolé chrámu za dobrou odměnu a za dobrá slova postarají!

7) Smlouva byla uzavřena a dotyčnými obyvateli Zadní Malé Asie přijata. Co se však potom stalo a v mnohem větším měřítku se ještě podnes děje? Farizeové činili pak jak a kde jen mohli přímo honbu na děti Samaritů a činí ji dodnes.

8) Tyto děti, od jednoho do dvanácti let, bývají dopravovány do zmíněného oplodňovacího ústavu, kde jsou po jistou dobu dobře živeny, zejména poživatinami, které jdou na krev. Ukáží-li se, že takové dítě je plné krve, je svlečeno donaha, přivedeno do jateční komory a tam odevzdáno zvlášť najatým a sloužícím katanům. Tito podvážou nešťastným dětem silnými tkanicemi těsně u těla ruce a nohy, potom přivážou takto podvázané dítky ke kolu umístěnému uprostřed vany, zavážou ubožákům oči a takto, způsobem do nebe volajícím, připraveným dítkám přeříznou pak na rukou a nohou žíly. Zatím co ubožátka takto krvácejí a po několika málo okamžicích jsou ovšem mrtvá, dělají apoštolé boží božího města Jerusalema, jakoby se zcela nic nedělo. Bezduché mrtvolky zavražděných dítek bývají pak ve zvláštních k tomu cíli postavených kamnech spalovány a jejich takto získaná krev buď čerstvá nebo také v popsáném vysušeném stavu se prodává k uvedenému účelu. Peklo tomuto prapekelnému prostředku asi žehná; neboť ženy, které tuto krev požívají, jsou prý skutečně pak plodné!

9) Proti něčemu takovému by měl tedy milý Bůh, není-li nějakou starou židovskou bajkou, přece jen nalézt prostředek; ale shora se dosud nic nepohnulo! Bůh může dosud stále zcela trpělivě a klidně přihlížet k takovým bezejmenným ohavnostem, tak jako mohl asi před třiceti lety přihlížet v Betlemě, kterak nejtyranštějším rozkazem byly děti mužského pohlaví od jednoho roku do dvanácti let v počtu pěti tisíc za jeden den popraveny a to nejukrutnějším způsobem!

10) Bůh je nevyšší dobrý, moudrý a pln milosrdenství, jak jsem se tomu učil z Písma; ale když tak tu věc, jsa .do všech těchto ohavností zasvěcen, v náležitě jasném světle zkoumám, mohu se sotva ubránit myšlence, že buď vůbec Boha není anebo je-li jaký, pak se o lidi tohoto světa dávno nestará! Může mi to tedy někdo zazlívát? Jistě ne žádný reálný a jako já lidumilný člověk, ba ani Bůh ne! Neboť v mých prsou bije ještě srdce, které je ubohému lidstvu se vši láskou oddáno!

11) Vězí-li tedy v Tobě, Pane a Mistře něco božského, pak učiň také ještě v této sféře zázrak a potři a znič takové pekelné obludy! Nepochybuji ani v nejmenším, že by se Ti to nepodařilo; neboť co jsem dnes u Tebe prožil, je mi více nežli dostatečnou zárukou, že Tobě, chceš-li jen, nemůže být nic nemožného, neboť Ty jsi zřejmě více nežli všichni proroci dohromady!“

179. ROZČILENÍ UČEDNÍKŮ NAD PŘÍBĚHEM CHRÁMOVÝM.

1) Pravím **JÁ** : „Příteli! Co jsi Mi nyní vyprávěl, je sotva nástin toho, co Já vidím a vím; ale chybí ti hlubší poznání božského řádu a tak obviňuješ dokonce jaksi podle zdání právem tobě se jevící váhavost Boha. Protože však máš bezpříkladně poctivé a šlechetné dobré srdce, zůstanu plných šest dní u tebe a u tvé rodiny a podám ti v této době dostatečné vysvětlení všeho toho, v čem je u tebe nyní ještě temno. - Jelikož se však nyní přiblížila půlnoc, odebereme se na lůžka pro nás připravená!“

2) Praví **učedníci**: „Pane, dnes už je nám to jedno, zda bdíme na lůžkách anebo zde v příjemné přírodě; neboť vyprávění přítele Marka nás úplně připravilo o spánek, takže bychom nyní nemohli usnout ani za nic na světě! Věru, každá kapka krve v našich žilách vře nyní vztekem a zuřivostí proti těmto nejdravějším z chrámu pocházejícím lidským bestiím. Věru, za takovýchto okolností bylo by zajisté tisíckrát lépe, kdyby člověk nebyl nikdy zrozen! Pane, nech tedy nyní hned pršet oheň z nebe na tyto bestie! Neboť to, co jsme nyní slyšeli, předstihuje o mnoho vše to, co jsme kdy nejhoršího slyšeli o tomto bestiálním lidstvu!“

3) Pravím **JÁ** : „Právě proto se musíte z dvojího opojení trochu vyspat! Zítří, až budete střízlivější a klidnější krve, budeme s to snáze o tom usuzovat!“ - Po těchto Mých slovech se odebrali všichni bez další námitky k potřebnému odpočinku.

4) Jitro příštího dne rychle nadešlo a Já a učedníci jsme brzy vstali s našich, podle možnosti dobře připravených lůžek.

5) Když jsme vyšli do přírody, pravil **ŠIMON JUDA**: „Pane, spal jsem sice hodnou chvíli; ale vyprávění našeho hostitele Marka mi nevychází z myslí. Ne, to je neslýchané! Něco takového tu

ještě nikdy nebylo! Věřu, mnohdy nedovedu sám Tvou trpělivost a shovívavost pochopit! Uvážím-li, jak začasté jsi zkrátka hotov s námi, kteří na Tobě lpíme jako vlasy na našem těle a dříve nežli se kdo naděje, trestáš našince buď slovem anebo pohledem, takže se potom tak snadno neodvažujeme hlasitě se Tě na něco tázat, pak nechápu, že k takovým ohavnostem dovedeš zcela klidně po několik staletí přihlížet! Tam, kde by našinec z kůže vyskočil, Ty dovedeš zcela trpělivě přihlížet; kde však naše oko a mysl málo anebo nic nevidí anebo nenalézá, jsi opět úplně tu a činiš, jakoby na tom závisela spása celého stvoření!

6) Hleď, Pane, to jsou přece jen věci, které nejsme s to pochopit; a Marek nemá právě zcela nepravdu, smýšlí-li o Bohu tak, jak se včera zcela prostosrdečně vyslovil. Je ovšem jisté a pravdivé, že Ty, ó, Pane, můžeš všechny tyto mučedníky ve věčnosti více než dostatečně odškodnit a také odškodniš za utrpení i minutu trvajících, které se jim stalo na této Zemi údělem - ale přitom všem je nicméně zoufale strašnou trpkou věcí, je-li někdo svévolně zlými lidmi této Země často nadpřirozeně bolestně trýzněn! A Pane, několik muk plných okamžiků se stává mučenému také malou věčností!“

7) Pravím **JÁ**: „Už jsem včera řekl tobě, jakož i Markovi, že to za Mého pobytu zde podrobněji vysvětlím; čekejte tedy, až bude čas a pak se vám to již dostatečně vyjasní! Jděte však nyní raději pomoci Markovi dopravit na břeh jeho úlovek; neboť“ dnes se dal dříve do práce a Já jsem mu poželal. Proto jděte a pomozte mu dopravit ty mnohé a dobré ryby ku břehu a dát do sádek!“

180. POŽEHNANÝ RYBOLOV. O CHRÁMOVÉM HNOJI.

1) Po těchto slovech pospíšili všichni učedníci, aby podle svých sil pomohli Markovi a jeho dětem. Oba synové byli sice mladí a silní, ale ani čtyři starší dcery dohromady nebyly tak silné jako jeden z obou synů.

2) Když byly všechny ryby za vydatné pomoci učedníků umístěny, přišel **MAREK** ke Mně, sedícímu na velmi ladém a pohodlném drnovém sedátku a pravil celý ještě zpocený až z něho kapalo: „Pane a Mistře! Říkej nyní co říkej, já přece jen pevně tvrdím že Ty jsi právě tak příčinou mého dnešního dosud nikdy nezažitého nádherného a bohatého rybolovu, jako včera večer naplnění mých 50 měchů nejvzácnějším vínem, pročež jsem také ihned přispěchal sem, abych Ti především vyslovil nejvroucnější dík. A děkuji Ti tedy, ó Pane a Mistře s nejvyšším pohnutým a díkem přeplněným srdcem za všechna ta převeliká a přenádherná dobrodiní, kterými jsi v tak přehojné míře obdařil mě a mou rodinu!“

3) Rozestřel jsem dnes velkou síť o délce 150 loktů a hloubce dobrých 7 loktů a hle, všechny prostory sítě byly plny nejnádhernějších a nejušlechtlejších ryb! A nyní oplývá mých značně velkých 10 nádrží rybami, které jsme dnes prvním a jediným záťahem dopravili ku břehu! Je-li Ti to vhod dám ihned připravit několik kusů ke snídani; má žena se vyzná v tomto umění“

4) Pravím **JÁ**: „Učiň tak; neboť mám na ně chuť!“ Potom také můžeš větší množství plných kádíček nechat donést svými dítkami do Cesareje Filippi, kde za ně stržíš slušný obnos!“

5) Marek se hluboce uklonil, pospíšil do kuchyně ke své ženě a poručil snídani, do jejíž přípravy se žena i s šesti dcerami ihned co nehorlivěji pustila. Oba dva synové naplnili pak dvě velké kádě nejpěknějšími rybami a jelikož již posnídali něco vína s chlebem, jeli s nimi do města vzdáleného odtud slabou hodinu.

6) Když zastavili svůj povoz, skládající se z káry, do níž byli zapraženi dva oslové, na tržišti byli vzápětí po ruce mnozí kupci a v několika okamžicích skupili od nich za slušnou cenu všechny ryby; neboť tak znamenité ryby se cenily již tehdy kus za dobrý groš. Jelikož oba vzali s sebou asi 200 kusů, utržili za ně asi 200 grošů, což za oné doby bylo více než nyní 200 tolarů. Po dvou hodinách se oba hojně obtíženi zlatem vrátili s prázdnými baňkami a károu domů a odevzdali peníze otci Markovi, který z toho měl velikou radost a oba syny velice pochválil.

7) Synové se však tázali otce, zda by měli jet ještě jednou do města, neboť na mnohé kupující se již nedostalo. Otec souhlasil, i naplnili opět kádě a jeli s nimi do města a prodali druhý povoz ještě lépe a rychleji nežli prvý.

8) Marek pak samým díkem nevěděl kudy kam; neboť bylo mu pojednou pomozeno z jeho mnohaleté nouze.

9) Zatím co oba synové dopravovali prvý náklad do města, požili jsme ke snídani asi 20 co nejlépe připravených ryb a také při tom nechyběl chléb a víno. Hovořili jsme o všelichem, ale

hlavním předmětem byli stále chrámoví sluhové a nejstarší dcera Markova, 19 leté děvče, ukazovala nám starý hrnec, který byl zcela naplněn chrámovým hnojem a dotazovala se, zda tento hnůj, podle slov dotěrných prodavačů zúrodňuje popsaným neslýchaným způsobem pole a zahradu.

10) Tu nastal smích mezi učedníky, jimž tato chrámová šalba nebyla neznáma a **TOMÁŠ** pravil: „jaká to hanebnost! To provozují sluhové boží již asi 50 let! Už se sice proti tomu důstojní velekněží vzepřeli, ale málo pořídili; neboť tento hnůj vynáší nyní chrámu ročně nejméně 2000 dobrých grošů. Lidé jsou však dosti slepí a dokonce i věří, že takovýmto lejnem jsou jejich pole, role a zahrady požehnány!“

11) Poté pravila **nejstarší dcera**: „Ó, milý příteli, tomu tak není! Většina lidí sotva již věří v tento podvod; ale co tu dělat? Neodkoupí-li se tento hnůj od prodavačů, může člověk brzy nato mít co dělat s celým peklem. Zároveň jsou prodavači tohoto lejna tak dotěrní, hrubí a suroví, že člověk nakonec zcela rád něco z jejich lejna odkoupí, jen aby se jich zbavil. Vysype-li se pak tento hnůj před jejich očima do vody, nedělají si z toho vůbec nic a jdou svou cestou dále; neboť vědí, že za rok budou lidé přece jen zase nuceni chrámový hnůj od nich odkoupit.“

12) Praví **PETR**: „Ano, ano, podvod, lež a klam všeho druhu jsou ctnosti chrámových sluhů, kteří se nazývají sluhové Božími! Lidskou tvář sice nosí, ale jejich nitro je z pekla! Proč, ó, Pane, něco takového dopouštíš a trpíš, to víš zajisté jenom Ty Sám a jinak nikdo jiný na celém světě!“

13) **JÁ** však pravím všem: „Zanechte toho nyní, je téměř poledne! Den je krásný a ne právě příliš teplý; proto se trochu poohlédneme po širé krajině, zda by se někde nenašlo místočko, s něhož by mohl být pěkný výhled do dálky. Takové místočko si pak upravíme, abychom zde dny našeho pobytu mohli strávit všelikými rozmluvami.“

14) Poté praví **MAREK**: „Pane, právě 200 kroků nad mou chalupou a vlastně nad jeskyní, ke které má chalupa přiléhá, je ještě v mém skrovném vlastnictví místočko, jaké si přeješ; vrchol pahorku je zdoben starým stinným kaštanem, kolem něhož jsem udělal prostrannou drnovou lavici. S této lavice je nejkrásnější výhled na tuto celou rozsáhlou krajinu. Vidíme celou Cesareu Filippi a přes moře, pokud oko sahá. Za velmi jasného dne vidíme snadno až ke Genezaretu a dále až do Kisu a někteří dokonce prý už viděli Sibarú; avšak k tomu jsou mé oči příliš slabé a toto místo nemohu zjistit, - avšak nahoru do Gadareny vidím snadno a také vidím velmi mnoho jiných osad.“

15) Pravím **JÁ**: „Nuže, zvolíme si toto místo a strávíme tam čas co nejužitečněji. Zaveď nás tedy nahoru!“

16) Marek, vlastník chalupy, vedl nás sice po velmi úzké, jinak však ne zrovna nepohodlné stezce na místočko, které skutečně všestranně vyhovovalo; bylo vidět k Cesareji Filippi, rovněž bylo možno přehlédnout celé moře Galilejské a množství osad.

181. MAREK A FARIZEJŠTÍ LOVCI DESÁTKŮ.

1) Zároveň jsme však také pozorovali, kterak se několik farizeů velmi kvapně ubíralo z města Cesareje Filippi přímo po cestě k chudobné chalupě Markově. Pravil **MATOUŠ**, mladý celník ze Sibary, který už jednou u Kafarnaum, když tam byl uzdraven nemocný, kterého pro dav lidí spustili přede Mne otvorem domovní střechy, dobře obsloužil svými ústy farizeje: „Tato havěť dostala jistě zprávu o Tvém pobytu zde! Avšak od koho? To nás mohli vyzradit jen synové Markovi, kteří jeli dvakrát do města s rybami!“

2) Praví starý **MAREK**: „To je možné; neboť jakkoli jsou moji synové jinak hodní, mají nepěkný zvyk, že rádi žvaní, čím již dali podnět k leckteré nepříjemnosti. Ostatně sejdu ihned dolů a zeptám se jich.“

3) Pravím **JÁ**: „Zůstaň jen zcela klidně zde! Neboť ani tvoji synové, ani nikdo jiný z této krajiny Mě neprozradil, nýbrž přicházejí sem k tobě jen kvůli rybám; chtějí dar asi 100 ryb, z nichž některé viděli ve městě, ale nekoupili. Ty víš, že jsou oprávněni brát desátek všude, kde je nějaká žeň; takový bohatý rybolov je také velmi bohatá žeň, i domnívají se tedy mít také právo, žádat z toho desátek. Jdi tedy dolů a dej jim 100 ryb a oni tě pochválí, vezmou ryby a půjdou s nimi zcela klidně hned zase domů!“

4) Praví **MAREK**: „Jak ale těchto 100 ryb dále dopravíš?“

5) Pravím **JÁ** : „O to se nestarej, to už bude jejich starost! Podívej se tam, neboť se nám už dosti přiblížili a uvidíš v jejich středu klusat sem soumara; jeho hřbet je už opatřen vším čeho třeba k další dopravě ryb.“

6) **MAREK** se ostře zadívá na malou k jeho obydlí se blížící karavanu a nyní zcela snadno objevuje, nač jsem ho upozorňoval a praví: „Pane, už je tomu tak, jak jsi řekl! Ale nyní pospíším rychle dolů a 100 ryb bude pro ně ve velkých neckách již připraveno, což je jistě poněkud zarází!“

7) Pravím **JÁ** : „Jdi a učíš tak! Avšak budou-li se tě tázat, jak jsi to mohl vědět, buď pamětliv chytré odpovědi; ale lží je odbývat nesmíš!“

8) Marek odchází, dá ihned vybrat ze sádek 100 ryb a vložit do necek. Sotva byl s touto prací hotov, přišlo také již několik mladých farizeů a dotazovali se po rybáři Markovi. **MAREK** se brzy ohlásil a pravil nacházej se ještě u necek: „Zde jsem já a zde v neckách je to, proč jste asi přišli! Je to pro vás svědomitě odměřený desátek, skládající se ze sta kusů nejvybranějších ryb, které kdy v našem moři byly chyceny!“

9) Farizeové jsou tímto oslovením zcela zaraženi a jeden z nich praví: „Starče, copak jsi prorok, že již předem víš, proč jsme sem z města přišli?“

10) Praví **MAREK**: „K tomu věru není třeba být prorokem, nýbrž třeba mít jen pět dobrých smyslů a trochu rozumu a snadno člověk navlas uhodne, proč jste přišli. Nuže vezměte ryby a jděte v pokoji dále! Mám dnes ještě mnoho práce a poledne není daleko; dnes jsme mnoho pracovali a musíme jít připravit si oběd!“

11) Praví **jeden farizeus** : „Měl bys nám však ke 100 kusům přidat ještě 30 za trest; neboť nebylo pěkné, že jsi nám, sluhům božím, kteří se stále modlí k Bohu Všemohoucímu za tvou spásu, neposlal hned po lovu první ryby po svých dětech do města!“

12) Praví **MAREK**: „Tu, tu je ne třicet, nýbrž čtyřicet kusů ještě k tomu! A nyní prosím o vaši spokojenost a abyste mě brzy opět opustili!“

13) Praví **farizeové** : „Máme od Boha právo kdykoli přijít a kdykoli odejít! Nalož ryby do našich kádí a půjdeme ihned dále!“

14) Marek poručí svým dětem, aby splnily vůli farizeů a děti přiloží také ihned ruce k dílu a naplní kádě farizeů 140 rybami.

15) Když je tato práce skončena, praví **MAREK**: „Nyní je splněno vše, co jste žádali. Jste spokojeni?“

16) Praví jeden velmi drze vyhlížející mladý farizeus : „Nikoli a ještě stokrát nikoli! Neboť ty s námi mluvíš jako s tobě obtížnými světskými lidmi a zapomínáš, že jsme sluhy Všemohoucího Boha, kteří tě mohou jediným dechem navěky zahubit! Tvé vzdorovité chování k nám bude proto potrestáno nejen 140 rybami, nýbrž odejmutím veškerého tvého majetku!“

17) To už je Markovi přespřílíš. Běží do chalupy a přichází ihned k farizeům s pergamenovým svitkem, na němž je velkými písmeny psáno, že je skrz naskrz Římanem a jako takový může, chce-li jen, použít všech práv svobodného občana Říma.

18) Táže se **drzí farizeus** nyní poněkud zaražen řka: „No, jakpak dlouho jsi již pohanem? Podle našeho dobrého vědění byl jsi ještě před nedávnem Židem!“

19) Praví **MAREK**: „Marek nebyl nikdy Žid, nýbrž rozený Říman, který po 30 let sloužil Martovi mečem, přílbicí a štítem. Avšak tento Marek byl na zkušební dobu tří let neobřezaným Židem; jelikož se však, nehledíc ke vznešené Boží nauce Židů, až příliš brzy přesvědčil, že kněží této vznešené Boží nauky jsou nečestní, tajně svého Boha a svou nauku nohama pošlapávají a ubohé lidstvo při každé příležitosti za nos vodící, nejhorší a nejnesvědomitější pokrytci, kteří sice před tváří slepého lidu slouží svému Bohu, ale svá srdce udržují pohřbena ve vší hlubokosti pekla a proto také provozují co nejnesvědomitěji s krví nejnevinnějších dětí Samaritánů nejhanebnější obchod, proto jsem se stal opět úplným Římanem a jako takový také zemřu! Vezměte nyní svůj lup a táhněte s ním domů! Já vám jej nyní dávám jen proto, že jsem byl před nedávnem po tři léta neobřezaným Židem!“

20. Praví farizeové : „Ale Marku, jak je to možné, že jsi se stal najednou tak chytrým člověkem? Máme tě přece již dlouho jako člověka velmi omezeného ducha! Ty jsi před námi často sotva věděl zda jsi muž či žena; jak to, že jsi byl najednou obdařen takovými duchovními schopnostmi?“

21) Praví **MAREK**: „To byla římská velmi úskočná maska, abych se mohl jako nejvyšší hloupý chlap zcela snadno dostat za všechny vaše zlé spády, smělé kousky a hanebnosti! Ru-

čím však nicméně za to, že rozumím Mojžíšovi a všem prorokům lépe, ačkoliv jsem ve skutečnosti Říman, ale v srdci již dávno pravý Žid!“

22) Praví **farizeové** : „Bez obřizky nemůže být nikdo Židem a přiblížit se k Bohu!“

23) Praví **MAREK**: „Ó váš způsob, přiblížit se k Bohu, jsem také nikdy neusiloval, nýbrž jediné v srdci podle nauky proroka Isaiáše a to mi postačí. Měl-li bych však být Bohem proklet zato, že jsem se nedal obřezat, o to se starat nemusíte. Myslím však, že Bůh je moudřejší, než všichni lidé a nekonečně moudřejší, lepší a spravedlivější nežli vy a shlíží jen na čisté obřezané srdce a ne na obřezání předkožky, které může mít jenom pozemský účel, duchovně však je vlastně hloupostí. jako Žid v srdci dávám vám však nicméně desátek; ale dávám vám jej dobrovolně a nemáte ani špetku práva, abyste jej ode mě, římského občana žádali. jděte tedy nyní, nebo vezmu ryby zpět a nechám vás odejít s prázdnou! - Rozuměli jste mi dobře?“

24) Po této energické řeči našeho Marka neřekli farizeové již ani slovo a odešli s rybami domů.

182. PŘEDPOVĚĎ PÁNĚ O JEHO SMRTI A ZMRTVÝCHVSTÁNÍ.

1) Marek pak nařídí rychle oběd, odebere se na známé místočko k nám nahoru a vypráví nám do nejmenších podrobností vše, jak si počínal s farizeji.

2) **JÁ** ho zato chválím a pravím: „Marku, pravím tobě, tomuto lidu bylo od počátku dáno velké zaslíbení, které nyní dosáhlo svého úplného splnění. Ježto však tento lid je tak zatvrzelý a nechce poznat velkou dobu svého navštívení, nýbrž hledá spásu svou v močálu tohoto světa, který zanikne jako obraz snu, bude dopuštěno, aby naplnil míru své hanebnosti, že usmrtí svého Boha a Pána.

3) Potom mu bude vzata všechna milost, všechno světlo i všechno právo a bude dáno vám pohanům; neboť vy jste měli vůli dobrou a jako slepci jste poznali to, co vidoucí Židé zavrhlí.

4) Proto přichází k vám nyní světlo shora a způsobuje, že prohlédáte srdcem; avšak děti světla budou vystrčeny do nejzazší temnoty. Mezi cizími národy budou hledat drobtý a jméno národ jim bude vzato a budoucně již nebudou národem!“

5) Praví **MAREK**: „Mohlo by to tedy přece jen dojít tak daleko, že by. Tě ve své velké zuřivosti někde uchopili, tělesně usmrtili, jako to učinili téměř všem svým prorokům?“

6) Pravím **JÁ** : „Ó, - ano, to Mně zajisté učiní. Avšak tehdy dospěje jejich účet ku konci!“

7) Praví **MAREK**: „Ano, ano, jak jsem řekl včera v noci: Tato havěť je schopna každého pomyslitelného zločinu! Proto Se chraň, pokud to jde, tak zvaného města Božího! Usmrtí Tě, neužiješ-li proti nim veškeré Svě opatrnosti a božské všemohoucnosti; neboť znám sluhý chrámu vnějšně i nitřně! Kdo se odváží dotknout se jejich nauky, která je již dávno naukou zlého ducha, toho čeká boj s veškerým peklem. Jejich přátelství je kletba a jejich kletba je smrt. Život člověka je jim jako život komára, kterého si pro jeho přílišnou nepatrnost žádný člověk neváží.“

8) Praví **učedníci**: „Jak našeho Mistra a Pána známe, roztříští se jejich sebebprohnanější zlomyslnost o jeho moudrost; neboť Jeho, Který dovede přikazovat smrti, Jeho, Kterýž dovede znovu k životu probouzet mrtvé) bude možno těžko usmrtit!“

9) Pravím **JÁ** : „Ano, Jeho zajisté nebude možno navěky usmrtit a přece bude usmrcen na svědectví proti nim, aby se míra jim daná naplnila! Jestliže se dopouštěli násilí na Božích světících, dopustí se také násilí na Mně a tím se stanou tvůrci svého nejvyššího vlastního soudu! Kdo však sám něco chce, tomu se neděje bezpráví, je-li zavržen! Jestliže to však učinili tak mnohým poslům, což bylo nevýslovnou ohavností, pak neušetří ani Toho, Který nechal přijít před Sebou posly.

10) Avšak nejvyšší osudná okolnost pro ně bude spočívat v tom, že Usmrcený vstane po sotva třech dnech z hrobu jako nejmocnější Vítěz nad smrtí a nade všemi Svými nepřáteli k věčnému útěše Svých přátel a bratrů bez pohromy, v plné síle a skrz naskrz životem prozářen! Pak se budou za veliké bázně a zoufalé nejistoty radit, jak by mohli tohoto ze smrti Povstavšího opět usmrtit, leč nebudou si již vědět rady a jejich pád bude brzy poté následovat.

11) Tak se stane a tím dojde proroctví o Mně nejuplněnějšího naplnění.

12) Budete sice smutni a pocítíte velikou úzkost o Mne; avšak váš smutek, bázeň a úzkost budou proměněny brzy ve velikou radost, až spatříte Usmrceného opět se vší mocí nad veškerým životem a nad veškerou smrtí mezi sebou tak jako nyní!“

13) Praví **MAREK**: „Je-li tomu tak, pak věru není příliš těžké nechat se jaksí jen *pro forma*

(na oko) usmrtil! Za takových okolností můžeš potom již jít do Jerusalema kdy chceš; neboť Tobě se nemůže nic stát! Jsi-li Pánem nad životem a smrtí, kdo Tě potom může usmrtil? A usmrtil-li Tě kdo, anebo bude-li toho domnění, že Tě usmrtil a Ty po usmrčení povstaneš k boji proti nepřátelům živější nežli jsi byl před usmrčením, pak bych nechtěl být v kůži Tvých nepřátel; ty pak bude stravovat oheň vši bázně a úzkosti. A veškeré jejich rady, úmysly a snahy budou pro ně hanbou časně i věčně! Neboť teprve tím vystoupí všechny jejich nejhanebnější ohavnosti na nejjasnější denní světlo před očima všech lidí a jejich skutečné bytí dosáhne navěky svého lepším lidstvem dávno vytouženého konce. Ó, Pane a Mistře! Proveď to jen hodně brzy a zcela určitě a jistě! Já jsem sice již zestárl a svýma nohama nebudu již obtěžovat Zemi tak dlouho, jako jsem ji již obtěžoval; ale toho bych se přece ještě rád dožil a má smrt bude potom lehčí!“

14) Pravím **JÁ** : „Věc sice ještě není úplně určitá, že se tak státi musí; spíše však ano nežli ne! - Avšak nyní pokročila doba již hodně přes poledne a naše těla si žádají také nějakou posilu; proto sejdem opět dolů a posílíme se na těle!“

15) Praví **MAREK**: „Ano, ano, máš opět zcela pravdu; oběd bude připraven a tak tedy sejdem dolů! Po jídle se můžeme opět, působí-li Ti to, ó, Pane, radost, odebrat na toto místečko.“

16) Pravím **JÁ** : „Odpoledne podnikneme něco jiného. Zítřa opět bude nám toto místečko vítáno. Nyní však pojďme!“

183. OZNAMUJE SE NÁVŠTĚVA CYRENIŮVA.

1) Když jsme za několik okamžiků přišli dolů, byl také připraven oběd a my jsme se posadili venku u velkého stolu, který stál pod stínem hustého kaštanu. Dobře připravené ryby, chléb, víno a dobré čerstvé fíky byly podávány v hojné míře, takže jsme měli všichni počtem asi třicet, hojnost co jíst. Jídlo bylo za dobré nálady požit a Marek, hovorný starý bodrý voják vyprávěl nám mnoho ze svých zážitků a to s vrozenou jemu výmluvností. Moji učedníci měli však přitom příležitost vidět před sebou svět takto náležitě odhalený a vzít si z toho leccos ku prospěchu lidstva, které bylo později svěřeno jejich vedení.

2) Po stolování trvajícím přes dvě hodiny přišel z města k Markovi posel se zprávou, že do Cesareje Filippi přišel v poledne starý vrchní místodržící Cyrenius, ať tam tedy Marek jako voják dobře známý vrchnímu místodržiteli přijde a přednese mu svůj známý nuzný stav a vrchní místodržitel už pro něho něco podle možnosti udělá.

3) Praví **MAREK** poslovi: „Řekni mému starému spolubojovníku, že se skláním k jeho nohám a že mu mnohokrát děkuji za jeho nejmilostivější vzpomínku na můj velmi nuzný stav!! Tentokrátě však jeho milosti nebudu moci použít, mám-li proto jít do města, protože mám hosty, jejichž Nejvyšší Pán a Mistr mě co nejzázračněji vytrhl ze vši mé dřívější chudoby. Tento Pán a Mistr mi slíbil, že u mě prodlí šest plných dnů a tak bych považoval za velký hřích, kdybych Ho i jen na okamžik opustil. Kdyby však mému starému spolubojovníku nebylo příliš hluboko pod jeho vysokou císařskou důstojnost udělat si procházku ke mně, bude zde vynaloženo vše, aby byl co nejdůstojněji přijat!“

4) Praví **posel**: „Dobrá, vyřídím vysokému veliteli doslova vše tak, jak jsi mi řekl!“ - Tím se sluha odporučí, nasedne na svého mezka a co nejrychleji se vzdálí.

5) Když posel zmizel, pravil **MAREK**: „Doufám, že vysoký místodržitel si nebude mou odpověď vykládat ve zlém!“

6) Pravím **JÁ** : „O to se nestarej! Říkám ti: Jakmile uslyší, že jsem zřejmě zde, nebude meškat ani deset .okamžiků, aby se rozhodl přijít sem a tu se ti teprve dostane příležitosti, abys si učinil pojem o slávě Boží! Neboť buď ujištěn, že Mě Cyrenius po celý Můj život zná!“

7) Praví **MAREK**: „Již tomu všemu tak bude; on je však muž ve světě příliš vysoko postavený a proto se musí kvůli hloupým lidem vyhnout leccemu, co by jinak jistě učinil a tak tedy přece jen velice pochybuji, že mi bude moci prokázat vysokou milost návštěvy.“

8) Pravím **JÁ** : „Dříve, nežli třikrát na známé místečko vystoupíš a opět se z něho vrátíš, bude tady! Sotvaže posel podá Cyreniovi zprávu, tu Cyrenius, nepoživ ještě oběda, nechá bez meškání vše ležet a stát a s celou svou družinou přispěchá sem, aby Mě uviděl a mohl se Mnou mluvit.“

9) Řekni tedy své ženě a svým dcerám, aby ihned připravily ještě oběd pro něho a též pro jeho lidi; neboť jelikož nebude se svými lidmi obědovat ve městě, bude mu tento oběd velmi žádoucí a vítaný!“

10) Marek zavolá ihned svou ženu a šest dcer z chalupy a přikáže, aby připravily ihned oběd pro přicházejícího vrchního místodržitele Cyrenia a to pro počet asi ještě jednou třicet osob!

11) Žena pohlédne zcela zaraženě na Marka a neví, zda to míní vážně anebo žertem. Avšak Marek ji odkáže nicméně ihned do kuchyně a žena se dá do přikázané práce.

12) Zároveň však přikázal Marek také svým dvěma synům, aby šli vyhlížet na pahorek a až spatří nějaký skvělý zástup přicházet z města, aby mu o tom podali ihned zprávu. Oba synové spěchali ihned na pahorek až k místu, odkud bylo možno velmi dobře dohlédnout až do Cesareje Filippi a objevili skvělou skupinu již na konci široké silnice odbočovat na úzkou stezku, po níž se za malou čtvrthodinku dojde zcela snadno k obydlí našeho Marka.

13) Když to oba synové spatřili, spěchali téměř bez dechu zpět a vyprávěli co viděli.

14) Tu se Mne **MAREK** tázal řka: „Pane a Mistře, to mu budeme muset přece vyjít se vši pravou čistě římskou ponížeností naproti?“

15) Pravím **JÁ** : „Ó, nikoli! Koho pudí ke Mně jeho spása, ten přichází, i když mu nejdeme vstříc! Cyrenius je však silný v duchu a nepotřebuje, aby se mu chodilo vstříc; jen kde k nám nastoupil cestu nějaký slabý na duši a na těle, tomu musíme jít vstříc, aby se na poloviční cestě neunavil, nezůstal tu ležet a nezahynul!“

184. MAREK PŘIJÍMÁ A POZDRAVUJE CYRENIA.

1) Sotva jsme tato slova pověděli, slyšeli jsme již s pahorku množství lidských hlasů. Byl to Cyrenius se svou celou družinou; a chlapec Josoe kterého jsem probudil v Jairově nové hrobce v Nazaretu z nejúplnější smrti, jel na malém soumaru vedle Cyrenia, oděn v krásný římský šat.

2) Když Cyrenius přišel na dosti prostranné místo před chalupou, tázal se obou synů, zda toto je obydlí starého vojína Marka.

3) A synové s nejhlubší poklonou pravili: „Ano, mocný pane a veliteli!“

4) Zatím předstoupí také již **MAREK** v pravé římské poníženosti před Cyrenia a praví: „Vznešený pane a veliteli, nic na světě by mě nemohlo zdržet, abych tvému nejmilostivějšímu volání nevyhověl! Hostím však u sebe Hosta mimo několik jeho učedníků a průvodců, Který je nepochybně Bohem, protože koná pouze Svou vůlí věci, jaké ještě nikdy žádný smrtelník na této Zemi nekonal. A hle, tohoto Hosta z nebí jsem nemohl opustit, zvláště když mě zahrnul dobrodiním a má chalupa teď není chudobná, nýbrž velmi bohatá; neboť nyní mám asi 50 měchů nejlepšího vína a 5 mých velkých sádek je plno nejušlechtlejších a nejlepších ryb! Také má spíše překypuje všelikými nejlepšími pokrmy, i soli a dřeva mám na celý život nadbytek! Co bych měl já, starý muž, nyní ještě více hledat a žádat? Ale nejen já, nýbrž také osm mých dětí je již co nejlépe zaopatřeno; neboť již dnes jsem dostal 400 grošů, což u mě znamená velmi mnoho peněz a přitom budu moci jistě několik set dobrých grošů utržit z téhož pramene, jako jsem zcela čestně a poctivě utržil oněch 400 grošů.“

5) Praví **CYRENIUS** : „To je již vše zcela dobré a těší mě jistě více nežli tebe, že tě jako jednoho ze svých nejstarších spolubojovníků nacházím tak šťastného; ale nyní mě uveď k tvému zázračnému Hostu! Proto jsem hlavně k tobě z města přišel; neboť podle výpovědi posla se domnívám, že tvým zázračným hostem je božský Ježíš z Nazaretu, jemuž nebudu s to věčně nikdy dosti děkovat za nekonečně velká dobrodiní, která mi duchovně i tělesně prokázal. Doved' mne tedy ihned k Němu!“

6) Cyrenius Mě hned neobjevil, protože jsem seděl s učedníky ještě u stolu, který stál v temném stínu velkého kaštanu, jehož větve pokryté hustým listovím sahaly až k zemi. Marek zavedl Cyrenia i s chlapcem Josoem ihned ke Mně pod kaštan.

7) Když Mne **CYRENIUS** spatřil, vstoupily mu hned radostí slzy do očí, že Mě opět spatřuje a pravil: „Ano, ano, jsi to Ty, jak jsem si to myslel! Ó, jak jsem zase nekonečně šťastný a blažený, že se mi dostalo nevýslovné milosti nebes, abych Tebe, Který jsi jediný mé vše, po mnohých uplynulých dnech zase jednou spatřil, s Tebou mluvil a dechem Tvých úst znovu byl požehnan a navěky oživen! Ó, Pane, Ty můj nadevše věrný a vpravdě nejmilejší Ježíši, věčný Pane celého světa a všech nebes! Jak velkým dlužníkem jsem Tobě a to předně za každou

minutu svého života a za druhé za převeliké dobrodiní, kterého se mi dostalo v Kisu Tvou nikdy nevystižnou moudrostí tím, že jsem přišel opět k uloupeným penězům z daní. Ó, Pane, jak často každého dne myslím na to, z jak strašné nesnáze jsi mě Svou moudrostí v Kisu zachránil! A když tak na to pomyslím, vstoupí mi vždy slzy do očí v pocitu díky a musím Tě pak plakaje velebít!“

8) Pravím **JÁ** : „Příteli a bratře, pojd' a sedni si po Mé pravici a tvá družina nechť si také sedne k druhému stolu tam pod fíkem! Bude ihned podáván oběd, který jsem již předem objednal pro tebe a tvou družinu; neboť já vím, že jste dnes ještě málo požili ke své posile. - Co však dělá Můj Josoe a jak se snáší se svým občas k němu přicházejícím andělem?“

185. UČEBNÍ METODA ANDĚLA.

1) Tu přistupuje ke Mně chlapec **JOSOE**, který vypadal již mnohem silnější a praví: „Pane a Živote všeho života, já jsem úplně zdravý a jídlo i pití mi chutná stále stejně velmi dobře; ale s andělem ze Sicharu, který mě každý třetí den na několik okamžiků navštíví, nejsem zrovna velmi spokojen, protože při všem, co mu řeknu, vždy něco namítá! Já se jistě dám velmi rád poučit o všem cokoli je jen dobré, pravdivé a užitečné; ale řekne-li mi někdo dnes: „Hruška a hruška jsou dvě hrušky!“ a při příští příležitosti mi to nepřipustí, když ho chci jeho slovy porazit chce-li mě totiž příště balamutit, že hruška a hruška jsou také tři, čtyři, pět ba dokonce nekonečný počet hrušek a vůbec, že jedna a jedna mohou představovat nejen dvě, nýbrž duchovně každé myslitelné číslo, pak se vždy poněkud rozzlobí a téměř vždy se hádkou se svým duchovním učitelem a vychovatelem unavím! Neboť u něho při nejbližší návštěvě již nikdy neplatí jako jedině tu jsoucí nejpevnější pravda to, co mi předtím vylíčil jako pevnou pravdu. Krátce přichází mnohdy s věcmi, proti jejichž přijetí se hned každý vlas na hlavě ježí! Proto bych Tě, ó, Pane, nade všemi nebi a světy prosil, abys tomuto duchovnímu učiteli ze Sicharu řekl, by se mnou zacházel rozumněji - anebo aby mě budoucně svých návštěv ušetřil!“

2) Pravím **JÁ** : „Ach, Můj milý Josoe, jen ho snášej! On tě uvádí do pravé nebeské moudrosti; neboť počty duchů vypadají zcela jinak nežli počty tohoto světa! Kdybych s tebou chtěl mluvit podle způsobu nebes, pak bys ničemu nerozuměl; ale Já, jako nyní Sám člověk s tělem a krví, mluvím s lidmi o věcech ducha jen lidsky podle způsobu této Země a hle, lidé se na Mne horší, protože Mne nechápou a mnozí také chápat nechtějí! Tvůj občasný božský učitel tě učí jistě správně; avšak ty začneš jeho nauku na této Zemi chápat jasněji teprve ve stáří; zcela to však pochopíš teprve jednou na onom světě, kde se nebudou mísit žádné zákaly z těla a krve do tvé čisté duše! - Porozuměl jsi Mně?“

3) Praví **JOSOE** : „Ó ano, Pane nekonečnosti, Tobě rozumím snáze nežli svému duchovnímu učiteli! Avšak řekne-li mi, že hněv a láska jsou v podstatě jedno, pak se u mě nejvyšší převrací ovšem k nejnižšímu a nejnižší k nejvyššímu; a rovněž také, říká-li, že rovněž nebe a peklo jsou v podstatě jedno! To ať si chápe kdo chce; pro můj rozum je to největší protiklad!“

4) Pravím **JÁ** : „Také tu má anděl opět pravdu a je tomu tak! Dám ti k tomu malý příklad a uvidíš věc jistě poněkud jasněji. Poslyš Mne tedy!“

5) Pohleď na Slunce! Když za doby zimní v některých dnech tak velmi příjemně a mírně teple září, jak velice tě občerstvuje jeho světelný paprsek; když však v pustinách Afriky jeho žhoucí paprsek začíná tavit dokonce bílý písek, tu, kdybys pod takovým světelným paprskem měl kráčet, stal by se se ti peklem! - Rozumíš tomu?“

6) Praví **JOSOE** : „Ó, ano!“

7) Pravím dále **JÁ** : „Dobrá, slyš tedy dále! Noc je po horkém dni jistě velkou přítelkyní a dobrodějkou unaveného lidstva; nechme však trvat tuto dobrodějku lidstva jen asi třicet dnů a začnou jí zlořečit a jí proklínat všichni lidé! Neboť tato dlouhotrvající noc uvedla by Zemi do povšechné, ztrnulost přivádějící zimy, že by v ní nakonec nemohl již obstát žádný organický život! Hle, tu by se stala ona velká dobrodějka lidí již zase hotovým peklem!“

8) Když za horkého dne putuješ a začne tě trápit žízeň a přijdeš pak k nějakému čistému a bohatému vodnímu prameni, jak nebesky tě občerství doušek z čistého pramene! Avšak hlouběji dole v údolí se shromažďuje táž voda v rozsáhlé a hluboké nádrži v jezero. Padneš-li do něho, najdeš v něm nevyhnutelnou smrt! A hled' opět: Táž voda, která tě tak nebesky občerstvila na vysoko položené horské silnici, usmrcuje tě dole v hlubokém jezeře a stane se ti tedy dočasným peklem!

9) Také rád vypiješ pohárek dobrého vína; vypij však najednou celý plný měch a víno tě usmrtí a stane se ti tedy opět peklem!

10) Chodíš rád na vysokou horu a výhled do rozsáhlých dálek občerstvuje tvé srdce. Nech však padnout horu na sebe a hora tě usmrtí a stane se ti tedy opět peklem!

11) Vítr, jenž za horkého dne jemně chladí a ovívá čelo, občerstvuje velice tvou celou mysl! Nechme jej však přejít ve vichřici, která začíná vyvracet stromy z kořene. Občerství tě potom také? Jistě ne! Neboť tehdy se dáš na útěk a budeš hledat místo, kam nemůže vichřice vniknout. A tak týž vítr, který tě předtím občerstvoval, stává se ti ve své plné síle opět peklem!

12) Proto je každému člověku ve všech věcech dána jistá míra podle jeho síly, podstaty a založení. Zůstává-li v ní, pak je v náležitém řádu, do něhož ho Bůh postavil a vše co ho obklopuje, je pro něho „nebem“; jestliže však v čemkoli tento řád překročí a klade svět na svá slabá ramena, pak jej tento svět bude drtit a stane se mu „peklem“!

13) A tak je správná míra ve všech věcech jak lidem tak duchům nebem; přemíra v těchž věcech je však jak lidem tak duchům hotovým peklem! - Rozumíš tomu nyní?“

14) Praví **JOSOE** : „Ano, nyní ovšem dobře rozumím a mám z toho velkou radost! - Proč mi však ten duchovní učitel nevysvětluje své poučky tak, abych jim rozuměl jako nyní?!“

15) Pravím **JÁ** : „I to má opět svůj moudrý důvod! Kdyby ti tvůj duchovní učitel vše tak nad Slunce jasně vykládal, pak bys nepřišel nikdy k vlastnímu myšlení a konečně k sebeurčení; takto tě však nutí k přemýšlení a k sebeurčení a hle, to je pak správný nebeský způsob vyučování! Bude-li třeba, abys dosáhl opravdové zralosti, pak ti tento duchovní učitel již také pro každou poučku připojí nad Slunce jasné obrazy; jinak bys nemohl hlubší pravdy nebeské moudrosti pochopit! - Je ti to nyní úplně jasné?“

16) Praví **JOSOE** : „Ano, Pane, teď teprve zcela chápu, jak jsem na tom se svým duchovním učitelem ze Sicharu; a také se mi nyní dostavuje velká láska k němu!“

17) Pravím **JÁ** : „A tato láska ti opatří ony příklady! - Nyní však přichází něco pro tělo; žena, synové a dcery Markovy přicházejí už s hojnými pokrmy a nápoji! Jezte tedy podle potřeby. a posilněte se, abyste ani nehladověli, ani nežíznil; neboť v Mé blízkosti nebude nikdy nikdo hladovět a žíznit, nýbrž každý se tělesně i duchovně úplně nasytí!“

18) Cyrenius a chlapec Josoe jsou již notně hladoví a žízniví a proto se s velkou chutí pustí do jídla; také lidé jeho družiny se nedávají prosit, nýbrž následují zcela čile příkladu Cyreniova.

186. CYRENIŮV DAR MARKOVI.

1) Když byl oběd téměř zcela sněden, zavolá Cyrenius Marka a jeho ženu, děkuje mu za dobrý oběd a za jeho vždy stále stejné pohostinství, ženu pak pochválí pro její velkou znalost kuchařskou; neboť tak chutně připravená jídla ještě nikdy nejedl, zejména ryby, jejichž znamenná chuť daleko předstihovala vše ostatní.

2) Po této pochvalě praví **CYRENIUS** Markovi: „Starý spolubojovníku, jdi tamto k bílému mezkovi! Nese na hřbetě něco pro tebe a pro tvou rodinu. již dosti dlouho jsi strádal a bylo ti bojovat proti všelikému nedostatku a nouzi; tomuto tvému ne právě záviděníhodnému stavu musí už být jednou učiněn konec! V obou pytlích najdeš tolik zlata a stříbra, že si budeš moci snadno postavit lepší dům a k tomuto novému lepšímu domu si budeš moci koupit pole a louky, abys mohl i se svou rodinou zcela dobře žít z rolnictví! Co by snad obsahovaly pytle ještě nad to, podrž jako dobrou úsporu; neboť dokud musíme na této Zemi podle vůle Páně žít, nesmí nám také úplně chybět prostředky, bychom mohli žít!“

3) Dokud nejsme bohy, musíme pracovat a v potu tváří si svůj chléb dobývat - jeden tím a druhý jiným způsobem; každý však má dost co dělat a nesmí skládat ruce do klína. Kdo však jako ty už jednou dostatečně pracoval, ten si již může na stará kolena udělat trochu pohodlí. jdi tedy a přijmi tento malý dar a Pán ti jej požehnej!

4) Se slzami děkoval **MAREK** Cyreniovi - a vedle Cyrenia však také jaksí hlavně Mně; neboť pravil: ačkoliv dar přichází od Cyrenia, on je nicméně více než úplně přesvědčen, že já jsem všeho původcem; proto děkuje především Mně!

5) **JÁ** pak jsem pravil: „Ber si vše, co se ti dává a uživej toho, ale nepřikládej tomu žádnou cenu! Neboť jako je tu každý pozemský dar odměřen, tak neodměřen je také pozemský život lidí! Dnes jsi ještě pánem svých pokladů a zítra se od tebe požaduje tvá duše! Co můžeš pak dát, abys zachránil svou duši od věčné smrti?“

6) Proto nechť každý hledá především Království Boží a vše ostatní mu bude podle potřeby přidáno!

7) Co však přijímá, ať to nepřijímá proto, aby hromadil, nýbrž aby toho rozumně a moudře používal ku prospěchu svému i ostatních. Shleď se s mnoha opravdu chudými; jejich nouze nechť občerství tvé srdce, protože nyní jsou ti dány duchovně i tělesně prostředky, abys mírnil tuto nouzi a obveselil smutné srdce chudého bratra!

8) Hle, každé veselé srdce, které jsi občerstvil ve jménu Mém, stane se ti jednou novým nebem plným blaženosti bez míry a počtu a připraví ti již na této Zemi občerstvení, jaké ti nemůže dát žádné pozemské štěstí a zrodí v tobě opravdový pokoj, - pokoj, který svět nezná! A tak tedy jdi a přijmi vše!"

9) A **stařec** šel. se svými dvěma syny, přijal ony velké a značně naplněné pytle a dobře je uschoval. Když se zase objevil, děkoval ještě jednou za vše a tázal se Mě, co se má odpoledne stát.

10) Pravím **JÁ**: „Připrav své lodě a trochu se projedeme po jezeře, neboť dnešní den je tak krásný a bezvětrný! Můžeš také dnes ještě jednou hodit velkou síť do moře a uděláš druhý požehnaný zátah a lov!"

11) Nato nařídí **Marek** ihned svým synům a čtyřem starším dcerám, aby dobře uspořádali lodě, jakož i velkou síť a také se podívali, zda je velká ohrazená sádka ještě v pořádku; a má-li nějakou díru, aby byla ihned podle možnosti ucpána roštím a kameny.

12) Praví **synové**: „Otče, to jsme již učinili před čtyřmi dny a bude tedy asi vše ještě v nejlepším pořádku, ježto nezuřila od té doby žádná bouře; ale nicméně se podíváme, abychom také pro tento okamžik mohli být v nejuplnějši jistotě!“ - Poté se synové vzdálili, vše prohlédli a brzy se vrátili se zprávou, že je ještě vše v nejlepším a zcela upotřebitelném stavu.

13) Pravím **JÁ**: „Pojďme tedy ven a vstupme do malých lodí, z nichž může každá bez nebezpečí zcela dobře unést dvanáct osob!“ - Poté všichni vstali a následovali Mě.

187. SPOLEČNOST NA MOŘI.

1) Když jsme přišli ku břehu, přisunuli nám synové největší a nejlepší loď, do které jsme také ihned vstoupili a usedli na připravené lavice. Oba synové se pak chopili vesel a odrazili naši loď dosti rychle od břehu. Na Mé lodi byl vedle Mne Cyrenius, chlapec Josoe, starý Marek a Petr, Jan a Jakob. Všichni ostatní učedníci, jakož i dvorní družina Cyreniova jeli na ostatních lodích za námi. V naší lodi byla v dobrém rybářském pořádku složena také velká rybářská síť.

2) Když jsme byli asi pět polních cest od břehu, otázal se **MAREK** řka: „Pane, řekni nám kde máme vrhnout síť!“

3) Pravím **JÁ**: „To již v pravý čas učiním; avšak teď a zde ještě ne! Nejsme ještě ani půl hodiny na vodě a proto nebudeme rušit hned její klid a budit její duchy, kteří by nás mohli nakonec velmi škádlit; avšak více k večeru a blíže k jistému břehu pak už síť vrhneme. Nyní však nebudeme dělat nic jiného, nežli s klidem moře odpočívat. Bude-li však chtít někdo z vás něco vědět, ať se jen táže.“

4) Praví **CYRENIUS**: „Co je mi v domě Markově zvláště nápadné, je to, že jeho čtyři starší dcery mají při veslování rovněž tolik síly, jako jeho dva, možno říci giganticky silní synové! - Marku, ty jsi byl kdysi také trochu atletem, avšak tvoji synové tě o mnoho předstihli!“

5) Praví **MAREK**: „Ano, ale dnes i mně připadá jejich síla poněkud mimořádná; neboť jejich vesla se pohybují tak hravě silně a vytrvale, že loď uhání po mořské hladině jakoby pužena větrem. Věřu, při tomto pohybu mohli bychom za půl dne připlout až do Kisu anebo dokonce až do Sibary, k čemuž by jinak bylo třeba dobře dvou dnů! Do Genezaretu bychom se takto dostali za dvě a do Jesairy za čtyři hodiny.“

6) Neklamou-li mě mé staré oči, objevuji nyní již také vysokou horu, která odtud kryje s levé strany město Genezaret! Vypadá sice velmi modrá a tudíž od nás vzdálená, - ale to nic nevadí; rychlosti tohoto pohybu ustupuje brzy každá sebemodřeji vyhlížející dálka! Tu, ó, Pane, jistě také již zasahuješ svou všemohoucí svatou vůlí!“

7) Pravím **JÁ**: „Ano, milý příteli Marku, Já musím Svým chtěním a vůlí zasahovat všude dokonce nekonečně mnohonásobně, kdekoli je jen nějaké dění, bytí a trvání od největšího do nejmenšího, jinak by byl nekonečný prostor až příliš brzy prost bytostí; a tak tedy může nyní být Má vůle zcela dobře činná s tvými syny.“

8) Práví poté mezi sebou **tři učedníci** přítomní na této lodi: „S naším Pánem a Mistrem je to začasť přece jen zvláštní! Tu a tam mluví zcela jako jediný Pán nebes a Země a potom také podle toho jedná.; časem je však zase zcela člověkem a ze Své božskosti nedá na Sobě nic znát! Vše co mluví a koná je sice nepochopitelně moudré; ale že by v nejbližší době dal se Sebou při vši Své božské moci a moudrosti farizeji v Jeruzalému až k smrti špatně nakládat, to by bylo jistě něco, co by se nemohlo nikterak nazvat moudrým! Neboť co konečně z takového špatného nakládání lidstvo získá? Nakonec bude zmatené a řekne: „Pohledte na osud toho mocného, který se nakonec stává obětí ještě mocnějšího!“ Ten, jenž probouzí mrtvé a přenáší hory, měl by přece také být schopen jediným slovem zničit chrámovou čeládku!“

9) Za doby Noemovy muselo všechno lidstvo zahynout až na Noema a jeho malou rodinu a přece lidé nebyli tehdy daleko tak špatní, jak jsou vcelku nyní; a jelikož lidé jsou vcelku již tak zlí a špatní, že by již ani nemohli být horší a špatnější, chce Si k tomu od nich nyní ještě Sám dát líbit špatné zacházení, místo aby je potrestal hůře nežli za dob Sodomy a Noema! Zkrátka, mnohé jednání z Jeho božské strany je ještě mnohem nepochopitelnější nežli něco, co tu ještě nikdy nebylo!“

188. ŘEČ JANOVA O ROZDÍLU POJETÍ PŘIROZENÉHO A DUCHOVNÍHO.

1) Práví **JAN**, který mluvícímu Šimonu Judovi pouze zcela pozorně naslouchal: „Zkoumám-li tuto věc pouze světskými smysly, nemohu ti nic namítat; ale ve zření srdce vypadá to vše zcela jinak! Neboť božská moudrost se nikdy a nikdy neřídí podle nějakého sebe moudřejšího člověka!“

2) Víš-li pak, proč se na půdě zemské vyskytuje tak nesčetně mnoho druhů rostlin a keřů, které nenesou zcela žádné plody? A nosí-li jaké, jsou pro náš rozum nicméně bezúčelné a nikdo neví, k čemu jsou asi dobré! Právě podobnou rozmanitost shledáváme mezi zvířaty. Od nejmenšího červce listového až do moře ovládajícího leviatana, řekni, k čemu tu jsou všechna ta zvířata až na těch několik našich domácích zvířat? Co prospívají lidstvu medvědi, lvi, tygři, hyeny a ještě mnoho nám dosud neznámých dravých šelem? Kdo ti může, dobrý příteli, podat důvod tak nanejvýš různých tvarů zvířat? K čemu tak mnoho hvězd na nebi? Proč měsíc stále nesvítlí za doby noční? K čemu jeho změna světla? Proč je tu vlastně? Hleď, toho všeho a ještě mnoho tisícero násobně jiného chápeme a našemu rozumu připadá to jako pošetilost, když o tom řádně kriticky přemýšlíme! Avšak u Boha, Pána, má to vše jistě nejvýš moudrý důvod a proto my, kterým je dána mimořádná příležitost vidět Pána působit osobně, se nemusíme nikterak divit, že nemůžeme vše chápat co koná a co ještě dále bude konat; neboť pro všechno má asi patrně v Sobě a pro Sebe nejmoudřejší důvod! - Nejsi tu mého názoru?“

3) Práví **ŠIMON JUDA**: „Ano, ano, máš zcela pravdu a nelze proti tomu oprávněně nic namítat! Zůstává však nicméně také navěky pravdou, že myslícímu člověku připadá leckteré uspořádání Boží právě tak, jako kdyby někdo co nejvážněji chtěl tvrdit, že dvě ryby a zase dvě ryby dává sedm ryb!“

4) Právím **JÁ** : „Ano, ano, Šimone, tak to skutečně vypadá; ale co se lidskému rozumu jeví být nemožné, to může být u Boha ještě velmi dobře možné! Vezmi malou síťku, která leží u tvých nohou a hoď ji do moře! (Šimon to učiní.) - Nyní ji opět vyzvedni a řekni kolik je v ní ryb!“

5) Práví **ŠIMON** : „Pane, přesně čtyři kusy!“

6) Právím **JÁ** : „Podívej se a počítej; neboť je jich sedm!“

7) **ŠIMON** se podívá a čítá a nachází teď v síti přesně sedm ryb. Tomu se velice diví a praví: „Ano, ano, u Boha jsou všechny věci možné!“

8) A **JÁ** pravím jemu: „Proto přistě nemluv neúčinné věci; neboť lépe je mlčet nežli mluvit prázdné a neúčinné věci! Rozuměj tomu, jinak nejsi o nic lepší nežli slepý farizeus.“

9) Práví **ŠIMON JUDA**: „Pane, Ty přece víš, jak velice Tě miluji a přece mně vždy tak trpce vytýkáš, když něco řeknu ze sebe, že nemám již ani odvalu znovu se Tě na něco tázat! Přijímám sice od Tebe vše největší láskou a trpělivostí; a nemohu se ubránit vnitřnímu malému skrytému zármutku, že právě já jsem tím mrzutým cílem Tvé ostrosti!“ Poté se obrátí k moři a pohlíží naň s poněkud žalostným pohledem.

10) **JAN** však jde k němu a praví: „Hle, bratře, tobě se nyní stává mírné napomenutí Páně poněkud těžkým; hleď však, láska a moudrost Páně zajisté velmi dobře ví, proč ti to učinila a kdybys pohlédl hodně hluboko do svého srdce, pak bys brzy a snadno sám našel důvod!“

11) Praví **ŠIMON** : „Nuže, co to tedy má být? - Řekni mi to.“

12) Praví **JAN**: „Hleď, bratře, pokud jde o poznávání a živou nanejvýš neochvějnou víru, jsi mezi námi zřejmě nejsilnější a podle svědectví Páně jsi opravdovou skálou; přitom však máš nicméně chvíle, kdy se tě zmocňuje jakýsi tichý sebezpocit a hle, takový sebezpocit je jaksi dosti blízce spřízněn s tím, co nazýváme vysokomyslnost ! A to je asi to, co z tebe chce Pán leckterým tobě příslušícím pokořováním dostat! Já jsem to pozoroval již při mnohých jiných příležitostech a byl bych ti to z nejoprávněnější a nejupřímnější lásky bratrské již dávno rád řekl; ale ještě se k tomu nenaskytla nikdy tak velmi vhodná příležitost. Jelikož se nyní taková příležitost naskytla, myslel jsem na to a řekl jsem ti to, jak jsem to již dávno co nejživěji v sobě pocíťoval. Přijmeš to jistě v dobrém smyslu lásky, v níž a z níž jsem ti to řekl a proto se na mne nebuďeš hněvat?!“

13) Praví **ŠIMON JUDA**: „Ano, ano, máš asi také v tom zcela pravdu; jenom však nechápu, proč On našince na něco takového aspoň jednou neupozorní, když přece jinak není na slovo skoupý! Člověk by se pak mnohem snáze řídil podle toho, co podle Jeho čistě božského smyslu je zcela správné!“

14) Praví **JAN**: „To by sice mohl učinit, leč nicméně tak nečiní, což má jistě zase svůj dobrý důvod.“

15) Mně to připadá tak, jakoby chtěl, aby se každý člověk musel nalézt napřed úplně sám, nežli naň nakonec vloží Pán Svou veškeren život zdokonalující ruku a se Svým světlem Se ubytuje v srdci člověka.

16) Z tohoto důvodu, který se mi zdá být úplně pravdivý, nepředfíkává tedy také Pán životní chyby nikomu přímo, nýbrž toliko nepřímou jistými lomcovateli, kterými pak nutí duši, aby se sama blíže ohledávala, při Jeho Světle poznávala své chyby, vymýtila je ze sebe a takovým způsobem pak úplně vcházela do řádu Páně. To je, bratře, mé nikterak rozhodující mínění, ale mám téměř za to, že je tomu tak. Co o tom soudíš?“

17) Praví **ŠIMON** poněkud přemýšleje: „Ano, máš asi také v tom úplně pravdu; neboť ty mezi námi všemi poznáváš smysl Páně opravdu nehlouběji a nejbystřeji! Tvé slovo bude tedy pro mne velmi rozhodující!“

18) Při této příležitosti se obrací Šimon opět ke Mně a projevuje vděčnost za to, že jsem zjevil toto jeho srdci skrze bratra Jana; Já jsem pak dal Šimonovi na vědomí, aby nyní, kdy Markovi synové rozprostírají velkou síť do moře, byl jim podle své dobré znalosti v tomto oboru nápomocen.

19) A Šimon to s největší radostí učiní; neboť pohled lásky ode Mě je Šimonovi více než všechny poklady světa a mělo by také tak být u všech lidí, kteří Mě vpravdě chtějí následovat a tím dosáhnout opravdového věčného života.

189. BLÍŽÍ SE VOJENSKÁ LOĎ. BOHATÝ RYBOLOV.

1) Zatím co synové Markovi, jimž pomáhal Šimon a ještě několik učedníků přítomných na naší lodi, byli zaměstnáni vrháním velké sítě, veslovala od krajiny genezaretské velká loď přímo k nám. Blížila se víc a více; a když byla od nás vzdálena sotva několik sáhů, zjistil Markův syn, že je to římská vojenská loď, na níž bylo několik vojáků.

2) Praví **CYRENIUS** : „Vzhledem k mému světskému postavení, bylo by přece jen poněkud nepříjemné, kdyby mě moji vojáci zastihli zde na této před světem pro vrchního místodržitele poněkud nevzhledné lodi Kdyby se jim člověk mohl aspoň trochu vyhnout!“

3) Pravím **JÁ**: „Boj se, čeho se třeba bát; ale toho se věru nikdy obávat nemusíš! Neboť hle, stojí-li Slunce na nebi vysoko, jeví se nám mnohem menší, nežli když se vznáší blízko nad obzorem, - také nemůže k němu na této jeho výši nikdo vzhlednout, jelikož tu každému oku ublíží; stojí-li však hezky nízko, pak pohlídí každý s radostnou myslí na přicházející anebo se loučící matku dne.“

4) Kdyby tato loďka byla sebenáderněji zdobena, nepřispěla by tím nikterak ke zvýšení tvé důstojnosti, - neboť co jsi, to jsi, ať stojíš na vrcholu Araratu anebo na krtčí hromádce; ale opravdovou úctu sdruženou s láskou budeš moci požívat nejvíce tam, kde k tobě lidé budou moci co nejsnáze přicházet! A Já ti ještě nadto pravím, že právě toto setkání ti bude k velikému užitku, o čemž se brzy přesvědčíš.“

5) **CYRENIUS** je nyní pln nejvýš napjaté pozornosti nad Mými slovy, co tu asi ona římská

vojenská loď přinese. Poněvadž se však pro opačný vítr poněkud zdržela, nemohouc k nám úplně přirazit, mínil Cyrenius, zda by nebylo radno k římské lodi zaveslovat.

6) **JÁ** však pravím: „Nikoli; my se s ní ještě dosti záhy sejdem a pak se ti nebude nedostávat příležitosti, abys se za všech okolností dověděl vše možné pokud jde o tebe. Zatím však přihlížejme jen zcela klidně rybolovu!“

7) Když to Cyrenius uslyšel, uspokojil se a přihlížel nyní zcela klidně tomu, kterak rybáři začínali v moři napínat velkou síť, která se velmi brzo začala naplňovat velkými rybami, takže bylo třeba zaveslovat ku břehu. Když jsme asi za půl hodiny dosáhli břehu a to na místě, kde byl v moři velký ohrazený rybník, byla velká síť přitažena se všech stran k ohradě rybníku a bylo v ní tolik největších a nejvzácnějších ryb, že poté všichni Moji učedníci, Marek i všechny jeho děti a dokonce i služebnictvo Cyreniovo měli asi půl druhé hodiny co dělat, aby dopravili všechny chycené ryby ze sítě do ohrazeného mořského rybníka.

8) A když už byly ryby v rybníku, hemžilo se to v něm velkým množstvím ryb; neboť bylo jich přes sedm tisíc a rybník byl naplněn tak, že by se jich tam už ani tisíc nevešlo. Z toho se starý Marek tak rozveselil, že samou radostí ani nevěděl kudy kam. Jeho ústa neustále překypovala díkůvzdáním za díkůvzdáním.

9) **JÁ** jsem mu však pravil: „Příteli, ty jsi Mi velmi vděčný za toto dobrodiní, které jsem ti prokázal; ale až sem přistane římská loď, dostane se ti při té příležitosti ještě dnes jiného daru! Dar tento nebude však záležet ani v rybách, ani ve zlatě a stříbře, nýbrž jen v Mých slovech, která ti budou razit cestu k životu věčnému. Dávej na ně pak pozor i se svým celým domem a v tvé duši bude světlo a jasno pro tento čas i pro věčnost! - Rozuměl jsi Mi?“

10) Praví **MAREK**: „Ano, Pane! Mé srdce mi praví: „Marku, starý zrezavělý vojíne, dnes bude tvůj život od staré rzi osvobozen! Tvé ucho uslyší z nebes hlas Jehovy a tvá duše pocítí velkou blízkost své spásy navěky!“ - A tak tedy také doufám, že ještě dnes zažiji to nejzáračnější!“

190. NOVÍ HOSTÉ.

1) Sotvaže synové Markovi pověsili síť k vysušení na kůly k tomu účelu na břehu upevněné, byla velká římská loď také již tak blízko u břehu, že bylo možno mluvit s lodníky; a tito lodníci vyzvali syny Markovy, aby přisunuli několik člunů k velké lodi a dopravili cestující na břeh, jelikož se loď pro velký ponor nemůže nikdy přiblížit úplně ku břehu. Synové tak ihned učinili a Moji učedníci se nemálo podivili, když mezi mnohými římskými vojáky a jinými občanskými osobami objevili také setníka Julia a dokonce i Ebahla s Jarou.

2) Loď však vezla zároveň také pět zajatých zlých lupičů, kteří řádili u průsmyků mezi Judeou a Samařím a spáchali již leckterou vraždu. Byli oděni jako rabíni a jinak vypadali velmi vlídně; ale nicméně v srdci každého přebýval celý zástup nejhorších ďáblů, kteří těchto pět lupičů nutili, aby olupovali nejnemilosrdnějším způsobem poutníky a pak je, aby nebyli vyzrazeni, beze všeho ohledu zavraždili. Tito lupiči to však činili za tajného souhlasu farizeů, protože tím byly schůzky kacířských Samaritů a Židů na velmi mnohých místech téměř zcela znemožněny. To však Římané věděli a proto byli těmto lupičům tím nepřátelštější. A těmto zločincům se pak již dařilo strašně špatně, neboť se proti nim používaly vždy nejbolestnější tresty smrti.

3) Vedle zmíněných pěti hlavních lupičů bylo tu však také několik politických zločinců, kteří, vycházejíce též z chrámu, osnovali všude tajně propagandu proti Římanům; celý transport byl pak určen do Sidonu.

4) Já jsem Se však poněkud skryl, aby Mne Ebahl, Jara a Julius ihned nenašli a přikázal jsem domácím lidem a Cyreniovi, aby Mne hned nevyzrazovali; neboť na lodi bylo také několik farizeů, kteří byli kvůli Mně tajně vysláni z Jerusalemu, ač hlasitě před světem uváděli jiný důvod.

5) Cyrenius přijal Julia s největší vlídností, což setníka Julia nejméně mile překvapilo; neboť předně zde nejvyšší asijskou státní vrchní hlavu nečekal a zadruhé bylo Cyreniovým zvykem, že k svým podřízeným služebníkům byl vždy velmi vážný, ačkoli v plné míře spravedlivý.

6) Cyrenius se hned rozhovořil s Juliem o zločincích a zda Julius vynesl nad nimi již rozsudek. Neboť s rozsudkem již vynesným dopadalo to u Římanů neúprosně zle; mohl být odvolán už jen císařem samým. Avšak Julius ještě rozsudek nevynesl a chtěl jej nechat vynést teprve v

Sidonu vrchním místodržitelem Cyreniem samým; proto také prosil Cyrenia, aby po oznámení zločinů oněch pěti lupičů a několika politických zločinců, ihned je podle práva odsoudil.

7) Praví **CYRENIUS** Juliovi: „Jednal jsi velmi dobře a moudře, že jsi tyto zloduchy ještě neodsoudil! Také já je však ihned neodsoudím; neboť v naší blízkosti je již Někdo větší a mocnější a ponecháme zde Jemu v této věci soud. Dej proto zločince dobře střežit, než tento Nejmocnější a Nejmoudřejší přijde!“

8) Praví **JULIUS**: „Nejvyšší veliteli nad Asií! Je na asijské půdě dokonce snad císař?“

9) Praví **CYRENIUS** : „Nikoli, nejmilejší Julie, avšak někdo, kdo v úplné pravdě velí všem říším světa a proto také korunovanému synu mého bratra Augusta! Zeus se vši svou božskou mocí přišel z nebes mezi nás smrtelníky; Jeho slova jsou skutky a Jeho vůle vykonaný čin!“

10) Cyrenius mluvil však k Juliovi proto taktó římsky o Mně, že myslel na to, aby Mě nevyzradil a také nevěděl, že Mě Julius také již zná.

11) A proto pravil **JULIUS**.: „Nejvyšší veliteli, žijeme nyní v době divů na divy a bohové mají jistě veliké zalíbení na smrtelnících; neboť také já jsem měl teprve před několika dny neobyčejně zvláštní příležitost poznat člověka, kterému k Zevovi nechybělo nic jiného nežli několik tisíc blesků v jeho ruce! Celý rok by byl příliš krátký, kdybych ti měl vyprávět vše to, co vykonal tento zřejmý Zeus u Mě v Genezaretu a hlavně v domě bodrého hospodského Ebahla!“

12) Cyrenius pohlížel přitom zcela vyjeveně a byl poněkud na rozpacích, co by na to měl nyní Juliovi říci anebo na co by se ho měl dále tázat. Neboť z vyprávění okamžitě poznal, že jde o Mě; ale nechtěl Julia v jeho víře rušit. Tak tomu však bylo též u Julia; neboť rovněž on tak myslel, když mu Cyrenius popisoval všemohoucího Zeva.

13) Žádný nepovažoval druhého za přetvořeného Římana se oba tak dlouho šidili, až jsem Se nakonec objevil Já Sám rozřešil vzájemnou pochybnost, - což jsem však oddálil asi o dobrou hodinu.

191. UČEBNÍ METODA ANDĚLŮ A ŠKOL SVĚTSKÝCH.

1) Také Ebahl a Jara potvrzovali výpověď Juliovu a konali nyní právě kvůli tomuto převzatému Divotvůrci cestu do Sidonu, aby se tam s ním snad ještě jednou sešli, jelikož dcera po něm nesmírně toužila. **CYRENIUS** se na oko velice divil tomu, že mladá, sotva snad třinácti až čtrnáctiletá dívčina je již tak zamilovaná, poznamenav zároveň, že tu beztoho po jejím boku stále kráčí nadmíru přemilý a krásný jinoch. Je to potom tím zvláštější, jak se ještě mohla tak .přeněžně krásná dívčina vedle tak překrásného jinocha na smrt zamilovat do muže již staršího, jakým je právě ten jistý Člověk - Zeus.

2) Kdo zná Jaru z dřívějších událostí v Genezaretu, tomu asi bude ještě velmi dobře známo, že **JARA** nezůstávala tak snadno někomu dlužná dobrou odpověď a tak tedy také pravila Cyreniovi: „Vznešený pane a veliteli! Jak Ho můžeš před námi nyní zapírat a z nicotného politického důvodu Ho počítat k mrtvým Bohům Říma - když přece Jeho Boží světlo a Jeho milost vyzírá mnohonásobně všude ze všech tvých částí velkou spoustou paprsků! ?

3) Hle, já cítím Jeho blízkost a ty ji cítíš tak dobře jako já, a přece Ho chceš jaksí zapírat; hle, to není od tebe zcela chvalitebné, tak jako také není velmi chvalitebné od Julia, že také on, ó, vznešený pane, v jistém ohledu zapírá Nejsvětějšího a Nejspravedlivějšího!

4) Ostatně není však také ještě od tebe naprosto chvalitebné, že mě jaksí obviňuješ z obyčejného zamilování; neboť miluji Ho jen tak, jak by to měl zajisté každý člověk dělat, jako svého Tvůrce, Boha a Pána a modlím se k Němu ve svém srdci tak čistě, jak jen je smrtelnému děvčeti možné. Je-li však tomu tak - kterak jsem tedy do Něho obyčejným způsobem zamilovaná? Zeptej se tohoto mého průvodce a učitele, on ti to bude s to lépe rozebrat; neboť má ve všech věcech více síly nežli všichni mudrci světa a všichni hrdinové všech říší Země s jedinou výjimkou Toho, Kterého zde hledám. Proto zeptej se jen tohoto jinocha a obdržíš od něho již úplně správnou odpověď!“

5) Cyrenius se nyní chtěl otázat jinocha, avšak chlapec **JOSOE** mu v tom zabránil, neboť řekl potají Cyreniovi: „Nezačinej si nic s jinochem; neboť jeden z takových mě také občas navštěvuje! A tento druh bytostí nemůže snést nic nečistého, tedy také žádnou neslušnou otázku; jejich život a jejich bytí není nic jiného, nežli světlo Božího plamene.“

6) Praví **CYRENIUS** Ebahlovi: „To je přece tvá dcera a ty jsi Žid; proto je podivné, že v ní vězí tolik nejhlubší moudrosti! Tomu se přece nemohla naučit od Mistra mistrů a ještě méně od

onoho jinocha za několik dnů!? Neboť tento druh učitelů, ačkoliv je na této Zemi nejvyšší vzácný, nečiní na nás smrtelných lidech ve vyučování zrovna také příliš velké pokroky. To vím ze zkušenosti u svého syna Josoa, kterého jsem sice nezplodil, nicméně však na všechny časy přijal za syna. Přichází k němu také sem tam jakýsi rabín. Když se však nějakou dobu spolu stýkají, neví se nakonec, kdo má vlastně pravdu; neboť při velmi různém mínění mají nakonec až příliš často pravdu oba. Celé vyučování není vlastně nic jiného, nežli boj o moudrost, z něhož nakonec vyjdou jako vítězové obě strany.

7) Můj Josoe je na svého mystického mistra často tak prudký, že ho přímo odmítá; avšak mistr se tím ani dost málo nemýlí, zastává svůj často rukama hmatatelný nesmysl a teprve nakonec nechává prosvitnout trochu světla. A tak jsem toho mínění, že toto krásný rabín dělá asi také u tvé dcery!“

8) Praví **EBAHL** : „Ano, ano, vznešený veliteli, je tomu úplně tak. Co se mne týče, nemohu tu být nikdy dost moudrý, kdo má nakonec úplně pravdu. Věc zůstává většinou nerozhodnuta. O nějakém pozitivním učení není tu nikdy řeči. Ten mladý duch se jen snaží vnést do pojmů chovance nějaký zmatek a on si jej pak musí uspořádat pokud to jde ze sebe sama. O nějaké pomoci v tom tu není již vůbec řeči a proto zůstává nakonec vždy něco nerozhodného. Chce-li chovanec potříit úplně námitky svého rabína, musí mu jít vstříc již s tak skálopevnými protinámitkami, že se rabín již nemůže obrátit ani vlevo, ani vpravo. To je pak důkaz, že chovanec má úplně pravdu; avšak bez zmíněných skálopevných protidůkazů má chovanec vždy nepravdu - i kdyby činil nejsprávnější tvrzení! Ó, má Jara měla svého rabína už ve strašné léčce; byl by se nakonec sotva již sám vyznal, kdyby ho děvče nebylo přivedlo, jak sám doznal ke správnosti.

9) Opravdu, vlastní nebeský způsob vyučování je často skutečně nejvyšší zvláštní! Zde vyučuje obyčejně žák učitele a učitel je vždy velmi spokojen, když se něčemu naučil od svého žáka. Avšak věc se nicméně vždy děje způsobem vpravdě nebesky vlídným a tomuto způsobu vyučování jsem velmi rád přítomen; neboť člověk se tu naučí za hodinu více, nežli od světských rabínů za celý rok.

10) U světských rabínů je a zůstává chovanec tělesně i duchovně stále otrokem svého rabína; neboť se může naučit jenom tomu, co jeho často tělesně a ještě hůře duchovně zmrzačený rabín sám ví a dovede. Zda je to však falešné či pravdivé, na to se chovanec nesmí pod přísným trestem ptát! Co záleží takovému buclatému světskému rabínu na tom, jaké vnitřní duchovní vlohy a schopnosti má jeho chovanec!? Tu platí vždy, ptáčku zobej, nebo umři! Krátce, způsob vyučování této doby se podobá úplně přilbici, která se hodí na všechny hlavy a postele, v níž mají požívat pohodlný klid všichni lidé! Obr Goliáš by se jistě divně tvářil, kdyby mu za místo odpočinku vykázali dětskou kolébku!

11) Viděl jsem nezřídka děti, které projevovaly již v nejuťlejším mládí pravého obrovitého ducha. Co by z nich mohlo být, kdyby byly vychovávány a vyučovány přiměřeně svým schopnostem! Byly však vyučovány jako slaboši jen pletení košů a tak se jejich duch nechával zakrňovat! A to považuji za největší křivdu! Neboť jaké služby by byl mohl svým způsobem vychovaný duch prokázat lidstvu! A - co prospívá ve své zakrňlosti? Plete košíky a nakonec chytá ryby a mušle!

12) A v tom právě spatřuji nesmírný rozdíl mezi vyučováním ješitných a většinou hloupých rabínů světských a nyní co nejzáračněji mezi námi jsoucích rabínů nebeských. Tito nebeští rabíni vychovávají ducha volně a pomáhají mu jaksí na nohy tím, že ho probouzejí všelikými otázkami, podle toho, jaký je právě duch člověka; rabíni světští se však snaží ducha jen potlačovat a usmrcovat - a zato vychovávají lejno pro lejno! - Řekni, vznešený veliteli nad celou Asií, mám pravdu anebo ne?!”

13) Praví **CYRENIUS** : „Úplně, předrahý hospodský Ebahle! To byl již dávno i můj názor; ale co se tu dalo dosud proti tomu dělat? Pravím otevřeně: Nic, vůbec nic! Neboť nám samým chyběl pravý základ a odkud jej měli potom obdržet světští rabíni? Tito ubožáci musí nakonec učit všechny děti tomu, čemu se jaksí napřed sami naučili od nás - a tak jsou to nutně slepí vůdci slepých!

14) Učili jsme se nyní sice od Toho Jednoho veliké svaté pravdě a můžeme nyní zcela dobře rozeznávat světlo od temnoty; ale nežli se naše světlo stane údělem všem lidem této Země, bude ještě leckterý koš pleten nějakým obrovitým duchem! Pověz mi však, co nakonec bude z tvé tak přemilé dcerušky!? Ona je opravdu obrovitým duchem a mimoto je ještě vyučována nebeským rabínem. Řekni, k čemu se nakonec uvolíš!? K hospodyně jistě sotva!“

15) Praví **EBAHL** : „Vysoký veliteli! Podívejme se na naše dívčí školy? Jak to v nich vypadá? Věřu, vysoký veliteli, tak, že je to pro lidstvo naprostá hanba! A proto myslím: Dobrá dívčí škola by byla také nadmíru žádoucí; neboť matka, něco co se jen může děvčeti stát, je přece vždy prvou a nejznamenitější učitelkou dětí. Má-li ducha, srdce a hlavu, jak se říká na pravém místě, pak také její děti nebudou jistě svou budovu stavět na písku mořském a sotva budou moci být nadále uvedeny do nějakého omylu. Jsou-li však matky, jak se dosud bohužel až příliš často stávalo, hloupější nežli dešťovka, pak také z mateřského vyučování lze věru pramálo očekávat! - Řekni, vysoký veliteli, zda mám také zde pravdu anebo ne!“

192. DESÁTKOVÁ A POPLATKOVÁ PRÁVA CHRÁMU.

1) Praví **CYRENIUS** : „Také zde máš úplně pravdu a poznávám v tobě nejvyšší moudrého poctivce a musím tě jmenovat nějakým představeným s mnohou plnou mocí!“

2) Praví **EBAHL** : „To půjde těžko, ježto jsem ještě stále Židem, kterému chrám co nejpřísněji zakazuje přijímat z Říma nějaké úřady a hodnosti!“

3) Praví **CYRENIUS** : „No, a což kdybych tě učinil římským občanem? A budeš-li jím, pak můžeš přijmout jakoukoliv římskou úřední hodnost a vyplatili bychom pořádně chrám, kdyby se stavěl proti tomu! Chceš-li tedy, učiním tě římským občanem!“

4) Praví **EBAHL** : „Vysoký veliteli, věru, ne kvůli vážnosti a vysoké důstojnosti římského občana, nýbrž jen kvůli svobodě, která je propůjčena každému počestnému římskému občanu, přijímám tvůj návrh! Zůstanu sice v srdci navěky pravým Židem, - neboť nelze přece v sobě samém být proti nejživějšímu přesvědčení, že čisté staré a pravé židovství přišlo k lidem v úplné pravdě z nebes a že jedině v něm je třeba hledat a nalézat spásu; ale vůči zevnímu světu chci být právě tak Římanem jako ten, kdo byl uprostřed Říma zrozen nějakou bezúhonnou Římkou.“

5) Praví **CYRENIUS** : „Dobrá, ihned obdržíš z mých rukou list na pergamenu, jímž se ti propůjčuji pro všechny časy všechna práva římského občana! Když pak tento list předložíš templářům, nechají tě zcela jistě v úplném klidu a budeš pak s to lidstvu více prospět, nežli se mohlo dít dosud; a proto: chci tomu a tak se staň!“

6) Poté pokynul Cyrenius svému tajemníkovi a on přinesl ihned list. Cyrenius jej podepsal a odevzdal ihned Ebahlovi.

7) **EBAHL** velice dojat dobrotivostí vrchního místodržitele, děkoval z plna srdce Cyreniovi a na konci své děkovné řeči pravil: „Opravdu, takové pocty jsem se zde v blízkosti města Cesareje nikdy nenadál! Tento list bude také s mé strany provázen nejlepšími účinky pro lidstvo a to tím spíše, že mi v tomto listě přísluší též právo a císařská plná moc učinit z každého poctivého Žida římského občana, kterému pak přísluší tak jako mně všechna práva a výhody římského občana. Věřu, naše krajina bude brzy čítat mnoho římských občanů a loučení farizeů z těchto niv se budou množit jako tráva na jaře! Ó, to bude nádherné!“

8) Praví vedle stojící starý **MAREK**: „Bratře, máš sice pravdu, že se z toho velmi těšíš; neboť je velkou věcí být občanem Říma! Já jsem jím od narození; nicméně však musím chrámovým popům platit tak jako Židé jistý roční poplatek. Od Židů berou jen desátek od nás Římanů však podle jistého, u římského dvora vyloučeného práva poplatek, - a musí se člověk umět s nimi vyrovnat, má-li se z tohoto tvrdého poplatku dostat do starého desátku. Aspoň tuto poplatkovou povinnost římských občanů k chrámu měl by Řím templářům beze všeho uvažování odebrat; předně tato poplatková daň je příliš tvrdá a zadruhé činí chrám příliš mocný - a to obě je špatné.“

9) U nynějšího transportu zločinců do Sidonu je právě zase několik buřičů, kteří byli za svou práci jistě chrámem placeni. Je ovšem pravda, že tato poplatnost jako neobyčejné břímě trvá jen v několika knížectvích Kanaanu a chrám může své právo uplatňovat jen tam, kde se dosud Římem udržuje; templáři se s tím však nespokojují, nýbrž provozují přehmaty falešnými listinami, které předkládají jakoby vycházely nově z Říma a nutí římské občany, aby se s nimi vyrovnali aspoň na desátek.

Ještě dnes ráno jsem jim musel zapravít desátek z ryb, jinak by mně byli jistě dělali všemožné nesnáze.

10) Moje mínění by bylo tedy toto: Chrámu by se měly co nejdříve odebrat bez jakékoli výminky všechny římské výhody; neboť jinak přichází Řím do nebezpečí, že mu vznikne v Asii

brzy povstání za povstáním a nežli uplyne 40 let, dostane se Římu té velmi mrzuté cti, že bude muset Kanaan a ostatní Asii od alfa až po omega dobývat! - To je moje mínění, kterého se nyní velmi držím, jelikož znám velmi přesně poměry chrámu a také si je co nejlouběji ošklívím.

11) Praví **CYRENIUS** : „Také na tuto pochroumanou sekyru se najde topůrko! Jestliže se však templáři opovází žádat také v této krajině poplatek a tvořit z něho svůj starý desátek, pošleme do chrámu bez prodlení pořádné hromobití; neboť je to od templářů opět svévole, která by mohla mít časem pro Řím skutečně nejhorší následky.

12) (Obraceje se k setníku Juliovi:) Ty, Julie, dostaneš ještě dnes několik kusů bílých, mnou podepsaných svitků, na nichž podle svého dobrého zdání sestavíš pro chrám několik krátkých vět! - Rozumíš mi!“

13) Praví **JULIUS**: „Bylo by vše dobré a správné, jen kdyby to čtyřknížectví Judea nebylo téměř se všemi vládcovským i právy pronajato nenasytnému Herodesovi! Mimoto sedí v Jerusalemě ještě liknavý zemský správce, totiž Pontius Pilatus, který je velmi rád, když mu lidé dají pokoj a klid; s ním se tedy nedá mnoho co dělat! K tomu pak tu přistupuje ještě jedna neblahá okolnost, kterou sluší velmi dobře uvážit: Dej chrámu tisíc sebetěžších zákonů a on se všemi protlačí jako Proteus, - a já se ptám, co dalšího se tu pak dá ještě podnikat.

14) Vytáhnout proti chrámu s nějakou příliš viditelnou mocí, byla by věc velmi odvážná; nebol lid na něm lpí a považuje kněze zejména v Judeji za polobohy a za prostředníky mezi jejich Bohem a lidmi. Kdyby tedy někdo učinil chrámu nějaké zřejmé násilí, měl by pak také na krku ihned nejpálčivější povstání v celé Judeji; proto je tu třeba velmi mnoho opatrnosti, nežli se bude chtít s chrámem něco zcela vážně podniknout!

15) Ach, zde v Galileji a zejména v Genezaretu, který je věčně ve vyjímečném stavu a kde je lid už velmi osvícený, lze proti těm černým velmi účinně vytáhnout do pole; ale v Judeji se nedá zatím celkem nic dělat. Proto platí: Má-li se proti chrámu něco podniknout, třeba se o tom napřed poradit.

16) Chrám si dovedl všelikými úskoky opatřit výsady z Říma, které musíme respektovat, dokud máme to štěstí a čest být Římány. Je-li však tomu tak, pak mi *charta alba* (bílé listiny) pramálo pomohou! V mé krajině jsem však beztoho já sám dostatečná *charta alba*! - Ostatně mohu vždy nějakou potřebovat.

17) Pro Genezaret a jeho dosti rozsáhlou krajinu jsem zamezil templářům vydírání poplatků a desátků, takže si dají svou hrabivost na všechny časy zajít a jsem-li dobře poučen, učinil také náš bodrý vrchní velitel Kornelius v Kafarnaum již dávno totéž - a tak je Galilea až na některé herodiánské útisky od chrámového vydírání celkem osvobozena; avšak docílit toho v mocné Judeji dlouho ještě nebude možno. To je mé mínění. - Ty, vysoký veliteli, můžeš nicméně nařídit co chceš a já budu stále tvým nejochotnějším služebníkem a pacholkem!“

193. ZACHÁZENÍ SE ZLOČINCI. A POSEDLÝMI.

1) Tu pochválil **CYRENIUS** Julia, pravil však také zcela dobře a moudře: „Nejmilejší Julie, ty víš, že si tě velice vážím a že se mi tvůj jasný rozum vždy zajisté líbil; ale co jsi nyní mluvil, nezdá se být přece jen tak zcela vyrostlé na tvé půdě. To jsi do své mysli přijal jistě také od Toho Jednoho!“

2) Praví **JULIUS**: „Ó, jistě; neboť pravda není v ohni, nýbrž jen v jeho mírném světle; a tak jsem se také stal od seznámení se s Ním mnohem mírnější a poddajnější. Ó, kdybych se mohl aspoň ještě jednou ve svém životě někde s Ním sejít!“

3) Praví také vedle stojící a na vše pozor dávající **JARA**: „Ó, to je i mým jediným a jedinečným přáním!“

4) Za této rozmluvy jsem přistoupil nepozorovaně za Julia. Jen **CYRENIUS** Mě zpozoroval a na Můj pokyn pravil Juliovi: „Poslyš, poohlédni se trochu kolem! Za tebou stojí Někdo, jakoby s tebou chtěl mluvit!“

5) Julius se rychle ohlédne a radostí padne téměř do mdlob, že Mě zde vidí a Jara v nejvyšším vytržení vzkřikne a padne Mi jako mrtvá na prsa; a musel jsem ji asi půlhodiny ponechat takto v klidu, nežli se zase probírala ze svého blaženého opojení.

6) Jelikož se však již chýlilo silně k večeru, pravil jsem **JÁ** starému Markovi: „Nyní se opět postaráš o to, abychom dostali bohatou večeři; ryb, chleba a vína ať není nedostatek!“

7) Praví **MAREK**: „Pane, co však uděláme se zločinci, kteří tam u moře uvázáni ke kůlům a střežení vojáky očekávají bezpochyby s největší úzkostí svůj rozsudek?“

8) Pravím **JÁ** : „Necháme je dnes sedmeronásobně úpět pro mnohé zlé duchy, jimiž jsou posedlí a nikdo jim nesmí nic podat ani k jídlu, ani k pití, jinak by je nebylo možno vyléčit! Ty, bratře Julie, vynes však nad nimi ještě dnes rozsudek, podle něhož mají zítra po celý den trpět nejstrašnější smrtí ponenáhlym spalováním! Teprve zítra se jim udělí milost a uvidím, zda je bude možno osvobodit. Převeliká úzkost obměkčí jejich zlé obyvatele a tito se začnou ponenáhlu poroučet. Pevně je však uvažte ke kůlům, jinak s nimi budete mít mnoho co dělat!

9) Oněm sedmi politickým buřičům, jelikož se neprovinili ničím význačným, poněkud ulehčete. Oznamte jim přísné potrestání pruty a potom jim podejte trochu chleba a vody! Zítra se ukáže, zda se jim má trest prominout, či ne!“

10) Po těchto slovech pravil **CYRENIUS** Juliovi: „Jdi tam tedy, zlom hůl a oznam jim, co je zítra čeká!“

11) Julius ihned povstane, jde s několika podvůdci ku břehu vzdálenému asi 500 kroků od obydlí Markova. Když přijde ke zločincům těsně k pobřežním kůlům přivázaným, poručí vojákům, aby zločince uvázali ke kůlům ještě pevněji. Když to vojáci provazy a řetězy provedli, tu teprve oznámí **JULIUS** pěti loupežným vrahům, co je příštího dne jitem počínajíc očekává! Rovněž tak oznámí přísné potrestání sedmi politickým zločincům.

12) Když pět loupežných vrahů vyslechne tento rozsudek, začnou kvílet, malomyslně, zoufat a křičet, aby byli ihned usmrceni; neboť tak nanejvýš trapný stav by rozhodně nemohli snést! Rovněž oněch sedm křičí o milost a slitování. Avšak Julius se hned vzdálí neposlouchaje ani ošklivý křik pěti loupežných vrahů ani ostatních sedmi zločinců.

13) Když přijde opět k nám, praví (**JULIUS**) : „To opravdu není maličkost! Takové vytí, zoufalé obličej, posuňky, že by se každé zvíře muselo zhroutit! No, jsem rád, že jsem se nyní od nich vzdálil! Je to sotva uvěřitelné, - ale hlava Medusy by měla asi lidštější vzezření! Jsem nyní skutečně zvědav, jak se budou ti chlapi tvářit zítra!“

14) „Vidíš,“ pravím **JÁ** Juliovi, „to je účinek zlých duchů v nich! Velkou úzkost sotva do zítřka snesou a budou se, jak jsem řekl, většinou poroučet a zítra budeme mít lehkou práci, abychom ty lidi zcela vysvobodili.“

15) Praví **CYRENIUS** : „Co se však potom s nimi stane? Budeme je moci zcela osvobodit, anebo je nicméně budeme muset nějakou dobu podržovat ve vazbě?“

16) Pravím **JÁ** : „Ovšem; neboť bez dostatečného poučení nebudou moci být na žádný způsob úplně na svobodu propuštěni! Také oněch sedm ne; neboť žádný člověk se nějakého hříchu tak rychle nezbaví, jak rychle do něho upadl! Pro oněch pět postačí sotva celý rok a pro oněch sedm, půl roku. - A tak tedy budeme nyní v klidu očekávat večeri.“

194. MOUDRÉ ŘEČI JARY.

1) Praví poté starý **MAREK**: „Pane a Místře všech mistrů světa! Ty jsi mi dříve řekl, že ještě dnes uslyším velmi mnoho a velmi mnoho vzácného o určení člověka a že také poznám Království Boží. Toť věru něco neobyčejného! Slyšel, viděl a prožil jsem již nyní během dne tolik, co dříve nikdy za celý svůj život; a tak shledávám nyní Tvé proroctví úplně potvrzené na sobě a proto učiním vše, aby se ani naše znavené údy neubíraly neuspokojeny k odpočinku.“

2) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, podívej se, zda budou kuchařky již brzo u konce se svým uměním! Po jídle se stane ještě leccos, co tě opět důkladněji zasvětilo do Království Božího.“

3) Praví **MAREK**: „Ale Pane, copak je to s tímto milým děvčetem, které Tě ještě stále pevně drží a tvou hrud smáčí slzami; copak Tě, jak se zdá, snad vůbec již nepustí?!“

4) Pravím **JÁ** : „Zeptej se na to děvčete, ono ti odpověď dlužno nezůstane!“

5) Marek se tedy táže nebesky vzdychající Jary.

6) **JARA** se však ihned vzchopí a praví: „Poslyš, milý starý příteli! Kdo Toho zde jednou uchopil, nesmí Ho nikdy opustit; neboť opustí-li Ho, tím také opustí svůj věčný život a ztratí jej tedy navždy. To co činím já tělesně, čiňte vy všichni v srdci, jako to také já především činím v srdci!

7) Kdo svůj život miluje, ale Pána života často dost lehkomyšlně kvůli světu opouští, ten také svůj život ztratí, protože ztratil Pána života. Kdo si však svého života neváží a *životem* na-

zývá ve svém srdci jen to, aby žil jedině Pánu všeho života, ten obdrží život navěky a kdyby i tisíckrát tělesně zemřel!

8) Hle, já jsem Pána poznala když k nám přišel, nejprve ve svém srdci a miluji jedině Jeho nadevšecko; ano, kdyby nyní ode mě žádal, abych pro Něho zemřela, byla by mi smrt občerstvením! Neboť vím a co nejživěji cítím, že láska k Němu nemůže věčně nikdy zemřít, protože je jí nemožné dopustit se hříchu, který tu je sám opravdovou smrtí duše. Je-li však duše člověka mrtvá, pak je také celý člověk mrtvý. To si dobře zapamatuj, starý muži; neboť já jsem ze školy nebe, jež je láska, pravda a život. Co jsem ti nyní řekla, je nauka z nebes a proto jedne podle ní“.

9) Když to **starý MAREK** od Jary uslyšel, pravil cele prodchnut vyšším nadšením: „Ó, dítě z nebes, příliš dobré a příliš čisté pro tuto špinavou Zemi! Věřu, kdyby měl Pán tento můj dům tělesně opět opustit, pak přijdu k tobě, abych se naučil nebeské moudrosti! Ó, jaký to rozdíl mezi tebou a mými dcerami! Ty jsi již Slunce a mé dcery jsou sotva odleskem této velké nebeské svítilny v nejmenší kapičce rosné! O, Ebahle, jak šťasten jsi, že jsi otcem takového anděla!“

10) Tu skanuly starému Markovi slzy z očí opojených slastí i odešel rychle do kuchyně, aby se poohlédl po večeři a pověděl svým dcerám, jaké nauky se mu dostalo od děvčete z Genezaretu a dcery žasly a prosily ho, aby jim po večeři zjednal příležitost, by si směly s tím nebeským dítětem trochu pohovořit.

11) Marek byl tím velmi potěšen a slíbil jim, že se o to postará, ať jen hledí, aby byly brzy hotovy s večeří. A dcery pravily: „Otče, za malou čtvrthodinku bude vše v nejlepší pohotovosti!“

12) S tím vyšel Marek opět z kuchyně a nařídil synům, aby dali zatím rychle na stoly před domem víno a chléb a také se postarali, aby nechybělo světlo; na stolech ať hoří několik dobře naplněných lamp a ostatní dvůr ať je po celou noc osvětlován rybářskými pochodněmi! - Vše to bylo rychle provedeno a když se poněkud setmělo, hořelo již na všech stolech množství lamp a dosti prostorné nádvoří osvětlovaly známé rybářské pochodně. Brzy nato byly také doneseny na stoly vzácně připravené pokrmy, totiž dobře připravené ryby, chléb, víno a všeliké ovoce.

13) Před jídlem přednesla Jara žalm Davidův a prosila Mě poté o požehnání pokrmů a nápojů; i učinil jsem tak a všichni jsme se poté posadili ke stolům, pojedli v dobré náladě předložené pokrmy a při mírném požívání vína jsme byli veselí. Já jsem seděl mezi Cyreniem a přespanilou Jarou; Cyrenius seděl po Mé levici a Jara po pravici; vedle Jary seděl její Rafael a naproti němu starý Marek. Markovi bylo nápadné, jak Rafael požíval pokrmy; neboť kdykoliv přiložil k ústům buď rybu nebo kus chleba, ovoce aneb číši vína, zmizelo vše před jeho ústy a Marek neviděl jinocha ani žvýkat, ani nějaký pokrm polykat.

14) **JOSOE**, chovanec Cyreniův, jenž seděl hned vedle něho, zpozoroval tichý obdiv starého Marka a pravil: „Starý bojovníku Marku, copak se ti tolik líbí na rabínu Rafaelovi, že ho nemůžeš ani spustit s očí?“

15) Práví **stařec**: „Ano, vznešený synu mého pána a vládce, to je zcela zvláštní zjev! Tento jinoch přikládá pokrm a nápoj k ústům, nikdy ústa neotvírá, nežvýká a nic nepolyká; ale pokrmy před jeho ústy mizí jak to? Jak to přijde? To je už zase zázrak! Čemu se z toho mám učit?“

195. HMOTA A DUCH.

1) Práví **JOSOE** : „Z toho se máš učit to, že do nebe nemůže vejít nic hmotného a tak tento anděl každé hmotné jídlo rozloží napřed v duchovno a pak z něho přijímá jen čistě duchovní. Tento jinoch je nejčistší duchovní člověk z nebes a představuje tedy také v nejmenší podobě nebe; pokrmy pak představují nás, světské lidi, kteří jsme dosud ještě pohřbeni ve své hmotě. Tato hmota byla sice nyní také již jako tyto pokrmy velmi dobře připravována na ohništi tohoto velkého Mistra, jenž nás tomu učil a jenž je nyní dosud tělesně mezi námi - ale přesto nemůžeme s těmito našimi těly vejít do Království nebeského.

2) Až však budeme Bohem povoláni opustit tento svět, pak s námi učiní napřed anděl Boží rovněž tak jak nyní tento anděl činí s pokrmem, to jest v jediném okamžiku uvolní z hmoty vše co přináleží duchu, hmotu odevzdá úplnému rozkladu, duši však a jejího životního ducha, jakož i vše to, co přináleží v hmotě duši spojí a převede podle věčné nejvyšší neměnitelné vůle Boží v nejdokonalejší podobě lidské do čistého světa duchů! - Hle, to je, čemu se můžeš a máš učit z požívání tohoto mocného nebeského jinocha, které ti připadá tak zvláštní!“

3) Práví **MAREK** zcela užasly nad moudrostí Josoeovou: „Já jsem již dříve jednou zpozoro-

val, že jsi na svůj věk velmi moudrý jinoch; ale za tak moudrého bych tě byl přece jen nepovažoval! Ty jsi mi dal neobyčejně důležité poučení, za něž ti zůstanu povždy nadmíru vděčen; avšak jak víš, vědychtivost člověka se stává vždy silnější čím více ví a tak mě to teď svádí, abych se dověděl také ještě nad tvou nauku, jak je způsoben takový rozklad hmoty!"

4) Praví **JOSOE** : „Příteli, není sice dobře, ví-li člověk příliš mnoho; ale toto si však můžeš dobře zapamatovat! Hle, hmota vlastně není nic jiného, nežli duchovno pevně držené všemohoucí vůlí Boží. Takový anděl není pak nic jiného, nežli zosobněný výraz všemohoucí vůle Boží; nemůže naprosto nic jiného chtít nežli jediné co chce Bůh.“

5) Chce-li tedy Bůh rozložit nějakou hmotu, pak bývá takovou všemohoucí vůlí Boží v podobě člověka uchopena, zpevnění aneb soud vazby je zrušen a všechna hmota zmizí okamžitě zbytí, přechází do svého praduchovního živlu a zůstává pak přiměřeně tím, čím původně byla, jenže zušlechťená a zdokonalená.

6) Nesčetné dříve ojedinělé síly se spojují ve velkého dokonalého jedince a ten se pak stává dokonalým člověkem duchem podle vůle Boží věčné! - Porozuměl jsi tomu?“

7) Praví **MAREK**: „Ano, porozuměl jsem tomu dobře, nyní se tě však již na nic dále netáži; Neboť tvá moudrost stojí závratně vysoko nad mým přirozeným rozumem! Avšak co bych rád slyšel, bylo by toto: slyšet tě mluvit se stejně moudrým děvčetem Jarou, jako jsi ty; to by musel být tak opravdový vysoký duchovní požitek, že by sotva kdy mohl mít někdo v nebi lepší!“

8) Praví **JOSOE** : „Hle, to je nyní od tebe již něco ješitného! - Zde vidíš dvě číše plné vína! Bylo by moudré, kdybychom chtěli jednu plnou číši nalít do druhé plné číše? Nebylo by při takové práci ušlechtilé víno pro nic a za nic rozlito na zem? K čemu by pak bylo něco takového dobré? Co já vím, ví jistě také tato dívka a nemohl bych se tedy ani já od ní, ani ona ode mne čemukoliv naučit! Proto si takovou námahu uspoříme Mluv s tímto nádherným Božím dítětem raději ty! Ty a tvé dcery, tvá žena a tvoji synové se budou moci od ní velmi mnoho naučit; neboť na této Zemi neučinila dosud ještě nikdy nějaká Bohem určená dívka tolik zkušeností, jako právě tato. Ví o nevyšlovně mnohých věcech, o nichž mimo Pána žádný člověk na celé velké Zemi neví a nijak je nezná. - Rozumiš tomu?“

196. JARA ROZVAZUJE JOSOEMU GORDICKÝ UZEL.

1) Pravím **JÁ** Josoemu: „Ale Můj milý Josoe, odkudpak víš, že v lásce Mé Jary je tak velká moudrost, že má znalosti o věcech, které mimo Mě nejsou nikomu známy?“

2) Praví **JOSOE** : „Pane, jakpak bych to neměl vědět a jak to, že se mě na to ptáš, když jsi to přece Ty, Který jsi mi vkládal do srdce a z něho na jazyk co mám poznávat a co mluvit?!“

3) Pravím **JA** : „Zcela dobře, milý Josoe; jelikož to víš, podej nám tedy také náležitě vysvětlení o tom, proč jsem Se tě vlastně tázal - ač Mně myšlenky tvého srdce i v jejich největší hlubíně jsou a musí být beztoho známy už dávno předtím nežli jsi je myslil!“

4) Tu se **JOSOE** zarazí a hledá v sobě náležitou odpověď ale odpověď se nechce dát nalézt. Po chvíli praví poněkud sklíčeně: „Pane, na to se v přílišné omezenosti mého poznávání nedá vůbec nalézt žádná rozumná odpověď, aspoň ne u mě; Ty jsi Se mě asi tázal jen tak pro forma (na oko; vyd.) jako se táže nějaký rabín svého učedníka na něco, co sám jako rabín jistě již dávno věděl dříve nežli učedník. Přitom je však nicméně nekonečně velký rozdíl mezi Tebou a zkoušejícím rabínem! On sice ví, co sám ví, ale bez zkoušení nicméně neví, zda to také ví jeho učedník. Ty však víš až příliš zřejmě a jasně nejen vše, co především vím já, nýbrž víš také i nejtajnější myšlenky všech lidí a andělů - a ptáš se mne!? Hle, právě v tom spočívá pro mě nerozmotatelný gordický uzel! Protože však dávno ještě nejsem Alexandrem, nedovedu jej rozvázat!“

5) Pravím **JÁ** : „Pověz Mi, proč se tě ptá tu a tam jinoch přicházející k tobě ze Sicharu na něco, jakoby to vůbec nevěděl, ač to přec jistě až příliš dobře ví? Ano, dává se dokonce tebou poučovat a dělá jakoby byl tvým učedníkem!“

6) Praví **JOSOE** : „Pane, to je právě ten můj neustálý nářek na něho, že se při své jistě nesmírné moudrosti stále chce jen učit ode mě; a ptám-li se ho na něco, říká vždy: „Ano, hled, právě na to jsem se tě chtěl otázat!“ Já se však právě táži a již dnes ráno jsem se Tě tázal, co je to za způsob vyučování. O takové vyučovací metodě rozvinul sice dříve otec. Jary svůj velmi moudrý názor, kterého bych mohl také použít při Tvé mně dané otázce nejsem však s jeho ná-

zorem nicméně úplně srozuměn a proto jej nemohu úplně platně použít k vysvětlující odpovědi na Tvou zcela gordicky vytvořenou otázku.

7) U učedníků ve všelikých vědomostech již náležitě obeznaných je ovšem takový způsob vyučovací nejlepší, protože jím je vždy ještě omezený učedník velmi činně veden k vlastnímu myšlení, cítění a hledání; užijeme-li však takový způsob vyučování u učedníka, který je ještě úplně prost všech prvků k vědě, pak bych rád viděl, kdy a jak při takovém vyučovacím způsobu si učedník osvojí abecedu a konečně čtení písma přirozenou cestou bez zázraku!

8) K tomu se Ebahlův jinak dobrý názor nehodí a tak ho zde také nemohu použít. Pravím Ti, ó Pane, proto zcela bez obalu, že na Tvou gordickou otázku nejsem s to odpovědět! Proto nám již všem račiž prokázat milost a odpověz na Svou otázku Sám!“

9) Pravím **JÁ** : „No a což kdyby nám takovou otázku vysvětlila naše nejmilejší Jara?“

10) Praví **JOSOE** poněkud dotčen: „Může, dovede-li to! Ovšem, když Ty jí, ó Pane dáš odpověď do srdce, pak jí bude možno snadno odpovědět!“

11) Pravím **JÁ** : „To tentokrát neučiním a bude si muset přijít na odpověď sama!“

12) Praví **JOSOE** : „Nuže, pak se jí asi nepovede zrovna o mnoho lépe nežli mně!“

13) Pravím **JÁ** s nejlídnější tváří: „Nuže, uvidíme! Řekni nám tedy, nejmilejší Jaro, proč jsem se milého Josoe ptal na něco, co jsem jistě věděl již dávno předtím!“

14) Praví **JARA** poněkud rozpačitě: „Pane, jestliže smím a jaksi - musím mluvit, pak jsi dal milému Josoemu tuto gordickou otázku, jak on ji nazval, pouze jaksi k upokoření jeho silně vznětlivé duše. Neboť on předtím myslel, že nemusí se mnou nic mluvit proto, že ví všechno co vím já a že my dva bychom tedy nemohli spolu mluvit a že by taková rozmluva znamenala přelévát jeden plný pohár do druhého plného poháru. Avšak milý Josoe přitom zapomněl, že Ty jsi rozdělil dary ducha dokonce i mezi své anděly různě a že se tím i nejdokonalejší duch může naučit od druhého nejdokonalejšího ducha ještě velmi mnoho!“

15) Já však myslím: Když se Ty, ó, Pane, takto tážeš, pak se netážeš ze žádného jiného důvodu, nežli abys přivedl kohosi poněkud vzkypělého k pokořujícímu sebepoznání! A pokud spatřuji ve svém srdci svým omezeným poznáním, dal jsi milému Josoemu takovou gordickou otázku právě z tohoto důvodu.

16) On sice předtím, poněkud si odporujíc, učinil vůči Markovi poznámku, že jsem Tvou milostí učinila zkušenosti, jako dosud žádný člověk na celé širé Zemi; a přece se považuje za pohár právě tak naplněný! Když mně však přiznává tak mimořádné zkušenosti, pak věru nechápu, proč se nechtěl se mnou pustit do rozhovoru. Jsem však se své strany nicméně toho mínění, že přes své jistě neslýchané zkušenosti se přece jen mohu od něho něčemu naučit a nepovažuji svůj pohár naprosto ještě za tak plný, že by se v něm již nenašlo místo z jeho plného poháru.

17) A jak jsem nyní zpozorovala (zde se Jara poněkud usmála), nezdá se být jeho pohár již tak nesmírně plný, aby v něm nezbylo místo pro kapku mého vína.

18) Ostatně nechci tím však naprosto nijak činit ani v nejmenším nevraživou poznámku o Josoeově poněkud příliš vysoko tryskajícím sebepocitu, nýbrž byvši vyzvána mluvila jsem tak, jak jsem to měla na srdci; proto myslím, že jsem se zrovna nedopustila žádného příliš velkého hříchu! Dopustila-li jsem se ho však, pak jej chci také podle svých sil napravit!“

19) Pravím **JÁ** : „Nikoli, nikoli, naprosto nikoli! Tvé nejvyšší věrné srdce leží přede Mnou příliš otevřené a Mému Josoemu jsi dokonce prokázala velkou službu, neboť byl ve věci tebou zcela dětsky moudře zmíněné také skutečně poněkud slabý a tato slabost byla by jej mohla časem skutečně přivést poněkud na scestí. Nyní však je také v této sféře vyléčen a pustí se s tebou velmi rád do obveselující rozmluvy; neboť má dobrý způsob vyjadřování.“

197. O OMEZENOSTI VĚDĚNÍ POZEMSKÉHO ČLOVĚKA.

1) (**JÁ**, obraceje Se k Josoemu:) „Co říkáš nyní ty ke vhodné a velmi zdařilé odpovědi spanilé Jary?“

2) Praví **JOSOE** : „Ó, Pane všeho života, tato přespanilá dívenka jistě již dávno není pozemské děvče; ona, přenádherná Jara, je zosobněné nebeské světlo prvé velikosti, naproti tomu jsem já sotva nejmenší hvězdička! Učinil jsem sice také Tvou milostí zkušenosti, jako dosud málo smrtelníků - neboť není žádný žert strávit podle svého pocitu téměř dva roky ve světě duchů a se zetlelým tělem v hrobce a konečně se Tvou milostí a Tvým podivuhodným slitováním vrátit s nejuplnějším vědomím na tuto Zemi; ale nicméně nyní hlasitě dosvědčuji, že se cítím

sotva být hoden jako slabý a sotva nadaný žák tohoto děvčete. Prokáže-li mi lásku tím, že mě ve všeličem jen něco málo poučí, přijmu toto vše co nejochotněji s největším díkem.“

3) Praví **JARA**: „Ano, nejmilejší Josoe, ty jsi královský syn a já dcera Žida, jenž je jen hospodským v Genezaretu - tedy pozemsky vzato, bylo by velmi osobivé a drzé, abych se ti přiblížila; chceš-li se však ke mně chudé se své výše sklonit, pak najdeš dvě otevřená rámě a otevřená vrátka v mé skromné chudobné chatě!“ - Po tomto významném oslovení hledí Josoe vyjevně a téměř neví, co by měl děvčeti odpovědět.

4) **CYRENIUS** však praví Josoemu: „Hleď, můj Josoe, to znamená tolik jako: máš si předsednout k Jaře a mluvit s ní. Jdi a učíš tak; neboť sám bych rád slyšel, co vše budete spolu projednávat!“

5) Praví **JOSOE** : „Á, o tom, že si k ní mám předsednout, nedala dobrá a nejmilejší Jara ve své řeči nic znát; zato však o tom, že s ní mám mluvit, mohl-li bych se jako královský syn tak hluboko snížit! Ovšem zdá se mi, že Jara přece jen zcela neví, že předně nejsem vůbec žádným královským synem a za druhé, že určitá rodová vysokomyslnost je mé přirozenosti mnohem vzdálenější, nežli je nebe od této Země. Já jsem jedině pro pravdu! Co je pod ní, tím co nejhlouběji pohrdám; co však stojí nad ní jako tajemství Boží o sobě, tomu se klaním a nežádám o jasnost v tom, co se nesluší pro červy a pro prach této Země!

6) V Bohu je úplnost přenekonečné moudrosti; v nás však je jí sotva za sluneční prášek! Vše, co víme, je pouhé kusé dílo a nikdy nenalzáme cestu od ALFA k BETA, neřkuli až k OMEGA *⁷). Na nebi svítí myriády světél; kdo je zná? Neznáme ani ona dvě velká, neřkuli nesčetně mnohá malá; moudrost Boží je tu však všude tak domovem, jako oční světlo v oku!

7) Co nám chce Bůh zjevit, to víme a známe; dále nad to vládne však pro duši člověka sice svatá, vždy však nekonečná noc. A člověk se nemá nikdy odvažovat chtít prosvětlovat posvátnou temnotu této nekonečné noci; neboť tato noc by ho pohltila jako moře kamínek, který do něho vrhl nějaký svévolný chlapec.

8) My lidé jsme nádoby, jimž je zatím dána jen určitá míra. Je-li tato míra naplněna, nelze ji učinit ještě plnější; bude-li však člověku jednou dána míra větší, bude toho moci do ní ještě velmi mnoho vpravit a přec nebude tak snadno přetékat, jako je tomu nyní.

9) Mají sice lidé již na této Zemi různě velkou míru; ta má míra náleží patrně k nejmenším. Nejmilejší Jara byla jí zřejmě hojněji obdařena nežli já a proto se s ní nemohu měřit jako s rovnou; bude-li mně však chtít něco ze svého velkého přebytku poskytnout, přijmu to vždy co nejvděčněji. Dolů k ní se však nemohu nicméně posadit; neboť jednak je moudřejší nežli já a jednak by se to pro mě ani neslušelo!“

198. CO JE PRAVDA?

1) Pravím konečně zase **JÁ** k Josoemu: „Poslyš, Můj milý Josoe! Nyní jsi velmi moudře promluvil a je v tom mnoho dobrého a pravdivého; ale musím tě přítom nicméně na leccos upozornit! Proto dej nyní velmi dobrý pozor; neboť hle, s moudrým, jakým jsi ty, mohu Se již také Já poněkud hlouběji vyslovit!

2) Řekl jsi: „Já jsem jedině pro pravdu; co stojí pod ní, tím pohrdám, co však stojí nad ní jako o sobě Boží tajemství, to vzývám a nežádám jasnost v tom,co se nesluší pro červy a pro prach této Země! V Bohu je úplnost vši moudrosti, v nás lidech je jí však sotva za sluneční prášek!“

3) Ano, je zcela dobré, čisté, správné a slušné být jen pro pravdu; ale této zásadě se přímo přičí mocná otázka a tvoří jaksi s tvou o sobě chvalitebnou zásadou úplný kříž! Dovedeš-li ty anebo někdo jiný za tebe rozřešit otázku, kterou ti dám, pak jsou má záda od kříže osvobozena.

4) Řekni Mi tedy: „Co je pravda, pro kterou ty jedině jsi? Je pravda co vidíš? Hle, to vše je přelud ode dneška do zítřka a co je pro dnešek úplnou pravdou, není dávno již pravdou pro zítřek! Pohleď, tamto v posledním pološeru dávno zapadlého Slunce vznáší se obláček v podobě rybičky! Řekni Mi, na jak dlouho zůstane pravdou nynější podoba tohoto obláčku? Hle, již nejbližší okamžik obviní nynější útvar tohoto obláčku ze lži!

5) Předložím-li ti tři hrušky, řekneš že je pravda, že tu před tebou leží tři hrušky; Já ti však

⁷ ALFA = a, BETA = a, OMEGA = a, to jest poslední písmena řecké abecedy; vyd.

pravím, že každá z těchto tří hrušek má v sobě několik jader a z každého může budoucně vzniknout nesčetné množství stromů, které nakonec přinesou nesčetné množství zcela stejných hrušek! Jsou tedy před tebou skutečně jen tři hrušky, které tvoří o sobě již uzavřenou nezměnitelnou veličinu, anebo jsou to jen tři zdánlivé veličiny, za nimiž se skrývá, podobně jako vojíni v břichu dřevěného Trojského koně ještě nescíslný počet podobných a také ještě zcela jiných veličin?

6) Kde začíná pravda a kde přestává? Je člověk pravda tak jak je? Pohled na dítě a pohled nakonec na starce! Pohled na město zbudované lidskýma rukama! je úplnou pravdou? Hled, dnes ještě stojí a zítra již může být zbořeno!

7) Hle, jedině pro toho, kdo je sám v sobě skrz naskrz pravda, je také vše pravdou; pro toho však, kdo pravdou v sobě není, je také nutně vše ostatní jen to, co je zatím on sám.

8) Pravda však, která je jen dočasně pravdivá, není úplnou pravdou již proto, že v ní není domovem stálost; úplná pravda musí však být neměnitelně navěky v plné míře tím, čím je pro každý jednotlivý okamžik. – Co je tedy vlastní úplná pravda?“

199. TAJEMSTVÍ PRAZÁKLADU VŠÍ MOUDROSTI.

1) Josoe zde vyjeveně hledí, všelijak přemýšlí a neví, jakou Mně má na to dát odpověď.

2) **CYRENIUS** však praví: „Pane, to je však také otázka, na níž by si všichni mudrci a filosofové vylámali zuby až do posledního kořene! Dovol, můj nanejvýš božský Příteli, - podle Tvých pro mě vždy nejsvětějších slov není tedy nic z toho, co vnímáme svými smysly úplnou pravdou, nýbrž dobře z poloviny lží? Kdo tu pak může v dané slovo nějak zcela důvěřovat? Tato Tvá otázka mě samého opravdu poněkud zasmušila. Budeš muset být tentokrát opravdu již tak dobrý a Svou otázku Sám odpovědět; neboť na celé Zemi žádný mudrc nerozřeší tuto záhadu ze sebe!“

3) Pravím **JÁ** : „Bud jen zcela bez starosti! Zde u tohoto stolu jich sedí několik, kteří by byli bez Mého zvláštního přičinění jistě s to dát tobě zcela postačující odpověď jako rozřešení Mé otázky položené Josoemu; neboť ti již poměrně vědí, odkud vane vítr. Avšak já chci, aby v řešící odpovědi Mé ovšem poněkud výše postavené otázky přispěla Má Jara Josoemu ku pomoci! A tak se pokus (přitom Se obracím k Jaře), Má nejmilejší Jaro, zda ve svém srdci najdeš správnou odpověď na Mou otázku!“

4) Praví **divenka** poněkud se usmívajíc: „Skutečně, je mi velmi divné, že ten jinak tak moudrý Josoe nenašel na tuto zcela snadnou otázku ihned v sobě vhodnou a úplně řešící odpověď - Co jiného může být úplná věčná pravda, nežli Bůh Sám, Který obsahuje v Sobě od věčnosti veškerou dokonalost, je v duchu vždy jeden a týž, tedy navěky v Sobě a pro Sebe neměnitelný, protože v Něm jako přenekonečné dokonalosti v Sobě Samém není žádná další měnitelnost myslitelná. Bůh je jediný a věčný Prazáklad všeho bytí. Vše, co tu je, není nic jiného, nežli jen jeho zpevnělé ideje; jeho Bytí je tedy také Boží bytí a jeho Život je Boží Život.“

5) V Bohu je tedy vše nejuplněnější věčná pravda, protože mimo Boha nemůže nic nikde něčím být, - v nás lidech pak jen potud, pokud jsme jedno s jeho nejsvětějším Duchem čistou láskou k Němu. Čistá láska k Bohu spojuje nás s Bohem a způsobuje, že se s Ním stáváme jedno; jsme-li však to, pak se stává vše, kamkoli se jen obrátíme, nejjasnějším světlem. A toto Prásvětlo v nejvyšší čistotě ducha je právě ona věčná neměnitelná pravda. - Toto zdá se mi je jedině správně řešící odpověď na otázku Páně položenou milému Josoemu.“

6) Pravím **JÁ** Cyreniovi: „Nuže, co říkáš této odpovědi na Mou otázku danou Josoemu? Nemysli však, že bych jí byl tuto odpověď vložil zázračně do srdce; našla ji na své zcela vlastní půdě. A já ti pravím a vám všem, kteří sedíte se Mnou u tohoto stolu: zde také není ani o slovo ani více ani méně a je to navěky úplně pravdivé.“

7) Jak k tomu však přichází ona a ne JOSOE, který si předsevzal být jedině pro pravdu? Hledte, to dělá ta její neomezená nejčistší láska ke Mně; tato její láska spojuje její srdce se srdcem Mým a tak si může vždy jít nejkratší cestou pro veškeré světlo a tudíž také pro veškerou moudrost z jí samou označeného Prazdroje všeho Světla, všeho Bytí a vší Pravdy, kteráž je navěky neměnitelná jedna a táž ve Mně.

8) Můj milý Josoe, který jsi jedině pro pravdu, co nyní říkáš Jaře, která je jaksi dočista jen pro lásku?“

9) Praví **JOSOE** poněkud rozpačitě: Ó, Pane, teď vidím dobře temnou skvmu v sobě; ne-

vím však, jak bych se jí zbavil! Velice jsem křivdil Jaře a to musí být napraveno a nemáš-li tedy ó Pane, nic proti tomu, posadím se nicméně ihned k ní nahoru!"

10) Pravím **JÁ** : „Ó, ani v nejmenším; neboť hled', celá společnost se těší na vaši vzájemnou rozmluvu! Pravím tobě: Teprve po jejím boku najdeš to, pro co jediné chceš být!" - Teprve po těchto Mých slovech povstává rychle Josoe a usedá mezi Jaru a jejího anděla Rafaela.

200. JOSOE A JARA V ROZMLUVĚ.

1) Když je **JOSOE** u Jary, podává jí ruku a praví: „Nehněvej se na mě, nejmilejší Jaro! Neboť hle, já jsem přece nemohl vědět, že ty, sotva patnáctileté dítě, máš větší moudrost nežli všichni mudrci Země, kteří žili před námi; ale zároveň tě nyní také prosím, abys mi toho ze své skryté moudrosti hodně mnoho odhalila!"

2) Praví **JARA**: „A ty mně zase z tvé; neboť ty víš tak mnohé, co je mi asi ještě velmi cizí!"

3) Praví **JOSOE** : „Toho bude velmi poskrovnu; neboť má nádoba moudrosti se zdá být předně velmi malá a za druhé mimoto ještě jako síto úplně děravá! Zkrátka, mnoho z ní nevyjde, protože v ní zrovna mnoho není; tak jen tedy začni ty! Já jsem také věru v takových nesnážích, že nyní skutečně nevím, kde bych se uchopil toho, co by se hodilo, aby se zde něco o tom řeklo. V tváři nejvyšší božské moudrosti je člověku těžko mluvit, - zato však tím snáze poslouchat a mlčet. Avšak ty, přespanilá Jaro, máš dobrý most k božské moudrosti; můžeš si z ní odnést kdy a co chceš! Proto začni jen a já tě budu, jak bylo řečeno, poslouchat!"

4) Praví **JARA**: „Ale hled', vážený Josoe, to by se přece naprosto neslušelo! Neboť děvče nesmí přece být prostoreké!? Tázat se mě ovšem můžeš a já ti budu odpovídat; a budu-li já se tě tázat, budeš i ty mně odpovídat!"

5) Praví **JOSOE** : „Ano, ano, tázati se by bylo snadné, kdyby se jen hned vědělo nač! Dokud byl člověk nevzdělaným dítětem, tehdy bylo ovšem srdce plné všelijakých otázek; ale od té doby, co si člověk sám téměř všechny otázky několikanásobně zodpověděl, je nová otázka mnohem těžší, nežli odpověď na jakoukoli otázku. Proto bych tě prosil, abys ty mi dala otázku; neboť ty jsi do mnohého zasvěcena a můžeš se mě proto také na mnohé věci tázat."

6) Praví **JARA**: „Nuže, ve jménu mého Pána - protože tomu naprosto jinak nechceš - dám ti ihned otázku a řekni mi, proč Pán Bůh, jakožto nejvyšší láska a moudrost dopouští, že obzvláště v této naší době jsou zejména tak zvaní sluhové Boží a privilegovaní uštěďřovatelé slova Božího právě nejvyš nesvědomitě zlí, nejvyš nadutí a vládychtiví lidé a beze všeho svědomí obyčejně potají provádí beztrestně ty nejhanebnější činy. Proč nemají žádnou bázeň před Bohem, Jehož moc a slávu přece přede všemi lidmi velmi hlasitě za skvělých obřadních pomp vyhlásují? - Hle, to je pro naši dobu velmi důležitá otázka!"

7) Praví **JOSOE** „Ano, důležitá je tato otázka jistě; ale na mé půdě nelze opravdu nalézt na ni odpověď a proto budeš muset na ni odpovědět sama!"

8) Praví **CYRENIUS** : „Ale můj nejmilejší synu Josoe, něco snad přece dovedeš povědět!? Věřu, tvé neustálé omlouvání se mi stává trochu nudné! Vím sice a nyní jsem se dověděl, že tě přespanilá Jara značně předčí v moudrosti; ale pokud vím, nejsi přece také ty tak zcela prázdný, abys na takovou otázku nedovedl v sobě nalézt vůbec odpověď. Pověz tedy přece něco! Chybíš-li, nuže je zde přece kolem stolu dosti moudrých, kteří tě mohou přivést na správnou cestu!"

9) Praví **JOSOE** : „Milý, vážený otče a veliteli! Nařizovat je snadné; ale poslouchat má v sobě nesmírně mnoho trpkého - zejména když člověk, jako nyní já, není ani zdaleka s to, aby se mohl osvědčit jako poslušný!"

10) Představ si, na jedné straně nejvyšší dobro, láska a neomezená moudrost Boží a na druhé straně všeliké ohavné skutky, kterých se jistě každou hodinu dnem i nocí většinou beztrestně dopouštějí tak zvaní sluhové Boží na ubohém lidstvu! Podrž si tyto zvrácené poměry náležitě blízko před očima duše. a budeš jistě až příliš jasně se mnou pociťovat, že dát na takovou otázku dokonalou odpověď je mnohem těžší, nežli určit kolik je dohromady tři a tři! Ať to jen někdo jiný zkusí a jistě až příliš brzy pozná, že otázka položená Jaru není zcela jistě žádnou maličkostí!"

11) Praví **CYRENIUS** : „Nyní chápu, že člověk musí mít vysoký stupeň moudrosti, aby mohl na otázku Jary i jen trochu postačitelně odpovědět; ale na všechn způsob by mi bylo milé obdržet o tom dostatečné objasnění. Neboť o této věci jsem právě co nejvíce přemýšlel, - ale také

jsem dosud nikdy nenašel žádný ani zpola rozumný důvod. Myslím, že kdyby tedy mimo našeho nejmilejšího Pána a Mistra a spanilomyslnou Jaru nedovedl nikdo na danou otázku vážně odpovědět, pak se obrátíme všichni na Tebe, ó Pane a Mistře; Ty nám jistě odhalíš pravý důvod, jak jsi to také - nemýlí-li mě má paměť přislíbil. "

12) Pravím **JÁ** : „Ovšem, kdyby se v tom Jara nevyznala; myslím však, že bude-li Jara náležitě pozorná, trefí prvou ranou hřebík na hlavu! Zkus to, nejmilejší Jaro a ukaž, že jsem ti na darmo nezaložil zahrádku v Genezaretu!"

201. POZOROVÁNÍ JARY V JEJÍ ZAHRÁDCE.

1) Když to **JARA** uslyší, tu se jako nějaký řečník řádně vzchopí a praví: „Dobře tedy! Zahrádka je plna požehnání shora a budu zde tedy ráda vykládat o své dětské písni, kterou jsem jí věnovala ovšem teprve po několik málo dní! Hmotného zisku mi tato zahrádka sice ještě málo přinesla - což by však také nebylo zhora možno žádat vzhledem ke krátké době jejího trvání; - zato mi však dala tím větší zisk duchovní!

2) Ano, zahrádka je pro mne pravou knihou nejhlubší moudrosti a naučila jsem se z ní již v několika málo dnech mnohem více, nežli co by mně byl mohl zjevit Šalomoun ve vší své moudrosti a tedy také odpověď na mou otázku, kterou jsem předtím dala Josoemu, přišla skvěle najevo již přede dvěma dny právě v oné zahrádce a je nyní mým úplným, Pánem Samým mně postoupeným vlastnictvím! Neboť kdyby nebyla úplná odpověď ve mně, - věru, nikdy bych nebyla dala tuto otázku jen tak naslepo, aby na ni snad někdo jinak odpověděl také pro mé porozumění!

3) Ó, já mám jistě úplnou odpověď v sobě a tato odpověď platí nejen pro nyníšek, nýbrž bude platit pro všechny časy, dokud bude na této milé matce Zemi někde slovo Boží a kněžstvo, které se jím nejvíce obírá! Úplná odpověď na otázku, kterou jsem dala milému Josoemu, je pak tato:

4) „Do tučné země mé zahrádky doma jsem vložila různá ušlechtilá a dobrá semena. Některá z nich vzklíčila již příštího dne a následujícího dne byly klíčky již asi čtyři prsty nad zemí.

5) Děvče a zejména já, je vždy velmi zvědavé a tak mne pudila má nenasytná zvědavost, abych aspoň u několika silně vyklíčivších semen viděla, co se vlastně nakonec ze semen stává, když se z nich objeví nad zemí již tak velmi silné výhonky. Proto jsem několik semen vykopala

a podívala se na věc hezky přesně a pozorně. A hleďte - jak se římsky říkává: *Sapienti pauca sufficiunt!* (Moudrému napověz!) - našla jsem semeno zetlelé a půdu je obklopující smíšenou se zetlelinou a plísni! Z tohoto hrobu vypučela ona něžná rostlinka a ze semene nezbylo jak řečeno nic jiného, nežli snad trochu vnějších, semeno zvenčí obklopujících a chránících tvrdých a tedy takřka nezetlitelných slupek.

6) Vedle tohoto velmi pozoruhodného zjevu jsem však také shledala, kterak bylo bohužel několik semen bez klíčků stráveno zetlelinou a plísni a neobjevilo se tu naprosto nic, z čeho by měl anebo mohl vyrůst nějaký zárodek plodu; mému bystrozraku však neušlo, kterak se právě nad těmito zcela zetlelými semeny ukazovaly zcela malé a útlé z půdy klíčící rostlinky, které neměly s dobrými a ušlechtilými zárodky nejmenší podobnost. Aha, pomyslela jsem si, tu to máš! Tyto falešné zárodky jsou jistě také výplodem dobrých do tučné půdy vložených semen; ale hladová půda se jimi pouze nasýtila a nepřipustila, aby tu vzklíčil správný dobrý zárodek. Co jí to však nakonec pomůže? Na místě jednoho ušlechtilého zárodku vypučí třicet neušlechtilých a nakonec odejmou půdě snad stokrát více tučné živiny, nežli by to byla učinila jedna dobrá rostlinka; neboť vše, co je dobré a ušlechtilé, je také v každém ohledu zcela uskomněné, ať je to co je.

7) Zlato věčně nepotřebuje být čištěno tak jako olovo, aby se lesklo; jednou se řádně očistí a leskne se pak po staletí. Réva roste a přináší plody i na nejhorší půdě; ale bodláčí a trní vyhledává obyčejně půdu nejlepší! Dobrá a ušlechtilá domácí zvířata zřídka bývají hltavá, kdežto vlk, hyena a podobné jiné šelmy žraly by bez ustání ve dne v noci. Tak je také vpravdě ušlechtilý a dobrý člověk uskomněný, kdežto zlý zatemnělý světský člověk nemá v ničem nikdy dost. Dejte mu stotisíc liber zlata a bude potom mít jistě nejtoužebnější přání, aby dostal co možno ihned ještě jednou tolik a bude mu zcela jedno, zda všichni ostatní lidé chudobou vyhladoví! Leč lakota plodí vždy lakotu!

8) Hledte, půda mé zahrádky byla tedy dílem neušlechtilá a lakomá a chtěla se vykrmovat mými ušlechtilými semeny, které jsem do ní vložila! Jaký byl však následek? Hledte, musela potom místo jedné ušlechtilé uskromněné rostlinky vyživovat sto hltavých neušlechtilých!

9) A hledte, jak je tomu s hloupou lakomou a sobeckou půdou, tak je tomu také s lidmi na Zemi, kteří si chtějí již zde opatřit nebe plné nejblaženějších požitků! Nakonec musí všechnu svou namáhavě nashromážděnou zásobu přece jen opustit a sto jiných ji pak často velmi darebným způsobem promrhá. - To je tedy obraz k mé následující úplné odpovědi. na mou otázku. Pojměte tento obraz hodně hluboko do své mysli a najdete odpověď téměř samou sebou! - Tu všichni o tom přemýšlí a nemohou se dost vynadivit velké moudrosti děvčete.

202. POUŽITÍ VHODNÉHO OBRAZU JARY.

1) **Děvče** se však zatím obrací na Josoe a táže se ho nadmíru mile a přívětivě řkouc: „A tobě, láskyplný vznešený sousede, také ještě nepadá do srdce správné světlo?“

2) Praví **JOSOE** : „Přespanilá a obdivuhodně moudrá Jaro! je mi asi tak jako bych něco viděl přes šátek držený před obličejem; o nějaké jasnosti není tu však ještě dávno ani řeči. Proto jen pokračuj, aby se věc objasnila; neboť ve mně máš jistě svého nejpozornějšího posluchače! Věc je příliš důležitá, než aby se tu mohlo nechat i jen jediné slovo nepovšimnuté; a to, jak se zdá, také všichni u stolu a kolem našeho stolu stojící co nejhlouběji pociťují, proto také zřejmě úzkostlivě dychtí po pokračování. Proto jen opět pokračuj ve své odpovědi až do konce!“

3) Po těchto slovech pokračuje **JARA** ve své odpovědi dále a praví: „Jestliže jste o předepsaném obrazu z přírody, který jsem před vás postavila jako prvou duchovní sklizeň z mé zahrádky, jen poněkud přemýšleli, bude vám nyní to následující velmi snadné a zcela jasné. Proto dejte dobrý pozor a slyšte a vizte!“

4) Lidé této Země jsou duchovně vzato podobni půdě mé zahrádky a slovo Boží, které přišlo mezi lidi z nebes nejprve skrze praotce, počínajíc Adamem a později skrze patriarchy a skrze Bohem Samým probuzené proroky, se podobá ušlechtilým a dobrým semenům, které jsem vložila do půdy mé zahrádky. jako se však žádné semeno jakmile je do země vloženo ihned neobnovuje mnohonásobným zralým plodem, právě tak je tomu také se slovem Božím.

5) Jestliže přichází slovo Boží nasloucháním do mysli člověka, musí být oživeno skutky, které jsou jako oživující živná síla půdy - a to skutky, jak je to ve slově Božím nařízeno, vůči našim bratrům a sestrám - a tím dospěje k pravému vzklíčení, za účelem pravého a silou naplněného plodu duchovního života v Bohu, k požehnanému a tím k úplně zralému plodu! Když však lidé - jimiž je především rozumět ty, kteří především dostávají slovo jako proroci a kněží, aby je, jestliže v nich v nejúplnější ryzosti uzrálo, dále na velké roli všech lidí této Země pro všechny věky věků rozsávali - jestliže tito lidé si počínají jako půda, která ušlechtilé semeno sama stravuje, aby se z něho krmili, aby ho používali jen pro sebe jako prostředku, kterým oni sami doufají se stát tučnými, pak není vůbec příliš nepřírozně podivuhodné, když na roli takovýchto zřejmě falešných proroků a kněží nevzklíčí pro velké role laického lidstva a k velkému dozrání nedospěje nic jiného nežli špatný plevel, trní a bodláčí!

6) Ačkoliv se to takto děje, přece to není jak v celku tak v jednotlivostech proti božskému řádu a proti božské moudrosti; neboť hledte, když ušlechtilý plod dozraje, sesbírá se všechna sláma a všechny plody a uloží do stodol, plevel však zůstane na poli a bezděčně pohnojí půdu, která se tím posílí pro příští výsev a naplní dychtivostí, aby zase brzy přijala a oživila nové ušlechtilé sítě.

7) A tak je tomu také v skutku s námi lidmi. Kdybychom byli již odjakživa nasycováni nejčistší pravdou, jaká přichází z úst Božích, věru, měli bychom pak málo chuti k další nové pravdě!

8) Pán Bůh však toto předvídá a proto dopouští, aby bylo otupené lidstvo po jistou dobu obsluhováno pící vepřů a aby se jeho půda stala náležitě živná plevelem; teprve potom chutná lidstvu v noci po světle prahnoucímu čistý a ušlechtilý plod čistého slova Božího, kterýžto zřejmý a přeblažený případ je právě nyní u nás mezi námi.

203. MATERIALISMUS A JEHO ZASTÁNCI.

1) (**JARA** :) „Věru, dějí se neslýchané ohavnosti jistě v každém čase na popud tak zvaných sluhů Božích! Leč lidé, kteří o tom dostanou jistou zprávu a také sami nejsou v Písmu Božím

neznalí, ptají se pak poněkud mezi sebou a to den za dnem stále více: „Co to? Co je Slovo Boží? Může být vůle Boží ze smyslu jeho slova taková, aby se hlasatelé slova Božího, jeho vůle a lásky, jeho milosti, jeho mírnosti a jeho pokoje stávali vůči svým spolubližním samými nejvyššími lakotnými, vládčivými, sobeckými, necitelnými a drzími ďábly?“

2) A hleďte, takové otázky jsou dobré; neboť jsou to první vzpruhy, jimiž lidstvo dospívá k pravé vlastní činnosti, bez níž nemůže nikdy ani z dobrého a ještě méně ze zlého, jaksi pekelného nucení přejít do pravé duchovní svobody, bez níž není pro duši a jejího ducha věčný život.

3) Je pravda, při posuzování o počínání kněžstva bývá člověk spravedlivým hněvem rozerván a téměř zcela rozrušen a chtěl by začasté zcela hrdla zvolat: „Pane, cožpak již nemáš blesky, krupobití, síru a smůlu, abys potrestal s největší přísností Svého božského hněvu tyto lidské tygry?“ Avšak tu mluví tichý hlas z nejhlubšího nitra srdce a praví: „Bud' chytrý a moudrý a hled' kam šlápneš! Vidíš-li na cestě číhat zmiji, vyhni se jí, neboť celá půda zemská dávno ještě není pokryta samými zmijemi!“

4) Noc musí být právě tak dobře jako den, aby člověk poznal cenu světla. Ve dne nepotřebuje ovšem žádný člověk světlo lampy; přijde-li však noc, pocituje každý člověk zcela bolestně nedostatek světla a rozžihá si pokud může nějaké světlo a již slabý záblesk dělá mu jeho světlici vládnější nežli často úplný nedostatek světla.

5) Hleďte, zaopatřuje-li Pán lidi této Země hojně všelikými pozemskými statky, stanou se brzy zpupní a začínají se až příliš starat o své tělo a jejich duše, v níž přebývá božský duch, bývá pak brzy, podobně jako ušlechtilé símě půdou je obklopující a po nasycení příliš dychtící strávena, místo aby dostávala pro vzkříšení Božího ducha v ní k věčnému životu v náležité míře z těla Bohem ustanovenou posilu, ke kterémuž konečnému cíli dal Bůh vlastně duši také tělo. Kde je však duše stravována tělem, tam se pak ovšem objevuje místo ušlechtilých plodů také jen tmí, bodláčí a všeliký jiný zlý plevel, z nichž pak věru hrozny a fíky nelze sklízet!

6) Takový člověk je však potom duchovně také tolik jako mrtev! Neví již nic z toho, co je nějak duše. Popírá veškeré duchovno a vše zhmotňuje. Mimo hrubou hmotu není pro něho již nic jiného. Jeho břicho a jeho nejvyšší smyslná kůže jsou jeho dvě jediná božstva, jimž je ochoten přinášet ve dne v noci jakoukoliv oběť. Pro takovéto lidi není pak již Boha a stanou-li se konečně tací, jak se nyní až příliš často děje dokonce i knězi a sluhy Božími, pak není zajisté třeba dlouho se ptát a říkat: „Pročpak se stali. knězi a sluhy Božími tito pouzí sluhové těla, jimž duše, duch Bůh a jeho nebe nejsou v podstatě nic jiného, nežli zastaralé, básnicky fantastické řečnické obrazy?“ Stačí se jen podívat na jejich přetlustá břicha a máme také živě před sebou nejúplnější odpověď.

7) Těmto rozdavačům slova Božího je pak ovšem jedno, zda sytí své jim svěřené obce chlebem z nebes anebo neřádem z louží budících největší ošklivost; jen když jsou za to velkolepě dobře zaplacení! Proto se také vůbec nesmíme divit, slyšíme-li se strany chrámu nezřídka věci, nad kterými hrůzou téměř zcela tmeme.

8) Přivedl-li to pouhý tělesný člověk jednou tak daleko, že z důstojnosti je člověkem, cítí sotva více nežli lesní houba vyrostlá z nějaké půdní zetleliny - co ušlechtilé lidského můžeme pak očekávat od takového ztrouchnivělého člověka? Nechme jej jako ošklivého hada na cestě dřepět, jazykem mihat a vyhledejme si na širé matce Zemi nějaké hadů prosté místo. Neboť Pán je s každým, kdo Ho vpravdě hledá a neopouští nikdy toho, kdo se na Něho ve svém soužení obrací!

9) My všichni, kteří bydlíme na břehu našeho vnitrozemského moře jsme byli již dlouho hříčkou chrámu. Judea byla pokud možno šetřena; ale zato jsme museli my Galilejci již od dávnych let sloužit templářům jednak za naprosté hříchy snímající beránky a jednak za dojně krásy, - zato však máme to dobré, že nám ve všem a nade vše mnohem dříve vzešlo nejnádhernější světlo, zatím co Judea je ještě v nejhlubší noci.

10) My jsme nejdříve pocítili nadměru sobeckou žravost chrámové země, kterou rozumím ovšem kněžstvo a pokud možno jsme se od něho osvobodili. A my, jako také ušlechtilé Boží zrno jsme nepromrhávali svou vnitřní životní zárodečnou sílu k plnění velkého chrámového břicha, nýbrž obraceli jsme se podle Božího, v nás samých vždy více poznávaného řádu a stojíme proto nyní již jako mnohonásobně požehnaný plod svobodně na velké krásné Boží roli. Judejci, Mesopotámci a ti, kdo bydlí na jihu, nebudou však ještě dlouho přivedeni tak daleko, aby poznali, kterak se z nich vlivem chrámu nyní stali nejpodvedenější pošetilci!

11) V této mé dosti rozsáhlé odpovědi na mou otázku zajisté asi každý z přítomných zde

hostů pozná, že děvče z Genezaretu již zcela dobře ví, jak se má k Božím řízením a dopuštěním zachovat! Ty, ó Pane, odpusť mi však milostivě, že jsem před Tebou a k tomu po Tvém nejsvětějším boku vykládala tak dlouho a tak mnoho někdy snad také neužitečných věcí. Tím jsem však nikterak nechtěla ukázat sílu svého poznání, nýbrž chtěla jsem jen, ježto se k tomu naskytlá příležitost, vypovědět vše tak, jak jsem to zcela přesně a pravdivě cítila v srdci!“

204. JOSOE A JARA O JIDÁŠOVI.

1) Pravím **JÁ** : „Nejmilejší dcero Mého srdce, pravím tobě: nemluvila jsi ani o jediné slovo více nebo méně! Proto tedy vám všem pravím a radím, abyste vše, co toto děvče nyní mluvilo, podrželi, náležitě toho dbali a podle toho jednali. Chce-li však někdo učinit nějakou poznámku, ať vstane a promluví!“

2) Na toto Mé vyzvání vystoupil náš **JIDÁŠ** Išariotský a pravil: „Se vším tím nejsem zcela srozuměn, ač jinak moudrost tohoto děvčete hluboce obdivuji; neboť mluví jako nejlépe napsaná kniha.“ - Poté zmlkl.

3) Chlapec **JOSOE** se však na něho náležitě obořil a pravil: „Ó, ty strašně pošetily a nadevší míru hloupý člověče! Cožpak jsi neslyšel, jaké svědectví vydal Sám Pán přespanilé Jaře a ty nechceš být se všemi body její odpovědi srozuměn?! Ó, vytas se tedy se svou neuspokojenou převelikou hloupostí a uvidíme jakým neřádem je naplněna! Otevři své nejhoupější oči, starý osle a pohleď, zde vedle mě sedí anděl Boží z nejvyššího nebe; jeho podstatou je pouze světlo. Zde spatřuješ mladou moudrou řečnici ze srdce Božího a vedle ní nepochybně Pána Samého, jehož Duch stvořil nebe a Zemi a vše, co tu je a ty nechceš být i přes svědectví Boží s něčím v řeči přespanilé Jary zcela srozuměn?! Řekni mi, kdo jsi, že se chceš teď tak nestydatě přít s Bohem!“

4) Tato velmi energická slova Josoeho Jidáše velmi poplašila, takže se ihned stáhl zase zpět a sedl si zcela klidně na svou lavici; pojala ho velká bázeň před jaksí nyní synem vysokého Cyrenia a na svém sedadle se ani nepohnul.

5) **JOSOE** však mluvil dále a pravil: „Není to jeden z hlavních učedníků? Jeho tvář mi připadá známá, viděl jsem ho v Nazaretu! Ano, ano, je to on a to tentýž, který se již v Nazaretu vždy hádal, nemýlím-li se, s jistým učedníkem Tomášem!“

6) Praví **JARA**: „Zanech toho, vznešený Josoe! Hleď, kdyby byl onen učedník tak lehce chápavý jako ty a Pánu budiž všechna chvála jako také já, pak by jako ostatní jeho bratři a druhové mlčel a v srdci o tom velmi přemýšlel; protože však má jistě velmi tvrdé srdce, chápe každou výše a hlouběji spočívající pravdu velmi těžko! A i když něco přijme, nemůže to naprosto umístit, protože v jeho scvrklém srdci nemůže mít nikdy dost místa něco velkého a božsky vznešeného! Proto nech toho člověka a vůbec se o něj nestarej!“

7) Praví **JOSOE** : „Máš zase úplně pravdu! Ale víš, nějaké takové malé napomenutí mu ostatně jistě ani v nejmenším neuškodí; neboť vím, že tento člověk je ve vysoké míře prostořeký. Chtěl by vždy rád být mezi svými druhy první a všichni si mají chodit k němu pro radu. To se ovšem nikdy neděje, jelikož ti druzí jsou mnohem moudřejší a rozumnější nežli on a to ho potají zlobí a proto je mimochodem vždy tak trochu mstivý, což mu však nic neprospívá; neboť bývá, jako nyní zvláště učedníkem Tomášem, jenž je opravdu moudrý muž, napomínán způsobem ne zrovna příliš jemným!“

8) Praví **JARA**: „Ano, ano, myslíš zcela správně a spravedlivě; neboť také já si nyní vzpomínám na takovou jednu malou hádku v Genezaretu! Pán ví jistě lépe nežli my dva, proč tohoto učedníka trpí ve Své společnosti; já už bych mu dávno ukázala dveře! Tento člověk má pro mne něco zvlášť odpudivého a nic za to nedám, že kvůli němu přijde celá společnost nejednou do velmi velkých nesnází; nevěřím totiž nikdy lidem, kteří se tomu, jenž s nimi mluví, nemohou nikdy podívat do očí! Vždy se jaksí bojí, jakoby se jejich nestálé oko mohlo učinit zrádcem jejich zlého srdce. A tuto zlou vlastnost, která se mi naprosto nemůže líbit, má právě onen učedník! Nyní ho však Pán nicméně trpí a jistě má pro to nějaký nejvyšší moudrý důvod!“

9) Pravím **JÁ** k Jaře: „Dcero má, hle, ty jsi právě sama předtím ve své řeči přenádherně vložila důvod, z něhož pro každého velmi jasně vyplývá, proč trpím vedle pšenice také plevel. A hleď, také on je takovým kusem plevelu na Mém dobrém poli; až bude však dobrá pšenice nashromážděna do Mých stodol, on zůstane jako plevel na poli a bude spálen k pohnojení a k nakypření těžké půdy!“

10) Půda sice musí být kyprá, má-li se v ní dařit ušlechtilému plodu, -ale věz, příliš kyprá půda také nesmí být; neboť v příliš kypré půdě nemohou kořeny dosáhnout pevný základ. Přijdou-li pak vedra a po nich jako obyčejně velké bouře, kořeny i se stonkem nesoucím plod rády usychají! Proto výchova Božího dítěte vyžaduje vždy půdu spíše těžší nežli kyprou; je proto třeba dát si již líbit, když se z těžké půdy někde vedle pšenice ukáže také plevel! Neboť ten se neshromažďuje pro žeň, nýbrž zůstává k pohnojení půdy, aby příští výsev dozrál ještě k hojnější žni, nežli tomu bylo dosud. - Porozuměla jsi Mi?“

205. RŮZNÝM NÁRODŮM TŘEBA RŮZNÉHO VEDENÍ.

1) Praví **JARA**: „Ó, ano, Pane, Ty máš jediná lásko, právě děti potřebují pevnější výchovy nežli děti otroků; neboť děti domu se vychovávají k tomu, že se budou muset starat po rodičích, anebo také s nimi o celé hospodářství, kdežto děti otroků potřebují vědět jen tolik, kolik vyžaduje jejich vždy stejná a nejvyšší jednotvárná služba! Bylo by tu ovšem ještě velikou otázkou, proč Pán Bůh dopouští, že na této Zemi musí sloužit jeden člověk jako vždy bídný otrok druhému a pán otroka má dokonce od císaře moc nad jeho životem a smrtí.“

2) Pravím **JÁ** : „Ano, Má nejmilejší dceru, kdybychom měli toto náležitě vysvětlit, vedlo by nás to všechny příliš daleko; ale podám o tom tobě a tím také všem ostatním dvojí podobství; kdo je pochopí, tomu se ještě vedle toho leccos vyjasní a proto dejte pozor a dobře Mě poslouchejte:

3) Máme různé druhy obilí, jako hladkou a vousatou pšenici, dvouřádkový a čtyřřádkový ječmen, vysoké žito, oves, velkou kukuřičnou pšenici; pak máme čočky, viky a různé druhy fazolí; a hledte, tyto různé druhy potřebují také vždy různou půdu, bez níž by se jim vůbec nedařilo. Jeden druh obilí potřebuje pevnou hlinitou půdu, druhý také hlinitou, ale musí být vždy dobře pohnojena, jinak by z obilí nic nebylo, jiný druh obilí potřebuje opět půdu kyprou a kamenitou a opět jiný půdu písčitou. Mnohý druh obilí potřebuje půdu vlhkou a jiný opět půdu sušší. Tomu všemu učí lidi zkušenost.

4) Rovněž tak potřebují různí lidé také různou výchovu podle toho, jaká jsou především jejich srdce a duše. A jak je tomu s jednotlivými lidmi jako dětmi často jednoho a téhož otce, tak je tomu také s celými obcemi a s celými velkými národními kmeny. Jeden národní kmen potřebuje měkké tedy více volnější zacházení a prospěje k velkému požehnání ostatních národů Země. Jiný národní kmen potřebuje zase tvrdé zacházení, jinak by se brzy zvrhl a zakrnel ke kletbě národů sousedních. Opět jiný národní kmen má rozhodnou náklonnost k panování a k tyranizování svých bližních. Pro duše takových lidí není pak nic lepšího, než aby upadli na mnoho let do pravého otroctví, kde bývají náležitě skrz naskrz upokořováni. Když se v upokořování napravili a snášejí svůj osud konečně se vši trpělivostí a bez reptání, pak se stanou opět svobodnými občany Země a budou nyní jako plod zušlechtnutý na nejlepší a nejuťnější půdě jistě brzy velmi zdárně prospívat.

5) Hledte, takový je tedy obraz, který by vám všem měl být zcela snadno pochopitelný, neboť jste již leccos pochopili!

6) Abych však učinil tuto velmi důležitou věc ještě názornější, uvedu vám části lidského těla, z nichž také každý úd potřebuje jiný tvar, proto také jiné zacházení a je-li nemocen, ovšem také jiný lék na uzdravení. Cítí-li někdo bolest v oku, musí proti ní užít zcela jiný prostředek, nežli proti bolesti v té či oné noze. Kdo má bolesti v břiše, musí být jinak ošetřován, nežli kdyby měl bolest v té či oné ruce a tak se také musí při nemocech těla přihlížet k tomu, zda to jsou mladé anebo zastaralé tvrdošijné nemoci. Mladou nemoc lze často odstranit snadným prostředkem, kdežto na zastaralou nemoc je třeba téměř na život a na smrt silného léku, má-li být z těla odstraněna. Také lidé podle svých duší odpovídají vždy jednotlivým údům těla. Tedy podle toho jak nějaká duše odpovídá více ušlechtilějšímu či neušlechtilějšímu údu svého těla, tím více musí také být přiměřeně ošetřována jako jednotlivý úd, kterému odpovídá.

7) Podle tohoto obrazu třeba si pak také s různými poměry lidí pokud se týče jejich duševní a mravní sféry rovněž tak různě počínat jako s jejich jednotlivými údů, jimž ve své duševní a mravní sféře odpovídají. Zcela špatný zub v ústech musí být nakonec, když všechny ostatní prostředky nic nepomáhají, vytržen a zničen, aby nenakazil zuby zdravé; a tak musí být vymýcen i nepolepšitelný zlý člověk z obce, nemá-li jí být nakažena celá obec. Rovněž tak musí

být často vyhlazen, když ne fyzicky, tak aspoň mravně i celý národ, aby jím nakonec nebyly zkaženy všechny národy Země.

8) Pohlédněte do kroniky a shledáte, jak velký národ byli kdysi Babyloňané, Ninivetští, Medové, Peršané, Egypťané, staří Řekové před nimi Féničané a Trojané! Kde jsou nyní všechny tyto národy? Kde jsou Gomorité a Sodomité a kde národy oněch deseti měst? Ano, fyzicky sice dosud trvají ve svých zanedbaných potomcích, kteří však nemají již nikde jméno a také se již nikdy nestanou pod starým jménem nějakým národem této Země; neboť sotva může být něco horšího, nežli staré jméno, na němž lpí mnoho marnivé bezvýznamné slávy. Lidé - anebo národové tohoto druhu se považují pro takové odpradávná proslavené jméno dokonce za mnohem lepší a ctihodnější nežli nějaký mladý národ, který je svou mírností, pokorou a láskou k svým bratrům ve stavu spravedlivém před Bohem.

9) Když o tom nyní jen poněkud pozorně uvažujete, brzy shledáte, jak dobrý a spravedlivý je Otec v nebi! Neboť tato Země má totiž pevné určení, aby na ní byly pro celou nekonečnost vychovávány děti Ducha Božího a proto je nutno, aby tato půda byla vždy udržována spíše tvrdší a hubenější nežli příliš kyprá a příliš tučná.

10) Plevel bující s ušlechtilým obilím nebrání tím, že spolu vzrůstá a zraje požehnanému zdaru ušlechtilého plodu, protože posléze nicméně zase poslouží k pohnojení tu a tam příliš ztvrdlé a zhubenělé půdy. Krátce a dobře: Co Bůh dopouští je dobré a čistému člověku je nicméně nakonec úplně čisté vše, co chová Země v sobě, na sobě a nad sebou! Řekněte, zda jste tomu všemu, co jsem nyní říkal, zcela porozuměli!

11) Praví **CYRENIUS** : „Pane, kdo by Ti také zde nerozuměl? Vždyť je to vše nad slunce jasné.“

12) Pravím **JÁ** : „Dobře tedy a ať nám o tom podá jistý názor Josoe !“

206. OMLUVNÁ ŘEČ JOSOEVA.

1) Praví **JOSOE**: „Ó Pane, můj názor o tom vyzní věru velmi nejistě. Vcelku sice rozumím co se tím chce říci a nemohu o sobě zrovna tvrdit, že bych tomu dost jasně nerozuměl; ale abych o tom činil určitou nad slunce jasnou úvahu, k tomu se cítím příliš sláb. Proto by bylo již zase dobře, kdyby mě také ještě zde zastupovala má přespanilá Jara. Neboť i když také podle svého zdání mluvím seabemoudřeji, je tu přece nakonec něco, čemu se může odporovat! A tak je mi tedy mnohem milejší naslouchat, než abych mluvil sám. Ach, kdyby někdo vyslovil něco co by bylo jen v nejmenším falešné a nesprávné, pak už budu mít jazyk živější; avšak k vývinu pravd ležících příliš vysoko nad obzorem mého poznání, se cítím dávno ještě příliš sláb - a tak zůstanu hezky pěkně a zcela skromně potichu, nechám mluvit za sebe raději moudřejší a budu naslouchat jako tichý obdivovatel, jak se z nějaké moudré mysli vylévají vznešená slova svítící jako světelné paprsky ranního slunce. Mimoto shledávám aspoň pro sebe zcela zbytečné činit ještě další úvahy o něčem beztoho již nad slunce jasném. Kdo bude za nejjasnějšího poledne rozžehovat ještě nějakou lampu, aby tím podporoval světlo slunce? Kdo však může mít ještě nějakou pochybnost o nejjasnějších světlych slovech, která nyní vyplynula z Tvých svatých úst, nuže, ať se přihlásí a bude bez překážky uveden na správnou stopu!

2) Víím sice, že Tebe, ó Pane, má člověk takřka slepě poslouchat, chceš-li něco od něho; avšak zde se musím projevit a to podle pravé pokory svého srdce jako neposlušný! Neboť Tvá žádost, ó Pane, by mohla být pro mě velmi snadno. také jakousi zkouškou, zda se dám svým vrozeným sebe sama často přeceňujícím sebevědomím tak dalece strhnout a vytasím se svou k tomu ještě velmi špatně opatřenou noční lampou, abych tím učinil slunce snad přece ještě jasnější nežli je! Ale tu mi na štěstí praví mé klidné srdce: „Ješitný hochu, dej si pozor, Pán tě zkouší! Hleď, abys obstál před Ním v milosti!“ Slyším-li však něco takového, ó, tu pak také ihned porozumím a zůstávám na svém skromném místě! - Mám pravdu anebo ne, chovám-li se stále takto?“

3) Pravím **JÁ** : „Milý Josoe, správně a přece ne zcela správně; neboť žádám-li něco od tebe já, pak jistě víím proč! A chceš-li úplně ve všem podporovat své štěstí, musíš Mě být poslušen ve všech věcech, ať je to cokoliv. A kdybych žádal i život tvého těla, musel bys jej s radostí zanechat; neboť Já nebudu od nikoho požadovat život těla k neštěstí toho, kdo by jej opustil pro Mne!

4) Ale já víím, co ti nyní vlastně poněkud ochromilo jazyk. Hle, ty jsi byl předtím poněkud

prostořeký, když jsi o sobě tvrdil, že jsi jedině pro pravdu samu! Ukázal jsem ti však, že dávno ještě nevíš, co je pravda; protože tě potom Jara, klidné děvče z Genezaretu, patrně poněkud zahanbila, neboť odpověděla nadmíru skvěle Mnou tobě danou otázku, ztratil jsi poté poněkud odvalu. Ale hled', tato tvoje malá sklíčenost není v podstatě pravá pokora, nýbrž spíše skrytě uražená ješitnost tvé mysli! A hle, to tedy je také malý spoludůvod, proč se nyní tak těžko odhodláváš k řeči! Chci však, abys nyní v sobě úplně přemohl takový spoludůvod; neboť poněkud ješitné mysli je lépe, bývá-li trochu zesměšněna, než cítí-li se být na cestě vítězoslavného zdaru se všech stran obdivována a polichocena! Proto jen mluv, žádám-li tě, abys něco řekl! - A tak nám jen podej o Mém poučení o otroctví jakýsi určitý názor!"

207. JOSOEVO POJETÍ O DOPUŠTĚNÍ OTROCTVÍ.

1) Praví **JOSOE** : „Pokusím se tedy ve jménu Tvém o to pokud možno stručně; bude-li však můj názor zcela správný, to bude ovšem zcela jiná otázka.

2) Nohy člověka jsou zřejmě v životní hodnotě hlouběji nežli ruce; ale kdyby nohy člověka nevedly k vodě, nemohly by být rukama očištěny od prachu a špíny. Proto myslím, že služba otroka je celkem právě tak nutná, jako služba pána. Sklouznou-li nohy, upadne celý člověk a proto je jistě dobré a užitečné dávat často více pozor na nohy, které všim právem mohou být nazvány otroky těla, nežli na všechny ostatní údy těla. Tupě a bez vůle musí nohy nosit těžké a přitom zcela lenivé tělo po celé dny na dalekých cestách a za odměnu nedostanou nakonec nic jiného, nežli očišťující obcerstvení u nějakého pramene, zatím co se po vykonané cestě posiluje pokrmem a nápojem celé tělo, byvší po celé cestě lenivé. Avšak co mohou, co chtějí k tomu říci nohy? Nic, - neboť jsou k tomu stvořeny!

3) A tak tedy myslím, že otroctví je nutnost, která nemůže být nikdy odstraněna, má-li lidstvo zůstat a řádu jemu daném; kdyby však časem lidé vynalezli jiný prostředek k pohybu, pak by ovšem mohla být otrocká služba nohou postrádána. - A tak myslím, mohlo by časem dojít i na otroctví!

4) Lépe by ovšem bylo, kdyby se mohlo otroctví zneuctívající lidstvo zcela postrádat; potrvá však asi ještě dlouho, nežli Zemi políbí tak šťastná doba.

5) Otrok je svobodným lidstvem vpravdě považován za plevel mezi lidmi. Ale tímto vzácným plevelem je svobodný člověk dokonce velmi pohnočován a přitom se stává lenivým a úplně nečinným, - a to považuji za velmi špatné. V tomto ohledu by bylo opět lépe, kdyby otroctví nebylo. Je-li však na druhé straně otroctví opět školou pokory, pak je ovšem také zase nezbytnou nutností pro příliš vysoko vystoupivší lidstvo; neboť po babylonském zajetí byli Izraelité opět zcela dobrým národem - škoda jen, že zajetí netrvalo aspoň celé století! Nebot při osvobození bylo podle mého mínění stále ještě příliš mnoho těch, jimž se dřívější lesk židovské říše ještě příliš vznášel před očima, pročež potom také neměli nic horlivějšího na práci nežli obnovovat opět starý lesk. A když byly opět postaveny zdi a chrám, byla také opět po ruce stará pýcha a bylo poté v Jerusalemu brzy opět vlastně ještě hůře nežli dříve před babylonským zajetím. Čtyřicet let bylo tedy zřejmě příliš málo; ale takhle po stu letech by bylo všem našim otcům přešlo zcela jistě na staletí pomyšlení na lesk, nádheru a pýchu!

6) To vše je sice jen tak má, jistě ještě velmi nezralá domněnka a bude nepochybně mít své velmi pádné a dobře odůvodněné námitky; ale mluvím jen tak, jak to cítím. Neboť dostal-li někdo za špatný skutek políček, nebude se střežit konat zlo o mnoho déle, nežli potrvá bolest; byli však za špatný skutek postižen Bohem dlouhým a velmi bolestným utrpením, pak se jistě sotva kdy ještě znovu dopustí hříchu, kterým si způsobil tak těžké a bolestné utrpení!

7) Proto si nemohu představit velmi dlouho trvající otroctví jinak, nežli jako úplně účelné a také nyní uznávám železnou nutnost tohoto stavu a myslím si: Takový opravdu dobrý a ochotný otrok je v podstatě mnohem dokonalejší člověk, nežli člověk svobodný. Neboť člověk svobodný je duchovně otrokem svých smyslů, kdežto hmotný otrok může být duchovně zcela svobodným člověkem.

8) Je totiž velký rozdíl mezi člověkem, jenž není pánem své vůle, což u opravdového otroka musí úplně být - a mezi člověkem, jehož vůle nezná žádnou poslušnost a u něhož se musí státi vše, co se mu zachce.

9) A proto si teprve nyní zcela pochvaluji otroctví a přeji si, aby vcelku nemělo nikdy kopce! Neboť se domnívám: jakmile tato hlavní škola pravé pokory skončí, navštíví lidstvo Země velická bída!

10) Bylo by si ovšem přáti, aby všichni lidé žili podle Tvé nauky, pak by bylo otroctví nesignifikační a zločinem na právech lidstva; dokud však tomu tak není a dlouho ještě snad nebude, je a zůstává otroctví vysokomyslného lidstva pravým evangeliem z nebes, ustanoveným pro Zemi k polepšení lidstva.

11) To by tedy byla moje slabá úvaha o Tvých slovech, týkajících se otroctví; nyní Tě však také, ó Pane, prosím, abys byl ochoten co nejmilostivěji mi oznámit chyby, kterých jsem se tu snad dopustil, abych také v této sféře mohl vniknout do úplné pravdy!“

12) Pravím **JÁ** : „Milý Josoe, máš ve všem zcela pravdu a dá se tu plným právem přemýšlet; pouze co se týče trvání babylonského zajetí jsi zašel ve své horlivosti příliš daleko. Neboť hled, každé zajetí a také každé otroctví není v podstatě nic jiného, nežli Bohem dopuštěný trestní soud! Soud pak je a zůstává bohužel vždy jen nejkrajnějším nucením k polepšení a proto má obvykle pro duše lidí spíše špatný nežli dobrý účinek; neboť kdo se vyhýbá špatnému jen kvůli špatným následkům a dobro koná kvůli dobrým následkům, ten je ještě velmi vzdálen Království Božího. Jen ten, kdo koná dobro proto že je dobré a špatného se vystříhá kvůli špatnému, je dokonalým člověkem. Neboť dokud se člověk nedostane k pravému světlu ze sebe sama, zůstává v duchu otrokem a pro Království Boží tudíž mrtvý. - Vnější nucení přivádí lidi ještě na jiná scestí mravního života lásky, jak o některých ihned uslyšíme.

208. NUCENÍ ZÁKONA A LÁSKA.

1) (**PÁN** :) „Hle, přišlo by za noci děvče nepatrného postavení. Byla kdesi v podnicích svých pánů, opozdila se však tak velice, že na zpáteční cestě byla překvapena nocí. Na poloviční cestě přijde k domu, v němž přebývá zbožný poustevník, jací bývají ve všech krajinách Judeje a kteří kvůli Království Božímu, jak předstírají a jak to také skutečně mají ve svém životním plánu, žijí tak zvaným přísným životem. Děvče, vracející se již za hluboké bouřlivé noci domů, zaťuká na dveře poustevníka a prosí o vpuštění a o noční útulek.

2) Poustevník vyjde ven a shledává, že snažně prosící je děvče, jejímž vstupem by jeho chata mohla být zřejmě znečištěna. Proto praví, jat svatou horlivostí: „Nevstupuj nečistá bytost, do mé Bohu zasvěcené čisté chaty; neboť stala by se sebou nečistou a konečně nečistým i já! Táhni proto dále a jdi odkud jsi přišla!“ S těmito slovy zavře dveře a přenechá plačící děvče trpkému osudu se zcela lehkou myslí a potěšen, že se zbavil tohoto jej znečišťujícího nebezpečí. Potom se s veselou myslí vrací do chaty a velebí Boha, že ho tak přemilostivě zachránil před takovým nebezpečím pro jeho duši; aniž se dále stará o ubohé děvče; zda ji potká v temné noci nějaké neštěstí či ne, to je mu jedno.

3) Za hodinu však přijde totéž děvče bouří zle zřízené k domu jednoho vykřičeného celníka, který je před očima čistých Židů velkým hříšníkem. Celník slyší ubohé děvče již zdaleka bédovat; protože koná stráž u své závory a ostatně také není přítelem časného uléhání ke spánku, začne se mu také dostalo od čistých Židů přezdívky „nepořádný lump“.

4) Tento hříšný darebák zapálí rychle pochodeň a spěchá vstříc k bledajícímu děvčeti; a když je najde belhající a plačící, těší je, bere je do své silné náruče, nese do svého domu, dá mu pokrm a nápoj a připraví mu dobré a měkké lůžko. Ráno je pak ještě obdaruje, osedlá potom dva soumary a tak mu umožní, aby se zcela posílené v dobré míře dostalo za doprovodu do dosti vzdáleného domova.

5) Hle, poustevník je přísný kajcník a žije stále v trestním, sobě uloženém přinucení a co nejpečlivěji se vyhýbá všemu, co by nějak i jen v nejmenší míře mohlo znečistit jeho domněle čistou duši a domnívá se, že Bůh má na něm jistě značně velké zalíbení; zároveň mu však záleží velmi na tom, aby ho svět považoval za neposkvrněného Božího světce a to tím spíše, že je o něm všeobecně známo, že do jeho pokoje nevstoupila ještě nikdy ženská noha. Takováto mravní čistota přináší ovšem do jeho chaty leccaká procenta, kterých by jistě ubylo, kdyby snad nakonec musel prozradit, že jeho chata byla jednou znečištěna nohou děvčete, o němž se přec nemůže vědět, kdy snad má svůj nečistý čas.

6) Celníkovi je však jedno, zda svět o něm mluví černě nebo bíle, jeho dům se považuje beztoho vždy za nejnečistší a to natolik, že opravdový Žid do něho ani nevstoupí, poněvadž by

se v něm mohl aspoň na deset dní znečistit. Proto je také celníkovi jedno, co o něm a o jeho domu lidé mluví a jedná proto svobodně podle puzení svého srdce a přitom si myslí: „Jsem-li už velký hříšník a plný nečistoty, budu přesto konat milosrdenství, abych mohl jednou dojít milosrdenství před Bohem!“

7) Řekni Mi Můj milý Josoe: Kterému z obou bys dal nakonec přednost?“

8) Praví s úsměvem **JOSOE** : „Ó, beze všech okolků celníkovi; neboť kdyby byli na světě sami takoví poustevníci, byl by s životem lidským brzy konec a dopadalo by to tedy špatně! Hloupý poustevník mohl by si se svou mravní čistotou desetkrát každou hodinu zmizet! Věru, kdybych já po smrti propůjčoval nebe, byl by poustevník jistě poslední, kterému bych vykázal poslední místo v nejspodnějším nebi a nepřišel by mi dále, dokud by nebyl jako celník! - Mám pravdu anebo ne?“

209. VNITŘNÍ MRAVNÍ ČISTOTA.

1) Pravím **JÁ** : „Úplně; neboť tak tomu také je! A Já pravím, kdo tu nebude jako celník, ten do Mého Království vpravdě nepřijde; neboť také Mně může všechna ta mravní čistota bez lásky navěky zmizet!

2) Ano, svobodná, pravá vnitřní mravní čistota s pravou všeobětující láskou k bližnímu je u Mne nadevšecko; ale čistota, jakou jsme viděli u onoho poustevníka, nestojí u Mě ani za stater. Kdo je čistý, ať je čistý pouze v srdci před Bohem, ale svět nemá o tom mnoho vědět; neboť chválí-li ho za to svět, může pak ode Mě málo chvály očekávat.

3) Nejlépe však je, když člověk stále říká: Ó, Pane, buď mi hříšníku milostiv!“, když o nikom zle nesoudí, za své nepřátele se modlí a činí v každé době dokonce dobro těm, kdo o něm špatně mluví a pokud možno mu také způsobují zlo.

4) Věru, kdo je takový a takto jedná, ten je nejen čistý přede Mnou i kdyby měl na sobě ještě lecjaký hřích, který ho nutilo jeho tělo občas se dopustit, nýbrž je přitom úplně Mým bratrem a se Mnou Králem nebes a všech jejich nádher! Neboť i když bývá tělo člověka často drážděno zlými démony, kráčí nicméně. jeho duše v Mém Duchu.

5.) Vždyť začasť musí také andělé sestoupit do pekla, do bahniště všelikých neřestí a když se vrátí, jsou opět tak čistí jako předtím v nejvyšším všech nebes. A tak je tomu nezřídka s Mými bratry na této Zemi: sestupují-li také ještě svým zevnějškem mnohdy .do pekla, aby také tam udržovali božský řád a moc vůle, zůstává nicméně jejich duše čistá ve spojení s Mým Duchem v ní.

6) Krátce, koho činí hřích hezky pokorným jako našeho celníka, ten sestoupil hříchem jako anděl jen na okamžik do pekla, aby tam zjednal klid a pořádek; jakmile se však navrátil, oškliví si jej a jeho duše je čistá jako předtím. Koho jako hříšníka pudí však jeho hříchy jen k pýše a když tento hříšník v pýše setrvává, je již ďáblem, byť by se zdál navenek před lidmi sebečistší.

7) Pravím vám však všem: Přijde-li jakýkoliv hříšník a hříšnice do vašeho domu hledající pomoc, nevykazujte je nikdy ze dveří, nýbrž pomozte jim jakoby nebyli nikdy hřešili; a teprve když jste jim pomohli, vynaložte přitom také vše, aby se hříšníci pro budoucnost polepšili cestou lásky a moudrosti, ale oné pravé moudrosti, která vychází vždy jen z lásky!

8) Cizoložnice je u Židů podle zákona Mojžíšova skutečnou hříšnicí, která má být ihned ukamenována a to nejkratší cestou každým, kdo ji po činu nejprve potká. Já však pravím vám: Kdo tuto uprchlici přijme do svého domu a snaží se dvojnásob ji zachránit - duchovně i tělesně - na toho pohlédnu jednou přívětivě a jeho vina bude vryta do pohyblivého písku, jehož brázdy rozmetá vítr! Kdo však hodí po ní kamenem a sám není prost všelikého hříchu, bude se muset jednou podrobit těžkému soudu ode Mne! Neboť kdo Mně přinese co bylo ztraceno, ten bude jednou v Království nebeském shledán hodným velké odměny; kdo tu však soudí, i když také spravedlivě podle zákona, ten bude jednou také spravedlivě a přísně souzen podle Mého zákona!“

9) Praví zde **CYRENIUS** : „Pane, co jsi nyní mluvil je jasné a pravdivé až na jednu věc, která je mi ještě poněkud nejasná a proto bych prosil o poněkud podrobnější vysvětlení. Tato nejasná věc pak jest –

10) Pravím **JÁ** : „Tato nejasná věc jest: jak může jinak čistý člověk hříchem, jehož se dopustil na svém těle sestoupit do pekla, aby tam zjednal pořádek a klid a konečně se z něho opět zcela čistý navrátit?“

11) Hle, to lze zcela snadno pochopit, ví-li se jen, co je vlastně hřích a peklo jak v nejužším tak i v nejširším smyslu! – Pokusím se tedy tyto dva pojmy přiblížit vašemu chápání a dávejte tedy přitom velmi dobrý pozor celou svou duší!“

210. PODSTATA HMOTY A DUŠE.

1) (**PÁN:**) „Hledte, tělo je hmota a skládá se z nejhrubších praduševních substancí, které jsou mocí a moudrostí božského a věčného Ducha vnuceny v takový organický tvar, který ve všech potřebách náležitě vyhovuje svobodnější duši, jež obývá toto tvarové tělo.

2) Duše v těle sídlící není ovšem z počátku o mnoho čistší nežli její tělo, protože pochází též z nečisté praduše padlého satana. Pro duši dosud ještě nečistou není tělo vlastně nic jiného, nežli nanejvýš moudrý a předobře a účelně zařízený čistící stroj.

3) V duši přebývá již čistá jiskra Ducha Božího, z níž se duši dostává pravé vědomí sama sebe a božského řádu v hlasu svědomí.

4) Vedle toho je tělo pro zevnějšek opatřeno různými smysly a může slyšet, vidět, hmatat, čichat a chutnat; tím dostává duše rozmanité zprávy o vnějším světě, dobré a pravdivé, špatné a falešné.

5) Z úsudku ducha v ní přebývajícího duše v sobě brzy pociťuje co je dobré a co špatné; na druhé straně činí duše pomocí vnějších smyslů svého těla též zkušenosti o dobrých a špatných, příjemných a bolestných a jiných dojmech a mimoto Bůh ukazuje duši mimořádným zjevením z nitra a zvenčí slovem cestu Božího řádu.

6) Takto vyzbrojena může se pak duše ovšem zcela podle snadno poznatelného božského řádu svobodně sama určovat, což ovšem jinak být nemůže, protože jinak by duše nemohla dospět k nějaké navěky trvající, v sobě uzavřené a přitom svobodné existenci.

7) Každá duše, která chce trvat dále, musí se totiž prostředky jí danými sama k dalšímu trvání schopná utvářet a jaksí vybudovávat, jinak může nakonec sdílet buď osud těla, anebo vystoupí jako ještě ze tří čtvrtin nedokonalá z těla, které se jako úplně zkažené k dalšímu a úplnému zdokonalení duše již naprosto nehodí a je pak nucena na svém dalším zdokonalování pokračovat v mnohem nepohodlnějším stroji způsobem obyčejně velmi smutným a bolestným.

8) Tělo však, skládající se ze samých v hlubokém soudu ještě jsoucích částic a tudíž způsobilé k smrti je u každého a pro každého člověka peklem v nejužším smyslu; hmota všech světů je v nejširším smyslu, do něhož je člověk dán svým tělem.

9) Kdo tedy pečuje příliš o své tělo, ten také zřejmě pečuje o své nejužší vlastní peklo a živí a krmí svůj soud a svou smrt ke svému nejužší vlastnímu zániku.

10) Tělo sice musí obdržet určitou potravu, aby bylo stále způsobilé poskytovat duši přiměřené služby k vysokým cílům života; ale kdo tu příliš úzkostlivě pečuje o tělo a téměř dnem i nocí se jím zabývá, ten pečuje zřejmě o své peklo a o svou smrt.

11) Dráždí-li tělo duši, aby se k jeho smyslnému ukojení vrhala do všelike činnosti, pochází to vždy od mnohých nečistých přírodních aneb souzených duchů hmoty, kteří tvoří vlastně podstatu těla. Dává-li duše příliš mnoho sluchu požadavkům těla a podle toho se řídí, vchází s těmito duchy ve spojení a takovým způsobem vstupuje do svého nejužší vlastního pekla a do své nejužší vlastní smrti. A koná-li to duše, dopouští se hříchu proti řádu Božímu v ní.

12) Setrvává-li v tom duše s láskou a s rozkošnickou zálibou, je rovněž tak nečistá jako nejnečistější a souzení duchové jejího těla, tím zůstává ve hříchu, tudíž v pekle a smrti. I když také na světě žije ještě dále tak jako její tělo, je nicméně tolik jako mrtvá, cítí také v sobě smrt a má z ní velký strach. Neboť ať si duše v takovém svém hříchu a pekle dělá cokoli chce, nemůže nicméně nalézt žádný život, ačkoliv jej nadmíru miluje.

13) Hledte, v tom také spočívá důvod, proč nyní mnohé tisíce tisíců lidí ví o životě duše po smrti těla právě tolik, jako kámen, který leží u cesty; a když se jim někdy o tom něco řekne, pak se nanejvýš zasmějí anebo se dokonce rozzlobí, vyženou moudrého ze dveří a vykáží ho, aby přednášel divokým kancům takové hlouposti, které nejsou nic jiného nežli lež!

14) A přece každý člověk má být nejdéle do svého třicátého roku se vzděláním svého **JÁ** v sobě tak dalece hotov, aby mu příští nejsvobodnější, nejblaženější život po smrti těla byl tak úplně vědomý a jistý jako je orlovi let ve vysokém volném vzduchu!

15) Ale jak daleko jsou ještě od toho lidé, kteří se teprve začínají na to tázat! A jak daleko teprve ti, kdož o tom nechtějí zcela nic slyšet a považují takovou víru dokonce za hloupost hod-

nou sotva nějakého obveselujícího zasmání! - Tací lidé jsou tedy po celý svůj pozemský život v nejuplnějším pekle a již v nejuplnějši smrti.

16) Duše se však nicméně může zcela očistit a často jí bývá poskytnut značný čas ke spuločišťování především jejího v sobě a o sobě stále ještě nečistého těla a jeho duchů, čímž si zcela ušlechtilější část těla přitahuje konečně také z duše nesmrtelnost a hned po smrti nejhrušších částí jeho bytosti se spolu probouzí s duší k jejímu posilnění.

17) U takovýchto již čistých duší se tedy také stává, že tu a tam, když jejich peklo, to jest tělo, nezřídka ještě velmi žádostivě vystupuje, vstupují na krátkou dobu do tohoto jejich vlastního pekla, jinými slovy řečeno, vcházejí do žádosti těla a jeho duchů. Takové duše se však tehdy nemohou již úplně znečistit, nýbrž jsou jen na tak dlouho nečisté, dokud se zdržují v močálu duchů svého těla; nemohou však v něm nikdy dlouho vydržet a vracejí se tudíž velmi brzy zpět do svého zcela čistého stavu, v němž jsou pak opět právě tak čisté, jakoby nikdy nečisté nebyly. Přitom však zjednaly ve svém pekle na určitou dobu klid a učinily pořádek a mohou se pak opět tím nerušeněji pohybovat a posilovat ve světle svého ducha.

18) Kdo tu z vás má správné porozumění, ten to, co tu bylo řečeno, zcela pochopí; a ty, příteli Cyrenie, pověz Mi nyní zcela bez obalu, zda jsi Mi úplně rozuměl!"

211. SOCIALISTICKÁ ŘEČ CYRENOVA.

1) Práví **CYRENIUS** : „Ano, Pane a Mistře! Ale toto je pro mě opravdu úplně nová nauka, o níž před Tebou nikdo ani nesnil! Nyní je tedy jasné, že Ty a jinak nikdo jiný jsi stvořil od Alfa až po Omega člověka a všechny světy; neboť kdo není sám Tvůrcem člověka, nemůže to nikdy vědět, leč na ten způsob, jako my nyní od Tebe!

2) Zkušenosti všech dob ukazují, že tomu tak jest a nikdy jinak být nemůže, nežli jak jsi nám to nyní vysvětlil; ale žádný mudrc, i když také zlo lidstva až příliš často silně pociťoval, nedovedl povědět něco o jeho kořenu. Odkud by to však také vzal? Vždyť k tomu je třeba nejuplnějši znalostí lidské přirozenosti od její nejvyšší praduchovní až k její nejhmotnějši sféře.

3) Kdo si však může nějak opatřit toto poznání? Kdo zná tělo člověka od vláknů k vláknům, od nitky k nitce atd.? Kdo viděl kdy volně sem tam chodit nějakou duší? Sotva se ví, zda má duše tvar a jaký tvar, zda je velká anebo malá; zkrátka, člověk je tu v nejuplnějši nevědomosti! Je-li však tomu tak, odkud má potom vzít zvláštní znalost přirozenosti člověka?

4) A přece musí být prostředky a cesty, kterými člověk musí učit sebe sama zevrubně poznávat; neboť nedovede-li člověk prozkoumat sama sebe, aby viděl co jest, co má a proč to má podle své přirozenosti dělat, aby dosáhl cíle, pro který je Tvůrcem určen, pak mu všechny nauky a všechny zákony k ničemu. neprospívají! Jeho duše se bude, jak se na nesčetně mnohých lidech až příliš jasně pozoruje, vždy víc a více ponořovat do své schrány podle žel bolestně pociťované mnohonásobné potřeby těla; neboť hlad bolí, žízeň pálí, zima také bolí - naproti tomu dobré tělesné zaopatření skýtá mnoho požadujícímu tělu nejen to nutné, nýbrž opravdovou přepychovou blaženost!

5) Zvířecí část člověka klade své požadavky také vždy tak rozhodně a křiklavě, že naproti tomu musí být přelýchány tiché požadavky duše. Je-li však tomu tak, koho tu pak ještě může udivovat, když statisíce statisíců mají o existenci své duše sotva nějaké tušení? Vždyť jejich duše se již od dětství tak velice spojovala s jejich tělem, že je s ním úplně jedno a proto také nepoznává v sobě žádnou jinou potřebu, nežli jen mrzuté potřeby těla.

6) Ano, musí se dokonale říci, že i u lidí, kteří jsou tělesně příliš bídni a špatně zaopatřeni, se také nikdy neukazuje ani nejmenší stopa po nějaké duchovní potřebě. V severní části Evropy máme národy, u nichž nelze objevit ani nejmenší stopu po nějakém duchovním vzdělání.

7) A jaká je toho příčina? Naprostá tělesná nezaopatřenost! Takový člověk chodívá často dnem i nocí v hustých lesích ozbrojen kyjem a snaží se zabít nějaké zvíře. Skolil-li je, pak je také hltavě požívá, jak se říkává téměř s kůží a srstí. Ptám se: Kde by měla, kde by mohla u takového národa být i jen nejmenší řeč o nějaké duchovní potřebě, - zatím co například v Římě, kde je lidstvo většinou tělesně velmi dobře zaopatřeno, se již dávno vyučovalo o duši člověka a její nesmrtelnosti a proto se také největší pozornost obracela a ještě stále obrací na mravní život, jenž má na zřeteli hlavně vzdělávání duchovního člověka.

8) Ovšem stává se také žel až příliš často, že bohatí se nakonec až příliš ponořují do blaženosti svého těla a přitom pramálo dbají vzdělávání své duše a nakonec považují každou nau-

ku za výmysl nějakého hladového mudrce; ale mají přece jen řeč, kterou se jim může sdělit leccos, nad čím se nakonec při vši své smyslnosti přece jen trochu zarazí, - což je pro jejich duši již vždy ziskem.

9) Lidi, o nichž se však ještě přesně neví, zda mají řeč či ne, není možno přivést do rozpaků. Nelze-li však již to, jakým způsobem by pak bylo možno probudit je pro nějakou hlubší duchovní potřebu duše?

10) Proto bych myslel, že by lidstvo mělo být především opatřeno aspoň dobře tělesně a pak by bylo snazší probouzet duše lidí vždy víc a více pro jejich pravé duchovní potřeby života. Lidé by měli být zaopatřeni aspoň tím nejnütnejším. Neboť, jak už řečeno, fysicky příliš chudý člověk nemůže mít ani nejmenší potřebu po duchovním vzdělání! Hladovému žaludku je těžko kázat, dokud nepožil pokrm a nápoj. To je můj nesměrodatný názor! Ty, ó, Pane a Mistře, máš zcela pravdu; neboť Ty Jediný znáš Svá díla dokonale! Ale myslím, že ani já nemám zcela nepravdu; neboť také pro můj předpoklad mluví zkušenost všech dob a národů.“

212. NOUZE UČITELKOU.

1) Pravím **JÁ**: „Je to pravdivé a dobré a nemohu ti vůbec říci, že bys byl zde promluvil i jen jedno nepravdivé slovo; ale zařid' věc na některém světovém tělese tak, aby tu byli všichni lidé bez vlastní práce a jiné činnosti obstojně zaopatřeni o tělo a poznávali se, že mohou takto zcela bez starosti žít - a pak budeš mít v krátké době všude před sebou své evropské severní národy!

2) Tvoji evropští severní národové byli kdysi v Asii, v kolébce lidského pokolení rovněž tak a ještě lépe zaopatřeni, nežli nyní tvoji Římané a požívali bezprostřední výchovu z nebí; a byli mezi nimi mudrci, jakých až na Mě Země nenosila; ale jaký byl toho následek? Jedli a pili zcela vesele, byli den ze dne lenivější a upadali z pokolení do pokolení do nynějšího stavu; nyní však v tomto jejich přeubohém stavu si musí v potu tváře opatřovat nejskrovnější výživu pro tělo, přitom však nicméně nejsou zcela bez mudrců a učitelů.

3) A hle, právě tato jejich nouze je přivádí ponenáhlu na stupeň vzdělání, který v každém směru daleko předstihne dnešní stupeň Říma!

4) Proto by nebylo dobře, kdybychom člověka postavili tak, aby byl zcela zaopatřen co do těla; neboť nakonec by tak zlenivěl, že by se pak také již o nic nestaral. A tato snaha po lenivém bezstarostném klidu je opět vlastností těla, které je samo o sobě mrtvé; duše, která si musí svou formální konsistenci (trvalost svého tvaru) opatřit z největší části teprve při náležitě činnosti z těla, by v bezstarostném klidu těla také spolu odpočívala, neboť také v ní převládá původně náklonnost k nečinnosti.

5) Bolestnými potřebami těla bývá však duše probouzena především ze své letargie (netečnosti); cítí, že by jí úplná bezstarostnost o tělo přivodila nakonec i s tělem smrt. Proto v nouzi těla nasazuje všechny páky a zaopatřuje pokud možno nejprve tělo. Ježto má nyní velký strach ze smrti, začíná se pak velmi brzy zabývat vedle činnosti pro tělo také bádáním vlastního života a ze své probudivší se lásky k životu brzy shledá, že jako duše žije asi ještě dále, i když se tělo rozkládá ve smrt.

6) Z toho se pak konečně vyvíjí jakási víra v nesmrtelnost lidské duše. Tato víra se pak stává živější a živější a posléze se stává potřebou člověka.

7) Ale myslivější lidé, jací bývají všude, nejsou již spokojeni s pouhou vírou a zkoumají ji hlouběji, zkouší její sílu a snaží se kde její síla již nestačí dokázat ji jako úplně pravdivou silnějšími a jaksí makavějšími prostředky.

8) Lid pak považuje takovéto badatele obyčejně za věštce a posluchače oplodněné a vedené nějakým vysokým duchem, kteří rozmluvami s duchy dostávají hlubší vědomosti o životě duší po smrti.

9) Tací badatelé bývají pak lidem obyčejně povýšeni na kněze; a tito poznávající dobře, že jsou lidu nevyhnutelnou potřebou, zneužívají nakonec často takovou většinou bezpodmínečnou důvěru svého lidu, vyhledávají přitom i svůj pozemský prospěch a nakonec nejsou ničím jiným, nežli pouze slepými vůdci slepých. Je však přitom vždy ještě to dobré, že totiž lid přitom zůstává vždy v jakémsi byť sebeslabším spojení s nebem.

10) Časem, když také slepá víra v kněze stále víc a více slábne, povstávají v národě opět noví badatelé, kteří zkouší a nikdy zcela nezavrhnou to staré a to dobré z toho spojují se svými novými výsledky bádání a nakonec uveřejňují zcela novou nauku, která se již nespokojuje se

slepon vírou, nýbrž toliko s úplným přesvědčením, založeným na skutečnostech, které, třeba-li, mohou být vystaveny před oči každého k posouzení hodnému nahlédnutí.

11) A hle, tímto způsobem nachází konečně, i když po namáhavých místech a cestách nejmladší lidská generace pravdu a v této pravdě z mnohých zkušeností také zákony, podle nichž třeba řídit život lidí, aby se ona těžko nalezená pravda udržela mezi lidmi provždy čistá.

12) Když pak k takovému nálezu, jenž vyplynul sám sebou jedině ze stále rostoucí činnosti lidstva dojde k lidem konečně ještě mimořádná zvěst z nebes, jako nějaké mocné divuplné světlo, pak je takový národ tak jako člověk o sobě zachráněn a v duchu jakoby znovu a opět zrozen; a hle, vše to nevychází nikdy z tělesného, bezstarostného zaopatření. nýbrž z nouze a ze starosti lidí!

13) Pravím tobě: V nouzi se stává dokonce zvíře vynalézavé, neřkuli člověk.

14) Je-li člověk nouzí náležitě přinucen k myšlení, pak se začíná Země brzy pod jeho nohama zelenat; je-li však zaopatřen, položí se jako zvíře na lenivou kůži, nemyslí a nic nedělá.

15) Hleď, kdybych dal Zemi jen sto posloupných velmi pozeňnaných úrodných roků, začalo by všechno lidstvo leností páchnout jako mor; ježto však dávám na Zemi střídat se vždy letům dobré a špatné úrody, musí být lidstvo neustále činné, musí v dobrém úrodném roce pečovat o možný příští špatný rok, aby nezemřelo hladem. A tak zůstává lidstvo aspoň na jedné straně stále v činnosti; jinak by přešlo až příliš brzy do naprosté letargie. – Rozumíš také tomu?"

213. NÁSLEDEK DOBRÉHO ZAOPATŘENÍ.

1) Praví **CYRENIUS** : „Pane, Ty jsi vpravdě Mistrem lidstva a jsi tedy nejživější školou opravdového života a nyní co nejdokonaleji vím na čem jsem a na čem je všechno lidstvo. Jen jednu věc ještě dobře nechápu. Proč by musel národ, který by byl tělesně zaopatřen poněkud nad otroctví, přejít nakonec do úplné letargie! O tom bych rád slyšel ještě z Tvých úst, ó Pane a Mistře, vysvětlující slovíčko!“

2) Pravím **JÁ** : „Ó, příteli, ptej se dějin národů Země; pohleď na starý, dobře zásobený Egypt, pohleď na Babel (Babylon) a Ninive, pohleď na Sodomu a Gomoru! Ano, pohleď na izraelský národ na poušti, který jsem po 40 let zaopatřoval mannou z nebes! A tak pohleď ještě na množství vyspělých národů a až příliš brzy shleďáš, kam přivedlo dobré tělesné zaopatření všechny tyto národy!“

3) Pohleď, například dobře zaopatřená ženština nebude nakonec dělat nic jiného, nežli se celý den strojit a zdobit; nakonec bude i k tomu příliš líná a dá se mýt, strojit a zdobit jinými. Avšak ani to nepotrvá příliš dlouho; nakonec se taková zhýčkaná ženština stane příliš lenivou i k tomu, aby se dávala obsluhovat a takovým způsobem se stane přímo vepřem, ne-li vůbec úplným lenochodem, jací jsou v Indii a ve Střední Africe. Táže se, co si potom s takovou ženou počít? Jakého duchovního vzdělání je ještě schopna? Pravím tobě, nehodí se již ani za nevěstku! Tak tomu také bylo v Sodomě a Gomoře, proto se vlastně začal tento národ ukájet nepřírodně! - Rozumíš tomu?"

4) „Věru“, praví **CYRENIUS**, „tak štědrý v nejskvělejší moudrosti jsi byl, pokud vím, sotva kdy! Musím otevřeně doznat, že jsi mi tentokrát řekl více, nežli kdy jindy, když jsem měl štěstí Tě slyšet. Nyní je zřejmé a nad slunce jasné vše to, co jsi nám zde v pravdě z kořene sdělil o vzniku a bytí lidstva ve všech jeho poměrech - jen něco mi ještě chybí a budu-li také to vědět, budu věru zaopatřen pro věčnost! Mám Ti položit otázku, nebo mně ji zase již čteš z mého srdce?“

5) Pravím **JÁ** : „Ptej se tentokrát jen kvůli ostatním, aby také oni hned v počátku úplně věděli, oč tu vlastně jde!“

6) Praví **CYRENIUS** : „Nuže, račiž mě tedy co nejmilostivěji vyslechnout!“

214. ROZPORY V DĚJINÁCH STVOŘENÍ.

1) (**CYRENIUS**:) „Často a vždy marně jsem ve svém nyní již dosti dlouho trvajícím pozemském životě přemýšlel, jak tedy vlastně a pravím přirozeně pravdivě dospělo prvé lidstvo této Země k poznání nějaké nejvyšší duchovní Bytosti a k poznání své vlastní duševně-duchovní části. Četl jsem o tom knihy Egyptu, spisy Řeků a knihy vašeho Mojžíše, také se mi dostalo jednou do rukou indické dílo, které jsem si dal v Římě od jednoho muže Inda předčítat a přetlumo-

čit; ale všude jsem nacházel známou mystickou obraznou řeč, z níž se žádný moudrý člověk nemohl stát nějak moudřejší a tudíž také tím méně já, protože jsem se již ve svém mládí vždy domníval, že všichni ostatní lidé jsou mnohem moudřejší nežli já sám. Všude se vyskytují logické nesrovnalosti, které doslovně vzato jsou nesmysl.

2) Tak se například ve vašem Mojžíšovi praví: „Na počátku stvořil Bůh nebe a Zemi a Země byla pustá a prázdná a bylo tma na hlubině; a Duch Boží vznášel se nad vodami. Tu pravil Bůh: Budiž světlo! A nastalo světlo. A Bůh viděl, že světlo bylo dobré. I oddělil Bůh světlo od tmy a nazval světlo dnem a tmu nocí. A byl z večera a jitra den první.“

3) Poté se ve velmi krátkých thesích (poučkách) činí zmínka o oddělení vody, vysušení země a o stvoření travin, keřů a stromů. S tímto stvořením uplynou tři dny a tedy také noci. Ježto dny a noci pocházejí však již od stvoření prvního světla na temné hlubině Země, pak věru nechápu, proč Bůh čtvrtého dne potřeboval opět stvořit a na oblohu dát ještě dvě velká světla, z nichž větší světlo ovládá den a druhé menší světlo noc.

4) Srovnáme-li to nyní s povahou Země a uvážíme-li, co je podle Tvého výkladu Slunce, Měsíc a všechny hvězdy, pak jsou celé Mojžíšovy dějiny o stvoření úplným nesmyslem, nad nějž na milé Zemi jistě nikde většího není a být nemůže! Kdo kdy může z toho být moudrý? My nemnozí víme, že Země není nekonečný kruh, nýbrž jen velmi velká koule, jak jsi Sám již jako něžné dítě v Egyptě mně a později nám mnohým velmi názorně a pravdivě ukázal. Na Zemi není vlastně nikdy noc, protože jedna část Země je vždy osvětlena Sluncem. Na druhé straně je Měsíc velmi nestálý patron a stará se pramálo o vládu noci, nanejvýš několik dní v měsíci.

5) Také je nesmysl říkat, že z večera a jitra se stane den, zatím co přece každý ze zkušenosti svého celého života ví, že den je vždy mezi jitem a večerem, nikdy však mezi večerem a jitem; neboť po večeru následuje vždy jistě noc až do jitra a po jitra následuje den až do večera a tak tedy logicky správně je den mezi jitem a večerem a noc mezi večerem a jitem.

6) Ačkoliv se to však o sobě musí přičíst k nesmyslu, je i dikce (řeč), že Bůh teprve když stvořil světlo poznal že bylo dobré, - pošetilostí, jíž není rovno! Neboť nejvyšší Boží moudrost musela přece již od věčnosti jako sama Světlo všeho světla vidět a pozorovat, že světlo je dobré!?

7) V knize Indů předchází stvoření hmotnému stvoření čistých duchů, o nichž se později zmiňuje také Mojžíš. Tito duchové byli pouhé světlo a zejména prvostvořený duch jménem „Světloň“.

8) Když tedy Bůh již při stvoření pouhých duchů světla mohl přece zřejmě vyzkoušet hodnotu světla, jestliže snad předtím od věčnosti odpočíval v nejhlubší tmě - což se Mu ostatně vůbec nepodobá - pak je k zbláznění směšné, že by Bůh teprve po stvoření světla na této Zemi jaksi znovu teprve zase poznal, že světlo bylo dobré!

9) Uznáš Sám, že celé dějiny o stvoření, jak jsou podány Mojžíšem, jsou naprostým, ano dokonce k zbláznění pohoršlivým nesmyslem, bere-li se věc jen poněkud přirozeně; a proto se nelze příliš divit tomu, že právě sami židovští zákoníci nepřikládají u sebe této nauce, která je nesmyslem, ani jiskru víry, nicméně ji však udržují kvůli lidu a dají si za to velmi dobře platit. To poznávají také všichni velmoži Říma a přes hrubý nesmysl tuto věc ponechávají, protože slepý lid si jí nicméně velice váží a přitom se chová v zemi hezky klidně.

10) Že všechny ty prvotiny, které k nám přešly od pravěkých učitelů nejsou s hlediska přirozeného nic jiného, nežli prázdné pohádky a báje, to je přece zřejmé a nad Slunce jasné; neboť přirozeně nemůže být na tom ani půl slova pravdy. Je-li tomu však nepopíratelně tak, pak vzniká sama sebou velká a nejdůležitější otázka, která, jak už jsem se na počátku této mé sporné představy zmínil, zní: Jak vznikl na této Zemi člověk? Jak došlo k poznání jednoho Boha a jak k poznání sebe sama a kdo učil člověka nejprve rozpoznávat co je dobré a co zlé? - O tom, Ó Pane, nám ještě podej malé vysvětlení a budeme zachráněni!“

215. VZNIK PRVÉHO ČLOVĚKA.

1) Pravím **JÁ** : „Nejmilejší příteli, o tom jsem ti vlastně již dal náležitý náznak tím, že jsem ti vylíčil účinky nouze lidí a národů; že však ostatně Mojžíšovy dějiny o stvoření, použilo-li by se jich doslovně na stvoření přirozeného světa, by byly zřejmým nesmyslem, který člověk jen poněkud s během přirozeného světa obeznalý musí na první pohled skutečně prohlásit za holý nesmysl a proto dobrého Mojžíše označit za hlupáka prvního řádu, nelze naprosto popírat.“

2) Kdo však věnuje dalšímu průběhu Mojžíšových knih jen poněkud větší pozornost nežli nějaké bajce řeckého básníka Ezopa, jistě brzy pozná, že se Mojžíš ve své obrazné řeči obírá jenom tím, co se týká původního utváření prvního člověka této Země a že tedy nepojednává snad o dějinách stvoření Země, nebe a všech tvorů na Zemi a v Zemi, nýbrž že se především jen a téměř jedině obírá prvním utvářením srdce a rozumu člověka; proto také hned poté navazuje Mojžíš na historické věci lidské.

3) Dějiny mohly tu tedy být jen výplodem inteligentního utváření lidí a nikdy ne němé stvořené přírody, která si zůstala až do této doby úplně stejná a také takovou zůstane až do konce všech časů.

4) Rovněž tak je tomu i s indickými knihami, v nichž je řeč nejprve o stvoření čistých duchů, pak o pádu jedné jejich části pod názvem „Války Jehovovy“ a konečně teprve o stvoření světa smyslového a zvířat a nakonec teprve o stvoření člověka.

5) Vše to je třeba brát jen duchovně a především vysvětlovat ve smyslu mravního vzdělávání člověka.

6) Kdo však potom, veden jsa z ducha, zná dobře obdoby (podobnosti) mezi světem smyslovým a duchovním, ten z toho ovšem může také poznat, kterak vlastně ze světa duchovního vznikl svět smyslový a jak a odkud vznikly Slunce a nakonec planety a vedlejší planety a na všech planetách různí tvorové.

7) Avšak to nejde tak zcela snadno; neboť tu třeba být napřed úplně probuzený v duchu. Neboť jen prastarý Svědek všeho vznikání a bytí může ti úplně osvětlit ony labyrinty (bludiště), za které dosud ještě žádné smrtelné oko neproniklo.

8) Že však přes to vše stáří lidského pokolení v oné dokonalosti, v jaké tu nyní je, souhlasí nicméně s počty Mojžíšovými také co do hmoty a času, o tom můžeš být úplně ujistěn.

9) Byl sice na Zemi dávno před Adamem také jistý druh mohutných zvířat, která se sice nepodobala postavou, ale zato tím více určitou bytí instinktivní, přitom však nicméně velmi bystrou inteligencí rozumu! pokolení lidskému poté následujícímu. Dnešní slon je ještě jakousi, jakkoli psychicky mnohem nedokonalejší jejich odrůdou.

10) Tato velká zvířata také již obdělávala Zemi a byla tedy předchůdci lidí. Země byla jimi obydlena po mnoho tisíc tisíců let před člověkem.

11) Od těchto velkých zvířat musela být půda zemská, zprvu ještě velmi tvrdá kamenitá, změkčena a uzpůsobena pro zdar ušlechtilých plodů a zvířat, nežli byla konečně schopna tělesně zplodit přejemnou přirozenost člověka podle plánu věčného Božího řádu, jaký byl vložen do každé, tehdy sice ještě hmoty prosté, ale nicméně již ve vzduchu Země žijící přírodní duše.

12) Když byla půda Země úplně zralá, tu teprve byla ze své volné vzdušné přirozenosti povolána nejsilnější duše, aby si vzala z nejučinnějšího hlinitého humusu (prsti) své tělo podle řádu v duši jsoucího prarodku Božího. A první nejzralejší a nejsilnější duše to učinila jak byla z nitra božskou silou puzena a tak vstoupila do čerstvého a silného jí dobře zorganizovaného těla a mohla nyní úplně zřít všechn smyslový svět a mnohé tvory, kteří byli již před ní.

13) Avšak velký zvířecí rod i se svým přípravným stvořením zmizel se Země většinou již dávno předtím, nežli první člověk pozdravil se svou boho-podobnou vznešeností rozsáhlou Zemí. Přesto se však budou za všech dob nacházet zbytky tohoto předchozího obyvatelstva na Zemi i v Zemi; ale lidé nebudou vědět odkud se vzaly.

14) Moudří však tím budou nicméně přiváděni ponenáhlu na stopu, že Země je starší nežli jen krátká doba mojžíšského počtu a Mojžíš se tím stane po nějakou dobu velmi nevěrohodný. Budou tu však Mnou probuzení zase jiní moudří, jimiž teprve bude Mojžíš uveden do svého nejúplnějšího světla; a zanedlouho poté zavládne úplně Království Boží na Zemi a s obnovené Země zmizí smrt navždy. Napřed však přijdou na půdu zemskou ještě mnohé nesnáze.

15) Ano, půda zemská bude muset být napřed ještě mnohonásobně krví a těly lidí pohnojena a teprve z tohoto nového duchovního humusu započne také pro tuto Zemi tělesně nesmrtelné údobí, tak jako za času Adamova započalo údobí, kdy si mohla duše z tučného hlinitého humusu vytvořit ve svém božském tvaru dokonalé tělo.

16) Ale lidé, kteří byli zde v duchu již úplně znovuzrozeni (ve svém smrtelném životě těla), budou pak navždy vládnout nad tímto novým údobím jako čistí duchové a andělé a toto údobí bude svěřeno zcela jejich vedení. Naproti tomu lidé této doby, kteří tu duchovní dokonalosti nedosáhli, budou v tomto nejnovějším údobí Země na tuto Zemi postaveni sice s nesmrtelnými těly, ale ve veliké ubohosti a budou se muset věnovat začasť velmi krutému sloužení, což jim

bude velmi trpké, protože si budou až příliš jasně vzpomínat na svůj dřívější velmi šťastný stav ve svých smrtelných tělech. Toto údobí bude pak velmi dlouho trvat nežli konečně přejde vše podle věčného plánu Božího do čistě duchovního bytí. A hleď, takový je postup řádu Božího všech věcí, všeho vznikání, trvání a bytí!“

216. POSTUP PŘI VÝVOJI ZRNA PŠENIČNÉHO.

1) (PÁN:) „Pohleď na zrno pšeničné! Je-li vloženo do půdy, musí shnit a teprve ze zetleliny se zvedá útlý zárodek. Co to však praví vzhledem k přirozenosti člověka?“

2) Hleď, vkládání zdravého krásného semene značí v podobenství prvé vznikání člověka! Podobá se vtělování duše o sobě již zcela vytvořené, jejímž před tělesným pobytem je vzduch, zvláště ve střední oblasti hor, kde obyčejně přestává oblast stromů nahoru až k oblasti sněhu a ledu.

3) Když duše již zcela pohromadě jsoucí dosáhla náležité záměrné konsistence (soudržnosti) ve vzduchu, sestupuje hlouběji a hlouběji až k příbytkům lidským, dostává pak z éterického okruhu vnějšího života, který má každý člověk kolem sebe, určitou potravu a zůstává tam, kde je přitahována homoginitou (stejnorodostí) své podstaty.

4) Když se pak někde manželé cítí přirozeným pudem nuceni souložit, obdrží taková úplně zralá a manželské dvojici nejbližší stojící volná přírodní duše z éterického okruhu vnějšího života okamžitou zprávu, nebo bývá zvýšenou silou okruhu vnějšího života manželů jako stejnorodá přitažena, vstupuje jistým nutkáním během soulože do proudu mužova, jímž je vložena do malého vajíčka, což se nazývá oplodnění. A hle, odtud se pak životní duše podobá již semeni, které bylo jaksi vloženo do země a prodělává v mateřském těle až do vyrození na svět obdobně všechny stupně vývoje, jaké prodělalo símě v zemi, nežli vyhnalo klíček nad půdu zemskou!

5) Pak začínají různé stupně nejprve vnějšího a pak vnitřního utváření.

6) U rostliny zůstávají kořeny v zemi ve starém trouchnivém hrobě semene a sají z něho hmotnou potravu. Tato potrava by však přivedla rostlině brzy smrt, kdyby nebyla čištěna vlivem slunečního světla.

7) Prvé nasazení stébla má ještě velmi hmotné šťávy. Je-li tato násada jako základ vytvořena, bývá stéblo jaksi podvázáno prstencem (kolínkem). Tímto kolínkem procházejí již mnohem jemnější rourky, jimiž mohou procházet jen zcela řídké a jemné šťávy.

8) Z těchto šťáv vzniká pak druhé patro stébla. Protože však také šťávy druhého patra jsou ještě hrubší, hmotnější a časem se stávají ještě hrubší, je opět druhé kolínko opatřeno ještě tenčími rourkami, jimiž mohou pronikat již jen zcela jemné šťávy k výživě životního nad nimi se vznášejícího ducha, jak to odpovídá výroku Mojžíšovu: „A Duch Boží se vznášel nad vodami.“

9) Časem se však stávají také tyto šťávy nebo vody pro život nad nimi se vznášející rostliny opět příliš hrubé a mohly by tento život udusit; proto duch nad vodami se vznášející nasazuje třetí kolínko opatřené velmi tenkými rourkami. Takovým třetím kolínkem mohou nyní stěžít pronikat jen nejvýš étericky jemné a životnímu stále ještě nad nimi se vznášejícímu duchu již velmi příbuzné šťávy. Životní duch však dobře pozoruje, zda se mu šťávy nad třetím kolínkem k dalšímu vytváření zcela hodí či ne. Shledá-li je časem ještě příliš hrubé a obsahující ještě příliš mnoho stop soudu a smrti, bývá nasazeno ještě čtvrté, páté, šesté, také sedmé kolínko, až jsou konečně šťávy tak étericky čisté, že v nich již nelze zatím objevit žádnou stopu smrti.

10) Zde se teprve přikročí k novému stadiu (vývojovému stupni). Šťáva jdoucí nejjemnějšími rourkami se nyní formuje v poupě a květ, který je opatřen ústroji, které mají schopnost dát si vplodit vyšší život z nebi.

11) Vykonal-li květ tuto službu, je odložen jako marnivá okázalost moudrosti, jejíž krásou a půvabem je vlastně přitahován životní éter lásky, který je však sám o sobě vše a nepotřebuje žádné další vnější okázalosti. Neboť hle, každá květina je dobře zdobená nevěsta, která se snaží přitáhnout svého ženicha do sítí, které si předtím hodně vyzdobí! Uchopil-li však ženich nevěstu jako svou vlastní, pak je pozlátková ozdoba nevěsty co nejdříve odložena a začne pokorná vážnost života.

12) Odtud se pak teprve začíná uchracovat a formovat pravý plod života. A používá-li se pak veškeré činnosti jen k úplnému uzrání plodu, uchová se všem dřívějším nebezpečím unikající život v plodu jako pevnými hrady před nějakým ještě vždy možným vnějším nepřítelem.

13) Kde se život začíná vytvářet a uzrávat. Příliš rychle, tam bývá jen málo pevný. A hle,

když nějaký vnější nepřítel přijde do blízkosti takového záhy zralého života, pak jej tento život až příliš přitahuje; uvede se s ním ve spojení, vloží svůj plod do záhy zralého života plodu rostliny! Tento nepravý život přitahuje pak k sobě něžný život plodu rostliny, kazí jej a hubí. Červivé plody jsou toho více než dostatečným důkazem.“

217. DUCHOVNÍ VÝVOJ ČLOVĚKA.

1) (PÁN:) „A jako je tomu s rostlinami, tak i se zvířaty a zejména s lidmi.

2) Předpokládejme nějaké něžné, záhy zralé děvče pouze jen fysicky. Čítá teprve sotva dvanáct roků, je však již všestranně tělesně vyvinuta, že vypadá jako děvče dospělé. Takové děvče dráždí pak každého muže, který je jen poněkud smyslné přirozenosti, mocněji nežli sto sebekrásnějších, avšak léty přezrálých dívek. Takové záhy zralé děvče je pak svým tělem vystaveno stům nebezpečí a se strany jeho rodičů je třeba největší pečlivosti, aby takovou příliš záhy uzrálou dceru uchránili před všemi nepřáteli, číhajícími na její velké půvaby. Je-li dána příliš záhy nějakému žádostivému muži, snadno je zkažena ve své plodnosti; je-li příliš zavírána a ode všeho špatného ovzduší chráněna, stává se její tělo jak se říká „mockig“. Děvče bledne, hubne a zřídka dosáhne vyššího věku. Dostává-li málo potravy a to ještě jen hubené, bývá smutná a nakonec také záhy zchradne; bývá-li dobře živena, stává se ještě tučnější a nemotornější a tím lenivá, takže se její krev brzy ustojí a nabude záhy vzhledu mrtvolky, což potom jejímu tělu zřejmě připraví brzkou smrt.

3) Něco podobného se stává při předčasném přehnaném duševním vzdělání. Jsou-li děti mnohdy jen málo nadané přidržovány ke zmoudření přísností jakoby šlo o udržení světa, pak se takové duše stanou mdlé, protože dříve neměly čas, aby si vytvořily pro všechny případy vhodné tělo!

4) Proto vše potřebuje podle Božího řádu svůj čas a nedá se tu nikde předbíhat.

5) Při vyrození těla z mateřského těla je vložen do srdce duše věčný zárodek života, jako jiskérka nejčistšího Božího ducha, jako při plodu rostliny když odvrhla květ a začíná se o sobě ozbrojovat a konsolidovat (zajišťovat). Je-li tělo jednou vytvořeno, začíná rozvoj ducha v srdci duše. Tu pak musí duše vynaložit vše možné, aby v ní započal klíčit duch a musí mu být nápomocna.

6) Duše je zde kořenem a stéblem a tělo půdou; duše nemusí dávat duchu za potravu vodu hrubou.

7) Kolínka, která nasazuje duch jsou pokořování duše. Je-li nasazeno poslední kolínko, pak se vyvíjí duch konečně od sebe a přijímá duše vše jemu příbuzné, konsoliduje (ustaluje) se a do sebe celou duši i to, co bylo v těle spřízněno navěky úplně nezničitelné, kterýžto pochod můžeme pozorovat téměř u každé rostliny.

8) Dosáhl-li plod řádnou cestou téměř úplné zralosti, jsou do jader v něm spočívajících a to do jemných připravených schránek vloženy jiskřičky zárodku života; poté se jádro od ostatního plodu na určitou dobu zcela uzavře a konsoliduje jakoby pro sebe, avšak nicméně vždy zpola ze životního éteru obklopujícího je plodu.

9) Časem se vnější plod začíná smršťovat a vysychat. Pročpak? Protože jeho duše přechází zcela do života zárodečného ducha v jádře. A když životní síla plodu přešla konečně zcela do ducha života zárodku, pak dříve vesměs živé stéblo ve všech svých stupních vývoje vysychá a stává se mrtvé; avšak zato se pak všechn život rostliny spojuje se životem zárodku v jeden stejný život a jako takový nemůže být nikdy zničen, ať je vázán na hmotu jádra či ne.

10) A tak vidíš jeden a týž pořádek všude ve všech věcech a v týchž stupních vývoje.“

218. DUŠE A TĚLO.

1) Praví **CYRENIUS** : „Odpusť, Pane, zde musím mezitím učinit otázku! Co se děje se zárodkem pšeničného zrna, je-li zrno rozemleto na mouku, konečně jako chléb upečeno a snědno? Žije také na těchto stupních vývoje životní zárodek ještě vždy dále?“

2) Pravím **JÁ** : „Ovšem; neboť jíš-li chleba, pak bývá brzy opět hmotná mouka přirozeným pochodem z těla odstraněna; život zárodku přechází však ihned jako duchovno do života duše a podle přiměřené povahy se s ní sjednocuje. Co je však u životního zárodku více hmotného, co mu vždy sloužilo jako ona mojžíšská voda duchu Božímu k pevnému podkladu, to se stává po-

travou těla, přechází konečně příslušně očištěné také do duše a slouží k jejímu vytváření a k vyživování duševních ústrojů jakožto jejich údů, vlasů. atd. a vůbec k vytváření i k výživě všeho toho, co od Alfa až po Omega nacházíš v lidském těle.

3) Že se však duše skládá ze všech stejných částic jako tělo, o tom se můžeš více než dostatečně přesvědčit na andělu Rafaelovi, který sedí u našeho stolu a baví se nyní s Josuem. (Obraceje Se k andělu:) Rafaeli, pojď sem a dej se Cyreniem ohmatat!“

4) Anděl přistoupí a **CYRENIUS** ho ohmatává a praví: „Ano, ano, to je vše přirozené a takřka opravdová hmota! Má opravdu tak jako my všechny údy a týž tvar jako našinec, jenže vše je ušlechtilejší, měkčí a mnohem krásnější; neboť půvab jeho obličeje je, možno říci, nepředstížitelně zářivě krásný! Není to sice veskrze obličej dívčí, nýbrž mužský, vší vážností obdařený, ale přitom nicméně je krásnější, nežli nejkrásnější obličej dívčí! Věru, já jsem se dříve o tohoto společníka příliš málo staral. Čím déle ho pozoruji, tím se stává stále krásnější. Nebesa, to je opravdu zvláštní! (K andělu praví:) Poslyš, nádherný, překrásný anděle, cítíš ve svých překrásných prsou také lásku?“

5) Praví **anděl**: „Ó, zajisté; neboť mé duchovní tělo je sama božská moudrost a můj duch je věčná láska Pána Boha. A jelikož můj život je čistá láska, musím přece také lásku cítit, když můj život není nic jiného, než jen nejčistší láska.“

6) Jak jsi se mě mohl jako jinak tak moudrý muž tázat na něco takového? Hleď, co Pán Bůh od věčnosti v Sobě Samém byl, je a věčně zůstane, to zajisté musíme být také my, ježto jsme úplně z Něho a tudíž také ve všem úplně Jeho podstata, podobně jako paprsek sluneční úplně je a působí jako slunce samo! Je-li tedy tomu tak, jak potom taková otázka?!“

7) Praví **CYRENIUS** : „Ano, ano, to je již zcela pravdivé a správné a býval bych to věděl i bez tvého vysvětlení; já jsem se tě však přece musel na něco tázat, abych uslyšel tón tvé řeči. Nyní však jsme spolu také již hotovi a můžeš se proto odebrat na své místo!“

8) Praví anděl: „To mi nemůžeš přikazovat ty, nýbrž jedině Pán!“

9) Praví **CYRENIUS** : „Příteli, jak se mi zdá, ty jsi při své kráse, moudrosti a lásce nicméně hezky pevný ve vzdorovitě svéhlavosti!“

10) Praví anděl: „Ó nikoli! Ale smrtelníci mi nemohou a nesmí dávat žádný předpis; neboť u sebe sama jsem pán a nedám si nikým nic předpisovat, protože mé já, nehledíc k tomu, že jsem úplně ve všem z Boha, je úplně samostatné já! Mimoto se nemusím jako lidé tohoto světa ničeho obávat; neboť k tomu mám moc a sílu, o níž se ti nikdy ještě ani nezdálo. Chceš-li ji však důkladněji poznat, zeptej se setníka Julia a mé učednice Jary a také učedníků Páně; oni ti o tom již něco řeknou!“

11) Praví **CYRENIUS** : „Pane, řekni Ty mu, aby se opět odebral na své místo, jinak se ho začínám opravdu strašně bát; s ním bych si věru nerad něco začínal! Stává se stále hrubší a prudší a při vší jeho kráse se s ním nedá nic dělat.“

12) Pravím **JÁ** andělovi: „No, jdi tedy opět na své místo!“ A anděl následuje okamžitě Můj pokyn a jde opět na své staré místo. A Cyrenius je nad tím velmi. potěšen; neboť začal se anděla již opravdu velmi bát.

13) Hned poté se Mě ptají **Jan a Matouš**, zda to vše mají zaznamenat.

14) Pravím **JÁ** : „To můžete učinit pro sebe, ale pro lid to zaznamenávat nemusíte; neboť lid je ještě o 2000 let pozadu, než aby to pochopil. Sviním se však perly nemají nikdy házet, protože tuto stravu nedovedou zcela nikdy rozeznat od své nejšpatnější stravy. Avšak pro sebe a pro několik málo ostatních to můžete vždy zaznamenat.“

15) A oba učedníci to také učiní přiměřenými obrazovými značkami na rozdíl od toho, co na Můj příkaz zapsali řádnými hebrejskými písmeny.

219. STVOŘENÍ NEBE A ZEMĚ.

1) Cyrenius Mne pak přiměřeným způsobem prosí o pokračování výkladu Mojžíšových dějin o stvoření.

2) A **JÁ** pravím: „Příteli, co jsem začal, také skončím; jenže je zatím předčasné a ještě nejspíše, zda to dobře pochopíte, neboť k řádnému pochopení Mojžíšových dějin o stvoření třeba být velmi obeznalý s celou podstatou člověka, k čemuž lze právě tak těžko dospět, jako ke správnému a úplnému poznání Boha.“

3) A tak bych vám musel nejprve od nitky k nitce, od vlákna k vlákně rozložit celou hmot-

nou, duševní a duchovní stavbu člověka a konečně ukázat, jak se duševní vyvinulo a vytvořilo nejprve z duchovního a hmotné z duševního a pod jakými nesčetně mnohými obdobími, které jako nekonečně mnohé stupně světla odpovídají rovněž tak mnohým stupňům nedostatku světla.

4) Z toho vidíte, že to tak snadno a tak rychle jak se domníváte nemůže být; ale nicméně vám řeknu o tom tolik, kolik zatím můžete snést a nakolik jste již ve vaší duši opatření zkušenostmi a potřebnými předběžnými znalostmi, abyste to mohli s určitým přesvědčením pochopit. - A tak tedy poslyšte!

5) Právě-li Mojžíš: „Na počátku stvořil Bůh nebe a Zemi“ nechce tím nikterak říci viditelné nebe a viditelnou hmotnou Zemi, protože jako pravý mudřec nikdy zajisté na to nepomyslel, neboť ve své osvícené mysli choval vždy jen nejúplnější a nejvnitřnější pravdu. Avšak tuto svou hlubokou moudrost zahalil do přiměřených obrazů, podobně jako musel na svědectví toho zastřít před lidem svou příliš zářící tvář trojnásobnou pokrývkou.

6) „Nebem“ však, jež uvádí Mojžíš jako nejprve stvořené je rozumět to, že Bůh vystavil kdysi jakoby jaksi mimo Sebe inteligentnost, jako již v čase mimo Svě nejvěčnější a ducha nejplnější Centrum. Jak bylo však řečeno, jen inteligentnost. Tato schopnost se podobá zrcadlu, které má zajisté i v nejtemnější noci způsobilost úplně přesně a pravdivě přijímat do sebe anebo spíše na své nanejvýš hladké ploše vnější předměty v obrazech a opět je znovu podávat. Ale v nejúplnější noci a v ní rovněž v úplné bezpředmětnosti je zrcadlo patrně věcí na nic a pro nic!

7) Proto tedy Mojžíš ihned vedle vystavení nebe aneb inteligentnosti mimo životní Centrum Boha mluví o takřka současném stvoření země. Kdo a co však je tato Mojžíšova země? Vy ovšem míníte: „No Země, která nás nosí!“ - Ó, chyba lávky, Moji milí!

8) Hledte, „zemí“ rozuměl Mojžíš pouze asimilační a atrakční způsobilost (přízpůsobivost a přitažlivost; vyd.) vzájemně příbuzných, navenek vystavených inteligencí, jež jsou skoro totéž, co někteří svěště mudrci egyptští a řečtí nazývali asociací idejí (sdružování představ), kde z příbuzných pojmů a idejí se musí konečně objevit celá pravdou naplněná věta.

9) Když však v inteligentnostech Bohem navenek vystavených bylo podle jejich příbuznosti už jakoby samo sebou spolupodmíněno vzájemné přitahování, plyne pak také jakoby sám sebou třetí důsledek, že se totiž příbuzné inteligentnosti také skutečně vzájemně přitáhly a uchvátily, - pro který tehdy ještě hluboce duchovní akt nemohl Mojžíš zřejmě podat vhodnější a všeobecnější obraz, nežli je právě obraz hmotné Země, která o sobě není nic jiného nežli právě konglomerát (změť) samých přitažlivých a mezi sebou jakož i v sobě příbuzných substanciálních částic.

10) Avšak „Bylo ještě temno na hlubině“ praví dále Mojžíš. Chtěl tím snad Mojžíš opravdu naznačit bezsvětlost na nově stvořené Zemi? Já pravím vám, o tom se moudrému Mojžíšovi ani na počátku jeho nejmrzutějšího bytí nikdy nic nezdálo! Neboť Mojžíš byl hlubokým znalcem přirozenosti světa a byl příliš zasvěcen do nejhlubší egyptské moudrosti a vědy nežli aby nevěděl, že Země - jakožto dítě Slunce aspoň o -miliardu miliard pozemských roků mladší nežli její matka Slunce - nemohla mít při svém vzniku temno; nýbrž Mojžíš tím jen opět obrazně naznačil, že inteligentnost a přitažlivá příbuznost inteligencí není ještě žádným jakkoli uzpůsobeným poznáváním, porozuměním a sebevědomím - což vše je totožné s pojmem „světla“ - nýbrž opak musí být tak dlouho podmínkou, až se uchopí, začnou se poté tlačit, třít a tedy jaksi spolu bojovat.

11) Nepozorovali jste ještě nikdy co se objeví, začnete-li anebo dřeva silně navzájem třít? Hledte, tu se pak objeví oheň a světlo! A hledte, to je ono světlo, které nechává Mojžíš na počátku vznikat! „

220. ZEMĚ A SVĚTLO.

1) (**PÁN:**) „Co tedy má světlo znamenat víme; ale napřed se ještě praví, že Země byla pustá a prázdná! To je zcela jisté; neboť jedině způsobilostí něco v sebe přijmout, jakož i pocitovanou již k tomu potřebou nebyla ještě žádná nádoba úplně udělána. Dokud však v nádobě nic není, dotud je také nádoba pustá a prázdná.

2) Tak tomu také bylo při prvostvoření. Bylo sice z Boha všemohoucí silou vůle jeho lásky a moudrosti vystaveno do všech prostorů nekonečna přenesčetné množství myšlenek a pojmů,

kteří jsme předtím nazvali jednotlivými zrcadelnými inteligentnostmi a to proto, že každá myšlenka je jaksi reflexe (odrazem vyd.) v hlavě toho, co v sobě plodí stále činné srdce.

3) Jako se však myšlenka anebo pojem o sobě podobá ještě prázdné nádobě anebo také zrcadlu v nejtmašším sklepe, tak je také veškeré vzájemné přibuzenství idejí ještě pusté a prázdné; a ježto tu není ještě vzájemná činnost inteligentností, nýbrž jsou tu pouhé schopnosti k bytí a činnosti, je tedy také ještě vše, jak už bylo předtím poznamenáno, chladné bez ohně a beze světla.

4) Všechny tyto dosud nečinné a nehybné myšlenky a ideje božské moudrosti bývají také nejvyšš případně přirovnávány k „vodě“, v níž jsou také nesčetné specifické elementy (zvláštní prvky) smíšené v jeden jednoduchý element, z něhož pak nicméně veškeren tělesný svět bere konečně svou nejvyšší rozmanitou existenci.

5) Leč všechny ty velké myšlenky a z nich vyvinuté ideje v moudrosti Boží, byť byly sebepravdivější, nemohly by přesto nikdy obdržet nějakou realitu (skutečnost), právě tak jako myšlenky a ideje nějakého mudrce této Země, chybí-li mu k jejich realizování prostředky. Je-li myslitelná nějaká skutečnost, která má následovat po myšlence a ideách, musí být nejprve zjednány přiměřené prostředky a jimi opravdová činnost myšlenek a idejí z nitra jakož i zvenčí na ně působící a od nějaké vysoké síly a moci vycházející.

6) Jestliže tedy nějaký člověk spojil myšlenky v ideje a rád by je uskutečnil, musí nehledě k tomu, že má potřebné hmotné prostředky, pojmout ke svým myšlenkám a idejím přemocně velkou lásku. Touto láskou budou pak jeho myšlenky a ideje tak chovány, jako chová slepice svá kuřátka. Tím se stanou myšlenky a pojmy z nich vzniklé, jako již více konkrétní ideje, vždy živější a utvářenější. A hleďte, tato láska je právě Boží Duch v Bohu Samém, jenž Se podle Mojžíše vznášel nad vodou, která neznámá o sobě nic jiného, nežli ještě beztvorou a neosobitou nekonečnou spoustu Božích myšlenek a idejí!

7) Oživeny tímto Duchem, začaly se Boží myšlenky spojovat ve veliké ideje a myšlenka tlačila myšlenku a idea ideu. A hleďte, tu se pak děje v Božím řádu jakoby samo sebou ono „Budiž světlo!“ a „Nastalo světlo!“ A tak se tedy podle Mojžíše také dokonce ve všem od prvopočátku samo sebou vysvětluje přirozené velké tvůrčí dějství a s ním pak konečně také souběžný a to hlavně duševní a duchovní rozvoj od novorozeného dítěte až ke starci a od prvního člověka Země až na naše doby a tak dále až na příští konec tohoto světa!

8) Nyní ovšem přichází v Mojžíšovi věta, podle níž by se zdálo, jakoby Bůh teprve podle světla vyvinutého z ohně činnosti lásky Ducha začal poznávat, že světlo je dobré; avšak tomu tak naprosto není, nýbrž toto je jen svědectví věčné a nekonečné moudrosti Boží, podle níž je toto světlo vpravdě svobodné, ze sebe sama z činnosti myšlenek a idejí Božích podle řádu moudrosti vyvinuté duchovní světlo života, pomocí něhož se mohou takovými způsobem navenek vystavené myšlenky a ideje jako samostatné bytosti podle vlastní inteligence dále jakoby ze sebe samých zdokonalovat. Toto se tedy míní dodatkem Mojžíšovým, nikoli však jakoby Bůh teprve tím dospěl k subjektivnímu (osobnímu) náhledu, že světlo je něco dobrého."

221. ODDĚLENÍ SVĚTLA OD TMY.

1) (PÁN:) „Nyní však přijde něco, co lze v podstatě nesnadněji pochopit nežli to předchozí. Praví se totiž dále: „I oddělil Bůh světlo od tmy a nazval světlo dnem a tmu nocí.“ Tato věc se však stane snáze srozumitelnou, vezmete-li místo obou nejvšeobecnějších Mojžíšem stanovených pojmů, spíše přiměřené zvláštní pojmy, tedy místo dne již život a místo noci smrt, nebo místo dne svobodu a místo noci soud, anebo místo dne samostatnost a místo noci vázanost, aneb místo dne sebe sama již poznávající život lásky božského ducha v novém stvoření a místo noci dosud neoživené myšlenky a ideje z Boha.

2) Tento řád shledáte však rovněž také opět již v každé rostlině, u níž nenajdete až do nasazení plodu nic jiného, nežli jen noc anebo hltavou smrt, kde se Duch Boží kvůli předcházejícímu utváření hmoty nosící život, vznášá nad vodami temné hlubiny. Je-li však podklad jednou již tak dalece pevný, že na pšeničném stéble stvoření může být nasazeno poslední kolínko pod klasem a vlastní pravý duchovní život se začíná jako samostatný uchopovat, pociťovat a v jasném sebevědomí sebe chápat, poznávat a si rozumět, pak se tedy děje zřejmé oddělování aneb spíše odlučování světla od tmy, svobodného života od života v soudu, nebo vlastně ne-

zničitelného života od zničitelného života v soudu, který se rovná smrti pod nejvšeobecnějším vše objímajícím pojmem „noci“.

3) A dále se praví: „A byl z večera a jitra den prvý.“ Co je „večer“ a co je zde „jitra“? - Večer je zde onen stav, v němž se začínají zjišťovat a uchopovat jako jednotlivé myšlenky a pojmy k nějaké ideji, předběžné podmínky ke konečnému přijetí života lásky z Boha vlivem všemohoucí vůle Boží. Jsou-li tyto jednou až k poslednímu kolínku pod plodným klasem zjištěny, končí se práce večera a začíná pak svobodná a samostatná činnost k vlastnímu sebezdokonalování v plodu. A jako lidé nazývají přechod noci v den jitem, tak také byl obdobně přechod z předchozího souzeného nesvobodného stavu stvoření do svobodného samostatného stavu nazván jitem. A hleďte, tu se Mojžíš nedopustil naprosto žádné logické chyby, jestliže z večera a jitra dává vznikat prvnímu a poté všem následujícím dnům!

4) Že Mojžíš nechává vznikat z večera a jitra šesti takovým dnům má ten důvod, že podle pečlivého zkoumání a bádání musí každá věc od svého prvopočátku. až k dokonalosti toho čím je, prožít přesně podle jednoho a téhož Božího řádu šest údobí, nežli tu stojí jako to, čím prozatím být má, dokonalá jako úplně zralý pšeničný klas na odumřelém stéble.

5) Vložení semene do země až do vzklíčení: prvý den; poté vytvoření stébla a sacích a ochranných listů: druhý den; poté vytvoření posledního kolínka těsně pod ihned následujícím nasazením prvých zárodků k vytvoření klasu: třetí den; poté vytvoření a zařízení slupkovitých nádob podobných pokojům snoubenců ke vplození svobodného samostatného života, k čemuž přibrati je též stav květu: čtvrtý den; pak odpad květu, vznik vlastního, již svobodný život nesoucího plodu a jeho svobodné činnosti - ač ještě ve spojení s dřívějšími nesvobodnými stavy, z nichž se ještě bere část potravy k vytvoření pokožek, ač se pak hlavní potrava bere již z nebi světla a opravdového životního tepla - až k úplnému vytvoření plodu: pátý den; konečně úplné odloučení ve slupce uzralého plodu, při čemž si pak již jádro zcela samo žádá ke své úplné konsolidaci (upevněno čistou potravu nebes a právě tak samo a nyní již úplně samostatně ji přijímá a tím se svobodně nasycuje pro nejsvobodnější, věčně nezničitelný život: šestý a poslední den ke zdokonalení a k úplnému osvobození života.

6) Sedmého dne pak nastupuje klid a to je stav nyní hotového úplně zralého a pro věčné trvání způsobitelného, z dřívějších stavů konsolidovaného života, vyzbrojeného úplnou bohopodobností.“

222. KONEČNÝ CÍL VEŠKERÉHO STVOŘENÍ.

1) (PÁN:) „Když nyní toto, co jsem vám řekl, jen trochu hlouběji a zraleji nežli činí obyčejní lidé této doby uvážíte, i když ne už snad zrovna ve vsí hlubině hlubin, snadno shledáte a uznáte, že Mojžíš svými dějinami stvoření rozuměl pod svými znamenitými obrazy zajisté jen jedině pravý a s veškerým řádem věčné moudrosti dokonale souhlasící vznik a další utváření všech věcí od jejich prvopočátku až k jejich nejvyššímu zdokonalení.

2) Kdo však Mojžíše takto nechápe, ať ho vůbec ani nečte; neboť čte-li ho a rozumí mu zvráceně, musí být i jen při troše přemýšlení nakonec zcela popleten a opravdu se rozhněvá nad nelogickou hloupostí Mojžíšovou a nakonec i nad zlomyslnou hloupostí všech těch, kdo tak nelogickou nanejvýš hloupou nauku, jako dokonce Duchem Božím vnuknutou, lidem ohněm a mečem vnucují bez ohledu na to, zda se také jim samým jeví jako nejhrubší hloupost.

3) Kdo však čte Mojžíše s náležitým nyní ukázaným porozuměním, ten v něm pozná nejen přeobsáhle moudrého, nýbrž také Duchem Božím veskrze proniknutého nejopravdovějšího proroka, který měl rozsáhlou schopnost a vedle toho tu nejpevnější vůli, aby podal všem lidem všechny hlubiny hlubin o Bohu a všech stvořených věcech nejpravdivější zvěst tak, jak ji přijal ve svém obrovitém duchu od Samého Ducha Božího!

4) Tak vznikala všechna slunce o sobě, Země o sobě i všechny jednotlivosti na sluncích a zemích o sobě a tak také v jejich všeobecné souvislosti. A tak vznikl člověk v nejužším smyslu o sobě a rovněž tak i v nejvšeobecnějším smyslu o sobě, protože celé stvoření ve vsí své všeobecnosti se úplně podobá a úplně odpovídá člověku a protože každá jednotlivost od největší až do nejmenší celého duchovního a hmotného stvoření odpovídá a odpovídat musí rovněž člověku, protože člověk je vlastní příčinou a konečným cílem veškerého stvoření. On je konečně výplodem, jenž má být získán po veškerém předchozím Božím úsilí.

5) A protože je to právě člověk, čeho chtěl Bůh všim předchozím stvořením dosáhnout a ta-

ké dosáhl, jak jste tu sami nezvratným důkazem, odpovídá také vše v nebesích a na všech světových tělesech ve všem člověku, jak to také Mojžíš ve svých dějinách stvoření vylíčil a jak to také, i když zastřeněji, vylíčili i jiní učitelé národů. Zkoušejte však nyní vše a shledáte, že jen tak je tomu a není a nemůže být jinak! - Cyrenie, pověz Mi však, jak jsi nyní s Mojžíšem spokojen!“

223. SVĚDECTVÍ CYRENIHO O DĚJINÁCH STVOŘENÍ.

1) Praví **CYRENIUS** : „Pane a Mistře, Tvá moudrost jde věru nekonečně vysoko a daleko nadevšecko, čemu kdy Země jako nejmoudřejšímu žehнала! Neboť je-li již mnoho být o sobě velkým mudrcem, pak je nicméně nekonečně více podat nejhlubší a nejskrytější moudrost Boží srozumitelnou řečí tak, aby ji mohli lidé nemající v moudrosti nějaké zvláštní vzdělání, jako jsme my, lehce a jasně pochopit. To podle mého názoru může být možné jedině Bohu; neboť sebe-moudřejší člověk může nakonec, podobně jako Mojžíš, vložit svou od Duchu Božího přijatou moudrost jen do příslušných obrazů, aneb tyto obrazy jsou mu již jako semínka dána a on je pak jako rozsévač vkládá do půdy lidských srdcí. Z takových semínek vznikají pak ovšem leckteré přiměřené plody; ale lidé poznávají tyto plody často právě tak málo, jako semínka zase-tá do jejich srdcí a s takovou setbou je tu nakonec málo pomoheno. Jestliže lidé sklízí jejich uzralé plody, pak většinou nicméně sotva vědí, co si s nimi mají počít a k čemu je vlastně pou-žit.

2) Obyčejně první rozsévači semen moudrosti je nikdy ještě zcela správně nepoužívají a tím méně teprve potom jejich pozdější nástupci; neboť kdyby nejprvnější rozsévači zrn moudrosti jejich plodů úplně správně a opravdově používali, pak by je také všichni jejich nástupci nemohli ani jinak používat nežli jen správně. Jelikož tedy jistě z nesprávného porozumění se již proroci dopouštěli chyb proti své slabě pochopené nauce, byly takové chyby zcela jistě příčinou velkých chyb nástupců pozdějších.

3) Mojžíš a Aron mohli žít velmi čistě podle nauky Duchem Božím jim zjevené; zda však své z Boha přicházející nauce rovněž tak rozuměli, jak Ty jsi nám ji nyní odhalil, to je velká otázka a lze o tom velmi pochybovat. Neboť je zajisté možné velmi dobře a zcela správně přenést na list cizí řeč a její písmo, aniž by se v podstatě něčemu z toho rozumělo.

4) Avšak tak, jak Ty jsi nám, ó Pane, nyní vysvětlil Mojžíšovu Genesis, nemůže zůstat v srdci člověka žádná další pochybnost a následování takové nauky jak ve správném porozumění tak i ve správných skutcích podle ní, nemůže potom být zřejmě zajisté jiné, nežli jen správné.

5) Ale ježto jsi Se, ó Pane, nyní stal odhalením nejhlubších a nejskrytějších pravd již tak štědrý, dej nám všem ještě malé vysvětlení o tak zvaném „pádu andělů“, jako prvých stvořených bytostí, potom „o pádu Adamově“ a konečně o tak zvaném „dědičném hříchu“, který přešel jako špatné dědictví na všechny pozdější lidi. Není-li příliš pozdě a jsme-li to s to jen poněkud pochopit, pak otevři ještě jednou Svá vpravdě nejsvětější ústa a podej nám o tom jen několik pevných pokynů, abychom také s tím byli aspoň poněkud nad všední obvyklou obeznámení!“

6) Pravím **JÁ** ; „Ano, nejmilejší příteli, to je ovšem ještě tvrdší ořech nežli samy Mojžíšovy dějiny stvoření, ač je v nich vlastně úplně obsažen a horlivému badateli leží již nyní jako zlato na bíledni. Žizníš-li však pouze po nějakém řádném pokynu a nikoli po propracované nauce, mohu ti takovou laskavost velmi rád prokázat; neboť k podání propracované nauky měli bychom ovšem všichni příliš málo času, protože nyní byla již třetí ponůcka. - Kdo má uši, slyš!“

224. O PÁDU DUCHŮ, PÁDU ADAMA A DĚDIČNÉM HŘÍCHU.

1) (**PÁN**): „Pád prvostvořených duchů aneb volných a oživených Božích idejí v nekonečném prostoru je ono velké oddělení, o němž Mojžíš praví; „I oddělil Bůh světlo od tmy!“ Jak je však v pravém slova smyslu rozumět tomuto vhodnému a zcela správnému podobenství, to jsem vám všem již dostatečně ukázal; následek toho - nutný hmotný svět, jeho velké a malé části jako slunce, země a měsíce a vše co je v nich a na nich - je rozset nekonečným prostorem.

2) „Pád Adama“ má ovšem více objektivitu nežli tak zvaný „pád andělů“, ale je přitom v ob-době (podobenství) nicméně stejnorodý s pádem andělů; jenže při pádu Adama se již skutečně objevuje pozitivní zákon, zatím co se při pádu andělů dávno ještě nemohlo jednat o žádný takový zákon, protože tehdy byl učiněn teprve počátek s velkým vývojem bytostí, které se mají stát

svobodnými a mimo Boha nebylo tu tedy ještě žádné takové inteligence, které by se byl mohl dát nějaký pozitivní zákon.

3) Proto se také pod tak zvaným „pádem duchů“ stalo nutné a nucené oddělení, kdežto oddělení adamovské, jako již od něho samého vycházející, bylo svobodné a nebylo tudíž nucením, nýbrž svobodným aktem prvního tělesného, ve všech duševních sférách již svobodného člověka. Vcelku je však nicméně také předvídaným aktem z tajuplného řádu Božího, který sice není nikdy dán svobodné vůli člověka jako absolutní nucení, nicméně však jako dopuštění pod oním „máš“ a „nemáš“ kvůli konsolidování (upevnění) vůle, kterého má nabýt z vlastní činnosti.

4) Je tu rozdíl jako mezi dítětem, které dosud nedovede používat vlastními nohama a proto musí být od místa k místu nošeno a zdravým mužem, který dovede již dávno často až příliš dobře a pevně chodit.

5) Kdo však jednou dovede chodit sám, toho zajisté již netřeba jako novorozeně nosit na místo, které chce s dítětem a pro dítě dosáhnout, nýbrž ať se mu ukáže nejpřímější a nejneklamnější cesta až na místo určení. Chce-li tam poté člověk se zdravými silnými nohama dojít, dosáhne také jistě a bez nebezpečí cíle; činí-li však dobrovolně okliku a zacházky, nuže, pak si musí také především sám sobě přičíst, dosáhne-li vytčeného cíle často mnohem později, nesnadněji a namáhavěji.

6) A to tedy vidíme také u Adama. Kdyby byl dbal pozitivního přikázání, nebylo by přišlo lidstvo, vlastně dokonalá duše člověka k velmi tvrdému, těžkému a křehkému tělu masitému, které je nyní obtíženo všelikými vadami a nedostatky.

7) Ale neposlušnost k pozitivnímu zákonu přivedla prvního člověka nutně na dalekou okliku, na níž nyní dosahuje cíle mnohem nesnadněji a mnohem později.

8) Ty ovšem míníš říkaje u sebe: „Aj, cožpak může mít nějaký malý pouze mravní zákon, ať už se zachovává či nezachovává, tak podstatný vliv na celkovou povahu člověka? Adam by byl zůstal bez toho hloupého požitku jistě právě tak tělesným Adamem, jakým zůstal požitím jablka a byl by musel jednou tělesně jistě právě tak dobře zemřít jako nyní dosud všichni lidé!“

9) Máš sice s jedné strany pravdu; ale s druhé strany také nepravdu. Požití jablka, které je zdravý a sladký plod není jistě smrtelné; neboť pak by museli všichni lidé, kteří jedí jablka brzy poté zemřít. Tedy na jablku samém záleží pramálo. Ale je-li k požití na neurčitou dobu zakázáno a to jen pro větší konsolidaci duše, duše však jsou si vědoma své svobodné vůle, nedbá tohoto zákona a přestupuje jej, pak činí jaksi průlom ve své podstatě a ten se pak podobá otevřené ráně, kterou lze těžko kdy úplně zahojit, protože i když se rána zajizví, zúží se tímto zajizvením určitý počet cév tak, že jimi napříště nemohou životní šťávy duše dobře cirkulovat a proto na místě jizvy vykonávají vždy nepříjemný bolestný tlak.

10) Tím je pak duše odváděna od toho, aby pečovala hlavně jen o svobodný zdar ducha v ní a používá pak své činnosti většinou jen k tomu, aby jizva opět zanikla. - A hleďte, tato jizva sluje „svět“.

11) Duše se sice chce této jizvy rychle zbavit; neboť působí duši bol v pocitu starosti, vlastně světské starosti. Avšak čím více se tu duše namáhá, tím tužší je jizva a čím je tužší, tím více působí starosti; a duši nakonec nezbyvá nic jiného, nežli obírat se jedině léčením této staré jizvy, to jest učinit se bezstarostnou, nakonec sama přechází téměř zcela do této jizvy a stará se již málo o svého ducha. - A hleďte, to je tak zvaný „dědičný hřích!“

225. MOC DĚDIČNOSTI.

1) (**PÁN:**) „Jak se však může něco takového zdědit?“ - otázka se někdo. Ó, velmi snadno, zvláště v organickém utváření duše. Co však duše jednou přijala, může jí zůstat po tisíciletí, není-li to přivedeno duchem v ní znovu do úplného pořádku. Pohleďte na typ nějakého národa! Představím-li vám dnes podobu jeho praotce, tu všichni brzy poznáte, že na všechny jeho potomky přešla značná podobnost. Byl-li praotec dobrý a jemný muž a rovněž tak i jeho žena, bude nakonec až na malé výjimky celý národ lepší a jemnější, nežli národ, který měl praotce hněvivého, pyšného a vládyčtivého.

2) Lze-li tedy nějaký slabý smazatelný rys praotce fyzicky a mravně ještě po dvou tisíciletích zcela dobře poznat ve všech jeho potomcích, o čem mnohem více rys prvního člověka Země ve všech jeho potomcích, neboť jeho duše byla na počátku mnohem citlivější a tedy nutně mnohem vznětlivější, nežli byly duše pozdější, jimž byl vtisknut znak otcův hned při plození v proudu

životního semene a potom již nemohl být přirozenou cestou smazán a zcela zahlazen. Bohužel tato jizva velice znetvořuje duši a Bůh používal vždy všeho, aby bylo možno duši tuto neblahou jizvu na všechny časy zahladit; avšak věci se až do nynějška zrovna zvlášť dobře nedařilo a proto jsem nyní přišel na tuto Zemi já Sám, abych tuto starou ošklivou jizvu zahladil.

3) A já ji také zahladím; avšak stane se to mnohými ranami, které budou zasazeny Mému tělu. Toto však nyní nemůžete pochopit; až k tomu však dojde, pak to také pochopíte a svatý Duch vši pravdy vás pak uvede o tom do vši moudrosti.

4) Zajisté jste však také četli v Mojžíšovi, kterak mluví o kletbě Jehovově nad Zemí a kterak se tu praví: „V potu tváře budeš si budoucně chléb dobývat!“ A pak se také ihned po kletbě nad Zemí praví: „Trní a bodláčí budeš rodit.“

5) Hledte, kdybyste tomu chtěli rozumět podle vnějšího slovního znění snad hmotně, měli byste také, to jest kdyby věc opravdu hmotně tak byla, zcela právo obviňovat Boha z úplné nemoudrosti! Ježto však takový výrok je brát a chápat pouze duševně a vlastně duchovně, odpadá takové obvinění samo sebou a člověk si musí vždy sám sobě přičíst, když se na jeho bytosti něco zhoršuje, jako si také musí sám sobě přičíst, je-li v nějaké zemi mnohdy horší žeň, nežli by jinak byla pravidlem; neboť u počasí nezáleží vše na vůli Boží, nýbrž také na vůli lidí.

6) Je-li si jednou duše sebe sama úplně vědoma a v používání svého rozumu dospěje tak daleko, že může v sobě samé velmi dobře spatřovat a poznávat řád Boží, pak musí napříště pro svou konsolidaci vyvíjet vlastní činnost, ovšem podle v ní jsoucího a poznaného Božího řádu. Jestliže to však v nějaké věci nečiní, nýbrž opomíjí, anebo koná-li zato dokonce něco opačného, způsobí si zřejmě v dotyčné věci sama nesnadno zahladitelný kaz, od kterého se pak již nemůže osvobodit sama ze sebe, protože všechna její činnost se tím stává již více méně nepořádná a časem z ní musí vzrůst vždy víc a více duševních omezeností, jako všeliká slepota, hluchota, nerozum, slabá chápavost, bázeň, sklíčenost, smutek, úzkost, mrzutost, hněv, zuřivost a nakonec i zoufalství.

7) A hledte, to je právě „trní“ a „bodláčí“, které „země“ to jest zakrnělé schopnosti inteligence duše nechávají v ní samé vzrústat jako cizopasně rostliny na jinak zdravých větvích stromů!

8) „Kletba Boží“ není však nic jiného, nežli projevující se osvětlující poznání sebe zkazivší se duše, že se skutečně sama proti řádu zkazila a že proto z nejvyš vlastního provinění bude muset budoucně hledat svůj chléb v potu tváře.

9) A „pot tváře“ je právě již oznámená jizva duše, kterou si požitím onoho mojžíšského jablka způsobila duše sama, čehož by se byla mohla také zcela dobře vystříhat.“

226. SVĚTSKÉ STAROSTI A JEJICH ZLÉ NÁSLEDKY PRO DUŠI.

1) (**PÁN:**) A Já vám to nyní všem říkám proto, abyste se zhostili všech zbytečných starostí; neboť každá starost kvůli světu je hmotným poutem, kterým se duše ze staré adamské jizvy spojuje s hmotou! Čím více se však duše spojuje s hmotou svého těla, tím více musí zakrňovat pěstění vlastního Ducha Božího v ní a čím více se pak duše svou starostí spojuje s tělem, které je o sobě jen soudem, neblahou nutností a tedy smrtí samou, tím více ztrácí také vědomí a poznání věčného nezníčitelného života v ní. Čím více se však od tohoto pouta uvolňuje, tím se stává opět ve všem svobodnější a čím více se spojuje s Božím Duchem v ní, tím se stává vědomí a poznání věčného života v duši živější a stále jasnější.

2) Kdo tedy má ještě jakousi velkou bázeň před smrtí těla, toho duše je ještě v silném svazku s tělem a v nejvyš slabém svazku s duchem; neboť velká láska k životu na tomto světě je jistým znamením, že se duše ještě velmi málo starala o věčný život svého ducha v ní a to zavíňuje ona stará jizva, kterou způsobil Adam sám sobě a tím všem do jeho těla vplozeným duším.

3) Ale nicméně se může každá duše, chce-li opravdu, také z této neblahé jizvy úplně vyléčit. Neboť ve prospěch toho učinil Bůh již hned v přítomnosti Adamově jistá opatření a Adam sám byl ve své poslední době téměř zcela opět vyléčen. Enoch byl pak z ní vyléčen úplně; proto také byl ve svém těle proměněn tak jako ještě několik praotců této Země. Ale ježto se jejich potomci smísili s dětmi otců nevléčených, zůstávalo nicméně staré adamské zlo víceméně mocně vystupující mezi lidmi k jejich trýzni nadále.

4) Odtud také pocházejí bolestné porody žen a většina velmi bolestných úmrtí u lidí. Neboť přírodní, již semenním proudem mužovým zraněná duše se ihned velmi tvrdošjně spojuje předně s tělem matky a musí pak být vždy násilně za všelikého zpřetrhávání pout vyrozena do

světa. Děti však, jako Izák a mnoho ještě podobných ve světě, byly vyrozeny z matky do světa za úplné její bezbolestnosti.

5) Tak je tomu také s umíráním. Lidé, kteří lpí velice na životě pozemském a u nichž je všechna jejich starost upřena na tento život, musí již za svého krátkého pozemského života velmi mnoho trpět, bývají začasť duševně a brzy poté jistě také tělesně nemocni a velmi nešťastni a před odloučením od těla musí stále zápasit často s nesnesitelnými bolestmi a odlučovat se od těla v nejvyšší, vše ohlušující bolesti, která má velmi často po odloučení od těla dlouho trvající dozvuky, zvláště u oněch duší, jimž se na světě v jejich tělech velmi dobře a v pohodlí dařilo. Naproti tomu ony duše, které na světě dospěly k blahodárnému přesvědčení, že všechny poklady Země duši nic neprospívají - protože musí klesnout ve smrt jako to tělo a proto se od staré jizvy Adamovy co možno osvobodily, zato však v sobě našly a se vší opravdovou péčí pěstovaly svého ducha, Athma Boží, jsou předně již mnohem méně jakékoli tělesné nemoci podrobeny.

6) Je-li život duše spojen jednou s jejím duchem, přijme tedy také její tělo ponenáhu směr duchovnější a proto se stane pro dojmy se strany vnějšího hmotného světa méně citlivá; neboť každá nemoc těla pochází obyčejně z přetrhnutí nějakého pouta se světem. Zkrátka, tělo bývá duší po životě lačnicí tisícerymi nejrozmanitějšími potřebami napěchováno. Nemůže-li být .pro klimatické a tisícere jiné poměry uspokojeno, pak musí být to či ono pouto přetrženo a tělo brzy poté onemocní a velmi trpí a s ním také duše, která je nakonec se svým tělem stejnou a vlastně znamenitou nositelkou bolesti.

7) Navykala-li však duše své tělo a tím samu sebe na pokud možno mnohá strádání ze smrtelné oblasti světa, pak tu totiž nebude nakonec nikdy mnoho pout mezi mrtvými statky země a tělem a zbude toho již málo k bolestnému přetrhávání. Je-li však tím pokud možno veškeren základ k nemocím těla zrušen, pak bych Také Sám rád věděl, odkud by měly ještě přicházet do těla a citlivé duše nemoci.

8) Ano, u takových lidí tělo samo necítí již tak snadno nějakou bolest i když je také vnějšími zlými prostředky mučeno a trýzněno.

9) Pohleďte na známé mládence v peci ohnivě! Zpívali ve vší radosti ze života a velebili Boha. A když již jejich těla byla časem vnější zlou mocí stravována, přece přitom nepocítovali bolesti; neboť byli již dávno předtím prosti všech pout se světem a byli jedno se svým božským Duchem. A tak za druhé taková se svým duchem úplně sjednocená duše necítí při odlučování od těla, s nímž již dávno nebyla v pevném hmotném, nýbrž jen v přeněžném duchovním svazku, naprosto žádné bolesti, nýbrž cítí jen blaženou slast prochvívající celou její bytost a při odlučování neztrácí ani vědomí, ani světlo duševně duchovního zraku a rovněž ani sluchu, čichu, chuti a nejušlechtlejšího a nejjemnějšího hmatu, jaký má nyní náš anděl Rafael.

10) Ale jak bylo řečeno, má-li toho člověk dosáhnout, musí napřed odstranit z těla starý adamský hřích a to nejde na žádný jiný způsob nežli jen na ten, který jsem vám právě ukázal: světské starosti musí být z duše dobrovolně odhozeny, jiného prostředku není! Jsou-li tyto starosti odstraněny, pak se u člověka vrátí zase vše do starého božského řádu a člověk je pak zase zcela člověkem podle řádu Božího. A hle, to je to, čemu se právem říká „dědičný hřích"! A o sobě je to zřejmě tělo, které se vším právem nazývá dědičný hřích; přiměřeně duchovně vzato je však právě mnohonásobná starost o tělo oním těžko vyhladitelným hříchem Adamovým u všech jeho potomků.

11) Tato jizva duše nemůže však být žádným jiným prostředkem úplně vyhlazena, nežli jediné prostředkem Mnou uvedeným a ještě jedním prostředkem, který však teprve po ukončení Mého poslání do tohoto světa bude lidem ukázán a dán ke spáse jejich duší. Jan Křtitel na poušti učinil pro tento prostředek již předchůdce.“

227. PÁD DUCHŮ.

1) (**PÁN:**) „Jako se to však v nejmenším měřítku přihodilo u člověka že padl do hříchu a proto se ve své přirozenosti zkalil, téměř tak se to také kdysi událo při stvoření čistých duchů z Boha.

2) Když se myšlenky a z nich vzniklé velké ideje Boží jednou tak dalece našly, že se spojily v jednu nekonečnou, inteligencí nadanou bytost podle Božího pratvaru a začínaly si být vědomy své svobodné samostatnosti, pak bylo také jistě to prvé, aby mohly být učiněny úplně

svobodnými, že jim byla dána příležitost ke svobodné činnosti a bylo jim ukázáno, že se mohou a jakým způsobem se státi a být svobodně činní.

3) Jak se to však má stát? Má se jim pouze jaksi říci: Nyní jste živé jakoby ze sebe samých a můžete dělat co chcete!? - Tu je otázka, zda takovéto bytosti, jejichž život nemá ještě žádné zkušenosti, budou způsobilé k nějaké svobodné činnosti. Ano, spíše se vrhnou jako nějaký hlta-vý polyp jen na pouhé nasycování své bytosti přiměřenou stravou a jinak nebudou dělat jistě nic jiného, jak to můžete zcela přirozeně vidět a zakusit u duchovně ještě velmi neprobudilých ná-rodů; neboť všechna jejich starost se zaměřuje na břicho a všechna jejich činnost směřuje k nejlepšímu ukojení této části těla.

4) Jiný míní: Ať se jim podle jejich inteligentnosti řekne co mají dělat a stanou se tedy podle toho činní! - Dobrá, pravím Já, není-li však v bytostech dosud ještě velmi nakloněných ke starému klidu, jelikož z takového klidu vyšly, probuzen naprosto žádný smysl k činnosti, začíná převládat láska k úplné nečinnosti a bytosti se potom nicméně nestanou samy činnými, co po- tom? Ať se přinutí všemohoucností v Tvůrci zřejmě nanejvýš patrnou, není-liž pravda?

5) To vše by bylo vhodné; ale kde by zůstala vlastní absolutní činnost, kterou jediné může stvořená bytost dospět k úplné nezávislé svobodné samostatnosti? Hle, bez této vyslovené úpl- ně nezávislé samostatnosti zůstala by však každá stvořená bytost pouhým strojem, který by byl činný jen podle vůle a svobodné inteligence stroj mistra!

6) Z toho již nyní zcela snadno shledáváte, že se to tu s nějakým musem vůbec nedělá a dělat nemůže; neboť pod „musem“ působí jen stroje, jichž je žel na této Zemi i se Zemí samou ještě až příliš velké a přemírné množství. Také nekonečný prostor je naplněn takovými stroji musení. Neboť všechna nesčíslná slunce, země a měsíce jsou pouhými stroji a všechny tělesné bytosti na nich a v nich jsou jimi též a také tělo každého člověka o sobě není nic jiného, nežli nejmolejší stroj, který svobodnou vůli duše může být uveden v nejrozmanitější pohyb.

7) Je-li však tomu tak a nikdy ne jinak, jak měly potom prvostvořené čisté duchovní bytosti dospět k podmíněné svobodné vlastní činnosti a jediné z ní k možné úplné samostatnosti? Pa- trně zcela žádným jiným způsobem nežli jen příkázáním „máš“, i když ne tak pozitivním jako u Adama.

8) Ale příkázání samo by bylo dáno také nadarmo, kdyby s ním nebyla nově stvořené bytos- ti zároveň také dána náklonnost aneb ponoukání k jeho přestoupení. Je-li však bytosti dána náklonnost k přestupování, pak musí také být dán nějaký z toho jakoby sám sebou vyplývající zlý následek jako jaksi trest a bytosti musí být ukázáno, že skutečně jsou následky a jak a proč vždy následují a následovat musí po jednání, které se přičií danému příkázání.

9) Ano, takové bytosti se musí dokonce ukázat, že bytost přestupující příkázání může sice z počátku dosáhnout nějaké krátce trvající výhody, z níž však později vzejde dlouho trvající nevý- hoda, již čelit bude pak stát mnoho perné námahy a bolestného úsilí. Teprve když je tím vším opatřena, může nově stvořená bytost začít správně používat své svobodné inteligence a - z ní vyplývající činnosti, ať už to jde jakkoli křivě nebo rovně, právně nebo nesprávně. Krátce a dobře, nově stvořená bytost bude nyní již činná sama ze sebe a tím začne hlavní akt k úplné a pravé samostatnosti a to je to, oč se nakonec jedná u všech stvořených inteligentních bytostí; neboť tím se dosahuje samostatnosti tak či onak buď kratší nebo delší cestou a tím se předejde úplnému zničení jednou stvořené inteligentní bytosti.

10) Zda je však samostatné bytí prozatím blažené či neblažené, to je pak jedno a totéž, ovšem vůči Tvůrci; neboť každé bytosti je ponechána otevřená brána, aby předepsanými cestami vešla do blaženosti. Chce-li, - blaze a dobře pro ni; nechce-li však - také dobře! Neboť na tom nemá nikdo jiný vinu nežli bytost sama. Ta podržuje svou samostatnost navěky. Zda blaženou anebo ne, to je zcela jedno; neboť jako tvor musí v podstatě přece jen vyhovět celko- vému řádu Tvůrce.

11) Víme-li však nyní to, nuže, pak nebude asi nikdy příliš těžké vyvodit z toho pád prvých stvořených čistých duchů; neboť také jim muselo být stanoveno příkázání a s ním nutné nutkání k přestoupení, spojenému s okamžitými výhodami a na druhé straně však, i když také ne s pře- vážným nutkáním k jednání podle příkázání, přece však jen s jasně stanoveným nazíráním na věčné výhody, které i když poněkud později přece však vždy jistě budou a musí následovat po ustanoveném příkázání!

12) Že poté část bytostí zachovávala příkázání a část ne, vyplývá jasně z viditelného hmot- ného stvoření, které muselo následovat jako soud anebo jako vyhrožovaný trest po nezachová-

vání daného přikázání a kterého hmotné stvoření o sobě není, duchovně vzato, ničím jiným nežli delší cestou k nejblaženější úplně svobodné existenci stvořených duchů.

13) Na druhé straně však je zase náš anděl nyní zde mezi námi rovněž jasným důkazem toho, že nicméně nescíslné zástupy tehdy svobodně stvořených duchů zachovaly dané, i když také ne jako u Adama pevné pozitivní přikázání a nyní je veškeré hmotné stvoření ve všem podrobno jejich moci, síle a moudrosti.

14) Tento anděl bude však moci pozdějším lidem těžko ovšem podat důkaz o tom, že převeliká část prvostvořených čistých duchů se zřetelem k danému přikázání nepadla; ale toho ku blaženosti žádného člověka není také naprosto třeba, zvláště dokud ještě nějaký člověk svým duchem nedospěl k úplnému poznání sama sebe.

15) Dospěje-li však nějaký člověk k sebepoznání, pak je mu jak se říká, v každém okamžiku otevřeno všech sedm nebi a může si z nich odnést tolik důkazů, kolik jich jen chce mít. A tím je také již o vše postaráno.

16) Řekni Mi, Můj milý Cyrenie-, zda jsi nyní s to učinit si dostatečný pojem o hříšném pádu prvostvořených duchů!“

228. SÍLA A ODPOR.

1) Práví nyní zcela šťastný **CYRENIUS** : „Pane, Ty přece vidíš nanejvýš jasně v, .mém srdci a rovněž jasně prohlédáš mou mozkovou schránku, abys z toho mohl jistě co nejlépe vyzpozorovat, zda jsem tuto věc pochopil zcela nebo jen zpola! Já aspoň myslím tak jak to cítím, že je mi nyní tato věc jasná jako slunce za jasného dne. Ale mohou tu za tím ještě vždy vězet hlubiny hlubin, z nichž dosud ještě snad nikdy nic na mysl nepřišlo ani nejdokonalejšímu andělskému duchu. Leč já jsem s tím co nyní vím úplně spokojen a budu toho mít až dost na celou dobu svého života; vždyť to vše jde již beztoho nekonečně daleko nad nejvyšší obzor lidského vědění a poznávání!

2) Jen jedna bytost jako jistě trvajíc je mi ještě záhadou a to je satan a jeho ďábelský sbor! Jen o tom, Pane, ještě slovíčko na vysvětlenou a má duše bude pak nasycena až do smrti mého těla! Neboť to je mi ještě velmi nejasné. Co a kdo je satan a co a kdo jsou jeho pomocníci, kterým se říká „ďáblové“?

3) Pravím **JÁ** : „Také to je pro tvou chápavost trochu příliš časně, má-li se tato věc v podstatě pochopit. Aby však bylo tobě a vám všem opatřeno také v této věci mírné světélko, podám vám ve prospěch vašeho rozumu také o tom malou zprávu. A tak Mne tedy poslyšte!

4) Hled'te, vše co je, trvá a má tu nějaké bytí, nemůže jinak trvat, být a nějaké bytí mít jinak nežli jen jistým stálým bojem.

5) Každé bytí, nevyjímajíc ani Bytí božské má v sobě samé protivy záporné a kladné, které stojí navzájem stále proti sobě tak jako zima a teplo, tma a světlo, tvrdý a měkký, hořký a sladký, těžký a lehký, těsný a volný, široký a úzký, vysoký a nízký, nenávisť a láska, zlý a dobrý, falešný a pravdivý a lež a pravda.

6) Žádná síla nemůže něco způsobit, nestaví-li se proti ní protisíla.

7) Představte si člověka tisíckrát goliášsky silného, jehož síla by se jistě měřila s celým zástupem vojinů! Co by mu však prospěla všechna jeho síla a zdatnost, kdyby byl postaven jako mraky do volného vzdušného prostoru?! Hled'te, nejslabší vánek, který zde na Zemi uvede sotva lísteček do pohybu, by jej přes veškerou jeho sílu a zdatnost nicméně nezadržitelně dále posunul ve směru v němž vane.

8) Aby však tento obr mohl účinně použít Svou sílu, musí předně mít pevnou půdu, která ho nese a slouží mu za pevnou oporu. Půda je tedy již protivou vůči našemu obru; neboť k uplatnění své síly potřebuje obr volný pohyb, vedle toho také pevný klid podkladu, kde se uvádí ve spojení s pevným klidem podkladu nebo půdy a pak ve spojení se silou klidu půdy na níž stojí, vzdoruje každému naň dotírajícímu pohybu. Teprve tak může obr náležitě použít své sny. Je-li půdou skála, nepořídí proti takovému pevnému klidu nic ani žádný bouřný pohyb, ledaže by byl zrovna v tom či onom vyšším stupni prudký, v jakém je o sobě soustředěn ve skále klid sám. Je-li však půda měkká a tedy méně v protivě k bouřné pohyblivosti obra, pak za druhé síla obra bude mít v půdě proti němu stojící příliš málo odporu a on bude pak sotva schopen vzdorovat nějaké mnohem menší pudící jej síle.

9) Představte si ještě k lepšímu porozumění, že tento obr má například dosti síly, aby na

nějaké pevné půdě vyzvedl do výše váhu tisíce lidí! Postavme ho však na bažinu, která má sotva tolik pevnosti, aby stěží unesla váhu obra. Dejme na takovéto půdě zvedat obru váhu i jen sto nebo dokonce jen deseti lidí a jistě s ní nepohne; neboť v okamžiku, kdy začne váhu zdolávat, začne se do měkké půdy ponořovat a všechna jeho síla bude marná, protože nemá pod sebou přiměřenou protisílu.

10) Proto žádná síla o sobě nemůže nic způsobit, neuvede-li se dříve jaksi v zápasící spojení s přiměřenou protisílou. U našeho obra zápasí zřejmě pevný klid půdy s jeho vahou a s jeho pohybem a také je až do jistého stupně poráží a právě *toto* vítězství klidu půdy se konečně stává oporou hybné síle a měřítkem její mohutnosti.

229. PODSTATA SATANA.

1) (**PÁN:**) „Z tohoto zajisté dosti hmatatelného příkladu bychom zajisté zcela zřejmě poznali, proč by bytí bez protibytí nebylo vůbec bytím, jako tedy též síla našeho obra ve volném vzdušném prostoru by byla vzhledem na přiměřený účinek tolik jako vůbec žádná síla; proto každé bytí musí mít nějaké protibytí, aby bylo samopůsobící.

2) Tento vztah musí být v náležitě míře ve všem co tu je, jinak by to tu vůbec nebylo.

3) A tak musí také nejdokonalejší Bytí Boží v sobě samém obsahovat v každém směru také nejdokonalejší protiklady, bez nichž by vůbec vlastně nebylo žádné bytosti. Tyto protiklady jsou v nepřetržitém zápasu, avšak vždy tak, že stálé vítězství síly jedné slouží také vždy za oporu síle jaksi poražené, jak jsme to viděli při stálém vítězství pevné půdy nad pohyblivou tíží našeho obra.

4) Chtěl-li tedy Bůh stvořit Sobě podobné svobodné bytosti ze Sebe, musel je právě také obdařit zápasíci protivami, které měl a musel od věčnosti mít, ovšem v nejlepších a nejjistějších odvážených poměrech v Sobě Samém, jinak by tu jistě nikdy nebyl působícím.

5) Nuže, bytosti byly vytvořeny podle jeho obrazu a podobnosti a proto jim byla nakonec nutně dána způsobnost, aby se samy konsolidovaly (upevnily) bojem zápasících z Boha jim daných protiv.

6) Každé bytosti byl dán do úplného vlastnictví klid a pohyb, nečinnost a smysl pro činnost, tma a světlo, láska a hněv, prudkost a mírnost a tisícero podobného; jen v míře toho byl rozdíl.

7) V Bohu byly všechny protiklady již od věčnosti v nanejvýš nejlepším pořádku. U stvořených bytostí musely však přijít teprve svobodným bojem do náležitého pořádku jakoby ze sebe samých, tedy známou vlastní činností.

8) Nuže, tu pak vznikala různá vítězství. V jedné části se stal převážným vítězem tvrdý klid a tím se stal pohyb příliš podřízeným, proto vynakládá stále největší a nejohnivější úsilí učinit kámen měkčí a sobě podobnější a přiměřenější; na druhé straně zvítězil opět ve všech svých částech až příliš pohyb a proto je slabším v něm klidem stále potírán, aby s ním vstoupil v přiměřený poměr.

9) U mnohých bytostí dosáhly však protiklady správné míry podle řádu Božího a tím je jejich bytí dokonalé, protože svou stejnorodou a vzájemnou inteligentností se neustále co nejlépe podporují.

10) Nuže hledte, kde nějaká síla ve svobodně konsolidující se bytosti chce svou převážně tvrdošijnou snahou přivést a také většinou přivádí všechny ostatní protisíly v jejich sféře k nečinnému mlčení, tam se taková síla jaksi sama usmrcuje tím, že si odstraňuje z cesty všeliké příležitosti, při kterých by byla mohla projevit svou sílu. Leč síla bez příslušné protisíly je, jak už bylo řečeno, tolik jako síla vůbec žádná, jak jsme to právě již mohli zajisté jasně vidět z dříve uvedeného příkladu našeho obra.

11) Takováto sama v sobě ve všem zajatá síla musí pak zajisté také vždy mít snahu zamjout v sobě ještě více sil, aby učinila sebe samu ve svém bolestném zajetí svobodnější. A hledte, to je právě to, co se nazývá „satan“ a „děbel“.

12) Satan je velká osobnost a odpovídá příliš tuhému klidu a setrvačnosti hmoty; neboť tato stvořená prvá velká osobnost chtěla všechny ostatní síly spojit do své bytosti a proto se stala v sobě samé mrtvou a činu neschopnou. Ale ostatní v ní poražené síly nicméně úplně neodpočívají, nýbrž jsou v neustálé činnosti a tím se zosobňují jako samostatné. Touto činností ožívují však základní bytost zdánlivým životem a tento život je pak oproti opravdovému svobodnému životu zřejmě jen klamný.

13) Takovéto poražené a přece vítězství uznat nechtějící síly jsou pak to, co se oproti satanovi nazývá „d'ábel“ anebo „zlí duchové“. - A tak vidíš, Můj nejmilejší Cyrenie, že jsem ti nyní dal také jen malý pokyn o satanovi a d'áblovi, jaký jsi totiž jen žádal! Chceš-li však více, mluv a podám ti věc podrobněji!"

230. POUČENÍ PRADUCHŮ.

1) Praví **CYRENIUS** : „Nyní jsem nabyl sice tak trochu ponětí a zdá se mi, jako bych něčemu z toho rozuměl, avšak o nějaké určité jasnosti není ještě dávno ani řeči. Věc se zdá přecházet do takové duchovní subtility (jemnosti), že s jejím pochopením to docela jinak vypadá, než když můžeme jaksi pochopit, že dvě hrušky a dvě hrušky dávají čtyři hrušky. V tomto ohledu není u mě o nějakém jasném poznání ještě dávno ani řeči; neboť vzájemné odvažování sil je tak jemné, že v bytosti jakou jsem já, těžko mohou vejít v uspořádaný dobrý poměr a chovat se k sobě v jedné a téže bytosti tak, aby z toho byla ve všem počínání dokonale Bohu podobná bytost.

2) To myslím nově stvořená bytost, jakou asi my všichni jsme, nemůže nikdy v sobě a ze sebe samé dokonale provést a nemůže tedy také jaksi zcela sama mít vinu na tom, zda se vytvořila zcela v dobrém řádu anebo částečně, ne-li zcela proti dobrému řádu; neboť kdo by mohl nějakému člověku přisuzovat úplnou vinu na jeho hrubosti, neměl -li nikdy od narození vůbec příležitost vzdělat se v jemných mravech, obvyklých u řádně vzdělaných lidí?

3) Jak si však lze představit, že by primitivní duchovní bytosti, které se teprve jako pramyšlenky a praideje Boží uchopily k bytí, mohly také již mít ono porozumění, s jehož pomocí by se byly mohly podle řádu Tvůrce ihned zdokonalovat? Osobní jaksi prabytost satana nemohla mít porozumění takového Michaela, jinak by se musela zdokonalit jako Michael. Krátce, Pane, ještě tu velice kolísám mezi světlem a tmou a nevím, jak zde vlastně mám světlo řádně chápat! Když se ke světlu příliš blížím, tu se mi zdá, jakoby mě začal pálit nějaký plamen; a když se od něho vzdaluji, nuže, pak se opět zatemňuje a já stojím opět na tom místě s něhož jsem vyšel.

4) Proto bude aspoň pro mě jistě ještě nutné, abych ve věci o níž se jedná, dal do lampy svého rozumu ještě trochu více oleje, aby se mi tato věc stala aspoň poněkud jasnější. Neboť nyní si připadám jako polospící zrána. Jednak tlačí oči ještě světlaprostý spánek, jednak však zase zpracovává vedle toho denní jas po spánku ještě toužící oči tak, že se již nemohou úplně oddat spánku. Proto probud', Ty, ó Pane, nyní mé oči raději již zcela, jinak se mi může ještě snadno stát, že při všem tomto ranním jasu v úplném poznání Božího řádu ve vší moudrosti a lásce ještě jednou zcela dobře usnu!"

5) Pravím **JÁ**: „Ano, nejmilejší příteli, řekl jsem ti však již předem, že tyto věci lze těžko úplně pochopit! Poněvadž se ti však tak velice jedná o to, abys měl o této věci trochu hlubší správný názor, pokusím se přesto, abych ti zjednal poněkud jasnější světlo pomocí obrazů a podobství.

6) Jsi však úplně na písčité cestě, míníš-li, že Bůh přenechal stvořeným bytostem vlastní sebevzdělávání dříve, nežli měly schopnost úplně v sobě poznávat a ve vší hlubokosti pochopit Boží řád. Tu předcházelo mnohé vyučování a uplynula dlouhá údobí mezi vznikem prvostvořeného řádu v prvých bytostech a údobím, v němž byli tito duchové ponecháni vzdělávání na základě jejich vlastní činnosti.

7) Představ si dobu mezi Adamem a tebou a hled', tato celá již dosti dlouho trvající doba byla až do této chvíle vyplňována samým všestranným vyučováním!

8) A nyní po tak dlouhé přípravě jsem teprve konečně Já Sám zde a ukazuji lidem jasné cesty, po nichž mají jít ze své nejvyšší vlastní vnitřní síly, které se doposud dostávalo nejvyššího možného vzdělání k onomu *pro* a *kontra* (proti). Teprve touto Mou přítomností zde je člověku dána nejúplnější svobodná činnost k jeho životnímu zdokonalování a s ním nový zákon lásky, který v náležitě božské plné míře obsahuje v sobě všechny ostatní zákony a všechnu moudrost z Boha.

9) Bude-li člověk od nynějška žít podle tohoto nového zákona, bude svůj život nepochybně také vytvářet úplně podle božského řádu a potom bude moci ihned vejít do pravého a nejsvobodnějšího věčného života. Nepřijme-li však tento nový životní zákon a nezařídí-li své jednání podle něho jakoby ze sebe sama vycházející, pak také jistě nedosáhne účelu pravého životního zdokonalení.

10) Nikdo však nebude potom moci říci: „Nevěděl jsem, co jsem měl dělat!“ A kdyby nicméně nějaký člověk, i sebevíce odtud vzdálený řekl: „Až k mým uším Boží volání neproniklo!“, odpoví se mu: „Od této chvíle není na celé Zemi člověka, který by nedostal do srdce, co tu je mezi lidmi úplně správného!“

11) Každému bude do srdce vložen varovný hlas, který mu ukáže, co je tu dobré a jediné pravdivé. Kdo bude tento hlas slyšet a zachová se podle něho, ten dojde ke Světlu většímu a toto Světlo mu osvítlí všechny stezky božského řádu.“

231. NÁSLEDKY LUCIFEROVA PÁDU.

1) (**PÁN:**) „Jak krátké je však údobí od Adama až k nám proti pro pojmy lidské téměř nekonečnému trvání údobí od prvního původního vzniku prvostvořených duchů až ke stupni, kdy byli postaveni do úplného používání své svobodné vůle; a opět, jak nezměrná doba od jejich pádu až po Adama a až po nás!

2) Hle, v přenekonečném prostoru stvoření jsou jistá Praslunce a tedy Hlavní ústřední slunce, která, ačkoliv jsou nevýslovně mnohokrát větší nežli tato Země, jsou pro svou příliš velkou vzdálenost odtud viditelná sotva jako malé třpytící se tečky - a to ještě jen lidem bystrého zraku! Tato Praslunce mají asi stáří údobí od pádu praduchů až po tyto časy. A hle, kdybychom chtěli stáří takových Sluncí určovat podle míry pozemských roků, nebyli bychom schopni přes celou Zemi napsat číslo, v němž by bylo dostatečně obsaženo nekonečné množství pozemských roků! A kdybys vzal za každých tisíc tisíců let této Země jeden nejmenší písečný prášek, z jejichž nescíslného množství se může skládat celá Země co do její velikosti, šířky a tloušťky, nevylímajíc míru moře, byla by takto vypočtená doba trvání pro jedno zmíněné Slunce ještě příliš krátká.

3) Takové údobí trvá tedy již asi hezky dlouho a přece je lze sotva něčím nazvat proti trvání onoho praúdobí, v němž Bůh ze Svých myšlenek a idejí začal tvořit a samostatnými činit své duchy. Co. vše se dělo v tomto nekonečně dlouhém údobí k úplnému utváření svobodné vůle praduchů!

4) A přece na konci onoho nekonečně dlouhého údobí vzdělávání praduchů bylo ještě převeliké množství duchů, kteří, ačkoliv dobře chápali správné cesty Božího vzdělávání, nechtěli nakonec o svobodném chování se na těchto cestách nicméně nic vědět, nýbrž pro rychleji následující, byť jen krátce trvající výhodu se odchýlili od přikázané a dobře ukázané cesty Božího řádu a nastoupili cestu své nevyšší vlastní záhuby.

5) Neboť hlavní duch světla a s ním nescetní jiní světlí duchové, z nichž každý byl co nejhojněji opatřen nescetně mnohými inteligencemi, řekl u sebe: „Čeho dalšího tu ještě třeba? Ve mně jsou všechny vlastnosti jako v Bohu a Bůh vložil všechnu Svou sílu do mne. Nyní jsem silný a mocný nadevše. Vše co Bůh měl, vydal ze Sebe a já jsem vše přijal. Nyní již nic nemá, já však mám vše; a teď uvidíme, zda výhoda, jež má následovat po přestoupení daného přikázání; bude skutečně jen krátce trvat. My myslíme takto: S naší nynější všesilou a mocí budeme s to prodloužit si onu domněle krátce trvající výhodu hezky na celé věčnosti. Kdo bude s to nám ji zabránit? Mimo nás nechová nekonečný prostor, jenž je nyní námi naplněn, již žádnou vyšší moc a inteligenci nežli je naše; kdo by byl potom s to upřít nám tuto výhodu?“

6) Hleděte, takto myslel a řekl světlý duch sobě samému a tím své, jemu podřízené zvláštní skupině duchů. Jak se řeklo, tak se stalo a následek toho bylo zajetí sama sebe ve své nečinnosti, v níž se vždy víc a více zhutňoval a opět následek toho bylo stvoření hmoty, rovněž zcela podle božského řádu; neboť jistý následek zanedbávání božského přikázání byl právě tak určitě předvídan, jako nejsvobodnější stav oněch duchů, kteří splnili na sobě a v sobě Boží přikázání.

7) A tak se tedy tímto pádem předně hlavní duch a s ním všichni jeho příbuzní nižší duchové sami co nejtrpčeji a nejtrpčeji zajali. Jak dlouho se mu však bude líbit v takovém zajetí setrvat, to mimo Boha neví v celé nekonečnosti nikdo, ani andělé ne.

8) Jisté však je, že nyní jsou jednotliví duchové z tohoto ztraceného syna světla Boží mocí opět probouzeni a uváděni do těla jako děti světa a je jim stejně jako dětem shora dána příležitost, aby se mohli povznést k nejvyšší dokonalosti Božích dětí.

9) Veškerá hmota je tedy odděleným (separátním) duchem, který jakožto duše v každém jednotlivém člověku může být v jejím duchu znovuzrozen k věčnému životu. Budou-li však z

hmoty světa všichni oddělení duchové vyzdvižení, pak také nastane úplný konec takového Světa.

10) To se však u Světa jako je tato Země děje ovšem hezky dlouho, ale jednou přece posléze tento konec přijde.

232. SLUPKA A DUŠE.

1) (PÁN:) „Je však nicméně ve hmotě něco, co nebude nikdy úplně v duši; je to známá látka slupky, v níž je uzavřena vždy nějaká zvláštní potence až do jisté zralosti k samostatnosti. Když tato zvláštní duševní potence dospěje jednou k určité zralosti, roztrhne slupečku a spojí se pak okamžitě s jinými již uvolněnými podobnými nebo aspoň přiměřenými volnými zvláštními potentami a tvoří si pak z příslušných elementů vzduchu, vody a země ihned opět nějaké. zaslupkovatění, jak můžete vidět u zrnok rostlin, stromů a keřů, jakož i pro každého zřejmě u vajec hmyzu, ptáků a konečně u vodních zvířat atd..

2) Zaslupkování je vždy jen z Božího řádu vycházející zpevnění vůle a nemá tedy v sobě a o sobě nic duševně inteligentního, nýbrž je pouze jen nutným prostředkem, kterým se může duševní inteligence jakoby ze sebe samé v tomto svém izolování (osamotnění) časem zdokonalit a také se skutečně zdokonalí ve skutečně úplně samostatnou a svobodnou bytost.

3) Hmotný svět je tudíž dobře ze dvou třetin duše a jedna třetina je bezduševní slupka jako nositel zprvu zvláštního a nadále vždy shromažďovacího a konečně již zcela konkrétního a zralého života duševního. Slupečná hmota aneb zpevnělá Boží vůle je proto také ústavem pro vykoupení, kterým zvláštní, pádem satana spolupadlí duchové mohou podle stávajícího řádu dosáhnout opět oné úplně samostatné svobody, - i když ovšem cestou delší nežli by to bylo v údobí prvém.

4) Ježto však čas Boha nemýlí, a také se Mu nestává nikdy obtížný, protože Bůh má nejuplněnější dosažení uskutečnění Svých velkých idejí stále jako přítomně před Svými vševidoucímá očima - ať už trvá dobu krátkou či dlouhou - vždyť u Boha je tisíc let jako jeden den anebo jako jeden okamžik; a kdyby nějaká Země potřebovala k úplnému uvolnění všech svých duchů uzavřených v její slupečné hmotě více let nežli je nevýslovně velký počet nejjemnějšího písku v její celé bytosti, přece ani takové údobí není vůči Bohu nakonec nic více, nežli jen krátký okamžik.

5) Ano, pravím vám, že v nekonečném prostoru stvoření jsou již některé světy, které vykonaly úplně svou službu. Avšak jako světová tělesa trvají nicméně dále a budou také jako nositelé nových svobodných bytostí dále trvat, jenže nyní jsou mnohem čistší a ušlechtilější a také jsou svým složením neměnitelná, rovněž tak jako navěky neměnitelná je a být musí pevná Boží vůle, která odpovídá Jeho moudrosti a věčně stejnému řádu, protože bez takové pevnosti by žádná bytost nemohla mít nějaké trvání.

6) Neboť i když také mají bytosti po svém duchovním zdokonalení úplně svobodné bytí, které je tu jako zcela neodvislé na Božím bytí, neměla a nemohla by takováto samostatná neodvislost nicméně mít trvání, kdyby nebyla od věčnosti v řádu Božím a v jednotě s ním předem ustanovena. Toto ustanovení od věčnosti je však vlastně pro všechny stvořené bytosti už tím, čím se každé stvořené bytosti ustavičně zjednává a uchovává věčné trvání.

7) Z toho však vyplývá samo sebou, že tu vůbec žádná věc, která byla jednou Bohem povolána v jakkoli utvářené bytí, nemůže nikdy zaniknout a být zničena. Může sice změnit tvar a přejít z tvaru méně ušlechtilého do ušlechtilějšího a také naopak, jak jsme to viděli u pádu prvostvořených duchů; ale zničeno tu nemůže již být nic, co Bůh jednou povolal v nějakou jsoucnost. - Řekni Mi nyní, Cyrenie, je ti věc nyní trochu jasnější?“

233. O VĚDĚNÍ.

1) Praví **CYRENIUS** : „Ano, Pane a Mistře, nyní je mi věc tak jasná, jak jen vždy může být jasná hloupému ještě duchu v jeho pozemském bytí. Že bych se přitom mohl sice na leccos a velmi mnoho ještě tázat, je jisté; ale nyní poznávám, že příliš mnoho vědění není člověku ani dobré, neboť tím se sice stává člověkem moudrým, ale zato žádným samostatným člověkem činu.

2) Člověk, jenž má příliš mnoho moudrosti, připadá mi jako ve všem dobře zaopatřený nejbohatší muž Země. K čemu by měl ještě obdělávat půdu, k čemu zapřahat voly k pluhu? Jeho

stodoly a sýpky jsou až ke štítu naplněny, jeho sklepy jsou plny nejlepších vín a jeho pokoje oplývají zlatem, stříbrem, velkými perlami a nejvzácnějšími drahokamy. Shledává, že by další námaha k obdělávání půdy byla pošetilostí a bláznovstvím; proto uléhá k odpočinku a požívá bezstarostně své velké bohatství.

3) A jak řečeno, podobně se může a musí nakonec tvářit přemoudrý. Kdo je ještě v leccěms neznalý, ten hledá a zkouší a má velikou radost, nalezl-li nějakou novou pravdu; přemoudrý však nemůže již mnoho nalézt a proto se zřejmě stal nutně lenivý, kdežto učedník nějakého oboru moudrosti je horlivý a téměř dnem i nocí bádá, aby nabyl o nějaké poněkud více než obyčejně skryté věci pokud možno co nejjasnější. poznání. Víím toho tedy pro nyníšek v této sféře dost. Co mi však chybí, to mě tedy také bude udržovat ve stálé činnosti. - Mám pravdu nebo ne?“

4) Pravím **JÁ**: „Příliš mnoho a příliš málo za mnoho nestojí, ale vždy je ještě lépe něčeho příliš mnoho, nežli něčeho příliš málo; neboť kdo má přebytek, může se s ním pak velmi snadno rozdělit s těmi, kteří mají nějaký nedostatek, což vždy prospěje. Kdo však má příliš málo, ten s rozdělením nedojde asi daleko. Proto více pravé moudrosti je vždy lepší nežli méně. Avšak říkám také: Dokonce ani andělu by nebylo dobré, kdyby byl jako Bůh vševědoucí!

5) Avšak o to je Bohem také již postaráno; neboť jako nějaký duch nevyplní nikdy celou nekonečnost jako Bůh, právě tak také moudrost sebedokonalejšího ducha nebude s to nikdy zbádat a pochopit všechny hlubiny božské moudrosti. - Rozumíš také tomu?“

6) Praví **CYRENIUS** : „Ó, ano, tomu rozumím a už odjakživa bývalo u nás Římanů moudré úsloví, jež bylo také běžné již u Řeků a Egyptanů a znělo zcela krátce: *Quod licet jovi, non licet bovi* (Co je dovoleno Jupiteru, není dovoleno volu; vyd.) a já myslím, že toto pořekadlo, ačkoliv je vlastnictvím pohanů, jak jim Izraelité říkají, se také. zcela dobře hodí sem.

7) Vůči Bohu zůstanou člověk a anděl zajisté navěky milými boves (voly) a je to také dobře; neboť aspoň já bych pro příliš velkou moudrost vůbec nebyl k potřebě. Je zajisté v povaze věci, že by každá stvořená bytost musela nakonec ztratit všechno podnět k životu, kdyby v nejuplnějším nekonečnosti již nic nebylo, co by duchu lidskému nebylo právě tak jasné a známé, jako nějakému domácímu pánu místnosti jeho domu.

8) Proto je zajisté nanejvýš dobře a přemoudře Jehovou zařízeno, že ani sice nejdokonalejší, nicméně však stvořený duch ve vsí své moudrosti se nikdy ani o vlas nepřiblíží a ani přiblížit nemůže moudrosti Boží; neboť co je nekonečné, nemůže být věčně nikdy dosaženo konečností!

9) Avšak nechme toho nyní; neboť ztrácet o tom ještě více slov, bylo by opravdu velmi neúčitečné, poněvadž je ještě mnoho jiných věcí, jejichž odhalení je nám více třeba, nežli zhotovení měřítka, jímž by slabý lidský duch mohl změřit božskou moudrost. Láska stojí zřejmě výše nežli všechna sebe-vyšší moudrost lidí a duchů.

10) Ty jsi dříve pravil, že starou jizvu duše by bylo možno úplně vyléčit novým zákonem lásky k bližnímu a tím se zcela osvobodit od starého dědičného zla a že by pak do člověka zavítalo se vsí silou a jasností nejuplnějším vědomím pravého věčného života. To by bylo pro člověka na této Zemi zajisté ziskem největším; neboť“ teprve tím by se stal člověk zcela člověkem a byl by s to již v pozemském životě na Zemi vykonat rozhodně veliké a nádherné věci.

11) S pocitem jistého umírání a zmizení s jeviště života trápícím stále ubohé lidstvo, musí člověk nakonec ztrácet všechnu odvahu pro nějaký vyšší skutek anebo se musí nakonec vrhnout do všech těch pošetilých světských rozkoší, aby tím zaplašil myšlenku na jistě jej očekávající smrt a požíval pomíjivějšího života jako by byl věčný. Je tedy nejvýš důležité, aby bylo člověku dáno přikázání, jehož zachováním by mohl někdejší Adamem ztracený ráj v sobě opět nalézt a navěky zachovat. Přikázání čisté a opravdové lásky k bližnímu má nám navrátit co bylo ztraceno.

12) Ale tu je velkou otázkou, jak takové nejdůležitější přikázání podle Božího řádu zachovávat, aby se tím dosáhlo - pravím - jistě a ne zpola nýbrž zcela velkého, Tebou zaslíbeného cíle.“

13) Pravím **JÁ** : „To je od tebe skutečně dobrá a správná poznámka a Já ti na ni dám správnou odpověď; ale dříve si vyslechneme našeho starého otce rodiny Marka, jaké on má pojmy o bližním, jemuž se má věnovat všechna láska. Teprve poté vám dám úplnou a pravdivou odpověď s náležitým vysvětlením. A tak nám, milý Marku, řekni, kdo má být podle tvého názoru zcela opravdově považován za bližního a komu se má skutkem prokazovat veškerá láska!“

234. NÁZOR MARKA O JEHO BLIŽNÍCH.

1) Praví starý **MAREK**: „Pane, vším tím, co jsem nyní i se svým domem slyšel, jsem skrz naskrz tak dojat, že bych teď při nejlepší vůli nebyl s to vypravit ze sebe ani jediné rozumné slůvko, neřku-li určovat kdo je mi opravdovým bližním.“

2) Přirozeně by byl ovšem mým bližním ten, kdo by byl nejbliže mému tělu a kdyby potřeboval pomoc, musel bych mu ji poskytnout. Dále by byli bližními moji sousedé; kdyby mě žádali o pomoc, nesměl bych jim ji odepřít. Tak jsou také má žena a mé děti moji bližní a musím se starat o jejich tělesné a duchovní blaho a zaopatření.

3) Když sem byl ještě vojínem, tu byli také moji kamarádi mými bližními a bylo mou povinností poskytnout jim v případě potřeby pomoc. Na druhé straně je také každý člověk, ať kteréhokoli náboženství v čas potřeby mým bližním a nemám kol něho přecházet, potřebuje-li mou pomoc anebo mě o pomoc žádá.

4) Ano, já myslím, že by se dokonce neměla odepřít pomoc ani domácím zvířeti, kdyby mu něco scházelo. Zkrátka a dobře, jak si to představuji ve svém omezeném prostém rozumu, člověk má svým chováním hezky jemně napodobovat Boží vládu a nechávat také své slunce svítit nad veškerým ostatním stvořením, jako nechává Bůh svítit Svě Slunce nad veškerým stvořením.

5) Člověk jako nejvyšší omezená bytost může ovšem napodobit Boha, svého Tvůrce právě také jen nejvyšší omezeně; jelikož však chová v sobě již podobu Boha, aneb je vlastně stvořen podle obrazu Božího, má také v sobě úplně zdokonalit to, k čemu mu byly propůjčeny všechny schopnosti. - Takový je můj názor a Ty, ó Pane, nám však všem podáš správné vysvětlení; neboť tisíckrát raději poslouchám Tvé slovo nežli když mluvím sám. Proto mluv, ó Pane, dále - máje za to, že chceš. této noci ještě něco říci!“

6) Pravím **JÁ** : „Ano, budu mluvit, ačkoliv již nadešla půlnoc; nyní se však maličko uklidněme a poslechněme, zda není slyšet s moře volání o pomoc!“

7) Brzy po této Mé poznámce bylo slyšet s moře hluk, v němž bylo velmi dobře rozeznat mnoho lidských hlasů. Marek a jeho synové se Mne okamžitě tázali, zda mají jít na pomoc případným nešťastníkům, kdyby snad museli na špatné lodi přestát severní vítr anebo vítr který se rád objevuje před velkou zátokou.

8) Pravím **JÁ** „Je to špatná loď, plná mladých levitů a farizeů. Přicházejí z krajiny Kafarnaum a Nazaretu a jsou na cestě do Jerusalemu. Dali přednost cestě po vodě před cestou po souši, protože je předně kratší a za druhé není tak obtížná; ale v Sibaře dostali již jen značně rozeschlý rybářský člun a ježto se nyní zvedl dosti silný severní vítr, daří se jim špatně a nepříspěchá-li se jim na pomoc, zahynou!“

9) Praví **MAREK**: „Pane, věru, nebude jich škoda, stanou-li se potravou milým rybám! Tu bych věru nerad pospíchal s příchodem na pomoc. Chceš-li však Ty, přispěje se jim nicméně na pomoc.“

10) Pravím **JÁ** : „Řekl jsi přece sám velmi správně, že se má člověk stvořený podle obrazu Božího snažit, aby se podle schopností jemu propůjčených stával Bohu ve všem podobný a má také své malé slunce, které chová v srdci nechat svítit nad veškerým stvořením a považovat za svého bližního toho, - ať je to přítel či nepřítel - kdo je ve veliké bídě a potřebuje pomoc!“

11) Hleď, tvá slova jsou správná a pravdivá, proto také podle nich jednej, jinak by nebyla pravda ještě dlouho živoucně v tobě domovem! Neboť pouhá pravda neprospívá člověku pro život věčný, dokud ji v sobě neoživil skutkem. Učinil-li to však, pak přichází světlo věčného života v proudech a osvětluje všechny pocuchané záhyby duše lidské, podobně jako za jasného poledne vysílá slunce své světlo do všech sebe hlubších údolí a příkopů a otepluje je a tím naplňuje svým životem. - Čiň tedy nyní co chceš!“

12) Praví **MAREK**: „Tak jen rychle na pomoc a i kdyby zpuchřelá loď vezla samé, tygry, lvy a hyeny!“

13) A ihned běžel starý Marek se svými syny ku břehu a vstoupil do dobrého a dosti velkého rybářského člunu a vesloval k místu, odkud se volání o pomoc stávalo stále pronikavější.

235. MAREK ZACHRAŇUJE ZTROSKOTANÉ FARIZEJE.

1) Když Marek v několika okamžicích dorazil k člunu, který byl už velmi blízko potopení, vyzval neštěstím ohrožené, aby rychle přestoupili do jeho člunu, přivázel vlečným lanem zpuchřený sibarský člun a tak dorazil brzy ku břehu. Zachráněných bylo asi třicet.

2) Když byli zachráněni na souši, tázali se ihned, jakou odměnu žádá lodivod za svou námahu, neboť poznali, že je to starý Říman. Žida by se jistě netázali; neboť lid by byl musel považovat ještě za velkou čest, že ho Jehova poctil tím, že dal skrze něho zachránit Svě sluhy před nebezpečím. Neboť Jehova něco takového někdy dopouští jen kvůli lidem, aby se jim takto dostalo příležitosti ukázat pevnost ve víře a neochvějnou oddanost chrámu, jenž je jediným pravým Božím příbytkem na Zemi, jakého ostatně není ve věčnosti.

3) Avšak **MAREK** pravil: „I když jsem také starý Říman, znám přece jen pravého Boha lépe nežli vy všichni; neboť“, pravil dále k zachráněným, „kdyby jste znali Boha, věru, pak byste nebyli ani levity ani farizeji, nýbrž byli byste lidmi! Protože však ani v nejmenším neznáte Toho, jehož sluhy se domníváte být, pravím vám: Proklet budiž ten, kdo pomohl svému bratru v nouzi a žádá za to odměnu! Neboť Bůh nenechává dobrý skutek, který jsme učinili v jeho jménu nikdy neodměněný. Odměňuje-li nás však Bůh, Který jedině může každého člověka vpravdě odměnit, jak a proč bychom měli požadovat ještě odměnu druh od druhu? Vy však jste vesměs špatnými sluhy Božími; říkáte, že sloužíte Bohu, berete však za to od chudých lidí často závratnou odměnu.“

4) Proto se nyní učte ode mě, zešedivělého bojovníka mocného Říma, jak má každý opravdovému a věčně živoucímu a všemohoucímu Bohu sloužit, chce-li, aby na něho Bůh shlédl a ho odměnil!

5) Já proto také nikdy neberu odměnu od člověka, kterému jsem poskytl pomoc v tísní. Pracoval-li jsem však pro sebe a pro svůj dům, přijímám také příslušnou mzdu za svou námahu a dávám si ryby, které přináším na trh po právu a spravedlnosti zaplatit. Chcete-li však zde něco pojíst a popít, dám si to také po právu a spravedlnosti zaplatit.

6. Praví **zachráněni**: „Věru, z tvé řeči vyplývá, že jsi Žid a nikoli pohan; neboť věru, tak opravdově jsme ještě nikdy neslyšeli pohana mluvit. Ó, proto se věčně nebudeme na tebe hněvat. Také však nejsme tak příliš pevně srozuměni se vším tím, co právem u nás haniš a zavrhuješ; ale už jsme jednou v proudu a musíme, aspoň před tvář chrámu, s proudem plavat. Kdybychom měli nějaké jiné vyhlídky, pak by se žádný člověk neobrátil k chrámu zády dříve nežli my; neboť soudíme, že Boha není nikde méně nežli v našem chrámu. Ale co můžeme proti tomu dělat? Ó, my poznáváme dobře, ano až příliš dobře jako ty, že chrám v Jeruzalémě není teď již nic jiného, nežli velkolepý podvodný ústav, za kterým je sotva již jediná pravdivá slabika, neřkuli nějaké pravdivé slovo; leč tento ústav je nyní schválen velkou mocí Říma a tu se pak proti tomu nedá již nic dělat.“

7) Je-li ještě nějaký pravý a všemohoucí Bůh, pak udělá beztoho brzy slavný konec takovému nešvaru; není-li však pravého Boha a vše co známe a víme není dále nic jiného nežli jen pouhá stará báseň a báje, nuže, pak tedy básníme a bájíme spolu i my a svět, jenž beztoho má raději klam nežli pravdu, je s tím úplně spokojen a nemůžeme tu ani od sebe ani od slepého světa žádat více.“

8) Praví **MAREK**: „Jste mi to pěkní hrdinové a pěkní lidé! učitelem je Epikur i když ne snad v osobě, protože už hezky vyměnil časné s věčným, zato tím více fakticky (skutečně) podle jeho filosofie. Proto řekněte, chcete něco jíst a pít a vašemu přání bude ochotně vyhověno!“

9) Táže se **jeden** (z nich): „Jaké to máš ještě bdící hosty tamto vedle svého příbytku? Je nyní již kolem půlnocní hodiny - a ještě tolik hostů před tvým domem? Jsou to snad také zachráněni? Moře jde totiž dnes velmi do výše bez nějakého zvláštního větru.“

10) Praví **MAREK**: „Na oněch hostech vám málo záleží a jsou to příliš vysoké římské osobnosti, než abyste se k nim směli odvážit. Krátce, váš charakter je příliš hluboko pod charakterem oněch hostů. Mezi jinými je tam také přítomen setník Julius z Genezaretu, chcete-li s ním snad něco mluvit, mohu ho sem k vám poslat.“

11) Když mladí levité a farizeové uslyšeli toto jméno, mocně se ulekli a prosili Marka, aby je před ním ušetřil; neboť to není člověk, nýbrž neúprosný ďábel. Bylo jich zde totiž několik mezi nimi, kterým Julius teprve před několika dny začpal v Genezaretu hlínou oči a uši a pak je dal pod vojenským doprovodem dopravit do Kafarnaum. Proto je pojala mocná hrůza, neboť se domnívali, že jim to Julius zase udělá.

12) **MAREK** však jim pravil: „Zde se nemusíte ničeho obávat, leda jen revize cestovních listin, na něž jak známo jsou Římané vůbec velmi přísní.“

13) Právil **jeden** z levitů: „To je vlastně pro nás kámen úrazu. Chrám se tomuto římskému nařízení nechce dosud podrobit a my, nižší sluhové chrámu přicházíme tím do tisícerych nesnází, které nám pak již žádný člověk nevynahradí, chrám ne a někdo jiný také ne a přece musíme, nuceni chrámem, konat všeliké cesty od jednoho konce světa ke druhému; a když utrpíme někdy škodu, není nám odnikud nahrazena.“

14) Jsme ovšem dětmi bohatých rodičů, jinak by nás chrám do svých služeb jistě nezlákal. Nyní však jsme již jednou odsouzeni do zákonů zdí a nemůžeme se z nich již uvolnit. Následek toho je, že musíme nyní celému světu dělat beránka, jenž snímá hříchy. Nyní jsme již jednou v jařmu pravého světského odsouzení. Osvobod' nás od toho, můžeš-li! Na jedné straně jsou naši zelotští (ve víře horliví; vyd.) rodiče a příbuzní, na druhé straně železný „mus“ chrámu. Necht' se pohybuje svobodně kdo může a chce, my však nemůžeme!“

15) Práví **MAREK**: „Víte co? Podle vašich slov se asi hodíte ke společnosti tam před mým domem. Pojdte tedy se mnou a já se za vás přimluvím! Snad vás přece zachráním z tlamy chrámu, který podle vaší výpovědi se tak velmi lidumilně o vás své sluhy stará.“

16) Práví zachránění: „Bylo by již krásné a dobré, jen kdyby ten Julius nebyl přítomen; nemáme totiž cestovní listiny.“

17) Práví **MAREK**: „No, pak vám nějaké opatří.“

18) Práví **zachránění**: „To jistě; ale jaké!“

19) Práví **MAREK**: „Pojdte a následujte mne! S cestovními listy to dopadne lépe než se domníváte; neboť Julius je jako já přítelem otevřených srdcí.“

20) Po této domluvě starého Marka a jeho dvou synů dávají se zachránění konečně pohnout k tomu, aby šli s sebou a Marek je přivádí poněkud rychlým krokem s velmi radostnou myslí k nám.

236. KRITIKA FARIZEŮ O JULIOVI.

1) Když přijde celá společnost k nám, udělá se jí ihned místo, takže má zcela dost místa u stolu přiléhajícího ke stolu našemu.

2) Poté přichází ke Mně Marek s dotazem, zda má předložit zachráněným sůl, chléb a víno.

3) Právím **JÁ**: „Zeptej se jich a svého srdce, zda něco žádají a zda tvé srdce je zcela ochotné dávat! Žádají-li a tvé srdce chce dát, dej! Neboť hle, také to je hlavním pravidlem pravé lásky k bližnímu! Bližní musí žádat buď slyšitelným slovem, voláním o pomoc anebo v nejhorším případě snadno zřejmou němou potřebou a tvé srdce musí ihned z lásky pevně chtít být podle toho činné; tehdy byla láska k bližnímu vykonána opravdu v božském řádu a účinek toho na duši i ducha dárce se jistě dostaví. - Rozumíš tomu?“

4) Práví **MAREK**: „Ano, Pane, rozumím tomu nyní dokonale a budu ihned podle tohoto Tvého poučení jednat.“

5) Právím **JÁ**: „Jdi, ale nerozhlašuj Mě u nich! Příliš se jim nesmí ještě důvěřovat; neboť v jejich srdcích zavládá ještě hluboká noc a jejich duše dávno ještě nechápou hlubiny pravdy.“

6) Poté se Marek rychle odebere k zachráněným a táže se jich, zda a co nyní budou potřebovat k posile těla.

7) Práví **jeden**: „Příteli, jsme sice hladoví a žízniví; ale naše celé jmění se teď skládá jen z devíti červených grošů. Za to se věru nedá zde v této krajině, jak známo chudé na chléb, jistě mnoho pořídit. Můžeš-li nám však za to dát něco postačujícího, dej nám to a dáme ti těch devět nových grošů!“

8) Práví **MAREK**: „Je-li to s vámi takové, pak nepotřebujete ani těch devět grošů a dostanete nicméně dost jíst a pít.“

9) Poté zavolá Marek ihned ženu a děti a přikáže jim, aby tuto nově přišlou společnost opatřily co nejlépe chlebem, solí a vínem; neboť nyní v půlnoční době nebylo by asi snadné něco dostat. Ráno pak již budou lépe opatřeni. Ihned je vše přineseno a zachránění se čile do toho pustí chválíce nadmíru chléb a víno.

10) **Některí** praví: „To je egyptské královské víno.“ Jiní je považují za perské. Jeden však míní, že je to pravé víno římské.

11) **MAREK** však pravil: „Žádné z nich, nýbrž to víno vyrostlo zde.“ - Tomu se všichni velice

podivují; neboť v celé zemi židovské bylo známo, že v Galileji bylo domovem víno nejhorší.

12) Po dosti značném požití vína tato nově příšlá společnost náležitě oživila a začala - jak se říká - s pravdou ven, aniž se před námi, kteří jsme byli v jejím nejbližším sousedství, ostýchala.

13) Julius, jenž nyní seděl zcela těsně u jejího stolu, se tázal mladého farizea více žertem nežli nějak vážně, zda nemá také co dělat v Genezaretu.

14) A **tázaný** praví: „Pane, ať jsi kdokoli, zda Cesarejec anebo Genezareťan, to je mi nyní jedno; ale tato městská díra je dokonce pro ďábla příliš špatná, neřku-li pro čestného člověka mého druhu! Mě toto hnízdo jistě již podruhé neuvidí v celém mém životě. Přebývá tam jistý římský setník Julius. To stačí; neboť tímto jménem je již řečeno vše, co jen může být satana. Kdokoli se kdy ze smrtelníků k němu přiblížil, ten také poznal osobně satana. Jeho osobu jsem sice ještě nikdy nikde tváří v tvář nespátřil; ale jeho rozkazů jsem okusil a z nich soudím, že se jeho osobnost asi také navlas podobá jeho nejvyšší nelidským rozkazům.

15) Onen Julius se zdá být zapřisáhlým nepřítelem obyvatel Jeruzaléma; jinak by přece nebylo možné, aby tak barbarsky a vpravdě satansky nemilosrdně jednal s lidmi našeho druhu!

16) Je sice pravda, že zejména templářům nemůže být nikdo zrovna velmi nakloněn, přišli-li na jejich potměšilosti, úskoky a rozmanité podvody; ale musíme přece také všude dělat výjimku a vyslovit nějaký úsudek teprve tehdy, když jsme napřed přesně uvážili všechny poměry, za nichž nějaký člověk patří k určitému kolegiu (sboru). Zvolil-li si člověk toto kolegium svobodně, pak můžeme právem říci: *Volenti non fit injuria.*⁸) Ale jak často bývají mnozí členy o sobě také žalostně špatného kolegia, kteří byli k němu proti své vůli přinuceni.

17) Je-li kdo čestným soudcem, jenž má srdce a hlavu na pravém místě, ať napřed zkoumá, zda se stal našinec smutným členem takového kolegia dobrovolně či z přinucení! Je-li někdo dobrovolník, pak může být za každý špatný vykonaný předpis takového pohoršlivého kolegia jistě vším právem potrestán. Je-li však někdo, jak je tomu u našince, přinucen k tomu takřka žhavým železem a musí rovněž s takovým přinucením provádět zlá předsevzetí kolegia, pak by se s ním mělo přece jen jinak jednat, nežli s dobrovolně špatným lumpem.

18) Dejme tomu, že například nějaký velmi poctivý mladý a silný člověk byl přepaden lupiči a vrahy a přiveden do jeskyně lupičů. Tam se mu ukážou v pravé podobě nejmučivější způsoby smrti, nebude-li se chtít jako silný člověk stát spolulupičem a spoluvrahem. Každý sebeslaběji zdající se pokus k útěku bude potrestán již nejmučivější smrtí.

19) Stane se však, že taková společnost lupičů a vrahů je dopadena trestajícím ramenem spravedlnosti a je jí uložen trest. Je to správné, musí-li nyní ten mladý člověk sdílet osud těch, kteří ho učinili žhoucím železem spolulupičem? Takového nešťastníka by se měli snažit všemožně a všestranně zachránit a ne aby byl nakonec beze všeho slitování jako skuteční zločinci pověšen na kříž a aby mu byly nohy rozbity. Soudit a odsoudit lze brzy a snadno obzvláště u toho, kdo má v rukou meč a moc; avšak jak - to je zcela jiná otázka!

20) Podle mého cítění bylo by vždy ještě lépe, kdyby se deset skutečných darebáků, jejichž vinu by však nebylo možno úplně prokázat, pustilo, nežli aby byl odsouzen jeden takový, jakého jsem uvedl ve svém příkladě; neboť takový rozsudek zdá se být do nebe volajícím prohřešením na nejsvětějších právech lidstva! Je-li již trestným, když někdo učiní šťastného člověka jen trochu nešťastným, jak nesmírně trestným musí být, učiní-li někdo beztoho již bez vlastního provinení nešťastného člověka ještě nešťastnějším, místo, aby jako člověk vynaložil vše, aby ho podle možnosti zachránil z jeho prvního, nejvyšší nezaviněného neštěstí!

21) A hled', příteli, téměř ani o vlas lépe se nedaří nám mladým templářům. Také my jsme byli jako synové zámožných rodičů násilím zasvěceni službě chrámové, aniž bychom vlastně rodem přináleželi kmenu Levi; neboť takový rod může mít teď za peníze kdykoli kdo chce.

22. My jsme nyní jednou levitě a od tohoto milého stavu se nemůžeme při nejlepší vůli nikdy uvolnit. Ano, mohli bychom sice zcela dobře utéci a jako silní mladí muži vstoupit do vojenského útvaru Říma; ale tím bychom také odsoudili naše rodiče a sourozence a pak by je před nádherným požitkem prokleté vody nezachránil ani Bůh. Kdo však tuto ošklivou jedovatou vodu dostal pít, dosud vždy zemřel a to nejhanebnějším a nejbolestnějším způsobem.

23) Vypráví se nám sice, že asi před třiceti lety jeden pár lidí z Galileje po požití satanské vody nezemřel. Možná, - ale my jsme přitom nebyli!

24) Kdo tedy uvažuje o našem postavení s tohoto hlediska a pak s námi může zacházet ja-

⁸ Chtějícímu se neděje bezpráví; tj. kdo to chce tak mít, tomu se děje po právu.

ko s jinými nejsprostšími lidskými bestiemi, ten si může zpropadeně málo dělat nárok na čest být člověkem! Tu se zdá, že není zrovna příliš daleko nadutému římskému *Fiat jus, pereat mundus!*⁹) (Právo budiž vykonáno, svět ať zhyne! Vyd.)

25) Se mnou a ještě s několika jinými z naší tehdejší ubohé společnosti zacházel právě v Genezaretu zmíněný setník Julius bez jakékoli naší viny tak, že hůře se nemůže zacházet ani s dravým zvířetem a proto bude pochopitelné, proč se budeme budoucně vyhýbat místu, ve kterém vládne Julius, jako nejhoršímu moru!“

237. ROZHODNUTÍ FARIZEŮ.

1) Práví mezitím **JULIUS**: „Hm, to je zvláštní u muže, který přece jinak požívá všeobecně zasloužené pověsti přísně čestného a zcela řádného muže!? Ale můžeš mi aspoň podle domněnky říci, jaký asi měl Julius důvod, že se ukázal vůči vám tak přísný? Neboť nespravedlivá věc se přece musí vždy nějak opět napravit, jinak by byl se všemi společenskými svazky na této Zemi navždy úplný konec!“

2) Práví **mladý farizeus** : „Ó, důvodů mohl mít několik; všechny se však nakonec omezují na to, že někdo může být před světem velkým donucením zcela snadno zločincem anebo aspoň člověkem podezřelým z nějakého zločinu, aniž je takovým dobrovolně ze sebe! Právíte přece ve vašem zákoně, že k nějakému špatnému a proto trestnému skutku je rozhodně nutná svobodná zlá vůle, což musí být dokázáno; jinak by musel být nakonec přibit na kříž také ten, kdo náhodou spadl se střechy a tímto pádem porazil a usmrtil dítě odpočívající pod střechou!

3) My mladí farizeové a levité býváme nyní vždy vysíláni chrámem s úmyslem vůči všemu poctivému světu jistě sotva kdy čestným; ano často vynášíme potají do světa nevinným lidem takové ubohé chrámové názory, že jimi musíme zřejmě sami v hloubi srdce opovrhovat! Ale k čemu to vše prospívá?

4) Podobáme se tu bojovníkům, kteří svými vojevůdci přinuceni vpadnou do země jako nepřátelé národa o sobě zcela klidného a zpusťší vše jen z jakéhosi skrytého vojevůdcovského účelu, o němž se obyčejný bojovník nedoví snad ani za celou dobu svého života; musí jednat jako stroj, který se stal k dalšímu používání nezpůsobilý, je nanejvýš dán na jakýsi němý odpočinek.

5) Myslím však, že je-li chrám svými bohaprázdnými tajnými úmysly Římanům jistě již až příliš dobře známým ústavem, z něhož se páchají zločiny na zločiny jak vůči státu tak vůči všemu lidstvu, měli by tací spravedliví Juliové vyhubit zlo raději ihned od kořene a ne aby sahalí stále na větvičky, které proboha nemohou za to, že byly vyhnány do existence z tak špatného kmene! - Takový je názor můj a nás všech jak jsme tu. Učiň z toho nyní co chceš; já však mám pravdu před Bohem a přede všemi správně a slušně myslícími lidmi!“

6) Táže se opět **JULIUS** řka: „To vše je dobré. a pravdivé a v Genezaretu se vám zřejmě stala křivda, která vám bude napravena. Také by se s vámi tak krutě nejednalo, kdybyste nebyli vnikli do domu tamního hospodského Ebahla tak diktátorsky! Nechme toho však nyní; neboť i k takovému chování můžete mít od chrámu nejpřesnější pokyny. Teď bych se však rád od tebe jako přítele každé dobré věci dověděl, v jakém úmyslu jste vlastně byli chrámem vysláni do Nazaretu a Kafarnaum.“

7) Práví **tázaný**: „Ježto jsi nyní mým zajisté co nejpřímnějším doznáním shledal, že v našich srdcích nejsme ani v nejmenším tím, za co jsme považováni zejména Římany, mohu tobě, jenž se zdáš přítelem všeho dobrého a pravdivého, také podrobněji označit skrytý důvod toho. Hle, v Jerusalemu a obzvláště v chrámu je velice rozhlášeno, že v Galileji se potlouká muž, který šíří novou protizidovskou, vlastně protichrámovou nauku, k jejímuž potvrzení koná mnohá a velká znamenání, takže se .již jak známo přiznávají k této jeho nauce dokonce i staří a jinak dobří farizeové!

8) Že chrám z dobře uvážených důvodů nehledí na takového člověka přátelskýma očima, můžeš si domyslet. Nuže, my jsme byli za tím účelem vzati pod přísahu a pak vysláni, abychom vyšetřili, co a jak je to vlastně s tímto pochybným mužem. Nalezneme-li ho, máme se snažit buď ho získat pro chrám, anebo kdyby se protivil, máme ho z tohoto světa poslat rovnou na

⁹ Právo budiž vykonáno, svět ať zhyne! Vyd.

onen svět. - Nuže, takový byl, zcela krátce řečeno, vysoký úmysl chrámu, jehož jsme byli neškodnými a úplně nevinnými nositeli.

9) Ostatně rozumí se však samo sebou, že zmíněný jistě nejvyšší poctivý dobrý muž by se nikdy nemusel nijak před námi obávat; neboť i kdybychom ho byli také našli, nebyli bychom mu ani vlas na hlavě zkrřivili.

10) Jak jsme se všestranně (po vši stránce) dověděli, je prý to skutečně neobyčejný člověk plný pravdy, poctivosti, dobroty a šlechetnosti, - vlastností, kterých si dovedeme u každého vždy ještě nadevše cenit a vážit. Zkrátka, kdybychom se byli s ním také někde setkali, nedověděl by se chrám od nás jistě o tom ani slůvko; neboť v tak zvaném držení huby se vyznáme. Také bychom ho nikdy nehleděli pro chrám získat; neboť známe chrám a jeho ničemnosti jako sotva kdo jiný. Kdybychom však byli v srdcích opravdovým spojencem chrámu, pak bychom zde s tebou nemluvili tak otevřeně i přes trochu požitého vína.

11) Máme však tajný úmysl, nehledíc ke všemu tomu co proto budou muset naši světšší příbuzní kvůli nám zakusit, z chrámu zmizet; neboť nelze to v něm již vůbec vydržet. Hlavně proto jsme také přišli v noci přes vodu do této krajiny, abychom se odtud nějak dostali do Tyru a Sidonu, tam se představili Cyreniovi, který je prý jedním z nejmoudřejších mužů a přednesli mu naši nesnáz. Ale mínění největší části nás je, abychom se nicméně napřed dostali nejkratší a pohodlnou cestou do Jerusalema a hleděli obdržet od našich příbuzných pod záminkou zbožné obchodní cesty v zájmu chrámu peníze, s kterými bychom pak mohli k dosažení našeho cíle podniknout snadno cestu do Tyru a Sidonu anebo nakonec i do samého Říma. Zároveň si však musíme za tím účelem opatřit také řádné cestovní listiny, bez nichž se v této době těžko přijde bez překážky dále. Takové listiny stojí však peníze.

12) Proto by bylo na jedné straně dobré a nutné, kdybychom si opatřili dostatek peněz z domova; ale já a druhá část myslíme tu opět jinak a pravíme: Unikneme-li chrámu, budou z toho mít naši staří, to jest naši rodičové a sourozenci beztoho všemožné nesnáze u chrámu, snad je ani prokletá voda nemine. Proto by bylo do nebe volající nespravedlností, kdybychom je chtěli napřed ještě jaksi připravit o peníze, čímž by pak nakonec sotva byli s to v nejkratším případě se od požívání oné vody vykoupit, což se v chrámě často stává tím, že postižení mají volbu mezi - ovšem mnoha - penězi a prokletou vodou a nyní se také téměř napořád zaměřuje na usmířenou penězi.

13) Nuže, je tu těžko rozhodnout, co tu činit. Co se mě týče, jsem pro to, aby se domů nechodilo a to právě z uvedených důvodů a ještě z jednoho důvodu, který považuji za důvod hlavní. Neboť půjdeme-li si nyní do Jerusalemu napřed ještě pro peníze pod nějakou vybásněnou chrámovou zbožnou záminkou a vyjde-li věc najevo, stihne nás také všechny nevyhnutelně převeliká kletba chrámu a s ní kletba našich otců a nad naším štěstím ve světě aby se Bůh smiloval! Půjdeme-li však nyní tajně, budou chrám a naši otcové myslet, že nás asi potkalo někde neštěstí. Za takových okolností budou pak chrám a naši otcové pro nás truchlit a budou se za nás modlit a na celou dlouhou věčnost nám žehnat. - Co myslíš ty, jenž se zdáš být přítelem práva a pravdy, co je tu lepší a co je tu úplně správné?"

238. RADA A POUKÁZÁNÍ PÁNĚ NA PRAKTICKOU LÁSKU K BLIŽNÍMU.

1) Praví **JULIUS**: „Mně se .vaše rozhodnutí sice líbí; ale prostředky k jeho konečnému účelnému provedení se mi nemohou líbit proto, že jim neslouží za základ pravda. Zde je ovšem případ, že při následování úplné pravdy jak co do prostředků tak co do účelu, kterého se má dosáhnout, nemůžete vůbec dospět k cíli vámi vytčenému. Také se tu nedá tak snadno nalézt střední cesta. Nechte mne poněkud přemýšlet, snad najdu cestu, na níž se nakonec objevíte před Bohem a před světem ospravedlnění!“

2) Vaše chrámová přísaha je tu ovšem podle mého mínění nejsilnější překážkou. Jak ji obejít? Kdybych ji nerespektoval kvůli vašemu zajisté úplně pravdivému Bohu, pak by mě to stálo jen jediné slovo a byli byste před Bohem i přede vším světem od jha vašeho chrámu bez viny osvobozeni. Ale vaše přísaha co nejslavnostněji chrámu vykonaná mi v tom nesmírně brání a proto se musím poradit o tom s mnohými mudrci, kteří dlí u mého stolu; uvidíme pak, jak budeme s to se vyprostit z této opravdové Scylly a Charibdis (úskalí).

3) Praví **mladý farizeus** : „Učiň tak a vykonáš pro nás opravdu dobrý skutek! Řekni mi však napřed laskavě, kdo vlastně jsou hosté u tvého stolu, abychom jim mohli vzdát náležitou poctu!“

Ten starý pán je jistě buď nějaký velmi vznešený Říman anebo přinejmenším velmi bohatý Řek!?"

4) Praví **JULIUS**: „Dnes toho nechme; neboť pro podobné výklady budeme mít zítra více než dost času! Nyní se budu ve váš prospěch zabývat raději hlavní věcí.“ S tím byl také mladý muž spokojen a Julius se poté obrátil zcela bez obalu na Mě v jazyce římském, jehož jsem z jisté také byl mocen a pravil: „Pane, co tu bude správné? Moc s mé strany by zvrátila všechny přísahy a všechny chrámové zákony; ale tu bych pak vystoupil jako rušitel nejslavnějšího slibu a vina křivé přísahy by pak padla na mě. Já ovšem - mezi námi řečeno - přísahy, které se vyžadují a bohužel až příliš často skládají k zachování zlých povinností, nejen nic nedbám, nýbrž jimi co nejlouběji pohrdám, protože se při nich volá Bůh za svědka a pomocníka k podpoře falše a špatnosti. Ale chrám jeruzalemský je sporná věc!

5) Na jedné straně je to nicméně jako odjakživa pro všechny Židy posvěcený dům k modlitbám, obětem a očišťování a do této chvíle je v tomto ohledu několika tisíci tisíců se zbožnou vírou svěcen; - na druhé straně se v něm však páchají, jak je až příliš známo, nejnesvědomitějším způsobem všelike ohavnosti ohavností, jako snad nikde na milé Zemi. Jen proto bych hned každý slib ze základu roztrhal a zničil.

6) Řekni mi proto, co je zde před Bohem a lidmi úplně správné! Neboť věru, má-li se tu vše tak, jak mi tito lidé teď zcela klidně sdělili, pak je mi těchto mladíků velmi líto a rád bych jim pomohl.

7) Pravím **JÁ** : „Bylo přece již předtím ustanoveno, jak se má pravá láska k bližním osvědčovat. Žádají-li to oni a tvé srdce chce totéž, pak přece již máš celou radu pohromadě. Mimoto jsi přece sám dosud nikdy nepřisahal, že budeš mít v úctě špatné sliby v chrámu. Nejsi-li tedy žádnou přísahou vázán chrámu, co by ti mělo potom bránit, abys učinil co se ti zdá být dobré a účelné?

8) Vždyť jsi přece již často uplatnil moc proti společnostem lidí, kteří byli také přísežně vázání na své staré mravy a zvyky a bylo to dokonce od tebe zcela dobré; neboť v takových starých zvycích a obyčejích vězely až příliš často velké skryté ukrutnosti. Rovněž tak můžeš také zde jednat zcela podle svého právního smyslu.

9) Moc se strany římské ruší každý přísežný závazek platně také před Bohem navěky, to jest když ten, kdo byl pod přísahou, úplně sám svobodně poznává, že předně jeho přísaha byla proti jeho vůli vynucena a že za druhé ta přísaha měla celkem špatný cíl a že přísaha jako taková jaká je, je spíše sankcionována zákony světskými, nežli nějakými zákony božskými.

10) Vysvobodit člověka zajatého takto zlou přísahou z takového zlého satanova zajetí je i tehdy velkým dobrým dílem pravé lásky k bližnímu, kdyby byl člověk ve slabosti svého poznání svou vykonanou přísahou držen ještě v zajetí ve své mysli ve věcech víry - neřku-li zde, kde dotyční mladí mužové úplně co nejjasněji poznávají nejvyšší špatnou přísahu. Učiň tedy zde jen zcela podle svého dobrozdání a Můj přítel Cyrenius ti přitom jistě neodřekne svou vyšší pomoc!"

11) Praví ihned **CYRENIUS** : „Nejen že neodřekne, nýbrž, aby mohl můj Julius budoucně dýchat ještě ve větší svobodě svědomí, vykonám na těch třiceti lidech právní moc já a chrám nechť potom požaduje odůvodnění ode mě!“

12) Nad tímto Mým a Cyreniovým slovem se Julius velice zaradoval a všichni jásali nad tak dobrým opatřením.

239. JULIUS OZNAMUJE FARIZEŮM SVOU NEJLEPŠÍ RADU.

1) Poté se obrátil **JULIUS** opět k svému mladému farizeovi a pravil: „Nuže, příteli, již jsme našli pravý prostředek, kterým se i s vašimi rodiči objevíte jistě úplně ospravedlněni před chrámem a jeho požadavky a vaši otcové budou moci dokonce podat na chrám spravedlivou žalobu u římského opatrovníckého úřadu, načež bude chrám jistě odsouzen k náhradě vašim rodičům za vaši ztrátu, protože jste byli pro chrámem vynucené nezachování zákonů Říma, pokud jde o řádné cestovní listiny, o nichž chrám do této chvíle zatvrzele nechce nic slyšet, námi Římány zajati a ihned postaveni pod vojenskou moc cizinecké legie! Jste tedy již nyní k vašemu prospěchu zajati. Je vám to příjemné?“

2) Praví **všichni**: „O, Pane, nechť jsi kdokoliv, tuto božskou radu ti mohl dát jen Bůh! Skutečně, tak dosáhneme dobrého cíle pro nás a neméně pro naše rodiče. Ó, slasti, jak sladce chutnáš a oč moudřejší je nyní velký Řím nežli náš nanejvýš špinavý Jeruzalém! Starý hospodský a otče tohoto domu, jdi a přines nám na tuto přeradostnou pro nás zvěst ještě víno; neboť

ted' musí vše co je zde žít! Vždyť jsme byli pojednou povýšeni z pekla do všech nebes. Slepi Židé čekají stále ještě na zaslíbeného Mesiáše, který je má osvobodit od jha Římanů. A hle, my jsme nyní u vás a ve vás, milí Římané, našli pravého a jedině pravdivého Mesiáše všech lidí! Čistá pravda je ten pravý Mesiáš všech lidí. Tato pravda je však nyní ve vašem středu a tak jste s nejuplnějši a nejčistší pravdou mezi sebou a ve vás jediným a opravdovým Mesiášem všech čistě a poctivě smýšlejících Židů, jakož i všech lidí, jejichž myslí jsou drženy v zajetí všelikými starými nicotnými a skrz naskrz zkaženými naukami a z nich ještě odvozenými nejšpatnějšími zákony. Starý hostinský, jdi, jdi a dones nám ještě víno na zdraví našich vykupitelů a mesiášů!“

3) Marek nechává ihned přinést na stůl cizinců ještě chléb a několik džbánů plných vína; a mladý řečník se táže ještě jednou Julia, kdo vše je v této společnosti a kdo je vlastně on sám.

4) Praví **JULIUS**: „Přece jsem ti předtím řekl, že způsobil-li komu, ovšem proti své vůli, tebou tak velice vykřičený Julius z Genezaretu nějaké bezpráví, všemožně se vynasnaží, aby je v pravé době opět napravil. A onen vámi tak obávaný Julius jsem já sám a zde, naproti mně sedí vznešený vrchní místodržící celé Asie a Egypta - Cyrenius, k němuž jste se chtěli odebrat do Sidonu. A nyní mi pověz, jak jsi s námi krutými neúprosnými Římany spokojen!“

5) Když toto **mladý farizeus** uslyší, tu se s počátku i se všemi svými druhy velice ulekne; brzy se však zase vzchopí a praví: „Vysoký veliteli, hněváš se pro mou dřívější řeč, která ti přece zřejmě nemohla připadat příliš lichotivá? Ale já přece nemohu zato, že jsi nás dal poslat s očima a ušima hlínou zalepenýma do Kafarnaum. Kdybys nás byl tehdy znal jako ted', nebyl bys nám to učinil. Ty jsi nás však považoval za obyčejné farizeje nejhoršího druhu a to nyní úplně omlouvá tvé tehdejší kruté jednání s námi. Odpuť nám však nyní a zejména mně, neboť ty již víš co, jak a proč!“

6) Praví **JULIUS** : „S upřímnými lidmi mluvím rád a nikdy mě neurazí svobodná řeč mužů, kteří beze vsí bázně a ostychu podávají volně ze sebe bez jakékoli lécky pravdu; ale běda těm, kdo jinak smýšlí a cítí a zcela jinak mluví! Nic není přede mnou ošklivějšího nežli lež a já dokonce odsuzuji i lež z nouze; neboť před Bohem a přede všemi čestnými lidmi je lépe zemřít, nežli se zachraňovat nepravdou! Avšak jak bylo řečeno, u vás se mi líbí vaše otevřená řeč. A protože vaše poměry jsou mi dosti známy z Jeruzaléma a z Betléma, vím také, že jste zde svou záležitost přednesli téměř bez průtahu. Vězí sice u vás ještě něco v pozadí; ale to je maličkost a i toho dosáhnete, budete-li. nám Římanům prokazovat opravdovou a vždy otevřenou věrnost a bratrskou oddanost!“

7) Praví **mladý řečník** : „Vznešený pane, buď také ty zcela otevřený a vyslov se přímo co to je, co bychom měli ještě v pozadí a patřilo by to k této naší záležitosti! Neboť je zajisté ještě leccos v nás, co jsme zde nemohli sdělit, neboť předně byl příliš krátký čas a za druhé v tak vysoce vznešené společnosti nelze přece tak leccos nemotorně načínat, zvláště je-li přítomen nejvyšší pán, jakým je vrchní místodržící celé římské Asie, na jehož výsost a vznešenost si netroufáme ani zcela otevřeně pohlédnout od té doby co víme, že je to on. Mimoto je u vašeho stolu také děvčátko a jinoch a tu přece platí: Drž jazyk trochu na uzdě! Budeme-li však po spolu sami, pak nebudeme před tebou, vznešený pane, jistě již nic zatajovat! Ježto jsi však k nám ubohým hříšníkům již tak milostivý a milosrdný, pověz nám v tichosti, co se ti na nás jeví ještě nemilé a zda ten, s nímž jsi předtím kvůli nám mluvil římsky je snad také nějaký vznešený Říman!“

8) Praví **JULIUS**: „Nyní to, co jste mi o sobě z rozpaků zamlčeli, nemá již beztoho význam ani pro mě ani pro vás. Pro vás však by mohla mít známost s oním vám nápadným mužem velký význam! Avšak ani na to není dnes již vůbec kdy; proto zítra to další“ - S tím se zachránění ve vsí uctivosti spokojili, chopili se opět, chleba a vína a nechali vše žít radostně ve svých nyní rozveselených myslích.

240. JARA VYDÁVÁ SVĚDECTVÍ O PÁNU.

1) Nakonec přednesl ještě **jeden**, jenž měl ještě trochu vína ve džbánu takto připitek na zdraví moudrého Nazarejce: „Také ten, kterého jsme hledali, nemohli však bohužel nikde nalézt, ať si pro nás žije navždy, jestli ještě někde žije a je v náležitém bezpečí. Jeho životu, kterýž je spásou lidem, nebudeme navěky nikdy nepřátelští. - Ó, kdyby se jen dal námi nalézt, osvětili bychom mu chrám, kdyby si ho snad ještě trochu vážil tak, že by po něm, právě tak jako my jistě nikdy nezatoužili! Ježto jsme ho však nemohli nalézt, budiž mu, tomuto dobrému tělesnému i duševnímu lékaři z Nazaretu učiněn tento požehnaný připitek!“

2) Při této příležitosti vstoupily Juliovi, jakož i úplně dojatému Cyreniovi slzy do očí. A **JARA** Mi zcela tiše řekla: „Ó, Pane, kdybych směla nyní mluvit, co vše bych mohla a chtěla vyprávět o Tobě těmto třiceti zachráněným!“

3) Pravím **JÁ** : „Ano, neprozradíš-li Mě, pak již můžeš něco povědět, neboť tito zachránění tě vyslechnou s nejnepjatější pozorností!“

4) Praví **JARA** plna radosti: „Ó, je-li tomu tak, pak ihned požádám společnost o pozornost!“

5) Pravím **JÁ**: „Nuže, učiň to, avšak musíš se pevně držet, abys se Mi nedala do pláče!“

6) Praví **JARA**: „Ó, Pane, budu se snažit pokud možno se tomu vyhnout!“ - Po tomto ujištění Jara povstala a pravila velmi jasným a dobře slyšitelným hlasem: „Poslyšte, milí přátelé, kteří jste právě pronesli požehnaný přípitek vámi hledanému a nicméně nenalezenému Spasiteli z Nazaretu! Tento přípitek jsem sdílela v srdci z nehlubší hloubi svého života s vámi; neboť měla jsem to nejvyšší neocenitelné štěstí, že jsem se s Ním seznámila a to v samém Genezaretě. Proto jsem také v přebáleném postavení, že vám mohu podat o Něm, pokud jde o jeho charakter a jeho neslýchané schopnosti, sice krátký, ale co nejvěrněji pravdivý nástin, přejete-li si jej ovšem slyšet.“

7) Praví **všichni** hlasitě: „Ano, ano, přespanilé dítě z Genezareta! Připrav se však raději na něco delšího, nežli snad na něco příliš krátkého, ač to totiž tvá něžná prsa snad příliš nenamáhá!“

8) Praví **JARA**: „Ó, o to se nestarejte! Má prsa jsou silná a mohou již něco snést. Pohleďte a poslyšte tedy! Jako vy, tak i já jsem již všelicos slyšela o nově se objevivším zázračném Spasiteli z Nazaretu. Naše krajina byla vždy jedna z nejnezdravějších v celé Galileji; neboť každý cizinec, jenž tam přišel a jen několik dní se tam zdržel, jistě tak onemocněl, že již nemohl vůbec dále cestovat. Byli i někteří, kteří tam museli zůstat často přes rok; domorodým to však neškodilo. Lidí úplně zdravých bylo tu sice jen velmi málo; ale mezi domácími byli však také jen málokterí, o nichž by se mohlo říci, že jsou nemocní. Všichni cestující se proto co nejpečlivěji vyhýbali tomuto místu a koho tam nepudily nevyhnutelně naléhavé záležitosti, ten do Genezareta jistě nešel.“

9) Když jsem dostala poprvé zprávu o zmíněném Spasiteli z Nazareta, jala jsem se k Bohu Abrahama, Izáka a Jakoba co nejvroucněji modlit, aby nechal přijít Spasitele též do nejvyššího nezdravého Genezareta. A hleďte, byla jsem brzy vyslyšena, neboť Spasitel z Nazareta přišel brzy poté k nám do Genezareta. A viděli jsme Spasitele bez léků a potají jsme se tázali: „Jak bude ty mnohé nemocné léčit?“ Avšak On nás až příliš brzy přesvědčil, že nemusí říkat nic jiného nežli jen: „Chci, buď anebo buďte zdraví!“ A hleďte, v okamžiku byli všichni, ať už byli postiženi jakýmkoli vyléčitelnými nebo známými nevyléčitelnými nemocemi, bleskurychle tak uzdraveni, že nebylo možno u nich objevit ani stopu po tom, že by byli kdy nemocní! Chromí, slepí, hluchí, mrzáci, posedlí, ochmutí, malomocní a ještě mnozí sterými jinými nemocemi postižení, to bylo tomuto Spasiteli jedno; jeho slovo a vůle všechny uzdravily. Říman Julius byl toho svědkem vedle sta jiných.

10) On však uzdravoval nejen těla lidí, nýbrž také duše a jejich porozumění, vymítal slepou pověru ze srdcí hloupých a zbloudilých lidí a nevědoucí poučoval způsobem tak jasným a lehce pochopitelným, že se tomu všichni začasť ještě více podívovali, nežli Jeho uzdravování slovem.

11) Konečně Se však také ukázal jako nejdokonalejší Pán a Mistr přírody; neboť poslouchá Ho voda, vzduch, oheň a Země a já bych dokonce tvrdila a to zcela jistě, že by se ani Slunce, Měsíc a všechny hvězdy neukázaly neposlušnými jeho slova; neboť i andělé nebes se podrobují jeho vůli.

12) Mě měl velice rád jakož i já Jeho nadevšecko, ačkoliv zevnějškem to zrovna není krásný muž; neboť od přírody je spíše malý a jeho ruce jsou drsné a od práce mozolovaté, ale jeho hlava je důstojná a jeho oko jistě nejkrásnější, jaké jsem kdy spatřila. Také kolem úst má nadmíru vlídný, i když vedle toho též důstojně vážný rys. Hlas jeho úst možno však opravdu nazvat mužně strhujícím; neboť zněl aspoň pro mé ucho příjemněji, nežli nejkrásnější a nejčistší zpěv.

13) Tu máte nyní pokud možno krátký nástin Spasitele z Nazareta úplně věrně podle pravdy, jak už bylo řečeno, sto nejosvědčenějších svědků. – Jak se vám nyní líbí Spasitel, Kterého jste hledali a nenalezli?“

241. ODHALENÍ ZÁMĚRU CHRÁMU.

1) Práví **fariseové**, kteří hleděli jako vyjevení nad popisem Jary: „Nového jsi nám sice nic zvláštního nevyprávěla, neboť toto a ještě více toho jsme o něm již slyšeli ještě když jsme byli v Jeruzalémě; a jelikož o něm kolují rovněž mimořádné pověsti, jež jsou v celé Izraeli běžné takřka jako denní chléb, byli už někteří vysláni chrámem, aby tohoto muže nějak vypátrali a přivedli do chrámu, kde by mu pak chrám učinil především jistě nabídky, aby své obdivuhodné znalosti a vlastnosti zasvětil jedině ku prospěchu chrámu. A kdyby takovou nabídku odmítl, jak možno od něho s největší jistotou očekávat, jelikož je to prý zároveň velmi dobrý, láskyplný a nadmíru moudrý muž, nuže, pak by rozhodně špatně pochodil a stěží by unikl nejhlubšímu a nejtuzšímu žaláři; neboť tu by musel být skutečně všemohoucím. Neboť chrám se nyní stal tak zlý, že by nyní místo lidí musel chodit sám satan ve vsí špatnosti zcela dobře ještě plných deset let do školy, aby se naučil úplně všem hanebnostem chrámu a prakticky je prováděl.

2) Proto pravíme, že Spasitel z Nazareta by se nikdy nezapletl do těch mnohých hanebností; v opačném případě by se však rozhodně stal obětí chrámu.

3) Mocí jeho slova skutků byli sice dokonce již mnozí farizeové obráćeni; ale co jim to vše prospělo? Nakonec měli pravou ďábelskou nesnáz s chrámovým sborem a aby mohli ve sboru opět trochu v pokoji žít a vydržet, museli k tomu také začít ještě lhát, až se prášilo. Neboť starý chrámový sbor je a zůstává už jednou čistě ďáblův a nedá se s ním nic dělat.

4) Když nejvyšší kněz jednou řekne: „Dnes Slunce nebude celý den na Zemi svítit!“, pak si žádný nižší templář nesmí ani zdaleka za téhož jasného slunečného dne dovolit ani sebemenší poznámku, z níž by se vyrozumělo, že Slunce přece jen svítí. Bylo by po všem veta na celý rok. Krátce, tu nesmí nikdo věřit jinak, nežli že Slunce toho dne vůbec nesvítí - i kdyby se musel před příliš teplými slunečními paprsky utéci do nejhlubšího stínu! Práví-li velekněz: „Dnes nebude sedm hodin téci v potoku Kidronu nic jiného nežli krev!“, - běda tomu, kdo by po takovém výroku snad přece neviděl téci krev! Také se stává, že nemocný přijde k veleknězi a velekněz řekne: „Synu můj, jsi uzdraven, jdi, obětuj dar a vrať se pak klidně domů!“, a uzdravený je potom právě tak nemocný a ubohý jako byl předtím. Řekl-li by však: „Příteli, jsem ještě tak nemocen jako předtím a nemohu tudíž dát oběť!“ Ó, Bože, ó, Bože, tu by se mu pak dařilo špatně! Krátce, slovo veleknězovo musí pomoci a za pomoc se musí zaplatit, i když po skutečné pomoci nelze objevit nikde ani stopu. A běda tomu, kdo by chtěl takovou nicotnou pomoc i v nejmenším podezírat; nuže v jeho kůži by věru nebylo dobré vězet!

5) Že by se při takových uzdraveních za nesmírně velké oběti dal tvůj Spasitel velmi dobře využít pro sbor chrámový, pochopíš, milé dítě, nyní zajisté zcela dobře, jakož i to, proč chrám stále pořádá honbu na dobrého Spasitele z Nazareta.

6) Ostatně ti děkujeme, že jsi nám ho podrobněji popsala. Snad se nám také jednou dostane to štěstí, že se s ním někde sejdeme. Všemohoucně dobrému Jehovovi budiž všechna chvála, že nás vysvobodil z drápů chrámu! Půjďme-li však jednou snad jako bojovníci do Jerusalema, pak se svatý chrámový sbor těš! My už z tebe dovedeme tu tvou svatost hezky vyhnat!

7) Můžeš-li však, přemilá a přespanilá děvčátko, o tvém nejvyšším pozoruhodném Spasiteli ještě něco zvláštního vyprávět, vypravuj! Budeme tě s největší pozorností poslouchat třeba až do východu Slunce; neboť tento muž nás nesmírně zajímá.“

242. ZÁZRAK ARCHANDĚLA RAFAELA S KAMENEM.

1) Práví **JARA**: „Ano, rozmilí přátelé, o Spasiteli z Nazaretu bych vám mohla po tisíc let neustále vyprávět nejvzácnější věci, kdyby tu již byl celkem čas, aby se smělo vše co jsem viděla a zažila vyprávět; ale On mi to z nejvyšších důvodů zapověděl a proto o NĚm nesmím vyprávět vše co vím, nýbrž jen něco málo, k čemu mi On Sám dal oprávněné svolení.

2) Řekla jsem vám však předtím mezi jiným také to, že by tohoto dobrého Spasitele z Nazaretu musely i Slunce, Měsíc a všechny hvězdy poslouchat, neboť Ho dokonce poslouchají sami nebeští andělé. A pozorovala jsem, že někteří mezi vámi potřásali nad tím s úsměvem hlavou a tím jaksi chtěli říci: „Milé dítě, zde zacházíš ve své dětské obraznosti trochu příliš daleko; neboť čistí nebeští andělé poslouchají jen Boha Samého a jinak v celé nekonečnosti nikoho jiného!“ Já však vám pravím, že se zde nicméně věc má tak, jak jsem vám ji zcela klidně sdělila.

3) Byla bych vám již dříve o tom podala makavý důkaz, kdybyste se nebyli usmívali a nepotřásali velmi pochybovačně hlavou; nyní však porazím vaši pochybnost o tom na hlavu a pak mě nebudete tak zcela lehce považovat za nějakou mladou zamilovanou pošetilku, která pokud

se týče předmětu svého srdce, dělá jak už to ve světě chodí, až příliš ráda z komára velblouda. Ó, to se může sice nepochybně stát u velmi mnohých světských děvčat velkého světa; ale u mě není věru ani nejmenší stopa toho, - o čemž vám také ihned podám nejživější a jistě nejmarkantnější důkaz.

4) Pohledte na jinocha, který sedí druhý po mé pravici a právě rozmlouvá se synem vznešeného Cyrenia, sedícím po mé pravici za koho považujete tohoto jinocha?“

5) Práví **tázaní** : „No, za člověka z masa a krve - jako nás všechny!“

6) Práví **JARA** nyní se přitom poněkud usmívajíc a hlavou potřásajíc: „Mýlíte se, ohromně se mýlíte, rozmilí přátelé; hleďte, to je nejčistší archanděl Boží, kterého mi téměř z veškerého nesčetného počtu viděných andělů dal na mou vlastní volbu na delší dobu k mému spravování, poučování a vedení právě onen proslulý Spasitel z Nazareta! Nemůžete-li tomu však na mé slovo uvěřit, pak pojďte jen sem a všemi svými smysly se o tom přesvědčte; neboť bude vám na několik okamžiků k službám!“

7) Práví **dřívější mluvčí**: „Ano, o tom se tedy musím ihned rukama i nohama přesvědčit, neboť jinak mi výpověď neobyčejně moudře mluvícího děvčátka přechází již čistě do modrojasu nebes!“

8) Po těchto slovech **mladý farizeus** povstane, přistoupí co nejuctivěji k Jaře a praví: „Nuže, jak mě přesvědčíš o pravdivosti své výpovědi?“

9) Práví **JARA**: „Přístup k jinochovi, jeho jméno je Rafael, on sám tě o tom přesvědčil!“

10) Mladý farizeus přistupuje poté ihned k Rafaelovi a **RAFAEL** povstane, podívá se mladému farizeovi pevně do oka a praví: „Proč pochybuješ o tom, co ti o mně sdělila má učednice? Na, uchop mou ruku a řekni mi, co přitom pociťuješ!“

11) **Farizeus** to ihned učiní a zcela udiven praví: „Hm, zvláštní, já vlastně nepociťuji zcela nic, mimo svou nejvyšší vlastní zcela pevně uzavřenou ruku, v níž by nyní neměl místo ani komár, neřkuli tvá celá ruka! Krátce, já tě skrz naskrz prohmátávám a z toho vyrozumívám, že se skutečně neskládáš jako našinec z masa a krve.“

12) Práví **RAFAEL** : „Zvedni kámen, který leží u tvých nohou a pak mi jej podej!“

13) **Mladík** zvedne kámen, který vážil zcela dobře svých třicet liber, pravil však přitom poznamenáváje: „Duchovní bytosti, jestliže má ruka prohmátne skrz naskrz tvou ruku, pak tento těžký kámen nakonec jistě také propadne tvýma rukama jako nicotným vzduchem; neboť kámen váží nejméně třicet liber a propadne-li nakonec skrze tvé ruce na mé nohy, pak mi je rozdrtil!“

14) Práví **RAFAEL**: „Stane-li se to, pak ti je v nejrychlejším okamžiku poté vyléčím. Proto dej sem kámen zcela bez starosti do mých rukou!“

15) Poté dá mladý farizeus kámen do rukou Rafaelových.

16) Když Rafael drží k úžasu farizeově hravě a lehce těžký kámen jakoby měl váhu pířka a z ruky do ruky jím pohazuje s tak obdivuhodnou lehkostí, jakoby to byla koule z prachového peří, tu praví mladý farizeus: „Poslyš, nejmilejší duchu aneb co vůbec jsi, pustit se s tebou do boje by nebylo dobré; tu by člověk zcela jistě strašně pochodil! Kde však bereš tuto nesmírnou sílu?“

17) Práví **RAFAEL** : „Pohleď, to všechno však ještě nic není; já teď rozdrtím před tvýma očima tento velmi tvrdý křemen na nejjemnější prach!“ - Tu rozdrtil Rafael okamžitě kámen ve viditelný prach, takže na stole před Rafaelem byla nyní celá hromada bílého nejjemnějšího prachu.

18) Když **mladý farizeus** spatřil tento druhý výkon, byl zcela užaslý a také jeho kolegové přispěchali, aby mohli spatřit tento div z větší blízkosti.

19) Poté pravil **anděl**: „Tomu, kdo má k tomu sílu, není zrovna tak těžké rozdrtit takový kámen na prach, jako stlačit potom prach opět k jeho dřívější pevnosti a do jeho dřívějšího tvaru. Neboť rozdrtit může každý člověk nějaký takový kámen, když ne zrovna rukama jako já, tak aspoň pomocí velmi tvrdé kovové palice. Ale stlačit potom kamenný prach do dřívějšího tvaru bude asi sotva člověku možné. Abys však viděl, že i to je mi možné, dávej pozor a hleď, zda to po mně napodobíš!“

20) Tu shmul Rafael kamenný prach na stole a v jediném okamžiku byl kámen opět ve svém původním tvaru a váze na stole před andělem.

21) Při tomto výkonu přechází mladému farizeovi i všem jeho kolegům ze samého úžasu zrak, takže není schopen přenést přes rty jediné zdravé slovo.

22) Avšak **anděl** praví jemu: Hleď to všechno ještě však nic není! Dej teď pozor, já tento kámen dokonce pouhou vůlí v okamžiku úplně zničím!“ - Poté praví anděl kameni: „Rozlož se v přiměřený éter a staň se prchavý jako nejjemnější éter!“ - Po těchto velitelských slovech stal se kámen okamžitě úplně neviditelný a žádný člověk neviděl již nikde nic z onoho kamene. - Tu se ptal anděl mladého farizea: „Nuže, jak se ti to líbí, příteli? Dovedl bys to snad po mně napodobit?“

23) Praví **mladý farizeus**: „Poslyš, milý andělský duchu anebo cokoliv ještě jsi, to je něco neslýchaného! Co se mě týče, věřím nyní úplně, že jsi anděl Boží. jen jedno nechápu, jak totiž můžeš být při své možno říci všemohoucí síle podřízen člověku této Zemi! Neboť něco takového vyřklo také toto děvče o povědomém Spasiteli z Nazareta a já jí to nyní chtě nechtě musím věřit.

24) Je tedy skutečně na této Zemi prostředek, kterým lze učinit si vás poddanými? Jak k tomu onen člověk přišel? Známe sice z Písma také příklady, kde andělé sloužili na Boží rozkaz lidem; ale že a jak nyní jsi mezi smrtelnými lidmi, o tom věru nemůže Písmo podat žádný příklad! Ne, ne, přátelé, tu je to rozhodně na pováženou! Ty sice můžeš být anděl Boží, ale zrovna tak také někdo zcela jiný, kdy se říká: „Chraň nás Jehovo!“ - Je nyní noc, ano dokonce i půlnoc a tu se rádi přidruží k lidem „Chraň nás Jehovo“. Ty se mi sice na nějakého „Chraň nás Jehovo“ zdáš být příliš krásný, jemný, dobrý a moudrý; na to se však nikdy nemá mnoho dát!? Měl-li bys však přece prokla – čest být nějakým „Chraň nás Jehovo“, pak ze známosti s obdivuhodným Spasitelem z Nazareta zrovna příliš mnoho nebude; neboť malá zkouška s kamenem přivedla mě nyní na zcela zvláštní myšlenky..., „Chraň nás Jehovo!“ Nadarmo se neříká, že satan může vzít na sebe kdykoli chce také světlou podobu nebe! A kdybys byl nějakým „Chraň nás Jehovo“, pak bychom odtud raději odletěli nežli odešli; neboť mohlo by to zde být pro nás přímo nebezpečné!“

25) Po těchto slovech, mladého farizea chtějí se nyní všichni dát na útěk; leč Cyrenius jim v tom zabrání a vykáže je opět na jejich stará místa. Oni se nyní opět posadí, sedí však nyní na svých lavicích jakoby byly poseté samými jehlami.

243. OMLUVA MLADÉHO FARIZEA.

1) **JULIUS** pak praví mladému ostatně velmi otevřenému farizeovi: „Věřu, já jsem tě považoval z počátku za moudřejšího a rozumnějšího, nežli jak se teď ukazuješ, považuje zřejmě nejčistšího anděla také za možného satana! Ach, to už přestává všechno. Copak nemůžeš jako jen trochu rozumný člověk z našich řečí a jednání vyrozumět, že přece jistě nejsme ďábloví? Cožpak podle vaší nauky nechce ďábel stále nic jiného, nežli jen marnivé zlo? A my si zlo vždy ošklivíme a trestáme; jak jsme potom ďábloví? Ukázal se snad satan někdy k někomu štědrý a milosrdný? My však jsme ke každému spravedliví, milosrdní a podle možnosti štědrí. Jak bychom mohli trpět mezi sebou satana? Ó, vy ještě velmi slepí bloudíte. Neviděli jste ještě nikdy ďáblem posedlého člověka? Já jsem jich viděl několik, avšak mezi nimi žádného, s nímž by jeho obyvatel dobře nakládal! Považujete-li nás však již ve své hrubé hlouposti za ďáblové, za koho potom považujete templáře a sebe samé, když se chrám - jak je přece nyní již všemu lepšímu světu známo - skládá ze samé lži a podvodu, z nejprohnanější zlomyslnosti a vy jste právě tohoto chrámu sluhové? Sami doznáváte, že chrám by mohl nyní zcela dobře sloužit satanovi za školu! A nás, kteří prokazujeme z našich věrných dobrých srdcí každému dobro za dobrem, chcete nyní považovat za ďáblové proto, že vám duch z nebes podal malou zkoušku o své ne-smírné moci a síle? Já bych se tedy nyní rád od vás dověděl, jak musí vypadat to, co u vás není ďáblovo!“

2) Praví **farizeus**, nyní již poněkud rozvážlivěji: „No, no, přelaskavý vznešený Julie, nemusíš nám tuto věc tak příliš přičítat za hřích! Neboť hleď, čím je člověk krmen, z toho dostává jeho tělo výživu! Je-li potrava dobrá, bude i výživa dobrá; je-li však potrava špatná, bude i výživa špatná. Nejvyš zanedbaný člověk, který nakonec žere s vepří, nezanechá po sobě také žádnou jinou nečistotu nežli vepří sami! A tak se nám nyní daří také duchovně! Po léta byl žaludek naší duše opatřován stravou vepřů a špatný zbytek nevyjde tak snadno a rychle ze žaludku duše, jak se má za to!

3) Za své lepší názory a poznatky, které jsou ovšem ještě smíšeny s velmi mnohou nečistotou, vděčíme jedině častému styku s Římany a Řeky. Ale když jsme se pak zase vrátili do Jeruzaléma a to do chrámu, pak stačilo čtrnáct dnů, aby nás všelikými mysticky moudře znějícími

frázemi opět co možno ohloupili. Jaký div, když se při tak mimořádném případě některé z takových fází v naší duši vrhnou jako temné mraky, které na naše beztoho slabě svítící mladé Slunce poznání a na okamžiky je tak zatemní, že se tím nakonec při zjevech nejvyš mimořádného druhu vidíme v podobném postavení jako poutník v nejtemnější půlnoci, kterému sice blesk padající z mraků osvítl na okamžik cestu plnou úskalí; leč to poutníku málo prospěje, protože po takovémto jen okamžitým osvětlení následuje ihned ještě větší tma!

4) Proto měj jen s námi trpělivost, my se již časem do toho vpravíme! Avšak, jak bylo řečeno, náhle to nejde a já a my všichni jsme nyní velmi rádi, že začínáme poznávat, proč to vlastně jde tak a nemůže jít jinak; neboť z tvrdého a hrubého balvanu nebude již po několika málo úderech sochařova dláta hotova dokonalá lidská podoba.

5) My jsme sice již leccos slyšeli a četli o andělech nebes. Tři cizinci, kteří navštívili Abrahama, byli andělé; u Lota byl anděl; žebřík Jakobův plný andělů je známý; Bileamův soumar oznámil prorokovi, jenž s ním špatně nakládal, přítomnost anděla; průvodce a vůdce mladého Tobiáše byl anděl; Izraelité viděli chodit Božího anděla smrti od domu k domu Egyptanů; u třech mládenců v peci ohnivě byl viděn anděl, - a v Písmu je ještě mnohokrát řeč o tom, že se andělé Boží stýkali jako tělesně viditelní s lidmi této Země. Proč by to nemělo být možné zde?

6) Avšak zde je ta jistá přítomnost anděla tak mimořádná, že ji ovšem nelze v plné pravdě tak rychle chápat, jak rychle se jí věří z dávno uplynulých časů. Věřit je snadné, protože si člověk uplynulý čas vždy představuje lepší, nežli čas přítomný, který z určité piety považujeme pro podobné božské zjevy vždy za nedůstojný, aniž bychom uvážili, že co se dělo v Sodomě a Gomoře nebylo asi také zrovna Bohu velmi milé, jinak by nebyl dal na tato místa přesti oheň s nebe!"

7) Krátce a dobře, musíš sám uznat, že tato věc je tak zcela mimořádná, že podobné, pokud víme, na této Zemi ještě nebylo. Že jsme tedy při této paměťhodné malé zkoušce, kterou nám anděl podal důkaz o své nebeské bytosti, přišli poněkud z rovnováhy, bude zajisté také pochopitelné, uváží-li se dobře všechny naše dřívější životní poměry. Proto nám, vznešený Julie, nepočítej naše okamžité hloupé chování za nějaký zlomyslný hřích."

244. JULIUS POUČUJE FARIZEJE.

1) Praví **JULIUS**: „No, vždyť jsem vám beztoho řekl, že to bylo s vaší strany velikou hloupostí, která zůstala ve vaší duši vězet ještě z vašeho prvního vychování. Co ještě není zcela venku, to bude z vás časem zcela odstraněno. Najednou to ovšem nejde; neboť stará zakořeněná hloupost jde z člověka často hůře, nežli vyléčení starého neduhu těla. Avšak správný prostředek může nakonec vyléčit obé.

2) Nezazlíváme nikomu jeho vrozenou a zarytou hloupost, protože žádný hlupák nemůže zato, že jeho vychování nebylo lepší. Ale když se mu potom naskytne příležitost, aby učinil velkolepé zkušenosti a pohovořil si s lidmi, kteří jsou mocní v opravdové moudrosti a mají ve všech věcech, které se kdy mohou na této milé Zemi vyskytnout, správné poznání, pak musí svou starou hloupost opustit a za pravé a dobré přijmout jedině to co viděl a jak mu to bylo od mužů nesobeckých, pravdu a vše dobré z ní hledajících a ovládajících vysvětleno. Když se proti tomu tvrdošijně vzpírá, pak zaslouží metlu; a kdyby ani ta nepomohla, pak je třeba takového člověka ze společnosti lepších lidí vzdálit a dát do ústavu choromyslných, protože by se lidé jeho příliš tvrdošijnou a příliš hluboko zakořeněnou hloupostí velice pohoršovali což by nebylo dobré.

3) Avšak u vás tomu jistě tak není, protože vaše inteligence bývala až příliš probouzena častými styky s námi Řimany a Řeky, kteří jsme nyní na milé Zemi zajisté nejzkušenějším a nejvzdělanějším národem, přes všechny výtky, že nevěříme v Boha Abrahama, Izáka a Jakoba vámi hlásaného jako jedině pravdivého. Kdybychom vám však položili otázku, zda vy v Něho tak skálopevně věříte, jak by se dalo podle vašich slov a obřadů očekávat, pak vaše zvrácené a zlé skutky, i když ne vaše dosud vždy pověstná ústa vysloví hlasitě odpověď a řeknou: „My nevěříme ve zcela nic, nýbrž víru před hloupým lidem jen předstíráme a za tuto licoměrnost, ve které se znamenitě vyznáme, si dáváme co možno hodně platit!" Přirovnám-li pak naši víru ve vašeho Boha k víře vaší, pak my věříme tisíckrát více nežli vy.

4) Ano, my poznáváme, že jedině váš Bůh je pravý Bůh, kdežto naši bohové nejsou vlastně nic jiného, nežli jednotlivé vznešené, Jeho hodné vlastnosti, které lidská fantasie přetvořila ve všelike osobnosti; ale vy ani nepoznáváte vašeho jedině pravého Boha a proto ještě méně Jeho

nejvznešenější vlastnosti, které my znázorňujeme a uctíváme v alegorických (jinotajných) obrazech. Proto se nyní ještě musíte leccemu naučit, leccos dobře zkoušet a konečně poznávat, jak se k sobě všechny věci na světě mají a co asi vězí za nimi pravdivého.

5) Jestliže jste však pravdu našli, přijměte ji, zůstaňte při ní a myslte a jednejte podle ní, tak se stanete vskutku dětmi Božími, zatím co jste dosud byli jako všichni Židé, kteří praví, že jsou děti Boží, v srdci však ani nevěří, že nějaký Bůh je!“

*** KONEC DÍLU DRUHÉHO ***

OBSAH
POBYT JEŽÍŠŮV A JEHO (UČEDNÍKŮ) V KISU A NAZARETU.
MATOUŠ - KAPITOLA 13.

KAP.	STR.
1. Potrestání zločinců.	3
2. Jidáš Iškariotský zlodějem zlata....	4
3. Správné používání zázračné a léčivé síly	5
4. Návštěva a popis krápníkové jeskyně	7
5. Dějiny nalezených pokladů	8
6. Vznik a zřícení krápníkové jeskyně	9
7. Faustus nachází poklady ve skladišti dobře uspořádané a střežené	10
8. O Království nebeském	11
9. Pán ukazuje podstatu nebe o pekla v příkladech	12
10. Zákon řádu	13
11. Odchod Páně a Jeho učedníků do Nazaretu. MAT.13,53.	14
12. Druhé probuzení Sáry ze smrti	16
13. Výjev mezi Jairem o jeho ženou	18
14. O rozdílu moci lidské a božské	19
15. Svědectví Filopoldovo o Božství Ježíšově	20
16. Pán Se ubírá do synagogy. MAT.13,54	22
17. Pán vysvětluje jeden text z Isaiáše	23
18. O Bytosti Boží a jejím pravém uctívání	24
19. Drzost a zmatek duchovně slepých farizeů	25
20. Úzkost templářů před římským soudem	25
21. Cyrenius a templáři	27
22. Uzdravení dnou postiženého.Svědectví Nazarejců o Ježíšovi. MAT.13,55-56	28
23. Napomenuti Nazarejcům. MAT.13,57	29
24. Řeč Cyreniova o Nazarejcích	30
25. O nehodnosti lidu. MAT.13,58	31
26. Pokyny zákonodárcům	32
27. Špatné zacházení s duševní přirozenosti lidskými zákony	34
28. O svobodě ducha.	35
29. Požehnání svobodného vývoje	36
30. Vývoj a zákon	36
31. Řeč Jairova o zázračných účincích	37
32. Základy Boží podstaty	38
33. Uzdravení nemocných příbuzných jednoho starého Žida	39
34. Výjev mezi dědictví chtivými farizeji a zetěm starcovým.	40
35. Farizeové čtou žalm 37. Robanova moudrá rada	41
36. Roban, nejstarší z farizeů u Ježíše	43
37. Starý Josa děkuje Pánu	44
38. Lidské a Božské Páně	45
39. O vlivu andělů na lidi	46
40. Láska k Pánu	47
41. O podstatě pravé lásky	48
42. O soudném dnu	49
43. Pán Ježíš a Jeho učedníci při rybolovu	49
44. Osobnost Borusova	51
45. Vnitřní podstata andělů	53
46. O sloužící lásce k bližnímu u lékařů	54
47. Návrh Jairovi. O vnějších obřadech	55
48. Dědické záležitosti Jairovy	57
49. Jairus skládá úřad. Pán v synagoze	58
50. Řeči starších o poměrech v židovstvu.	61
51. Svědectví jednoho řečníka o arše úmluvy	62

52. Obhajoba starších	63
53. Chivar vydává svědectví o skutcích a životě Ježíšově.	65
54. Rada andělů obráceným templářům	66
55. Poměr národů k jejich vládcům	67
56. Roban a Kisjona podávají zprávu a svých zážitcích	68
57. Světová služba andělů. Slupkový glob	69
58. Styk pozemských lidí s nebeským Otcem	70
59. O velkém boji v člověku	71
60. O prospěšnosti vášní	72
61. O ceně svobodné vůle	73
62. Myšlení v srdci	74
63. O navrácení ztraceného	75
64. Podstata, život a práce přírodních duchů	76
65. Pověsti o horských duchách. O kouzelnictví	77
66. O kouzelnících a věštících.	78
67. Pán uzdravuje vzteklého	79
68. Evangelium pro zámožné.	81
69. O hrobce Jairově.	82
70. Probuzen((chlapce) Josoe	83
71. Bab a jeho žena žasnou nad zázrakem. Zaslíben nesmrtelnosti Josoemu	84
72. Pravá bohoslužba	85
73. Večeře u Marie	86
74. Spor Jidáše s Tomášem	87
75. Pán napomíná Jidáše	88
76. O pokoře a sebezapírání	90
77. Měřítka tří druhů lásky	90
78. Josoeův chytrý plán	91
79. Dva andělé nabízejí Josoeovi své služby	93
80. Cyrenius přijímá Josoea	94

SMRT JANA KŘTITELE * JEŽÍŠ NA POUŠTI A U JEZERA GENEZARETSKÉHO
MATOUŠ - KAPITOLA 14.

81. Zpráva Robanova o novém představeném	95
82. Záležitost a konec Jana Křtitele	96
83. Výjev s novým představeným chrámu v Nazaretu	97
84. Svědectví Chivarovo o Janovi a Ježíšovi	99
85. Pán chválí Robana a Chivara	100
86. Nový představený Korah s Chivarem v synagoze v Nazaretu	101
87. Chivar a Korah o probuzení Sáry ze smrti	103
88. Chivarův názor o chrámu	105
89. Rozmluva Koraha s Chivarem o Mesiáši. Satan vyzývá Chivara k boji	106
90. Korah se upamatovává na Pána z doby čištění chrámu v Jeruzalému	108
91. Přátelé Ježíšovi u Boruse.	109
92. Milost Páně s lidstvem	110
93. Borus mluví o podstatě člověka	111
94. Soužití přátel Páně v Nazaretu	113
95. Zázrak uzdravení a nasycen 5000 lidí na poušti. MAT.14,13-24	114
96. Učedníci na bouřlivém moři	115
97. Jidáš velebí divy Esejců	117
98. Jan a Bartoloměj vysvětlují Jidášovi nepravé zázraky Esejců	119
99. Filosofie Esejců	120
100. Nesnáze učedníků na moři	121
101. Petrovo zkouška víry.	122
102. Příchod do svobodného město Genezaretu. MAT .14,34	123
103. Pán se Svými (učedníky) u hospodského Ebahla	124
104. Pán žehná rodině Ebahlově a kárá Esejce	125
105. Pán a římský setník	127

106. Světská zkušenost římského setníka	128
107. Pán dává setníkovi pokyny o Své Bytosti a o svém poslání	129
108. Poměr proroka k Bohu a k lidem	130
109. Proroci jako Boží vyslanci a jejich rozdíl od Bytosti Páně	131
110. Požehnaná louka. Procházka po moři	132
111. O pravé modlitbě	133
112. Domácí kázeň a láska	134
113. Pravá chvála a nebezpečí při chválení	135
114. Jara o svých různých zkušenostech při modlitbě	136
115. Jara zří nebe otevřené	137
116. Nauky Ježíšovy se mají stát majetkem všeobecným	137
117. K Ebahlovi přicházejí nemocní. Hosté z Jeruzalému a jejich poslání.MAT.14,35	138
118. Výjev mezi setníkem a templáři	140
119. Moc lásky.	142
120. Sny Jary o ukřižování a vzkříšení Páně	143
121. Rozmluva setníka Julia s Pánem o zlomyslnosti templářů	144
122. Velké uzdravování nemocných dotykem pláště Pána	145

JEŽÍŠ VE SVOBODNÉM MĚSTĚ GENEZARETU.

MATOUŠ – KAPITOLA 15.

123. Pán a představený	146
124. Ostrá řeč Juliova o požehnání Páně	147
125. Tři doklady.MAT.15,10-14	148
126. Výstraha Páně před zlou Istí templářů	149
127. Pán mluví o duchu lásky	150
128. Rozmluva mezi templáři a Esejci. MAT.15, 15-20	152
129. Pán a oba Esejci	154
130. Podivuhodný výstup na horu.	154
131. Na kopuli hory Morgenkopfu	156
132. Podstata bázně	157
133. Kristus prostředník mezi nebem a zemí	158
134. Vyzdvižení Moře Galilejského	159
135. Zkouška lásky Jary	161
136. Moc andělů. Návštěva Hvězdy	162
137. Vnitřní způsob nazírání na. Stvoření	163
138. Svět školení v sebezapírání na onom světě	165
139. Pohled do světového řádu hvězd.....	166
140. Vývojová údobí na onom světě	167
141. O velikosti lidského ducha	167
142. O pravé duchovní velikosti	169
143. Učedníci jsou probouzeni ze spánku	170
144. Chvalořeč Jary	171
145. Realita společného snu.	171
146. Jara ukazuje své památky	172
147. Styk věřících s Pánem v srdci	174
148. Pozorování přírody a její duchovní obdoby	175
149. Pozorování východu Slunce a ranní zjevy	177
150. Esejci jsou pověřeni Pánem, aby založili školu svobodných zednářů	177
151. Požehnaná snídaně na hoře	178
152. Satan se objevuje na hoře	179
153. Sestup s hory	181
154. Zázraky uzdravování v hospodě Ebahlově v Genezaretu	182
155. Horlivost lásky	183
156. Pohlavní poměry prvostvořených andělů	184
157. Dávání almužny a oslavování pamětních dnů	185
158. Žalm Davidův.....	187
159. O lásce k nepřátelům.....	188

160. Vyprávění lodníků o zážitcích uplynulé noci	190
161. Lodník a Rafael.....	190
162. Přijetí farizeů v Genezaretu	192
163. Setník Julius vypráví několik templářských episod	193
164. O následování Ježíše	194
165. Výjev mezi Rafelem a Jarou	195
166. O lásce, mírnosti a trpělivosti	196
167. Rozloučení Páně a odjezd do Sidonu a Tyru. MAT.15,21	198
168. Výjev s kananejskou ženou u Tyru. MAT.15, 22-29	199
169. O posedlosti	200
170. Zázračný pramen	201
171. Velké zázračné uzdravování na hoře. MAT.15, 30-31	202
172. Předpověď Páně o budoucnosti Jeho nauky	203
173. Zázračné nasycení čtyř tisíců. MAT.15, 32-39	204

JEŽÍŠ V KRAJINĚ CESAREJE FILIPPI.

MATOUŠ – KAPITOLA 16.

174. Farizeové a saduceové pokoušejí Pána. MAT.16, 1-12	205
175. Pán v chudé chýši u Cesareje Filippi. MAT.16,13	206
176. Svědectví učedníků o Kristu. MAT.16, 13-20	209
177. Majitel chaty Marek vypráví o chrámové ohavnosti	210
178. Chrámový příběh	211
179. Rozčilení učedníků nad příběhem chrámovým	212
180. Požehnaný rybolov. O chrámovém hnoji	213
181. Marek a farizejští lovci desátků	214
182. Předpověď Páně o jeho smrti a zmrtvýchvstání	216
183. Oznamuje se návštěva Cyreniova	217
184. Marek přijímá a pozdravu je Cyrenia	218
185. Učebná metoda anděla	219
186. Cyreniův dar Markovi	220
187. Společnost na moři	221
188. Řeč Janova o rozdílu pojetí přirozeného a duchovního	222
189. Blíží se vojenská loď. Bohatý rybolov	223
190. Noví hosté	224
191. Učebná metoda andělů a škol světských	225
192. Desátková a poplatková práva chrámu	227
193. Zacházení se zločinci a posedlými	228
194. Moudré řeči Jary	229
195. Hmota a duch	230
196. Jara rozvazuje Josoemu gordický uzel	231
197. O omezenosti vědění pozemského člověka	232
198. Co je pravda	233
199. Tajemství prázákladu vší moudrosti	234
200. Josoe a Jara v rozmluvě	235
201. Pozorování Jary v její zahrádce	236
202. Použití vhodného obrazu Jary	237
203. Materialismus a jeho zastánci	237
204. Josoe a Jara o Jidášovi	239
205. Různým národům třeba různého vedení	240
206. Omluvná řeč Josoeova.	241
207. Josoeovo pojetí o dopuštění otroctví	242
208. Nucení zákona a láska	243
209. Vnitřní mravní čistota	244
210. Podstata hmoty a duše	245
211. Socialistická řeč Cyreniova	246
212. Nouze učitelkou	247
213. Následek dobrého zaopatření	248

214. Rozpory v dějinách stvoření	248
215. Vznik prvního člověka	249
216. Postup při vývoji zrna pšeničného	251
217. Duchovní vývoj člověka	252
218. Duše a tělo	252
219. Stvoření nebe a Země	253
220. Země a světlo	254
221. Oddělení světla od tmy	255
222. Konečný cíl veškerého stvoření	256
223. Svědectví Cyreniovo o dějinách stvoření	257
224. O pádu duchů, pádu Adama a dědičném hříchu	257
225. Moc dědičnosti	258
226. Světské starosti a jejich zlé následky pro duši	259
227. Pád duchů	260
228. Síla a odpor	262
229. Podstata satana	263
230. Poučení praduchů	264
231. Následky Luciferova pádu	265
232. Slupka a duše	266
233. O vědění	266
234. Názor Marka a jeho bližních	268
235. Marek zachraňuje ztroskotané farizeje	269
236. Kritika farizeů o Juliovi	270
237. Rozhodnutí farizeů	272
238. Rada a poukázání Páně na praktickou lásku k bližnímu	273
239. Julius oznamuje farizeům svou nejlepší radu	274
240. Jara vydává svědectví o Pánu	275
241. Odhalení záměru chrámu	277
242. Zázrak archanděla Rafaela s kamenem	277
243. Omluva mladého farizea	279
244. Julius poučuje farizeje	280
Obsah	280

_____ * * * _____

NÁZEV DÍLA : VELKÉ EVANGELIUM JANOVO - PRVÝ DÍL
VELKÉ EVANGELIUM JANOVO - DRUHÝ DÍL
AUTOR : JAKOB LORBER
PŘEKLADATEL: : PROF. ING. VINCENC KROUŽIL - BRNO
PRO KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA
(ZASTOUPENÍ: ING. ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ
BOH. MARTINŮ 5.- 602 00 BRNO) VYDÁVÁ
VYDAVATEL : NAKLADATELSTVÍ * T R I G O N *
- VLADISLAV ZADROBILEK -
UMĚLECKÁ 2. - 170 00 PRAHA 7.
ROK VYDÁNÍ : PRVÝ DÍL - 1995 . DRUHÝ DÍL . 1996
PŮVODNÍ NÁZEV : JOHANNES DAS GROSSE EVANGELIUM 1.TEIL
PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE PATÉHO VYDÁNÍ
JOHANNES DAS GROSSE EVANGELIUM 2.TEIL
PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYD.
AUTORSKÁ PRÁVA : LORBER VERLAG - ING. FRIEDRICH ZLUHAN
HINDENBURGSTRASSE 3.
7120 BIETIGHEIM - BISSINGEN *. BRD
TISK A
KNIŽNÍ VYROBA : * C E N TA. SPOL. S R.O.
ODŠTĚPNÝ ZÁVOD BRNO -
VEVEŘÍ 39 - 602 00 BRNO

ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit